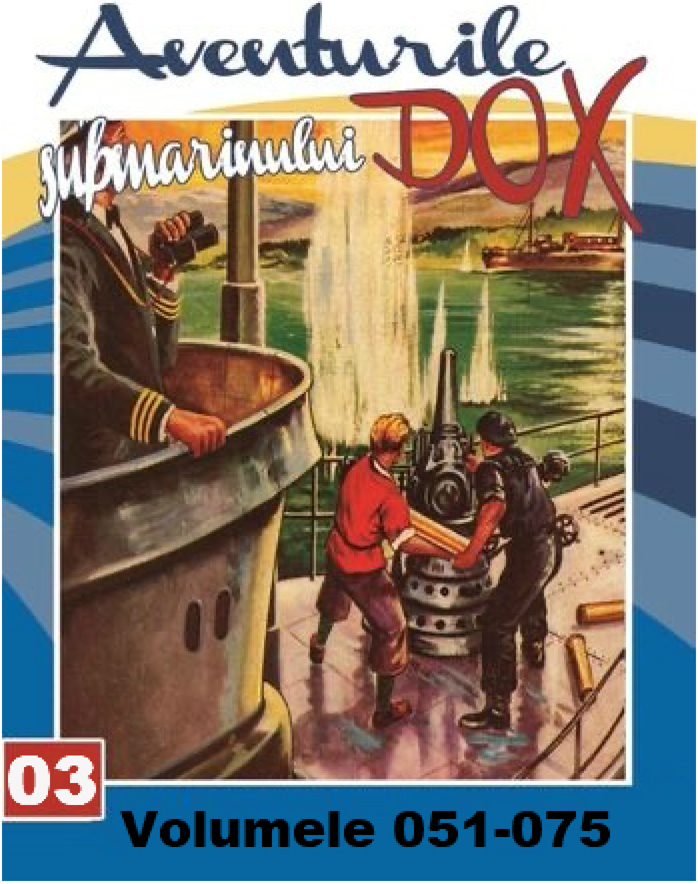

Aventurile
submarinului DOX
03
Volumele 051-075

Aventurile submarinului Dox 051

Hans Warren

I.
ORAŞUL LUI BUDHA.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

«Ca un al doilea Nil curge marele Menam fertilizator prin Siamul central. La douăzeci şi patru kilometri la sud de Bangkok şi-a făcut un zăgaz de nămol şi nisip, unde vapoarele trebuie să oprească. Răzbirea prin această barieră este cu neputinţă, deoarece Siamul de mijloc e prea în adânc şi o inundaţie a apei mării ar nimici toate plantaţiile de orez, aşa că ar răpi prin aceasta mijloacele de existenţă ale locuitorilor.

În faţa acestui zăgaz stătea acum şi goeleta care ne adusese din Singapore şi aşteptam luntrile de descărcat din Bangkok cărora urmau să fie predate mărfurile. Aveam de gând să luăm un sampan ca să ajungem cât mai repede la Bangkok, oraşul templelor. Căpitanul Lurs, proprietarul goeletei se apropie de noi, la parapet.

— Vă doresc din toată inima izbândă deplină, stimată doamnă şi adresă el doamnei de Valentini. Cred însă că va fi greu să vă regăsiţi soţul. Am chibzuit mult asupra chestiunii. Petecul acela de mătase roşie, pe care l-aţi primit din Bangkok, trebuie să fie în legătură cu cel dispărut. Şi din groaza care l-a cuprins pe poliţistul siamez la vederea lui, trag încheierea că e semnul unui legământ, cu care nu e de glumit. Căci există multe tagme secrete şi religioase, iar acestora din urmă sunt cât se poate de primejdioase, în fanatismul lor.

— Dar nu pricep ce ar putea de-a face Gabriel al meu cu o astfel de tagmă, răspunse tânăra femeie, cu glasul stins. Gabriel a fugit din mâinile francezilor, când aceştia l-au condamnat pe nedrept în Saigon şi probabil că s-a îndreptat spre Siam. Ce să caute un biet fugar urmărit, cu o astfel de tagmă?

— Misterele acestea nu vom izbuti noi să le lămurim niciodată, zise Lurs. De treizeci de ani de când tot cutreier coastele Indiei, am văzut lucruri pe care mintea noastră nu poate să le priceapă. Sunt aproape sigur că soţul d-voastră a dispărut se găseşte în puterea vreunei asociaţii fanatice, căci altminteri nu vi s-ar fi trimis semnul acesta.

— Fără îndoială că ai dreptate, domnule Lurs, interveni Marian – căci şi eu m-am gândit în fel şi chip asupra acestei chestiuni şi am ajuns în cele din urmă la aceeaşi concluzie. Lucrul cel mai greu acum să dăm de urma acestei asociaţii.

Pentru asta vă pot recomanda eu pe cineva care cred că e singurul european care v-ar putea fi de mare folos în aceasta privinţă. E Jim Hoddge, un fost căpitan, cărei s-a stabilit de vreo zece ani în Bangkok. Are acolo un restaurant unde vin mai mult marinari. Veţi da de el undeva pe ţărmul stâng al Menamului. Întrebaţi de „Hoddges Home”. Orice luntraş vă va călăuzi la el.

— N-are locuinţă statornică? întrebă Marian, surprins. Te-am auzit spunând că-l vom găsi pe „undeva”.

— Da, râse Lurs – Hoddge şi-a construit o casă plutitoare pe o luntre din beţe de bambus, după cum sunt multe case pe aici. Vedeţi d-voastră, el a rămas tot un hoinar, care n-are astâmpăr şi umblă din loc în loc. Dar prin felul acesta de viaţă şi-a dobândit încrederea băştinaşilor şi de sigur că a aflat mal mult decât oricare European, din tainele acestor asociaţii secrete.

— Vorbele dumitale mă neliniştesc grozav, răspunse Ellen de Valentini. Gabriel trebuie să fi citit doar dările de seamă din gazete asupra evadării sale şi a celorlalţi condamnaţi pe nedrept. Tagma aceea să aibă oare atâta putere asupra lui, încât el să nu-mi poată nici măcar da de ştire?

— Până acum toate nu-s decât presupuneri, căută s-o mângâie Marian. Presupuneri care se întemeiază numai pe petecul acela de mătase roşie. Am examinat cu băgare de seamă desenele albe, ţesute pe mătase şi am descoperit că, dintr-un anumit punct de vedere, liniile încâlcite se desluşesc întrucâtva. Mai c-aş spune că reprezintă un templu şi un elefant alb.

— Atunci aveţi de-a face cu o sectă religioasă şi asta nu e prea e plăcut, răspunse Lurs. Cu o asociaţie politică ar fi mai lesne de stat de vorbă.

— Dar ce poate avea Gabriel al meu cu o sectă religioasă? întrebă tânăra femeie, în prada unei mari agitaţii.

— De, cine ar putea ştii zise Lurs, înălţând din umeri. Poate că Hoddge să vă lămurească şi în privinţa aceasta.

— Uite că vin nişte bărci! strigă Ellen. Să luăm una din ele, domnilor şi să pornim imediat în căutarea englezului.

— Slavă Domnului! exclamă Lurs. Vin şi luntrile de ajutor. Vom putea începe îndată descărcatul şi asta e cu atât mai bine cu cât îndărătul nostru vine altă goeletă, care va, putea aştepta până voi fi eu gata. Ah! Pare să fie căpitanul Roundhand.

— Ha, ha! Ce coincidentă! Nu mai recunoaşteţi vasul, domnilor? E doar acelaşi cu care aţi venit pe furtună din Sumatra până în Marea Chineză de sud. Larrin sau Haridell ăla, care a nenorocit atâţia oameni, cu jurămintele lui false, l-a furat în Singapore. Acum vasul a fost dat îndărăt lui Roundhand, după cât ştiu eu.

— Oh, Massers, foarte bine! se bucura Pongo, credinciosul nostru prieten. Pongo primeşte suliţă, Massers pistoale.

Aşa era. Când am fost arestaţi de francezi pe goeleta aceasta, Pongo îşi ascunsese suliţa-i lungă, iar Marian minunatele noastre pistoale Parabellum. Probabil că nu fuseseră încă găsite, căci le pitisem bine.

Pe când sampanurile şi luntrile se aflau încă la vreo mie de metri depărtare, goeleta stopă lângă noi. Aveam deci timp de ajuns să

trecem pe puntea ei, însoţiţi de căpitanul nostru şi să stăm de vorbă cu Roundhand.

După cum era de prevăzut, nu dăduseră încă peste armele noastre şi Marian le scoase lesne dindărătul sofalei din cabina căpitanului.

În vremea asta Pongo se făcu nevăzut în cală şi după câteva minute se înapoia cu suliţa sa grozavă; chipul îi strălucea de bucurie, ne luarăm rămas bun de la Roundhand, care fu foarte încântat de a fi făcut cunoştinţa noastră şi ne înapoiarăm pe puntea goeletei cu oare venisem. Primele sampanuri se apropiau şi căpitanul Lurs făcu semn unui Siamez măruntel.

— Luaţi-l pe Bang, domnilor, ne sfătui el. Îi cunosc de multă vreme. El vă va călăuzi la Hoddge. Îngăduiţi-mi, însă, să vă mai dau un sfat: nu arătaţi petecul de mătase nici unui băştinaş; aţi putea avea mari neplăceri din pricina asta. Acum, vă las cu bine şi vă urez izbândă în întreprinderea dv. De azi în şase săptămâni voi fi iar aici cu altă încărcătură şi-mi va face mare plăcere să vă duc înapoi.

Peste zece minute eram departe de goeletă şi luptam cu valurile fluviului, iar după trei ceasuri de călătorie ajunserăm dinaintea primelor case din Bangkok, care sunt construite din lemn sau bambu şi în cea mai mare parte cocoţate pe stâlpi. Curând văzurăm şi cele dintâi case plutitoare înălţate pe plute de bambu, case care aveau un singur cat şi erau fixate de stâlpi. Trecurăm pe lângă dugheni şi ateliere în care viaţa de familie se desfăşura netulburată. Doi palmieri uriaşi, cu frunzişul lor care se întindea mult deasupra apel, ne atraseră băgarea de seamă. De trunchiurile lor era fixată o plută de bambu, mai mare ca cele de până acum şi care purta pe dânsa o căsuţă drăguţă. Lemnul era vopsit în alb, ferestrele împodobite cu flori minunate şi acoperişul verde strălucea luminos în contrast cu verdele întunecat al copacilor.

Sampanul nostru coti spre pluta aceasta şi puturăm citi inscripţia de deasupra uşii: „Hoddges Home”. Ajunseserăm la ţintă. Aici nădăjduiam să aflăm ce era cu petecul de mătase roşie.

Siamezul scoase un strigăt şi imediat se ivi în uşă o făptură înaltă şi păşi până la marginea platformei. Era un adevărat englez ca înfăţişare şi calmul flegmatic al insularilor se dovedi şi în salutul cu care ne întâmpină, căci nu arăta nici o mirare pentru vizita noastră.

Jim Hoddge o fi trecut el prin multe în viaţa lui, ca să nu-l mai surprindă nimic. Numai când îl văzu coborând pe Pongo, încruntă sprâncenele. Chipul de gorilă al credinciosului nostru negru înrâurise aşa dar şi asupra lui. Mirarea îi trecu însă repede şi invitându-ne în casă ne pofti sa luăm loc la o masă de lângă fereastră, de unde puteam urmări viaţa care se desfăşura pe fluviul Menam. Fiind după-amiază, ni se aduseră cafele şi după ce gazda se aşeza alături de noi, deschise vorba:

— Ce doriţi să aflaţi? Căci îmi închipui lesne că n-aţi venit fără pricină la mine. La ora asta vin de obicei numai marinarii carii au sosit cu vasele lor la zăgaz. Europenii de pe aici, ma vizitează abia după ce se îngustează. Presupun că şi dv. veniţi de la zăgaz?

— Da, răspunse Marian. Suntem trimişi de căpitanul Lurs.

— Ei, vedeţi, tot am ghicit eu că aveţi ceva pe suflet. Fireşte că sunt gata oricând să vă viu în ajutor, atât cât îmi stă în putere.

Englezul îmi plăcea din ce în ce mai mult. Felul lui de a fi, dovedea multă energie şi era de ajuns să priveşti în ochii săi vioi ca să-ţi dai seama că era o fire dreaptă şi sinceră.

— Povestiţi, vă rog, stimată doamnă, ceru Marian însoţitoarei noastre.

Şi Ellen de Valentini îşi spuse păsul, istorisind totul de-a fir a păr.

— Hm! făcu Hoddge îngândurat şi ne privi cu admiraţie. Dv. sunteţi aşadar aceia care aţi izbutit să evadaţi de pe Insula dracului? Atunci sunteţi singurii oameni care pot da de urma dispărutului. Dar, cu ce v-aş putea fi eu de folos?

— Sa ne spuneţi dacă ştiţi ceva despre asociaţiile secrete politice sau religioase de pe aici, zise Marian.

Fruntea Lui Hoddge se încreţi:

— Cu politica nu mă ocup din principiu, răspunse el, iar cu tagmele religioase v-aş sfătui să nu intraţi în cârd. Am auzit multe despre ele.

— Vedeţi însă că noi bănuim că dl. de Valentini se află în puterea unei astfel de tagme.

— Şi ce vă face să bănuiţi asta?

— Faptul că doamna de Valentini a primit din Bangkok o bucată de mătase care a vârât în groază pe un curajos poliţist siamez. El susţinea că ar fi vorba de un „duh rău”.

— Aş putea vedea bucata de mătase?

— De ce nu! răspunse Marian şi i-o dădu.

Hoddge aruncă doar o privire asupra desenului încâlcit, ţesut pe fondul roşu şi dete din cap cu gravitate.

— Da, zise el cu glas scăzut – cunosc semnul acesta. Pe mulţi i-am pescuit până acum din Menam, care aveau câte un cuţit în gâtlej şi de fiecare dată cuţitul era înfipt printr-o astfel de bucată de mătase.

— Şi poliţia n-a lămurit niciodată crimele acestea? întrebă Marian.

Englezul zâmbi.

— Poliţia? făcu el. Cei doi boy ai mei începeau să răcnească de spaimă când vedeau bucata de mătase şi zvârleau repede înapoi cadavrul, înainte ca să mai pot face eu ceva, Menamul l-a şi dus mai departe sau l-au înghiţit crocodilii. Am încercat în fel şi chip să aflu de la boy ce explicaţie are faptul dar nici în ruptul capului n-au vrut să-mi spună. Numai din groaza de care erau cuprinşi vedeam lămurit că bucata de mătase roşie ascundea o mare primejdie.

— Eu unul nu-mi pot închipui ca o astfel de asociaţie să fie atât de cunoscută printre băştinaşi şi cu toate astea niciodată să nu fi pătruns în public ceva despre uneltirile ei.

— Asiaticii se pricep să tacă, răspunse Hoddge. Ca să-ţi dau o pildă, iţi voi spune că javanezii au tăcut timp de două sute de ani, după ce au dărâmat şi au plantat cu orez Borobudurul, templul acela uriaş de treizeci de metri înălţime, pentru că islamul le ameninţă ţara. Două sute de ani au tăcut, deşi taina a trecut din tată în fiu. Nu cred sa puteţi smulge de la un Siamez secretul acestui petec de mătase, domnilor.

Mă uitai uimit la Marian. Nu mi-aş fi închipuit vreodată ca un căpitan să cunoască istoria Borobudurului, ultimul lăcaş sfânt budhist din Java. Dar mirarea mea avea să fie în curând şi mai mare. Căci când tovarăşul meu luă înapoi bucata de mătase o privi dus pe gânduri şi zise:

— Se vede un templu şi un elefant alb parcă...

Hoddge râse.

— La fel am văzut şi eu, domnule Farrow. Dar între cele trei sute cincizeci de temple câte sunt în Bangkok, există numai „Templul Aurorei", în care se află un elefant cu trei capete, pe care călăreşte Indra şi afară de acesta templul Pos, în care un elefant şi o maimuţă oferă apă şi miere lui Budha, după ce acesta a postit patruzeci de zile. Dac-ar fi fost un templu cu un elefant alb într-unsul l-aş fi găsit eu, fiţi pe pace!

Marian rămase uluit.

— Îmi daţi voie, domnule Hoddge, întrebă el – aţi vizitat toate templele din Bangkok numai din interes pentru crimele acelea, adică din interes pentru bucăţile de mătase?

— Nu, răspunse Englezul – m-am interesat mereu de templele Asiei. Asta e „boala" mea. Când se întâmpla să pun undeva piciorul pe pământ, mă duceam să vizitez cel mal apropiat templu. De zece ani de când sunt aici, am avut tot timpul să vizitez toate lăcaşurile sfinte. Fireşte, în măsura în care ne este îngăduit nouă, Europenilor, s-o facem.

— Atunci tot ar fi cu putinţă să se afle pe aici secta, aceea care idolatrizează elefantul alb, simbolul sfânt al Siamului? După cum spuneai chiar d-ta, Marian începuse să devie familiar cu englezul, n-ai văzut toate încăperile templelor.

— Asta aşa e. Cu toate acestea aş fi auzit eu ceva, dacă s-ar afla într-adevăr pe aici o sectă care e atât de cunoscută şi temută printre băştinaşi. Fără îndoială că aş fi observat eu din vreun semn oarecare, căci obişnuiesc să umblu cu ochii deschişi prin lume.

— Dar vezi că ai recunoscut singur că asiaticii sunt tăcuţi ca mormântul. Acum te rog să ne spui: cadavrele le-ai găsit în locul

acesta unde se află casa d-tale?

— Nu; stau aici de trei săptămâni şi în tot timpul acesta n-a trecut nici unul pe apă. Le-am întâlnit cu mult mai sus, ba întâia oară chiar acolo unde începe oraşul.

Bangkokul se întinde vreo şapte kilometri dea lungul fluviului Menam şi nu cred ca crocodilii să lase cadavrele să plutească prea departe; aşa dar, templul sau sediul acestei asociaţii trebuie să fie în nordul oraşului.

— Acolo sunt numai câteva temple mici care nu pot forma sediul unei asociaţii numeroase.

— Aţi fost şi în lăuntrul ţării, în susul Menam-ului?

— Numai câţiva kilometri, pe un sampan. Afacerile mă reţin mai mult pe aici.

Doamna de Valentini, care ascultase cu interes discuţia acum, se adresă fostului căpitan:

— O, domnule Hoddge, ce credeţi că e de făcut? Nu sunteţi în măsură să ne daţi un sfat cum să-l regăsesc pe soţul meu?

— Pentru asta ar trebui să ştim mai întâi unde se află. Fireşte, transmiterea bucăţii de mătase, a aproape o dovadă că dl. de Valentini se află în puterea acestei secte. Dar din ce pricină să fi ajuns el, un european, în mâinile lor? Spuneţi-mi, vă rog, doamnă, soţul dv. are vreun semn caracteristic?

— Da; are o şuviţă mare albă ca zăpada în părul lui negru, asta îi dă o înfăţişare deosebită.

Hoddge fluieră a pagubă şi zise:

— Hm... să fie şi asta... da, da... ar putea să fie... E numai o presupunere, totuşi nu e exclus să fie întemeiată. Vedeţi dv., albul e culoarea sfântă a siamezilor şi tocmai secta aceasta are elefantul drept simbol. Soţul dv. are şuviţa aceasta albă care bate la ochi şi se prea poate ca nişte adepţi ai sectei cu pricina să fi dat peste el în junglă, probabil căzut în nesimţire. Aşa stând lucrurile, e cu putinţă să-l fi îngrijit şi în fanatismul lor să fi crezut că e trimis de Budha, ceea ce i-a hotărât să-l reţie la dânşii. Sună cam a poveste, dar aici totul e cu putinţă.

— Atunci de ce mi-au trimis mie petecul de mătase? întrebă tânăra femeie.

— Poate pentru a vă da de înţeles că soţul dv. e mort pentru dv. Acum chestia capătă pentru mine cu totul altă înfăţişare şi poate ca voi fi în măsură să vă viu în ajutor.

II.
SFÂNTUL FLUVIULUI.

DOAMNA DE VALENTINI sări în sus.

— Ne veţi putea veni în ajutor! strigă ea, tremurând, O, domnule Hoddge, cum să vă mulţumesc!

— E numai o presupunere... o părere de-a mea, se împotrivi Hoddge. Vedeţi dv., stimată doamnă, bănuielile mele de până acum sunt şi ele bazate pe temelii şubrede. Nu se ştie însă ce se poate întâmpla. Vă povesteam mai adineauri că am urcat pe fluviul Menam până la câţiva kilometri dincolo de ultimele colibe din Bangkok. La vreo două ceasuri depărtare, se află coliba primitivă a unui preot bătrân, care joacă aici rolul unui sfânt aproape, întocmai ca fachirii Gangelui din India. Numai că nu face scamatorii ca ăia de acolo.

De la el am aflat multe lucruri, pe care nu le prea află europenii. Fără îndoială că a băgat de seamă interesul meu deosebit pentru chestiunile religioase ale asiaticilor. Dacă există vreun om care să vă poată da lămuriri în chestia ce vă interesează, atunci acela e „Sfântul fluviului".

— Acum e prea târziu, dar mâine înainte de răsăritul soarelui vom merge să-l vizităm. Ne-am luat cu vorba şi s-a făcut vremea de cină; voi spune să ne aducă aici mâncarea. Se înţelege că veţi rămâne în mine peste noapte. Nici n-ar fi bine să vă arătaţi în oraş.

Hoddge şopti ceva unui boy, apoi se înapoia la masa noastră.

— Mâncarea va veni îndată, zise el. Trebuie să mai fac o propunere: e neapărată nevoie, stimată doamnă, să vă îmbrăcaţi bărbăteşte; dacă veţi fi văzută în tovărăşia domnilor, cei din sectă vor bănui imediat că sunteţi soţia dispărutului. Pongo al dv. a fost descris amănunţit în dările de seamă din gazete şi nu va fi de loc greu să se dea da rostul combinaţiei. După cum am spus, vă îmbrăcaţi neapărat în haine bărbăteşti, ceea ce vă va îngădui în acelaşi timp să aveţi mişcările mai libere.

— Voi face şi asta dacă e nevoie! oftă doamna de Valentini. Numai să-l revăd odată pe Gabriel al meu.

— Nu ne vom da în lături de la nimic ce stă în puterea noastră, zise Marian. Dar, domnule Hoddge, se adresă el englezului – uite că-mi veni ceva în gând. Spuneai înainte că ziarele au descris pe larg aventurile noastre, poate chiar prea pe larg. Prin urmare, e foarte probabil ca toţi aceia care au de-a face cu secta aceasta îl vor recunoaşte îndată pe Pongo al nostru şi vor trage încheierea simplă că am pornit în căutarea dispărutului domn de Valentini.

— Întocmai, încuviinţă Hoddge. Şi de asta trebuie să ne ferim. Pongo trebuie să rămâie mereu îndărătul nostru. Nu ne va pierde el, căci e priceput şi pe de altă parte va şti să nu se lase descoperit.

— Da, aşa trebuie să facă, încuviinţă Marian. Vom avea astfel şi o acoperire cum nici nu ne-am putea dori mei bună. Aşa dar, comandă două sampanuri, domnule Hoddge. Pongo va veni în urma noastră.

— Nu cu sampan, interveni prietenul nostru negru, care ascultase

atent la tot ce vorbisem. Pongo aleargă. Va vede mereu pe Massers.

— Asta e şi mai bine, zise Hoddge, căci un al doilea sampan va atrage luarea-aminte. Dar uite că vine mâncarea. Să-i facem cinstea cuvenită.

Când furăm gata cu masa se înapoia şi boy-ul din oraş aducând un costum şi rufărie pentru Ellen. Căpitanul Hoddge stărui să mergem să ne odihnim şi ne conduse în partea dindărăt a casei unde ne arătă trei odăiţe frumos aranjate.

— Vă voi trezi la timp, zise el, luându-şi rămas-bun. Somn uşor!

Eram încă învăluiţi în farmecul nopţii tropicale când pornirăm cu sampanul pe fluviu, cu două ceasuri înainte de ivirea zorilor. Acelaşi siamez care ne adusese de la zăgaz vâslea acum cu putere. În faţă, la proră, stătea Hoddge, îndărătul lui doamna Valentini, apoi Marian; eu şedeam în spatele Siamezului.

— Orice s-ar spune, zise Marian deodată, când un crocodil mai mare ca toţi ceilalţi o zbughi în adânc, pe aici n-ar putea trece un cadavru. Deci, crimele trebuie să fi fost făptuite în oraş şi trupurile azvârlite de acolo în fluviu.

Doamna de Valentini fu scuturată de un fior.

— Totul e atât de grozav şi misterios, oftă ea; cine ştie ce ne mai aşteaptă!

— Când vom trece de cotul acela care se zăreşte colo în faţă, zise Hoddge – vom vedea coliba „sfântului”. Numai de l-am găsi singur. Unde o fi Pongo acum? Va fi izbutit el să ţie pas cu noi?

— Sunt încredinţat că nu ne pierde din ochi, zise Marian. A! Uite coliba! Sfântul stă în fata uşii şi-şi ia dejunul. O privelişte interesantă... Dumnezeule, e pierdut!

Strigătul de spaimă al prietenului meu era îndreptăţit, căci un musafir cu totul neaşteptat şi nedorit ameninţa să distrugă „priveliştea interesantă”, cum o numise Marian.

La câţiva metri de bătrânul Siamez se ivise un tigru uriaş, care îl privi ţintă câteva clipe apoi se pregăti de săritură. „Sfântul” stătea nemişcat şi întâmpina moartea aceea grozavă cu zâmbetul pe buze. Credinţa de care era însufleţit îl făcea să nu se teamă de trecerea în Nirvana.

Dar trebuia să-i venim în ajutor, trebuia să-l salvăm, căci el era singura noastră nădejde ca să-l regăsim pe cel dispărut. Marian îşi smulse Parabellumul de la brâu şi eu îi urmai imediat pilda. Ne aflam la cincizeci de metri încă de locul unde peste câteva clipe urma să se desfăşoare drama grozavă.

— Sampanul nostru se legăna pe valurile uşoare şi eram cu toţii în prada unei agitaţii de nedescris.

Când ridicarăm însă minunatele arme, eu îmi dădui seamă totuşi că e zadarnic. Nu încăpea îndoială că vom nimeri fiara, poate chiar

mortal – dar asta n-o va împiedica să sară asupra bătrânului şi să-l sfâşie.

Iată însă că, înainte de a ţinti, salvatorul şi sosise, un salvator la care nici nu m-aş fi gândit. Tigrul îşi întoarse brusc capul şi ochii lui fioroşi se aţintiră pe un tufiş mare care închidea luminişul mic din dreapta noastră. În faţa acestui tufiş se ivise ca din pământ… Pongo, la vreo zece metri doar de fiară.

Tigrul se ridică încetişor, ca şi cum vroia să chibzuiască pe care din cei doi să-l sfâşie întâi. Şi probabil că bănui şi el că moartea îl ameninţă de la uriaşul nostru. Înainte însă de a-şi putea întoarce trupul, Pongo şi ridicase braţul şi ca un fulger ţâşni prin luminiş suliţa lui grea, zvârlită cu toată puterea.

Tigrul se ridică în două labe şi vru să oprească arma din zbor, dar în clipa următoare vârful lat de fier se înfipse adânc în pieptul său şi-l trânti pe spate.

Mugind înfiorător, bătând aerul cu labele, fiara se zvârcoli turbată în ţărână.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului. Acum ne trezirăm şi noi din înmărmurirea care ne cuprinsese, duserăm pistoalele la ochi şi patru gloanţe zburară pe ţeavă, punând capăt zvârcolelilor tigrului.

Pongo străbătu luminişul, ne zâmbi prietenos, smulse suliţa din tigru, apoi se făcu nevăzut în tufiş, de unde venise.

Bătrânul siamez, „Sfântul fluviului”, nu-şi luase o clipă ochii de la el. Acum întoarse capul spre noi şi îi văzui ochii holbaţi de uimire. Fapta lui Pongo îl făcuse să-şi piardă calmul de care dăduse dovadă când fusese la un pas de moarte.

Apropiarăm sampanul de mal şi Hoddge sări cel dintâi pe uscat. O ajută pe doamna de Valentini să coboare, aşteptă până părăsirăm şi noi sampanul, păşi înaintea noastră spre bătrân, se înclină în fata lui şi zise:

— Mongkut, îţi aduc nişte prieteni care au nevoie de sfaturi.

Spre uimirea noastră, siamezul răspunse într-o englezească fără cusur:

— Prietenii d-tale, domnule Hoddge, sunt şi ai mei. Dv. aţi împiedicat să trec în Nirvana. Cred, deci, că Atotputernicul m-a ocrotit prin mâna dv., ca să vă pot ajuta.

Ne măsură câtva timp cu privirea lui pătrunzătoare, mie şi lui Marian ne zâmbi, ca şi cum ar fi vrut să spuie că îi suntem pe plac. Când o privi pe doamna de Valentini se încruntă câteva clipe, plecă pe urmă capul şi murmură:

— Memsahiba e aceea care are nevoie de sfatul şi ajutorul meu. Să spuie ce-o apasă pe suflet!

Doamna Ellen îngenunchea înaintea bătrânului, îi privi adânc cu ochii-i minunaţi apoi îşi spuse păsul. În tot timpul acesta eu îl

examinam pe bătrân. Purta numai un şorţuleţ galben, care îi ajungea până la genunchi. Partea de sus a trupului era de-o slăbiciune înfiorătoare, prin pielea bronzată ieşea la iveală fiecare coastă, fiecare os. Uitai însă de înfăţişarea aceasta când vedeai ochii-i mari şi blânzi, în fundul cărora păreau şi joace luminiţe aurii.

Cu un calm desăvârşit ascultă povestirea tinerei femei. Când ea aminti de bucata de mătase roşie, el încreţii fruntea, dar tăcu. După ce doamna Valentini sfârşi, rămase pe gânduri minute îndelungate, apoi întinse mâna şi întrebă:

— Unde e bucata de mătase?

Tânăra femeie o scoase din buzunarul hainei. Abia aruncă Mongkut o privire asupra liniilor încâlcite, că dădu din cap încetişor şi cu seriozitate adâncă în glas, zise:

— Prietenii mei mi-au scăpat viaţa. Pentru asta v-aş trăda bucuros taina acestei bucăţi de mătase, dar urmarea ar fi că v-aş trimite de-a dreptul la moarte.

— Noi nu ne temem de moarte, Mongkut, răspunse Marian. Am luat hotărârea să-l salvăm pe cel dispărut şi nimic nu ne poate schimba gândul.

Bătrânul dădu din cap, ca şi cum se aşteptase la vorbele astea. Apoi o privi iar pe doamna Ellen şi când ea ridică mâinile rugător spre el, murmură:

— Soarta noastră e în mâinile Atotputernicului. În înţelepciunea lui m-a salvat, ca să vorbesc. Domnule Hoddge, trimite-l de aici pe omul acela!

Arata spre luntraşul care privea curios spre grupul nostru. Căpitanul îi plătii şi rămase pe ţărm până-l văzu dispărând pe după cotul fluviului. Când Hoddge se apropia Iarăşi de noi, „Sfântul” întrebă:

— Cine a fost acela care l-a atacat pe „Stăpânul” de colo?

Şi arătă spre tigrul răpus de Pongo.

— Prietenul nostru credincios, răspunse Marian – care şi-ar da viaţa pentru noi.

— Credeam că e din turma lui Bali, Regele Demonilor, murmură bătrânul; totuşi şi el va muri, când vor pune mâna pe dânsul „Preoţii focului”. Tăcere, repede în tufişuri! Exclamă bătrânul deodată. Vin!

Făcu un gest atât de poruncitor, încât ne ascunserăm îndată în tufişurile din apropiere. Bătrânul trebuie să fi avat un auz minunat, căci de abia după câteva minute auzirăm plescăitul monoton al unor vâsle, care se apropia dinspre nord.

Privii cu băgare de seamă printr-o spărtură din frunziş şi văzui ivindu-se un sampan mare, vâslit de un siamez în vestmânt galben. Alţi patru siamezi, îmbrăcaţi la fel, stăteau ghemuiţi pe scândurile sampanului, în vreme ce în faţă, la proră, zăcea un trup chircit.

Ca o fantomă trecu barca pe dinaintea noastră. Mongkut aplecase capul şi părea cufundat cu totul în contemplarea focşorului său, în timp ce siamezii din sampan aruncară doar priviri scurte spre dânsul. Abia după câteva minute, când barca dispăruse, bătrânul înălţă iar capul şi zise grav:

— Rămâneţi în ascunzişurile voastre! Se înapoiază îndată. Predau iarăşi valurilor pe un condamnat, pentru ca locuitorii oraşului să-şi dea seamă de puterea Preoţilor focului. Dea Domnul ca dv. să nu împărtăşiţi aceeaşi soartă. Aşteptaţi până se înapoiază călăii, apoi urmaţi cursul fluviului. La câteva ceasuri depărtare în susul lui, apa se desparte şi înconjură o insulă mare. Când soarele apune, în mijlocul desişului sălbatec al acestei insule se aprinde un foc. Acolo îl veţi găsi, pe acela pe care îl căutaţi. Nu-mi mulţumiţi, căci vă trimit la moarte.

Se scurse încă o jumătate de ceas. Stăteam nemişcaţi printre crengile dese şi aşteptam cu încordare înapoierea călăilor.

În cele din urmă se auziră iar lovituri de vâsle dinspre miazăzi. După câteva clipe, sampanul Preoţilor focului ţâşni iar pe dinaintea noastră. Acum aveau şi ceilalţi patru preoţi vâsle scurte şi mânau barca cu putere împotriva curentului. Din nou fulgerară cinci perechi de ochi spre bătrânul „sfânt", care nu se clinti până ce sampanul misterios dispăru.

Ieşirăm binişor din tufişuri. Mongkut ridică acum capul şi ne privi îndelung.

— Mongkut, zise Marian – îmi dai voie să-ţi mai pun o întrebare?

— Salvatorului vieţii mele îi voi spune orice, murmură bătrânul.

— Mongkut, ţin mult să ştiu ce însemnătate are petecul acela de mătase roşie.

— Este semnul Preoţilor focului, cu care îl însemnează pe cel executat, pentru ca poporul să-şi dea seamă de puterea lor. Elefantul alb, care e socotit drept sfânt în tot Siamul, este zeul lor suprem. Ei sunt puternici şi răspândiţi peste tot şi cine are dreptul să poarte veşmântul lor galben, se bucură pretutindeni de cinste, ocrotire şi ajutor.

— Au devenit atât de puternici numai prin credinţa lor, sau îndeplinesc niscaiva funcţiuni care aduc foloase poporului lor?

— Dau cel mai larg ajutor tuturor acelora care au ajuns la ananghie. Cer însă alt serviciu în schimb şi cine rupe legământul, e aruncat în valurile Menam-ului, cu un cuţit în gâtlej şi însemnat cu bucata de mătase roşie. În felul acesta îi silesc pe datornicii, lor să-şi ţie legământul, amintindu-le ce îi aşteaptă dacă şi-l calcă.

— Cu alte cuvinte, domnii aceia fac un soi de cămătărie şi sunt foarte aspri în măsurile lor împotriva datornicilor. Cred şi eu că nu e atât de uşor să li te împotriveşti. Şi aplecarea spre religiozitate a întregului popor sporeşte şi mai mult puterea lor. De sigur că printre

datornicii lor se găsesc şi poliţişti, ba poate chiar şi slujbaşi la stat, aşa că degeaba am încerca să cerem ajutorul autorităţilor împotriva lor.

— Dar mai am şi alte întrebări, Mongkut, parc-aş fi recunoscător dacă mi-ai răspunde la ele.

— Îţi voi răspunde în măsura în care voi putea, murmură bătrânul, n-aş vrea însă ca sângele d-tale să cadă asupra mea.

— E propria mea voinţă de a mă arunca în această primejdie. Şi acum ascultă: Gabriel de Valentini, soţul însoţitoarei noastre, are un semn bătător la ochi: o şuviţă lată, albă, în părul lui negru. E cu putinţă ca Preoţii focului să-l ţie prizonier din pricina asta?

— Un semn alb? întrebă Mongkut, surprins. Atunci se vor folosi de el ca să-şi întărească puterea cu prilejul ospăţurilor, la care obişnuiesc să se adune datornicii. Ei vor povesti că zeul lor superior, elefantul alb, l-a însemnat el însuşi pe străinul acesta şi l-a trimis la ei ca să-şi dovedească măreţia şi puterea. Aşa fiind, va fi greu să-l liberaţi, căci acum îl vor păzi cu străşnicie.

— Neplăcută afacere! mormăi Marian. Totuşi nădăjduiesc că el însuşi va sprijini din toate puterile sforţările noastre. Mă miră chiar, că n-a încercat până acum să fugă.

— Ca să scapi de pe insula Preoţilor focului e aproape cu neputinţă, zise „Sfântul”, căci e apărat de oameni şi animale şi prizonierul nu are voie să părăsească templul.

— De aceea probabil că n-a putut să trimită vreo veste soţiei sale.

— Nimeni n-ar fi primit sarcina să-i ducă o scrisoare de la el. Chiar dacă l-ar fi văzut; n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească despre asta. Cadavrele cărora li se dă drumul pe râu îi înspăimântă până şi pe cei mai curajoşi. Şi dacă cineva ar fi stat numai de vorbă cu prizonierul, n-ar fi ajuns viu la Bangkok.

— Acum îmi lămuresc eu tăcerea lui, zise Marian. Răspunde-mi, te rog, la încă o întrebare: de ce au trimis Preoţii focului mătasea roşie doamnei Valentini?

Se aşteptau, de sigur, ca tânăra femeie să pornească cercetări ca să-l găsească pe soţul ei. Şi e foarte firesc să facă lucrul acesta şi în Siam, căci numai acolo se poate duce un fugar din Cochinchina, luând drumul pe uscat. Dacă tânăra doamnă s-ar fi adresat autorităţilor, arătând mătasea roşie, n-ar fi găsit niciodată sprijin. Dimpotrivă, ea însăşi s-ar fi expus celor mai mari primejdii. Căci aproape fiecare funcţionar, ba chiar aproape fiecare siamez, ar fi ştiut că Preoţii Focului ar fi pedepsit cu moartea cea mai mică încercare. Oh, preoţii cei mari sunt deştepţi. Ei ştiu bine că tânăra femeie va arăta batista roşie; n-au putut bănui însă că nişte bărbaţi atât de viteji vor da de taina lor şi că aceşti bărbaţi, ascultând de porunca Atotputernicului, îmi vor salva viaţa, pentru ca să le arăt apoi calea.

Făcu o mişcare scurtă cu mâna, în semn de rămas bun, zâmbi

fiecăruia în parte şi plecă încet capul. Înfioraţi, străbăturăm luminişul şi pătrunserăm în pădure prin locul unda se făcuse nevăzut Pongo.

III.
INSULA TEMPLULUI.

SE PĂREA CA NATURA ÎNSĂŞI voia să se puie în cale întreprinderii noastre, atât de încâlcit şi de nestrăbătut se ivi codrul înaintea noastră.

Marian se puse în fruntea micului convoi, iar eu îl urmam ajutându-l la tăierea mărăcinilor. Venea apoi doamna Ellen, în vreme ce Hoddge mergea în urmă, formând un fel de acoperire. Din când în când eu mă întorceam, ca să văd dacă tânăra femeie venea după mine şi de fiecare dată îmi zâmbea, ca şi cum ar fi vrut să mă încredinţeze că nu se dă bătută.

Un ceas merserăm astfel, până dădurăm de Pongo, care stătea ghemuit îndărătul unui tufiş şi privea încordat printre frunze. Când auzul lui fin îi dădu de veste apropierea noastră, el se întoarse şi duse degetul la buze în semn de prevenire. Ne furişarăm cu băgare de seamă până acolo şi ne ghemuirăm lângă dânsul. Printre ramuri puturăm cuprinde cu privirea acum un luminiş mare. În mijlocul căruia lucrau de zor şase făpturi în vestminte galbene.

Erau Preoţi ai focului, căci aveau aceeaşi îmbrăcăminte ca şi călăii din sampan. Curând ne dădurăm seamă ce făceau acolo. Înlăturau nişte crengi de deasupra unei gropi, apoi cel mai înalt dintre ei se ridică şi roti un cuţit lungi deasupra capului şi îl aruncă cu putere înăuntru în groapă. Să fi îndeplinit oare o nouă execuţie?

Doi preoţi săriră acum în groapă, cei patru de sus le aruncară în jos frânghii, apoi traseră sus... un cerb mare. Aşa dar, era vorba de o vânătoare, indivizii îngrijeau de bucătăria templului lor. Atunci trebuia să fie şi un drum bun spre insulă, căci cu povara cerbului aceluia greu n-ar fi putut merge pe o potecă îngustă.

Cei doi preoţi ieşiră afară din groapă, o acoperiră din nou cu crengi, aşezară la loc capacul, apoi trecură un băţ de bambu printre picioarele legate ale cerbului şi părăsiră luminişul.

Aşteptarăm câtva timp într-o încordare de nedescris. Curând urma să vedem templul misterios şi atunci va începe munca grea a eliberării prizonierului, presupunând c-ar fi închis acolo.

Cel dintâi ieşi din tufiş Pongo şi o zbughi prin luminiş. Rămase locului o clipă şi ne făcu semn. Îi urmarăm repede şi ajunserăm la începutul unei poteci largi care părea să fi fost croită de vreo fiară mare. Poteca părea sa fi fost folosită adesea, căci pământul era învârtoşat şi neted şi nu se vedea nici un fel de buruieni.

Pongo luă acum conducerea. Deodată rămase locului fi ridică mâna

în semn de prevenire.

La vreo douăzeci de metri depărtare poteca făcea un cot brusc. Credinciosul nostru negru înaintă cu băgare de seamă şi iscodi cu privirea pe după colţ. Ne făcu apoi semn, păşi îndărăt şi ne lăsă pe fiecare în parte să aruncăm o privire pe după cotitură. De aici poteca mergea drept înainte cincizeci de metri şi la capătul el sclipea apa.

Un sampan străbătea tocmai braţul larg de apă şi într-unsul se aflau cei şase preoţi pe care îi văzuserăm în luminiş. În clipa când priveam într-acolo, cei patru din mijloc înhăţară cerbul şi-l zvârliri în apă. Mai mult nu putui vedea căci Pongo mă trase îndărăt şi o împinse înainte pe doamna de Valentini.

După ce privi şi Hoddge pe după cotitură, începurăm să discutări asupra celor văzute.

— Au aruncat cerbul în apă, spusei eu.

— Am observat mare mişcare în apă, zise tânăra. femeie.

— Au fost nişte peştişori, răspunse Hoddge, liniştit. Preoţii au paznici buni aici pe fluviu, care îi ocrotesc de musafiri nepoftiţi. Şi aceşti paznici sunt crocodilii uriaşi iar cerbul n-a fost decât hrana zilnică, pentru a-i putea ţine în locul acesta.

— Dumnezeule sfinte! se jeli tânăra femeie, atunci cum vom ajunge pe ţărmul celălalt?

— Trebuie să ne construim o plută, propuse Marian. Fireşte că numai noaptea vom putea străbate apa, căci sunt încredinţat că în timpul zilei fluviul e supravegheat. Să ne retragem acum, să tăiem beţe de bambu şi să legăm pluta cu trestie. Va trebui apoi să ne îngrijim şi de merinde şi asta o vom lăsa în seama Iui Pongo, deoarece nu avem voie să slobozim gloanţe aici în apropierea templului. Pongo va izbuti el să vâneze ceva cu suliţa lui.

— Nu crezi d-ta că fluviul e păzit noaptea cu mai multă străşnicie decât ziua? întrebă Hoddge. Sau n-o fi cu putinţă ca preoţii să fi pus capcane sub apă, care ar sfărâma o barcă sau o plută, ca cei dinăuntru să cadă pradă crocodililor?

— Exclus nu este, încuviinţă Marian – căci îi socot în stare de orice pe preoţii aceia. Dar cum am putea face altminteri? De trecut trebuie să trecem dincolo şi dacă vom ţine aceeaşi direcţie ca sampanul preoţilor, atunci nu trebuie să ne temem de vreo piedică, deoarece capcane şi altele ca astea nu cred să fi pus dumnealor. Totuşi n-ar strica să stăm de pază cu rândul pe poteca asta. Ceilalţi se retrag îndărăt în luminiş şi paznicul va trebui să ne dea de veste dacă preoţii se întorc iar aici.

— Bine, încuviinţă Hoddge. Noi bărbaţii să ne schimbăm din două în două ceasuri. Ultimul schimb va fi când se va înnopta. Dacă n–aveţi nimic împotrivă, încep eu.

— Încuviinţarăm propunerea lui şi în vreme ce el se aşeză în aşa fel

pe potecă încât să poată zări pe după cotitură, noi ceilalţi ne retraserăm în luminiş. Eu cu Marian începurăm sa tăiem beţe de bambu, în vreme ce Pongo dispăru în desiş ca vâneze vreo sălbăticiune.

După un ceas adunaserăm destule beţe şi ne puserăm apoi pe tăiat trestii din care împletirăm funii trainice. Când ne înapoiarăm în luminiş, îl găsirăm pe Pongo care vânase un cerb tânăr şi era ocupat cu jupuitul lui. Săparăm repede o groapă şi adunarăm crengi uscate ca să facem un foc pe cât cu putinţă fără fum. Şi când cerbul fu pus în frigare... eu a trebuit să plec, ca să-l schimb pe Hoddge. Dar Marian, surprinse privirea tristă pe care o aruncai spre friptura care sfârâia şi îmi făgădui să-mi aducă o porţie respectabilă, când va fi gata. Cu mângâierea asta coborai poteca largă şi-l schimbai pe Hoddge.

— Nu s-a clintit nimic colo peste drum, zise căpitanul, dar mi s-a părut că dă târcoale cineva prin desişul din jurul meu. Trebuie să fii cu băgare de seamă, domnule Bertram şi să ţii mereu degetul pe trăgaci. Dacă nu cunoşti primejdia care te ameninţă, nu prea e plăcută veghea. În sfârşit, două ceasuri trec repede.

Hoddge zâmbi când mă văzu scoţând browningul, Parabellumul era prea lung şi prea greu pentru o eventuală luptă de aproape – şi aşezându-mă cu nepăsare lângă tufişul de la cotitura potecii. Trebuia să mă aplec numai niţel ca să cuprind cu privirea fluviul.

Englezul mai arunci o privire spre mine şi porni pe poteca ce ducea în luminiş.

După ce-l pierdui din ochii, ma ridicai de jos şi mă uitai cu băgare de seamă în jurul meu. Mă liniştii, căci tufele erau aici atât de dese, încât nici chiar Pongo n-ar fi izbutit să ajungă pe nesimţite pe potecă, pentru a mă ataca.

Răsuflând uşurat, mă aşezai iarăşi la locul meu, mă aplecai puţin înainte şi ţinui sub observaţie fluviul şi petecul de insulă pe care-l puteam vedea.

Deodată tresării, căci un zgomot îmi ajunse la ureche. De unde venea nu ştiam, dar se auzea ca şi când o fâşie îngustă ar fi trecut peste o cracă, făcând-o să foşnească. Mă ridicai repede, deschisei ochii şi privii încordat în juru-mi.

Poteca spre luminiş era însă pustie, nici o tufă nu se mişca şi aruncând o privire repede spre fluviu, văzui că nici acolo nu se zărea ceva suspect.

Deodată, foşnetul acela se auzi iarăşi şi de data aceasta bine de tot, căci răsunase îndărătul meu, în tufişul des de ale cărui crengi mă sprijinisem cu spatele.

O clipă rămăsei înmărmurit şi când izbutii să mă smulg din starea aceasta şi să mă reped cu trupul înainte, era prea târziu.

Un obiect negru zbură pe lângă gâtul meu şi-mi căzu pe mâini.

Lucrul se petrecu atât de repede, încât nu mai avui răgazul să ridic dreapta în care ţineam browningul. Şi obiectul negru rămase pe mâinile mele, de fapt numai în parte, căci mai simţeam încă o apăsare uşoară pe umărul drept şi o atingere rece la gât.

Privii în jos şi rămăsei împietrit de groază:

În poala mea îşi sprijinise partea superioară a trupului un şarpe uriaş, aproape negru, capul hidos şi-l ridicase puţin şi părea să caute să-şi dea seama unde se află.

Închisei o clipă ochii, nădăjduind că totul nu e decât un vis urât, dar simţii atunci căi trupul rece se mişca şi trecu încetişor pe lângă gâtul meu. Şarpele pare să fi găsit că stătea bine în poala mea şi pe mâinile mele, căci începu să-şi strângă binişor trupul, se încolăci şi se vede treaba că se simţea cât se poate de bine unde era. Ca o funie făcută colac stătea pe genunchii şi mâinile mele, îşi pusese capul pe inelul de sus, scotea limba din când în când şi se uita adesea la mine de parc-ar fi vrut să zică: „Nu te mişca!”.

Într-adevăr, nici prin gând nu-mi trecea să mă mişc. De abia îndrăzneam să respir, ca să nu întărât musafirul ăsta grozav.

În cele din urmă începui să chibzuiesc. Marian trebuia să vie îndată cu friptura făgăduită şi eram sigur că va găsii el un mijloc să mă scape de ameninţarea acestei morţi înfiorătoare. Dar, dacă până atunci vor veni câţiva preoţi aii focului de pe insulă, eram pierdut.

Şarpele ridică brusc capul. Făcusem vreo mişcare nechibzuită? Totuşi, nu se uită la mine ci îşi aţinti privirea dea lungul potecii ce ducea în luminiş. Şi acum, ceafa cobrei, căci era un şarpe cobra – se umflă, desenul gălbui, de pe urma căruia îşi dobândise numele de „şarpele cu ochelari” se ivi lămurit şi limba-i lungă începu să se legene repede încolo şi încoace.

Auzeam acum şi paşi uşori care se apropiau.

Marian venea. Abia cutezam să întorc încetişor capul spre stânga. În cele din urmă văzui ivindu-se făptura lui înaltă. Îmi făcu bezele şi agita în aer o bucată mare de carne înfipt într-o frigare. Când fu aproape, îl izbi, de sigur, starea mea de nemişcare.

— Ei, Robert! strigă el încetişor. Ce ai...

Îşi rupse vorba cu un ţipăt de spaimă şi se opri. Zărise musafirul grozav din poala mea. Îşi smulse repede pistolul, dar îşi dădu seamă repede că nu trebuia să împuşte în apropierea templului misterios şi spre marea mea uşurare îl văzui vârând arma la loc. Zic spre marea mea uşurare căci, dacă n-ar fi nimerit capul mic al cobrei, ar fi fost şi mai mare primejdia pentru mine să fiu muşcat de ea.

Marian chibzui câteva clipe, trase apoi cuţitul şi păşi încetişor înainte. Îmi strigă să rămân tot nemişcat, ceea ce era de prisos, căci cobra devenea tot mai neliniştită şi eu nici nu cutezam să respir.

Prietenul meu se afla acum numai la doi paşi de mine. Şarpele îşi

umflă şi mai mult grumazul şi începu să şuiere, iritat. În acelaşi timp îşi legăna încolo şi încoace partea superioară a trupului, apropiindu-se tot mal mult de obrajii mei.

Marian se lăsă în genunchi cu băgare de seamă. Întinse dreapta în care ţinea cuţitul, în vreme ce cu stânga împinse frigarea cu bucata de carne. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Cobra văzu mişcarea aceasta ameninţătoare, capul ei ţâşni înainte şi colţii veninoşi se înfipseră în carnea aburindă. Marian se repezi atunci cu cuţitul şi dintr-o singură lovitură despărţi capul de trunchi. Eu sării repede în picioare şi zvârlii cu scârbă de pe mine trupul ce se zbătea, în vreme ce Marian privea cu interes capul care rămăsese cu dinţii încleştaţi în bucata de carne. Răsuflând uşurat, ma apropiat de el şi-i întinsei mâna.

— Să nu începi cu discursurile, te rog! Tu ai fi făcut la fel în locul meu. Păcat numai că friptura ta nu mai e bună de nimic.

— Trebuie să aştepţi până ţi-oi aduce altă bucată. Te-aş sfătui însă să nu te mai sprijini de tufişul ăla de colo, căci se poate lesne întâmpla să mai fie şi alţi şerpi în el. La revedere, mă întorc numaidecât.

Zvârli în frunziş friptura cu capul scârbos şi porni repede pe potecă îndărăt.

IV.
ELEFANTUL ALB.

PRIVI SPRE FLUVIU, apoi, neobservând nimic suspect, tăiai dintr-un tufiş o cracă groasă şi zvârlii cu ea cât colo trupul gros şi lung de aproape doi metri al cobrei, care urma să se zbată în spasmurile morţii.

De abia acum răsuflai uşurat. Trecu câtva timp până se înapoia Marian cu altă bucată de carne. Se scuză de întârziere, spunând că fusese silit să povestească tovarăşilor aventura prin care trecusem. Mâncai cu poftă friptura de cerb, apoi trăsei o duşcă de ceai cu rom din sticla de campanie şi mă simţii iarăşi în puteri.

Când mă înapoiai în luminiş, găsii pluta gata; avea un metru şi jumătate lăţime şi trei metri lungime. Îmi exprimai îndoiala dacă ne va duce pe toţi cinci, la care Hoddge îmi răspunse că hotărâseră următoarele: eu trebuia să-i duc întâi pe Pongo şi Marian pe insulă, să aştept acolo câtva timp, până când cei doi vor fi pătruns o bucată în adâncul ei, apoi să mă înapoiez ca să iau pe doamna de Valentini şi pe Hoddge. Dacă ar fi să se întâmple ceva lui Marian şi lui Pongo, ne rămânea nouă posibilitatea să ne punem la adăpost şi să încercăm eventual liberarea tovarăşilor noştri.

N-avui încotro şi primii propunerea, deşi nu prea bucuros, căci numai gândul că va trebui să străbat de două ori fluviul în care mişunau crocodilii mă înspăimântă. Aşa că, cel mai bun lucru ce-mi

rămânea de făcut era să mă culc pe marginea luminişului, în umbra unui tufiş şi adormii îndată.

Marian mă trezi.

Sării în sus şi mă apropiai împreună cu el de Hoddge care şi ridicase pluta, în aşa fel că ne fu uşor s-o apucăm şi s-o ducem pe potecă.

Doamna de Valentini trebui s-o ia înainte, pentru ca Marian să n-o piardă din ochi. Dădurăm de Pongo care ne vesti că nici el nu observase nimic suspect. După câteva minute întunericul se lăsă brusc. Duserăm pluta până la ţărm şi acolo îl dădurăm drumul pe apă. Pongo merse spre capătul dinainte, Marian se aşeză în mijloc, Iar eu împinsei pluta în larg, cu ajutorul băţului lung de bambu pe care-l luasem.

Mai cu uşorul, mai cu greul, izbutii s-o aduc la punctul de unde îi văzusem pe preoţii focului scoţând sampanul. Pongo sări jos şi ţinu pluta până îi veni şi Marian în ajutor. Eu păşii acum mai spre mijloc şi împinsei „vaporaşul” înapoi, pe drumul pe care venisem.

Trebuie să mărturisesc că am răsuflat uşurat când Hoddge prinse capătul plutei şi o ţinu să nu o a apa. Îi încărcai pe cei doi şi în câteva minute ajunserăm la destinaţie.

Căpitanul sări pe uscat şi ajută doamnei de Valentini să se dea jos; eu coborâi cel din urmă şi cu ajutorul lui Hoddge trăsei pluta din apă, pitind-o în nişte tufe din apropiere. Aveam astfel posibilitatea să fugim după ce ne vom fi îndeplinit sarcina.

Găsirăm repede o potecă bătătorită pe care pornirăm fără să stăm mult la gânduri. Dibuirăm cu greu drumul căci luna nu se înălţase încă de ajuns pe cer ca să lumineze desişul.

Păşind mai departe, văzurăm deodată răspândindu-se înaintea noastră o lumină palidă care sporea din clipă în clipă. Un luminiş mic ni se ivi în faţă, al cărui capăt de peste drum era hotărnicit de un zid înalt. Şi de deasupra acestui zid cădea în jos o rază de foc din vârful unui turn: emblema preoţilor.

— Veniţi încoace! Auzirăm de lângă noi glasul lui Marian.

Stătea cu Pongo în umbra unul palmier uriaş, care crescuse singuratic pe marginea luminişului. Aici eram la adăpost de priviri străine şi puteam observa în linişte zidul înalt şi turnul puternic.

— Ce facem acum? întrebă doamna de Valentini nerăbdătoare.

— Trebuie să căutăm să trecem zidul. Mai întâi e nevoie sa ocolim templul ca să ne dăm seamă de întinderea lui. Şi pentru a face asta, cel mai bun lucru e să ne aţinem pe lângă zidul în umbra căruia ne aflăm. Ah! Colo sus sunt preoţi. Staţi liniştiţi pe loc, căci nu ne pot vedea.

Pe coama zidului se iviseră patru făpturi care priveau ţintă spre luminiş. Noi ramaserăm liniştiţi şi văzurăm cum după câteva minute paznicii de sus se puseră în mişcare, la distanţă unul de altul, păşind

binişor de-a lungul zidului. Când nu-i mai văzurăm, Marian şopti: „la drum!” şi cu sărituri mari străbătu luminişul, îndreptându-se spre zid. Îi urmarăm repede şi ne oprirăm abia când ajunserăm în umbra ocrotitoare a zidului înalt de vreo trei metri şi format din blocuri mari de piatră.

— Aşteptaţi aici, şopti Marian. Eu mă voi căţăra sus şi voi privi dincolo de zid.

Fără să aştepte răspunsul nostru, începu sa urce cu băgare de seamă. Se putea sprijini în crăpăturile bolovanilor, astfel că după câtva timp ajunse sus pe culme şi înălţă capul cu atenţiune. Îi văzui tresărind uşor, dar rămase liniştit în poziţia lui, privind încordat spre interior.

Începusem să-mi pierd răbdarea, când îl văzui trăgând capul înapoi şi venind repede jos.

— După toate probabilităţile suntem acolo unde trebuie, ne şopti el.

— L-ai văzut pe Gabriel? întrebă doamna Valentini, abia stăpânindu-şi emoţia.

— Cred că el a fost, deşi l-am zărit numai o clipa şi de la o depărtare destul de mare. Un convoi de preoţi părăsea tocmai turnul îndreptându-se spre o clădire scundă pe partea stingă. Îndărătul lor mergea un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat şi el în vestminte galbene, dar cu capul în piept. Am văzut atunci o dungă albă şi lată de-a curmezişul părului său negru.

— El e, oh, el, el strigă aproape, tânăra femeie.. Domnule Farrow, trebuie să trecem dincolo.

— Aşa am şi hotărât de fapt, zise Marian.

Înainte ca doamna Ellen să poată răspunde ceva, Pongo şopti:

— Massers, tăcere!

Paşi grei şi apăsaţi se auziră de dincolo de zid, apropiindu-se de locul unde ne aflam noi. În acelaşi timp se auzi un zgomot de parcă s-ar fi frecat una de alta bucăţi groase de piele. Şi acum răsună un soi de sforăit care-l făcu pe Pongo să exclame încetişor:

— Tembo!

„Tembo” însemna elefant. Să fi fost oare unul din legendarii elefanţi albi, atât de cinstiţi în Siam?

Din nou se auzi sforăitul, de data asta chiar deasupra noastră şi când privirăm în sus văzurăm deasupra zidului o trompă uriaşă, care lucea alb în lumina focului de pe turn. Cât de uriaş va fi fost animalul, judecând după mărimea trompei! Capul său trebuia să se înalţe cu vreo trei metri deasupra pământului, căci vedeam lămurit colţii râcâind coama zidului.

Deodată auzirăm scârţâitul unor porţi grele şi în aceeaşi clipă Marian porunci:

— Pongo, sus! Ajută celorlalţi! Eu rămân la urmă.

Negrul urcă repede şi peste câteva clipe stătea cocoţat pe coama zidului. Întinse în jos braţu-i uriaş, apucă mâna doamnei Ellen şi o trase binişor spre el. La fel fui tras eu şi Hoddge, în vreme ce Marian se căţără prin propriile-i puteri.

— Repede în copac! porunci el. Elefantul ne va lua urma până la fluviu.

Săriră m cu băgare de seamă pe una din crăcile uriaşe ale tamarinului şi de acolo ne lăsarăm spre trunchiul îndepărtat de zid cu vreo zece metri, apoi ne împărţirăm pe crengile ce porneau în formă de raze. Ramaserăm liniştiţi şi auzirăm duşmanul uriaş. Gonind dea lungul zidului. După cum bănuise Marian, ne luase urma pe unde venisem şi în curând îi auzirăm trompeta în depărtare, la fluviu.

Acum aveam răgazul să privim în interiorul zidului. La vreo treizeci de metri de noi se înălţa turnul din vârful căruia lumina încă focul acela uriaş. La stânga lui se ridica o clădire întinsă, ceva mai scundă. În care stăteau deschise o poartă mare şi o uşă mai mică.

— Să intrăm pe uşa cea mică! şopti Marian.

Nu se vedea nici un preot, astfel că ne lăsarăm în jos de-a lungul trunchiului şi alergarăm spre uşă. Fără sa stăm mult pe gânduri ne furişarăm înăuntru, unde domnea semiîntuneric şi răcoare. Ne aflam într-un gang îngust, care făcea un cot spre dreapta la câţiva metri, în vreme ce pe stânga era închis de o perdea albă.

Marian se apropia de perdea şi o dete puţin la o parte. Eu stăteam în spatele lui şi puteam privi peste umărul său în încăperea imensă care se ivise în fata privirilor noastre uimite. De jur-împrejurul pereţilor ce luceau în sclipiri de aur erau înşirate la distante mici blocuri dreptunghiulare de piatră, care purtau pe ele figura înaltă de un metru a unui elefant din marmoră albă. În faţa fiecărei statui lumina un foc care învăluia cu razele sale aceste opere de artă. Căci erau într-adevăr opere de artă. Elefanţii erau sculptaţi în toate poziţiile pe care le luau în viaţă, cu un respect desăvârşit pentru realitate: în trap, în galop, la pas, la atac, în căutarea hranei.

La dreapta, în planul din fund al încăperii dreptunghiulare, trona statuia unui elefant în mărime naturală. Două focuri puternice îl luminau şi păreau să dea viaţă minunatei opere de artă. Văzurăm însă ceva ce ne făcu să ne dăm înapoi speriaţi.

În faţa acestei statui uriaşe stăteau şase preoţi în vestminte galbene, ridicaseră braţele spre colosul de piatră şi păreau să implore ceva. Avui imediat simţimântul că se rugau zeului lor să le ajute să pună mâna pe noi.

— Înapoi! porunci Marian, trebuie sa pornim de-a lungul gangului. Îndărătul perdelei se află încăperea mare a templului în care vom fi descoperiţi imediat porni repede înainte, când, deodată răsună

îndărătul nostru un ţipăt sfâşietor:

— Gabriel, Gabriel al meu!

Doamna de Valentini făcuse ce făcuse şi ajungând neobservată lângă perdea, privi înăuntru. Şi probabil că în unul din preoţi îşi recunoscuse soţul, căci abia scosese strigătul acela că se şi repezi în templu, ca o nebună.

— Dumnezeule mare! scrâşni Marian, furios; ar fi trebuit să fim cu băgare de seamă. Acum sarcina noastră e de două ori mai grea, dacă nu chiar imposibilă. Să plecăm repede, căci preoţii vor înţelege că ne aflăm în templu.

Cu sărituri mari pornirăm de-a lungul gangului. După ce trecurăm cotitura, ajunserăm pe dinaintea mai multor uşi, aşezate la distanţe regulate în zid.

Marian se opri deodată, deschise una din uşi, apoi dispăru în încăperea dindărătul ei şi ne strigă:

— Veniţi după mine!

Îl urmarăm în grabă şi ne trezirăm într-o chilie strâmtă, în care nu se aflau decât un culcuş tare şi o statuie mică aşezată pe un piedestal scund; statuia înfăţişa un elefant. Aşa dar, chilia unui preot.

La un semn al lui Marian, Pongo se aşeză de pază la uşă. Prietenul meu păşi apoi spre ferestruica zăbrelită şi privi afară.

Trebuie să scoatem zăbrelele, şopti el. Colo jos se află o grădiniţă. Vom avea astfel o ieşire pentru caz de nevoie. Haide, Robert şi încercăm să scoatem gratiile.

Oarecum şovăitor păşii cu cuţitul în mână alături de Marian. Ne puserăm pe lucru şi după vreo douăzeci de minute de muncă încordată prietenul meu apucă gratiile şi le împinse cu putere în afară, le trase apoi la loc, sprijinindu-le numai.

— Massers linişte! mormăi Pongo, deodată.

Venirăm lângă el şi ne încordarăm auzul. Pe gang se apropiau paşii mai multor persoane şi se auzi un hohot de plâns. Doamna de Valentini era târâtă fără îndoială în vreo carceră.

Când paşii se pierdură în depărtare, Pongo crapă uşa şi privi afară, pe urmă ne făcu semne şi ieşi în gang.

V.
ÎN CARCERELE TEMPLULUI FOCULUI.

CU MULT ÎNAINTEA NOASTRĂ, abia putând fi recunoscuţi în semiobscuritate, păşeau preoţii cu prizoniera lor. Din când în când auzeam plânsul tinerei femei, în vreme ce preoţii o târau fără să rostească un cuvânt.

— Mariane, îi şoptii în ureche prietenului meu – sunt numai şase preoţi. Dacă izbutim să-i facem nevătămători, doamna Ellen va liberă. Şi poate că şi soţul ei.

— Da, răspunse Marian – ideea e bună. Spune-i tu lui Hoddge, eu voi vorbi cu Pongo.

Împărtăşirăm în şoaptă camarazilor planul; apoi îl auzirăm pe Pongo mormăind:

— Massers, înainte!

Şi cu sărituri de uriaş, totuşi uşoare, porni pe gang.

Noi îl urmarăm cât mai repede şi cu băgare de seama. Ajunserăm din ce în ce mai aproape de grupul preoţilor şi când Pongo se afla la doar la câţiva paşi, ultimul preot se întoarse spre noi.

De spaimă, eu rămăsei aproape ţintuit în loc... Era un european şi de-a curmezişul părului său negru se întindea o şuviţă lată, albă.

Gabriel de Valentini!

Îi făcui un semn şi... rezultatul fu că scoase un ţipăt de alarmă. Ca o panteră sări printre cei cinci preoţi, o trase la dânsul pe soţia sa şi porni în goană cu ea în gang. Preoţii se opriră imediat şi scoaseră cuţite lungi ascunse în vestmintele lor.

Dar înainte ca să poată face ceva, Pongo se şi afla printre ei şi ca nişte mingi uşoare fură zvârliţi de pereţii din dreapta şi din stânga gangului. Rămaseră nemişcaţi la Pământ, unul lângă altul.

— Domnule de Valentini!

— Strigă Marian. Eşti salvat. Haide!

— Gabriel, Gabriel! Auzirăm cu mult înaintea noastră glasul tinerei femei.

— Nu auzi, Gabriel? Rămâi pe loc!

Un râs ironic fu răspunsul, apoi Gabriel de Valentini răcni cu glas cavernos câteva cuviinţe într-o limbă străină.

— Ce-a spus? întrebă Marian.

— A strigat că e hărăzită jertfei focului, răspunse căpitanul Hoddge. Trebuie să fi înnebunit.

— Sau poate că preoţii i-au dat să bea ceva care i-a răpit memoria, îşi dădu cu părerea Marian. Repede, trebuie să punem mâna pe el cu forţa şi să-l luam cu noi. Uite-l colo!

La vreo douăzeci de metri înaintea noastră nebunul o trăgea cu furie pe soţia sa, care se zbătea din răsputeri.

— Massers, ce întâmplat? întrebă Pongo, gâfâind.

— E nebun, trebuie să-l prindem, dar să nu-l omorâm, răspunse Marian.

— Ah, Masser nu curat la cap, Pongo face.

Ca o panteră se repezi uriaşul înainte. Când ajunse la câţiva paşi de Valentini, nebunul deschise cu furie o uşă, o împinse pe nevastă-sa înăuntru şi închise din nou cu putere canatul greu de metal. Zăvorul

fu tras, apoi vocea grozavă răcni iarăşi, într-un hohot sinistru, câteva cuvinte.

— O târăşte în carceră, strigă Hoddge – trebuie să spargem uşa.

Pongo se aruncă atunci cu toată puterea lui supraomenească în uşa de metal; zăvorul cedă, uşa zbură din balamale şi Pongo dădu buzna pe gangul care se ivi în deschizătură.

Îl urmarăm repede şi la vreo douăzeci de metri în faţa noastră îl văzurăm pe Valentini care ducea în braţe pe soţia-i leşinată.

Din nou vrurăm să ne luăm după el, Pongo însă se opri şi ridică braţul. Ramaserăm şi noi locului, căci ne puteam încrede în Pongo. Uriaşul scoase suliţa lungă pe care o purta atârnată de o curea la spate, ţinti scurt, apoi zvârli arma grea cu toată puterea îndărătul nebunului.

— Pongo, ce-ai făcut? strigă Marian, speriat.

Dar Pongo râse şi arătă cu mâna înainte. În imediata apropiere a nebunului vârful suliţei se înfipse într-o piatra a zidului, coada scurta zbura înapoi de forţa aruncăturii şi izbi capul lui Valentini.

Nebunul se clătină, încercă să se ţie, dar genunchii îi se muiară încetişor şi în cela din urmă se întinse la pământ.

Alergarăm spre cele două făpturi neînsufleţite şi în vreme ca Pongo îşi aşeză la loc suliţa, noi o ridicarăm pe tânăra femeie. Marian o luă în braţe şi făcu semn lui Pongo să-l ridice pe nebun.

— Poartă de grijă să nu ţipe! îi şopti Marian.

Negrul încuviinţă din cap.

— Hoddge, Robert, scoateţi pistoalele! porunci Marian. Trebuie să ne croim drum.

În pas alergător pornirăm pe gang înapoi. Eram hotărât să culc la pământ pe orice preot care ni s-ar fi pus în cale. Îndărătul meu alerga Marian cu doamna Ellen, apoi Pongo cu Gabriel Valentini şi la urmă venea căpitanul Hoddge. Tocmai când ajunserăm aproape de uşa pe care o zdrobise Pongo, se auziră glasuri şi paşi apropiindu-se.

— Să intrăm pe cea dintâi uşă! porunci Marian şi imediat eu mă oprii şi trăsei zăvorul unei uşi de pe stânga.

— Hoddge, trage zăvorul la loc! zise Marian şi căpitanul se execută fără zăbavă.

Acum puteam răsufla în voie câteva clipe. Gangul în care ne aflam primea o lumină printr-o deschizătură mică din tavan.

Îndărătul nostru dădea năvală acum o ceată întreagă de oameni. Nu bănuiau probabil că ajunseserăm aici, atât de aproape de ei, căci trecură înainte fără să se oprească, scoţând mereu strigăte asurzitoare.

— A! Uite că se şi întorc! făcu Marian. Înainte!

Gălăgia ce o făceau preoţii care ne urmăreau se apropia din nou. Pornirăm repede dea lungul gangului, care nu mai avea nici un fel de uşă, din nenorocire. Totuşi, după ce merserăm vreo treizeci de metri,

ne trezirăm deodată în faţa unei uşi. Lipii urechea de metalul ei, dar nu auzii nimic. Trăsei încetişor zăvorul şi deschisei canatul cu băgare de seamă. Un val de aer rece mă izbi în fată şi un întuneric adânc se căscă înaintea mea.

— Înainte, scoateţi lămpile! strigă Marian.

La lumina lanternei mele văzui o scară largă, care ducea în jos. Coborâi liniştit şi-i auzii pe camarazi urmându-mă. Hoddge trase din nou două zăvoare pe dinăuntru. Aerul devenea tot mai rece şi după ce numărai douăzeci de trepte ne trezirăm într-un gang scund, boltit, în care mirosea a umezeală şi mucegai.

— De sigur că preoţii îşi închid aici prizonierii până îi ucid, zise Marian. Poate că izbutim să liberăm pe câţiva, care ne vor da apoi o mână de ajutor. Vezi vreo uşă, Robert?

— Da, nişte uşi grele cu zăvoare cât toate zilele.

— Deschide repede!

Hoddge, care îşi aprinsese şi lampa lui, îmi ajută să trag zăvoarele. Primele patru încăperi în care intrarăm erau goale. Apoi se sfârşi şi gangul şi ne întoarserăm atunci spre partea cealaltă. În cea dintâi încăpere în care intrarăm dădurăm de o făptură care zăcea pe un morman de frunze pe jumătate putrezite.

Când lumina lămpilor noastre se îndreptă într-acolo, văzurăm cu uimire ridicându-se o tânără fată. Duse mâinile la ochii şi rosti câteva cuvinte, gemând. Hoddge îi răspunse căutând s-o mângâie şi atunci fata îşi luă mâinile de pe faţă şi ne privi uimită şi neîncrezătoare cu ochii ei mari şi negri. Căpitanul continuă să-i vorbească şi în cele din urmă începu şi fata să povestească, tot hohotind.

— Hm... făcu Hoddge, când ea sfârşi, biata fată a fost aici o dansatoare de templu şi a fost osândită la moarte din pricina unei greşeli făptuite cu prilejul dansului sfânt. Peste trei zile urmează să se execute osânda. Ea cunoaşte binişor templul.

— Întreab-o când vin paznicii ei cu mâncarea!

— Numai odată pe zi, dimineaţa. Peste noapte suntem deci oarecum în siguranţă aici. Mă strecor până sus şi trag îndărăt zăvoarele.

Părăsi încăperea în vârful picioarelor. Aşteptam încordaţi şi după câteva minute Hoddge se întoarse, râzând.

— Urlă ca nebunii colo sus, zise el. Gangul e pustiu cu desăvârşire. Am privit afară. Ce-ar fi să fugim acum, folosindu-ne de faptul că ei se sfătuiesc?

— Cred că ar fi prea din cale afară de îndrăzneţ, obiectă Marian. Dar tot e mai bine s-o facem acum, până nu apucă el să sporească sentinelele. A! Doamna de Valentini se trezeşte din leşin. Cu atât mai bine, voi avea mâinile libere.

— Gabriel! suspini tânăra femeie, în vreme ce Marian căută s-o

liniştească.

Acum părea să se fi cuminţit căci îşi sărută soţul leşinat pe care Pongo îl ţinea da braţ.

— Apoi se ridică şi spuse că e gata să meargă cu noi.

— Atunci, să pornim! zise Marian.

— Eu cu fata voi merge înainte, apoi vine Pongo, doamna Valentini, domnul Hoddge şi la urmă tu, Robert. Deci, cu Dumnezeu înainte!

Părăsirăm închisoarea bietei fete şi urcarăm scara de piatră. Marian ascultă la uşă, apoi o deschise şi păşi în gangul îngust. Prin ferestruica mică din tavan pătrundea vuiet. O muzică dedată răsună, întreruptă în măsură de tact prin lovituri de gong.

Tânăra dansatoare spuse câteva cuvinte şi Marian le tălmăci:

Ei imploră acum pe elefantul lor ca să-i ajute să ne prindă. Avem cel mai bun prilej de fugă.

Străbăturăm repede gangul, Marian mai ascultă la o uşă de metal şi păşi apoi în celălalt gang, unde Pongo îl ameţise pe Valentini. Dansatoarea se repezi la o uşă şi o deschise în grabă. După o clipă ne aflam într-o grădină mare, al cărei aer căldicel era îmbălsămat de mireasma miilor de flori.

Fata spuse câteva cuvinte în şoaptă şi Hoddge tălmăci iar:

— Trebuie să ne luăm de mână. Fata ma va călăuzi la poarta care dă spre fluviu.

Micul convoi se puse în mişcare. Grădina era foarte mare şi eu răsuflai uşurat când văzui ivindu-se în cele din urmă un zid înalt.

Fata spuse iarăşi ceva şi acum Hoddge îşi făcu loc înainte prinzând lampa de buzunar. La lumina ei văzurăm o uşă îngustă şi căpitanul trase repede două zăvoare. Stinse apoi lampa şi după scârţâitul balamalelor ne dădurăm seama că deschisese uşa.

— Cum veţi trece uşa, luaţi-o la dreapta, ne şopti el. Veţi da de un chei unde se afla sampanurile. Zicând acestea, păşi cel dintâi prin uşa.

O larmă grozavă răsună afară. Un glas puternic striga cuvinte străine, întrerupte de înjurăturile căpitanului, care ocăra de zor pe cei care îl atacaseră.

Marian înjură şi el şi-şi făcu loc înainte, dar Pongo fu mai repede. Mi-l arunca în braţe pe Valentini leşinat, cu un: „Messer, tine!”, apoi îi mai auzii doar paşii şi peste câteva clipe amuţi glasul puternic al paznicului. Uriaşul îşi făcuse datoria.

— Ptiu, bată-i să-i bata, înjură căpitanul. Acum însă repede! A! Uite, prăpădul s-a pornit!

Din fundul grădinii se auzii o larma sălbatecă. Ţipetele paznicului îi purtaseră pe „preoţii focului” care se apropiau acum cu repeziciune. Din unele zgomote înăbuşite înţelesei că tovarăşii mei ajunseseră într-un sampan. Fără să stau mult pe gânduri îi târâii pe leşinat după mine

şi astfel trecui eu prin uşiţă.

Acum începu şi Valentini să se mişte. Răsfiră picioarele şi în acelaşi timp începu sa răcnească. Cu şiretenia unui nebun făcuse aşa dar până la sfârşit pe leşinatul. O clipă rămăsei în încurcătură şi tocmai mă gândeam să-l las acolo în plata Domnului ca să mă salvez cel puţin pe mine, când simţii. O mână trecându-mi peste umăr; Valentini amuţi pe dată şi căzu mototol la pământ.

— Masser repede barcă! şopti Pongo, mă împinse spre dreapta pe un chei îngust şi-l ridică pe leşinat.

Peste câteva clipe eram cu toţii într-un sampan; Pongo îl aşezase pe Valentini pe fundul sampanului şi îndreptă „vasul” spre larg. Curentul ne prinse, ne răsuci prora spre sud şi când urmăritorii noştri ajunseră la portiţa din zid, noi eram departe, îndreptându-ne spre Bangkok.»

Aventurile submarinului Dox 052

Hans Warren

I.
ÎN CAPCANĂ.

«C-A O SĂGEATĂ zbura sampanul nostru pe apa întunecată a Menam-ului, urmă doctorul Bertram povestirea sa. (Vezi volumul 51: „Aventurile echipajului Dox”). Îndărătul nostru se auzeau răcnetele de furie ale preoţilor focului, din al căror templu misterios l-am salvat pe Gabriel de Valentini.

Tânăra dansatoare pe care o scăpasem din carceră şi oare, în semn de recunoştinţă, ne condusese la locul de ancorare al sampanelor, stătea ghemuită lângă Marian şi vorbea în şoaptă cu el. Deodată căpitanul ne zise:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Fata îmi spunea tocmai că se află pe aici undeva o capcană în care multe bărci şi oamenii lor şi-au găsit moartea. Părerea mea e să ţinem mereu dreapta, ca să nu ne împotmolim.

Pongo, care vâslea, mâna sampanul spre partea dreaptă a fluviului, aproape de tot de ţărm, astfel ca atingeam aproape frunzişul.

— Cred suntem în siguranţă, zisei eu.

— Nu, răspunse Hoddge. Trebuie să mai trecem de cotitura Menam-ului şi să lăsăm îndărătul nostru insula cu templul.

— Pongo, ce s-a întâmplat? Sampanul nostru făcu brusc un viraj spre stânga. De-a curmezişul fluviului ţâşni acum ceva spre malul stâng. Pongo scoase o exclamaţie de uimire şi lovi apa cu vâslă, dar nici forţa lui supraomeneasca nu fu ne nici vreun folos faţă de puterea misterioasă care smucea sampanul.

Dansatoarea, îngrozita, bolborosi câteva cuvinte pe care Hoddge ni la tălmaci îndată.

— Cică asta duce în peşteră, după cum spune fata. Sunt curioasă sa văd ce sa întâmplat acum.

Marian îşi făcu loc prin partea dinainte a sampanului şi deodată îl auzirăm strigând:

— O funie ne trage înainte. Desigur ca a fost întinsă de-a curmezişul fluviului, legată de ţăruşi şi când noi am lovit-o, preoţii n-aveau decât să tragă de ei ca sa ne prindă cum prinzi un peşte cu undiţa. Uite-o ca a tăiat-o Pongo, întoarce Sampanul!

Ordinul era însă de prisos, căci fără vâsle furăm târâţi într-un canal îngust, în care apa ţâşnea cu furie. Toate sforţările uriaşului să oprească sampanul rămăseseră zadarnice.

— La ţărm! strigă Marian.

Dar în aceeaşi clipă, sampanul se izbi de o piedecă tare. Din pricina izbiturii puternice căzurăm grămadă, şi înainte sa ne putem ridica, nişte făpturi negre se aruncară asupra noastră, pe când în jurul nostru

ţâşniră lumini de făclii din tufişuri.

Preoţii focului se repeziră la noi şi cu toate că ne împotrivirăm din răsputeri, în scurtă vreme furăm învinşi şi legaţi atât de iscusit încât abia ne puteam mişca. Doamna Ellen şi tânăra dansatoare fura şi ele legate în vreme ce Gabriel de Valentini fu ridicat pe sus şi dus pe uscat. El era doar sfânt pentru aceşti fanatici, din cauza şuviţei albe din părul său.

Cu o brutalitate fără seamăn furăm târâţi spre ţărm. Spre marea mea mulţumire, observai însă că Pongo lipsea. Se pricepuse el să se pună la adăpost în ultima clipă. Dar mă întristai apoi întrebându-mă cum va da de noi credinciosul negru, în templul misterios, în care gangurile se încrucişau ca într-un muşuroi de cârtiţe.

Duşmanii noştri nu păreau însă să-şi dea seamă de lipsa lui. Ne duseră repede printre tufe şi deodată ne trezirăm la poarta prin care dăduseră drumul elefantului alb, ca să ne caute.

Poarta era larg deschisă şi un cârd întreg, de preoţi, toţi înveştmântaţi în galben – izbucniră în urlete de bucurie când furăm târâţi înăuntru. Când însă cei din urmă preoţi trecură cu Valentini, leşinat, urletele de bucurie se transformară în strigăte de furie sălbatecă. Se năpustiră atât de ameninţător asupra noastră, încât credeam că ne-a sunat ceasul din urmă.

Deodată răsună însă cu glas aspru, care, întrecând zgomotul asurzitor, strigă câteva cuvinte şi imediat braţele ridicate ameninţător, se lăsară în jos.

— Drace! scrâşni Hoddge, căpetenia preoţilor vrea sa ne predea elefantului alb. Nu-i prea e plăcut să fi călcat în picioare.

— Asta auzit-o şi eu odată, zise Marian. Oare sentinţa asta atât de plăcută va fi executată imediat.

— Nu, abia mâine seară.

— Atunci vom avea prilejul, poate, sa ne eliberăm. Să nădăjduim ca vom fi închişi colo jos, unde am găsit pe mica dansatoare.

— În privinţa asta n-a spus nimic. Bănuiesc însă că ne vor închide în aşa fel, încât fuga va fi aproape cu neputinţă.

— Vom vedea noi. Eu nu voi deznădăjdui nici chiar în clipa când elefantul alb se va năpusti asupra mea.

Pe când vorbeam aşa, intre noi, furăm târâţi prin curtea templului şi aduşi în sala cea mare în care se aflau statuile elefanţilor albi. De aci ne traseră la capătul încăperii, lângă statuia în mărime naturala a unui pachiderm în marmoră alba.

Ne trântirăm la pământ şi deodată se ivi un preot înalt în faţa focurilor care iluminau statuia. Avea chipul aspru, fioros şi privirile cu care ne măsură nu prevesteau nimic bun pentru noi. După aceea începu un soi de predică, glasul lui era din ce în ce mai înflăcărat, vorbea ca un actor bun şi în cele din urmă strigă ceva înspre statuia

înaltă a zeului, Elefantul alb.

— Acum ne-a blestemat urât de tot, mormăi Hoddge. Şi zeului său i-a cerut iertare pentru faptul că i-am spurcat templul. Sângele nostru va trebui să spele mâine jignirea adusă obiectului sfânt.

— Si eu care mă temeam că ne vor arunca în foc, glumi eu, nădăjduind să-i fac curaj doamnei Ellen prin nepăsarea de care dădea dovadă. – Asta ar fi fost şi mai neplăcut.

— Vom fi zvârliţi în foc după ce elefantul îşi va fi descărcat mânia asupra noastră, râse Marian. După cât mi se pare mie, ei cinstesc în aceeaşi măsură elefanţii şi focul. Aşadar, n-are de ce să-ţi fie teamă de flăcări, dragă Farrow!

— Nici de elefanţi nu mi-e teamă; îi vom trage noi pe sfoară, răspunse Marian, plin de încredere. Fii liniştită, doamnă Ellen, căci vom scăpa cu siguranţă.

— Dar bietul meu soţ! suspină tânăra femeie.

— Fireşte că-l vom lua şi pe el. De data aceasta vom fi cu mai multă băgare de seamă. Aha, se pare că preotul a terminat cu blestemele sale.

Fanaticul slăbănog lăsase braţele în jos. Arătă acum spre noi şi dădu o poruncă. Imediat furăm ridicaţi şi scoşi din sală. Dar nu ne duseră, după cum ne aşteptasem – în gangul îngust al carcerei, ci în curtea templului. În turnul cel lat, în creştetul căruia ardea încă focul, erau deschise câteva uşiţe, pe care nu le observaserăm atunci când pătrunseserăm în templu.

Erau chilii în adevăratul înţeles al cuvântului, largi de vreo doi metri şi adânci de trei. Fiecăruia din noi îi se dădu drept închisoare o încăpere din acestea. Când cei doi preoţi care mă duceau intrară în chilie, mă aşezară jos lângă uşă.

Nu eram deloc neliniştit, căci mai aveam răgaz până a doua zi seara, eram însă curios să văd ce vor face acum cu noi. Preoţii ieşiră afară şi unul din ei începu să răsucească o manivelă din imediata apropiere a uşii. Văzui atunci cu uimire coborând o poartă grea zăbrelită, care închise intrarea. Zăbrelele erau atât de groase, încât orice încercare de a le rupe ar fi fost zadarnică. Şi apoi mai eram şi legat fedeleş!

Deodată, celălalt preot se aplecă, vâri mâna printre zăbrele şi-mi tăia legăturile. Se ridică apoi repede şi se dădu îndărăt. Mă ridicai şi eu, foarte mirat. De evadat n-aş fi putut evada, căci zidurile erau din blocuri enorme de piatră, după cum mă putui încredinţa la lumina făcliilor purtate de câţiva preoţi.

Trecusem cu vederea însă viclenia şi cruzimea preoţilor focului. Trebuia sa îndurăm chinuri de moarte înainte de a fi sosit clipa execuţiei.

Peste drum de celulele noastre se afla un stâlp gros care purta pe el

un şirag de cercuri de fier. În aceste cercuri îşi înfipseră acum preoţii făcliile lor, în aşa fel că atât curtea, cât şi celulele noastre fură viu luminate. Pe urmă se cărăbăniră repede.

Curtea rămase pustie. Ce se va întâmpla acum?

ÎI strigai încetişor pe Marian şi primii imediat răspuns. El se afla în celula alăturată de a mea şi în acelaşi timp, se strigară pe nume şi ceilalţi tovarăşi de suferinţă: doamna Ellen, Hoddge şi mica dansatoare.

— Ştie Dumnezeu ce şi-au pus în gândi mormăi căpitanul. Degeaba nu ne-ar fi luminat ei atât de solemn. Ce vrei?

Dansatoarea strigă ceva cu glas sugrumat de spaimă.

— Zice să ne retragem în fundul celulelor, tălmăci Hoddge, căci e vorba să vină îndată diavolul. Ha, ha, pe ăsta aş vrea să-i văd şi eu, zău aşa!

— Uite-l că şi vine din dreapta, colo! răspunse Marian, cu seriozitate. Daţi-vă repede înapoi, fata are dreptate.

Din fundul întunecos al curţii venea o umbră albă, uriaşă. Creştea tot mai mult, se apropia din ce în ce şi deodată se ivi în lumina făcliilor... diavolul, adică uriaşul elefant alb. Adulmecă spre celulele noastre, apoi scoase un sunet de trompetă şi se năpusti spre uşa celulei mele. Sării imediat cât mai în fund şi mă lipii de perete.

Dar trompa uriaşă se şi vârâse printre gratii şi dibui după mine. Era un exemplar uriaş, cu trompa de vreo doi metri. Şi şarpele acesta alb ajunse acum numai la o jumătate de metru de mine. Mă lipii şi mai mult de piatra tare şi fără voie îmi chircii trupul. Monstrul suflă necăjit, apoi îşi retrase trompa şi păşi greoi spre celula alăturată. Îl prevenii imediat, cu glas tare, pe camaradul meu şi în aceeaşi clipă auzii pe Marian înjurând cu necaz. Stătea şi el lipit de zid şi monstrul sufla cu furie spre el. Îi strigai repede doamnei Valentini la ce trebuia să se aştepte şi să nu se înspăimânte. Dar, după câteva clipe, ea scoase un ţipăt, apoi gemu:

— Oh, Dumnezeule; la ce chinuri mă supun!

— Linişte, doamnă Ellen, linişte, te rog! O preveni Marian, îngrijorat. Monstrul nu te poate ajunge. Preoţii vor să ne înfricoşeze ca să ne moaie, dar gândeşte-te că până acum te-ai arătat curajoasă. Gândeşte-te şi la soţul d-tale, pe care vrem să-l salvăm.

— E prea grozav!se vaită femeia.

Curând căpitanul dădu drumul unei înjurături neobişnuit de lungi şi eu răsuflai uşurat. Acum doamna Ellen scăpase de duşmanul grozav. Şi cu toată situaţia serioasă nu mă putui opri să nu zâmbesc închipuindu-mi-l pe căpitan în clipele acelea.

În cele din urmă auzii un cuvânt de rămas-bun adresat de Hoddge elefantului. Acum venea Ia rând dansatoarea, dar ca nu scoase nici un ţipăt. De sigur ca mai văzuse astfel de reprezentaţii cu alţi prizonieri.

Fără să-mi dau seamă, făcui un pas înainte, mă dădui însă îngrozit înapoi când monstrul alb se ivi deodată iarăşi înaintea celulei mele. Ca un fulger se repezi trompa lui înăuntru, dar eu mă şi aflam lipit de zid, şi după ce sforăi necăjit câteva clipe, plecă, ducându-se din nou la Marian. Şi inteligentul duşman se plimbă de la unul la altul, sâcâindu-ne mereu.

Prietenul meu propuse în cele din urmă să ne ghemuim la pământ, lângă peretele din fund al celulei, căci atunci elefantului i-ar veni şi mai greu să ne ajungă şi am putea încerca să dormim. Dar, deşi eram sfârşiţi da oboseală, nu puturăm aţipi, deoarece sforăitul enervant al „sfântului” ne împuia urechile şi gândul că a doua zi aveam să fim călcaţi în picioare de el ne preocupa mereu.

Situaţia noastră era aproape disperată Dacă am fi avut pistoalele „Parabellum” n-am fi şovăit să pornim la luptă împotriva gardianului. Nostru, patruped. Dar preoţii ne goliseră buzunarele şi aşezaseră conţinutul lor la picioarele elefantului de piatră.

Tocmai când mă pregăteam din nou să încerc a aţipi cu orice preţ, îl auzii pe Marian strigând aproape speriat:

— Dumnezeule, Pongo! E nebun!

Sării în picioare şi mă apropiai de gratii, fără să mă mai gândesc la primejdie. Şi văzui atunci făptura uriaşă a prietenului nostru negru străbătând ca o săgeată curtea templului şi dispărând în marea sală a elefanţilor.

Speriat mă uitai în juru-mi şi văzul matahala albă dând buzna... Dar nu spre Pongo, ci spre mine, după cum observai în ultima clipă.

Niciodată în viaţa mea nu sărisem îndărăt atât de repede, dar cu toate astea trompa uriaşă mă atinse şi-mi rupse o bucată mare de stofă din haină. Trebui să se mulţumească cu atât deocamdată.

Îl auzii pe Marian râzând de înjurăturile pe care le adresasem elefantului.

— Da, Robert, zise el – trebuie să fii întotdeauna cu băgare de seamă. Bine că nu ţi s-a întâmplat nimic.

— Mariane, spusei eu – probabil că Pongo ne caută în templu şi va cădea cu siguranţă în mâinile preoţilor.

— Nu cred să fie aşa. O fi observat el când am fost încarceraţi aici. De fapt nu-mi pot închipui ce caută în sală, dar am deplină încredere în Pongo. Va face el ce trebuie.

Deoarece trompa monstrului care se tot bălăbănea printre gratii începuse să mă enerveze. Îi dădui un pumn zdravăn, ceea ce nu doar rezultatul că elefantul mugi furios şi se repezi cu toată puterea în grilaj. Datorită acestui fapt, vârful trompei se mai apropia de mine cu câţiva centimetri şi nu mă putui împotrivi ispitei să-i mai dau un pumn.

— Bravo! strigă Marian de alături. Dă-i de lucru! Îl văd pe Pongo

care se furişează acum afară din templu. Minunat... are armele noastre. A! acum s-a căţărat pe copacul cel mare din mijlocul curţii templului... Păcat... elefantul pare să-l fi observat totuşi de data asta...

Într-adevăr, „prietenul" meu alb îşi trase brusc trompa, făcu stânga împrejur şi se năpusti spre copac. Se opri lângă trunchiul acestuia, ridică trompa şi adulmecă prin frunzişul bogat. Dacă i-ar fi dat în gând să-i alarmeze pe preoţi cu trompeta sa, atunci Pongo al nostru ar fi fost cu siguranţă descoperit.

Dar elefantul alb părea să nu-l fi mirosit. Eu eram mirat din cale afară de misterul acesta şi aş fi rămas aşa până la urmă dacă Marian n-ar fi izbucnit în râs, spunând:

— Pongo e un om şi jumătate! Fără îndoială că şi-a frecat trupul cu vreo buruiană care-l împiedecă pe elefant să-l miroase.

La asta nu mă gândisem, dar acum îmi lămurii atitudinea inteligentului animal. Şi după ce se încredinţă că nu e nimic suspect în copac, se întoarse şi veni dea dreptul spre celula mea. De sigur că nu uitase cei doi pumni pe care i dădusem.

— Nu-l mai întărâta, mă sfătui Marian – căci altminteri va zdrobi în furia lui grilajul, oricât de trainic ar fi el.

Recunoscui că prietenul meu avea dreptate, aşa că mă întinsei iarăşi la pământ, mă întorsei cu faţa la perete şi adormi. Acum eram liniştit ştiindu-l în apropiere pe Pongo cu armele noastre.

II.
EROISMUL LUI PONGO.

MĂ TREZII ABIA A DOUA ZI dimineaţa, şi când mă întorsei pe partea cealaltă, elefantul dădu buzna iarăşi la gratii şi încercă să mă înhaţe cu trompa. Mă lipii atunci din nou de perete.

— Bună dimineaţa, Robert, îi auzii pe Marian, râzând – din gesturile simpaticului nostru paznic îmi dau seamă că te–ai trezit.

— Da, aşa e, răspunsei. M-am mişcat puţin, trezindu-mă. Numai de-am scăpa odată de pachidermul ăsta!

Uitai pentru moment de primejdia prin care treceam şi admiram monstrul cu ochii naturalistului. Nu văzuserăţi încă până atunci un exemplar ca acesta. Era înalt de peste trei metri, colţii lui minunaţi aveau pe puţin câte un metru şi jumătate şi restul trupului nu era nici el mai prejos, un adevărat animal preistoric.

— Ei, de ce-ai rămas atât de tăcut? întrebă Marian. Probabil că îl admiri? Ai dreptate, dragul meu, căci pe lângă că are dimensiuni neobişnuite, culoarea lui e atât de minunată cum nu cred să mai întâlnim vreunul ca el. Ştii doar şi tu să cei mai mulţi aşa-zişi elefanţi „albi" sunt adesea numai exemplare nedesăvârşite, gălbui. Acesta însă e un albino veritabil.

— Albino sau ne-albino, îşi dădu cu părerea Hoddge – mie mi-ar plăcea să nu-l mai văd colo afară. Sau să ne dea ceva de mâncare preoţii noştri. Ori poate cred că nu mai avem nevoie de nimic înainte de a trece în lumea cealaltă?

— Fii fără grijă, vom mai mânca încă multă vreme, râse Marian. Eu cred că până diseară vom fi liberi. Căci atunci vor deschide cu siguranţă celulele noastre şi Pongo îşi va face datoria. Sst! Vin preoţii!

O fluierătură ascuţită se auzi dinspre intrarea templului şi elefantul alb se ridică supus din genunchi, se întoarse şi se aşeză sub copacul în care se cocoţase Pongo.

Cinci preoţi ieşiră din templu, fiecare ţinând în mână o strachină, şi veniră spre noi. Era carne de cocoş cu orez, mâncare obişnuită în tot sudul Indiei – cât se ponte de bine preparată. Înfulecarăm cu poftă şi când ni se mai dădu şi câte o cupă cu vin de palmier, devenirăm chiar foarte recunoscători duşmanilor noştri.

După plecarea acestora, dansatoarea ne spuse, prin mijlocirea căpitanului – că fiecare prizonier e îngrijit bine înainte de a fi executat.

Paznicul nostru înverşunat fu şi el hrănit cu trestii de zahăr şi patru preoţi aduseră un butoi întreg cu apă, din care avea să-şi potolească setea. Şi după ce se sătură se întinse lângă trunchiul copacului uriaş, închise ochii şi adormi.

— Păcat... acum am putea evada, zise Hoddge – dacă n-ar fi păcătoasele astea de gratii.

— Aşa e, o mică piedecă, râse Marian. Dar, s-aşteptăm până diseară, că s-or deschide ele.

Dansatoarea spuse câteva cuvinte. Căpitanul ne tălmăci:

— Aha! La vreun ceas după apusul soarelui, curtea va fi iluminată şi grilajele noastre vor fi ridicate. Restul va fi lăsat pe scama elefantului..

— Ba eu cred că de rest se va îngriji Pongo, râse Marian.

Timpul trecu repede şi doamna Ellen scoase o exclamaţie, când, deodată, se făcuse după-amiază – preoţii se iviră din nou şi ne aduseră nişte fructe minunate care astâmpărau foamea şi setea. Ne simţirăm mai înviorati, cu toate că în celulele noastre domnea o căldură de iad.

Trecu şi după-amiaza şi soarele apuse brusc. Paznicul nostru neînduplecat, care trebuia să-şi ia acum sarcina călăului, stătea încă sub copacul în frunzişul căruia se ascunsese Pongo.

Peste un ceas se va ridica grilajul şi atunci vom fi pierduţi, dacă Pongo nu va găsi un mijloc de salvare. Trebuie să mărturisesc că îngrijorarea începuse sa cam pună stăpânire pe mine.

Deodată tresării îngrozit. Un zgomot uşor se auzi în faţa celulei mele şi Pongo şopti grăbit:

— Massers, ia repede armele!

Stătea lipit de grilaj şi-mi strecură armele şi o parte din conţinutul buzunarelor mele. După ce îmi revenii din înmărmurire, şoptii:

— Pongo, fereşte-te de elefant! Ce vrei să faci când grilajurile vor fi ridicate?

— Pongo nimic face, răspunse el. Pongo făcut de pe acum. Când grilaj ridicat, Massers aleargă repede spre zid. Urcă în copac mare. Pongo ajută mai departe.

Spunând acestea, se furişă spre celula vecină. Îmi dădui seama de asta auzind exclamaţia de bucurie a lui Marian.

Deodată se aprinse deasupra noastră, în creştetul turnului, focul acela pe care-l mai văzuserăm. Lumina căzu şi în curtea templului. Zării atunci pe prietenul nostru negru furişându-se ca o fantomă spre copacul în a cărui umbră dispăru. Elefantul alb nu se mişca.

Deodată se stârni însufleţire în sala cea mare a templului. Făclii numeroase îşi aruncau lumina prin uşa larg deschisă şi în acelaşi timp, se înălţa spre cer un cântec înăbuşit, amestecat cu lovituri de gong..

— Aha, uite că începe! zise Hoddge. Bine c-avem cel puţin armele noastre, acum n-au decât să poftească.

— Vezi să nu faci vreo nechibzuinţă, mă preveni Marian. Desigur că Pongo a înlăturat pe elefant. Să-i urmăm sfatul şi să fugim spre zid îndată ce se vor ridica grilajurile. Căpitane, spune te rog asta dansatoarei!

Hoddge vorbi cu fata, apoi zise:

— Ceea ce mă miră e că preoţii n-au observat încă dispariţia lucrurilor noastre. Sunt doar în văzul lor, la picioarele elefantului de piatră.

— Poate că o socotesc drept o minune, fu de părere Marian. Ascultă cum mai răcnesc miraţi şi îngroziţii.

Cântecul monoton din templu fu întrerupt de urlete sălbatice, apoi larma se potoli şi vocea rece a căpeteniei preoţilor se auzi lămurit până la noi. Vorbi câtva timp, apoi răsunară strigăte vesele, urmate de un cântec de triumf.

— Spunea că zeul a luat armele la el ca să dovedească prin asta cât de plăcută i-ar fi jertfirea noastră. Uite, acuşi o să înceapă reprezentaţia, zise Hoddge.

Intrarea templului fu închisă de o uşă uriaşă cu gratii şi cu o portiţă pe unde ieşiră şase preoţi cu făclii aprinse, pe care Ie înfipseseră în stâlpul din faţa celulelor noastre. Alergară apoi îndărăt în templu, uşa fu zăvorită şi căpetenia preoţilor, care stătea acum înăuntru, lângă uşa cu gratii, făcu un semn în sus, spre turn. Atunci grilajurile celulelor noastre se ridicară, scârţâind.

Elefantul alb părea să cunoască zgomotul acesta, căci începu să scoată sunete de trompetă. Era însă grozav de nervos şi nu se mişcă de lângă copac.

— Massers, aleargă repede! Se auzi glasul lui Pongo.

Grilajurile se ridicaseră de vreun metru. Ieşirăm repede afara şi alergarăm spre zid.

Acolo se afla copacul uriaş, de pe care pătrunseserăm în templu cu prilejul primei noastre vizite.

Eu priveam mereu cu coada ochiului spre elefant,... dar pachidermul dădea din trompeta înfuriat, rămânând însă nemişcat lângă copac.

Preoţii izbucniră în răcnete de furie când văzură minunea asta. Nu era însă nici o minune, căci când îl văzui acum pe elefant dintr-o parte, observai că se lupta îndârjit să se îndepărteze de copac dar... picioarele dindărăt îi erau legate de trunchi... Pongo luase din templu nişte frânghii groase, care se aflau lângă statuia uriaşă din marmoră albă şi izbutise să lege de copac pe elefant pe când acesta dormea.

Ajunseserăm la copac şi Marian ne strigă:

— Robert, tu vei urca cel dintâi şi-i vei ajuta doamnei Ellen şi dansatoarei. Apoi vine căpitanul. Eu voi aştepta pe Pongo, care mai stă acolo în copac. Poate că nu vrea să coboare încă, deoarece elefantul e întărâtat la culme.

Mă căţărai repede şi după câteva clipe, doamna de Valentini şi dansatoarea erau lângă mine.

— Urcaţi până la zid! strigă Marian în sus. De sigur că Pongo cunoaşte vreun drum pe care elefantul alb nu ne poate ajunge, când preoţii îl vor tăia funiile.

Doamna Ellen şi mica siameză se căţărară pe o cracă trainică până la zidul lat şi se opriseră pe marginea lui. Eu rămăsesem pe craca mea şi la fel făcu Hoddge, care se ivi lângă mine.. Ţineam neapărat să vedem ce avea de gând să facă Pongo.

Portiţa din grilajul mare al templului fu deschisă şi un preot alergă repede spre elefantul legat. Agita o sabie lungă, ca să poată tăia funia dintr-o lovitură.

Ajunsese aproape de tot de pachidermul întărâtat şi vru să treacă alături de el, dar monstrul alb era orbit de mânie. În liberatorul său nu văzu decât un duşman, se năpusti asupra lui şi într-o clipă, îl ridică în sus ca pe un fulg, în timp ce preotul răcnea cât putea. Îi izbi apoi cu putere de pământ şi cu o furie de nedescris, zdrobi trupul care nu mai era decât un cadavru.

Preoţii din sală izbucniră în urlete de turbare. Ca şi noi, ei îşi dădură seama imediat că eram salvaţi, căci pentru moment nimeni nu putea cuteza să se apropie de elefantul întărâtat şi fără aceasta urmărirea era zadarnică.

— Minunat! exclamă Marian de sub copacul nostru. Numai de-ar veni odată Pongo! Nu era deloc nevoie să rămână în copac. Acum e cât se poate de primejdios pentru el sa coboare.

— Drace! făcu Hoddge. Uite că iese afară căpetenia preoţilor. Să vezi că el va libera elefantul.

Preotul înalt şi slăbănog părăsise templul şi păşi liniştit spre pachidermul legat. Ţinea în mână un cuţit scurt, întinse braţele spre elefant şi începu să-i vorbească cu blândeţe. Şi într-adevăr, monstrul alb păru că se potoleşte.

— Hm... chestia devine neplăcută, şopti Hoddge. Pongo e pierdut şi pe noi ne va înhăţa de asemeni pachidermul.

— Ah, Dumnezeule! strigă Marian triumfător. Probabil că Pongo a bănuit asta. El ştia că un singur om ar cuteza că elibereze pe elefant. Şi pe acest om l-a făcut nevătămător acum.

Când preotul ajunsese numai la câţiva paşi de elefant, Pongo îşi dădu drumul jos ca un şarpe, se furişă pe lângă colos şi se ivi peste o clipă în faţa căpeteniei. Înainte ca acesta să poată scoate un strigăt, se şi afla în pumnii uriaşului. Pongo îşi aruncă pe umeri trupul leşinat şi alergă spre copacul în tare ne aflam noi.

— Bravo! exclamă Marian. L-a luat ca ostatec. Acum repede la zid, eu îi voi lua povara din spinare.

Prietenul meu sări pe craca de mai jos. Iar noi ne dădurăm drumul spre zidul pe creasta căruia ne aşteptau doamna Ellen şi dansatoarea. Peste puţin veni şi Marian şi imediat după el Pongo, care ducea pe cel leşinat.

— Repede jos, Massers! şopti el. Porneşte la plută!

Îndărătul nostru se auziră răcnete de furie. Abia acum îşi reveniseră preoţii din spaima lor şi printre crengile tamarinului, îi văzul ieşind în cârduri din templu făcând un ocol mare în jurul elefantului legat. Marian îmi dădu un ghiont şi repede mă lăsai în jos pe partea din afară a zidului.

Apoi alergai în fruntea celorlalţi, de-a lungul potecii cunoscute, ajunsei repede în luminişul de unde zărisem pentru prima oară turnul de foc şi găsii repede potecuţa care ducea la apă.

În curând ajunsei la fluviu, căutai câtva timp în tufişuri şi găsii în cele din urmă pluta. În vremea asta veniră şi ceilalţi Marian hotărî ca să transport întâi pe doamna Ellen, dansatoarea şi Hoddge, apoi să mă întorc şi să-l iau pe el, pe Pongo şi pe ostatec. Ne grăbirăm, căci urmăritorii se apropiau. Şi după ce trecui odată fluviul, debarcându-i pe însoţitorii mei, văzui la înapoiere ivindu-se luminile făcliilor pe poteca îngustă care pornea din luminiş.

Marian nu scăpase nici el din vedere lucrul acesta şi slobozi într-acolo câteva gloanţe. Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi însă răcnetele reîncepură cu şi mai multă furie.

Ajungând pe insulă, strigai încetişor pe prietenul meu şi imediat, el sări pe plută.

— Mai ţine-o o clipă la ţărm, îmi şopti el, căci Pongo trebuie să

meargă încet. L-a aşezat în faţă pe preot, drept scut, şi adoratorii focului nu cutează să se apropie. A! Uite-l! Aşa, acum dă-i drumul binişor! Eu voi veghea, iar la caz de nevoie voi mai slobozi un glonţişor.

Pongo, care stătea la capătul plutei, ţinea drept scut pe preotul leşinat, astfel că tovarăşii lui nu cutezară să arunce după noi cuţite sau suliţe. Trecurăm cu bine fluviul şi debarcarăm pe partea cealaltă.

Să ne retragem în luminişul în care preoţii au făcut groapa cu capcană, propuse Marian. Cunoaştem bine ţinutul şi vom petrece restul nopţii în deplină siguranţă. Ca şi ieri, vom face şi acum de pază cu schimbul, dar de data asta nu la cotitura unde a întâmpinat Robert aventura cu şarpele, ci chiar aici la fluviu. Mâine vom începe tratative cu preoţii; sunt încredinţat că nu vor şovăi o clipă să ni-l dea pe domnul de Valentini în schimbul căpeteniei lor.

III.
TRĂDAREA PREOŢILOR.

DEOARECE NU MĂ SIMŢEAM DELOC OBOSIT, luai asupra mea prima veghe.

Deodată mi se păru că se aud nişte zgomote pe fluviu; era un fel de plescăit, dar nu cum îl fac crocodilii sau peştii mari, ci în tact regulat, ca loviturile de vâsle.

Mă apropiai de ţărm şi privii încordat suprafaţa apei. Zgomotele încetară acum şi eu mă aplecai cât mai jos, ca să pot descoperi, eventual, umbra vreunei bărci.

Dar nu văzui nimic.

După câtva timp auzii din nou plescăitul regulat de mai înainte şi-mi spusei că nu putea fi decât o barcă ce lupta cu curentul fluviului. Dar, după cum socoteam eu, zgomotul venea de la cel puţin cincizeci de metri spre răsărit.

Devenii cam neliniştit, când deodată plescăitul încetă. Probabil că sampanul se oprise pe malul unde mă aflam eu. Puteau fi cel mult opt bărbat, căci un sampan obişnuit nu era în stare să ducă mai mult. Mă gândii că auzisem în două rânduri plescăitul acela suspect, ceea ce însemna că debarcaseră mal mulţi oameni!

Când îngrijorarea mea ajunse la culme, îl văzui venind pe Hoddge. Îi spusei repede despre ce era vorba; dar el mă linişti, spunând că preoţii ar avea prea mare respect pentru armele noastre, ca să-ncerce să ne atace. Pe de altă parte, din pricina întunericului n-ar putea ţinti bine cu armele lor.

Mai vorbirăm câteva minute, apoi pornii spre luminişul unde dormeau camarazii, afară de Pongo, care stătea lângă foc şi veghea şi el la siguranţa noastră.

Bunul uriaş îmi povesti că auzise zgomote suspecte în tufişurile din jurul luminişului: şi de aceea se luase hotărârea să rămână şi aici cineva de pază.

Îl trezii pe Marian şi-i împărtăşii constatările mele. Era şi el de aceeaşi părere cu Hoddge, că n-am fi deloc primejduiţi, chiar dacă preoţii focului ne-ar împresura în număr mare, căci eram apăraţi cit se poate de bine prin ostatecul ce-l aveam. Afară de asta, paznicul din luminiş va observa imediat o încercare de năvală. Şi pentru că Marian se culcă din nou liniştit, îngrijorarea mea dispăru.

După ce mă încredinţai că prizonierul nostru era bine legat, mă întinsei lângă prietenul meu şi adormii îndată.

După două ceasuri, Pongo mă trezi. Urma să facă de pază lângă focul din luminiş, în vreme ce Marian îl va schimba pe Hoddge. Mă aşezai pe vine şi în vreme ce aruncam vreascuri în foc, ascultam cu încordare în jurul meu.

Auzii iarăşi cum printre sunetele cunoscute ale gângăniilor şi animalelor mici se amestecau zgomote misterioase. Se deosebeau lămurit foşnete în tufişuri, ca şi cum nişte trupuri şi-ar fi făcut loc prin ele.

Îl strigai încetişor pe Pongo. Credinciosul negru se trezi imediat şi asculta cu încordare în noapte.

— Este duşman, Massers! şopti el.

Vrui să-i fac un semn Iui Pongo, dar uriaşul ştia el singur ce trebuia să facă. Îl trase pe prizonier spre dânsul şi-i lipi de gâtlej cuţitul de spintecat rechini. Ăsta era singura apărare împotriva unui atac viclean al preoţilor.

— Aha, începe reprezentaţia! zise Hoddge, care se trezise la zgomotul făcut de Pongo şi-şi dădu seama îndată de situaţie. Dacă preoţii s-ar arăta, voi putea începe tratativele cu ei. Păcat numai că Farrow e la fluviu, căci el ar fi în măsură să pună cele mai bune condiţiuni. Căci e limpede că preoţii vor să ne tragă pe sfoară.

— E de la sine înţeles că nu trebuie să liberăm căpetenia decât atunci când îi vom fi pus la adăpost pe Valentini, zisei eu şi de aceea cred că cel mai nimerit lucru e să facem schimbul abia mâine, la lumina zilei.

— Asta ar fi cam peste un ceas, răspunse căpitanul.

— Ce s-a întâmplat, domnilor, întrebă d-na Ellen care se trezise. Gabriel e aici?

— Nu, dar va veni îndată, o mângâiai eu.

— După cât se pare, preoţii sunt în jurul nostru.

— O, Doamne! exclamă tânăra femeie, veselă. Atunci totul se va...

Deodată răsună din tufişuri o chemare plină de dor:

— Ellen, scumpa mea Ellen!

Tânăra femeie sări în sus ca împinsă de un resort, privi aiurită în

jurul şi întinse braţele.

— Ţine-o! îi strigai lui Hoddge care se afla mai aproape de ea.

Dar înainte ca englezul să poată face o mişcare, chemarea din tufiş se repetă şi doamna Ellen se repezi spre locul de unde venea glasul.

— Rămâi aici, e o cursă! strigai eu după dânsa, dar se vede că bucuria o orbise pe biata femeie.

După câteva clipe se făcuse nevăzută printre crengi şi după alte câteva clipe scoase un ţipăt sălbatec de spaimă, la care îi răspunse un hohot de triumf scos din mai multe piepturi. I-au redat memoria, ceea ce noi nu puteam prevedea, zise Hoddge. Numai de-ar, veni acum Farrow, căci cred că a auzit...

— Şi poate că le cade preoţilor în mână, îi curmai eu vorba, îngrijorat.

Căpitanul clătină însă capul.

— Din hohotele acelea de râs şi-o fi dând el seama că preoţii sunt aici şi va fi cu băgare de seamă. Aha, prizonierul nostru a deschis ochii! Ia să stau niţel de vorbă cu dumnealui!

Preotul stătea liniştit în strânsoarea lui Pongo, care-l ţinea de ceafă. Când privii spre el, ochii săi alunecau tocmai la tăişul lat al cuţitului care îi amenda gâtlejul, în sus spre paznicul său şi ramaseră aţintiţi pe chipul grozav al prietenului nostru. Şi cu toată stăpânirea de sine de care dădea dovadă, trăsăturile lui aspre tresăriră de spaimă. Se reculese repede, întoarse capul şi ce privi cu răceală.

Hoddge începu să-i vorbească.

Preotul ascultă liniştit, apoi închise ochii ca şi cum ar chibzul şi răspunse după aceea prin câteva cuvinte.

Hoddge se întoarse spre mine, strălucind de bucurie.

— Se învoieşte să fie schimbat cu cei doi soţi, zise el. A admis şi condiţia ca schimbul sa se îndeplinească cu toate măsurile de siguranţă pentru noi.

— Hm! făcui eu, bănuitor. Trebuie să chibzuim bine cum să ne apărăm împotriva unei trădări. Spune-i că Marian nu trebuie să fie atacat când l-oi striga eu acum, căci n-aş vrea să-mi iau singur răspunderea. Hoddge vorbi cu prizonierul şi acesta strigă o poruncă, la care i se răspunse din tufiş.

— Totul e în regulă zise căpitanul. Farrow poate veni liniştit.

Mă ridicai să-l strig pe Marian, când îl văzui ivindu-se în faţa mea.

— Stăteam îndărătul tufişului acela, zise el. Nu m-aş fi lăsat prins şi nici văzut dacă nu m-aş fi încredinţat că numai prin tratative cu căpetenia am putea ajunge la ţintă. Dragă Hoddge, te rog să-i spui următoarele: Preoţii trebuie să se retragă şi la ivirea zorilor, soţii Valentini să fie aduşi de un număr de paznici. Pornim atunci la drum cu prizonierul şi mergem până la coliba „sfântului fluviului". Acolo cred că vom găsi repede un sampan care să ne ducă la Bangkok.

Paznicii ne vor urma cu cei doi soţi şi schimbul va avea loc abia în ultima clipă. Dacă admit asta, ne putem socoti salvaţi.

Căpitanul vorbi câtva timp cu prizonierul, apoi acesta strigă ceva pe limba lui spre tufiş şi imediat se stârni acolo însufleţire. Fără voie traserăm pistoalele afară, dar observarăm că zgomotele se îndepărtau spre fluviu. Ceea ce însemna că preoţii focului se retrăgeau. Hoddge îşi freca mâinile, mulţumit.

— S-a făcuţi zise el. Peste o jumătate de ceas vin trei paznici cu cei doi soţi. Au însă ordinul să-i ucidă pe loc dacă vom face ceva căpeteniei. Schimbul o să se îndeplinească la coliba, bătrânului siamez. Uf! zău nu credeam să izbutim atât de curând şi atât de bine cu treaba asta grea.

— Nu te bucura prea repede, îl sfătui Marian. Eu unul am presimţirea că duşmanii noştri pun la cale vreun şiretlic. Liniştit voi fi abia atunci când vom fi trecut graniţa Siamului împreună cu soţii Valentini.

— Ce tot vorbeşti d-ta! făcu Hoddge. Ar însemna, să mă trezesc cu toată banda în spinare mai târziu dacă nu vom încheia pace durabilă, cu ei.

— De asta mă şi tem şi-mi pare foarte rău. Dar te-aş sfătui să părăseşti şi d-ta Siamul dacă nu te împiedecă nimic.

— Hm! râse Hoddge, atât de aproape de izbândă şi să fiu cuprins de gânduri negre!

— Eu sunt deplin încredinţat că totul va ieşi bine şi că voi putea rămâne liniştit în casa mea plutitoare.

— Ţi-o doresc din toată inima, răspunse Marian, dar am o presimţire că aventurile noastre n-au luat încă sfârşit pe aici. Şi de obicei presimţirile nu mă înşelă niciodată.

— Ei, dragă Farrow, te pricepi de minune să linişteşti pe cineva, zisei căpitanul, jumătate serios, jumătate în glumă. Dar nu face nimic, chiar dacă se va dovedi că ai dreptate, voi părăsi casa şi mă voi muta la Singapore sau în Sumatra. Am stat destul în Siam.

În vremea aceasta se lumină brusc de ziuă şi aproape în aceeaşi clipă se iviră pe poteca ce ducea dinspre fluviu în luminiş, trei preoţi care aveau între ei pe cei doi soţi legaţi fedeleş. Preoţii aveau cuţite lungi în mână şi după mutrele lor era lesne de ghicit că n-ar şovăi o clipă să se folosească de ele dacă prizonierii ar încerca să fugă.

Doamna Ellen mergea clătinându-se printre făpturile acelea negre, în vreme ce soţul ei o învăluia cu priviri îngrijorate şi pline de dragoste.

Prizonierul nostru adresă câteva cuvinte lui Hoddge şi căpitanul se ridică imediat.

— Preotul ne cere, tălmăci englezul, să pornim îndată la drum, pentru ca schimbul să se îndeplinească cât mai repede. Cei trei paznici

cu prizonierii vor rămâne mereu la oarecare depărtare îndărătul nostru. Dacă vreunul din noi va dispare vor considera faptul drept o cursă ce li se întinde şi vor ucide imediat pe soţii Valentini!

Uriaşul negru tăiase legăturile de la picioarele preotului şi–l trase în sus. Cu mâna stânga îl apucă de braţ, iar cu dreapta ţinea pregătit cuţitul lui grozav. Se aşeză în fruntea cetei noastre şi porni în direcţia care ducea în locul unde se afla coliba „Sfântului fluviului".

Găsirăm îndată poteca lată pe care o croisem când venisem încoace şi mergând grăbiţi n-avurăm nevoie decât de un ceas până s–ajungem la coliba singuratică. Dansatoarea alergă înaintea mea şi mă bucurai că nu fu luată în seamă de căpetenie.

Dar, spre surprinderea mea, „Sfântul" nu era de văzut şi toate chemările noastre rămaseră zadarnice. În schimb, pe malul Menam-ului se afla un sampan mare. Ne privirăm nedumeriţi, dar prizonierul nostru zise câteva cuvinte pe care Hoddge ni le tălmăci:

— Sampanul a fost adus încoace de preoţii focului ca să putem porni fără întârziere la drum. Căpetenia propune să luăm loc în sampan şi să ne pregătim de plecare. El rămâne cu noi şi la un semn al lui, preoţii de pe marginea luminişului vor elibera pe soţii Valentini, în vreme ce căpetenia va merge şi el spre ai lui. Prizonierii se vor întâlni aşadar în mijlocul rariştei. Sunt de părere că putem primi fără grijă propunerea asta, căci îi avem în mână cu armele noastre.

Marian chibzui câteva clipe apoi scoase pistolul.

— Da, încuviinţă el – putem primi. Pongo, tu vei vâsli, Robert, tu te aşezi în faţă, fata lângă tine; noi doi, Hoddge, vom sta mai spre capăt, iar cei doi soţi vor putea lua loc la mijloc. Spune-i preotului, dragă căpitane, că suntem înţeleşi.

Englezul vorbi cu prizonierul în vreme ce noi sărirăm în sampan. Întâmplător aruncai o privire pe chipul căpeteniei şi surprinsei o lucire de triumf în ochii săi.

Îi atrăsei atenţia lui Marian şi urmarea fu că examinarăm cu băgare de seamă podeaua sampanului, dacă nu cumva fusese instalată acolo vreo capcană, care să ne dea pradă crocodililor după ce vom fi înaintat puţin pe fluviu. Dar nu găsirăm nimic.

Marian, care trebuia să dea semnalul pentru schimb, măsură încă-odată cu privirea pe preot, care susţinu în linişte această privire. Apoi se uită cu atenţie la grupul de la capătul luminişului, soţii Valentini cu cei trei paznici ai lor – dar deoarece nici acolo nu se arăta nimic deosebit, ridică mâna în cele din urmă.

Imediat, paznicii tăiară funiile de la mâinile celor doi soţi, iar Pongo făcu acelaşi lucru prizonierului nostru. Acesta străbătu îndată luminişul şi noi strigarăm protejaţilor noştri să vină cât mai repede. Mână în mână, cu chipurile strălucitoare, ei începură să alerge spre noi.

În mijlocul luminişului se întâlniră cu căpetenia, care se dădu în lături şi-i privi rece. Doamna Ellen se cutremură dar soţul ei o trase repede mai departe. Căpetenia preoţilor îşi iuţi deasemenea paşii. Fu însă mai repede de picior şi apucase să dispară îndărătul tufelor, când soţii Valentini mai aveau încă vreo câţiva metri, până la sampanul nostru. Abia acum puturăm să ne dăm seamă cât de vicleni şi primejdioşi erau potrivnicii noştri.

Cei doi soţi rămaseră brusc locului şi expresia lor râzătoare deveni neînsufleţită şi automatizată. Păreau că nici nu aud strigătele noastre nerăbdătoare, în schimb îşi duseră repede mâinile la ceafă ca şi cum i-ar fi înţepat ceva acolo. Apoi se auzi dintre tufe glasul fostului nostru prizonier care strigă câteva cuvinte poruncitoare.

Gabriel de Valentini înhăţă atunci pe soţia sa, se întoarse şi o trase cu sine. Zadarnic răcneam după el, rugându-l să se înapoieze imediat. Şi când ne ridicarăm ca să ne luăm după ei, zburară din toate tufele săgeţi şi cuţite cu duiumul.

— Să plecăm! răcni Hoddge. I-au nimerit pe soţii Valentini cu săgeţi otrăvite din tuburi de sulfat. E otrava care aduce uitare. Să plecăm repede, altminteri ne aşteaptă aceeaşi soartă.

Probabil că Pongo îşi dăduse singur seamă de primejdie căci încă înainte ca Hoddge să-şi fi sfârşit vorba, începu să vâslească cu toată puterea. Curentul îi veni în ajutor şi ca o săgeată zburarăm din apropierea primejdioasă a preoţilor focului.

Câteva minute rămăserăm tăcuţi, împietriţi aproape de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Apoi căpitanul mormăi o înjurătură în lege şi zise:

— Am făcut treaba de minune. Vroiam să-i ajutăm tinerei femei şi când colo am dat-o şi pe ea în mânile preoţilor. Al dracului de bine am mai lucrat.

— Da, răspunse Marian – la asta nu m-aş fi aşteptat.

— Dar ia spune, căpitane, ce i-a strigat preotul lui Valentini?

— Să-şi ia nevasta şi să vie imediat la el. Îi numea „Chakri”, un nume vestit în istoria Siamului.

— E foarte bine că cunoaştem numele acesta. Cred că ne-am îndepărtat de ajuns acum.

— Pongo, să oprim pe malul drept.

Uriaşul negru îndreptă imediat sampanul la dreapta spre un trunchi uriaş şi găunos care se afla pe jumătate în apă şi ne apropiarăm de ţărm.

— Aşa! făcu Marian. Trebuie să coborâm şi să alergăm îndărăt prin pădure, căci vor, păzi fluviul cu străşnicie. Vom trage sampanul pe uscat şi-l vom ascunde în tufe.

— Minunat! exclamă prietenul meu deodată. Toţi ţânţarii Siamului se pare că şi-au dat întâlnire aici. Hm... un marş prin pădure cu vălul

lăsat pe faţă nu va fi prea plăcut.

Dar Pongo ne salvă şi din situaţia aceasta. Pitiserăm bine sampanul şi uriaşul începu să croiască o potecă cu cuţitul său enorm. Străbătu astfel vreo douăzeci de metri şi noi îl urmarăm cu greu, căci vălurile ameninţau să se sfâşie de crengile ce ne stăteau în faţă. Când Pongo se opri şi rupse dintr-o tufă nişte frunze gălbui, grase.

— Massers freacă! zise el râzând şi începu el însuşi şi se frece pe faţă.

Erau frunze la fel cu acele din mlaştinile Sumatrei, care ne apărau împotriva înţepăturilor veninoase ale ţânţarilor. Ne frecarăm de ele şi puturăm să ne vedem de drum fără valurile care ne încurcau.

IV.
DIN NOU LA „TEMPLUL FOCULUI"

DUPĂ O JUMĂTATE ORA DE MERS spre nord, Hoddge se opri deodată.

— Domnule Farrow, zise el – nu suntem pe ţărmul cel bun. Coliba sfântului se află pe malul celălalt.

— Dar ce, dragă Hoddge, ai de gând să vizitezi pe sfânt?

— Păi... de acolo trebuie să pornim spre luminişul care dă spre braţul fluviului unde se află crocodilii.

— Nu crezi că preoţii vor păzi cu mai multă străşnicie tocmai drumul acesta? Eu sunt încredinţat că pe acolo nu vom izbuti să străbatem cu nici un chip. Am ales într-adins malul acesta. Vom înainta acum spre nord până vom avea în spatele nostru insula pe care se află Templul focului, vom străbate apoi Menam-ul pe o plută din beţe de bambu şi vom pătrunde pe acolo în desişul insulei. Poate vom izbuti, chiar, să ajungem în portul sampanelor şi de aci în templu.

— Mare noroc am avut că preoţii n-au prins pe mica dansatoare, zisei eu. S-ar putea ca ea să mai cunoască şi alte ganguri secrete prin care putem pătrunde în interiorul templului.

Căpitanul vorbi câtva timp cu fata. Noi ne uitarăm la ea şi văzurăm că la început pare îngrozită, apoi însă, după ce se codi câteva clipe, începu să vorbească cu însufleţire. Căpitanul făcu o mutră mirată, apoi îngândurată şi în cele din urmă ne lămuri:

— Dansatoarea crede că din portul sampanelor nu vom putea pătrunde în templu, deoarece paza trebuie să fi fost întărită acolo. Şi la capătul de nord al insulei, unde vrei să ajungi d-ta, d-le Farrow, sălăşluiesc o groază de tigri, care nu cred să ne întâmpine cu prietenie. Care va să zică, nici pe acolo nu se poate. Numai pe partea de răsărit ar fi cu putinţă să debarcăm, căci acolo se găsesc plantaţii mici de orez pe care le cultivă preoţii. S-ar afla însă şi acolo capcane despre care nici fata nu prea ştie multe. Şi deoarece nu putem străbate ţinutul

acela decât noaptea, fireşte că va fi foarte primejdios, căci sunt şi mulţi şerpi cobra prin plantaţiile de orez. Ei, ce zici de asta?

— E cât se poate de bine, râse Marian.. Trebuie să ne întoarcem neapărat la templu, dacă nu cumva vrei, poate, s-o lăsăm pe tânăra femeie în mâinile acestor preoţi fanaticii, Aha, te văd clătinând capul. Nici nu se putea altfel. Rămân ca şi până acum la părerea mea, ca să debarcăm la capătul de nord, căci peste zi tigrii ne vor lăsa în pace.

— Cu siguranţă că în partea aceea nu vor fi sentinele şi preoţii nu vor bănui că venim pe acolo, deoarece se vor bizui pe tigri. Ştii şi d-ta că fiarele acestea nu se prea dau la om dacă nu sunt întărâtate sau dacă nu se întâlnesc brusc cu el.

— Să presupunem că vom izbuti sa ne croim drum printre fiarele acelea. Trebuie să ne grăbim însă dacă vrem să ajungem acolo pe lumină.

— Totuşi, vreau să fac un popas la coliba „Sfântului", stărui Marian. Sunt încredinţat că preoţii l-au înlăturat. Să sperăm că mai e în viaţă, căci am neapărată nevoie de el.

— Dar cum vrei d-ta să treci Menam-ul?

— Cu o plută îngustă. Deoarece vreau să-l trec singur, am trebuinţă numai de câteva beţe de bambu pe care Pongo mi le va procura la repezeală.

Negrul se puse din nou pe lucru şi ne croi drum prin desişul încâlcit.

După câtva timp de mers, Marian comandai oprirea. Trebuia să ne aflăm cam prin dreptul colibei „Sfântului" şi Pongo căută imediat câteva beţe trainice de bambu, în vreme ce noi tăiarăm trestii subţiri.

Pluta îngustă fu repede gata, apoi uriaşul nostru croi o potecă largă spre fluviu în jos, de care ne despărţeau vreo douăzeci de metri numai.

În timp ce eu şi Hoddge ţineam mereu sub observaţie luminişul şi tufişurile înconjurătoare, Pongo şi Marian împinseră pluta pe fluviu. Prietenul meu sări pe ea, negrul o îndepărtă de la ţărm şi cu ajutorul vâslei improvizate, Marian o mână în direcţia luminişului.

Ajunse cu bine, sări jos şi trase pluta pe mal, apoi îşi lăsă pe faţă vălul apărător de ţânţari, privi cu încordare în jurul său şi păşi spre coliba bătrânului.

Când mai fu doar la doi metri de ea, se întoarse brusc pe jumătate şi cu paşi mari, dar mereu în zigzag, alergă spre o tufă mare din fundul luminişului. Peste o clipă dispăru printre crengi, pe urmă se stârni mişcare în frunzişul sclipitor şi Marian se ivi iarăşi, trăgând după el un trup neînsufleţit, care purtai veşmântul galben al preoţilor focului.

Râse spre noi făcându-ne semne şi zvârli la pământ, în faţa colibei, trupul neînsufleţit, după care se făcu nevăzut înăuntrul acesteia. Peste

câteva minute ieşi cu Mongkut, „Sfântul”. Îi sprijinea pe bătrân şi imediat îmi dădui seama că preoţii focului îl legaseră zdravăn, căci abia putea mişca picioarele.

În fata colibei, cei doi bărbaţi se aşezară jos şi Marian vorbi mult şi stăruitor bătrânului, care, după cum ştim, cunoştea la perfecţie limba engleză. Mongkut asculta cu atenţiune şi încuviinţa din cap, apoi spuse şi el ceva, arătând spre colibă. Marian se ridică şi dispăru înăuntrul ei. Peste câteva minate se înapoia ţinând în mână două obiecte mici, pe cât se părea, rotunde, le arătă bătrânului, care încuviinţă din cap, după care Marian vârî obiectele în buzunar. Strânse apoi mâna bătrânului, mulţumindu-i, se vede, călduros, căci „Sfântul” zâmbea şi dădea mereu din cap.

În urmă, Marian se întoarse, ridică pe leşinat şi-l duse la ţărm. Acolo îi scoase de la brâu două obiecte, unul lung şi îngust şi altul mic, pe care le vârî de asemeni în buzunar, împinse pluta în apă, o ţinu cu o mână şi cu cealaltă rostogoli trupul preotului leşinat pe beţele de bambu, urcă apoi şi el şi mână pluta, care se afundase acum mult sub greutatea ce susţinea. Începu să vâslească şi curând se făcu nevăzut din faţa privirilor noastre.

În cele din urmă, Marian se ivi pe poteca îngustă pe care o croise Pongo şi ne strigă vesel:

Puteţi merge înainte, totul e în ordine. Acum îi vom elibera cu siguranţă pe soţii Valentini. Dar mai întâia trebuie să-mi iau rămas-bun drela Mongkut Fără el, toată excursia noastră ar îl fost zadarnică poate.

Îşi făcu loc printre crengi până la ţărmul fluviului, îl salută cu mâna spre bătrân. Acesta ridică braţele în semn de binecuvântare şi clătină capul. Marian se retrase apoi imediat.

— Se poate ca sentinela pe care am răpus-o eu să fie schimbată – zise el şi n-ar trebuie să mă vadă nimeni. La drum, prieteni, până a nu se înnopta trebuie să fim în Templul focului. Veniţi, vă voi povesti totul în drum. Să începem cu preotul focului. Dumnealui vroia să-mi sufle o săgeată dintr-aia veninoasă, dar a făcut o mişcare greşită şi atunci l-am observat. Prin faptul că am sărit spre el în zigzag, săgeata şi-a greşit ţinta şi înainte ca să poată vârî alta în ţeavă, l-am şi înhăţat. I-am pus apoi îndărăt la brâu arma primejdioasă ca să-l pot trage afară mai lesne din tufiş. Când i-am luat-o după aceea, aţi văzut şi voi.

— Armele acestea sunt minunate, zise Hoddge. Înainte ca victima să-şi poată da seama, e pierdută pentru vecii-vecilor.

— Da, în cazul când te foloseşti de săgeţile astea pe care mi le-a dat Mongkut, zise Marian şi scoase la iveală o cutiuţă. Ele sunt muiate într-o otravă care ucide pe loc.

— Drace! De unde o fi luat „Sfântul” astfel de arme ucigătoare? se miră Hoddge. Nu face de loc impresia unui om periculos.

S-a folosit de ele în repetate rânduri, când a fost ameninţat de oameni sau animale. Şi mi-a cedat cutia cu dragă inimă când i-am spus că se poate să am nevoie de ea.

— „Sfântul” m-a încredinţat că orice fel de animal, afară de pachidermi – e paralizat imediat dacă otrava pătrunde în sânge. Dar, ia te uită, astelalte săgeţi sunt mai de soi.

Scoase cutia cealaltă şi urmă:

— Aici e leacul pentru acei care şi-au pierdut memoria.

— Iată, într-adevăr, ceva minunat! exclamă englezul.

Apoi, merserăm un ceas întreg în tăcere, până ce Marian se opri deodată şi zise:

— Cam pe aici trebuie să se despartă Menam-ul şi braţul care curge spre răsărit scaldă insula preoţilor focului. Să înaintăm cu băgare de seamă până la mal ca să ne încredinţăm.

— Dar unde l-ai lăsat pe preot, dragă Farrow? întrebă Hoddge încetişor.

— Era încă în nesimţire când am părăsit pluta. L-am aşezat în mijlocul ei, am luat vâsla cu mine şi apoi am lăsat pluta în voia apei. Dacă va avea noroc, se va trezi la Bangkok.

În acest timp ne strecurarăm printre tufe spre fluviu, După câteva minute lucea în faţa noastră, printre crengi, apa Menam-ului.

La o comandă a lui Marian, ne întinserăm în pământ şi ne târârăm înainte cu băgare de seamă. Când puturăm cuprinde cu privirea fluviul, ne dădurăm seama cât de bine socotise Marian. Tocmai înaintea noastră şerpuia spre răsărit braţul larg al Menam-ului, unde văzuserăm pe preoţi hrănind crocodilii.

Câtva timp iscodirăm pe insulă dar nu puturăm descoperi nimic. Ne retraserăm cu aceeaşi băgare de seamă şi ajunserăm iar pe poteca ce ducea spre nord.

— Acum trebuie să mai mergem vreo doi kilometri în sus, zise Marian – apoi ne vom putea construi o plută şi s-o punem pe apă. Suntem cinci persoane, aşa că va trebui s-o facem trainică. Ba trebuie să socotim şapte persoane căci nădăjduiesc să-i luăm şi pe soţii Valentini.

Pornirăm la drum dea lungul potecii înguste. După vreo douăzeci de minute, prietenul meu se opri şi ne zise:

— Cred că ne aflăm la locul cu pricina, Pongo, avem nevoie de beţe de bambu trainice. Noi vom aduna trestii. Ne trebuie cel puţin douăzeci de beţe şi încă patru vâsle. La lucru!

O jumătate de ceas muncirăm de zor. Pongo adunase beţele de bambu, noi tăiaserăm trestii şi când pluta fu complet gata, Marian zise mulţumit:

— Cred c-am făcut fot ce-a fost omeneşte cu putinţă. Acum vom încerca să străbatem fluviul. Pongo şi Hoddge vor vâsli, iar eu şi cu

tine, Robert, vom ţine sub observaţie insula cu armele în mâini. Dacă se arată vreo santinelă, trebuie s-o împiedecăm să dispară.

Cu băgare de seamă ne strecurarăm prin brâul de pădure care ne despărţea de fluviu. Când ne aruncarăm privirile spre insulă, văzurăm iarăşi că Marian nu se înşelase nici de data aceasta, căci nici nu era nevoie să vâslim, ci doar să cârmim cum trebuie ca să ajungem la capătul de nord al insulei.

Nimic nu se clintea acolo. Timp de o jumătate oră nu slăbirăm din ochi tufişurile, dar nu zărirăm nici o mişcare suspectă, Marian şopti ceva lui Pongo care începu imediat să croiască un drum printre tufe. Ridicarăm pluta pe muche şi izbutirăm s-o aducem la mal.

Abia când trecurăm dincolo şi pitirăm pluta în desiş, răsufla în voie. Căci acum nu ne mai ameninţa nici o primejdie din partea preoţilor; în schimb aveam să ne temem de tigri.

Ne dădurăm curând seama de numărul lor mare. Pătrunseserăm o bucată mică în pădure şi dădurăm de o potecă pe al cărei pământ moale erau întipărite cu duiumul urme de fiare.

Pornirăm în grabă pe poteca îngustă şi plină de bălării. Pongo se pusese în frunte şi înainta fără zgomot, ca o pisică.

Peste un sfert de oră se ivi deodată în faţa noastră un zid înalt din blocuri de piatră înnegrite de vreme, pe care îl mai văzuserăm odată de cealaltă parte a templului. Ajunsesem la destinaţie.

V.
ELIBERAREA.

— OPRIŢI! COMANDĂ MARIAN. Să ne sfătuim mai întâi ce e de făcut. După cât pot socoti eu, e cam pe la amiază. Domnule Hoddge, întreab-o pe dansatoare ce fac preoţii de obicei la ceasul acesta al zilei?

Căpitanul vorbi câtva timp cu tânăra siameză, apoi ne tălmăci:

— De regulă la vremea asta preoţii obişnuiesc să facă o rugăciune în templul lor. Numai în împrejurări deosebite, cum ar fi acum, de pildă, când i-au luat prizonieri pe cei doi soţi, fac o procesiune în curtea templului trecând prin faţa elefantului alb. Prizonierii fac şi ei parte din cortegiu. În general are loc apoi o jertfă seara, în sala cea mare ai templului.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Îmi pare rău, dar trebuie să aşteptăm aici până diseară. Acum nu putem întreprinde nimic.

Deodată se lovi cu mâna peste frunte.

— Totuşi, strigă el, aproape vesel – lucrul principal îl putem rezolva acum. Hoddge, întreab-o pe dansatoare unde şi cum îşi petrec vremea preoţii după rugăciunea de amiază. Şi în primul rând unde a

vor duce pe doamna Ellen care e şi ea acum lipsită de memorie.

După ce discută cu dansatoarea, căpitanul răspunse:

— După slujba de la amiază preoţii se retrag în chiliile lor. Prizonierii sunt ţinuţi de obicei în pivniţă sau în celulele din curtea templului, pe care le cunoaştem şi noi. Dar doamna Ellen nu mai e socotită acum drept prizonieră deoarece şi-a pierdut memoria. Ea va căpăta o celulă alături de soţul ei, căci dânsul e – ca să zicem aşa – descoperitorul ei. Aşa dar, cei doi soţi vor rămâne mereu unul lângă altul.

— Minunat! exclamă Marian. Atunci, trebuie să mă urc neapărat pe zid chiar acum.

— Doamne sfinte! strigă Hoddge. Ce ai de gând să faci? Doar nu putem întreprinde nimic înainte de apusul soarelui.

— Greşeşti, răspunse Marian, râzând. Tocmai acum e momentul să pun la cale izbânda noastră.

— Rămâneţi liniştiţi jos şi aşteptaţi–mă! Am găsit în sfârşit drumul cel bun. Pongo, tu trebuie să îngrijeşti de mâncare.

Negrul încuviinţă din cap, iar Marian se căţără cu îndemânare pe zidul înalt şi în curând îl pierdurăm din ochi. După câteva clipe însă reapăru şi–l strigă pe uriaş:

— Pongo, vin doi paznici spre zid. Trebuie să–i răpui fără zgomot. Să nu–i ucizi, însă, căci ne–ar putea sluji ca ostateci. Vino repede! La câţiva paşi de noi, un copac uriaş îşi întindea crengile deasupra zidului şi ne împiedica să–i vedem pe cei ce veneau, dar eram în acelaşi timp noi la adăpost de privirile lor.

Marian şi Pongo, care se căţăraseră pe zid, se făcură nevăzuţi în frunziş. Un foşnet slab se simţea sus, de parcă cineva ar fi încercat să–şi facă loc printre crengi, apoi apăru Pongo ducând trupul neînsufleţit al unui preot. Îndărătul său venea Marian cu un altul. Le dădurăm drumul celor doi în jos spre noi, apoi coborâră şi dânşii.

— Acum să-i legăm şi să le punem şi câte un căluş în gură, zise Marian, mulţumit. Mai târziu, însă, trebuie să-i dezbrăcăm de vestmintele astea galbene căci am nevoie neapărată de ele. Dragă Robert, vom îmbrăca hainele lor şi vom lua locul celor doi preoţi pe cresta zidului. Aşa vom putea să ne dăm seama cum stau lucrurile şi să făurim un plan hotărâtor.

— Ai dreptate, încuviinţai eu – ideea e minunată. După cum văd, cei doi preoţi sunt cam de statura noastră, iar rasele sunt destul de largi ca să acopere hainele noastre.

Îi dezbrăcarăm pe leşinaţi, Pongo îi legă şi le vârî câte un căluş în gură, în timp ce noi ne traserăm peste cap rasele galbene. După ce ne puserăm şi turbanele lor galbene, eram gata echipaţi.

— Aşa cum suntem nu vom atrage atenţia, zise Marian. Şi de unde să bănuiască preotul cel mare, căpetenia – că ne-am şi întors?

Când ajunserăm sus, iscodirăm cu privirea câteva clipe de jur-împrejur. Ne aflam de desuptul turnului fortului, dar din fericire nu era nici o fereastră spre partea aceasta. Nici în curticica ce despărţea zidul de turn nu se afla nimeni.

— Minunat, şopti prietenul meu, acum vom merge spre stânga şi curând vom putea vedea ce se petrece în curtea mare a templului.· Auzi cântecul acela slab? Cu siguranţă că sunt încă în procesiune. Binişor înainte!

Peste puţin văzurăm curtea mare a templului. Elefantul alb fusese dezlegat de copac şi băgat, de sigur, în grajdul lui. Preoţii, vreo cincizeci la număr, făceau înconjurul curţii. Mergeau doi câte doi şi cei doi Valentini păşeau imediat după căpetenia preoţilor, care se afla în fruntea alaiului.

Toţi mergeau ca capul în jos, ceea ce era spre binele nostru, căci nu ne puteam teme că vom fi descoperiţi înainte de timp. Cântau o melodie ciudată şi veneau dea dreptul spre locul unde ne aflam noi.

— Ce prilej minunat ar fi acum! şopti Marian. Cine ştie unde vor fi închişi peste noapte cei doi soţii. Dac-aş fi sigur că prizonierii vor rămâne liniştiţi, aş îndrăzni...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mariane – îl întrerupsei eu – ce vrei să faci? Doar nu-i putem scoate din cortegiu.

— Fireşte că nu, dar ar putea ieşi singuri. Da, voi cuteza, totuşi. Tu ţine pistolul pregătit şi fii cu ochii în patru! Dacă va fi nevoie, împuşcă pe oricare va căuta să reţie pe cei doi soţi. Să tragi în genunchi căci nu vreau să ucidem pe nimeni. Aşa, fii cu băgare de seamă!

— Dar bine, Marian... mai încercai eu să-l reţin.

Prietenul meu clătină însă capul cu atâta hotărâre încât nu mai spusei nimic.

Scosei revolverul şi luai la ochi pe cei doi preoţi care mergeau îndărătul soţilor Valentini. Privind cu coada ochiului spre Marian, văzui ca el trase de la brâu ţeava de suflat pe care o luase paznicului de la coliba „Sfântului”. Apoi deschise una din cutiile date de Mongkut şi scoase din ea două săgeţi. Vârî prima în ţeavă şi o duse la buze.

Convoiul preoţilor mai era la vreo trei metri de noi. Ce avea de gând să facă Marian? Să-i omoare pe căpetenie? Dar atunci nu-i vom putea scoate pe soţii Valentini, căci vor refuza să ne urmeze, văzându-ne în vestmintele acelea galbene, în care ne vor lua şi pe noi drept preoţi ai focului.

Auzii o şuierătură... Marian suflase prima săgeată. Vârî repede o a doua pe ţeavă şi după câteva clipe auzii iar şuierătura.

Privii cu încordare spre căpetenie, dar el păşea liniştit înainte. În schimb, cei doi Valentini tresăriră, ridicară capetele, priviră uimiţi în jurul lor şi-şi trecură cu mâna peste frunte ca şi cum s-ar fi trezit dintr-

un somn adânc. De abia acum îmi dădui seama de planul îndrăzneţ al lui Marian. El le redase memoria. Săgeţile erau muiate în contraotravă.

Marian mă privi zâmbind, ascunse repede ţeava de suflat şi scoase şi el revolverul. Îşi dădu jos turbanul galben şi-mi făcu semn să procedez la fel.

Atunci, privirea doamnei Valentini căzu asupra noastră, ea se poticni şi deschise gura, dar Marian îi făcu un semn atât de poruncitor ca sa tacă încât Ellen aplecă iar capul şi păşi înainte. Soţul însă, se părea că nu-şi dă seamă ce se petrece. Trăise prea mult lipsit de memorie şi fusese scos din noaptea aceasta numai pentru câteva clipe, ca s-o atragă în cursa pe soţia sa. Acum redevenise om, o văzu pe soţia lui iubită lângă el şi întinse braţele:

— Ellen!

Marian trase atunci. Cei doi preoţi care mergeau îndărătul soţilor Valentini se prăbuşiră la pământ. Căpetenia se întoarse, alergă spre prizonieri şi duse mâna la buzunarul rasei sale. Dar glonţul meu îl trânti în ţărână. Începu să strige la porunci, însă deoarece gloanţele lui Marian culcară la pământ alţi doi preoţi, se produse o panică de nedescris în rândurile celorlalţi. Se dădură înapoi şi cei din urmă alergară spre templu, de sigur ca să ia arme.

— Repede sus la noi! strigă Marian. Valentini, fă-ţi curaj! Sunteţi salvaţi!

Gabriel Valentini se dovedi a fi un bărbat energic şi cu sânge-rece. Deoarece stătea cu soţia sa tocmai dedesubtul nostru, îmi fu lesne să mă las în genunchi şi să-i întind braţul. Şi în vreme ce Marian urma să tragă asupra preoţilor care se mai arătau îndârjiţi, eu smucii sus întâi pe doamna Ellen, apoi pe soţul ei.

— Acum să dăm fuga la camarazi! zise prietenul meu. Robert, ia-o înainte, eu vă voi acoperi.

Scoase al doilea pistol şi trimise încă un glonţ în curtea templului. Eu alergai repede şi când ajunserăm îndărătul turnului puturăm răsufla în voie câteva clipe.

— Ai făcut bine că ai tras în căpetenie îmi zise Marian, căci acum le lipseşte un conducător energic. Aşa, aici sunt prietenii noştri. Repede jos!

Pongo o luă în primire pe doamna Ellen, în vreme ce noi, bărbaţii, coborârăm singuri.

— Acum îndărăt la fluviu! porunci Marian. Eu voi merge în frunte, Robert în coadă. Dar repede, căci trebuie să le-o luăm înainte. Cu siguranţă că vor veni cu sampanuri, deoarece ştiu că numai pe apă putem scăpa.

După un marş obositor pe căldura aceea înăbuşitoare, ajunserăm în sfârşit ia fluviu. În toată graba pluta fu pusă pe apă şi după câtva timp

luptam din răsputeri împotriva curentului puternic al Menam-ului. Străbătusem abia jumătate de drum când răsunară strigăte sălbatice îndărătul nostru. Din spre miazăzi veneau în goană şase sampanuri încărcate cu preoţi în vestminte galbene.

— Trebuia să-i împiedecăm cu orice preţ să ne ajungă şi asta n-o puteam face decât împuşcându-i la rând. Nu trebuia să mai cădem încă-odată în mâinile acestor fanatici.

— Voi vâsliţi înainte! strigă Marian. Eu voi încerca să-i ţin la distanţă cu ajutorul gloanţelor. Cred că va fi de ajuns dacă le voi găuri sampanurile.

Puse în mâna lui Valentini băţul cu care vâslise el până atunci şi fostul prizonier începu îndată să lovească apa de zor. Marian luă puşca de pe umăr, ţinti şi trase două gloanţe.

Urmăritorii noştri izbucniră în răcnete de furie. Aruncai repede o privire îndărăt şi văzui că primul sampan se aşezase dea curmezişul fluviului. Cele două următoare se ciocniră de el.

— Celor doi vâslaşi din, stânga le-am împuşcat vâslele din mână – râse prietenul meu. Acum l-am întârziat puţin şi pe de altă parte vor căuta să fie cu mai multă băgare de seamă în continuarea urmăririi.

— Minunaţi exclamă căpitanul, cu însufleţire. Eşti un adevărat măiestru.

— Nu e el cine ştie ce, răspunse Marian, cu modestie. Acum, însă, mai departe!

— A! auziţi? O barcă cu motor pare să vie din spre nord. O fi poliţia.

De după un cot al Menam-ului, la vreo sută de metri de noi, se ivi o barcă cenuşie. Într-unsa se aflau trei făpturi în hainei kaki. Pluta noastră le atrase luarea-aminte, de sigur şi imediat auzirăm o comandă scurtă. Barca îşi încetini viteza şi stopă aproape de noi.

— Salvaţi-ne, suntem urmăriţi! strigă doamna Ellen.

— Fireşte, doamnă, urcaţi, vă rog!

Barca se apropia şi mâi mult, până ce Pongo putu s-o apuce. Ne urcarăm repede în ea. Era destul de mare ca să încăpem cu toţii.

— Lord Hagerstony, se prezentă bărbatul de la cârmă, făcând o plecăciune. Aia din spate sunt de sigur urmăritorii d-voastră? Atunci ne întoarcem. Mă dau în vânt după aventuri şi nădăjduiesc să aflu lucruri interesante de la d-voastră.

Dădu o comandă scurtă, elicea biciui iar apa şi barca făcu un viraj elegant. Răcnetele asurzitoare pe care le scoaseră acum preoţii nu le fură de nici un folos. Ca o săgeată urca barca împotriva curentului şi curând trecurăm de alt cot al fluviului, lăsându-i pe urmăritori cu buzele umflate.

— Jim, ia tu cârma! porunci acum lordul.

Se apropia de noi, ne cercetă cu privirea şi zise:

— Povestiţi, vă rog!

Doamna Ellen îşi luă sarcina să-i istorisească aventurile prin care am trecut. Figura omuleţului care ne salvase – şi care numai mutră de om căruia îi plac aventurile nu avea, se însufleţi tot mai mult. Când femeia termină, lordul ne strânse călduros mâinile.

— Stimată doamnă, zise el, te vom pune la adăpost împreună cu soţul dumitale. Iar pe dumneavoastră domnilor – ni se adresă el – vă rog să-mi împliniţi o rugăminte. Vreţi să-mi arătaţi Templul Focului? Trebuie neapărat să intru în el.

— Ce? făcu Marian, înmărmurit. Vreţi să intraţi în templu?

— Da, fireşte că vreau şi trebuie să intru. Sau crezi cumva că voi lăsa să-mi scape prilejul de a prinde cel dintâi elefant alb adevărat? Trebuie să-l am, fie ce-o fi! Nici o grădină zoologică din lume nu posedă un animal ca acesta. „Dăruit de Lord Hagerstony” va scrie pe cuşca Iui. Vreţi să mă însoţiţi? Dau câte o mie de lire de cap.

— Pentru atâta merg şi eu, zise Hoddge.

— Mariane, avem nevoie de banii şopti eu.

— Ştii că-mi placi, lord Hagerstony! râse prietenul meu. S-a făcut! Când îi vom fi dus la adăpost pe soţii Valentini şi pe mica dansatoare, ne înapoiarăm la preoţii focului.

— Să batem palma! se bucură lordul. Sunt de părere să-i transportăm pe foştii prizonieri dea curmezişul ţării. Când vom ajunge la Bruma vor fi în deplină siguranţă.

— Aşa e şi va fi interesant, să străbatem Siamul.

— Nădăjduiesc să întâmpin şi multe aventuri, cu prilejul ăsta, încheia lordul.»

Doctorul Bertram tăcu, obosit. George privea ca fermecat în gol şi tot timpul cât ţinuse povestirea nu întrerupse o singură dată pe bunul său camarad. Se ridică, apoi, îi strânse mâna şi după ce-i mulţumi din inimă se duse în cabină să se culce.

Aventurile submarinului Dox 053

Hans Warren

I.
PROFESORUL H0LGER.

— **DOMNULE CĂPITAN,** afară lângă brâul de stânci al insulei noastre tot dă târcoale de vreun ceas un yacht cu motor, ceva mai mărişor. Nu ştiu ce caută pe aici.

Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram şi primul ofiţer Rindow luau tocmai dejunul şi vestea adusă de Petre explodă ca o bombă. Toţi săriră în sus şi căpitanul întrebă imediat:

— Ai putut vedea ce pavilion purta yachtul, Petre?

— Nici unul, domnule căpitan. Un ceas întreg nu l-am scăpat din ochi, crezând că s-a rătăcit doar pe aici, dar se pare că urmăreşte un gând ascuns.

— Poate că ne caută pe noi, tată! fu de părere George. Socot că n-am face rău să ne ducem să vedem yachtul.

Farrow intră repede în casă şi se înapoie cu ocheanul, apoi ceru lui Petre să-i ducă acolo de unde ar putea observa bine yachtul.

Era încă foarte devreme. După un sfert de ceas ajunseră pe o movilită şi uriaşul arătă spre apus unde un yacht tocmai plutea dea lungul brâului de mărgean

Căpitanul, George şi Rindow îl observară imediat prin ocheanele lor şi Farrow zise în cele din urmă:

— Dacă nu mă înşel, yachtul acesta e echipat pentru cercetarea fundului mării. Vezi aparatele pe punte, dragă Rindow?

— Le văd, domnule căpitan, dar crezi d-ta ca proprietarul vasului va întreprinde tocmai aici cercetări pe fundul mării?

— Trebuie să-ncercăm să-l îndepărtam de aici cu orice preţ, îşi dădu cu părere George – căci dacă se lasă la fund şi găseşte „intrarea” de sub apă, insula noastră e descoperită.

— Şi cum să îndepărtăm yachtul? întrebă Farrow. Nu putem opri pe proprietarul lui să facă aşa cum vrea şi nici măcar să nu ne arătăm nu trebuie. Dacă se va observa că insule e locuită, va pune totul în mişcare ca s-o cerceteze.

Câtva timp mai ţinură sub observaţie yachtul. Acesta ocolise încă odată insula şi se-ndrepta acum spre partea de apus. Părea că vrea să ancoreze acolo.

— Numai de n-ar lăsa o barcă pe apă, pe care s-o ridice apoi peste marginea brâului stâncos; asta ar fi foarte neplăcut pentru noi, zise căpitanul. A! omul acela spân şi înalt de pe punte oare să fie proprietarul yachtului?

— Tată, am o idee minunată! exclamă George, împreună cu Petre, voi încerca să gonesc yachtul. Îl tragem pur şi simplu de aici.

— Dar bine, George, cum vrei să faci asta?

— Stai să-ţi spun: vezi, yachtul a ancorat. Dacă, vom merge într-acolo cu submarinul nostru sub apă şi vom ieşi în costumele noastre de scafandru, putem lesne desprinde una din ancore şi să legăm de cealaltă o funie. Apoi „Dox"-ul nostru va târî yachtul la depărtare atât de mare, încât să-i piară pofta să se mai întoarcă.

Toţi izbucniră în râs. Ideea lui George nu era însă de dispreţuit şi după câteva clipe de chibzuială, căpitanul răspunse:

— Într-adevăr, dragii mei, am putea încerca. Rindow, dă ordin să se pregătească submarinul, în aşa fel încât să putem porni peste un sfert de ceas.

Primul ofiţer se făcu nevăzut, în vreme te ceilalţi nu slăbiră din ochi yachtul vreo zece minute. După aceea Farrow şi oamenii săi porniră spre locul de ancorare al „Dox"-ului şi peste câteva minute acesta se lăsă sub apă şi se strecură încetişor prin tunel afară, în mare.

George şi Petre îşi puseseră îndată costumele de scafandru şi aşteptau numai ordinul să părăsească submarinul.

Cu băgare de seamă căpitanul se apropie pe sub apă de yachtul cu motor. Înălţa periscopul numai din când în când, ca să nu fie zărit.

Locul unde ancorase yachtul avea o adâncime de zece metri. Căpitanul lăsă submarinul la fund şi dădu comanda ca George şi Petre să coboare în apă.

După câteva minute cei doi scafandri se aflau pe fundul mării. Păşiră binişor spre locul unde stătea yachtul şi găsiră imediat odgonul de ancorare. Petre se pregătea tocmai să-l taie cu cuţitul său ascuţit, când George, care târa după el o funie, îl opri printr-o mişcare din mână.

Tânărul avu deodată o idee. În câteva rânduri văzu coborând în apă de pe yacht batometre şi sonde. Apoi se lăsă deodată în jos un lanţ trainic, care avea la capăt o undiţă cu o momeală de vreo cincizeci kilograme greutate. Toată instalaţia astfel era prinsă de o funie de cânepă şi George îşi dădu seama îndată ce înseamnă pregătirile acestea.

Se gândi la propria lui aventură împreună cu Petre, când vruseră să prindă şi ei peşti uriaşi. (Vezi volumul 23). Oare cercetătorul acesta să fi ancorat aici, numai ca să facă pregătiri pentru prinderea vreunor monştri marini?

În clipa când George făcuse semn lui Petre să nu taie încă odgonul, ancora dinainte fu ridicată. Acum George ştia ce are de făcut. Cu iuţeala fulgerului legă de undiţă funia lui şi făcu semn lui Petre să se înapoieze în submarin.

La pupa vasului se afla un cârlig trainic de care fusese legată dinainte funia. Astfel ca cei doi scafandri nu trebuiră să-şi mai piardă vremea şi intrară repede în interiorul submarinului unde îşi scoaseră costumele.

— S-a făcut George? întrebă căpitanul.

George râse.

— Da, tată, răspunse el – s-a făcut şi încă mai bine decât aş fi crezut. Cercetătorul acela de pe yacht vrea să prindă aici peşti care trăiesc în adâncime. De sigur c-o fi citit şi el cartea căpitanului englez: „Lupte cu peşti uriaşi” şi vrea să-şi încerce acum norocul. Am legat funia noastră de undiţă. Aceasta a şi fost lăsată în jos şi ancorele ridicate. Probabil că yachtul va porni acum mai departe şi acolo va desfăşura cu totul undiţa. Noi vom proceda în aşa fel ca ţi cum am fi peştele pe care vrea să-l prindă, muşcăm de momeala şi târâm yachtul la mama dracului.

— Minunat, George! Acum însă trebuie să ma ridic puţin cu submarinul şi să scot afară periscopul.

Căpitanul cu fiul său se duseră în turn, unde îl puseră la curent pe Rindow cu pregătirile făcute. Monstrul de oţel se ridică încetinel. Farrow se opri la şase metri de suprafaţa apei şi înălţă cu băgare de seamă periscopul.

Văzu tocmai cum yachtul se puse în mişcare şi dădu imediat în sala maşinilor comanda de plecare. Cârmi „Dox”-ul sub pupa yachtului, apoi coborî mai adânc. Acum nu mai avea nevoie de periscop şi înainta tot mai departe. Ştia că undita uriaşă era lungă de cel puţin două sute de metri şi socoti de cât timp era nevoie până să se desfăşoare în întregime. Apoi vroia să aştepte câteva minute înainte de a începe să tragă...

— Unde vom târî yachtul, domnule căpitan? întrebă Rindow.

— Spre nord-est, către insulele Marshall, răspunse Farrow.

Dădu comanda să se sporească viteza submarinului. După socoteala lui undiţa trebuie să se fi desfăşurat în întregime şi era timpul ca „peştele uriaş” să muşte de momeală.

Deodată, cei de pe „Dox” simţiră o smucitură uşoară.

— Ah! Monstrul a muşcat! râse George. Ce zici, tată, nu ne-am putea ridica puţin? Funia e doar lungă de două sute de metri şi aş vrea să văd ce vor face oamenii de pe yacht.

— De încercat putem încerca, răspunse căpitanul.

Pompele goliră repede apa din tancurile de balast şi „Dox”-ul se înălţă încetinel. Dar nu chiar de tot, ci râmase la vreo trei metri sub apă. Când căpitanul scoase periscopul, exclamă râzând:

— Ia priviţi, domnilor! Pe yacht domneşte o agitaţie de nedescris. În faţă de tot unde e prinsă funia undiţei, stă proprietarul yachtului şi se uită prin ochean spre noi. Poate că va observa periscopul nostru, dar nu îi va dă în gând ce poate fi. Ah, trebuie să ne lăsăm repede la fund, individul vrea să tragă asupra noastră.

O comandă scurtă şi submarinul se lăsă mai la fund.

Viteza „Dox”-ului sporea mereu. Căpitanul alese un drum pe care-l

cunoştea bine şi unde n-avea să se teamă că se va izbi de vreo stâncă. Ziua trecu şi când se înnopta, el se ridică încet la suprafaţă. Yachtul nu se vedea, ci numai luminile de poziţie. Cât cuprindeai cu privirea nu se zărea un vapor pe apă şi Farrow dădu comanda să se pună în funcţiune compresoarele şi să înainteze cu maximum de viteză.

Toată noaptea merseră cu iuţeala aceasta. Până dimineaţa căpitanul făcuse 500 kilometri şi socoti îndestulătoare distanţa străbătută. Acum putea să desprindă funia de remorcă.

Când răsări soarele, se lăsară din nou în apă şi dădu ordin lui Petre să-şi pună costumul de scafandru ca să se lase în apă şi să dezlege funia care lega cele două vase. Pentru asta se cerea să oprească submarinul câteva minute pe fundul mării.

Prin periscop văzu în apropiere o insuliţă şi cârmi submarinul într-acolo. Cu puţin înainte de a ajunge stopă şi lăsă „Dox"-ul la fund. Petre ieşi repede afară şi tăia funia. După câteva minute îşi putură urma călătoria.

— Ştii ce trebuie să facem acum, tată? zise George. Ocolim insuliţa asta şi stopam de cartea cealaltă. Vom putea observa astfel de pe plajă yachtul şi să facem cunoştinţă cu proprietarul lui nu e nevoie să-i povestim că avem un submarin.

— Aş vrea şi eu să-l văd mai de aproape pe omul acesta, răspunse Farrow. Da, vom debarca aici, Rindow va duce vasul mai departe şi se va găsi la fund, altfel cercetătorul necunoscut îşi va da în cele din urmă seama ce am făcut.

Căpitanul cuteză să înalţe puţin periscopul. Ocoli insula pe sub apă şi se ridică la suprafaţă după ce se încredinţă că nu e observat. O barcă de aluminiu fu montată la repezeală şi căpitanul te îndreptă spre uscat împreună cu George, doctorul Bertram şi Petre.

Deoarece insula era nelocuită şi nu prea mare, ajunseră curând la coasta opusă şi văzură yachtul oprit şi pe marinari ocupaţi să tragă lădiţă.

Cu ajutorul ocheanelor îi observară cu atenţiune pe oamenii de pe bord şi văzură lămurit chip lui dezamăgit al proprietarului când ţinu în mână capătul tăiat al undiţei.

Farrow cu tovarăşii săi nu stăteau chiar pe ţărm, aşa că nu puteau fi văzuţi de pe yacht. Ei însă băgară de seamă cum proprietarul vasului arătă spre insulă şi yachtul se puse încet în mişcare.

— Să ne retragem puţinel, zise căpitanul. Vom povesti oamenilor acelora că am debarcat de pe un vapor cu scopul de a întreprinde unele cercetări. Vom face în aşa fel încât proprietarului yachtului să nu-i mai dea în gând să se înapoieze în Oceanul Pacific. Pe de altă parte, dacă va veni vorba despre monştrii adâncurilor, îi vom îndruma spre un loc unde... să-i poată pescui.

— Nu crezi, domnule căpitan, întrebă doctorul Bertram – că

omul acela va bănui ceva văzându-ne aici fără nici un vas prin apropiere? Va recunoaşte, de sigur, uniforma d-tale şi va şti astfel că am venit cu un submarin. Cel mai nimerit lucru ar fi să dezbraci tunica şi chipiul şi să le ascunzi pe undeva.

— Ai dreptate, doctore, nu m-am gândit la asta. Petre, ia în primire uniforma şi du-o de aici!

Căpitanul dezbrăcase tunica şi-şi scosese chipiul.

— Să mergem spre ţărm şi să ne arătăm oamenilor, zise Farrow.

— A, ne-au zărit şi au început sa ne privească prin ocheane. Să le facem semne ca să vadă că şi noi le-am zărit yachtul.

Căpitanul ridică braţul şi-l legănă în aer. La fel făcură George şi doctorul. Imediat o barcă fu lansată de pe yacht şi doi inşi coborâră în ea împreună cu un marinar care vâsli spre ţărm.

Când ajunseră la plajă şi debarcară, se îndreptară imediat spre căpitan şi fără multă vorbă, îşi spuseră numele:

— Profesorul Holger.

— Doctorul Ling.

Farrow se recomandă sub alt nume, la fel făcură însoţitorii săi şi deoarece n-aveau un loc mai potrivit, îi pofti să se aşeze pe povârnişul păduricii.

— Locuieşti pe insula aceasta, domnule Kersten, (aşa se recomandase Farrow), sau ai debarcat şi d-ta numai întâmplător? întrebă profesorul Holger.

— Ne-am lăsat debarcaţi aici numai pentru câteva ceasuri, domnilor, răspunse căpitanul. Mă iertaţi că nu vă pot da lămuriri mai amănunţite asupra prezentei noastre în locul acesta. Peste zece ore va veni să ne ia vasul care ne-a adus.

— Probabil că aveţi de gând să faceţi nişte cercetări pe aici, domnule Kersten, râse profesorul. Nu sunt curios şi vă doresc succes.

— Mulţumesc. Îmi dai voie să le întreb, domnule profesor, ce vânt te-a adus încoace?

Profesorul povesti căpitanului toată aventura Era încredinţat că avusese de-a face cu un monstru marin. Doctorul Bertram, care fusese recomandat sub numele de Roller, căută să afle ce avea de gând să întreprindă profesorul de acum încolo.

— Fireşte că mă înapoiez în Pacific ca să mai încerc odată. De sigur că acolo se află mulţi monştri dintr-aceştia. Din păcate nu e nici o insulă unde să putem debarca.

— Doar un atol, un brâu de stânci, însoţitorul meu, doctorul Ling, suspine că s-ar afla totuşi o insulă acolo; ar trebui ridicată o barcă peste marginea brâului înconjurător şi de partea cealaltă am da de o insulă. Mi-ar fi foarte plăcut să-mi pot întemeia acolo un sălaş, căci am intenţia să cercetez temeinic fundul mărilor. Ai auzit cândva despre oraşul scufundat Atlantis?

— Desigur, domnule profesor, răspunse doctorul Bertram, care se afla acum în elementul său. Toţi învăţaţii se ceartă doar în jurul acestui oraş scufundat. Unii susţin că ar fi dispărut în oceanul Pacific, alţii sunt de părere că faptul nu s-a putut întâmpla decât în Atlantic.

— Aşa e, domnule Roller, încuviinţă profesorul – eu am studiat toate părerile, dar am convingerea că oraşul acesta nu s-a putut scufunda decât în oceanul Pacific. Dacă aş găsi o insulă acolo unde am încercat să prind monştrii marini, aş rămâne în locul acela atâta vreme până voi găsi oraşul scufundat Atlantis.

— Ai vreo dovadă că oraşul cu pricina s-ar afla acolo? întrebă căpitanul.

— Da, domnule Kersten, dar asupra acestui punct n-aş dori să vorbesc. Pricepi d-ta, învăţaţii şi cercetătorii trebuie să fie discreţi. Dar dacă aţi avea puţin timp, domnilor, mi-aş îngădui să vă invit la o mică gustare pe yachtul meu.

Căpitanul primi cu mulţumire invitaţia. Vroia să afle mai multe cu privire la acest profesor.

Petre rămase pe insulă, în vreme ce Farrow, doctorul şi George se urcară în o barcă mică şi se duseră pe yacht, unde profesorul le arătă imediat funia retezată de „monstru”.

Gustarea fu servită în cabina mare a proprietarului yachtului. Cu prilejul acesta camarazii făcură cunoştinţă cu domnişoara Holger, fiica profesorului, care-l însoţea mereu pe tatăl ei în expediţiile lui. Afară de doctorul Ling, se mai aflau pe bord încă opt marinari.

Căpitanului îi bătu la ochi că domnişoara Holger de abia schimba un cuvânt cu doctorul Ling şi nu-l servea la masă la fel cum făcea cu ceilalţi. Îşi zise că era ceva necurat la mijloc, dar nu-şi bătu mult capul să descopere taina.

II.
ATLANTIS?

DUPĂ CE SFÂRŞIRĂ DE MÂNCAT, bărbaţii mai stătură mult de vorbă pe puntea yachtului şi doctorul Bertram stărui din nou asupra oraşului scufundat Atlantis. Profesorul nu vru însă să dea lămuriri mai amănunţite şi susţinea mereu că îl va găsi cu siguranţă în Oceanul Pacific. Avea pe bord aparate şi costume de scafandru cu care ar putea cerceta fundul oceanului.

George examinase cu interes aparatele care se aflau la pupă şi acum se plimba agale pe punte. Cu prilejul acesta o văzu iar pe domnişoara Holger care stătea sprijinită de parapet şi privea visătoare la luciul apei. Nu vru s-o turbure şi trecu repede înainte, când se auzi deodată strigat pe nume:

— Domnule George Farrow!

Se întoarse brusc şi privi ţintă la fată.

— Pe mine mă chemi, domnişoară Holger? întrebă ei. Eu mă numesc...

Ea îl întrerupse:

— Vino, te rog, cu mine, trebuie să-ţi vorbesc neapărat, domnule Farrow. Aici putem fi turburaţi. Dar la proră nu ne poate spiona nimeni.

Merseră în tăcere într-acolo. După ce fata se încredinţă că nu e nimeni în apropiere, începu:

— Domnule Farrow, ştiu cine eşti şi mai ştiu că demnul Kersten acela e tatăl d-tale, iar domnul Roller e doctorul Bertram. Nu vă voi trăda, căci ştiu de ce ne-aţi târât încoace. Eu sunt singura de pe yacht care nu crede în povestea cu monştrii adâncurilor. Când v-am zărit pe plajă, v-am recunoscut imediat pe toţi. Locuiţi colo în Pacific pe insula aceea singuratică unde am ancorat noi. Vă temeaţi să nu vi se descopere ascunzătoarea şi de aceea aţi recurs la şiretlicul de a ne târî încoace. În ce mă priveşte, nu iau în nume de rău fapta dv.

George nu ştia ce să creadă. În cele din urmă, mărturisi adevărul, iar fata zise:

— Bine. Domnule Farrow, văd că mă pot bizui pe d-ta. Aş fi tăcut şi aş fi procedat în aşa fel ca şi cum nu ştiu nimic despre chestia asta, dar acum mă bucur totuşi că lucrurile s-au întâmplat astfel. Am o mare rugăminte către d-ta.

— Dacă ţi-o vom putea împlini, ne vom simţi fericiţi, domnişoară. Vorbeşte-mi deci deschis!

— Asta şi vreau, domnule Farrow. Ascultă! Trebuie să-ţi istorisesc repede povestea mea. Tata vrea să mă silească să mă căsătoresc cu doctorul Ling, care e un om cât se poate de râu. Cunosc multe ticăloşii de-ale sale, dar nu le pot aduce la cunoştinţa tatei. Acum doctorul a izbutit să-l convingă pe tata să pornească cercetări pentru regăsirea oraşului scufundat Atlantis. I-a adus cărţi şi hărţi şi i-a vorbit atât de stăruitor până ce bietul tata a început să creadă şi el în povestea oraşului acela scufundat şi s-a născut într-unsul dorinţa să-l descopere. Numai doctorul Ling singur pare să ştie unde se află aşa-zisul Atlantis, dar nu vrea s-o spună tatei, deoarece ţine să-l silească mai întâi să devin soţia lui. În disperarea mea am luat în cele din urmă hotărârea să scotocesc prin bagajul doctorului Ling ca să dau de însemnările cu pricina. La început totul a fost în zadar. Mai târziu însă, începând să-l observ în taină pe doctor, am văzut că se îngrijea mult de jambierele sale. M-am aşezat la pândă în unele nopţi, aşteptând un prilej prielnic ca să pot pune mâna pe însemnări. Acum trei zile mi-am atins ţinta, găsindu-le în căptuşeala jambierelor, de unde le-am scos şi le-am copiat. Apoi am pus totul la loc. Acum am însemnările, dar, cu toate astea, nu le pot preda tatei căci... le-am furat. Îţi jur, însă, domnule

Farrow, că am făcut asta numai din disperare că vroiau să mă silească să mă mărit cu un ticălos. Îmi poţi veni în ajutor, câştigându-ţi astfel recunoştinţa tatei? Eu sunt logodită în taină şi nu mă voi căsători niciodată Cu altul decât cu acela pe care-l iubesc.

George îi strânse mâna şi zise:

— Te poţi încrede în mine, domnişoară Holger. Dă-mi însemnările şi nu te mai îngriji de nimic. Voi vorbi încă astăzi cu tatăl d-tale şi-i voi indica locul unde ar putea găsi, probabil, zic: probabil oraşul scufundat Atlantis. Să nădăjduim că e departe de Pacific, căci tatăl d-tale pare să bănuiască insula noastră.

— De asta e vinovat numai doctorul Ling, domnule Farrow. El s-a exprimat chiar că acolo ar putea fi ascunzătoarea dv. şi când am fost târâţi de presupusul monstru, l-a convins pe tata să ne înapoiem mai târziu ca să cercetăm cu atenţiune insula.

— Bine că mi-ai spus, domnişoară. Aşa dar, încă odată: te poţi bizui pe mine. Ai însemnările la d-ta?

— Uite-le aici, domnule Farrow.

George se despărţi de fată şi căută un loc ascuns unde să poată cerceta în linişte însemnările. Pe acestea se puteau vedea grupul insulelor Mariane şt insulele Marshall, iar între ele era însemnat cu roşu reciful Alligator. În ţinutul acesta presupunea deci, doctorul Ling că s-ar afla oraşul scufundat Atlantis.

George râse cu poftă. După părerea lui totul nu era decât o poveste.

Lângă reciful Alligator, George mai văzu o insulă care fusese însemnată în urmă şi căreia i se dăduse numele „Poti”.

Tânărul făcu la repezeală pentru el altă însemnare şi se înapoia Ia masa unde bărbaţii continuau să stea de vorbă.

— Pe unde te-ai plimbat, tinere? întrebă profesorul Holger. Ai văzut aparatele mele?

— Le-am văzut, răspunse George – dar în acelaşi timp am chibzuit unde s-ar putea afla oraşul scufundat. Am auzit odată ceva în privinţa asta de la un căpitan care ar fi făcut acolo unele descoperiri importante. Nu-mi amintesc însă de numele insuliţei dintre Mariane şi insulele Marshall.

Chipul doctorului Ling păli. Instinctiv duse mâna la jambieră şi o pipăi.

— Aţi auzit vreodată despre reciful Alligator, domnule profesor? urmă George. În apropierea acestuia cică s-ar afla insula cu pricina. Voi găsi eu numele ei, trebuie numai să mă gândesc puţin.

Doctorul Ling se ridicase iritat şi şoptise ceva profesorului. Căpitanul Farrow privi uimit la George neştiind ce să creadă de purtarea acestuia.

— Ah, mi-am adus aminte, domnule profesor exclamă tânărul. E insula Poti. Da, da.

— Vrei să-l încurci pe profesor, tinere? izbucni deodată doctorul Ling. Eu ştiu întâmplător unde s-ar afla oraşul scufundat şi-l voi conduce acolo pe domnul profesor. Nici d-ta nu crezi ce ai spus adineauri.

George îl râse în fată:

— D-ta însuţi ştii cel mai bine ce e adevărat îşi ce nu din afirmaţiile mele. Dacă vrei, voi povesti şi mai mult domnului profesor.

Doctorul Ling făcu o mişcare dispreţuitoare cu mâna. Atunci, George scoase la iveală desenul copiat de domnişoara Holger şi îl arătă ticălosului.

— Ai văzut cândva desenul acesta, domnule doctor? întrebă el.

— Eşti un hoţ, m-ai prădat! izbucni doctorul Ling.

— Ce, ăsta e desenul d-tale, domnule? Ia cercetează-ţi, te rog, jambiera şi vezi dacă nu se află la locul său.

Asta era prea mult pentru doctorul Ling. Cu o privire furioasă părăsi puntea şi alergă în cabina iui, probabil pentru a se încredinţa dacă însemnările mai erau la locul lor.

— Nu pricep ce l-a apucat pe doctorul Ling, zise profesorul. Nu i-ai făcut nimic şi el s-a înfuriat aşa, deodată... Ce e cu desenul ăsta, domnule?

— Plecaţi cu yachtul dv. într-acolo şi faceţi cercetări în adâncul mării, domnule profesor, răspunse George. Mai mult nu pot şi nu vreau să vă spun deocamdată.

— Da, voi porni de aci dea dreptul spre reciful Alligator şi voi începe acolo cercetările, zise profesorul.

— Îţi mulţumesc din inimă, tinere.

Căpitanul Farrow îşi luă rămas bun de la profesor şi după câteva minute, se aflau iar acolo unde debarcaseră şi aşteptară până văzură yachtul îndepărtându-se.

George povesti acum ce aflase de la fiica profesorului.

— Desigur că se va întâmpla ceva, zise căpitanul. Aş dori să merg şi eu la reciful Alligator.

Rindow înălţă vasul la suprafaţă când văzu că tovarăşii săi se urcară în barca de aluminiu. Petre adusese tunica şi chipiul căpitanului şi acum vâslea din răsputeri spre submarin.

Cu viteză redusă „Dox”-ul spintecă valurile. Yacht-ul dispăruse de mult în zare şi căpitanul Farrow nu ţinea deloc să se grăbească căci ştia unde va găsi pe noii săi cunoscuţi.

În zorii zilei următoare ajunseră în apropierea recifului Alligator. Rindow stătea în turn şi cerceta cu ocheanul de noapte întinsul apei.

Când se făcu lumină dea binelea, văzu în depărtare o trâmbă de fum care se apropia cu viteză de submarin. Închise imediat copacul turnului şi dădu comanda de afundare. Prin periscop observă vasul ce venea tot mai aproape şi îşi dădu în cele din urmă seamă că era un

distrugător englez.

Merse jumătate de ceas sub apă şi când privi iarăşi afară, vasul străin dispăruse. În schimb, la oarecare distantă se afla un vas cu trei catarge. Dispăru şi acesta în curând şi abia atunci primul ofiţer dădu comanda de ridicare la suprafaţă.

În clipa în care deschise capacul, apăru căpitanul Farrow.

Primul ofiţer îi comunică cele observate şi încheie:

— Peste două ceasuri vom fi la ţinta călătoriei.

— Voi lua eu acum cârma, Rindow, zise căpitanul. Du-te d-ta de te odihneşte. Când vom ajunge la Alligator, te voi trezi.

Primul ofiţer salută şi cobori în interiorul vasului. Farrow rămase singur în turn şi privi îngândurat la întinsul apei.

Deodată se simţi atins pe braţ.

— Bună dimineaţa, tată, zise George. N-am mai putut dormi, căci mă turbură mereu presimţirea că ne aşteaptă evenimente importante.

— Vei fi avut vreun vis rău. Băiete dragă. Altfel eşti vesel întotdeauna dimineaţa...

— Să ne afundăm repede, tată! îl întrerupse George, înspăimântat.

Întorcându-se aproape fără voie, George văzu venind în goană spre ei distrugătorul englez, pe care-l zărise Rindow. Mai era la cel mult trei kilometri depărtare.

Cu iuţeala fulgerului fu închis capacul turnului şi imediat dispăru şi „Dox"-ul sub apă.

— Să ne lăsăm cât mai în adânc căci distrugătoarele acestea au acum toate bombe de apa; apoi vreau să merg de-a dreptul spre nord, zise căpitanul şi dădu îndată vasului altă direcţie.

După două ceasuri Farrow cuteză să se înalţe puţin. Scoase periscopul afară, dar îl trase imediat îndărăt. Aproape în aceeaşi clipă simţi o zguduitură şi se adânci la douăzeci de metri, întorcând vasul încetişor spre sud.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă George, îngrijorat.

Rindow şi Petre dădură buzna în turn, căci simţi şi ei zguduitura.

— Sus ne aşteaptă vreo şase vase de război franceze şi engleze. Au tras asupra noastră când am întâlnit periscopul. M-am lăsat la douăzeci de metri ca să nu mă poată descoperi cu avioanele.

— Să ştii c-am fost trădaţi, domnule căpitan, zise Rindow. Să ne fi recunoscut, oare, profesorul?

— El poate nu, dragă Rindow, ci mai curând doctorul acela Ling care trebuie să aibă mare ură împotriva noastră. Fireşte că i-a fost lesne să-şi închipuie că povestirea noastră n-a fost adevărată şi probabil c-a transmis o radiogramă ca să-i asmute pe francezi şi englezi împotrivă-ne.

— Da, dar ce facem acum, domnule căpitan, căci nu putem rămâne mereu sub apă? Ce-ar fi să încercăm să ne croim drum până la reciful Alligator?

— Ce te faci însă cu stâncile din cale, dragă Rindow? Nu prea cunoaştem bine apele de pe aici şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Am putea trage oblonul de la ferestrele de cristal şi să ne urmăm drumul încet de tot. Eu ma voi aşeza în faţă şi voi observa dacă e vreo piedică în cale.

— Asta putem face, dragă Rindow, căci şi aşa ne apropiam de ţintă. Plundow poate lua în primire cârma, iar noi vom merge la postul de observaţie.

Timonierul trecu la cârmă, iar Farrow, Rindow, George şi doctorul duseră la capătul submarinului unde inginerul Hagen construise ferestrele apărate pe din afară de obloane de oţel.

„Dox”-ul se puse încet în mişcare. Trei ceasuri aproape merseră astfel, când, deodată, un obiect întunecat se ivi dinaintea lor.

Rindow vru sa comande în porta-voce schimbarea direcţiei, insa era prea târziu.

— Repede înapoi cu toată viteza, comanda căpitanul în acustic.

Elicea începu sa se învârtească înapoi, însă nu mai putu împiedica nenorocirea. Vasul fu prins intre doi pereţi, într-un întuneric adânc.

— Proasta afacere, Rindow! mormăi căpitanul. Voi aştepta câteva minute apoi voi da înapoi cu toată forţa. Poate reuşim astfel sa ne eliberam. As dori sa ştiu în ce ne-am prins.

— Aveam impresia ca intram într-un tunel. Voi merge eu la cârmă şi voi îndeplini comenzile dumitale.

— Dumnezeule, ce-o fi asta? Batometrul s-o fi stricat... căci vad ca arata vreo patruzeci de metri adâncime.

Căpitanul holba şi el ochii la batometru. Apoi, recăpătându-şi sângele rece dădu buzna în turn. Aparatul era în regula, dar arata şi el o adâncime de aproape patruzeci de metri.

— Cum e cu putinţă, Plundow, sa nu fi observat ca ne adâncim tot mai mult?

— Domnule căpitan, acum vad şi eu, se scuza timonierul încurcat.

Farrow socoti ca nu e timpul sa facă imputări bătrânului marinar, de aceea dădu comanda:

— Îndărăt cu toată puterea!

Submarinul nu se clinti.

Puse sa se oprească motoarele şi-l căuta pe inginerul Hagen. Când se afla de situaţia „Dox”-ului, făcu o mutra serioasa.

— Daca suntem prinşi va fi greu sa ne desprindem, domnule căpitan. Fireşte ca voi încerca tot ce se poate, însă nu garantez de reuşită.

Căpitanul aprinse reflectorul de la prora vasului şi toţi privirea prin geamul de cristal. Ceea ce văzură îi făcu sa se minuneze. Înaintea lor se casca un tunel întunecos care părea făcut din blocuri groase de piatra. Tunelul trebuie sa se fi îngustat într-un loc astfel ca „Dox”-ul fusese prins între doua ziduri.

George, Petre şi inginerul Hagen îşi puseră costumele de scafandru şi părăsiră vasul prin cabina speciala.

Ocoliră încet scheletul de oţel şi-l luminară cu lanternele electrice care luminau şi sub apa. Era prins de pe laturi, dar fusese turtit.

George nu-şi putuse stârni curiozitatea şi-l hotărî pe Petre sa meargă cu el o bucata de drum prin tunel. Vroia sa ştie unde se afla.

Înaintară cu greu căci erau împiedicaţi de presiunea apei. Tunelul se întindea vreo douăzeci de metri, apoi se lărgea şi văzură la dreapta şi la stânga alte ziduri.

Nu se mai aflau într-un tunel, ci aveau apa deasupra.

In ziduri văzură deschizături mari şi George se îndrepta către una dintre ele, cu gândul sa intre înăuntru. Când fu aproape, se dete speriat înapoi şi vru sa fuga. Dar nu se putea mişca prea repede şi numai mulţumită lui Petre scăpa de o moarte groaznica.

Din deschizătura zidului sari un animal fioros: un soi de păianjen uriaş, mare de cel puţin un metru. Avea o platoşă ca de stacoj şi semăna cu un rac de mare.

Întinsese picioarele spre George şi i-ar fi ajuns daca Uriaşul nu l-ar fi smucit înapoi. Îl retrase repede prin tunel îndărăt la submarin, unde ajunseseră istoviţi şi-şi dezbrăcară în grabă costumele de scafandru.

— Tată, cred că am descoperit oraşul scufundat Atlantis, zise George şi povesti ce văzuse.

Doctorul Bertram clătină însă capul zicând:

— Nu poate fi oraşul acesta... probabil un altul.

— Scufundat în vremuri vechi de vreun cutremur marin. Atlantis se aflǎ cu totul în altă parte.

— Eu vreau totuşi să-l cercetez, stărui George. Îmi dai voie, tată? Vom ştii noi să ne apărăm împotriva monştrilor de colo.

— În prima clipă m-am cam speriat, dar atâta tot.

— Avem acum ceva mai bun de făcut, George. Trebuie să încercăm să scoatem vasul de aici, altminteri ne înăbuşim cu toţii.

George îşi dădu seamă că tatăl său avea. Dreptate, aşa că nu mai stărui.

Inginerul Hagen era de părere că trebuie năruit zidul pe una din părţi sau scobit puţin pe dinăuntru ca să se lărgească tunelul.

Căpitanul nu se putea hotărî deocamdată pentru întrebuinţarea unui explozibil, vrând să încerce mai întâi dacă nu puteau fi desprinse câteva blocuri de piatră, ceea ce nu era deloc uşor, de altfel, George, Petre şi Kard se puseră îndată pe treabă. Nu putură lucra neîntrerupt

prea mult timp, trebuind să facă pauze lungi. Aerul în submarin devenea din ce în ce mai greu şi căpitanul începu să se gândească serios să dărâme zidul prin explozie.

Dar când cei trei ieşiră iarăşi afară ca să facă o ultimă încercare, vasul începu deodată să se mişte. „Lucrătorii” fură chemaţi imediat înăuntru şi căpitanul încercă din nou să dea înapoi cu tonă-forţă. Vasul zgâlţâii zidul şi în cele din urmă ieşi în apă.

— Slavă Domnului! Exclamă căpitanul.

— Acum sa ne ridicăm la suprafaţă, căci avem nevoie de aer proaspăt, altminteri ne înăbuşim.

„Dox”-ul se înălţă încet şi când Farrow putu ridica periscopul, văzu în depărtare câteva trâmbe de fum, iar aproape de tot o insulă care părea să fie nelocuită. Submarinul ieşi cu totul la suprafaţă, capacul turnului fu deschis şi toţi respirară cu nesaţ aerul curat. Farrow îndreptă apoi vasul spre insulă.

III.
DOCTORUL LING ŞI COMPANIA.

MALURILE INSULEI CADEAU DREPT ÎN JOS, aşa că Farrow putu apropia submarinul de ţărm. Crengile care atârnau deasupra apei, acopereau aproape în întregime „Dox”-ul. O ascunzătoare mai bună nici nu şi-ar fi putut dori căpitanul.

Împreună cu George, doctorul Bertram şi Petre coborî pe uscat ca să cerceteze mai întâi insula, care nu părea să fie mare.

Era cam greu de pătruns în pădure, dar dădură îndată de o potecă ce părea croită de mână omenească. Pornind pe ea, ajunseră într-un luminiş mic în care se afla o căsuţă de lemn. Pe dinafară făcea o impresie cât se poate de bună, părea însă nelocuită.

Căpitanul, urcă o terasă mică şi se uită înăuntru prin fereastră. Clătină capul cu mirare şi se înapoia la camarazii săi.

— Casa e mobilata cât se poate de modern, zise el dar n-am văzut pe nimeni într-unsa. Poteca merge mai departe şi sunt de părere s-o urmăm. Îşi croiră cu greu drum, prin tufişurile încâlcite şi când ajunseră la capătul potecii se opriră surprinşi. Într-un golf se afla ancorat yachtul profesorului Holger. Acesta stătea pe punte şi se uita la desenul cu însemnările, pe care i-l dăduse George. Cât despre marinari şi fiica lui, nu se vedea nici o urmă.

— George, zise căpitanul – trebuie să te duci singur la profesor, poate îl hotărăşti să vie pe insulă. Aş dori să-i vorbesc, fără să fie de faţă doctorul ăla.

— Lasă pe mine, tata. De sigur că vrei să-ţi trădezi adevărata identitate?

— Da, George, e mai bine să ştie cine sunt. Poate îi pot fi de

ajutor în cercetările sale, dar îi voi cere în schimb să nu mai vie niciodată pe insula mea.

— Tată, uite încă o insulă care pare însă locuită, zise George deodată. Văd acolo un podeţ din lemn de bambu.

— Ce mică e! Pe sfert cât asta de aici, răspunse căpitanul, după ce aruncă şi el o privire într-acolo. Acum du-te însă pe yacht şi adu-l pe profesor încoace.

George alergă spre ţărmul golfului. Profesorul ridică mirat capul când se auzi strigat de pe mal.

— Ei, cum ai ajuns aici, tinere? întrebă el. Dumneata ai fost acela care mi-ai dat ieri desenul.

— Nu?

— Da, domnule profesor, dar viu azi cu o mică rugăminte la d-voastră. Aveţi timp câteva minute? Aş dori să vă arăt ceva pe insula aceasta.

— Viu îndată, răspunse profesorul.

După câteva clipe fu lângă George şi-i întinse mâna.

— Unde e echipajul d-voastră, domnule profesor? întrebă tânărul. Nu văd nici un om pe bord.

— Au plecat cu fiică-mea şi doctorul Ling pe insula de colo unde cică ar locui un cunoscut al doctorului. I-a invitat pe toţi marinarii ca să mai bea şi ei ceva după un post atât de lung.

— Şi fiica d-voastră tot acolo, e, domnule profesor?

— Fireşte. Dar de ce întrebi atât de îngrijorat.

— Aşa, într-o doară, domnule, profesor. Vă rog, vreţi să mă însoţiţi puţin? Vom da îndată de prietenii mei...

— Nu mai spune, au şi sosit cu toţii? S-or fi pricepând să facă farmece.

— Nu e tocmai aşa, dar mai târziu veţi recunoaşte şi d-voastră că pentru noi nu există depărtări. Dar ce-a mai spus doctorul Ling despre mine? Are încredere în schiţa mea?

— Nici eu nu prea ştiu ce vrea de la mine, zău aşa. El crede că i-au furat secretul cu scop sa... ei, a vorbit şi el fără nici un temei.

George păşi înaintea profesorului. Ajunseră pe poteca îngustă, unde Farrow le ieşi în întâmpinare, zâmbind:

— Bună ziua, dragă profesore, sunt vesel că te întâlnesc aici. Aţi călătorit bine?

— A, bună ziua, domnule Kersten! Da, mulţumesc, am petrecut drumul cât se poate de bine. O singură dată am fost opriţi şi întrebaţi dacă n-am întâlnit cumva submarinul căpitanului Farrow. Şti dumneata ce gând năstruşnic i-a venit doctorului Ling al meu? Cică dumneata, domnule Kersten, ai fi căpitanul Farrow şi că aţi fi ascuns submarinul în insula unde ne-am întâlnit. Ce zici de asta?

— Zic că e întocmai aşa şi că doctorul acela a spus şi el odată în

viaţa lui adevărul.

— Ce... dumneata eşti căpitanul Farrow? Dar, de ce mi te-ai recomandat atunci altfel?

— Pentru că mai aveai tovarăşi pe bord şi eu nu obişnuiesc să spun nimănui imediat cine sunt. De sigur că cunoşti motivele mele, domnule profesor. Te-am chemat aici ca să discut ceva cu dumneata. Îngăduie-mi să-ţi prezint pe scumpul meu doctor Bertram.

Cei doi se înclinară:

— Domnule profesor, propuse căpitanul – dacă eşti într-adevăr singur pe yachtul dumitale, ar fi bine să ne ducem acolo căci vreau să vorbesc cu dumneata câteva minute intre patru ochi.

— Cu plăcere, domnule Farrow. Doctorul Ling şi fiica mea se întorc abia după amiază. Nu ne va turbura nimeni pe yachtul meu.

Când se aflară pe yacht, căpitanul privi prin ochean spre insula cealaltă. Nu descoperi pe nimeni pe ţărm; se aşeză liniştit lângă Holger şi începu:

— În primul rând, domnule profesor, trebuie să-ţi fac o spovedanie, zise el, zâmbind. N-ai prins nici un fel de monstru marin în undiţa ci... submarinul meu.

— Cum e cu putinţă asta, domnule Farrow? Am fost târât doar de monstrul acela!

— Nu de el, ci de mine, dragă profesore. Te voi lămuri îndată. Ştii că am în Oceanul Pacific o ascunzătoare care nu poate fi descoperită atât de lesne, pentru că o înconjurată de un brâu de stânci. Alaltăieri dimineaţa am văzut yachtul dumitale ancorând acolo şi ne-am temut imediat că vei lăsa pe apă o barca ca să cercetezi insula în interior.

Farrow urmă apoi să-i istorisească în ce fel procedase şi când sfârşi, profesorul zise:

— Domnule căpitan, dacă un altul mi-ar fi făcut şotia asta... nu ştiu zău ce i-aş fi făcut. Dumitale însă nu ţi-o iau în nume de rău, cu atât mai mult, cu cât băiatul dumitale mi-a dai desenul cu ajutorul căruia voi găsi poate oraşul dispărut Atlantis.

— Îl vei găsi, domnule profesor şi chiar dacă nu tocmai oraşul acesta, atunci un altul. În drumul nostru, când am fost nevoiţi să ne afundăm; am avut un mic accident şi am nimerit cu prilejul acesta în oraşul dispărut care se află la vreo patruzeci de metri adâncime pe aici pe aproape.

— Ce, domnule Farrow, dumneata ai şi găsit oraşul? exclamă profesorul, de abia stăpânindu-şi emoţia. Atunci, trebuie să pornesc fără zăbavă cercetările. Indică-mi, te rog, locul exact unde-l pot găsi!

— Mai târziu, domnule profesor, acum am de discutat altceva cu dumneata. Vreau anume să-ţi atrag atenţia asupra acestui doctor Ling, care cred că n-are gânduri bune cu dumneata.

— Dar bine, domnule căpitan, îl cunoşti foarte puţin pe omul ăsta! Cum poţi vorbi astfel despre el? Doctorul Ling s-a ostenit mult pentru fiica mea şi ar dori s-o ia, de soţie. Eu l-aş primi cu dragă inimă de ginere, însă... fiica mea îl respinge mereu. Dar lasă, că o s-o hotărăsc eu în cele din urmă, căci sunt încredinţat că Ellen va fi fericita cu doctorul Ling...

— Atunci, aşteaptă cel puţin până veţi fi terminat Cu cercetările ce aveţi de gând să faceţi aici, domnule profesor. Fireşte că noi îţi vom ajuta, căci putem ajunge mai lesne cu submarinul nostru pe fundul mării decât dumneata cu aparatele. Trebuie să-mi făgăduieşti însă, că nu vei povesti nimănui despre prezenţa mea aici. În primul rând doctorului Ling.

— Dar ce ai dumneata, domnule Farrow, împotriva acestui om? Fireşte că voi tăcea, dar vei recunoaşte mai târziu că te-ai înşelat.

— Nu prea cred. Acum mă duc, căci nu vreau să fiu văzut aici. Sunt bine ascuns pe coasta de răsărit a acestei insule. Dacă vei dori să-mi vorbeşti, vino colo la mal şi te voi zări eu îndată... Dar, ia spune, cunoşti casa ce se află pe insula asta?

— Încă nu, domnule Farrow, dar doctorul Ling mi-a vorbit de ea. Zice că aparţine unui cunoscut al lui, care i-a pus-o la dispoziţie pentru cazul când ar veni odată pe insulă.

— Aha... un cunoscut de-al doctorului! Murmură Farrow ca pentru sine.

Se despărţi apoi de profesor după ce-şi dădu întâlnire cu el pentru a doua zi dimineaţa. Căpitanul vroia să-l ia atunci pe submarin ca să-i arate oraşul scufundat.

— Ştii dumneata, domnule căpitan, că mie nu-mi place deloc povestea asta? zise doctorul Bertram, când se înapoiară împreună spre coastă.

— Aici se pregăteşte ceva. Ar fi bine să-l observăm în taină, pe doctorul ăla. Cel mai nimerit e ca George şi Petre să ia asupra lor sarcina asta.

— Tot aşa m-am gândit şi eu, dragă doctore, înainte de toate trebuie să se ducă pe insula de peste drum ca să-l ţie sub observaţie pe oamenii de colo.

— Va fi însă foarte greu, tată, să mergem cu barca într-acolo, fără să fim zăriţi, zise George. Asta am putea-o face numai noaptea. Dac-aş ştii ca nu sunt rechini pe aici, aş propune sa trecem înot.

— Rechini nu se aţin prin locurile astea, răspunse doctorul Bertram. Pe de altă parte insula e atât de aproape, încât n-aveţi ce vă teme.

— Atunci mă duc înot cu Petre, hotărî George.

Când cei doi ajunseră cu bine dincolo, pătrunseră imediat în desiş, unde nu puteau fi văzuţi. Rămaseră câteva clipe locului, ca să asculte.

Din depărtare auziră glasuri şi din când în când hohotul de râs al unui bărbat.

— Înainte, Petre, să nu ne pierdem vremea! Mă mir însă că auzim numai glasuri răzleţe. Trebuie să fie doar toţi opt marinari aici, zise George. M-a cuprins deodată un simţământ de teamă, ca şi cum ne-ar pândi o primejdie. Insula asta îmi pare misterioasă.

— Si mie, domnule George. Să ne târâm binişor şi să ne încredinţăm dacă totul e în ordine. Ah! Cele două glasuri se apropie. Atenţie, domnule George, trebuie să ne ascundem aici!

Tânărul se şi culcase la pământ şi se vâri sub o tufă deasă. Stătea aproape de tot lângă o potecă ce ducea în lăuntrul insulei. Petre se vârâse sub tufa alăturată.

Glasurile se auzeau tot mai desluşit, apoi George văzu doi bărbaţi urcând poteca. În unul din ei recunoscu pe doctorul Ling, dar celălalt îi era necunoscut. Părea sălbăticit şi avea chipul aspru.

Se opriră deodată şi George îl auzi pe doctorul Ling spunând:

— Rămâne cum am hotărât, Jack. Trebuie să-l împiedicăm pe Holger să se lase în apă. Noi ştim că acolo jos se află un oraş scufundat, dar nu voi îngădui niciodată ca Holger acela să-l descopere. Cineva trebuie să fi copiat desenul meu, altminteri nu i-ar fi dat în gând profesorului să vie pe insula asta.

— Lasă că nu îi va prii călătoria încoace, doctore. Mult aş vrea să ştiu ce-ar zice dac ar afla că cei doi marinari, în care avea atâta încredere, sunt acum departe cu vasul meu! Fără oamenii aceştia cu greu va putea întreprinde aici ceva.

— Jack, bagă de seamă să nu-ţi scape Ellen! Îi voi spune lui Holger că ea a vrut să-i împiedice pe marinari să fugă şi cu prilejul acesta a căzut în apă. În felul acesta fata va fi a mea şi fără încuviinţarea tatălui ei.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs apoi merseră mai departe spre ţărm, unde doctorul Ling sări în barcă şi vâsli spre cealaltă insulă.

Jack mai rămase câteva clipe în loc, apoi se-ntoarse înapoi pe poteca pe care venise. Când se depărtă de-a binelea, George şi Petre se ridicară.

— Îi voi arăta eu lui Jack ăla ce poate Petre Uriaşul! Zise acesta. Atunci ne va spune el unde se află domnişoara Holger.

— Nu aşa, Petre, trebuie s-o liberăm în ascuns. Nimeni să nu bănuiască cum că suntem aici. N-au decât să creadă că s-a eliberat singură.

Strecurându-se cu băgare de seamă prin desiş, cei doi tovarăşi ajunseră după câteva minute într-o rarişte unde se afla deasemenea o căsuţă. Ea nu era însă atât de furată ca aceea de pe cealaltă insulă şi George observă îndată că era locuită.

Dinlăuntru ei tocmai ieşea Jack. Avea în mână un coş şi se îndreptă

spre cealaltă parte a coastei.

— Să-l urmărim, domnule George! zise Petre. Desigur, că se duce la domnişoara Holger să-i ducă mâncare. Vom dibui astfel ascunzătoarea ei.

— Nu, Petre, asta o vom găsi noi şi singuri, spuse George. Avem acum cel mai bun prilej să percheziţionăm la repezeală căsuţa. Rămâi tu aici în luminiş şi dă-mi de veste când se înapoiază Jack. În vremea asta eu intru în casă.

Fără să ţie seamă de împotrivirea credinciosului, servitor, tânărul dispăru înăuntrul casei, care nu era închisă. Primul lucru ce-l văzu era un echipament complet pentru cercetări pe fundul mării. În afară de asta se mai aflau împrăştiate câteva costume de scafandru, care păreau să fi fost folosite, adesea.

Încăperea a doua era mobilată ca o cameră de locuit având şi o vatră. Jack trebuie să fi gătit de curând mâncarea căci resturile se aflau împrăştiate.

O masă de lemn părea să servească de birou. George găsi într-un sertar câteva hârtii, pe care le vâri în buzunar, căci n-avea acum timp să le cerceteze.

Altminteri camera nu mai conţinea nimic interesant. Într-un ungher, însă, se afla un chepeng şi George nu şovăi să-l deschidă. Coborî repede într-o pivniţă şi deoarece era întuneric, aprinse un chibrit.

Abia făcuse lumină că se opri surprins. Locul unde se afla părea un adevărat muzeu. Obiecte de artă erau împrăştiate peste tot, farfurioare, vaze, statuete, etc. George îşi dădu seamă îndată că aceste obiecte erau din oraşul scufundat.

Cu greu se despărţi de locul acesta, auzind de sus semnalul lui Petre. Închise repede chepengul şi dădu buzna în luminiş. Într-o clipă dispăru împreună cu Uriaşul în desiş.

Peste câtva timp îi văzu pe Jack înapoindu-se şi intrând în casă. Mai zăboviră niţel, apoi porniră pe poteca pe care se înapoiase Jack.

Uimirea lui George fu fără margini când ajunseră într-un golf care se asemăna cu un adevărat poet. O barcă mică şi frumoasă se afla acolo.

George privi cercetător în juru-i şi deodată zări pe ţărm un munte nu prea înalt cu o peşteră adâncă. Numai acolo putea fi ţinută ascunsă fiica profesorului.

Petre rămase de pază, în vreme ce George intră în peşteră. Aproape de capătul ei dădu de o uşă groasă închisă pe dinafară. O deschise repede şi în semiobscuritatea ce domnea acolo desluşi o făptură care la vederea lui sări în sus şi strigă:

— Slavă Domnului că ai venit; domnule Farrow! Îmi pierdusem toată speranţa. Am fost închisă aici şi cred că acum îţi dai seamă şi

dumneata că doctorul Ling ăla e un criminal.

— Ştiu totul, domnişoară Holger. Să stăm liniştiţi, însă, căci nu suntem încă în siguranţă. De fapt, pe insulă nu se află pentru moment decât un alb, cu care sunt sigur că vom sfârşi repede, dar nu vreau să ne vadă aici. Trebuie să facem în aşa fel încât să dăm impresia că te-ai liberat singură. Voi strica repede, broasca de la uşă, ca şi cum ar fi fost spartă pe dinăuntru.

George se puse pe lucru şi în curând fu gata. Plecă repede din peşteră, cu domnişoara Holger şi împreună cu Petre se făcură nevăzuţi în tufişul ocrotitor, ieşind la iveală abia pe ţărmul opus al Insulei.

— Trebuie să încerci sa ajungi singur la submarin. Petre, zise tânărul. Eu voi rămâne aici s-o apăr pe duduia. Să vii să mă iei cu barca, de abia după ce s-o înnopta.

Uriaşul nu se împotrivi; se arunca imediat în apă şi ajunse cu bine la insula cealaltă.

IV.
LUPTA SUB APĂ.

PETRE POVESTI CĂPITANULUI cum o liberase George pe tânăra fată şi-i mai povesti că doctorul Ling îndepărtase pe toţi marinarii yachtului.

— Zău că nu-l pricep de fel pe Ling ăla! zise Farrow către Bertram şi Rindow. Pare să fie un om foarte inteligent, a descoperit aici, după cât s-arată, un oraş scufundat şi acum făptuieşte adevărate crime împotriva profesorului. Vrea să-l silească să i-o dea pe fiica sa de soţie.

— Eu bănuiesc că mai e ceva în joc, domnule căpitan, zise Rindow. Poate că doctorul acesta are o socoteală veche cu profesorul, despre care acesta nu ştie nimic. Ar fi isprăvit el de mult, poate, dacă... n-ar fi fost d-ra Holger, pe care Ling o iubeşte.

— Poate să ai dreptate, dragă Rindow. În orice caz mâine vom căuta să vedem şi noi oraşul acela. Nădăjduiesc că până atunci ne va mai vizita odată profesorul.

— Uite-l că şi. Vine, domnule căpitan, făcu Petre, care stătea în turn şi privea marea.

Într-adevăr, Holger se ivise pe ţărm şi se uita cercetător în juru-i. Părea turburat şi alerga de colo până colo agitat.

Farrow trimise pe Petre să-l aducă pe submarin. Când ajunse aci, profesorul căzu zdrobit într-un scaun, din cabinetul de luau al căpitanului.

— Domnule Farrow, totul e pierdut! se tângui el. Fiica mea s-a înecat!

— Nu cred să fie aşa, domnule profesor, răspunse Farrow..

Şi, căpitanul îi povesti ce se petrecuse pe insulă.

Profesorul sări la sus.

— Atunci îl voi trage imediat Ia răspundere pe doctorul acela, domnilor! strigă el. Asta e o adevărată ticăloşie. Ce urmărea omul ăsta?

— Linişteşte-te, dragă profesore! Nu trebuie să te trădezi faţă de doctorul Ling, căci noi vrem să lămurim în întregime taina sa. Diseară o vom aduce încoace pe fiica dumitale şi o vom ascunde în submarin. Mâine ne vom lăsa la fund şi vom vedea ce-i cu oraşul ăla scufundat. Abia atunci vom putea hotărî ce e de făcut. După cât se pare, mai are el încă o taină.

— Domnule Farrow, nu cred să mă pot stăpâni în faţa doctorului; Ia gândeşte-te numai; îi îndepărtează pe cei opt marinari ai mei, ca să mă împiedece în cercetările mele. Susţine că s-au răzvrătit cu toţii şi au fugit cu yachtul prietenului său. Apoi mai spune că fiica mea s-a înecat. Asta e prea de tot. Are de gând să mă ruineze oare omul acesta?

— Domnule profesor, întrebă Farrow, ce zestre urmează să primească fiica dumitale când s-ar căsători? Eşti bogat?

— A! acum ştiu de ce ţine ticălosul acela s-o ia de soţie pe fiica mea! Da, sunt bogat, chiar, foarte bogat, domnilor. Ellen ar fi primit de la mine un milion de lire la căsătorie şi încă un milion după moartea mea. Am prevăzut în testament toate astea.

— Şi doctorul Ling ştia de testament, nu e aşa, domnule profesor? întrebă Farrow.

— Da, i l-am arătat eu însumi şi testamentul se află pe yachtul meu. Îmi dau seamă acum ce urmărea omul acesta. Poate n-aş fi prăpădit cu prilejul cercetărilor mele de aici şi atunci el ar fi silit-o pe fiica mea să se căsătorească neapărat cu el.

— În cazul acesta îi vom putea dovedi vinovăţia, domnule profesor. Nu te arăta că i-ai afişat gândurile şi poartă-te astfel ca şi cum ai jelio pe fiica dumitale.

După profesorul se mai linişti, se înapoia pe yachtul său. Făgădui să se stăpânească şi să vie pe submarin a doua zi dimineaţa.

Când se înnopta, Petre plecă cu o bărcuţă spre insulă de unde îi luă pe cei doi tineri.

George povesti atunci că după ce Jack descoperise fuga domnişoarei Holger, începuse să scotocească prin toată insula, dar nu dăduse peste dânşii. În câteva rânduri făcuse semne spre cealaltă insulă, însă doctorul Ling nu se ivise.

Când George se retrase în cabina sa, îşi aduse aminte de hârtiile pe care le luase din casa lui Jack. Le scoase din buzunar şi începu să le studieze. Era şi o schiţă printre ele. Să fi fost vorba de vreo nouă taină sau o descoperire a doctorului?

În dimineaţa zilei următoare se pregăti totul pentru afundare. Profesorul sosi la timpul hotărât şi o strânse la piept pe fiica sa. Povesti că doctorul Ling plecase în zori spre insula învecinată, ca s-o mai caute acolo pe Ellen Holger.

Deoarece pe submarin nu erau destule costume de scafandru, profesorul se înapoia pe yachtul său şi Petre şi încă doi marinari, ca să aducă trei costume. Când se înapoiară, totul era pregătit şi „Dox"-ul se lăsă îndată la fund, îndreptându-se spre punctul unde descoperiseră oraşul scufundat.

Căpitanul Farrow îşi însemnase bine locul şi aşeză submarinul în aşa fel pe fundul mării încât se opri aproape drept în faţa tunelului cel lung.

De data aceasta doctorul Bertram ţinu şi el să ia parte la expediţie şi îşi îmbrăcă unul din costumele de scafandru aduse de profesor. Căpitanul se alătură şi dânsul de ei. Cât despre George, Petre şi Kard care erau scafandri experimentaţi, nici vorbă.

După ce se lăsară în apă, stătură câtva timp să se obişnuiască cu presiunea apei, apoi porniră prin tunel. Toţi erau înarmaţi cu securi, căci povestirea lui George despre monstrul marin îi punea pe gânduri.

Curând trecură tunelul şi ajunseră în oraşul propriu-zis. Acesta era foarte mic şi n-avea mai mult de zece case. Nu se putea, deci, să fie Atlantis, ci mai curând o insulă scufundată în vremurile vechi.

Când se înapoiară prin „strada" pe care veniseră, din deschizătura unei ferestre se întinse un braţ ce e aproape să-l înhaţe pe George. Petre dădu imediat o lovitură cu securea şi reteză braţul. În aceeaşi clipă însă se iviră alte două şi atunci începu o luptă în toată regula împotriva monstrului. Îndată ce un braţ era retezat, apărea un altul şi deoarece toţi luau parte la luptă, nu dură mult şi caracatiţa fu răpusă.

Atunci camarazii pătrunseră în „casă". Văzură lămurit că mai fuseseră aici şi alţi oameni înaintea lor. Toate obiectele ce păreau să se fi aflat acolo fuseseră luate şi nu mai rămăseseră decât animale scârboase care se târau pe podea.

Vizitând a doua casă, văzură aceleaşi urme de oameni. În a treia, însă, George descoperi într-un ungher un pătrat în duşumea şi făcu semn lui Petre şi amândoi încercară să ridice pătratul, care părea să fie un chepeng. După multă muncă, izbutiră.

George lumină cu lampa electrică în deschizătură şi văzu scări primitive care duceau în adâncime.

Fără sa stea mult pe gânduri, cobori şi făcu semn Uriaşului să-l urmeze.

Dar abia ajunse jos că se cutremură. Pretutindeni erau împrăştiate schelete de parc-ar fi fost o groapa comună. O caracatiţa uriaşă ţâşni în clipa următoare dintr-un ungher şi cuprinse cu braţele ei pe George şi Petre în acelaşi timp. Se apărară cu îndârjire, lovind cu securile în

dreapta şi în stânga, dar mereu erau cuprinşi de alte braţe şi tânărul începu să creadă că le-a sunat ceasul din urmă, când deodată se ivi lângă el o făptură care le dădu ajutor sa reteze braţele acelea scârboase. Era Kard timonierul.

Răsuflând uşurat, George privi în jurul său. Într-un ungher se afla un sipet vechi încuiat. Cu greu îl putură ridica.

George hotărî să fie dus la submarin, apoi cercetă scheletele. Unele din ele purtau inele antice şi pe jos erau altele, căzute probabil de pe schelete. Tânărul îşi însuşi aceste obiecte de preţ.

Se făcuse timpul să urce sus deoarece oxigenul era pe sfârşite şi pe de altă parte presiunea apei era atât de puternică încât n-ar mai fi putut-o îndura.

Cu puteri unite târâră sipetul greu până la scară şi tocmai când vrură să urce, se închise deodată capacul greu de piatră, aşa fel că rămaseră închişi ca într-o cursă de şoareci.

Cel dintâi gând al lui George fu: doctorul Ling. Sa fie oare şi el aici jos? Voia să-i nimicească pe ivi care pătrunseseră acolo?

Pentru moment George nu se gândi la propria lui soartă, ci mai mult la tatăl său şi la profesorul Holger. Petre Uriaşul îl smulse din ameţeală. Acesta repezi sus pe scară şi încercă să ridice pe dinăuntru capacul cel greu. Trebuie însă să fi aşezat cineva o greutate de partea cealaltă, căci nici cu ajutorul lui Kard nu izbutiră să-l ridice.

Recăpătându-şi sângele-rece, George privi situaţia în faţă. Dădu şi el o mână de ajutor şi cu puteri unite reuşiră în cele din urmă să ridice capacul. Curând George urcă sus, în vreme ce Petre şi Kard aduseră sipetul. Pe deasupra capacului fusese aşezat un al doilea capac.

Ajunseră cu bine în tunel. Căpitanul trebuie s-o fi luat înainte cu ceilalţi oameni, căci nu întâlniră pe nimeni în drumul lor. Când vroiau tocmai să iasă din tunel, le ieşi înainte o umbră neagră. Văzură lucind un cuţit şi în aceeaşi clipă aproape, George îşi dădu seamă că fusese rănit la braţ şi că îi pătrunde apă în costum; dacă nu se grăbea, era pierdut.

Mai văzu cum umbra neagră se aruncă asupra lui Petre, dar acesta luă îndată poziţie de apărare şi izbuti în cele din urmă să pună mâna pe misteriosul individ. Fără să stea pe gânduri, îi sfărâmă gemuleţul de la cască şi George mai văzu cum umbra neagră se clătină, apoi i se puse şi lui un văl înaintea ochilor.

Îşi adună totuşi puterile şi porni înaintea celor doi camarazi care duceau sipetul.

Drumul pană la submarin i se păru nespus de lung tânărului, apa pătrunsese tot mai mult în costum şi la câţiva paşi de intrarea în submarin se prăbuşi.

Dar imediat fu luat în primire de braţe puternice şi târât în cămăruţă. Când camarazii cu sipetul intrară şi ei, uşiţa fu închisă şi

imediat motoarele pompară afară apa.

Încetul cu încetul tânărul erou îşi reveni în simţiri. Rana de la braţ era neînsemnată, dar costumul era tăiat ceea ce ar fi putut avea urmări proaste pentru el.

George povesti despre atacul a cărui victimă sub apă. În vremea asta Petre şi Kard îşi aduseră şi ei costumele şi aduseră înăuntru sipetul cel greu. Profesorul Holger, fericit că o vedea pe fiică-sa sănătoasă lângă el, privi plin de curiozitate lada.

— E foarte veche, domnilor, zise el – socot ca datează de cel puţin 700 ani. Trebuie să conţină obiecte de mare preţ.

— Sunteţi de părere să deschidem sipetul chiar acum sau să cercetăm mai întâi ce s-a făcut cu omul acela care l-a atacat pe George? întrebă căpitanul.

Toţi încuviinţară să se înapoieze în „oraş”, ca sa dea de urma individului misterios. Petre şi Kard se lăsară în apă dar se întoarseră fără nici un rezultat.

— Trebuie să fi avut un complice, zise Petre, căci singur nu s-ar fi putut îndepărta după ce i-am spart gemuleţul de la cască.

Căpitanul luă hotărârea să se ridice la suprafaţă şi să se înapoieze la insulă. Sipetul îl vor deschide la noapte

„Dox”-ul acostă iarăşi la insulă sub ramurile ocrotitoare ale copacilor. Profesorul se înapoie pe yachtul său ca să-l caute pe doctorul Ling. Nu-l găsi însă şi George, care-l însoţise în taină pe Holger, fu de părere că dânsul s-ar afla pe insula învecinată unde-l jelea pe prietenul său..

La înapoierea spre submarin, George trebui să treacă prin luminişul unde se afla căsuţa de lemn. Se furişă pe terasa acesteia ca să arunce o privire înăuntru şi atunci auzi îndărătul său un zgomot uşor. Vru să se-ntoarcă repede dar nu mai avu răgazul. Un obiect îl izbi cu atâta putere în cap încât se prăbuşi imediat şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi după câteva ceasuri era întunerec beznă.

Deodată auzi deasupra lui un zgomot şi imediat pătrunse o rază de lumină în închisoarea sa. Un bărbat venea cu un felinar spre el şi târa după sine pe un altul pe care-l lăsă să cadă la pământ. George recunoscu în acesta pe profesor şi în omul cu felinarul pe doctorul Ling.

— Ei, te-ai trezit, drăguţule? făcu doctorul. Vezi mata, nu e bine să-ţi vâri lingura unde nu-ţi fierbe oala. Acum l-ai văzut pe dracul. Aici nu te va găsi nimeni. Pentru mai multă siguranţă îţi voi vârî şi un căluş în gură, căci te afli prea aproape de tovarăşii d-tale.

— Dar ce ai d-ta cu mine? întrebă George. Ţi-am făcut ceva?

— Foarte mult chiar. În primul rând ţi-ai însuşit desenul meu şi ai dat o copie profesorului. Apoi ai eliberat-o pe domnişoara Holger, lucru ce s-a dovedit acum – şi în al treilea rând mi-ai furat comorile

din pivniţa de pe fundul mării. Crezi că atât nu ajunge ca să meriţi o pedeapsă? Mai am însă nevoie de d-ta ca să-mi pot pune condiţiile. Mă înapoiez îndată şi atunci ţi se va hotărî soarta.

Doctorul vârî bietului tânăr un căluş în gură apoi ieşi din pivniţă.

Profesorul era în nesimţire. George se rostogoli până la el şi îi cercetă legăturile. Holger avea şi fel căluş dar tânărul izbuti să i-l scoată. Acum putea sa răsufle şi în curând îşi va reveni în fire. Încercă apoi să-şi dezlege mâinile şi după multe sforţări izbuti.

După un ceas profesorul se trezi. Căută să se ridice şi tresări speriat când George, care reuşise să-şi scoată căluşul – îi şopti:

— Ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor? A încercat cineva să te răpuie?

— Nu ştiu încă ce e cu mine. răspunse Holger. Cine se află aici şi unde sunt?

— Te afli în pivniţa căsuţei de lemn din luminişul insulei, care e locuită de doctorul Ling, răspunse tânărul, care izbutise să-şi dea seamă de locul unde se găseşte.

— Ah! acum îţi recunosc glasul; d-ta eşti George Farrow.

— Nu e aşa? Dar de ce te afli d-ta în pivniţa asta?

Tânărul îi povesti totul şi încheia:

— Nu vrei să încerci să-mi dezlegi şi mie legăturile? Doctorul ăla se poate înapoia din clipă în clipă.

— Fireşte că voi încerca, răspunse profesorul şi punându-se imediat pe lucru izbuti să-l dezlege în cele din urmă pe tânăr.

— Acum povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor, îl rugă George.

— Vai, domnule George, nu mi-aş fi închipuit niciodată ce o să vrea de la mine ticălosul acela! După ce ne-am despărţit stăteam singur în cabina mea şi vroiam să mă duc ca să mă odihnesc miţei. După câteva minute mă auzii strigat pe nume şi recunoscând glasul doctorului Ling, îl invitai în cabină. Cu mare mirare văzui atunci că zăvori uşa în urma lui, scoase un revolver din buzunar şi îmi spuse ca mă va împuşca dacă voi încerca să strig. Cuprins de spaimă nu făcui nici o mişcare şi-l întrebai ce vroia de la mine.

— Ai pătruns sub apă în regatul meu şi m-ai jefuit, răspunse el. Crezi că am uitat că odinioară, în Sumatra, mi-ai luat-o înainte şi toată truda mea a fost zadarnică? Din pricina d-tale mi-am pierdut atunci averea şi pentru asta am jurat să mă răzbun odată şi odată. O vreau de soţie pe fiica d-tale. Nu că o iubesc, dar vreau zestrea ei ca să devin iarăşi bogat. Îţi pun, deci, următoarele condiţii: în primul rând îmi vei da îndărăt sipetul pe care l-aţi scos din pivniţă şi în al doilea rând mi-o dai de soţie pe fiica d-tale. Ştiu că ea se află pe submarinul căpitanului Farrow şi de aceea am purtat de grijă ca englezii să vie încoace în cel mai scurt timp posibil. Dacă nu vrei să mi-o dai de soţie

pe fiica d-tale, cer în orice caz milionul de zestre. Numai în aceste condiţiuni te las în viaţă. Te voi duce acum în ascunzătoarea mea unde vei putea chibzui în linişte asupra propunerii pe care ţi-o fac. În vremea asta voi încerca să am iarăşi în puterea mea pe fiica d-tale.

Apoi ticălosul m-a ameţit cu o lovitură şi m-am trezit abia aici.

V.
UN CUTREMUR MARIN.

GEORGE AVEA LA EL LAMPA DE BUZNAR cu care lumina în jurul său. O scară de lemn ducea în sus, dar uşa era bine zăvorită. Cu ajutorul unui drug de fier pe care îl găsi în pivniţă, George izbuti sa spargă uşa.

Ieşirii apoi prin fereastră în aer liber şi porniră îndată spre submarin. Când ajunseră acolo, aflară cu spaimă că domnişoara Ellen, care se trezise brusc în timpul nopţii şi ţinuse morţiş să se ducă sa se plimbe pe ţărm, deoarece nu putea dormi, dispăruse. Toate cercetările rămaseră zadarnice.

George, povesti în grabă aventura lui şi ceru camarazilor săi să pornească în căutarea doctorului şi a fiicei profesorului, căci numai Ling putea s-o fi răpit.

Sub conducerea lui Farrow şi a lui Rindow fură cercetate cele două insule, dar fără nici un rezultat şi când se lumină de ziuă se înapoiară Ia submarin fără să fi făcut vreo ispravă.

Bietul profesor era deznădăjduit. George făcu atunci propunerea să mai cerceteze odată cu Petre insula lui Jack. Vroia să se ascundă acolo în vreme ce tatăl său cu oamenii lui să stea de pază.

Plecară cu o barcă de aluminiu şi când ajunseră pe insulă o pitiră în tufiş. George era de părere că doctorul plecase în larg cu o barcă şi că se va înapoia, de sigur, când se va încredinţa cu ajutorul ocheanului, că nu se află nimeni pe insulă. De aceea se cocoţară amândoi într-un copac înalt şi cercetară marea cu obloanele.

Cam pe la amiază văzură în depărtare un punct care se apropia de insulă. Era o barcă mică; ocolea cât mai mult, ca să nu poată fi văzută. Petre şi George recunoscură într-unsa pe doctorul Ling. Era singur, însă. Dar când se apropie, cei doi camarazi din copac văzură pe scândurile bărcii o făptură neînsufleţită. Acum trebuiau să se dea jos şi să alerge spre micul port.

Acesta nu le oferea însă nici o ascunzătoare şi ei nu vroiau să se îndepărteze prea mult de podeţul de bambu.

— Ne lăsăm în apă, Petre şi ne pitim sub podeţ, propuse George.

Repede se dezbrăcară, ascunseră hainele în tufiş; şi după câteva clipe aşteptau sub podeţ, cu apa până la gât, sosirea doctorului Ling.

Peste o jumătate de ceas aceasta sosi şi după ce iscodi bănuitor în

juru-i coborî pe mal. O ridică pe tânăra fată din barcă şi porni cu ea pe poteca îngustă ce ducea spre căsuţa de lemn. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

George şi Petre se luară după el. Când doctorul ajunse la căsuţă, o aşeză jos pe domnişoara Holger şi se pregăti să descuie uşa. În clipa asta se iviră cel doi camarazi.

— Sus mânile! strigă George după ce-şi scoase revolverul.

Doctorul râmase câteva clipe ca împietrit, apoi sări deodată de pe terasă şi... dispăru în desiş, Petre se luă după el, scotoci aproape toată insula, dar fără nici un rezultat. Dădu semnale spre cealaltă insulă şi în curând sosi submarinul debarcând întreg echipajul. Fiecare colţişor al insulei fu cercetat, doctorul însă pierise ca în pământ.

— N-ai vrea să vizitezi pivniţa, domnule profesor? întrebă George. D-ta n-ai văzut operele de artă ce se află acolo?

— S-o vizitam, de ce nu, răspunse profesorul. Mai rămâne doar puţintel aici pe insulă.

Căpitanul şi doctorul Bertram se alăturară şi ei. Când însă George deschise cu forţa uşa casei, deoarece n-avea cheie la ea, se auzi dinăuntru o detunătură slaba. În aceeaşi clipă văzură ridicându-se fum, apoi ţâşniră flăcări. Marinarii dădură buzna, sa stingă focul, dar căpitanul îi opri. Ca om prevăzător ce era îşi retrase oamenii şi privea incendiul din depărtare.

Deodată auziră o explozie puternică. Bârne zburară prin aer şi când fumul se mai împrăştie, din căsuţa nu mai rămăsese decât un morman de ruine în flăcări.

Din însărcinarea lui Farrow patru din marinarii săi rămaseră pe yachtul profesorului, deoarece el socotea că doctorul Ling va căuta să pună stăpânire pe vas.

— Ce-ar fi să mai cercetăm odată fundul mării, domnule Farrow? întrebă profesorul. Am impresia că omul acesta a distrus şi acolo totul. Numai în apă putea să disparā.

Se înnoptează în curând, domnule profesor şi nu vom putea vedea mult colo jos. Să rămânem împreună peste noapte şi voi aduce submarinul lângă yachtul d-tale. Mâine dimineaţă ne vom lăsa iar la fund şi vom lua de acolo ce se va putea.

— Domnule căpitan, arde şi pe insula cealaltă! Exclama deodată un marinar.

Alergară în grabă spre ţărm şi văzură înălţându-se trâmbe groase de fum din mijlocul insulei Fără îndoială că doctorul se furişase sub apa şi distrusese şi casa aceasta.

— Repede într-acolo, ordonă Farrow – poate izbutim să mai salvăm ceva sau să-l prindem pe doctor.

— N-are nici un rost, domnule căpitan, răspunsei Bertram. Omul acesta e prea viclean, s-a îngrijit el de toate. Daca rămâne în libertate,

îl va urmări mereu cu ura sa pe profesorul Holger.

— Cu toate acestea să ne grăbim, nu mai am linişte pe insula asta!

Farrow dădu repede comanda de plecare şi după puţin timp ocoli cu submarinul prima insulă, al cărei ţărm îl cercetă cu ocheanul. Doctorul nu era însă nicăieri.

Când se înnopta, căpitanul puse trei sentinele care urmau să se schimbe din două în două ceasuri. Porunci, apoi să se aducă sipetul în cabina sa şa îl deschise de faţă fiind profesorul, doctorul Bertram, Rindow şi inginerul Hagen.

Toţi se aplecară curioşi deasupra lui. Erau acolo obiecte de preţ străvechi a căror valoare era de milioane.

— Acestea le vei lua în primire d-ta, domnule profesor, zise căpitanul – şi vei face cu ele ce vei crede de cuviinţă.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Farrow. Ce pot face altceva cu dânsele decât să le dăruiesc unui muzeu?

— Tată, se amestecă George în vorbă – nu ţi-am spus încă ce-am luat din căsuţa de pe insula doua. Ia te uită la notiţele şi desenul acesta. Pricepi ceva din ele?

Toţi se aplecară asupra însemnărilor. Profesorul se uită mult timp la ele, clătină capul, apoi căzu pe gânduri. În cele din urmă zise:

— Se poate ca desenul acesta de aici să reprezinte insulele Manahiki.

— Dar din însemnările celelalte nu pricep lucru. Ce părere ai dumneata, domnule Farrow?

— Sunt într-adevăr insulele acelea, draga profesore. Poate ai noroc şi găseşti şi acolo un oraş scufundat. Pare să fie o scriere secretă născocită chiar, de desenator.

Petre pusese la loc în vremea asta lucrurile de preţ împreună cu Kard transportă sipetul pe yachtul profesorului.

Inelele găsite de George în pivniţă fură împărţite ca amintire. Tânărul îşi opri inelul ciudat pe care îl luase de pe unul din schelete.

Când fu singur în cabina sa, se uită multă vreme în giuvaerul acesta şi încercă să cureţe piatra lui mare preţioasă. Deodată, pe când freca cu batista, văzu cu uimire o imagine pe piatră, care dispăru însă imediat ce piatra se răci.

Începu să cerceteze mai de aproape inelul şi băgă de seamă că piatra putea fi ridicată ca un căpăcel. Sub ea descoperi o hârtiuţă împăturită. O desfăcu binişor şi văzu multe poze pe dânsa.

George hotărî să păstreze pentru sine taina aceasta. Se culcă liniştit şi adormi.

A doua zi dimineaţa domnea mare însufleţire pe submarin. Când se trezi, George fu izbit de faptul că se simţea o căldură neplăcută pe vas şi alergă repede pe punte să vadă ce e.

Căpitanul stătea lângă parapet alături de Rindow şi lăsase tocmai

un termometru în apă.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Întrebă George, văzând mutrele serioase ale celor doi.

— Nu ştiu încă, dragul meu, dar bănuiesc ca a izbucnit un vulcan subteran. Vreau să stabilesc acum daca apa e mai caldă în adâncime ca la suprafaţă... Ah! Apa e jos mult mai rece; asta înseamnă că e vorba numai de un curent cald. Mă bucur că n-aveam să ne temem de nimic.

La ora şase dimineaţa, când profesorul apăru pe submarin împreună cu fiică-sa, căpitanul Farrow dădu comanda de afundare. Hotărâseră să mai cerceteze odată fundul mării.. Ajunseră curând la tunel şi ca şi în ajun căpitanul, doctorul Bertram, Petre şi Kard părăsiră submarinul. Porniră de-a lungul tunelului şi când ieşiră dintr-unsul văzură în mijlocul „străzii” un om care venea ameninţător spre ei. Era doctorul Ling.

Petre Uriaşul îi ieşi liniştit înainte. Avea în mână o secure şi se pregătea să dea lovitura.

Ticălosul prinsese însă mişcarea şi... dădu buzna în prima casă. Toţi sa luară după el, dar când ajunseră la uşă se dădură speriaţi îndărăt. Doctorul alergase de-a dreptul în braţele unei caracatiţe uriaşe şi camarazii se grăbiră să-i vie în ajutor.

Petre, care era cel mai aproape, lovi odată cu securea şi reteză braţul caracatiţei. Aceasta avea o lungime de aproape opt metri şi fără voie Uriaşul se dădu îndărăt.

Dar... ca fu asta? Toţi simţiră deodată o cutremurare sub picioare. În acelaşi timp observară că apa devenea tot mai caldă apoi... se produse o zguduitură violentă care era cât p-aci să-i răstoarne.

— Repede, înapoi pe submarin! ordonă căpitanul.

Fără să se mai preocupe de doctorul Ling, căruia nu i-ar mai fi putut ajuta fără să-şi primejduiască propria lor viaţă, o luară la goană prin tunel. Cu greu ajunseră la vasul lor, căci căldura devenise înăbuşitoare şi cutremurul se repetă în câteva rânduri. După ce intrară cu toţii în cămăruţă, uşa fu repede închisă şi primul ofiţer izbuti sa ridice „Dox” -ul la suprafaţă în câteva clipe.

Când căpitanul se ivi în turn, strânse mâna lui Rindow şi zise:

— Ne-ai salvat viaţa, dragul meu, căci mulţumită repeziciunii cu care ne-ai scos la suprafaţă ai înlăturat catastrofa. Ia te uită colo... cele două insule au dispărut, înghiţite de apă.

— Domnule căpitan... yachtul profesorului? Camarazii noştri de pază se aflau pe el! strigă primul ofiţer şi făcu un viraj ca şi cum ar fi vrut sa se înapoieze pe locul unde fuseseră insulele.

— Fără îndoială că şi-au dat seamă şi ei la timp de primejdie şi au plecat cu yachtul, zise Farrow, deşi el însuşi cam îngrijorat.

— Domnule căpitan, cred că yachtul se află acolo, în zare!

exclamă Rindow. Să dea Dumnezeu fie aşa!

Si aşa şi era.

În depărtare, îndărătul lor, văzură înălţându-se o trombă uriaşă. Simţiră chiar o zguduitură în apa. Vulcanul subpământean trebuie să fi făcut erupţie.

— Oraşul d-tale va rămâne scufundat pentru totdeauna, domnule profesor, zise căpitanul. Poate să te despăgubeşti pe insulele Manahiki, Am izbutit să descifrez întrucâtva scrierea secretă şi-ţi pot spune că nu e vorba acolo de un oraş,... ci de un vapor cu aur, care s-a scufundat cu mulţi ani în urma. Ţi-am însemnat cheia secretă şi vei putea, cu ajutorul ei, să descifrezi singur notiţele. Acum să mergem la yachtul d-tale şi să vedem dacă totul e în ordine.

— Domnule căpitan, cred că azi avem ghinion! exclama Rindow. Ia priveşte trâmba aia de fum care vine încoace. Cred că e un distrugător francez.

— Într-adevăr, aşa e. Trebuie să ne grăbim, ca să mai ajungem la yacht. Să ne despărţim, domnule profesor. Cere distrugătorului să te remorcheze până la cel mai apropiat port şi spune-le că marinarii d-tale s-au revoltat. Poate că o să te vizitez cândva pe insulele Manahiki. Uite ici însemnările şi notiţele.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Păcat că ne despărţim atât de repede.

În vremea asta submarinul ajunse lângă yacht şi căpitanul în persoană ajută domnişoarei Holger şi tatălui ei să urce pe bord. Apoi cei patru marinari lăsaţi de pază trecură pe submarin.

Un ultim rămas bun, capacul turnului fu închis şi „Dox”-ul dispăru sub apă. Porni spre apus şi ieşi la suprafaţă abia peste două ceasuri. În lung şi-n lat nu se vedea nici un vas şi toţi respirării cu nesaţiu aerul proaspăt al mării.

Aventurile submarinului Dox 054

Hans Warren

I.
CADAVRUL DIN YACHTUL SCUFUNDAT.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, DRAGĂ RINDOW? întrebă Farrow pe primul ofiţer care se ivi în turn. Te văd zâmbind atât de ciudat...

— Ia du-te şi d-ta în cabina de T. F. F., domnule căpitan şi vei avea prilejul s-auzi ceva. Toate radiogramele pe care le prindem, vorbesc despre căpitanul Farrow şi submarinul său. Englezii şi francezii ţin morţiş să pună măna pe noi.

— Aha! Ne-or fi văzut colo la Alligator. Fapt e însă că atât de lesne nu ne vor prinde dumnealor.

Submarinul se afla în drum spre grupul insulelor Caroline. Farrow alesese intenţionat direcţia aceasta, deoarece ştia din experienţă că englezii şi francezii nu-l vor căuta pe aici.

— Să-i lăsăm să telegrafieze cât or pofti, dragă Rindow, râse căpitanul. Cunoaştem noi doar îndeajuns glumele acestea şi ştim că nu se alege nimic din ele. Ultima noastră aventură cu profesorul Holger a fost destul de interesantă şi poate mai avem parte de una pe insulele Caroline. Dar ce e, George, de ce faci o mutră atât de serioasă? S-o fi întâmplat ceva în sala maşinilor, căci văd că viteza s-a micşorat şi motoarele nu mai funcţionează.

— Da, tată, fusul elicei s-a rupt şi va dura câteva ceasuri până va fi montat cel de rezervă. Hagen e în sala maşinilor.

— Asta ne mai lipsea! exclamă căpitanul, necăjit. Şi nu ştiu de ce, dar am presimţirea că dăm iar de bucluc! A! Ia priveşte, aşa e că am avut dreptate? S-a şi ivit la orizont o trâmbă de fum care vine de-a dreptul spre noi.

Rindow luă ocheanul şi privi câtva timp în zare. Când îl lăsă apoi în jos, zise:

— E într-adevăr un distrugător, domnule căpitan.

— În cazul acesta trebuie să ne lăsăm la fund, dragă Rindow. Numai de-ar fi încărcaţi acumulatorii, altminteri nu ne vom putea ridica înapoi la suprafaţă.

— Mă duc eu în sala maşinilor să văd cum stau lucrurile, domnule căpitan.

În vremea asta George închisese capacul şi Farrow dădu comanda de afundare. Ajungând la şase metri sub apă, privi prin periscop spre distrugătorul care se apropia. Când acesta coti de-a dreptul spre locul unde se afla „Dox”-ul, căpitanul se afundă şi mai mult oprindu-se la douăzeci de metri adâncime. Stând în turnul închis, auzi îndată uruitul elicelor distrugătorului care se îndepărtă însă cu toată viteza.

Primul ofiţer se înapoia din sala maşinilor şi anunţă că, cu ajutorul acumulatoarelor se puteau lăsa la fund de mai multe ori.

— Dar unde ne aflăm de fapt, dragă Rindow? Cred că nu putem fi departe de insulele Caroline?

— Suntem chiar foarte aproape, domnule căpitan. Dacă mai mergeam numai câteva minute ar fi trebuit să vedem primele insule.

— Atunci nu poate sa fie atât de adânc aici; până se va termina reparaţia, aş dori să las vasul pe fund.

— Putem încerca, domnule căpitan. După hartă trebuie să fie aici o adâncime de treizeci până la patruzeci de metri.

Căpitanul dădu comanda şi minunatul vas începu să coboare încet până ce atinse fundul la o adâncime de 36 metri. Farrow se duse în sala maşinilor ca să-şi dea seamă de mersul lucrărilor de reparaţie.

În vremea asta George veni la proră şi dădu în lături obloanele de la ferestre. Aruncând o privire afară, văzu în faţa submarinului o grămadă întunecată, care îl făcu să se mire. Aprinse imediat reflectorul şi la lumina lui zări un yacht mic de lux, care se părea că se scufundase de curând în locul acesta. Curiozitatea i se trezi atunci şi alergă în sala maşinilor ca să-l aducă pe tatăl său şi pe Rindow.

Când zăriră şi aceştia epava, Farrow zise:

— Ştiu eu ce vrei, George. Ţi-ar plăcea să cercetezi yachtul.

— Nu e aşa? Îţi dau voie, cu condiţia să-i iei şi pe Petre cu tine, căci în felul acesta nu ţi se poate întâmpla nimic.

— Dar bine, tată, ce să mi se întâmple pe yachtul acela unde fără îndoială că nu se află nimeni? Totuşi, poate veni şi Petre, te pomeneşti că am nevoie de el.

Se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi şi-l puse în cunoştinţă pe Uriaş cu ceea ce plănuise. Îmbrăcară în grabă costumele şi peste câteva clipe fură pe fundul mării, După ce se obişnuiră cu presiunea apei, se apropiară binişor de yacht şi se căţărară pe punte.

Tot ce văzură era de o eleganţă nebănuită. Cabina mică de la proră părea un salonaş de cucoană; atât de mici şi luxoase erou mobilele. Când George văzu şi o rochie acolo, făcu un semn din cap către tovarăşul său, apoi coborâră scara care ducea în lăuntrul yachtului. Pătrunseră în fiecare cabină, cercetând totul cu deamănuntul. Toate obiectele de preţ ce le găsiră le vârâră în sacul pe care-l aduseseră.

În cele din urmă ajunseră la o uşă care era încuiată pe dinafară. Cheia era în broască şi când tânărul deschise uşa, se dădu speriat înapoi. În cabina aceasta înota un cadavru lângă tavan. Aşadar, yachtul trebuie să se fi scufundat de vreo săptămână căci cadavrul fusese împins în sus.

Înspăimântat, George vru să se îndepărteze, când Petre îi atrase atenţia asupra unui lucru. Cu lampa lui electrică de buzunar lumină cadavrul şi arătă cu mâna spre spatele acestuia. Un pumnal era înfipt într-unsul, un pumnal împodobit cu o piatră preţioasă.

Aşa dar, era vorba de o crimă. Dar cum puteau fi găsiţi ucigaşii?

Yachtul aparţinuse de sigur unei femei, după cum dovedea totul.

George îşi zise că cel mai bun lucru ar fi să ia pumnalul. Mai târziu, scafandrii vor ridica la suprafaţă cadavrul şi poate chiar yachtul.

Făcu semn lui Petre să scoată pumnalul din trupul mortului şi în acelaşi timp să-l scotocească prin buzunare. El însuşi vroia să cerceteze prora şi să stabilească cu acest prilej cauza scufundării.

Ajuns la faţa locului, văzu că cineva găurise cu intenţie peretele vasului făcându-l să se scufunde. Ştia de ajuns.

Se înapoie în cabina elegantă de sub punte şi începu s-o cerceteze cu atenţiune. Într-un dulap găsi o casetă pe care o luă cu el. Alte lucruri de preţ nu erau acolo.

Când vru însă să părăsească încăperea, îi atrase luarea aminte o fotografie care se afla pe podea şi care înfăţişa un bărbat tânăr. O luă şi pe aceasta şi se înapoie la Petre care tocmai isprăvise cu cercetarea cadavrului. Găsise un portofel care conţinea bani mulţi şi unele documente.

Puseră totul în săculeţul pe care-l aduseseră cu ei şi se înapoiară la submarin. După ce-şi dezbrăcară costumele, scoaseră obiectele din sac şi uscându-le bine le duseră apoi în cabina căpitanului unde George povesti ce văzuse pe yacht.

— Aşa dar s-a petrecut o crimă acolo, zise Rindow. Pare să fie un yacht englezesc, cu numele de „Bird”, adică „pasăre” şi după toate aparenţele aparţinuse unei doamne. A! uite aici şi actele de bord. Proprietara yachtului se numeşte domnişoara Ellen Biron, din Singapore, unde e şi domiciliul vasului. Călătorea spre insulele Caroline şi anume spre insula Pingelap. O fi avut cunoscuţi pe acolo, domnişoara.

În vremea asta Farrow cercetase portofelul celui ucis. Din hârtii reieşea că acesta avea plantaţii mari pe insulă. Cea mai de seamă era o plantaţie de ananas, care îi aducea un venit foarte însemnat. Numele nefericitului era Fred Brown.

— Plantaţia aceasta o vom găsi lesne, zise căpitanul. Îndată ce va fi reparat submarinul, plecăm într-acolo. Poate s-o găsim şi pe domnişoara Biron.

— Tată, în portofelul acesta se află şi un testament care e sigilat încă. Pare să fie al lui Fred Brown, deşi nu văd numele lui scris deasupra.

— Tot ce se poate, George. Cred că am dai aici de o crimă şi rolul nostru e să dăm de veste poliţiei. Doresc totuşi să vizitez plantaţia aceea, poate că găsim ceva care ne interesează.

— Aşa cred şi eu, domnule căpitan, zise Rindow. Dă de bănuit şi faptul că lipseşte barca de salvare a yachtului, ceea ce e o dovadă că toţi de pe dansul s-au salvat, afară de nenorocitul acela de Fred Brown.

Caseta pe care o luase George din dulapul din cabină era încuiată. Farrow nu vru s-o deschidă şi puse toate lucrurile în dulapul său. Se informă apoi de mersul reparaţiei şi află că peste o jumătate de ceas puteau să-şi urmeze călătoria.

— Mă voi ridica la suprafaţă chiar de pe acum, dragă Rindow, zise căpitanul. Trebuie să stabilim exact poziţia yachtului. Dacă e linişte sus, ies cu totul de sub apă.

Submarinul se ridică încetişor. Când ajunse la şase metri, Farrow înălţă periscopul. Nu se zărea nici un vas pe tot întinsul apei; ridică „Dox"-ul de tot şi deschise cu mâna lui capacul turnului. Împreună cu Rindow, stabili apoi poziţia exactă unde se aflau.

Peste o jumătate de ceas submarinul porni iar la drum, luând direcţia spre insula Pingelap.

Curând se iviră în faţa lor insuliţele din grupul Carolinelor. Acum se impunea o atenţiune deosebită, astfel că Farrow se lăsă iar în apă dar nu prea mult. Când ajunse în cele din urmă la insula Pingelap stopă, se lăsă cu vasul pe fundul mării, la zece metri adâncime şi aşteptă acolo până se înnopta, pe urmă se ridică iar la suprafaţă, se îmbarcă cu George, doctorul Bertram şi Petre pe o barcă mică de aluminiu şi porni spre ţărm. Alese un loc singuratic, unde Uriaşul trebuia să aştepte înapoierea lui şi a celorlalţi doi.

De pe mare încă zăriseră un golf lângă care se aflau câteva clădiri. Tot acolo stăteau ancorate două vase care încărcau probabil recolta.

Căpitanul îşi îndreptă paşii spre golful acesta. Cu ajutorul ocheanului observă un bungalow pe a cărui terasă stăteau două femei care păreau că vorbesc cu însufleţire. Văzu că una din ele ducea adesea batista la ochi şi bănui atunci că aceasta ar fi domnişoara Biron.

Merseră înainte ascunzându-se cât puteau mai bine şi ajunseră la bungalow unde zăriră în dos o uşiţă. Ciocăniră într-unsa încetişor, ca să nu sperie pe cele două femei. O fetiţă băştinaşă le deschise şi-i întrebă într-o englezească fără cusur ce doresc.

— Să vorbim cu doamnele, răspunse căpitanul şi fetiţa dispăru imediat spre a se înapoia în curând însoţită de o tânără femeie.

— Iertaţi, vă rog, doamnă, zise Farrow – caut o domnişoară cu numele de Ellen Biron. N-aţi putea să-mi spuneţi unde o pot găsi?

— Ba da, domnule, domnişoara Biron e musafirul meu. Pe cine să anunţ?

— Numele meu aş dori să vi-l spun mai târziu, doamnă; veţi afla atunci şi motivele pentru care nu vi-l spun acum. V-aş mai ruga ca, în cazul când domnişoara Biron se învoieşte să ne primească, s-o facă într-o odaie închisă, cu perdelele lăsate. Să nu vă fie teamă că suntem hoţi, căci.. veţi afla asta mai târziu. Spuneţi-i domnişoarei Biron că venim în chestia yachtului ei scufundat. Tânăra femeie plecă, dar se

înapoie imediat invitându-i pe cei trei bărbaţi să intre. În odaie se afla altă femeie al cărei chip frumos avea trăsăturile îndurerate. Perdelele erau lăsate la ferestre şi când căpitanul se înclină şi se prezintă pe adevăratul său nume, dispăru pentru câteva clipe expresia de tristeţe de pe chipul tinerei femei şi întinzând mâna lui Farrow, zise:

— Da, eu sunt Ellen Biron, proprietara yachtului scufundat. Dumnezeu mi-a ascultat ruga şi mi-a trimis ajutor. Dar de unde cunoaşteţi numele meu şi ştiţi că sunt proprietara yachtului „Bird"?

— Veţi afla îndată, domnişoară Biron. Ştiu că yachtul d-voastră s-a scufundat, deoarece l-am văzut eu însumi pe fundul mării. Ştiţi, de sigur, că posed un submarin cu care mă pot lăsa în apă. În drum am avut un defect la elice şi am fost nevoit sa stau pe fundul mării până s-a făcut reparaţia. S-a întâmplat că locul unde ne-am oprit era chiar lângă yachtul d-voastră.

— Dar din asta nu puteaţi afla că eu sunt proprietara lui...

— Vedeţi însă că scafandrii mei s-au lăsat în apă şi au făcut cercetări pe yacht. Meritul se datoreşte fiului meu, George.

— L-ai găsit şi pe „el", domnule Farrow? strigă fata, adresându-se tânărului.

George dădu din cap.

— Acesta e şi motivul care ne-a îndemnat să venim încoace, domnişoară Biron, zise căpitanul. Şi trebuie să vă aducem la cunoştinţă lucruri triste... Domnul Fred Brown a fost, de sigur, rudă cu d-voastră?

— A fost logodnicul meu. Spuneţi-mi deschis cum l-aţi găsit! Ştiu că e mort, înecat, pentru că nu putuse părăsi destul de repede cabina lui.

Cabina lui era închisă pe dinafară, domnişoară Biron. Fiul meu a deschis-o.

— Doamne Dumnezeule! Cum e cu putinţă!... Trebuie deci să-l fi încuiat cineva?

— Întocmai, domnişoară Biron, dar am mai făcut o descoperire grozavă: logodnicul d-tale... a fost ucis.

— Ucis? strigă fata. Oh! Aşadar, presimţirea nu m-a înşelat.

Începu să plângă şi îşi îngropă faţa în mâini.

Căpitanul aşteptă până se mai linişti, apoi îi zise cu blândeţe:

— Domnişoară Biron, ai fost lovită de o soartă nemiloasă. N-are nici un rost să te mai tângui acum, ci să încercăm să descoperim pe ucigaş şi să-l dăm pe mâna justiţiei. Nu ştii încă totul, de aceea te rog să mă asculţi şi poate vei fi în măsură să-mi dai o indicaţie unde să-l putem găsi pe criminal.

Căpitanul povesti în ce fel fusese ucis Fred Brown şi când scoase la iveală pumnalul din săculeţul pe care îl adusese cu el, domnişoara Biron strigă înspăimântată:

— Nu... nu, nu e cu putinţă. Pumnalul acesta aparţine fratelui meu, care fusese şi el pe yacht. El nu poate fi în nici un caz ucigaşul logodnicului meu.

Căpitanul se sili iarăşi s-o liniştească, apoi îi predase lucrurile pe care George şi Petre le luaseră de pe yacht. Numai de testament nu aminti nimic deocamdată. Avea planul său în privinţa aceasta, nădăjduind să-l descopere pe criminal cu ajutorul lui.

— Cine, moşteneşte acum plantaţiile domnului Brown, domnişoară Biron? întrebă el, apoi.

— Un anume John Kollis, răspunsa fata. Logodnicul meu nu avea rude apropiate şi acest Kollis, un văr de-al lui – e moştenitor de drept. Nu prea se aveau bine intre ei, deoarece Kollis e un beţiv şi un jucător care şi-a pierdut toată averea în cărţi. Logodnicul meu l-a adus încoace şi i-a dat slujba de inspector. Se iscau însă mereu certuri între ei, deoarece lui Kollis nu-i ajungea leafa şi se îngloda în datorii pe care bietul meu logodnic trebuia apoi să le plătească.

— Se afla şi Kollis pe yacht când s-a scufundat?

— Nu, domnule Farrow, altminteri aş fi ştiut unde trebuie să-l caut pe ucigaş. Fred îmi spusese adesea că hotărâse să lase vărului său numai o parte mică din moştenire şi că instituise legatară universală pe o nepoată a lui care trăieşte în Elveţia.

— Şi probabil că acest John Kollis s-a şi făcut stăpân aici, nu e aşa?

— Întocmai, domnule Farrow; i-a şi pus în vedere prietenei mele, care a închiriat căsuţa aceasta de la logodnicul meu, s-o părăsească, deoarece vrea să se mute el într-unsa. Prietena mea petrece aici câteva luni pe an.

— Hm... asta ar fi ceva, zise căpitanul. Dar, de vreme ce John Kollis acela nici nu se afla pe yacht, nu poate fi vorba ca el să fie făptaşul. Asta numai dacă n-o fi avut vreun complice. Nu cumva ştii, domnişoară, cine din echipaj sau dintre oaspeţii de pe bord era prieten cu John Kollis?

— Nu ştiu precis.

— Am observat însă că marinarul Hungs stătea de vorbă adesea cu Kollis. Fusese şi el pe yacht când s-a scufundat.

— Toate astea trebuie să le spui poliţiei, domnişoară. Eu mi-am făcut datoria comunicându-ţi ce am descoperit. Vesteşte poliţia, indică-i locul exact unde se află epava şi autorităţile vor trebui să găsească pe ucigaş.

— Voi fi nevoită, totuşi, să comunic poliţiei cine mi-a adus lucrurile acestea şi mi-a indicat locul unde s-a scufundat yachtul. Pot spune numele d-voastră, domnule Farrow?

Căpitanul încuviinţă, deşi ştia că englezii şi francezii îl vor urmări prin ţinutul acesta. Şi lucrul nu-i venea deloc la socoteală, căci avea de

gând să-l caute el pe ucigaş în cazul când autorităţile nu vor izbuti să dea de urma lui.

Când Farrow vru să-şi ia rămas-bun, un tânăr, intră în odaie şi privi surprins pe oaspeţi. Păşi apoi spre căpitan şi-i întinse mâna.

— Am într-adevăr cinstea să-l văd pe căpitanul Farrow? întrebă el. Numele meu e Tom Biron şi sunt fratele domnişoarei.

— Da, domnule Biron, eu sunt căpitanul Farrow, răspunse acesta. Dar dum aţi ştiut asta?

— Am presupus numai, văzând uniforma d-voastră. Ştiu că alt submarin nu se află prin apropiere şi m-am gândit îndată la d-voastră, cu atât, mai mult cu cât vasele engleze şi franceze întreabă mereu prin radiograme dacă nu cumva a zărit cineva pe căpitanul Farrow cu „Dox”-ul său. Rămâneţi mult pe insulă?

— Tocmai vroiam să-mi iau rămas-bun, domnule Biron. O împrejurare tristă ne-a adus încoace. Cereţi surorii d-voastră să vă povestească totul. Poate ne vom revedea în curând. Dacă se va întâmpla, însă. Să fiţi în vreo primejdie, chemaţi-mă în ajutor prin radio. De ce anume spun asta veţi afla de la sora dv.. Acum trebuie să ne despărţim de oarece timpul ne e măsurat.

II.
O TOVĂRĂŞIE CIUDATA.

— **DEOCAMDATĂ CHESTIA E REZOLVATĂ** pentru noi, zise căpitanul când fu iarăşi în cabina sa de pe submarin.

George îl întrebă de ce nu predase domnişoarei Biron şi testamentul lui Fred Brown, deoarece lucrurile s-ar fi limpezit repede şi ucigaşul ar fi fost găsit.

— Nu, George, poliţia va aresta mai întâii ca făptaş pe fratele domnişoarei Biron, deoarece pumnalul său a fost găsit în trupul celui ucis. Dacă i-aş fi predat testamentul, Kollis l-ar fi declarat drept fals, deoarece domnişoara Biron ar fi devenit după căsătorie coproprietară a plantaţiilor. Ar fi avut multe de suferit biata fată şi eu am vrut s-o cruţ. Noi ne vom căuta acum pe aproape o insulă nelocuită, ca să putem, veni repede în ajutor la nevoie domnişoarei Biron şi fratelui ei, deşi presupun că apele acestea vor mişuna în curând de vase de război.

Rindow se afla în turn şi cerceta cu ocheanul de noapte insulele din apropiere. Prin porta-voce comunică lui Farrow că găsise o insulă potrivită unde vor putea fi în siguranţă.

Căpitanul şi George se duseră în turn şi de acolo ieşiră pe punte. Priviră şi ei insulă din faţa lor şi în cele din urmă Farrow dădu comanda să se îndrepte spre ea.

„Dox”-ul se apropie încet de insula împădurită pe ţărm şi când o

ocoliră odată căpitanul îşi dădu seamă că pe partea de apus se afla un golfuleţ în care putea intra cu submarinul.

Golful acesta avea însă numai intrare şi se îmbuca apoi cu un lac rotund. Prin măsurători, Rindow stabili că lacul era adânc de aproape patruzeci de metri, lucru de care se mirară cu toţii.

— O fi vreun lac de crater, căpitane, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram, care venise şi el pe punte. Se găsesc adesea astfel de lacuri. Putem rămâne fără teamă aici, chiar dacă vreun distrugător duşman ar veni încoace.

Căpitanul încuviinţă şi răspunse:

— Înainte însă ar fi bine să facem o plimbare prin insulă, ca să ne dăm seamă de situaţie. Daca e nelocuită, atunci nu poate exista loc de ancorare mai potrivit ca acesta. Dacă însă dăm de oameni, atunci vom şti ce avem de făcut.

Hotărî apoi ca, afară de George şi Petre, să mai debarce zece marinari. Ei se va pune în fruntea trupei. Deoarece submarinul nu putea să se apropie direct de ţărm, se montară două bărci de aluminiu şi peste un sfert de ceas toţi erau pe uscat.

Aici urmau să se despartă. În vreme ce căpitanul cu şase marinari va cerceta jumătatea dreaptă, a insulei, George cu restul de cinci oameni va ocoli cealaltă jumătate.

Tânărul porni cu camarazii săi prin pădurea deasă. Când erau aproape gata cu însărcinarea lor. Petre, care o luase ceva mai înainte cu George, îl apucă pe acesta de braţ şi arătă spre un deluşor care se înălţa la stânga lor.

George se opri şi îşi dădu seamă îndată ce vroia să spună Uriaşul. Colo sus, la vreo cincizeci de metri înălţime, se vedea lămurit o flacără. Trebuie să fi fost oameni care aprinseseră un foc de lagăr.

În vremea asta se apropiaseră şi marinarii. George le spuse să aştepte acolo, apoi, împreună cu Petre, începură să urce dealul. Drumul era greu, dar ei merseră voiniceşte şi când ajunseră la vreo zece metri de foc, George văzu patru bărbaţi care stăteau ia jurul unui foc mic de lagăr şi vorbeau intre ei.

Lumina focului nu putea fi văzută dinspre mare, deoarece dealul împiedica vederea. Cel doi camarazi observară şi o peşteră mică ce slujea, probabil, de locuinţă acelor oameni.

Ocrotit de tufele dese care acopereau aproape întreg dealul, George se putu apropia tot mai mult de foc. Când fu numai patru metri auzi în sfârşit ce îşi spuneau indivizii.

Aveau înfăţişare de adevăraţi hoţi de codru. Îmbrăcămintea lor era zdrenţuită şi numai unul din ei părea să fie mai deosebit, deşi tovarăşii îl tutuiau.

— E timpul să vie John şi să-şi ţie făgăduiala, zicea tocmai unul din ei. Mereu am făcut totul pentru el şi acum tace chitic.

— Câteva ceasuri mai poţi aştepta, Tom, căci atât de repede nu se poate face treaba. Fireşte că John o fi acum acolo jos stăpânul, dar înainte de a fi recunoscut legal, nu poate doar să scoată sume mari de bani din întreprindere. Afară de asta a mai sosit şi tânăra domnişoară care desigur că va face totul ca yachtul să fie găsit. Brown a fost ucis şi dacă se va da peste el... atunci îl vor avea în mână curând şi pe ucigaş. Pumnalul va trăda totul.

Toţi izbucniră în râs. George urmă să asculte cu încordare:

— I-am propus lui John să facă să dispară fata, ca să nu-i mai facă greutăţi. S-ar putea îneca, de pildă... aşa, întâmplător...

— Ea va fi cu băgare de seamă, zise un altul. O cunosc eu bine pe duduia. E energică şi când îşi bagă ceva în cap, nu se lasă cu una cu două. Cel mai bun lucru ar fi s-o aducem încoace şi s-o ţinem prizonieră pe insulă. Nimeni n-o poate găsi aici.

— Atât de lesne nu se poate face asta. Şi-apoi, cum ne-or vedea ăi de acolo, ne iau la ochi. Cel puţin ne-ai adus haine ca lumea ca să ne putem arăta iar în lume?

Omul ceva mai „deosebit" dădu din cap. Arăta un pachet mare care se afla la intrarea peşterii.

— V-am adus îmbrăcămintea şi vă puteţi duce fără teamă acolo. Nimeni nu vă va recunoaşte. Veţi ţine barca pregătită şi vă voi face un semn când s-o luaţi în primire pe domnişoara. Nu va fi greu.

— Aha, pricep eu, vrei s-o... faci leşinată, ca să-ţi vie treaba mai lesne. Dar mai e frate-său... Ce-ar fi să-l luăm şi pe el?

— Nu, căci poliţia trebuie să-l aresteze pe ucigaş, dacă se vor porni într-adevăr cercetări pentru găsirea yachtului. Voi mai împrăştia apoi şi zvonul că el a ucis-o şi pe soră-sa.

— Eşti dat dracului! Ai nişte idei... Aşa dar, s-a făcut! Ne vom pune acum hainele noi şi pestei două ceasuri vom fi acolo. Crezi că vom izbuti să facem ceva încă în noaptea asta?

— Poate că da, dacă ne vom da silinţa. Acum trebuie să plec, căci John mă aşteaptă. Faceţi treaba cum trebuie, ne vedem la Rolba.

George era agitat la culme. Se stăpâni, însă, făcu un semn Iui Petre şi se retrase cu băgare de seamă. Când ajunse la locul unde erau marinarii, le ceru să-l urmeze cât mai repede la submarin, căci probabil că vor porni la drum încă în noaptea asta.

Căpitanul se reîntorsese cu puţin înaintea lui George. Acesta îi povesti ce afla şi-i ceru apoi să se înapoieze îndată la plantaţie da s-o previe pe domnişoara Biron şi să-i dea o mână de ajutor.

Farrow chibzui îndelung. Se sfătui cu Rindow şi doctorul Bertram şi în cele din urmă hotărâră să meargă înapoi la insula Pingelap. George şi Petre urmau să-şi îmbrace haine simple şi să se furişeze până la domnişoara Biron. Dânsa ar putea să intervie ca Kollis să-i angajeze pe cei doi pe plantaţie. În chipul ăsta fata ar avea mereu pe aproape un

ajutor.

George găsi că planul acesta e cât se poate de bun. Se mai înţeleseră ca Farrow să se înapoieze iar la insulă şi George să ia cu dânsul o barcă da aluminium pe care însă trebuia s-o pitească bine.

După câteva minute, submarinul porni la drum şi străbătu distanta până la insulă într-o jumătate de ceas. În vremea asta Petre şi George îşi schimbaseră hainele şi aveau acum înfăţişarea unor adevăraţi muncitori. O barcă de aluminium fusese montată şi cu puţin înainte de coastă fu lăsată pe apă. Peste câteva minute cei doi „muncitori" se făcuseră nevăzuţi în întunerec.

Debarcară într-un loc singuratec, ascunseră barca într-un tufiş, apoi porniră spre colonia din a cărei cârciumă se auzea gălăgie.

Căsuţa domnişoarei Karin, în care locuia şi domnişoara Biron, era cufundată în întunerec. Nu se vedea nici o lumină acolo. De aceea George merse de-a dreptul spre cârciumă, deasupra căreia atârna o tablă pe care scria cu litere mari: „La bunul Henri".

Când deschise uşa, îl izbi un nor gros de fum, aşa că în primul moment nu putu deosebi nimic. Cutând însă ochii săi se obişnuiră şi atunci văzu stând la mese lungi muncitori mulţi şi băştinaşi, care vorbeau cu aprindere între ei.

În fund de tot zări o masă rotundă la care păreau să stea oamenii mai subţiri. Pentru moment văzu numai doi: unul era individul „mai deosebit" de pe insulă, care stătuse de vorbă cu complicii săi.

George îşi roti privirea în juru-i, prefăcându-se că e în căutarea cuiva. Birtaşul, probabil „bunul Henri" – numai bun nu prea părea să fie – îi făcu semn să se apropie şi-l întrebă ce caută.

— Căutăm pe proprietarul plantaţiei, avem să-i spunem ceva, răspunse tânărul.

— Uite-l colo... ăla lângă domnul cela înalt.

— Mă pot duce la el aşa de-a dreptul? întrebă George, sfios.

— Păi, atârnă de ce vrei să-i spui, râse birtaşul. Poţi să-mi spui şi mie, mă pricep şi eu.

— Vezi că... vroiam să-l întreb dacă putem căpăta de lucru aici pe plantaţie, zise George.

— De lucru? Dar cum de-aţi ajuns aici? Nu cumva sunteţi marinari?

— Nu suntem. Dar ne-am furişat pe un vapor.., pentru că... pentru că...

— Pentru că aţi ciordit ceva pe undeva şi apoi aţi şters-o, completă birtaşul. Să nu vă fie frică, poliţia nu o să vă caute aici.

George îl privi atât de înspăimântat, încât „bunul Henri" izbucni în râs.

— Stai mă, nu te speria aşa, lasă că vorbesc chiar eu cu domnul Kollis şi-l voi îndemna să vă angajeze. La ce vă pricepeţi mai bine?

— Am fost pe vremuri marinari, răspunse George – dar e mult de atunci, am mai încercat pe urmă şi alte meserii, numai că n-am făcut mare scofală. Cred că aici nu o să ne urmărească nimeni?

— Aşa e, aici sunteţi ca la mama acasă. Aşteptaţi niţel, mă duc să vorbesc cu domnul Kollis; el e noul proprietar al plantaţiei.

George şi Petre rămaseră lângă tejghea în vreme ce birtaşul se apropie de masa rotundă, luă loc pe un scaun şi vorbi ceva în şoaptă cu cei doi. Aceştia aruncară priviri scrutătoare spre „muncitori” şi în cele din urmă birtaşul le făcu semn să se apropie.

Când fură lângă masă, „bunul Henri”, zise:

— Ăştia sunt, domnule Kollis. Ia-i în slujbă la dumneata şi sunt sigur că nu o să-ţi pară rău.

Spunând acestea se înapoie la tarabă unde aşteptau câţiva muşterii.

— Birtaşul îmi spunea că vreţi să lucraţi pe plantaţia mea; e adevărat? întrebă cel mai mărunt dintre ei. Bine, vă voi angaja, dar cer de la voi o supunere oarbă. Veţi putea face avere aici, dacă îmi veţi asculta sfaturile. Ce ticăloşii aţi făcut, de nu vă mai găsiţi locul nicăieri?

George se prefăcu că se codeşte cu răspunsul Kollis râse însă şi zise:

— Nu trebuie să-ţi fie frică, băiete. Spune deci ce e cu voi!

— Ne-am luat la bătaie cu nişte haimanale Ia Hamburg şi din una în alta am ajuns la cuţite.

— Şi pe câţi i-aţi trimis pe lumea cealaltă?

— Numai doi, domnule, mărturisi George.

— „Numai”? râse Kollis. Ce, n-ajunge? Lasă, nu trebuie să vă faceţi sânge rău din pricina asta. Hârtii aveţi?

— Nu, fiindcă a trebuit să fugim în grabă şi le-am lăsat la un loc cu lucrurile noastre.

— În sfârşit, fie şi aşa. Nici numele voastre nu mă interesează. Vă voi boteza Jim şi Tim. Ala marele (arătă spre Petre) e Tim şi tu Jim. Nimeni nu va afla cine sunteţi.

George şi Petre mulţumiră. Kollis îl chemă pe cârciumar şi-i spuse să le dea de mâncare şi loc de dormit. Cel doi urmau să se prezinte a doua zi dimineaţa la birou.

Mâncară cu poftă şi când sfârşiră, birtaşul însărcină pe un servitor să le arate culcuşurile.

În spatele cârciumii se afla o curte cu câteva şoproane. Într-unul din ele li se dădu culcuşuri de paie şi George era bucuros că de aici se putea strecura afară oricând.

După ce servitorul se îndepărtă, George şopti lui Petre:

— Voi încerca acum să vorbesc cu domnişoara Biron. Tu însă trebuie să rămâi aici; dacă vine cineva, spune-i că m-am dus să iau puţin aer curat.

Era aproape de miezul nopţii când George ajunse la casa unde

locuia tânăra fată. Ciocăni încetişor în uşa din dos şi după câteva clipe de aşteptare se auzi un glas bărbătesc întrebând cine e.

La răspunsul lui George, dare recunoscuse glasul lui Tom Biron – uşa se deschise şi tânărul; nostru erou intră înăuntru. Când însă gazda vru să facă lumină, George îl opri.

— Domnule Biron, tata m-a trimis din nou aici. Am izbutit să fiu angajat ca lucrător la Kollis şi-l voi ţine mereu sub observaţie pe individul acesta, în afară de asta am surprins pe o insulă din apropiere convorbire de mare însemnătate pentru dumneata şi sora dumitale.

Şi George povesti întâmplarea de pe insulă. Domnişoara Biron şi spusese fratelui ei că bănuiala de omor va cădea probabil asupra lui, dar Tom Biron nu voia să fugă, căci se simţea cu totul nevinovat şi apoi era încredinţat că ucigaşul va fi prins în curând. Îi bănuia şi dânsul pe Kollis.

— Crezi aşa dar, domnule Farrow, că ticăloşii au de gând s-o răpească pe sora mea în noaptea asta, folosindu-se de vreun vicleşug? Nu cumva te înşeli?

— Am priceput fiecare cuvânt, domnule Biron, de aceea am şi venit încoace ca să te prevenim. Fii cu băgare de seamă în noaptea asta, iar pe de altă parte nici eu nu îi voi slăbi din ochi pe cei doi indivizi. Când vine politia încoace?

— Mâine plec la oraş şi o voi aduce, domnule Farrow.

— Bine. Acum trebuie să plec, altminteri lipsa mea va fi observată, dacă i-ar da în gând birtaşului să se intereseze de noi.

Când George se înapoie la Petre, află că servitorul băştinaş fusese în şopron, ca să vadă dacă totul e în regulă. Făgăduise că se va întoarce mat târziu, deoarece Uriaşul îi spusese că tovarăşul său ieşise pentru câtva timp să ia puţin aer.

— Abia sfârşi de vorbit, că uşa se şi deschise şi birtaşul se ivi în prag. Văzându-l pe George întins pe paie, păru liniştit şi se depărtă.

— Să aşteptăm până se va fi potolit gălăgia, zise tânărul. Vreau să-l spionez pe Kollis încă în noaptea asta. De sigur că-i aşteaptă pe cei trei oameni de pe insulă.

— Aşa e, domnule George. Ai auzit şi dumneata ce zicea mai-marele lor: „ne întâlnim la Rolba”. Rolba e numele birtaşului, am auzit lămurit când l-au strigat câţiva clienţi.

— Minunat, Petre. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-l dau pe Kollis ăla pe mâna justiţiei.

— Dacă o fi el ucigaşul, domnule George. E drept că totul e împotriva lui, dar n-avem nici o dovadă, deoarece el n-a fost pe yachtul scufundat, îi sigur că un altul a făptuit crima.

— Voi căuta să stau de vorbă mâine cu marinarul ăla Hungs, poate ne duce el pe o urmă. De acum încolo, Petre, va trebui să mă tutuieşti, ca sa nu bată la ochi celorlalţi. Eu iţi voi spune Tim, iar tu

mie, Jim.

— S-a făcut, Jim! Peste o oră vom ieşi din şopron, ca să dăm o raită primprejur.

— Ne-am înţeles, Tim! râse George. Acum să stăm liniştiţi, ca dacă ar veni vreo iscoadă, să creadă că dormim.

Vremea se scurgea încet. Când gălăgia din cârciumă se potoli, cei doi „muncitori” părăsiră în taină şopronul. Petre văzu că localul era închis, dar în odaia din fund mai ardea lumina. Deoarece fereastra era deschisă şi se afla aproape de pământ, putură auzi tot de se vorbea înăuntru.

— Eu vă spun că n-are nici un rost astăzi... auziră glasul lui Kollis.

— Cum s-o scoatem din bungalow? Aşteptaţi până mâine, voi găsi eu pe cineva care va face lucrul cum trebuie. Fireşte că şi voi veţi începe mâine să lucraţi ca muncitori pe plantaţia mea ca să nu bată la ochi când, veţi da târcoale pe aici. De îndată ce voi fi recunoscut ca proprietar aici, voi vinde totul şi vom împărţi banii.

— Numai dacă nu-ţi vei lua tălpăşiţa înainte, răspunse cineva.

— Dacă crezi asta, atunci nu ştiu de ce te-ai întovărăşit, zise Kollis. Eu sunt sincer faţă de voi, dar văd că aţi şi început să cereţi lucruri imposibile; cum şi ce fel voi face, nu vă priveşte. Pentru moment nu vă pot da nici o para, căci totul e încă în mâinile justiţiei. Sunt însă recunoscut de către toţi ca viitor proprietar şi nu mai e nevoie decât de o simplă formalitate ca să devină în realitate. Trebuie s-aveţi deci răbdare. Dar unde e Jack Hungs?

— E pe Insula Diavolului şi aşteaptă banii pe care i-ai făgăduit. E foarte prevăzător şi n-are încredere în tine. Eu în locul lui m-aş fi codit să te urmez aşa orbeşte.

Kollis scoase o înjurătură. Căută să-i împace pe tovarăşii săi şi le porunci să se ducă la culcare. Până a doua zi totul se va aranja.

George şi Petre trebuiră să-şi părăsească în grabă posturile lor de observaţie şi alergară îndărăt la şopron. Se aruncară pe paie şi se prefăcură că dorm. Aproape imediat uşa se deschise şi birtaşul veni cu trei oameni cărora le arătă culcuşurile lor. Erau indivizii de pe insula singuratecă şi cu care aveau să petreacă noaptea împreună.

III.
JIM ŞI TIM.

CEI TREI BĂRBAŢI aruncară doar o privire în treacăt asupra lui George şi Petre, apoi se trântiră pe paie şi adormiră îndată, George vroia să rămână treaz toată noaptea, dar oboseala îl învinse şi în cele din urmă adormi şi el. Se trezi abia când birtaşul veni să-i scoale pe toţi.

— Veniţi repede în cârciumă să vă dau ceva de mâncare, căci altminteri nu veţi putea munci, le strigă el. Trebuie să vă spălaţi însă mai întâi la fântâna de colo, căci de oameni murdari n-avem nevoie.

Jim şi Tim făcură precum li se porunci. Ceilalţi însă nu prea erau înţeleşi cu treaba ăsta şi se prefăcură numai că se spală. Abia acum, la lumina zilei, se putea vedea ce chipuri aspre aveau.

Îmbrăcămintea însă era mai ca lumea şi le dădea înfăţişarea unor adevăraţi muncitori agricoli.

După ce mâncară, Jim şi Tim fură trimişi la birou cai să-i treacă în condică, apoi porniră pe plantaţie, însoţiţi de un supraveghetor. Era vremea recoltei şi omul le arătă cum să strângă fructele. Le dădu indicaţiunile cuvenite, apoi îi lăsă singuri.

Ca nişte adevăraţi muncitori se puseră îndată pe treabă. Iscodeau însă cu privirea de jur-împrejur, ca să vadă dacă nu sunt pândiţi.

Deodată zăriră îndărătul unei tufe de ananas pe Kollis care îi observa pe furiş. George se adresă atunci cu glas tare lui Petre:

— Ştii tu, Tim, viaţa asta îmi place foarte mult. Dar cu timpul devine plictisitoare. Nouă ne trebuiesc aventuri... De vreme ce tot suntem certaţi cu legile, n-are a face dacă ne mai încărcăm cugetul cu ceva. Dacă stăpânul nostru ar şti că am făptuit un jaf cu omor la Hamburg, fără îndoială că nu ne-ar da de lucru aici.

— Ce dracu strigi aşa, Jim! Să te-audă cineva, ne-am dus pe copca! Dar numele ăsta de Tim îmi place mult, zău aşa.

— Sperios mai eşti, Tim. Dacă nu s-ar ivi azi prilejul să câştig multe parale, al naibii să fiu. Dacă m-aş da îndărăt chiar de la o crimă. Ia gândeşte-te puţintel: să fii bogat şi să pui pe alţii să muncească pentru tine – si ce poate fi mai frumos?

— Ei, băieţi, cum staţi cu lucrul? Se auzi deodată glasul Lui Kollis. Ce aţi făcut până acum?

George şi Petre se prefăcură grozav de speriaţi. Mai ales tânărul făcu o mutră atât de înspăimântată, încât Kollis zise:

— Spuneai mai adineaori că tovarăşul tău ar fi sperios. Cred însă că nici ţie nu-ţi lipseşte nimic.

— Nu prea sunt sperios de felul meu, se apără tânărul – dar când văd că m-am dat singur de gol, ştiu ce mă aşteaptă.

— Cred şi eu că ştii. Hai să nu mai vorbim de asta! Dacă nu m-a înşelat auzul, spuneai tocmai că ai fi în stare să faci orice numai să te îmbogăţeşti. Ai vorbit serios? Aş avea poate un prilej ca să-ţi împlinesc dorinţa.

— Să fac iar vreo crimă? întrebă George.

— Nu... nu, chiar atât de grav nu este. E vorba doar de pus la adăpost o femeie, râse Kollis. Ai avea poftă să câştigi împreună cu tovarăşul tău o sumă frumuşică?

— Mai e vorbă, domnule!

— Atunci veniţi mâine cam pe la amiază colo jos în luminiş, unde suntem netulburaţi şi vă voi arăta ce aveţi de făcut.

— Venim, domnule, răspunse George.

După ce Kollis plecă, tânărul se adresă lui Petre:

— A mers mai repede decât credeam. Ştiu ce vrea de la noi individul ăsta. Ar dori să se scape de tovarăşii lui de până acum, iar noi s-o răpim pe domnişoara Biron şi... s-o ucidem, poate. Îi voi spune că cunoaştem o ascunzătoare bună şi.. o vom duce pe fată pe submarinul nostru.

— Domnule George... adică Jim, vroiam să zic, te-ai gândit tu că nu o să fie tocmai bine când! Va ieşi la iveală toată afacerea?

— Ştiu asta, Tim, dar nu mi-e teamă. Cu ucigaşi dintr-aceştia isprăvim noi repede. Avem doar revolverele în buzunar.

Petre îi făcu semn să tacă, deoarece se apropia cineva. Era domnişoara Biron, care aflase de la fratele ei că tânărul Farrow lucra pe plantaţie. Se uită câtva timp la cei doi muncitori, se apropie apoi încetişor şi puse o întrebare de formă. Ceru lui George să-i dea o poamă şi când el fu lângă ea, îi şopti repede:

— Fratele meu mi-a povestit totul, domnule Farrow. A plecat călare să anunţe poliţia, dar tare mă tem că nu se va înapoia. Va avea de furcă, deoarece şi-a pus în gând să povestească chestia cu pumnalul.

— Să nu-ţi fie frică, domnişoară; cred că cunoaştem acum pe adevăratul ucigaş şi pe instigator. S-a pus la cale chiar să te răpesc la noapte.

Văzând mutra uimită a fetei, George adăugă repede:

— Fii cu băgare de seamă, domnişoară, trebuie să dăm impresia că vorbim despre lucruri fără însemnătate. Voi veni diseară la d-voastră. Cel mai bun lucru ar fi să-l rogi pe Kollis să-ţi facă rost de un servitor şi mai mult ca sigur că mă va trimite pe mine.

— Bine, aşa voi face, domnule Farrow. Mi se pare că mă cheamă... de sigur că şi venit politia.

Se depărtă în grabă, iar cei doi camarazi îşi văzură de treabă.

Pe la amiază porniră spre luminiş. Înainte de a ajunge, auziră vaiete dintr-acolo. George o luă repede înainte şi uitându-se îndărătul unei tufe de ananas, văzu cum. Kollis se pregătea să lovească cu biciul într-o băştinaşă (Vezi ilustraţia de pe copertă). Fără să stea mult pe gânduri, se repezi în luminiş şi se opri în faţa bătăuşului.

Kollis se înfuria la început văzându-se întrerupt, dar îşi aduse aminte că-şi dăduse întâlnire aici cu cei doi „muncitori” şi împingând, pe femeie cât colo, îi dădu de înţeles să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă.

Făcu apoi semn lui George şi Petre şi se aşeză cu ei sub o tufă.

— Vreau să vă încredinţez o taină, începu el. Vărul meu s-a înecat şi eu am devenit stăpânul de drept al acestei proprietăţi. Logodnica vărului meu încearcă însă să-mi facă greutăţi şi de aceea vreau să-mi ajutaţi să mă scap de ea. O puteţi ascunde undeva pentru câtva timp?

— Fireşte, domnule. Pe Insula Diavolului, desigur.

— Nu... acolo nu, în nici un caz! exclamă Kollis. Alte ascunzători n-aveţi?

— Ba da, cunoaştem una pe care n-o ştie încă nimeni. Dacă vrei o ducem acolo pe fată. Când s-o facem?

— La noapte. O să mai vorbim noi despre asta. Acum, trebuie să vă odihniţi, căci o să aveţi de muncit. Vedeţi-vă de lucru deocamdată, nu trebuie să ştie nimeni ce avem de gând.

— Pricepem, domnule. Vino, Tim, să ne întindem puţin la umbră.

Cei doi se îndepărtară. Kollis se duse în colonie unde dădu peste poliţie.

După o jumătate de ceas un băştinaş veni să-i ia pe George şi Petre, deoarece stăpânul dorea să îi vorbească neapărat. Când ajunseră la el, văzură că era foarte turburat. Le ieşi înainte şi zise grăbit:

— Totul merge de minune. Domnişoara Biron doreşte un servitor şi m-am gândit la tine, Jim, Deoarece sunteţi prieteni, am stăruit să vă ia pe amândoi. Aveţi, aşa dar, cel mai bun prilej s-o faceţi să dispară la noapte. Uite, din sticluţa asta pe care v-o dau, îi veţi turna jumătate în ceai. Va dormi apoi ca o moartă.

George rânji ca un adevărat criminal şi se lăsă condus de Kollis Spre bungalowul unde locuia domnişoara Biron. Aceasta măsură cu privirea pe cei doi servitori şi dădu din cap.

— Sunt mulţumită, domnule Kollis, zise ea.

Zâmbind satisfăcut, ticălosul plecă. Când cei trei rămaseră singuri în odaie, fata izbucni:

— Domnule Farrow, fratele meu a fost reţinut de poliţie până se va lămuri chestia cu pumnalul. Autorităţile vor trimite mâine scafandrii la locul unde s-a scufundat yachtul. Am fost nevoită să mărturisesc de la cine am informaţia aceasta şi am spus numele tatălui dumitale. Să fi văzut ce mutre făceau. Acum poliţiştii sunt în cârciumă unde îi iau la rost pe toţi. E grozav!

— Dar logodnicul dumitale va fi răzbunat, domnişoară Biron. Diseară urmează să te răpesc de aici, după cum îţi spuneam. Kollis ne-a oferit o afacere pe care fireşte că am primit-o. Uite, păstrează te rog sticla asta care va trebui să servească de dovadă mai târziu. Diseară te vei preface leşinată şi noi te vom duce la tata, pe submarin. Acolo vei putea aştepta în linişte evenimentele.

Câţiva bărbaţi se apropiau de bungalow. Erau poliţişti care voiau să mai vorbească cu domnişoara Biron. Când luară loc cu toţii afară pe

terasă, George şi Petre putură auzi din odaie ce vorbeau. Unul din poliţişti întrebă:

— Poţi să ne dai o declaraţie sub prestare de jurământ că domnul căpitan Farrow a fost noaptea trecută, la dumneata şi ţi-a comunicat cele ce ne-ai spus?

— Fireşte că vă pot da, domnule. Credeţi cumva că am coborât eu însumi în mare şi am făcut cercetări?

— Cum să cred asta! glumi poliţistul. Întreb numai pentru că trebuie să comunic superiorilor mei ceea ce-mi spui. Japonezii, actualii stăpânitori ai acestor insule şi-au luat obligaţia să comunice imediat englezilor şi francezilor ivirea căpitanului Farrow.

— Şi de ce l-aţi arestat pe fratele meu când vă mărturisise deschis cum stau lucrurile? Ar fi stăruit el să se pornească cercetări dacă s-ar fi ştiut vinovat?

— De, poate, să fie o manevră a fratelui d-tale, domnişoară Biron. Nimeni n-avea interes să-i ucidă pe dl. Brown şi după cum mi-au declarat câţiva marinari de pe yachtul d-tale, care se află încă aici pe insulă, l-au văzut pe fratele d-tale ieşind din interiorul vasului cu puţin înainte de scufundarea acestuia, aşadar, se prea poate ca el să fie criminalul.

— Care se acuză singur aducându-vă şi arma ucigaşă? În definitiv, mulţumită lui aţi aflat locul exact unde se află epava. Care criminal ar face aste?

Poliţistul căzu pe gânduri, apoi întrebă:

— Şi cine moşteneşte, de fapt, plantaţia asta, domnişoară Biron?

— Domnul Koliis, un văr al fostului meu logodnic. Brown a vrut să-l dezmoştenească, pentru că nu prea se aveau bine, dar moartea l-a împiedecat s-o facă.

— Şi acest domn Kollis se afla şi el pe yachtul d-tale când s-a scufundat?

— Nu, era aici pe insulă. Poliţistul făcu un gest de neîncredere apoi zise:

— Ne vei însoţi poimâine când vom pleca la faţa locului cu scafandrii noştri. Poate vom avea nevoie de d-ta acolo.

— Fireşte că vă voi însoţi, domnule. Anunţaţi-mă la timp şi fiţi sigur că voi fi punctuală.

În clipa aceasta apăru Kollis pe terasă şi întrebă dacă domnii mai au nevoie de el, deoarece trebuia să meargă pe plantaţie.

— Am mai avea de pus câteva întrebări, domnule Kollis, răspunse poliţistul. În ce raporturi eraţi cu vărul d-voastră? Bune sau rele?

Kollis fu cam încurcat trebuind să spună o minciună faţă de domnişoara Biron:

— Eram în relaţiuni destul de bune, domnule. Fireşte, din când

în când aveau loc unele neînţelegeri, de, ca între rude, dar treceau repede.

— Asta vroiam să ştiu. Moşteniţi acum toată plantaţia, nu e aşa? Ştiţi desigur că vărul d-voastră a fost ucis?

Fireşte că ştia asta, dar nu ştia că faptul e cunoscut de-acum. Atât de repede să fi lucrat poliţiştii?

— Nu ştiam nimic despre asta, răspunse ticălosul, prefăcându-se foarte mirat. Ştiu numai că vărul meu s-a înecat.

— Ba nu, a fost ucis, domnule Kollis şi anume cu un pumnal preţios. Îi cunoaşteţi? Asta e.

— Asta e arma fratelui d-tale, domnişoară Biron, zise criminalul. Ai acum înţeleg de ce-mi spunea bietul Fred că se teme de viitorul său cumnat... şi ştiu ce credea cu asta. Aşa dar, fratele d-tale ţi-a omorât logodnicul, domnişoară Biron?

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva, domnule Kollis! strigă fata. Criminalul e cu totul altcineva – el a izbutit numai să înlăture bănuiala care ar fi căzut asupra lui.

— Asta va stabili politia, răspunse Kollis. Altceva mai aveţi să mă întrebaţi, domnule comisar?

— Da, aş dori să ştiu unde vă aflarăţi când s-a scufundat yachtul?

— Aici, pe plantaţie. De săptămâni întregi nu m-am mişcat de aici.

— Bine, domnule Kollis. După cum am auzit, însă, nu prea eraţi în relaţii bune cu vărul d-voastră, adică tocmai dimpotrivă după cum susţineţi. Se zice că ar fi avut chiar intenţia să vă dezmoştenească.

— Îmi închipui eu cine v-a spus asta! râse ticălosul. De sigur că veţi face cuvenitele cercetări şi veţi izbuti să descoperiţi pe criminal. Pot pleca acum?

Poliţistul încuviinţă şi după câtva timp plecă şi fel cu colegul său. George şi Petre, care auziseră fiecare cuvânt, se priviră în tăcere.

— Trebuie să-ncercăm să găsim Insula Diavolului, domnule George, şopti Uriaşul.

– Mă numesc Jim, dragă Tim, trebuie să te obişnuieşti cu asta. Fireşte că vom vizita insula şi sunt încredinţat că vom da acolo peste adevăratul ucigaş, Kollis a fost acela care l-a pus la cale să omoare.

Către seară vorbiră din nou cu Kollis care le spuse că într-un loc ascuns stătea pregătită pentru ei o barcă cu pânze, cu care puteau s-o transporte pe fată. Îi sfătui însă să nu se mai arate pe insula aceasta, ci să-i dea de veste în taină dacă totul a mers bine şi unde îi poate găsi. Dădu de înţeles că i-ar plăcea mai mult ca domnişoara Biron să... dispară cu totul.

George ar fi avut mare poftă să-l izbească cu pumnul în faţă, dar îşi zise că în interesul fratelui domnişoarei Biron trebuia să-şi joace rolul, mai departe. De aceea râse vesel şi făgădui chiar că Kollis va fi

mulţumit de felul cum îşi va îndeplini însărcinarea.

Când se înnopta, cei doi camarazi o transportară pe fată spre locul unde ticălosul aştepta într-adevăr cu o barcă cu pânze. Tânăra se prefăcu leşinată şi auzi cu urechile ei cum Kollis sfătui pe presupusele lui unelte s-o arunce pur şi simplu în apă când vor fi în larg.

Dânsul rămase pe insulă, iar Petre începu să vâslească.

După un ceas ajunseră în golful ascuns unde aştepta căpitanul. Acesta ascultă cu uimire cele ce-i povestea George. Strânse mâna fetei şi-i făgădui că va face totul ca să-i scoată pe fratele ei din arest.

— Ce vei spune lui Kollis, George, când va întreba unde ai lăsat-o pe domnişoara Biron? întrebă căpitanul Farrow.

— Îi voi povesti că am azvârlit-o în mare şi că s-a înecat imediat. Apoi îl voi convinge să-mi dea în scris că-mi va plăti o anumită sumă când va deveni proprietarul plantaţiei. În felul acesta am cel puţin o dovadă împotriva lui.

— Aşa să şi faci, băiete. Dar când vrei să te înapoiezi pe insulă? Nu ţi-e teamă că blestematul acela va căuta să se scape şi de tine, ca unul ce-i cunoşti taina?

— M-am gândii şi la asta, tată. Fireşte că-l voi lua şi pe Petre şi el va veghea ca să nu ni se întâmple nimic.

— Eu am chibzuit, domnişoară Biron, cum ne putem ajunge mai bine scopul. Am să-ţi predau ceva ce n-am vrut să-ţi arăt încă până acum. E vorba de testamentul logodnicului d-tale. Dacă l-ai fi avut în mână de sigur că l-ai fi predat poliţiei, ceea ce n-ar fi fost de nici un folos. Cunoşti poate vreun notar prin apropiere căruia să-i putem încredinţa testamentul?

— Da, domnule Farrow. Prietena mea Edith Karih mi-a dat o adresă ca să mă pot pune în legătură cu un avocat, în chestia fratelui meu. Are şi el proprietăţi pe insula Pingelap şi în afară de asta îndeplineşte şi funcţia de notar. Dacă ocolim pe jumătate insula cu vasul d-voastră, dăm direct pe proprietatea sa. Îi voi căuta apoi şi-i voi anunţa vizita d-voastră.

— Foarte bine, domnişoară. În vremea asta George şi Petre se vor putea înapoia la Kollis ca să-l vestească de moartea d-tale.

Cu barca cu pânze cei doi camarazi nedespărţiţi se înapoiară la insula Pingelap. Merseră de-a dreptul la cârciuma „La bunul Henri” şi intrară înăuntru, deşi Kollis le spusese să-l anunţe într-ascuns.

Ticălosul stătea la masa rotundă împreună cu încă patru inşi, pe care George îi mai văzuse pe insula cealaltă şi care veniseră încoace cu scopul s-o facă să dispară pe tânăra fată. Erau foşti marinari de pe yachtul acesteia.

George merse de-a dreptul la masă. Când Kollis îl zări, se ridică speriat şi-i ieşi în întâmpinare.

— Nu v-am spus să nu vă mai arătaţi pe aici? zise el, cu ciudă.

Ce aveţi să-mi spuneţi?

— Că totul a mers de minune şi că domnişoara Biron zace acum pe fundul mării, răspunse George sfidător. Am venit numai pentru că uitasem să vă mai spunem ceva.

— Aha, aţi uitat ceva! făcu Kollis iscoditor.

— Ştiţi doar că sunteţi ucigaşi şi că tocmai aţi făptuit o crimă nouă. Ce vreţi de la mine?

— Vreţi să vorbesc tare, ca să ne audă toţi, domnule Kollis? N-ar fi mai bine să mergem acasă la d-voastră şi să rânduim acolo totul? Peste o jumătate de ceas vrem să părăsim iar insula.

— Bine, ieşiţi afară, viu după voi, răspunse Kollis.

George şi Petre ieşiră din cârciumă. Vorbiseră destul de încet, dar birtaşul era curios şi-i întrebă în trecere ce vroiau de la Kollis. George însă nu vru să-i spună şi ieşi repede afară. Nu bănuia că birtaşul, curios, puse pe urmele lui pe servitorul băştinaş. Acesta văzu cum Kollis, care ieşise prin uşa din dos, se apropie de cei doi şi le porunci să vie după el.

Bungalowul său nu era departe şi luară loc cu toţii pe terasă, unde se credeau în siguranţă. Băştinaşul însă se furişase sub terasă şi deoarece ştia puţin englezeşte, fu în măsură să raporteze stăpânului său tot ce auzise.

— Daţi-i drumul repede, ce vreţi de la mine! zise Kollis, mânios. V-am spus doar că vă voi răsplăti când voi deveni proprietar al plantaţiei.

— Asta aşa o fi, domnule Kollis, dar... pe noi nu ne mulţumeşte. Dacă nu ne puteţi da bani acum, atunci daţi-ne cel puţin o scrisoare în care să se prevadă că îi vom primi mai târziu.

— Asta n-o fac pentru nimic în lume! strigă Kollis, înfuriat. Mă credeţi atât de prost ca să mă dau singur pe, mâna voastră? Aţi făptuit crima singuri şi cine îmi poate dovedi că eu v-am pus la cale? Şi dacă vă trece prin gând să mă uitaţi, atunci am şi eu ac de cojocul vostru.

— Care va să zică, aşa stă treaba, domnule Kollis? făcu George, calm. Îmi dai voie să-ţi spun şi eu ceva: dacă până în cinci minute n-am scrisoarea... te fac una cu pământul.

În acelaşi timp scoase repede revolverul şi-l îndreptă asupra lui Kollis.

Acesta era laş şi căută imediat să-l linişească pe George. Vru să intre în casă ca s-aducă hârtie şi cerneală, dar tânărul îl opri, poruncind ca Petre să facă treaba asta. Scrisoarea fu întocmită repede şi avea cuprinsul următor:

„Din însărcinarea mea indivizii Jim şi Tim au ucis-o astăzi pe domnişoara Biron, pentru care lucru le voia plăti câte o mie de lire de îndată ce voi deveni proprietarul acestor plantaţii.

John Kollis”.

Abia când avură documentul în mână, cei doi se ridicară să plece.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de noi, domnule Kollis, dar va trebui să te ţii de cuvânt, zise George. Acum plecăm de pe insulă şi ne întoarcem după ce vei fi pus mâna pe plantaţie.

După un scurt rămas-bun George şi Petre se făcură nevăzuţi în noapte.

IV.
PE INSULA DIAVOLULUI.

CÂND AJUNSERĂ LA BARCA cu pânze şi plecară imediat, cu băgară de seamă că la câteva minute după ei se ivi o a doua barcă dinspre stânga. Kollis îi înştiinţase imediat pe tovarăşii săi şi le făgăduise că le va da o răsplată foarte mare dacă vor prinde şi vor ucide pe Jim şi Tim.

Într-o clipă cei trei îşi procurară o barcă şi întâlniră spre locul unde, după indicaţia lui Kollis – debarcaseră Jim şi Tim. Zăriră imediat barca lor şi încercară s-o ajungă. Dar nu se puteau măsura cu Petre Uriaşul, care crescuse pe apă.

George ştia unde-l va găsi pe tatăl său şi vroia ajungă la proprietatea notarului.

Când, peste un ceas, aceasta se ivi înaintea lor, zăriră la oarecare depărtare submarinul, care aştepta acolo pe căpitanul Farrow. Rindow îi povesti lui George că domnişoara Biron cu căpitanul porniseră spre uscat şi nu se înapoiaseră încă.

Tânărul luă atunci hotărârea să plece imediat spre Insula Diavolului. Cobori cu Petre în barcă şi porni în direcţia aceea.

Cei din a doua barcă cu pânze văzură şi ei submarinul şi se întoarseră imediat.

După un ceas Petre şi George ajunseră la Insula Diavolului. Aceasta era un petec de pământ singuratec şi părăsit, nu mal mare de doi kilometri. Căpătase numele de „Insula Diavolului" pentru că o stâncă înaltă, cu chip de diavol, se înălţă spre mare.

Era încă întuneric când debarcară acolo. Ţărmul era acoperit cu vegetaţie; copaci deşi se întindeau dea lungul insulei. George era de părere că Jack acela trebuie să-şi aibă sălaşul undeva, sus în stânca diavolului.

Încet şi cu băgare de seamă se căţărară pe stânca înaltă. Se apropiau de vârf dar până acum nu zăriră nici picior de om.

În cele din urmă ajunseră sus de unde puteau cuprinde cu ochiul toată insula. Cu surprindere observară în mijlocul acesteia un foc de lagăr în jurul căruia stăteau mulţi oameni. Nu puteau deosebi însă dacă erau albi sau sălbatici. Printr-o înţelegere din ochi coborâră muntele de partea cealaltă şi se strecurară prin pădure spre luminiş..

Curând zăriră lumina focului cernându-se prin frunziş şi după câtva timp erau atât de aproape de foc încât putură deosebi lămurit făpturile din jurul lui. Erau sălbatici care stăteau culcaţi şi vorbeau între ei. În mijlocul lor, însă, George şi Petre observară un alb îmbrăcat marinăreşte, legat fedeleş.

Îşi dădură seamă îndată că aveau în faţa lor pe ucigaşul lui Fred Brown şi George începu să chibzuiască în ce fel l-ar putea scoate de acolo. Dar înainte de a găsi o soluţie, el şi Petre fură înşfăcaţi pe la spate şi cât ai clipi din ochi fură legaţi cobză. Totul se petrecuse atât de repede ca şi când sălbaticii s-ar fi aşteptat la sosirea lor.

Fură târâţi şi ei lângă foc, unde un sălbatic voinic ridică securea lui care amintea pe aceea a vânătorilor de capete. Dar indivizii aceştia nu păreau deloc vânători de capete şi începură imediat sa scotocească prin buzunarele noilor prizonieri. În cele din urmă sălbatecul cel voinic se adresă celor doi camarazi într-o englezească stâlcită:

— Voi mâine muriţi, voi fi arşi. Mâine sărbătoare mare.

Fără să se înspăimânte prea mult, George începu să-i numere pe acei care se aflau în jurul focului. Erau paisprezece. Doi se îndepărtară, probabil ca să stea de pază sus pe stâncă.

Deoarece noii prizonieri fură aşezaţi lângă albul legat, George avu putinţă să stea de vorbă în şoaptă cu el:

— Nu eşti Jack, acela pe care-l căutăm? întrebă tânărul. Dac-am fi ştiut că locuiesc sălbatici aici, nu am fi primit propunerea lui Kollis.

— A! Veniţi din partea lui Kollis! V-a spus că-l aştept aici?

— Da, Jack, am fost însărcinaţi să-ţi aducem răsplata, pe care, din fericire, sălbaticii n-au găsit-o asupra noastră când ne-au scotocit buzunarele. Acum poliţia a trimis scafandrii la yacht şi s-a dovedit că Fred Brown a fost ucis. Fratele stăpânei vasului a fost arestat, deoarece crima s-a făptuit cu pumnalul său. Aşa că acum te poţi înapoia oricând la Pingelap.

— Pari să ştii totul. Cum te numeşti? întrebă Jack.

— Mă numesc Jim şi tovarăşul meu e Tim; suntem amândoi în slujba lui Kollis.

— Atunci v-o fi spus ce era făcut pentru el?

— Fireşte că ne-a povestit totul, suntem doar oamenii lui de încredere. Ştim că tu singur ai făptuit crima si...

— Taci, nu vorbi despre asta, nu eu am ucis, un altul a fost, răspunse Jack.

— Crezi că vom izbuti să ne liberăm de aici?

— Aşa sper. De cât timp eşti prizonier?

— De ieri. Până acum insula a fost într-adevăr nelocuită. Pe neaşteptate am fost atacat şi legat şi acum sălbaticii ăştia vor să ne ardă mâine de vii. Am încercat eu să-mi slăbesc legăturile, dar nu merge.

— Mâine vom fi liberi, să n-ai nici o grijă, zise George.

Noaptea trecu şi când se lumină de tot un sălbatic veni în fugă şi păru că aduce o veste importantă. Toţi ceilalţi săriră în sus şi alergară spre munte, fără să se mai sinchisească de prizonieri. Lângă foc se aflau obiectele pe care sălbaticii le luaseră de la George şi Petre.

— Repede, Petre, încearcă să-mi slăbeşti legăturile! strigă George şi se rostogoli spre camaradul său.

Uriaşul era meşter în asemenea lucruri şi în cele din urmă izbuti. George puse repede mâna pe unul din cuţitele care se aflau lângă foc şi-şi tăia legăturile de la picioare, iar după câteva clipe fu liber şi Uriaşul, de asemeni şi Jack, căci George nu vroia să-l lase aici ca prizonier.

Cei doi tovarăşi îşi luară revolverele şi celelalte lucruri şi se făcură nevăzuţi în tufiş, tocmai în clipa când câţiva sălbatici se înapoiară şi văzură că prizonierii dispăruseră. Dar nu prea dădură multă atenţie faptului, ci porniră în goană prin luminiş, ca să dispară şi dânşii în tufiş.

— Petre, sunt sigur că tata a şi debarcat, strigă George, uitând că faţă de Jack se dăduseră drept Jim şi Tim, oameni de încredere ai lui Kollis.

— Cine e tatăl tău? întrebă Jack, bănuitor. Dă încoace răsplata pe care ţi-a încredinţat-o Kollis pentru mine.

— N-o am la mine, Jack, am ascuns-o sus pe munte. Trebuie să ne însoţeşti până acolo.

— Vreau imediat răsplata, altminteri te culc la pământ!

Înainte ca George să-şi poată da seamă îi smulse revolverul de la brâu şi-l îndreptă asupra tânărului. Petre fu însă mai iute şi cu o lovitură peste mână, îi trânti arma jos.

— Aşa, scumpul meu Jack, acum vei fi liniştit şi vei veni cu noi, râse Uriaşul şi-i puse revolverul sub nas. Eu nu glumesc şi dacă vrei s-o ştii cu tot dinadinsul, îţi voi spune că nu ţi-am adus nici un fel de răsplată, ci am venit doar să te căutam pe tine, ucigaşul lui Fred Brown.

În clipa aceasta bubui o lovitură de tun deasupra insulei. Nu putea să fie de pe submarin, ci de pe vreun vas de război.

Si auzi o a doua bubuitură; George şi Petre văzură mulţi sălbatici răcnind şi alergând prin luminiş, pentru a se face nevăzuţi de cealaltă parte.

Când se produse bubuitura, cei doi camarazi îl scăpaseră o clipă din vedere pe Jack, căci trebuiau să se gândească la propria lor siguranţă, ticălosul se folosise de prilej ca să dispară şi el.

— Lasă-l în plata Domnului, Petre, mai important e să ştiu acum cine se află în faţa insulei şi bombardează. Probabil că e un vas japonez, căci insulele Caroline aparţin japonezilor. Haide să mergem

pe munte şi să privim de acolo.

Porniră în grabă şi când ajunseră sus şi se uitară spre mare, văzură că era vorba de un vas englez.

O echipă de marinari coborâse pe uscat şi se împrăştia prin toate părţile insulei. Vreo ascunzătoare nu exista pe aici şi singura salvare pentru cei doi camarazi era barca cu pânze cu care veniseră şi pe care o pitiseră pe ţărm. Fără să stea mult pe gânduri alergară într-acolo.

Rămaseră însă dezamăgiţi căci barca dispăruse.

În clipa aceasta la dreapta şi la stânga lor se iviră marinari englezi, care zărindu-i pe cei doi albi, rămaseră ţintuiţi locului, ţinând însă carabinele pregătite.

— Cine sunteţi? întrebă un marinar.

— Ce vă priveşte! răspunse George. V-am întrebat noi cine sunteţi?

— Cercetăm insula asta şi avem dreptul să oprim pe oricine întâlnim în cale. Trebuie să veniţi cu noi şi comandantul va hotărî de soarta voastră.

George şi Petre se văzură nevoiţi să se supună. Furioşi în sinea lor îi urmară pe marinari care-i aduseră la ţărm, unde se aflau trei bărci ale unui distrugător mare. Fură îmbarcaţi pe una din ele şi aduşi în faţa comandantului. Acesta îi întrebă:

— Cine sunteţi voi şi ce căutaţi pe insula asta?

— Venim din Pingelap unde avem de lucru pe plantaţie. Am făcut o plimbare până aici şi am fost atacaţi pe neaşteptate de sălbatici.

— Aşa, sunteţi din Pingelap! făcu comandantul şi-l privi aspru pe tânăr.

— Dacă nu mă înşel am în faţa mea pe fiul căpitanului Farrow... Aha! Te-ai speriat. Ia zii, tinere, e şi tatăl tău pe insulă?

George încercă să mintă din nou, dar comandantul zise zâmbind:

— Eu credeam că un Farrow nu poate minţi.

Tânărul se făcu roşu ca focul şi mărturisi că e George Farrow.

Cei doi camarazi fură închişi într-o cabină, li se luară armele, în schimb li se lăsă tot ce aveau în buzunare.

Distrugătorul porni la drum şi după un ceas aruncă ancora, iar cei doi prizonieri auziră chemări de pe punte.

Cam pe la amiază, un marinar veni în cabina lor şi-i ceru lui George să-l urmeze. Fu condus în sala de mâncare, sub punte, unde aproape toţi ofiţerii şi comandantul luau masa.

Când tânărul intră, comandantul se ridică şi-l prezentă ofiţerilor.

— Îi respectăm pe căpitanul Farrow, zise el – şi acelaşi respect vrem să-l acordăm şi fiului său. Te rog, domnule Farrow, să iei loc la masa noastră.

George se simţi măgulit de cinstea ce i se făcea, deşi nu era în

costum de gală, se aşeză totuşi lângă căpitan şi mâncă cu poftă.

— Domnule Farrow, azi a fost aici un notar şi mi-a povestit ce s-a întâmplat pe această insulă. Mi-a spus că d-ta ai contribuit mult la descoperirea unei crime, dar că ucigaşul nu va fi prins dacă te voi ţine prizonier pe vasul meu. Îmi dai cuvântul de onoare că te vei întoarce aici cu tovarăşul d-tale dacă te voi lăsa liber timp de douăzeci şi patru de ceasuri?

— Fireşte, domnule comandant. Dacă vă voi mai găsi aici peste douăzeci şi patru de ore, voi veni imediat la bord.

— Aşa, crezi că voi pleca fără d-ta, domnule Farrow? Nu, nu, asta nu se va întâmpla.

— Şi dacă totuşi nu vă voi găsi, domnule comandant, voi fi liber, sau va trebui să aştept reîntoarcerea dv.?

Comandantul râse:

— Dacă nu voi mai fi aici, sunteţi liberi. Dar poţi fi încredinţat că nu voi pleca până în douăzeci şi patru de ore.

— Bine, domnule căpitan. Când putem pleca?

— Imediat după masă. Acum e ora douăsprezece. Mâine la aceeaşi oră va trebui să vă prezentaţi. Mi-ai dat cuvântul de onoare şi sunt sigur că un Farrow nu şi-l poate călca.

— Puteţi fi încredinţat că voi fi punctual şi nădăjduiesc că... nu va voi găsi aici.

— Ştiu eu ce crezi dumneata, domnule Farrow. Uite mina mea că ne vom ţine amândoi de cuvânt.

V.
ŞIRETENIA LUI GEORGE.

PESTE UN SFERT DE CEAS, când George şi Petre merseră pe uscat, fură întâmpinaţi de un notar cu numele Colbert. Acesta îi comunică imediat tânărului că şi Kollis fusese arestat în dimineaţa aceea, deoarece el, notarul, prezentase justiţiei testamentul. În acesta scria că Kollis încercase în două rânduri să atenteze la viaţa lui Fred Brown, pentru care motiv acesta îl dezmoştenea.

— Am observat, urmă notarul – cum distrugătorul acesta s-a ivit aici, dar n-am putut să-ţi venim în ajutor. Eu am fost pe bord şi am văzut cum Jack acela a fugit în barca d-tale cu pânze, trebuie să se aţie pe insula asta undeva.

Am vorbit apoi cu comandantul distrugătorului şi am obţinut să fii eliberat pentru douăzeci şi patru de ore. Trebuie să mergem îndată la tribunal ca să-ţi poţi face acolo declaraţiile.

Pe ţărm se aflau trei cai şi cei doi camarazi împreună cu notarul porniră imediat spre colonia cea mai apropiată, unde tânărul fu interogat imediat de comisar. Kollis fusese dat de gol, dar trebuia

prins încă adevăratul ucigaş, Jack, care fusese printre călătorii yachtului.

Tovarăşii lui Kollis erau şi ei arestaţi şi toţi depuseseră mărturie împotriva fostului lor şef.

În casa notarului, George întâlni pe tatăl său care-l îmbrăţişa cu dragoste.

Domnişoara Brown locuia iarăşi la prietena ei Karin. Autorităţile numiseră un administrator pentru plantaţie, care va rămâne până la sosirea moştenitorilor de drept.

Când se înnopta, George şi Petre porniră să cerceteze toată plantaţia, nădăjduiau să-l găsească pe Jack ascuns pe undeva, dar căutarea lor fu zadarnică.

Jack avea aici o ascunzătoare pe care nici un câine poliţienesc n-ar fi putut-o descoperi. Într-un luminiş, cei doi camarazi se opriră şi statură de vorbă sub un arbore cu frunzişul des. Deodată Uriaşul zise că zărise o umbră de partea cealaltă a luminişului şi-l rugă pe George să aştepte sub copac, iar el se va duce repede dincolo să vadă ce e.

Tânărul rămase singur. După câtva timp se păru că aude un zgomot îndărătul lui şi când vru să se întoarcă... simţi o lovitură în cap şi se prăbuşi la pământ unde râmase în nesimţire. Braţe vânjoase îl înhăţară şi-l luară de acolo.

Când Uriaşul se înapoia la copac, nu-l mai găsi pe iubitul său stăpân. Iscodi în toate părţile, îl strigă pe nume, totul fu însă zadarnic.

Cuprins de spaimă, vru să se înapoieze la submarin ca să vie cu câţiva camarazi, dar soarta lui George îl pândea şi pe el. Auzi şi dânsul un zgomot îndărătul lui şi când vru să vadă ce e, fu şi el culcat la pământ. Braţe puternice îl înhăţară... şi-l traseră sus în copac, unde fusese construită o colibă trainică din bambu în frunziş. Aici locuia Jack, ucigaşul, care izbutise să pună mâna pe duşmanii lui cei mai de temut.

Când George şi Petre se treziră din leşin, văzură chipul schimonosit ni lui Jack, care ţinea în mână un cuţit lung şi făcea cu el gesturi ameninţătoare. Cei doi camarazi erau legaţi fedeleş şi aveau câte un căluş în gură.

— Am pus mâna pe voi, ticăloşilor! scrâşni el. Unde e răsplata pe care spuneaţi că mi-o aduceţi?

Se uită la ei cu priviri sălbatice, apoi urmă:

— Acum îi voi face o vizită lui Kollis şi-l voi, întreba cine sunteţi voi. Dacă voi primi de Ia el răsplata cuvenită vă las liberi, dar nasurile tot o să vi le tai, ca amintire. Dacă însă nu voi căpăta nimic, atunci voi începe imediat cu schingiuirea voastră. Rămâneţi liniştiţi aici, până mă întorc; peste o jumătate de ceas sunt îndărăt.

Se lăsă în jos dea lungul copacului şi pieri în pădure. George şi Petre nu putură nici măcar să încerce să-şi dezlege legăturile căci

acestea erau făcute cu atâta îndemânare încât nici de mişcat nu se puteau mişca.

În loc de o jumătate de ceas trecură ceasuri întregi. Se făcuse ziuă şi nici urmă de Jack. Într-un târziu auziră deodată un zgomot şi imediat ticălosul se ivi în fata lor.

Dar ce înfăţişare avea, Doamne! Îmbrăcămintea lui era sfâşiată şi obrajii îi erau acoperiţi de răni.

— Aşa, dragii mei, zise el, zâmbind – am dat şi eu de bucluc. Kollis a fost arestat şi au pus mâna şi pe mine. Au vrut să mă „linşeze” şi m-a şi schingiuit atât de mult încât abia mai puteam îndura. Numai mulţumită disperării am izbutit să fug. Dar acum mă voi răzbuna pe voi, căci am aflat că voi aţi fost aceia care aţi dat totul în vileag. Aşa, cu cuţitul ăsta...

Se aplecă asupra lui Petre şi-i prinse urechea, ca s-o taie. Uriaşul nu se putea împotrivi şi George închise ochii ca să nu vadă grozăvia.

Dar deodată Jack se ridică şi îşi încordă auzul. De jos George auzi glasuri, nu erau însă ale camarazilor de pe submarin ci ale altora, care îl căutau, de sigur, pe Jack.

În cele din urmă glasurile se îndepărtară şi Jack se întoarse iar spre cei doi prizonieri:

— Ai avut noroc, prietene, altminteri ai fi fost fără urechi în clipa de faţa. Dar nu e vremea pierdută.

Se aplecă iar asupra lui Petre şi-i prinse urechea. Dar nici de data aceasta nu ajunse să-şi îndeplinească planul, căci iar se auzi sub copac glasul dinainte:

— Vezi c-am avut dreptate! Aici trebuie să fie individul nostru.

— Cred chiar că e sus în copac. N-are revolver la el, mă voi căţăra repede sus şi-l voi zvârli la pământ.

— Rămâi mai bine aici, Rolf, n-are nici un rost să te iei la luptă cu omul ăsta. Îi vom trimite câteva gloanţe de aici de jos şi cade el singur. Apoi îl spânzurăm fără multă vorbă.

În clipa următoare se auzi o detunătură şi glonţul trecu printre crengi aproape de George. Jack râse batjocoritor când şuieră al doilea glonţ. Cât p-aci să-l nimerească pe Petre.

Al treilea glonţ însă se înfipse în piciorul lui Jack care scoase un ţipăt de durere. Cei de jos izbucniră în râs şi sloboziră încă două gloanţe. Unul din ele îl atinse în treacăt pe George, celălalt îl nimeri pe Jack care se prăbuşi pe podeaua colibei şi începu să răcnească.

George şi Petre observară cum cineva se căţăra în copac. În fata colibei de bambu se ivi un bărbat vânjos şi înalt care îndreptă îndată revolverul asupra lui Jack. Acesta încercă să se împotrivească cu cuţitul, dar celălalt îl izbi cu patul armei în cap. Cu un răcnet de durere Jack rămase în nesimţire.

— Ce e cu d-voastră, domnilor.

— Cum aţi ajuns în situaţia asta? întrebă străinul pe cei doi camarazi.

— Noaptea trecută, pe când căutam pe ucigaş, am fost atacaţi de el pe la spate, răspunse tânărul, după ce străinul îi scosese căluşul atât lui cât şi Uriaşului. Te rog, taie-ne legăturile, căci am înţepenit de-a binelea.

Omul le împlini rugămintea şi după câteva clipe de masaj prizonierii se puteau mişca în voie. Ajutară străinului să-l ducă pe Jack în luminiş, unde se adunaseră câţiva oameni, atraşi de împuşcături.

George şi Petre se folosiră de un moment prielnic ca să şteargă putina. Tânărul se duse la tatăl său cu care avu o convorbire scurtă, apoi, era ora unsprezece şi jumătate – se îndreptă spre golf unde era ancorat distrugătorul englez. Se piti pe aproape şi stătea cu ceasul în mână.

Când mai lipseau numai cinci minute până la douăsprezece, îl prinse de braţ pe Petre şi arătă spre larg, la depărtare de doi kilometri văzură ivindu-se... submarinul lor.

Acesta fu observat şi de pe coverta distrugătorului. Se auziră comenzi grăbite, ancora fu ridicată şi vasul părăsi la repezeală golful.

Urmărirea fu înverşunată. După câtva timp „Dox"-ul se afundă şi comandantul distrugătorului încercă atunci să-l nimicească cu ajutorul bombelor de apă. Dar căpitanul Farrow se întorsese imediat spre golful unde George şi Petre încercau în zadar să ajungă pe distrugătorul englez. Tânărul se ţinuse de cuvânt: la douăsprezece fără două minute fusese la faţa locului, dar nu mai găsise vasul englez. George luă una din bărcile care se aflau acolo şi împreună cu Petre vâsli spre larg. Când ajunseră la vreo sută de metri de ţărm, „Dox"-ul se ivi deodată din apă. Capacul turnului fu deschis şi când cei doi camarazi urcară pe punte fură întâmpinaţi cu bucurie de Farrow. Şiretenia lui George prinsese şi de data aceasta. Distrugătorul continua să-l caute pe căpitanul Farrow, în vreme ce submarinul acestuia ocolea insula la suprafaţă.

În faţa proprietăţii notarului Colbert o barcă fu lăsată pe apă şi căpitanul, doctorul Bertram, George şi Petre porniră spre uscat. Farrow vroia să mai stea de vorbă cu notarul, ca să poală părăsi apoi insula cu conştiinţa împăcată.

Spre marea lui bucurie găsi acolo pe domnişoara Biron şi pe fratele ei şi află că înainte de moartei Jack mărturisise că Kollis îl îndemnase să ucidă.

Poliţia scosese cadavrul lui Fred Brown şi luase măsuri pentru aducerea la suprafaţă a yachtului.

Notarul invită la cină pe căpitan, doctorul Bertram şi George. Petre fu trimis înapoi pe submarin, urmând să se întoarcă pe uscat când

căpitanul va da de pe ţărm semnalul convenit.

Petrecură o seară frumoasă şi cu puţin înainte de miezul nopţii Farrow şi ceilalţi îşi luară rămas-bun de la notar şi cei doi Biron. Notarul îi conduse până la ţărm.

Rămaseră însă speriaţi pe loc când văzură o lumină puternică măturând suprafaţa apei. Să se fi înapoiat distrugătorul oare?

Deodată căpitanul scoase o înjurătură: din dreapta se apropia un vas, care mătura şi el marea cu reflectorul. Să-şi fi dat englezii întâlnire aici? Aproape ca aşa părea să fie, căci după alt sfert de ceas se ivi al treilea vapor, care lumina şi el apa cu reflectorul.

— Tată, am impresia că umblă fantome pe aici! exclamă deodată George arătă spre un obiect ca e se ivea încet din apă. Era însă numai un om în costum de scafandru şi căpitanul recunoscu îndată făptura lui Petre Uriaşul. Ducea sub braţ alte două costume pe care le târî cu greu după el.

Când ajunse la ţărm, privi cercetător în toate părţile. Atunci, căpitanul îl strigă pe nume şi credinciosul camarad alergă spre locul unde se aflau ei.

— Submarinul se află pe aproape, domnule căpitan. Englezul ne-a văzut fiindcă nu ne-am putut afunda destul de repede. Atunci mi-a dat în gând că numai cu costumele astea de scafandru aţi putea ajunge la vas şi am adus două cu mine. O să trebuiască să mă mai întorc odată ca să-l iau şi pe domnul George.

Căpitanul şi doctorul îmbrăcară la repezeală costumele, îşi luară încă odată rămas-bun de la notar şi împreună cu Petre se afundară în apă şi ajunseră în câteva clipe la submarin, în care intrară prin cămăruţa de la proră. Petre se înapoie cu un costum şi-l aduse şi pe George.

Căpitanul trebuia să fie foarte prevăzător acum căci distrugătoarele engleze puteau arunca bombe de apă. Încercă, deci, să meargă de-a lungul coastei. Peste puţin ieşi din raza vaselor duşmane şi se îndreptă spre insulele Gilbert.

Aventurile submarinului Dox 055

Hans Warren

I.
UN VAS DE PIRAŢI.

MAREA ERA NETEDĂ CA OGLINDA când căpitanul Farrow se ivi de dimineaţă în turn. Soarele tocmai răsărise şi arunca raze strălucitoare asupra apei, încât Farrow se văzu silit să închidă ochii fără voie.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, îi salută Rindow. Minunată zi s-arată să fie astăzi.

— Ai dreptate, dragul-meu, mă bucur că m-am sculat atât de devreme. Dac-ai şti motivul pentru care am făcut-o, ai râde de mine.

— Ba deloc, domnule căpitan. Ştiu, prea bine că nu faci nimic fără temei.

— Atunci îţi voi spune ce m-a făcut să mă scol atât de dimineaţă. Ştii doar că mă necăjesc rău când oamenii mei devin prea superstiţioşi şi nu mă pot opri să-i ocărăsc niţel, aşa, din dragoste. Ei bine, dragă Rindow, astăzi m-a alungat din aşternut propria mea superstiţie.

— Adevărat, domnule căpitan? Nici nu-mi vine să cred. Trebuie să se fi întâmplat ceva extraordinar.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, dar am visat, zise căpitanul, cu seriozitate. De obicei nu prea cred în vise, dar astăzi sunt într-o astfel de dispoziţie încât aproape că-mi vine să cred în visul meu. Ţi-o spun numai dumitale în particular, ferindu-mă să povestesc şi celorlalţi, ca să nu se sperie. Aşa dar, ascultă! Am visat ceva despre submarinul meu, cum că eram în război cu el, încercuit de mulţi duşmani. Lucru curios era că şi fiul meu se afla cu mine şi ca întotdeauna, vroia să arate duşmanilor că noi nu ne temem de nimic. Îndemnat de dânsul, am pornit spre duşman şi am vrut să torpilez un vas mare de război. Însă potrivnicii m-au observat la vreme şi au început să tragă îndată asupra „Dox”-ului care plutea numai la cinci metri sub apă. L-au urmărit şi... l-au scufundat. Nici nu-ţi poţi închipui ce ceasuri de chin am trăit, în vis, pe fundul mării. Ne-a fost cu neputinţă să ne ridicăm iarăşi la suprafaţă şi trebuia să văd cu ochii mei cum tovarăşii mureau înăbuşiţi, unul după altul. La urmă am rămas în viaţă numai eu şi George şi deoarece ne simţeam şi noi sfârşitul aproape, am luat hotărârea să ne punem capăt vieţii cu revolverele noastre. Văzui lămurit cum George ducea arma la tâmplă... când deodată uşa cabinei mele fu deschisă şi un bărbat înalt, bărbos, pe care nu-l văzusem încă până atunci, se apropie de noi şi zise: „Opreşte-te, căpitane, totul nu e decât un vis, o prevestire care se va înfăptui abia după zece ani. Azi suntem în ziua de 23 Iulie 1918; de aceea fii cu băgare de seamă la aceeaşi zi a anului 1928.” Omul făcu stânga împrejur şi închise uşa în urma lui. Parcă văd încă şi acum chipul mirat al fiului meu, care

stătea ca împietrit lângă mine... Când mă trezii şi răsuflai uşurat dându-ne seama că totul nu fusese decât un vis. N-am mai putut adormi, mă sculai şi în clipa când vrui să ies din cabină, privirea îmi căzu pe calendar şi văzui cu groază că astăzi suntem în 23 Iulie 1928.

— Ce zici d-ta de toate astea?

— Dar bine, domnule căpitan, totul n-a fost decât un vis. Totuşi, găsesc oarecum explicabil că te gândeşti mereu la visul acesta ciudat.

Căpitanul privea îngândurat spre larg. Nu observase dă şi George venise în turn şi-l privea oarecum mirat.

— Bună dimineaţa, dragă tată. Eşti atât de îngândurat astăzi! S-a întâmplat ceva? Bună dimineaţa domnule Rindow. Sper că nu s-a petrecut nimic neplăcut?

Căpitanul se întoarse brusc şi părea că vrea sa se scuture de o povară. Răspunse călduros la salutul fiului său şi adăogă:

— Ce să se fi întâmplat, George? Mă gândeam la vremuri apuse şi mă bucur acum că pot întreprinde împreună cu tine călătoriile astea minunate.

— La fel şi eu, tată, ceva mai frumos nici n-ar putea exista. Nădăjduiesc că vom mai rămâne multă, multă vreme împreună.

— Cum o vrea Dumnezeu, dragă George. Dar ce s-a întâmplat, Rindow? se întrerupse el, văzând că primul ofiţer dusese ocheanul la ochi şi privea cu interes în zare.

— Cred că acolo se află un vas în primejdie, domnule căpitan. E drept că n-am auzit semnalul de alarmă S. O. S., dar se poate ca vasul acelei să n-aibă instalaţie de radio-telegrafie pe bord.

Fără să aştepte comanda căpitanului, primul ofiţer schimbă direcţia „Dox”-ului şi porni de-a dreptul spre vasul în primejdie.

— N-ar fi mai bine, dragă Rindow, dacă ne-am apropia sub apă de el? întrebă căpitanul.

— Nu se poate şti cine se află pe bord.

— E un vas vechi cu pânze, domnule căpitan. Poftim ocheanul meu şi priveşte d-ta însuti într-acolo.

Căpitanul luă ocheanul. Îi duse la ochi, dar abia aruncă o privire prin el că exclamă speriat: Rindow, am văzut uniforme pe punte, trebuie să se afle soldaţi pe bord.

— Cu neputinţă, domnule căpitan. E un vas vechi cu pânze, pe care nu pot fi soldaţi. De sigur că te-ai înşelat.

Farrow mai privi câtva timp prin ochean şi când îl lăsă jos zise:

— Se poate să mă fi înşelat, dar cu toate asta am simţimântul ciudat că vasul acesta ne va aduce nenorocire. Mai bine să mergem sub apă şi să ieşim la suprafaţă abia când îl vom fi examinat din apropiere.

Rindow încuviinţă. După câteva minute minunatul vas dispăru sub apă şi numai periscopul ieşea puţin afară. De aceea căpitanul îl trase

îndată înăuntru şi socoti cu exactitate distanţa până la vasul cu pânze. Când va ajunge acolo, vroia să scoată iar periscopul afară.

După o jumătate de ceas ajunseră la vas şi căpitanul ordonă să se stopeze maşinile. Îndată ce submarinul se opri, el înălţă periscopul până la oglinda apei. Se aflau numai la douăzeci de metrii depărtare şi Farrow putu observa în deplină linişte vasul cu pânze. Nu văzu nici un fel de uniforme şi îşi zise că se înşelase prima oară. Era o rablă de vapor, care stătea nemişcată pe apa.

Pe punte alergau câţiva oameni, dar nu păreau deloc agitaţi, căci căpitanul vedea lămurit cum râdeau chiar.

De rabla asta n-avea ce să-i fie teamă. Era încredinţat că era vorba de un vas pirat care naufragiase pe aici. Pânzele erau întinse şi singurul lucru surprinzător era că vasul stătea cam pe o coastă, ca şi cum ar urma să se scufunde din clipă în clipă.

Căpitanul înălţă încet submarinul şi când atinse oglinda apei, George ridică imediat capacul şi se căţără pe punte. Căpitanul şi Rindow îl urmară, în vreme ce timonierul Plundow rămase la cârmă.

Cei de pe vasul cu pânze nu observaseră încă submarinul. De abia când căpitanul îi strigă, priviră miraţi şi alergară spre parapet.

Căpitanul îl puse pe Rindow să întrebe dacă vasul cu pânze naufragiase şi primi răspuns că se rupsese cârma. Se părea că există şi o gaură la pupă deoarece vasul se apleca pe o parte.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Farrow. Unde e căpitanul vostru? Aş dori să-i vorbesc.

Doi oameni alergară în interiorul vasului. În vremea asta Rindow cercetă cu atenţiune rabla şi dădu din cap. Fără îndoială că era un vas pirat, căci pentru transporturi de marfă nu prea era potrivit.

Deodată căpitanul apucă de braţ pe Rindow. Cu ochii holbaţi Farrow privea ţintă spre puntea vasului cu pânze. Acolo se afla un bărbat înalt cu barbă neagră, care tocmai se apropiase de parapet.

— Avaria a fost reparata, domnilor, zise el. Vă mulţumesc că ţineaţi să-mi veniţi în ajutor. Cu cine am onoarea? Numele meu e Hendersen, sunt suedez şi eram în drum spre insulele Samoa.

— Mă numesc Farrow, domnule Hendersen, zise căpitanul. Ştii, de sigur, că sunt căutat pretutindeni şi te-aş ruga să nu veseşti lumii întâlnirea aceasta.

— Foarte încântat de cunoştinţă, domnule căpitan Farrow, răspunse bărbosul. Ar trebui sa va fiu recunoscător pentru faptul că vroiai să ne ajuţi, dar vreau să-ţi spun adevărul. Sunt... pirat şi în momentul de faţă am pornit la vânătoare împotriva submarinului căpitanului Farrow. N-am nici o spărtură la vapor şi am simulat numai avaria ca să te atrag încoace pe d-ta... Te rog să rămâi liniştit pe punte căci dacă nu-mi vei da ascultare, distrug imediat frumosul d-tale submarin. Vezi capacele alea deschise şi tunurile dindărătul lor? Da,

da, m-am pregătit cum nu se poate mai bine. Căci vreau să iau răsplata oferită.

În peretele înalt de bord se deschiseră câteva chepenguri şi prin acestea fură împinse afară tunuri care îşi îndreptară ţevile spre submarin.

Căpitanul rămase îngrozit pe punte. Apariţia bărbosului îl speriase atât de mult încât se gândi prea târziu la salvare. Petre, care venise în turn, se aşeză în faţa lui George, ca şi cum ar fi vrut să-l apere de o mare primejdie.

În cele din urmă căpitanul se dezmetici şi răspunse:

— La cât se urcă premiul care s-a pus pe capul meu? Poate îţi ofer eu mai mult.

— N-are nici un rost să tratăm în privinţa asta, răspunse bărbosul. Pe bordul meu se află douăzeci de marinari francezi şi un ofiţer, care mi-au fost puşi la dispoziţie de guvern. Uite-i că şi vin, vei putea vorbi d-ta însuţi cu ei. Eu mi-am făcut datoria şi-am câştigat pe bună dreptate premiul.

Pe punte apărură într-adevăr mulţi marinari francezi, comandaţi de un ofiţer. Acesta se apropia de parapet şi salută, zâmbind, pe Farrow.

— De sigur că nu v-aţi aşteptat, domnule căpitan, că odată şi odată tot vă vom prinde printr-o şiretenie, zise el.

— Acum rolul d-tale s-a terminat.

— Nu spune încă asta, răspunse Farrow. Dac-ar fi să-mi pierd submarinul, ne vom prăpădi cu toţii şi d-ta şi rabla aia cu pânze. În vreme ce tunurile d-voastră sunt îndreptate spre submarinul meu, torpilele mele nu aşteaptă decât clipa să fie slobozite asupra rablei d-voastră. După cea dintâi ghiulea ce-o veţi trage, două torpile vor porni din lansatoarele lor.

Ofiţerul privi în jos şi păli. La asta nu se gândise. N-ar fi putut distruge submarinul cu o ghiulea, Înainte ca cei de pe „Dox” să aibă timp să arunce torpilele.

— Fii înţelegător, domnule căpitan Farrow. Stărui ofiţerul. De ce vrei să ne distrugi pe toţi? Curtea marţială franceză nu va fi atât de aspră cu d-ta, căci ai venit adesea în ajutorul multora care se aflau în primejdie. Predă-mi submarinul şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să nu ţi se dea o pedeapsă prea grea.

— Cât despre predare nici nu poate fi vorba, răspunse căpitanul. Una din două: sau îmi păstrezi submarinul şi plec de aici nestingherit sau ne prăpădim cu toţii.

— Asta e ultimul d-tale cuvânt, domnule căpitan Farrow? întrebă încă odată ofiţerul.

— Cam aşa. Vă dau trei minute timp, apoi lansez torpilele. Mai bine să pier în luptă decât să cad prizonierul d-voastră.

Rindow, care stătea în turn şi nu putea fi văzut, înţelesese fiecare

cuvânt. Cu de la sine putere dădu ordin să se pregătească două torpile şi să fie gata totul pentru afundare.

Farrow stătea pe puntea „Dox”-ului cu ceasornicul în mână şi aştepta să treacă cele trei minute. Trecuseră numai două, când ofiţerul francez strigă:

— Domnule căpitan, am nesocotit amândoi situaţia. Vreau să cad la o înţelegere cu d-ta. Voi pune să se tragă înăuntru tunurile şi îţi voi da timp să te îndepărtezi, îţi atrag însă atenţia că la o nouă întâlnire nu voi mai aştepta până îţi vei pune la punct torpilele, ci îţi voi găuri imediat vasul. Acum îţi dau timp trei minute să dispari. Din moment ce acestea s-au scurs, pornesc iar vânătoarea împotriva d-tale.

— Ne-am înţeles, domnule, răspunse râzând căpitanul, căruia răgazul acesta îl păru îndestulător pentru a se afunda repede.

Dispăru în turn cu tovarăşii săi, capacul fu închis şi dădu comanda de afundare. Dar lucrurile nu merseră chiar atât de repede cum îşi închipuise căpitanul Farrow. Răgazul era prea scurt şi când cele trei minute se scurseseră, submarinul se afla abia la doi metri sub apă.

În clipa următoare s-auzi o bubuitură „Dox”-ul fu zguduit şi începu să se afunde cu repeziciune.

Căpitanul privi înspăimântat la George şi Rindow, dar înainte ca aceştia să poată spune ceva, Petre dădu buzna în turn şi strigă:

— Submarinul se îneacă, domnule căpitan, am fost atinşi rău. Ghiuleaua a făcut o spărtură largă în proră şi nu ne putem ridica la suprafaţă, deoarece şi unul din tancuri a fost nimerit.

— Uşa spre celelalte încăperi e închisă şi nu cumva sunt şi răniţi? întrebă căpitanul, îngrijorat.

— Rănit n-a fost nimeni, domnule căpitan şi uşa am închis-o eu imediat, căci am bănuit că se va întâmpla o nenorocire. Trei minute erau prea puţin...

O zguduitură puternică cutremură din nou vasul care tocmai atinsese fundul mării. Căpitanul stabili că se aflau la o adâncime de patruzeci de metri şi alergă în sala maşinilor, ca să vadă ce spune inginerul Hagen.

Acesta îi ieşi înainte foarte agitat.

— Nu se poate face nimic, domnule căpitan, zise el – nu mai putem deschide uşa ca să intrăm în partea din faţă. Tancurile din spate şi sala maşinilor sunt nevătămate, dar cu toate astea nu ne putem ridica la suprafaţă.

— Cât oxigen mai avem, dragă Hagen?

— Cât timp ne mai putem ţine sub apă?

— Dacă vom faci economie, ne va ajunge pentru trei zile. Merinde avem pentru o săptămână şi apă de băut cam tot pentru atâta vreme.

— Atunci va trebui să încerci să astupi gaura pe dinafară, dragă Hagen. Poţi face asta în trei zile?

— Cu neputinţă, domnule căpitan, chiar dacă aş lucra zi şi noapte cu oamenii mei. Reparaţia va dura pe puţin patru sau cinci zile.

— În cazul acesta nu ne va ajunge oxigenul şi ne vom înăbuşi înainte de a isprăvi treaba.

— În privinţa asta nu mă îngrijorez prea mult, de aer voi face eu rost, căci nu degeaba am adaptat descoperirea aia nouă la instalaţia de părăsire a vasului sub apă. Pe acolo vom ridica la suprafaţă tubul flexibil de aluminiu, a cărui greutate va susţine cu uşurinţă rezervorul cu oxigen. Electromotoarele noastre sunt încă în ordine şi pot suge aer de afară. M-am aşteptat mereu la un astfel de accident. Primejdia cea mare o constituie faptul că francezii vor trimite scafandri ca să caute submarinul. De aceea nu putem rămâne mult timp aici.

— Dar cum vrei să faci ca să putem pleca, dragă Hagen? Ştii doar că nu ne putem ridica cu partea dinainte.

— Deocamdată nici nu e nevoie de asta, domnule căpitan, principalul e să ridicăm elicea. Apoi, cu ajutorul electromotoarelor mergem încetişor câţiva kilometri pe fundul mării. Fireşte că vârful submarinului va trebui să se târască, întocmai ca o trenă.

— Nu va fi prea primejdios, dragă Hagen?

— Dacă mergem cu băgare de seamă. Nu. Voi aranja imediat totul ca să ne putem îndepărta cât mai curând de locul acesta, care de sigur ca şi fost însemnat cu vreo geamandură.

— Tată, atunci ar fi cât se poate de nimerit să mai aşteptăm aici puţin, apoi să ne lăsăm în apa ca să căutăm geamandura. Vom putea afla imediat, în acelaşi timp, dacă rabla aceea se mai, află sus sau s-a cărăbănit.

— Ceea ce putem foarte bine vedea de jos. Dacă a plecat, îndepărtăm pur şi simplu geamandura şi atunci francezii ne vor căuta mult şi bine.

— Da, aşa trebuie să facem, domnule căpitan, răspunse Hagen. Voi putea să mă ocup îndată de spărtură; poate că nici nu e atât de gravă după cum credem noi.

— Bine. Luaţi-l însă cu voi şi pe Petre, căci n-aş vrea să te las astăzi să lucrezi singur, George. Am motivele mele pentru asta, pe care vi le voi împărtăşi însă mai târziu.

George porni în grabă să-l caute pe Uriaş şi să-şi pună costumele de scafandru.

Tot echipajul se adunase la pupa vasului. Petre îi trezise la vreme şi purtase de grijă ca toţi să fie la posturile lor. Salvase astfel pe mulţi din camarazii săi.

Căpitanul se apropie acum de el şi le zise că pentru moment n-aveau de ce să se teamă, căci pericolul nu e atât de apropiat.

II.
ÎNGROPAŢI DE VII.

ADUSE PE GEORGE ŞI HAGEN la locul cu pricina şi, cu puteri unite, traseră în jos geamandura care avea în partea de sub un steguleţ galben. Cei trei tovarăşi se înapoiară apoi pe submarin.

Hagen comunică lui Farrow rezultatul cercetărilor sale. Situata părea să fie disperată, deoarece inginerul socotea că reparaţia va dura cel puţin două săptămâni.

— Deocamdată să părăsim locul acesta şi să căutăm s-ajungem cât mai departe, zise Hagen. E drept că am tras în apă ancora, dar e sigur că francezii vor găsi totuşi locul.

— Mi-a. Venit o idee minunată, tată, zise George. Înălţăm iar geamandura şi tu vei scrie o scrisoare Francezilor că ai izbutit să te cărăbăneşti. Scrisoarea asta o învelim bine şi o fixăm de partea de sus a geamandurii. Când vor veni francezii, vor da îndată de ea şi vor renunţa să ne mai caute.

— Ideea e bună. Încuviinţă inginerul Hagen.

— Bine, voi scrie imediat o scrisoare, răspunse căpitanul. În felul acesta scăpăm cel puţin de francezi. Ce se va întâmpla însă cu noi. Zău nu ştiu. Apa şi merindele nu ne vor ajunge pentru două săptămâni.

— Despre asta vom vorbi mai târziu, poate găsesc tot eu o soluţie, zise George.

În vreme ce căpitanul scria scrisoarea, George avu o convorbire mai lungă cu Petre. Acesta dădu mereu din cap; în cele din urmă zâmbi şi întinse tânărului mâna.

— Bine, domnule George, sunt de partea d-tale, dacă e vorba să-i salvăm pe camarazi zise el, cred însă că încercarea asta nu prea are sorţi de izbândă. E drept că „Insula Odihnei” nu e atât de departe, dar până să ne întoarcem de acolo camarazii noştri vor fi flămânzit dea binelea.

— Va trebui să ne grăbim cât mai mult. Petre şi am încredere în steaua mea norocoasă. Principalul e, fireşte, ca tata să-şi dea încuviinţarea.

În clipa aceasta se înapoie căpitanul cu scrisoarea, pe care o închisese într-o cutie de tablă. George şi Petre îşi puseră din nou căştile şi părăsiră submarinul.

În vremea asta inginerul ordonase să se ridice puţin vasul în partea dindărăt, dat fiind că acolo tancurile fuseseră golite întrucâtva. Prin faptul acesta elicea se ridică cu vreun metru şi jumătate de pe fundul mării şi putea lucra în voie. În vreme însă ce George şi Petre erau în apă. El puse motoarele în funcţiune şi... submarinul se puse imediat în mişcare. Fireşte, foarte încet, aşa fel că George şi Petre se putură urca

la repezeală. Rămaseră în pragul uşii deschise a cămăruţei şi luau seama la mersul vasului.

Deodată acesta se izbi de o piedecă şi... se opri. George şi Petre, cari, ca întotdeauna când se lăsau în apă. Aveau cu ei securi, săriră iarăşi afară ca să vadă ce se întâmplase.

Era o stâncă mică de mărgean, înaltă doar de o jumătate de metru. Cel doi camarazi începură s-o cioplească cu securile şi când o înlăturară cu tot „Dox"-ul porni mai departe.

După cinci ceasuri de mers străbătuseră vreo zece kilometri şi căpitanul socoti că e de ajuns. Hagen lăsă vasul iar pe fundul mării şi ajutat de toţi marinarii, începu să împreuneze bucăţi mici de plăci blindate.

George se duse la tatăl său, în cabina acestuia.

— Tată, începu el – situaţia pare disperată şi e foarte îndoielnic dacă inginerul nostru va izbuti să facă ceva cu bucăţile alea de oţel. Am o idee nouă şi am venit să-ţi cer încuviinţarea. Există un mijloc de scăpare.

— Atunci să ştii că este vorba iarăşi de ceva primejdios. Hai, s-auzim, băietei.

— Tată vreau să plec cu Petre şi să încerc să ajung cât mai repede la „Insula odihnei". Vom aduce de acolo merinde şi apă destulă, ca inginerul Hagen să-şi poată sfârşi lucrul în linişte.

— Dar cum vrei s-ajungi la „Insula odihnei", George? Doar n-ai nici o barcă.

— Uite cum îmi închipui eu treaba, tată: avem pe bord colaci de salvare pe care ni-i vom pune eu şi Petre. Ne ridicăm în sus cu costumele de scafandru, îndepărtând plăcile de plumb şi lăsând să pătrundă aer în costume. Sus ne vom scoate căştile şi când vom vedea apoi un vapor, vom dezbrăca repede costumele şi vom cere să ne ia pe bord. Kard va trebui să ne lege, pentru ca, în cazul când nu vom zări nici un vapor, să ne tragă înapoi în apă. Colaci de salvare ne vor ţine la suprafaţă. Kard va trage în jos costumele noastre, apoi vom încerca să ajungem la insulă cât mai repede cu putinţă. Va trebui să-mi dai însă bani destui ca să-mi pot cumpăra la nevoie o barcă cu motor, de curse:

— Dragul meu, ideea ta nu e de loc rea. Voi vorbi cu Rindow în privinţa asta. La înapoiere aduceţi cu voi patru costume de scafandri, din care două va vor folosi vouă ca să ajungeţi iar în submarin. Stai niţel aici, eu mă duc să vorbesc cu Rindow. Sunt sigur că şi el va găsi bună ideea ta.

Căpitanul plecă şi se întoarse după puţin timp cu doctorul Bertram şi primul ofiţer. Erau şi ei de părere ca George şi Petre să întreprindă încercarea aceasta îndrăzneaţă.

Petre Uriaşul fu chemat imediat. Era ora două după amiază.

Căpitanul dădu lui George o sumă însemnată de bani şi peste o jumătate de ceas totul era pregătit. Sub costumele lor de scafandru George şi Petre purtau colaci de salvare şi îndepărtaseră plăcile de plumb de la tălpi.

După ce îşi luară rămas-bun, ieşiră afară din submarin şi Kard le legă nişte frânghii de piciorul drept. Lăsară să intre puţin oxigen în costume şi imediat se ridicară încet la suprafaţă. Cum ajunseră sus şi priviră în jurul lor, zăriră îndată un vapor care venea spre ei.

Acum trebuiau să lucreze repede. Petre deşurubă casca lui George şi-i dădu drumul în apă. Kard o va prinde acolo. Apoi George îndepărtă casca Uriaşului şi după aceea amândoi îşi scoaseră la repezeală costumele. La un semnal dat cu funia, Kard ştiu că un vapor se afla pe aproape şi trase cele două costume în apă.

Petre şi George începură să se zbată ca doi naufragiaţi şi făcură semne cu batistele. Fură zăriţi şi după un sfert de ceas se aflau pe bord în faţa căpitanului.

Aflară că vaporul mergea spre insulele Tonga, ceea ce-l umplu de bucurie pe George. Cei doi camarazi se dădură drept naufragiaţi de pe un vas cu pânze şi căpitanul îi primi cu ospitalitate.

A doua zi dimineaţă ajunseră la destinaţie după ce-şi luară rămas-bun de la căpitan şi echipaj, plecară în căutarea unei bărci cu motor. Într-o colonie George găsi un bric solid cu maşini puternice. La început proprietarul nici nu vru s-audă de vânzare, dar când tânărul îi oferi o mie de lire sterline se lăsă înduplecat.

Nu era o barcă cu motor, de curse, cum ar fi dorit George, dar ţinea totuşi bine la drum. Ca să poată trece peste brâul de mărgean al „Insulei Odihnei” George mai cumpără o luntre uşoară.

Cei doi camarazi se îmbarcară pe bric şi porniră spre sălaşul lor. Mergeau cu mare iuţeală şi făceau cu schimbul la motor, ca să nu obosească. Ceasurile treceau unul după altul şi spre seară ajunseră aproape de insula lor. Din clipă în clipă trebuia să se ivească în zare brâul de mărgean.

Dar se înnopta fără ca să-l zărească. Abia spre miezul nopţii ajunseră la ţintă. Înainte însă ca să poată debarca acolo, zăriră în apropiere un alt vas care se oprise în loc. George se gândi imediat la vasul cu pânze care îi bombardase şi dat fiind că, din fericire, bricul său mergea fără luminile de poziţie, făcu un viraj mare ca să ajungă din partea cealaltă la brâul de mărgean.

Vasul străin trebuie să fi auzit însă zgomotul motorului şi se puse imediat în mişcare. Necăjit că piedeca asta îi încurcă socotelile, George stopă. Lăsă bricul să plutească lin spre brâul de mărgean şi se sfătui cu Petre cum ar putea trage pe sfoară pe cei de pe vasul străin.

— Eu o să mă duc să ridic luntrea deasupra stâncii, zise George – iar tu vei pleca mai departe ca să atragi vasul străin după tine. Să te

înapoiezi însă îndată pe furiş, căci îţi voi trimite – trei oameni de-ai noştri care vor putea să se plimbe cu bricul până vom fi noi gata cu pregătirile de călătorie.

— Aşa voi face, domnule George. Dumneata găseşti un leac la toate, răspunse Petre. Aşa, uite ici stânca; acum ia-o repede de partea cealaltă cu luntrea. La revedere.

Bricul se puse iar în mişcare şi trecu pe dinaintea celuilalt vapor, care îşi schimbă imediat cursul. George văzu cu bucurie că planul său reuşea şi vâsli spre insulă.

Cum debarcă acolo se şi auzi strigat pe nume. Un camarad se aflase întâmplător în locul acela şi observase cu ocheanul de noapte vasul misterios, care se ivise după ce se înnopta.

— Submarinul s-a scufundat, povesti George – dar inginerul Hagen crede că va putea repara spărtura dacă vom putea aduce acolo merinde şi apă îndestulătoare. Am cumpărat un bric pe care va trebui să luăm câţiva marinari. Merindele le putem împacheta în lăzi mari de metal şi să le dăm drumul în apă – la locul unde s-a scufundat „Dox”-ul, iar apa o vom turna prin ţeava de aluminiu. Dacă totul merge bine, submarinul e salvat şi vom putea porni din nou în frumoasele noastre călătorii.

Camaradul rămase la început îngrozit. George îl linişti, însă, sfătuindu-l să nu slăbească din ochi vasul misterios care mergea mereu în urma bricului.

Tânărul porni apoi singur spre colonia întemeiată de tatăl său. Cu toată ora înaintată, apariţia lui stârni agitaţie. Cei care dormeau se treziră repede şi după aflară vestea care îi întristă mult, se puseră imediat pe lucru, pentru ca bricul să se poată înapoia fără întârziere ia locul catastrofei.

Peste două; ceasuri totul era pregătit. George se întoarse la camaradul pe care-l lăsase de păzit de la care află că bricul şi vasul celălalt nu se arătaseră încă.

Mai aşteptară aproape un, ceas pe ţărm. Deodată se auzi zgomot de motor şi imediat de ivi în lumina lunei bricul şi vasul străin, care, după cum se vedea lămurit acum, era un yacht.

— Dacă nu mă înşel – zise George, yachtul acesta l-am mai văzut eu undeva... îmi pare foarte cunoscut.

— Poate că şi e un cunoscut, răspunse camaradul. L-o fi aducând înapoi Petre al nostru. Ia te uita, domnule George, stau alături acum.

Cele două vase păreau să ancoreze. George văzu cum o bărcuţă fu lăsată pe apă, apoi, îndreptându-se spre brâul de mărgean. Tânărul zări într-unsa doi oameni, care ridicară barca peste zidul stâncos şi se urcară apoi din nou în ea.

Înainte de a debarca, George recunoscu pe străinul care se afla

alături de Petre.

— Ah, profesorul Holger! exclamă el, uimit. Ce surpriză! Ai oameni de încredere pe bord care nu vor trăda ascunzătoarea noastră?

— Bună ziua, domnule George, mă bucur din inimă că te întâlnesc. Poţi fi liniştit, am pe yacht numai un marinar mut, care nu ştie nici să scrie nici să citească. E prost de dă în gropi dar lucrează cât zece. Şi fiica mea Ellen e pe bord. Am pornit încoace singur, lăsându-i pe oamenii mei pe o insuliţă, deoarece tatăl d-tale m-a sfătuit să viu fără însoţitori dacă voi avea odată nevoie de el.

În vremea asta barca ajunsese la ţărm şi profesorul strânse călduros mâna tânărului.

— Am aflat cu spaimă despre nenorocirea ce v-a lovit, urmă el – şi nădăjduiesc să vă pot ajuta cu aparatul meu pentru adâncimi. De fapt, altceva m-a adus încoace, dar despre asta vom vorbi mai târziu.

George îşi conduse musafirul în colonie, pe care i-o arătă în toată graba. Petre alese şase camarazi care urmau să vie pe bric. Pentru yachtul profesorului fură aleşi alţi şase oameni deoarece acesta ţinea morţiş să meargă la locul nenorocirii, merindele şi apa fură transportate pe bordul bricului şi înainte de răsăritul soarelui totul era pregătit ca să poată porni la drum.

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut, domnule profesor? întrebă George.

— Ai mai descoperit ceva?

— Din păcate încă nu, domnule George. Am însă un lucru căruia as vrea să-i dau de rost şi de asta am venit încoace ca să cer ajutorul tatălui d-tale. Gând submarinul d-voastră se va înapoia cu bine, îl voi ruga ceva pe căpitan. Deocamdată nu vreau să vorbesc încă nimic despre asta şi te rog să nu mi-o iei în nume de rău.

Înainte de a pleca îi dădu în gând lui George că ar putea lua şi o placă blindată mare, ca inginerul să poată face mai repede reparaţia. Se duse îndată la atelier şi alese una, care. După părerea lui, se va potrivi.

O aduseră pe bordul bricului şi cu o jumătate de ceas înainte de răsăritul soarelui porniră la drum. Spre seară ajunseră cu bine la locul unde trebuia să se afle submarinul.

George îşi îmbrăcă imediat costumul de scafandru şi la fel făcu profesorul, care ţinea să coboare; şi dânsul în mare. Pe de altă parte, Petre începu să facă pregătirile pentru lăsarea la apă a plăcii de oţel.

Profesorul şi George îşi dădură drumul încetişor în adânc. Amândoi aveau lămpi electrice speciale cu ajutorul cărora puteau vedea lămurit în jurul lor. Ajunseră pe fund aproape de tot de submarin.

În timpul nopţii, inginerul Hagen nu putea lucra, căci se temea ca lumina lămpilor electrice să nu fie zărită de la suprafaţă. George bătu în peretele submarinului, imediat să auzi semnalul cunoscut

dinăuntru, uşiţa cămăruţei se deschise şi cei doi putură intra.

III.
O NOUĂ DESCOPERIRE.

IVIREA LUI GEORGE şi a profesorului stârni mare bucurie. Căpitanul îmbrăţişă călduros pe fiul său, care îi lămuri în câteva cuvinte ce făcuse în vremea asta. Predarea proviziilor trebuia să aibă loc imediat căci se putea să se ivească din clipă în clipă vreun vapor. Erau destule costume de scafandru la dispoziţie; căpitanul înălţă din apă tubul telefonic şi luă înţelegere în felul acesta cu Petre Uriaşul.

Lucrul începu cu înfrigurare. Când cămăruţa de scafandru fu plină, se aduseră înăuntru lăzile de tablă. Prin ţeava de aluminiu apa putu fi pompată într-un ceas şi două ceasuri după miezul nopţii totul era terminat. Petre trebuia să vie jos în submarin iar în locul lui urma să urce la suprafaţă timonierul Plundow care avea sa ia comanda ambelor vase.

Căpitanul o salută prin telefon pe fiica profesorului şi făgădui o revedere apropiată. Amândouă vasele vor stopa lângă o insula nelocuită, aşteptând acolo până se vor pune lucrurile la cale.

George şi Petre erau atât de obosiţi încât trebuiră să se culce imediat.

Placa de oţel pe care o aduseseră se dovedi cât se poate de potrivită, aşa încât Hagen putea termina treaba în patru zile. El şi oamenii săi lucrau de zor de dimineaţă până seara. Ţevile de aer erau înălţate numai noaptea, deoarece în timpul zilei lesne s-ar fi putut să fie zărite.

Lucrul înainta văzând cu ochii la spărtura din afară şi la tancul de aer. Petre şi George luau şi ei parte cu sârguinţă. A treia zi, tânărul fiind liber după-amiază, hotărî să facă o plimbare pe sub apă împreună cu Uriaşul.

Hoinăriră pe fundul mării şi văzură multe lucruri interesante. Erau la vreo doi kilometri de submarin, când. Deodată se ivi înaintea lor ceva întunecat.

Păşiră repede într-acolo şi la câţiva metri se opriră.

Uimiţi. Să fi mers în cerc? Înaintea lor se afla... „Dox”-ul.

Recunoscură însă curând că se înşelaseră totuşi, căci apropiindu-se de tot văzură că scheletul acesta trebuie să fi zăcut de mult sub apă. Era acoperit în întregime de scoici şi plante marine.

Ocolind submarinul acesta, îşi dădură în cele din urmă seama că era un vas francez, care se scufundase probabil în vremea războiului. Nu dădură însă peste nici o spărtură, iar capacul turnului era ermetic închis.

Cei doi camarazi se înapoiară, luară unelte de pe submarinul

lor, cu care să încerce să deschidă capacul.

Când George povești tatălui său despre descoperirea aceasta şi aminti că submarinul n-avea nici o spărtură, căpitanul se sfătui cu inginerul Hagen, care fu de părere să meargă cu „Dox”-ul până la epava cu pricina.

Hagen îşi întrerupse lucrul şi porni cu submarinul, iar după un ceas ajunseră la vasul francez. Inginerul, George şi Petre se apucară îndată de treabă şi izbutiră să deschidă capacul turnului.

În turn găsiră câteva schelete care purtau încă uniforma franceză. Deoarece în interior toată uşile blindate erau închise, apa nu putuse pătrunde decât în turn. Hagen fu de părere să nu se deschidă uşile acesta, căci altfel s-ar umple tot vasul cu apă, Ceea ce vroia el să împiedece. Luă hârtiile din buzunarele comandantului, închise la loc capacul şi se înapoia la submarinul lor împreună cu George şi Petre..

— Ce părere ai, dragă Hagen, putem avea vreun folos de pe urma acestei descoperiri? întrebă Farrow.

— Ar trebui să-l cercetez pe dinăuntru, dar asta e cam greu, răspunse inginerul. Înainte de a întreprinde ceva, aş dori să termin reparaţia „Dox”-ului nostru. Trebuie să port de grijă ca să ne putem ridica la suprafaţă în orice moment. O cercetare amănunţită a submarinului francez ar costa prea mult curent, de aceea aş vrea să termin întâi.

— Ai dreptate. Cât timp va dura reparaţia?

— Poimâine dimineaţă sper să mă pot ridica la suprafaţă, răspunse inginerul. Dacă voi mai avea. Atunci destul, curent, voi porni imediat să cercetez celălalt submarin. Pentru asta va trebui să fac o gaură în turn şi să introduc acolo un tub cu o pompă electrică, alimentată de pe vasul nostru cu curent electric printr-un cablu. Apoi, eu cu George şi Petre voi întră în tura şi voi înainta pe măsură ce apa va fi pompată afară. Fireşte că va trebui să închidem bine turnul în urma noastră. Dacă va fi cu putinţă să ridicăm submarinul acesta, îl vom remorca până Ia insula noastră şi cred că ne vom putea folosi de el cândva.

George ardea de dorinţă să cerceteze submarinul francez. Când avea o clipă de răgaz se ducea să-l examineze pe dinafară.

În vremea asta căpitanul cu Rindow cercetaseră hârtiile găsite în buzunarele comandantului francez. Trebuie să fi fost un bărbat foarte tânăr încă, deoarece Farrow văzu din ele că se călătorise cu puţin înainte de a porni la drum.

Exact la vremea făgăduită, Hagen anunţă ca „Dox”-ul lor e gata reparat şi că pot face acum încercarea de a se ridica la suprafaţă.

Fiecare se grăbi să-şi ocupe locul său. În cele din urmă se auzi comanda căpitanului în sala maşinilor. La început, submarinul nu se clinti, dar deodată se simţi o zguduitura şi imediat minunatul vas începu să se ridice.

Înainte de a atinge suprafaţa apei, Farrow înălţă ca de obicei, periscopul. Pe tot întinsul mării nu se zărea nici un vapor şi când vasul se ridică şi mai mult şi căpitanul putu deschide capacul turnului, respiră cu nesaţ aerul proaspăt. Tot echipajul veni pe punte şi izbucni în urale însufleţite.

— Îţi mulţumesc din suflet, dragă Hagen, zisei căpitanul. Numai d-tale îţi datorăm ca ne vedem iar la suprafaţă.

— Ce facem acum? Vrei să porneşti imediat la cercetarea epavei submarinului francez?

— Da, domnule căpitan, dar mai înainte aş vrea sa fac un drum pe apă ca să încarc acumulatorii. Voi avea nevoie de mult curent colo, jos.

— Atunci propun să punem în locul acesta unde semn şi să mergem la „Insula odihnei" care nu e departe de aici. Ai noştri vor fi neliniştiţi daca nu vor avea veşti de la noi.

— Putem face şi asta, domnule căpitan, cu atât mai mult cu cât îmi pot da atunci mei bine seama cum merge vasul nostru şi dacă totul e în regula. Ce vom face însă cu bricul cu motor, de care nu ne putem folosi pe insula noastră?

— M-am gândit şi eu la asta, dragă Hagen. De vândut nu-l putem vinde, cel mult să-l ascundem undeva, poate ne putem folosi vreodată de el. Cunosc eu o peşteră ascunsă pe o insulă singuratică, a cărei intrare e acoperită cu plante agăţătoare. Putem piti acolo bricul. Aşa. Acum să pornim mai departe. Petre a pus semnul, aşa că vom regăsi locul când ne vom înapoia.

Cu viteză mare „Dox"-ul luă direcţia spre „Insula odihnei", unde ajunseră cu bine. Cele două Vase fură ancorate într-un golf şi mare fu bucuria camarazilor când se ivi submarinul. Ellen Holger salută cu bucurie pe tatăl ei şi echipajul „Dox"-ului. Aveau de gând să petreacă noaptea aici şi abia a doua zi dimineaţă să se înapoieze pentru a începe cercetările cu privire la submarinul francez scufundat.

Când se înnopta, căpitanul puse oameni de pază, apoi, însoţit de George şi doctorul Bertram merseră la yachtul profesorului, care vroia să le comunice acum de ce venise pe „Insula odihnei".

În cabina confortabilă a profesorului luară cina şi în vreme ce Ellen Holger îi servea pe oaspeţi tatăl ei povesti următoarele:

— Acum câteva zile, un defect la motoare m-a silit să mă opresc pe o insuliţă din grupul insulelor Phonix. Nu credeam să întâlnesc vreun om pe insuliţa aceea, aşa că fui foarte mirat când descoperii într-un luminiş din pădure o colibă mititică, în care locuia un bătrân. Acesta era singurul om de pe insulă şi când intrai în colibă îl găsii pe moarte în culcuşul său. Fireşte că încercai să-i viu în ajutor, dar omul ştia singur că nu mai e scăpare pentru el. Puţin înainte de a-şi da sufletul îmi istorisi o poveste ciudată, pe care nici nu-mi vine s-o

cred. Zicea ca sub insulă s-ar afla un tunel care duce într-o peşteră, care însă nu e umplută complet cu apă, pentru că ar sta jumătate deasupra mării. După spusele bătrânului, în peştera aceasta ar locui oameni care n-au văzut niciodată lumina zilei. Cică ar fi pitici care se hrănesc numai cu peşti. Apoi vorbele bătrânului deveniră încâlcite, astfel că abia pricepui ce spunea. Vorbea despre un monstru şi altele la fel. Când fu aproape să-şi dea sufletul, îşi recăpătă cunoştinţa şi mă rugă să pornesc cercetări dacă într-adevăr sălăşluieşte colo în apă „Zeul mării". La început crezul că aiurează, mai târziu însă mă pusei pe lucru şi cercetând insula cu băgare de seamă văzui că era presărată cu deluleţe, care înăuntrul lor puteau avea vreo peşteră. Începui să, caut intrarea tunelului, dar în zadar. Eram gata să întrerup cercetările şi să plec de acolo, când găsii pe fundul mării obiectul acesta. Şi acum te rog să-mi spui, domnule Farrow, ce să fie asta.

Dintr-un dulăpior profesorul scoase ceva şi-l dădu căpitanului. Acesta privi mirat obiectul şi clătina capul. Doctorul Bertram, cate se îndeletnicise mult cu ştiinţele naturale, puse mâna repede pe obiect care semăna cu o suliţă mică şi avea un cârlig în vârf. Era lung de vreo jumătate de metru.

— Ştii d-ta ce e asta, domnule profesor? exclamă doctorul. E o aşa numită suliţă-undiţă. Am citit undeva că există popoare care se folosesc de suliţele astea pentru prinderea peştilor, am uitat însă care anume şunt acele popoare. Din descoperirea aceasta îţi poţi da seamă însă că povestirea bătrânului se întemeiază pe adevăr.

— Aşa dar crezi şi d-ta că există peştera aceea şi locuiesc acolo oameni? întrebă profesorul.

— Fireşte că cred, că suliţa asta e o dovadă. Altfel cum să fi ajuns ea în apă? Vreun pitic, dacă există într-adevăr asemenea fiinţe acolo – a pierdut-o odată la pescuit şi peştele a târât-o apoi afară prin tunel.

— Aşa mi-am spus şi eu, domnule doctor. De aceea am venit la d-ta, domnule Farrow. Căci numai d-ta ai putea găsi tunelul acesta, cu ajutorul minunatului d-tale „Dox". Vrei să mă ajuţi?

— Fireşte că te voi ajuta, dragă domnule profesor. Mai întâi însă trebuie să ne înapoiem la submarinul francez scufundat, pe care aş vrea să-l ridic la suprafaţă. Cred că vii şi d-ta. Nu?

— Cu plăcere, domnule Farrow.

Cei trei camarazi se despărţiră de gazdele lor şi se duseră să se culce.

Înainte de a răsări soarele „Dox"-ul se afla iar pe drum. Când se lumină de ziuă ajunseră la locul însemnat şi căpitanul ordonă afundarea. Se opri exact lângă epava submarinului francez şi inginerul Hagen se puse îndată pe lucru ca să facă o gaură în turn, ceea ce izbuti fără multă osteneală. Se introduse apoi o ţeava şi o pompă electrică. Hagen, George şi Petre intrară în turnul epavei şi închiseră

la loc capacul în urma lor. Apa din turn începu să scadă încetul cu încetul, mulţumită funcţionării pompei de afară, şi când încăperea fu deşartă, Hagen încercă să deschidă uşile blindate. Aer nu mai exista aici, de aceea trebuiau să-şi păstreze căştile pe cap.

Lucru neplăcut era numai că pretutindeni zăceau împrăştiate schelete îmbrăcate în uniformă. Căpitanul hotărâse ca acestea să fie înmormântate pe „Insula odihnei” dacă Hagen va izbuti să ridice la suprafaţă epava.

Uşile blindate fură deschise destul de uşor. George numără vreo patruzeci de bărbaţi care îşi găsiseră moartea aici. Prin ce chinuri trebuie să îi trecut nenorociţii.

În vreme ce George şi Petre adunară într-o încăpere morţii, Hagen cercetă cu atenţiune submarinul ce să-şi dea bine seama de pricina catastrofei. Găsi în cele din urmă că pompele de aer comprimat nu erau în regulă. Din păcate nu găsi piese de rezerva pe bord, aşa că se văzu nevoit să demonteze pompele ca să le poată lua cu sine. Era o muncă grea dar o terminară în două ceasuri.

Închiseră la loc uşile şi se înapoiară pe bordul submarinului lor cu pompele demontate. Inginerul explică lui Farrow cauza catastrofei şi îşi exprimă părerea că va fi uşor să scoată la suprafaţă, epava.

Reparaţia pompelor de aer nu ţinu prea mult, în schimb le luă timp repararea unei găuri în peretele vasului şi s-o astupe apoi repede din nou ca să nu pătrundă apă în încăpere. Prin gaura aceasta Hagen vroia să tragă un cablu, ca să poată pune în funcţiune pompele.

Urcă din nou în turn, împreună cu George şi Petre aşteptară aici până fu golita apa. Prin asta încăperea ramase aproape lipsită de aer. Apoi se apucă să monteze pompele.

Tragerea unui cablu lung se îndeplini fără greutăţi şi la cea dintâi încercare pompele începură să lucreze cum trebuie. Acest lucru de nimic fusese deci de vină, că patruzeci de oameni tineri şi-au găsit moartea în fundul Oceanului.

Hagen se înţelesese cu căpitanul ca, în cazul când submarinul francez se va ridica, să se înalţe şi el cu „Dox”-ul în acelaşi tempo, ca să evite ruperea cablurilor.

În cele din urmă putu da semnalul de ridicare la suprafaţă. Pompele funcţionau fără răgaz. Apa fu golită din tancurile de balast, totuşi vasul nu se clinti. Se lipise parcă de fundul mării.

Printr-un semn Farrow dădu de înţeles să se tragă cablul electric, deoarece acum, când forţa de atracţie a fundului mării va slăbi, avea de gând sa se ridice repede, cu care prilej s-ar putea întâmpla să se rupă cablul.

Lucrul se îndeplini fără greutate. Trei marinari cu costume de scafandru încercară cu drugi de fier să desprindă puţin vasul de pământ. Deodată se produse o smucitură puternică în scheletul

submarinului; Hagen, George şi Petre simţiră cum se ridică repede în sus, apoi cu o smucitură, se opri iarăşi. George se apropie de capacul turnului şi vru să-l deschidă, ceea ce nu merse însă prea uşor, deoarece în turn era aproape vid. În cele din urmă tot izbuti şi îşi scoase repede casca de scafandru. Îndărăt în vas nu se putea duce fără ea, deoarece toate încăperile trebuiau să fie aerisite mai întâi.

Din fericire nu se vedea nici un vas pe toată suprafaţa apei şi când căpitanul se ridică şi el cu „Dox”-ul şi aruncă un nou cablu spre submarinul francez, care putea fi tras acum prin deschizătura turnului – ventilatoarele electrice începură să vâjâie şi după un sfert de ceas Hagen, George şi Petre îşi putură scoate costumele de scafandru şi să lucreze liberi.

— Mai bine ar fi să aşteptăm noaptea, domnule căpitan, îşi dădu cu părerea Rindow. Cât de lesne ne-ar putea surprinde un vapor aici. Noi ne-am putea afunda cu „Dox”-ul, dar atunci toate sforţările noastre ar fi fost zadarnice, căci ar trebui să lăsăm în părăsire submarinul francez.

— Ai dreptate, dragă Rindow. Să sperăm însă că nu-l vom pierde atât de uşor. Am trimis oameni pe el ca să cureţe motoarele. Poate că izbutim să-l facem să meargă, altminteri ar trebui să-l remorcam. Acumulatoarele nu mai sunt de nici un folos şi va trebui să le înlocuim mai târziu, cu altele noi, dacă va merita osteneala bine înţeles.

Două ceasuri nu se mişcară de lângă submarinul francez. Apoi Hagen vesti că unul din motoare era în regulă. Unsese din nou şi elicea, aşa că acum vasul putea merge încet, cel puţin.

— Atunci să transportăm imediat combustibil, Rindow, căci nu vreau să rămân mult timp aici. E de ajuns dacă Hagen, George şi Petre rămân pe submarinul francez.

— Îl vor aduce ei încet-încet spre golful unde ne aşteaptă camarazii. Vezi, domnule profesor, se adresă el apoi lui Holger, că ne-a reuşit şi întreprinderea aceasta, aşa că nădăjduiesc ca vom izbuti să găsim acum şi „piticii” d-tale.

Toţi marinarii se înapoiară pe „Dox”, numai Hagen, George şi Petre rămaseră pe vasul francez.

Acesta se puse încet în mişcare şi porni spre insula singuratică. George stătea la cârmă în turn, în vreme ce inginerul şi Uriaşul rămaseră în sala maşinilor. Făcea o impresie fantomatică mersul acestui vas acoperit cu scoici şi muşchi. Căpitanul îl privea din depărtare, când Rindow exclamă deodată:

— Ia te uită, domnule căpitan, colo se iveşte un vas cu pânze şi vine de-a dreptul spre noi. Trebuie să ne afundăm.

— Dar ce facem cu celălalt submarin?

— Dacă e numai un vas cu pânze, George poate rămâne liniştit

dincolo. Oamenii aceia se vor feri să ne ia vasul, căci n-au nici un drept s-o facă. Eu, însă, trebuie să mă las afund.

Strigă lui George câteva indicaţiuni, apoi dădu comanda de afundare. Prin periscop observă timp îndelungat vasul cu pânze şi văzu cum acesta venea de-a dreptul spre submarinul francez.

George observase şi el mişcarea. Atunci îi veni o idee pe care o puse imediat în practică. Cu ajutorul lui Petre, aduse în turn scheletul comandantului, îi puse chipiul pe cap şi-l aşezară în picioare. Aveai impresia că un schelet în uniformă conducea vasul acoperit cu scoici şi muşchi.

George şi Petre se ghemuiră în turn ca să nu fie văzuţi. Nu scăpau din vedere însă vasul cu pânze care se apropiase tot mai mult în vremea asta. Deodată însă se-ntoarse şi luă altă direcţie, gonind pe apa mării. Ideea lui George prinsese: îi înspăimântase pe ceilalţi. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Când vasul nu se mai văzu, cei doi camarazi duseră înapoi scheletul, apoi tânărul îşi relua locul în turn.

Căpitanul Farrow reveni la suprafaţă şi râse din inimă de ideea fiului său. Dar chipul său căpătă înapoi o expresie serioasă când Rindow zise:

— Domnule căpitan, eu am avut. Presimţirea că această comedie ne va aduce neplăceri. Fără îndoială că vasul cu pânze va da de veste acum prin radiotelegrafie că a văzut aici un submarin care era condus de un schelet. Urmarea va fi că francezii şi englezii vor da fuga încoace, căci vor presupune că ne-am folosit de vreun vicleşug, cred că se şi vede efectul. Ce este, Kard?

— Telegrafistul mi-a dat tocmai o radiogramă pe care a prins-o şi în care se vorbeşte despre submarinul cu scheletul. Uite-o!

— Aşa e că am avut dreptate, domnule căpitan? Trebuie să ne luăm tălpăşiţa cât mai curând căci francezii nu vor întârzia s-alerge încoace. Submarinul celălalt îl putem de-a semeni lăsa afund.

— La asta nu mă învoiesc, dragă Rindow, răspunse căpitanul. Dacă nu putem păstra submarinul, cel puţin morţii să aibă un mormânt ca lumea, după cum au meritat. De îndată ce se va ivi o trâmbă de fum suspectă, camarazii vor trebui să vie pe bordul nostru şi să lase submarinul celălalt în voia soartei. Vor lega iarăşi pe comandant de cârmă, ca un ultim omagiu pentru el, care aduce înapoi patriei submarinul şi oamenii care au luptat şi au murit pentru ea. Peste un sfert de ceas se iviră într-adevăr la orizont două trâmbe de fum care păreau să fie de la nişte distrugătoare. Căpitanul Farrow se apropie de submarinul francez şi chemă pe bordul „Dox”-ului pe Hagen, George şi Petre. Mai întâi trebuiau însa să-l lege pe comandant de cârmă şi să-i puni îndărăt hârtiile în buzunare.

După ce isprăviră cu asta şi cei trei camarazi se înapoiară pe „Dox”,

Farrow dădu comanda de afundare Prin periscop observă apropierea distrugătoarelor şi văzu că unul era francez şi celălalt englez; veneau cu o iuţeală ameţitoare spre submarinul fantomă.

Când fură însă aproape se opriră câteva clipe, căci nu-şi puteau lămuri misterul acesta. În cele din urmă Englezul căpătă curaj şi se apropie. Căpitanul Farrow văzu un ofiţer şi patru marinari urcând pe submarin; rămaseră înmărmuriţi în faţa scheletului, apoi dispărură înlăuntrul vasului.

Farrow trase periscopul înăuntru şi se îndreptă spre golful unde îl aşteptau camarazii.

IV.
O FIINŢĂ MISTERIOASĂ.

— NĂDĂJDUIESC CĂ ACUM vom pleca în sfârşit spre insula aceea despre care îţi povesteam, domnule Farrow. Zise profesorul Holger când submarinul ajunsese la golful acela ascuns. Luăm amândouă vasele cu noi şi dacă va fi să întâmpinăm vreo primejdie luăm între noi submarinul dv. ca să nu fie descoperit.

— Ai citit radiograma pe care a răspândit-o în lume englezul şi francezul acela? întrebă căpitanul fără să răspundă la întrebarea profesorului.

— Vrei să spui cu privire la misterioasa descoperire a submarinului... Fireşte am citit-o, oamenii ăia se află în faţa unui mister.

— Pe care îl vor lămuri cit de curând, dragă profesore, îşi vor închipui ei în cele din urmă că eu am scos submarinul la suprafaţă, apoi... apoi fireşte că se va porni iar o vânătoare împotriva noastră, deoarece vor bănui că mă aflu pe aici pe aproape. Nu-ţi pot da, deci, nici o făgăduială, voi încerca, însa, să te însoţesc spre insula aceea. Cel mai nimerit lucru va fi să călătorim toată noaptea, astfel că mâine dimineaţă vom putea fi la faţa locului.

— Aşa m-am gândit şi eu, domnule Farrow. Voi apune fiicei mele să pornească cu yachtul. Oamenii d-tale se mai află încă pe bord.

— Atunci ar putea pleca şi bricul cu motor, domnule profesor. Noaptea pot merge mai repede şi voi fi acolo în acelaşi timp cu ei. Voi da dispoziţiile cuvenite timonierului meu Plundow.

Curând după asta cele două vase părăsiră golful ascuns. Dat fiind că bricul avea o instalaţie de radiotelegrafie, Plundow plănuise să transmită căpitanului său un semnal secret, dacă ar întâlni în drum un vas englez sau francez.

Într-adevăr, după scurt timp „Dox”-ul recepţionă o radiogramă prin care Plundow vestea că vasele de război au început să mişune prin ţinutul unde se aflau, toate având drept ţintă să-l prindă pe Farrow cu

submarinul său.

— Atunci trebuie să aşteptăm până s-o înnopta, draga profesorule, zise căpitanul. Vezi că am avut dreptate cu presupunerea mea că duşmanii noştri au ghicit că numai noi am fi putut scoate la suprafaţă submarinul francez. În loc să ne mulţumească însă, suntem urmăriţi cu îndârjire.

Când se înnopta „Dox”-ul porni a drum. Curând se iviră şi duşmanii, pe neaşteptate. Reflectoarele brăzdau marea şi Farrow trebui să cârmească cu dibăcie ca sa poată sa rămână în umbra. Dar un vas de război veni atât de aproape de el încât nu-i ramase alta de făcut decât sa se afunde. Trebuia să-şi urmeze drumul sub apa şi-şi înalta periscopul numai din când în când. Prin asta fireşte ca pierdea mult timp şi se aştepta sa ajungă la insulele Phoenix abia după răsăritul soarelui. Nădăjduia însa sa nu se întâlnească cu nici un vas de război.

Dar speranţa lui îi fu înşelata, căci când soarele răsărise văzu de departe grupul de insule, iar în faţa lor trei distrugătoare mari care patrulau încoace şi încolo ca şi când l-ar fi aşteptat pe dânsul.

Trebuia acuma sa se afunde de tot şi sa tragă periscopul, ceea ce era foarte periculos pentru el în ţinutul acesta, datorita stâncilor în număr destul de mare.

La douăzeci de metri adâncime trecu pe sub vasele de război şi se înalţă puţin la o suta de metri de ele.

Când socoti ca se afla cam la o jumătate de kilometri de duşmanii săi, cuteza sa se mai înalte puţin ca sa poată scoate periscopul din apa.

Dar chiar în clipa când acesta atinse oglinda apei se şi văzut nevoit să-l tragă înapoi; la vreo cincizeci de metri numai se ivise un distrugător, care văzuse desigur periscopul. Farrow se afunda din nou la vreo douăzeci de metri şi merse încetişor înainte.

La o distanta de un kilometru zări o insuliţa şi îl pofti pe profesorul Holger sa arunce şi el o privire prin periscop. Acesta se uita şi exclama imediat:

— Domnule Farrow, aceasta e insuliţa despre care îţi vorbeam, o recunosc bine de tot. Pe coasta de apus este un golf în care desigur ca se afla ancorate acum cele doua vase ale noastre. Am ajuns la ţintă şi fără îndoială, ca acolo nu ne va căuta nici un vapor.

— Sa nu spui asta, dragul meu, căci tocmai astfel de golfuri sunt cercetate cu mai multa atenţie, pentru a se da de submarinul meu. Deocamdată rămân sub apa, unde nu ma vor descoperi prea repede. Afara de asta, vom pune de fiecare parte a insulei câte o santinela care ne va da de veste imediat ce se va apropia câte un vas de război. Da, ai dreptate, vad colo ancorând în golf, ambele noastre vase, numai de ar fi destul de adânc ca sa pot intra şi eu cu „Dox”-ul.

— Am sondat eu, domnule Farrow, are cincisprezece metri

adâncime.

— Atunci pot intra fără teama!

După ce puse santinele de fiecare parte a insulei, căpitanul începu sa cerceteze insula însoţit de George, doctorul Bertram şi profesorul, cerând sa i se arate coliba cea mica în care murise bătrânul de care vorbise Holger.

George cerceta cu atenţie coliba însa nu găsi nici un fel de însemnări sau ceva asemănător. Numai de sub un culcuş scoase o fotografie a unei femei tinere.

Pe cine sa fi înfăţişat fotografia aceasta? Să fi fost fiica sau soţia acelui bătrân care murise aici în părăsire?

George vâri fotografia în buzunar.

— Ce-ar fi sa ocolim insula pe sub apa, domnule Farrow? întrebă profesorul care nu-şi mai găsea astâmpăr.

— Da, acum o putem face, fără teama, zise căpitanul. Mi-am dat seama cum stau lucrurile pe aici şi nu voi putea fi surprins atât de uşor. Hai sa mergem la submarin, sa începem cercetările.

Deoarece vasele de război ale duşmanilor se aflau departe, Farrow ieşi din golf cu periscopul ridicat. Abia când părăsi de-a binelea golful se afundă mai mult şi merse spre proră de unde putea privi în apă şi spre ţărm prin ferestrele construite de inginerul Hagen. Ţărmul era foarte stâncos şi dinţat.

Ocoliseră aproape toată insula, când, deodată profesorul îl apucă pe Farrow de braţ şi arătă spre ceva întunecat în stâncile ţărmului. Căpitanul dădu deodată comanda de stopare şi privi şi el cu atenţiune pata întunecoasă. Da, trebuia să fie o peşteră.

Rindow trebuia să cârmească submarinul în aşa fel încât să poată intra cu vârful dea dreptul în peşteră. Înainte ca Farrow să dea comanda în acest sens el aprinse reflectorul şi văzu cu mirare că se aflau în faţa unui tunel, nu al unei peşteri, care trebuia să se continue adânc în interiorul insulei. Era destul de larg ca submarinul să poată intra fără teamă în el.

Dădu ordin lui Rindow să tragă periscopul înăuntru şi să înainteze binişor şi „Dox"-ul pătrunse în tunelul pe care reflectorul îl lumina din plin.

Doctorul Bertram, care stătea lângă căpitan şi George, fu de părere că tunelul acesta luase naştere de pe urma unei erupţii vulcanice; doctorul era foarte curios să afle unde ducea.

Tunelul avea o lungime de vreo sută de metri şi sfârşea într-adevăr într-o peşteră. Aici căpitanul putea să înalţe submarinul şi când deschise capacul se mira că aerul era proaspăt şi curat.

Cu lanternele lor luminară peştera, nu putură însă sa descopere nici o vieţuitoare.

La dreapta peşterii se afla un platou stâncos, în locul căpitanul îşi

îndreptă submarinul. Acolo putea coborî ca să ocolească peştera. Poate că găseau ceva ce ar fi putut lua cu ei.

Ca întotdeauna, George o luă înainte, cu lampa în mână. Petre, văzând aceasta, se grăbi să-l urmeze, căci o presimţire nelămurită îi spunea că vreo primejdie pândeşte pe aproape.

Îl ajunse curând pe tânăr şi-i zise:

— Domnule George, s-aşteptăm până vor fi şi ceilalţi aici, presimt o primejdie.

George râse, ceea ce lăsă un ecou prelung în peşteră. Când acesta se stinse, se auzi deodată un ţipăt fioros, pe care pereţii îl repetară de mii de ori.

Palid la faţă, George rămase locului lângă Petre Uriaşul şi privi cercetător în juru-i. Doctorul Bertram şi profesorul se apropiară şi ei. În vremea asta şi Farrow îl întrebă pe George de unde răsunase strigătul acela.

Tânărul nu putu răspunde, căci i se păruse că vine din toate ungherele. Curajoşii bărbaţi cercetară toată peştera la lumina lămpilor electrice de buzunar, dar nedescoperind nimic, porniră mai departe. Chipul profesorului se luminase când auzise strigătul. El era încredinţat că aici locuiau oameni.

George uită curând de spaima prin care trecuse şi porni iar înaintea celorlalţi. Căpitanul vru tocmai să-l previe, dar... era prea târziu. Două braţe vânjoase acoperite cu păr ieşiră dintr-o spărtură de stâncă, îl înhăţară pe curajosul tânăr şi-l traseră în crăpătură. Căpitanul scoase un ţipăt de spaimă şi împreună cu Petre alergă în ajutorul fiului său. Când ajunseră însă la locul cu pricina nu mai văzură nici o crăpătură, ci în faţa lor se înălţa un perete de stâncă masiv. Nu se vedea nici o deschizătură, cât de mică.

În clipa când George fu înhăţat pe neaşteptate încercă să se apere. Lampa îi scăpase din mână şi se stinse, dar pentru o clipă zărise făptura grozavă care-l trăsese atât de repede în crăpătură. Totuşi, nu ştia dacă fusese o maimuţă mare sau un om. De fapt nu era prea mare, dar nici drept pitic nu putea fi luată.

Braţele tânărului fură apăsate de trup aşa încât nu putu scoate revolverul. Fiinţa misterioasa îl cuprinse pe George cu braţele pe la spate şi-l trase printr-un gang.

Deodată George văzu înaintea lui o rază luminoasă şi imediat după asta fu dus într-o încăpere de peşteră, unde era aproape întuneric şi văzu o a doua făptură. Îşi dădu îndată seama că aceasta trebuia să fie o femeie şi în clipa aceea îşi aduse aminte de fotografia pe care o găsise sub culcuşul din colibă.

Făptură care îl aduse încoace îl lasă jos în faţa femeii care avea şi ea o înfăţişare cu totul sălbătăcită, apoi scoase nişte sunete ciudate ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva femeii.

George privi cu băgare de seama în juru-i şi în acelaşi timp scoase revolverul. Acum văzu ca fiinţa din faţa lui era un om, acoperit tot de un păr des. Purta doar un şorţuleţ şi stătea în fata femeii într-o poziţie de parcă i-ar fi cel mai mare dar.

Femeia văzu cum George aţinti pe furiş revolverul asupra omului misterios; îl apuca repede de braţ şi clătină capul. Atunci el lăsă arma în jos.

Individul scoase iarăşi câteva sunete, apoi ieşi din peşteră. Femeia zise acum în şoaptă Lui George:

— Nu vorbi tare, domnule; spune-mi repede de unde vi şi cum ai putut pătrunde aici?

— Prin tunelul de sub apa, răspunse tânărul. Dar cine eşti d-ta şi de cit timp te afli aici?

— Nu mai ştiu, zise femeia.

— În tot cazul de foarte multă vreme. Am plecat în lume cu soţul meu; în drum vaporul nostru a naufragiat şi abia am putut sa ne salvam pe o insula. Acolo am fost atacată într-o zi de omul acesta ciudat şi de atunci nu l-am mai văzut pe bărbatul meu. Individul acesta poartă de grijă şi am mâncare şi băutură şi face tot ce-i stă în putinţă ca să nu-mi lipsească nimic. De atins însă nici măna nu mi-o atinge, ca şi când s-ar teme s-o facă. Ai venit să mă scoţi de aici?

— Nu ştiam că eşti aici, răspunse George, dar e de la sine înţeles că te vom lua cu noi..

— Sunteţi mai mulţi?

— Da, chiar foarte mulţi. Am fost atacat în peştera, însa sper că însoţitorii mei se vor ivi îndată.

— Sa nu nădăjduieşti, domnule, căci individul acela misterios poate închide atât de bine crăpăturile din stâncă, încât nimeni n-ar fi în stare sa le deschidă din afara. Însoţitorii d-tale te vor căuta în zadar.

— O ieşire tot trebuie sa fie pe undeva, aerul e atât de proaspăt şi curat si, apoi, în afara de asta, desigur ca omul misterios îţi aduce apa de pe insula.

— Asta aşa e, domnule, dar am căutat şi eu adesea o ieşire fără sa o găsesc însa. Trăiesc aici din fructe şi peşti pe care răpitorul meu mi aduce gata fripţi.

— Şi zici ca n-ai mai auzit nimic de soţul d-le? întreba George care începu acum să priceapă. A plecat de pe insula?

— Nu ştiu, nu pot însă să cred. De sigur că m-o fi căutat până aci dacă o mai fi trăind.

George îi comunică adevărul, pe cât putu mai pe de departe.

Femeia era atât de înăsprită din pricina suferinţelor prin care trecuse, încât primi cu nepăsare vestea morţii soţului ei. Lumina pătrundea în încăperea aceasta printr-o crăpătură mică din tavan. Nici

unul din ei n-ar fi putut ajunge la această deschizătură, care mai era şi atât de mică încât un om n-ar fi putut trece prin ea.

— Cât va lipsi omul acela ciudat? întrebă George, după câteva clipe.

— Se va înapoia abia. Când se va înnopta. Atunci îmi aduce de mâncare. Pare că mă socoteşte sfântă.. Atunci voi face încercarea să mă pun în legătură cu tovarăşii mei. Ştiu prin care gang am fost târât încoace.

— Mai bine să nu încerci, domnule, căci te vei rătăci. Răspunse femela. Am vrut s-o fac şi eu în câteva rânduri, vroiam s-ajung în peşteră şi să mă arunc în apă, dar n-am găsit drumul adevărat.

Cu toate acestea, George vroia să încerce să găsească o ieşire. Dacă îi va ieşi în cale ciudatul individ, se va folosi de revolver fără să şovăie.

Tânărul cercetă mai întâi încăperile alăturate, dar nu găsi o ieşire. Apoi păşi prin spărtura din stâncă şi care, după părerea sa, trebuia să duci la peşteră. Îşi dădu seamă curând însă că apucase pe un drum greşit şi cu greu găsi calea înapoi.

Luă atunci hotărârea să se ia după omul misterios, când acesta va părăsi iar peştera. Rămase liniştit lângă femeie şi ascultă cele ce îi povestea ea din viaţa ei.

Se lăsase noaptea. George petrecuse aşa dar o jumătate de ceas aici. O beznă adâncă domnea în peşteră şi amândoi îşi încordară auzul s-audă dacă nu venea omul misterios.

Acesta veni însă atât de încet încât George tresări speriat când auzi sunetele acelea ciudate în apropiere. Aducea pentru prizonieri fructe şi apă şi rămase cu el câtva, timp pe întunerec, grohăind din când în când. Femeia păru să priceapă ce vroia căci în câteva rânduri îi vorbi căutând să-l liniştească. În cele din urmă se ridică şi se făcu nevăzut. Din nenorocire, George nu putu să vadă încolo apucase.

— Să ştii că s-a dus la peşteră să-i caute pe tovarăşii d-tale, zise femeia.

— Atunci trebuie să-l urmez repede, răspunse George şi vru să se ridice, dar femeia îl opri şi-l dădu de înţeles că va fi în zadar, căci omul ciudat vedea mai bine noaptea decât ziua.

Tânărul ascultă sfatul femeii şi râmase de veghe toată noaptea, eu revolverul în mănă şi tresărind la cel mai mic zgomot. Individul nu se înapoie însă şi spre ziuă George adormi.

V.
MOARTEA OMULUI MISTERIOS.

SE TREZI DE ABIA CÂND RAZELE soarelui pătrunseră în peşteră prin crăpătura din tavan. Alături de el dormea femeia, liniştită.

După câteva minute se trezi şi ea, spuse „bună dimineaţa” lui George şi adăogă cu. Tristeţe:

— Ce bine ar fi dacă tovarăşii d-tale ar izbuti să ne elibereze!

— Voi face chiar eu încercarea, după ce va veni aici omul. Când vine de obicei dimineaţa?

— Trebuie să vie îndată, apoi pleacă şi după un ceas se înapoiază cu apă şi ceva de mâncare. În răstimpul acesta trebuie să găseşti o ieşire, zise George cu hotărâre, altminteri mă pot socoti înmormântat de viu aici. Mă voi lua după el. O fi cunoscând el arme de foc?

— Nu cred, dar poţi să te încredinţezi lesne, După ce va veni, trage odată în perete, în momentul când va privi în altă parte. Aş vrea să văd şi eu ce efect are detunătura asupra lui.

George găsi că ideea e bună. Nu trecu mult şi omul veni şi se aşeză în faţa prizonierilor săi. Tânărul îşi pusese revolverul la spate şi acum duse mâna pe furiş să-l ia. În clipa următoare detună o împuşcătură care stârni un ecou sinistru în peşteră. Omul sări speriat în sus şi începu să alerge încolo şi încoace ca un ieşit din minţi. George mai trase al doilea glonţ, care-l sperie atât de mult pe sălbatec încât o luă la fugă din peşteră spre gang.

Atunci tânărul avu o idee bună. Se ridică repede şi alergă după dânsul, trăgând din când în când câte un glonţ. Deodată se împiedecă cu piciorul de ceva, se aplecă şi... ridică lampa sa de buzunar. O aprinse şi văzu pe omul ciudat dispărând într-un gang lăturalnic. Când George ajunse în gang mai putu zări câteva clipe umbra sălbatecului. Apoi îl văzu pierind pe dreapta.

Tânărul mai trase două focuri după el ca să-l înspăimânte şi mai mult. Omul alerga nebuneşte şi încercă, să dea la o parte o bucată grea de stânci, ceea ce izbuti. Când se strecură prin spărtura şi vru sa închidă spărtura George mai trase încă un glonţ silindu-l pe sălbatec să-şi continue fuga.

Când eroul nostru ajunse la spărtura îngustă şi vru să se strecoare printr-însa, văzu înaintea sa peştera cu apă dar nici urmă de tovarăşii săi şi de omul misterios. Submarinul trebuie, deci, să fi părăsit peştera.

George îşi încărcă din nou revolverul, lumină încă ca s-o ia pe femeie. Era sigur că tatăl său se va întoarce iar aici.

— Ei, ce ispravă ai făcut? întrebă femeia, când îl văzu înapoindu-se. Ai găsit vreo ieşire?

— Numai până la peşteră, dar asta e de ajuns. Căci fără îndoială că tata va veni să mă ia de-acolo. El ştie unde sunt şi nu m-a pierdut din vedere. Haide cu mine!

Femeia se ridică cu greutate. Fu nevoită să se sprijine de George, căci se dezobişnuise de mers. Din fericire tânărul îşi memorase bine direcţia de data asta şi găsi încă deschisă crăpătura din stâncă. Aşa dar, omul nu se mai întorsese.

George o conduse pe noua sa tovarăşă la un bloc de stâncă pe care se putea aşeza. El se apucă apoi să cerceteze cu atenţie peştera şi mai slobozi un glonţ, ca să sperie pe omul acela ciudat, dacă se va mai fi aflând aici.

Fură nevoiţi să aştepte până pe la amiază. Căpitanul Farrow nu veni să-şi ia fiul. George începu să se îngrijoreze.

Cât p-aci să scoată un ţipăt de bucurie când recunoscu în apa lumina reflectorului de pe „Dox”. Acesta se apropie mereu şi se opri sub apă în mijlocul peşterii. Înainte de a se ridica, Farrow stinse reflectorul, George stinsese şi ei lampa sa şi aştepta acum ridicarea la suprafaţă a submarinului.. Într-un târziu auzi cum se deschide capacul turnului şi abia acum aprinse din nou lampa de buzunar. Petre stătea în turn şi... îndreptă revolverul spre el. Nu-l putea vedea pe George căci era orbit de lanterna acestuia.

— Pune revolverul la loc Petre, altminteri sa întâmplă o nenorocire, zise tânărul, râzând.

— Dumneata eşti, domnule George? Domnule căpitan, vino repede pe punte, domnul George e aici! Strigă Uriaşul spre interiorul submarinului.

Reflectorul de la proră fu aprins din nou şi lumină peştera. Când opriră la ţărm, căpitanul se apropie de fiul său şi în acelaşi timp privi cu mirare la femeie.

— Tată, am sosit la timp, zise George. Femeia aceasta a fost ţinută mulţi ani prizonieră aici, de o fiinţă pe care n-o putem numi altfel decât „misterioasă”. Nici femeia nu ştie dacă e cu adevărat om sau maimuţă.

— Asta îmi vei povesti mai târziu, dragă doamnă, zise Farrow. Acum urcă repede pe vasul meu căci nu vreau să rămân mult timp aici. Englezii şi francezii m-au descoperit şi cred că asta e insula unde mă ascund eu. Am trimis de aici cele două vapoare, care stau prin preajma insulei şi mă vor vedea când mă voi ivi din nou.

— Să renunţăm atunci să-l căutăm pe omul ciudat, tată? întrebă George. Aici nu poate pătrunde doar nici un vas de război.

— Asta aşa e, dar ar putea să închidă intrarea şi atunci sunt prins în capcană, răspunse căpitanul.

— De asta nu trebuie să ne temem, căci cu o singură torpilă o deschidem iar. Trebuie neapărat să-l prindem pe omul care ne-a ţinut prizonieri, altminteri cine ştie ce năzdravanii mai pune la cale.

În vremea asta Petre o dusese pe femeie în interiorul submarinului, unde doctorul Bertram o luă în îngrijirea sa. Căpitanul ceru lui George să-i povestească păţaniile sale şi la sfârşit fu şi el de părere c-ar fi real bine să pună mâna pe ciudatul individ.

— Fireşte că aşa trebuie să facem, stărui profesorul – altfel ar însemna să ne întoarcem fără să ştim pe cine am găsit aici.

— Dumnezeule mare, ce-o fi asta? Exclamă Farrow.

Toţi tresăriră speriaţi căci din ganguri se auziră strigăte sălbatice care se apropiau mereu. Cu siguranţă că omul descoperise dispariţia femeii şi fusese cuprins de furie. Toţi traseră revolverele şi îndreptară lumina lămpilor spre crăpătura de stâncă prin care dispăruse George.

Strigătele răsunau acum atât de aproape încât toţi pereţii repetau ecoul. Îndată văzură şi pe omul ciudat în lumina lămpilor lor. Era grozav la vedere! Tot trupul îi era acoperit cu păr des, până şi faţa n-ar fi putut crede că e de maimuţă. Doctorul Bertram îşi dădu însă cu părerea că e un om cu totul sălbăticit.

Cu un urlet de mânie vru să se năpustească asupra submarinului, dar din cauza furiei mişcările îi erau atât de neîndemânatice încât alunecă pe pietrele umede şi căzu în apă. Petre se aplecă îndată din turn ca să-i arunce o funie, dar în clipa aceea se petrecu ceva înfiorător, la care nimeni nu se gândise.

Braţe galbene, lungi de vreo opt metri se întinseră spre nenorocitul sălbatic şi-l traseră în adâncuri cu iuţeala fulgerului. Mai avu răgaz să scoată un urlet grozav, apoi apa îi astupa gura.

În clipa următoare caracatiţele începură să roiască în peşteră, încercând, să atace submarinul. Braţele lor lungi ajunseră aproape până la turn.

— Repede toţi înăuntru şi să închidem capacul! Porunci căpitanul.

Porunca fu îndeplinită la repezeală, George alergă la pupă şi dădu înlături obloanele de la ferestre. Reflectorul lumina un tablou înfiorător. Într-un loc o caracatiţă mare îşi apăra victima de alţi polipi. Era o luptă cum rar se poate vedea. Omul misterios zăcea mort, strâns în îmbrăţişarea multor braţe.

Căpitanul întoarse incetişor vasul şi ieşi prin tunel, însoţit de o droaie de caracatiţe care tot mai nădăjduiau să înhaţe ceva.

George stătea la postul de observaţie, controlând mersul vasului. Când ajunseră în sfârşit la capătul tunelului şi Farrow vru să dea o viteză mai mare vasului, tânărul strigă îngrozit în porta vocea ce răspundea în turn.

— Repede îndărăt. Francezii au aşezat o plasă de oţel în faţa tunelului, care e prevăzută cu aparate de semnalizare. Trebuie să ne oprim pe loc şi să tăiem sârmele, cum, am făcut atunci la Singapore, altminteri nu mai ieşim de-aici.

— Asta ne mai lipseai exclamă căpitanul. George. Petre, Kard, ieşiţi afară din submarin şi tăiaţi o gaură în plasa asta. Duşmanii nu ştiu ca putem ieşi pe sub apă.

Cel trei îşi puseră la repezeală costumele, apoi părăsiră submarinul prin cămăruţa de scafandru, înarmaţi fiecare cu foarfeci mari, se îndreptară încet spre plasa de oţel. După un ceas de muncă încordată.

Izbutiră să facă treaba şi „Dox”-ul îşi putu urma drumul.

La depărtare de doi kilometri căpitanul ieşi la suprafaţa şi transmise duşmanilor o radiogramă cam batjocoritoare, sfătuindu-l să aducă în ordine întâi submarinul scos la iveală de el, înainte de a se gândi să-l prindă pe dânsul.

Doctorul Bertram o examinase temeinic pe femeia scăpată din peşteră şi constată că era slăbită din cauza hranei proaste şi a vieţii ce duse.

— Domnule Farrow, zise profesorul Holger – deşi femeia nu mai e tânără o voi lua la mine unde o va putea ajuta pe fiica mea. Ştii că sunt bogat şi cred ca nenorocita asta se va simţi bine între oameni care au gânduri bune cu ea.

Se duse cu Farrow în cabina lui George, care fusese cedata femeii. Dânsa primi cu multă plăcere propunerea şi varsă chiar lacrimi de bucurie.

Căpitanul trimisese yachtul profesorului spre insula unde marinarii acestuia îşi aşteptau căpitanul, urmând să plece pe urmă spre cealaltă Insulă, unde se afla peştera aceea ascunsă şi pe care vroia s-o ia în stăpânire Holger.

Bricul se şi îndreptase într-acolo şi „Dox”-ul lua acum aceeaşi direcţie. Căpitanul voia să-şi ducă oamenii înapoi la „Insula Odihnei” unde submarinul trebuia să fie supus unei reparaţii temeinice.

Ajunseră la insulă în timpul nopţii şi nu găsiră bricul în golf ci ancorat în faţa insulei. Aflară imediat ca o ceata de sălbatici puseseră stăpânire pe petecul acesta de pământ. Erau vreo douăzeci.

— Îi vom alunga, zise căpitanul, căci insula aceasta este foarte preţioasă pentru mine.

A doua zi dimineaţa Farrow dădu câteva dispoziţiuni tunarului Jean Brike. Chipul acestuia strălucea de bucurie când scoase acoperitoarea de pe tun şi aduse trei ghiulele mari.

La un semn al căpitanului, prima ghiulea ţâşni pe ţeavă. Explodă în mijlocul insulei şi făcu un zgomot de parcă s-ar fi prăbuşit o clădire.

Fură slobozite încă două ghiulele şi după ce fumul se împrăştie şi răcnetele sălbaticilor se pierdură în depărtare, căpitanul debarcă cu o echipă de marinari. Nu găsi însă nici picior de sălbatic, în schimb zări în larg multe kanu-uri gonind.

— Minunat! exclamă profesorul. Acum vom pune stăpânire pe insulă şi mă declar regele ei.

— Vă recunoaştem ca atare, Maiestate, răspunse, râzând, căpitanul. Băieţi, salutaţi pe noul Rege Holger al Holgariei!

Toţi izbucniră în urale întretăiate de râsete şi când mai târziu sosi yachtul profesorului şi fiica acestuia află de „încoronarea” tatălui ei, ea îşi înălţă capul şi zise cu mândrie:

— Atunci înseamnă că eu sunt prinţesă.

Căpitanul Farrow îşi adună oamenii pe bordul „Dox”-ului şi îşi luă rămas bun de la profesor şi fiica sa.

Apoi dădu comanda de plecare şi se îndreptă spre „Insula Odihnei”.

Aventurile submarinului Dox 056

Hans Warren

I.
FUGA SPRE BURMA.

SUBMARINUL ÎNAINTA LINIŞTIT spre „Insula odihnei”, unde căpitanul avea de gând să rămâie mai mult timp, pentru ca inginerul Hagen să poată face reparaţiile de care minunatul vas avea nevoie.

George se afla iar împreună cu doctorul Bertram şi izbuti să-l înduplece sa urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinereţe. Rămăseseră la un punct interesant, când îl scăpaseră pe Gabriel Valentini din mâinile preoţilor focului şi se întâlniseră cu lordul Hagerstony care le propuse să se înapoieze la Templul focului. (Vezi voi. 52: Aventurile echipajului „Dox”).

Doctorul Bertram începu:

«Doamna Valentini ne privi cu spaimă.

— Vreţi într-adevăr sa vă înapoiaţi la Templul focului, ca să răpiţi elefantul acela grozav? întrebă ea.

— Fireşte, stimată doamna, răspunse lordul, cu glasul lui piţigăiat. Nu vreau să pierd un astfel de prilej. Şi domnii mi-au făgăduit chiar că mă vor însoţi.

Făgăduisem într-adevăr lordului, care ne salvase cu barca lui cu motor urmărirea preoţilor focului, că-l vom însoţi. Şi acum, când îl privii mai de aproape, mi se păru că ne cam pripisem cu făgăduiala noastră. Omuleţul făcea impresia să fie chinuit de plictiseală, părea dornic de aventuri, dat în acelaşi timp părea să nesocotească primejdiile care ne aşteptau, deşi îi povestisem amănunţit cât a fost de grea eliberarea soţilor Valentini din mâinile preoţilor acelora fanatici.

Şi apoi, deocamdată eram încă fugari, căci abia în Burma cei doi soţi vor fi în siguranţă faţă da urmărirea puternicilor preoţi, iar până acolo aveam de străbătut două sute de kilometri.

Lordul păru să-mi fi ghicit gândurile, căci îmi aruncă o privire şireată şi zise:

— Mergem acum până în apropierea orăşelului Prome. Acolo pitim barca şi ne îndreptăm spre apus. Nădăjduiesc să întâmpin aventuri frumoase alături de dv.

— Eu una sunt sătulă de aventuri, oftă doamna Ellen, lipindu-se de soţul ei. A fost ceva grozav să trăieşti lipsită de memorie printre preoţii aceia fanatici. Şi acum vreţi să răpiţi pe idolul lor, elefantul acela fioros? Cum aveţi de gând să aduceţi la îndeplinire fapta aceasta?

— Foarte simplu, râse lordul, plecăm într-acolo. Îl scoatem afară, îl transportăm pe Menam şi-l ducem şi pe el la Burma.

— Aruncai o privire îngrijorată spre Marian. Omuleţul părea să nu fie zdravăn la minte, de vremea ce socotea că lucrul e atât de lesne de

făcut. Dar Marian încuviinţă din cap şi zise:

— Ştiu eu cum vrei s-o faci, mylord. Şi recunosc că e singura cale. Numai crocodilii din Menam mă mai îngrijorează.

— Îi vom împiedeca noi să ne atace elefantul, răspunse Hagerstony, serios.

Apoi, văzând mutra mea uimită râse iarăşi, dădu din cap spre Marian şi zise:

— Să păstrăm taina pentru noi, domnule Farrow. Dumnealor n-au decât să-şi frământe creierul. A! ia te uită colo, în faţă!

Ca o minge Hagerstony sări în sus şi alergă spre prora bărcii.

— Jim, dă-i drumul cu toată viteza! strigă el omului de la cârmă.

— John, pistolul meu – se adresă celuilalt servitor, care trase imediat de la brâu un pistol enorm şi-l înmână stăpânului său.

— Jim, taie-i drumul, repede!

Agitat, stând în picioare la proră, arătă cu pistolul înainte. La vreo cincizeci de metri de barcă, sări în apă de pe ţărmul stâng un tigru cât toate zilele şi străbătu fluviul. Se ştie că tigrii sunt buni înotători şi exemplarul acesta puternic ar fi ajuns cu siguranţă la malul celălalt, dacă poftele vânătoreşti ale lordului n-ar fi fost atât de mari.

Barca noastră porni cu toată viteza înainte, îndreptându-se cu botul spre capul fiarei. Lordul ridică braţul şi prima împuşcătură biciui apa sclipitoare a Menam-ului.

Dar tocmai în clipa aceasta Jim făcu un viraj brusc ca să iasă în calea tigrului. Puturăm vedea atunci lămurit că glonţul atinsese capul enorm, care se afla acum numai la treizeci de metri înaintea noastră şi îi smulsese o fâşie mare de piele tocmai de deasupra nasului.

Cu un răget înfiorător tigrul se întoarse cu iuţeala fulgerului şi ţâşni spre barca noastră.

— Stopează, Jim! răcni lordul şi în clipa următoare dispăru cu capul în jos în apă.

Nu se gândise la smucitura care se va produce din pricina opririi bruşte a elicei.

Căzurăm şi noi în nas din pricina zguduiturii şi când ne ridicarăm, barca noastră, care nu-şi putuse încetini atât de repede iuţeala, se afla în imediata apropiere a tigrului. Într-o clipă, fiara înfuriată îşi abătu labele peste marginea bărcii şi o ridică în sus pe doamna Ellen pe care spaima o înmărmurise.

Totul se petrecuse atât de repede încât nu avurăm răgazul să scoatem pistoalele.

Atunci se auzi dinspre fluviu o împuşcătură şi tigrul întoarse capul, cu un răget. Lordul se ivise îndărătul bărcii. Prin săritura în cap pe care fusese silit s-o facă şi pe care o îndeplinise cu o mare dibăcie, ajunsese astfel sub apă, ca să nu fie rănit de elicea bărcii. Când ieşi la suprafaţă îşi dădu seamă imediat de situaţia noastră primejdioasă şi

slobozise un glonţ în coastele fiarei.

Asta fu salvarea noastră, căci tigrul chibzuia acum dacă nu era mai bine să atace mai întâi pe duşmanul din apă. Această clipă fu de ajuns pentru Pongo. El sări în lături, apoi înainte şi îşi repezi cu toată puterea cuţitul său enorm asupra căpăţânii fiarei. Grav rănit, tigrul îşi desprinse labele de pe marginea bărcii şi căzu în apă.

Ne cuprinse atunci o spaimă grozavă căci trupul uriaş al animalului de pradă era împins dea dreptul spre lord, care izbutise să se apropie de barăci.

Mai erau încă la câţiva metri unul de altul; fiara zări duşmanul şi înotă cu toată puterea spre lord... îi ajunse, ridică laba... dar atunci Hagerstony se făcu nevăzut!

Se afundase cu atâta sânge rece şi dibăcie cum nu mi-aş fi închipuit la omuleţul acesta. Fără voie strigai „Bravo!" şi dădui din cap spre Jim care nici nu clipi, ci continuă să conducă barca netulburat.

Tigrul se întoarse şi înotă iar spre barcă. Abia făcuse doi metri însă că Hagerstony se ivi lângă! El, luă în mână pistolul pe care-l avea între dinţi şi slobozi două gloanţe în căpăţâna uriaşă a fiarei, pe urmă se aruncă înapoi ca să nu fie sfâşiat de tigrul care se lupta cu moartea, făcând să spumege apa Menamului.

Jim cârmi cu îndemânare şi dădu barca îndărăt până ajunserăm foarte aproape de lord. Cu pistolul între dinţi acesta înaintă până putu să se apuce de marginea bărcii şi se săltă în sus.

— Mă iertaţi că v-am speriat puţin, stimata doamnă, se adresă el politicos doamnei Valentini care tremura din tot trupul. Nu m-am putut reţine însă când am văzut exemplarul acela minunat. Jim, John, trageţi-l încoace!

Se duse la cârmă şi ţinu barca în aşa fel încât servitorii săi să poată trage hoitul tigrului. Pongo le veni în ajutor şi cu o smucitură a braţului aduse trupul pe punte. Scoase apoi pumnalul său malaiez şi făcu repede cele câteva tăieturi pentru jupuirea blănii.

— Pongo face singuri zise el celor doi servitori.

— Bine, spuse lordul. Jim, ia cârma în primire.

În vreme ce barca începu să gonească în susul Menamului, Hagerstony se apropie de Pongo şi-l puse mâna pe umăr:

— Îţi mulţumesc, dragă Pongo; prin isprava ta ne-ai ferit de o mare nenorocire. Dacă fiara s-ar fi urcat în barcă, nici unul din noi n-ar fi scăpat fără răni grave.

Curând tigrul era jupuit şi Pongo aruncă trupul peste bord. Lordul închise blana în dulăpiorul de la proră, apoi veni spre noi şi zise, cu glas scăzut:

— Din cele ce mi-aţi povestit, preoţii focului trebuie să dispună de o mare putere. Se prea poate ca autorităţile să fie înştiinţate că suntem jefuitori de temple, de aceea trebuie să ne ferim pe cât cu putinţă să

trecem prin oraşe.

— Fireşte – încuviinţă Marian. Nu cred însă ca puterea acestor preoţi să fie atât de mare pe insula lor încât să asmute şi autorităţile asupra noastră. Cu toate astea, e mai bine să ne ferim de localităţi populate. Dacă cu puţin înainte de a ajunge la Pronie vom lua direcţia spre sud-vest; trebuie să dăm de Tavoy, portul de pe coasta Tenasserim.

— Aşa e, dragă Farrow, răspunse lordul, cu însufleţire. Va trebui apoi să străbatem aici în Siam fluviul Tatschin din apropierea orăşelului Supan. Cunosc ţinutul acela şi ştiu că sunt păduri seculare în care ne putem ascunde de minune.

Doamna Ellen, care ne observase cu băgare de seamă, se apropie de noi şi întrebă sperioasă:

— Domnilor, s-a întâmplat ceva?

— Nimic, stimată doamnă – o linişti lordul – am discutat drumul ce avem de urmat. Căci peste un ceas părăsim barca şi pornim pe jos de-a latul Siamului, spre Burma. Cam peste vreo opt zile vom fi trecut graniţa.

— O, Dumnezeule! făcu doamna Ellen. Încă opt zile? Şi veşnic cu teama de preoţii focului. Fără îndoială că ne vor urmări.

— Poate, dar cu siguranţă că nu ne vor ajunge. Suntem cu mult înaintea lor, mulţumită bărcii mele repezi. Şi tocmai din consideraţie pentru d-ta, stimată doamnă, am luat hotărârea să nu mergem prea repede. Trebuie doar să-ţi păstrezi soţul pe care l-ai regăsit după atâta timp.

— Da, mylord, ai dreptate. O, Dumnezeule, uite că vin preoţii!

Doamna Ellen păli şi arătă cu mâna înainte. Întoarserăm capul şi văzurăm de după o cotitură apropiată a Menamului ivindu-se un sampan care venea repede spre noi. Şase siamezi vâsleau cu putere şi barca lor ţâşnea ca o săgeată. Cei şase vâslaşi; purtau veştmintele galbene ale preoţilor focului.

— Păstraţi-vă sângele rece! strigă Marian – trebuie să fie alţi preoţi, care nu ştiu încă nimic despre noi. Dar domnul de Valentini trebuie să aplece repede capul. Pe el îl vor fi cunoscând.

Valentini urmă imediat sfatul, dar se părea că e prea târziu. Căci eliberatul purta încă veştmântul galben cu care îl îmbrăcaseră preoţii după ce îi răpiseră memoria. Şi oricât de grabnic aplecase capul, sampanul cu preoţii se ivise prea neaşteptat şi se apropiase prea repede. Ei se opriră brusc din vâslit şi se uitară înmărmuriţi spre noi.

Făcurăm nişte mutre nepăsătoare şi Valentini se întinsese de mult pe fundul bărcii, ca să nu fie văzut, dar pe chipurile siamezilor – pe lângă care alunecarăm acum – era zugrăvită bănuiala.

Întâlnirea dură numai câteva clipe, apoi ne îndepărtaserăm mult de ei, dar când mă uitai îndărăt, văzui că preoţii întorceau sampanul.

Aşadar voiau să ne urmărească.

— De sigur c-au fost la Prome, mormăi lordul. Păcat, acum trebuie să ne grăbim. Dacă vor afla în oraş că n-am fost văzuţi, vor ştii fireşte imediat că ne-am ascuns undeva pe ţărm. Şi dacă vor cerceta bine, vor găsi ei barca.

— Uiţi că se va înnopta în curând, răspunse Marian. Dacă ne vom căuta acum o ascunzătoare bună, ei vor trece pe lângă noi fără să ne vadă, iar noi vom ajunge în Prome abia spre seară. Atunci nu le va putea spune nimeni dacă am trecut sau nu pe acolo.

— Aşa e, încuviinţă lordul. Dacă urmăm cu viteza asta, le-o luăm cu mult înainte şi ne putem căuta în linişte ascunzătoarea. Nu trebuie să te nelinişteşti, deci, stimată doamnă, indivizii aceia nu ne vor ajunge. D-ta, domnule Valentini, trebuie să rămâi acolo unde eşti, căci se poate să mai vie alte sampanuri cu preoţi.

— Heavens, ce s-a întâmplat?

Întrebarea lordului era îndreptăţită. O piedică se ivise pe fluviu înaintea noastră. Nu ştiam ce e, însă eram nevoiţi să ne încetinim viteza, apropiindu-se încet şi cu băgare de seamă. Deodată îl auzirăm pe Hagerstony, răcnind: „Opreşte!”, căci acum ne dădurăm seamă că e vorba de lupta între doi titani, de pe urma căreia apa se ridica la mari înălţimi.

Doi crocodili uriaşi, lungi cum nu mai văzusem eu până atunci, se luaseră la harţă şi lupta lot pe viaţă şi pe moarte împroşca apa fluviului cu o furie de nedescris.

— Trebuie să-i împuşcăm strigă lordul.

Dar Marian ridică mâna.

— Nu.

— Se împotrivi el – mai bine să încercăm să trecem repede pe dinaintea lor. Dacă izbutim, avem cea mai bună pavăză împotriva preoţilor urmăritori.

— Rău n-ar fi, dar ne primejduim barca.

— De loc. Observă cu câtă regularitate e dusa lupta de la stânga la dreapta şi înapoi. Vom aştepta până când dihăniile vor fi la dreapta şi ne strecurăm pe stânga.

— Da, să încercăm. Jim, fii atent!

Hagerstony se duse la proră şi privi încordat la cele două dihănii care se zbăteau acum la stânga, în faţa bărcii noastre. Ridică apoi mâna şi zise:

— Atenţie, Jim!

Englezul tăcut şi slăbănog stătea liniştit, cu mâna pe manivela motorului. Elicea se învârtea încet, împotrivindu-se curentului. Cele două târâtoare uriaşe se aruncară acum spre dreapta, Hagerstony răcni: „înainte, Jim!” şi duduind, barca noastră ţâşni dea lungul ţărmului stâng, la câţiva centimetri doar de primejdioasele dihănii.

— Minunat! râse lordul. Acum avem îndărătul nostru un zăgaz cum nu se poate mai bun. Dihăniile se vor mai lupta mult timp şi nici un sampan nu se poate strecura pe lângă ele. Îmi pare numai rău că doamna a trecut iar printr-o astfel de spaimă.

Doamna Ellen zâmbi printre lacrimi.

— Cred că nu va fi fost cea din urmă. În viitor voi căuta însă să-mi fac curaj.

— Da, stimată doamnă, gândeşte-te mereu că peste câteva zile vei fi în siguranţă cu soţul d-tale. În felul acesta vei îndura mai uşor greutăţile şi primejdiile care ne mai aşteaptă.

— Jim – se întrerupse el iritat – opreşte! Colo pare să fie o ascunzătoare minunată.

Pe ţărmul stâng, bambuşii creşteau deşi şi palmierii înalţi acopereau cu frunzişul lor îmbelşugat beţele trainice. Era o ascunzătoare într-adevăr minunată.

Barca noastră alunecă încet spre brâul larg de bambuşi. La o comandă a lordului, motorul fu oprit şi servitorul John – mărunţel şi dolofan, spre deosebire de colegul său Jim – prinse cele dintâi beţe, le despărţi şi trase botul bărcii înăuntru. Cu multă băgare de seamă, ca să nu rupem vreun băţ, ajutarăm cu toţii să aducem barca cât mai înăuntru. Munca era grea însă, deoarece plantele ne lăsau cu anevoie să trecem şi fără concursul puterilor de uriaş ale lui Pongo n-am fi ajuns la ţărm unde brâul de bambuşi se întindea până sus spre pădure; dar Pongo croi cu cuţitul său o potecă îngustă, pe care puteam merge în voie. După douăzeci de metri ajunserăm într-un luminiş din care porneau câteva poteci de animale, înfundându-se în pădurea întunecoasă. Merserăm încet în jurul luminişului, ţinându-ne pe margine. Căutarăm urme de animale, pretutindeni însă terenul era atât de bătătorit încât nu se putuse întipări nici o urmă pe care s-o poţi vedea. Pe alocurea numai recunoşteam copitele unui cerb.

Pongo, care se despărţise de noi şi îşi alesese pentru cercetare partea cealaltă a luminişului, scoase deodată o exclamaţie care ne îndemnă să alergăm într-acolo.

— Massers, urmă de om, dar mult mare, zise el când făcurăm cerc în jurul lui şi arătă un loc în pământul moale în care se întipărise o urma mare.

— Avea dreptate uriaşul. Era întipăritura unui picior omenesc, dar de o mărime care nu putea cu nici un chip să fie de om.

Marian, care se aplecase asupra întipăriturii, se ridică acum şi zise cu oarecare şovăială:

— Eu aş lua-o drept o întipăritură uriaşa de picior a unui om tot atât de uriaş, deşi talpa mi se pare prea lată. Păcat că nu se poate desluşi partea dinainte. Şi ţinând seamă de experienţa mea de până acum, aş putea afirma că urma aceasta nu este mai veche de un ceas.

Marginile sunt încă foarte proaspete.

— Ai deplină dreptate, domnule Farrow – răspunse lordul.

— Şi apoi, e foarte posibil ca urma să fie a unui membru al sectei cu care aţi avut de a face. Fireşte că trebuie să fie un om pe lângă care Pongo al nostru e un copil.

— N-ar fi mai bine să pătrundem mai adânc în pădure şi să ne căutăm un loc mai potrivit? propusei eu. Desigur că vom găsi alt luminiş unde săi fim mai în siguranţă.

— Nu trebuie să ne depărtăm prea mult de fluviu – răspunse lordul – căci e lesne cu putinţă ca urmăritorii dv. să ne adulmece aici. Ce părere ai d-ta, domnule Farrow?

II.
ALTE AVENTURI.

— EU PROPUN SĂ RĂMÂNEM totuşi aici peste noapte, răspunse Marian, după câteva clipe de chibzuire. Putem aprinde fără grijă un focuşor, căci din spre fluviu nu ne poate vedea nimeni. Mâine va trebui să pornim pe poteca aceia din stânga, care duce în direcţia pe care o urmăm, după cum arată busola mea.

Lordul se uita mereu bănuitor în juru-i.

— Nu-mi place de loc, mormăi el. Judecând după potecile multe ce se văd pe aici, pare să fie un loc de adunare al feluritelor fiare ce sălăşluiesc în pădurea seculară. Pentru mine nare de a face, dar trebuie să ţinem seamă de doamna.

— O! Eu nu mă tem cât timp sunt cu dv., se grăbi să răspundă Ellen.

— Părerea mea e ca doamna Valentini să rămână în barcă – zise Marian – dar cu toate că Pongo are un leac bun împotriva ţânţarilor, mă tem totuşi de aerul rău al nopţii în desişul de bambuşi. Aici ne aflăm ceva mai sus şi ne putem încălzi la foc; în acelaşi timp focul are partea lui bună că va alunga eventuali musafiri nedoriţi.

— Aşa e, încuviinţă Hagerstony. Deci, rămânem aici: Jim, John, căutaţi vreascuri! Aţi luat merindele din barcă?

Jim ridică sacul greu pe care-l dăduse jos din spinare, iar John scoase doar un sunet care voia să însemneze un „da”, căci lordul dădu din cap, mulţumit.

— Avem şi pături destule, aşa dă ne putem face un culcuş bunicel. Ce-ai spune d-ta, domnule Farrow, dacă ne-am alege locul la rădăcina copacului, colo, la stânga? E cel mai depărtat de poteci.

— Da, l-am ochit şi eu încă de adineauri. Pongo, îngrijeşte, te rog, de crengi. Vom construi o colibă mică de frunziş. Robert, în vremea asta tu poţi săpa gropile pentru foc. Eu aş vrea să mă mai duc odată jos la fluviu, poate observ ceva cu privire la urmăritorii noştri.

— Merg şi eu, zise căpitanul Hoddge, s-ar putea să-i surprind stând de vorbi asupra planurilor, lor.

Bine.

— Mylord, vrei că vii şi d-ta?

— Nu, eu rămân aici să supraveghez lucrările! Mai avem de furcă până să vedem gata lagărul şi în curând se va lăsa întunerecul.

— Atunci, la revedere. Nădăjduiesc s-aduc veşti bune.

Marian şi căpitanul porniră spre fluviu. Începurăm să lucrăm cu înfrigurare. Pongo aduse crengi din care întocmi cu pricepere o colibă mică, în care să doarmă soţii Valentini. Eu săpai de zor groapa pentru foc, lordul desfăşură păturile şi scoase câteva cutii cu conserve din sacul cu merinde. Numai soţii Valentini stăteau la rădăcina unui copac, fără să ia parte la lucru, după cum dorise lordul, care spunea că ei au multe să-şi povestească, aşa că nu trebuie să-i punem la treabă.

Jim şi John aduseră vreascuri, pe care le îngrămădiră lângă groapa pentru foc, dar lordul ordonă să se facă o grămadă în mijlocul luminişului şi aceasta urma să fie aprinsă în caz când – după cum se temea lordul – vreo fiară s-ar gândi să ne facă o vizită.

Întunericul se lăsă brusc, tocmai când aprinsei focul şi văzui cu mulţumire că fumul se răspândea în frunzişul copacului. Lumina focului din groapă lumina rariştea pe o circumferinţă de câţiva metrii numai şi Hagerstony rugă atunci pe soţii Valentini să se îndrepte spre coliba care era gata şi până la care ajungea lumina focului.

Dolofanul John, care făcea pe bucătarul, încălzi conservele. Isprăvi tocmai când Marian şi Hoddge se înapoiară.

— Totul e în regulă, zise bunul meu prieten, dar după mutra lui îmi dădui seamă că se petrecuse totuşi ceva deosebit.

Hagerstony clătină şi el capul şi murmură ceva ca pentru sine. Marian însă se aşeză liniştit lângă foc şi mâncă cu poftă. Cu toată neliniştea, de care mă simţeam cuprins, îi urmai pilda. După ce mâncă, Marian zise:

— Fireşte că trebuie să facem de strajă. Soţii Valentini sunt excluşi, căci suntem destui bărbaţi. Fiecare va veghea cu schimbul câte un ceas, apoi se luminează de ziuă şi vom porni la drum. Tragem la sorţi?

— Fireşte, iau eu treaba asupra mea, zise lordul.

Cu toată împotrivirea soţilor Valentini, ei fură excluşi şi noi şapte traserăm la sorţi. Prima veghe căzu asupra servitorului John, dar nu fu de loc veghe pentru el, căci noi mai rămăserăm un ceas lângă foc şi stăturăm de vorbă. În cele din urmă Marian fu de părere să mergem la culcare, căci ne aştepta o muncă destul de grea.

Eu aveam a doua veghe şi în vreme ce soţii Valentini se retraseră în coliba lor, iar ceilalţi camarazi se întinseră pe pături, eu rămăsei lângă foc pe care-l alimentam mereu cu vreascuri. În acelaşi timp ţineam auzul încordat spre fluviu căci nu-mi dădea pace gândul că Marian

descoperise vreo primejdie care ne ameninţa şi tăcuse numai ca să n-o sperie pe doamna Valentini.

Deodată Marian se ridică binişor de jos şi veni spre mine:

— Fii cu ochii în patru, Robert şi spune-o şi ăluia care vine după tine. Preoţii cu sampanul au ajuns aici şi s-au oprit în faţa desişului de bambuşi. Hoddge mi-a tălmăcit că mai marele lor era de părere că ne-am fi putut ascunde bine aici. Unul din ei i-a răspuns că diavolul ne va prăpădi. Trebuie deci să fie pe aici o fiinţă care insuflă siamezilor o teamă superstiţioasă. Cu urmele noastre n-avem de ce să ne îngrijorăm, chiar fireşte că nu strică să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Deocamdată nu trebuie însă să tragem căci preoţii se duc numai până la oraş, de unde se înapoiază îndată. Aha! Hagerstony şi Pongo s-au ridicat şi ei, le voi povesti îndată despre ce e vorba. După tine vine rândul lui Jim să facă de veghe. Nu uita să-i dai lămuririle trebuincioase.

Marian mă bătu prieteneşte pe umăr şi se înapoia la tovarăşii noştri. Rămăsei lângă foc, cu răsuflarea aproape oprită, ca să pot desprinde vreun sunet suspect din bâzâiala pe care o făceau insectele. Dar nici un zgomot nu trăda apropierea vreunei primejdii.

O jumătate de oră stătui astfel. Deodată tresări, îmi ajunsese la ureche un sunet care nu se potrivea de loc cu cele pe care le scoteau vieţuitoarele pădurii. Părea murmurul necăjit al unul om care e turburat de ceva.

Înălţai partea de sus a trupului şi ascultai cu mare încordare. Mult timp nu se auzi nimic, apoi răsună iar zgomotul acela ciudat, de astădată de cealaltă parte a luminişului, mai spre fluviu. Nu vroiam încă să trezesc pe tovarăşi, gândindu-mă că voi avea timp s-o fac atunci când făptura misterioasă se va ivi în rarişte. Instinctiv trăsei pistolul dar îmi adusei aminte de sfatul lui Marian şi înlocuii arma cu cuţitul. Împotriva unui om e de ajuns şi acesta.

Câtva timp fu iar tăcere şi începui să mă împac cu gândul că m-a înşelat auzul, când deodată răsuna iar murmurul. De astădată din spre pădure. Făptura aceea trebuie, deci, să fi înconjurat luminişul.

Înlocuii bricheta cu lampa de buzunar, ridica dreapta în care aveam cuţitul şi mă furişai prin luminiş spre marginea pădurii.

La prima potecă mă oprii şi ciulii urechea. Dar o ramura trosnise. Misterioasa fiinţă se furişa spre mine. Întinsei braţul stâng în care ţineam lampa, ca să-i orbesc pe vrăjmaşi de cum s-o arăta, dădui înapoi piciorul drept ca să pot sări îndărăt îndată şi cu toate simţurile încordate, căutai să observ apropierea necunoscutului. Încă o ramură trosni, dar de astădată ceva mai departe.

Aruncai o privire pe ceasul brăţară: ceasul meu de veghe trecuse şi trebuia să-l trezesc pe Jim. După aceea puteam să pornesc la vânătoare împotriva ciudatului individ – sau ce-o fi fost.

În vreme ce mă tot frământam cu gândul, se auzi din nou deodată murmurul ciudat, dar nu înaintea mea ci direct în spatele meu, în luminiş. Mă întorsei cu iuţeala fulgerului şi inima încetă aproape să-mi bată când zării o făptură uriaşă, neagră, care stătea în fata camarazilor mei adormiţi.

Instinctiv, mânat numai de dorinţa să-i apăr, mă năpustii spre uriaş. O crenguţă trosni însă sub piciorul meu; individul misterios se întoarse fulgerător şi după o clipă pieri în beznă.

Alergai înainte şi-i scuturai pe camarazi. Slavă Domnului că nici unul nu era rănit. Istorisii aventura şi când sfârşii lordul întrebă în şoaptă:

— Care va să zică era un om?

— Da, vorbea cu el însuşi şi judecând după ceea ce am văzut, adică numai umbra lui, trebuie să fie un om extraordinar de mare şi spătos.

— Atunci, n-avem ce ne teme de el, dacă vom fi cu băgare de seamă, zise Hagerstony, căscând.

— Jim, acum e rândul tău de veghe.

Servitorul se ridică nepăsător şi se aşeză lângă foc, iar eu mă trântii alături de Marian. Mai stăturăm de vorbă în şoaptă câtva timp cu privire la individul misterios, apoi adormirăm tun.

Fui trezit de nişte zguduituri puternice. Jim sta în faţa noastră şi şopti:

— A fost iar în luminiş. S-a ivit pe nesimţite din pădure. Când m-am ridicat, a dispărut repede.

— Atunci să-i îngreunăm revenirea, răspunse Hagerstony cu hotărâre.

— Ne aşezăm de jur-împrejurul luminişului. Câte un om lângă fiecare potecă. Lanternele şi cuţitele pregătite. Punem noi mâna pe dumnealui, n-aveţi grijă!

— Propunerea e buna, încuviinţă Marian. Jim rămâne lângă foc şi la comanda noastră va aprinde şi grămada de vreascuri din mijlocul luminişului, fiţi cu băgare de seamă, domnilor! Haidem, Robert; noi cu John luăm partea dinspre pădure, lordul cu Hoddge şi Pongo cea dinspre fluviu. Rămâneţi mereu la oarecare distanţă de potecă, ca să nu vă poată ataca prin surprindere.

În vârful picioarelor merserăm spre posturile noastre. Potecile erau la vreo cincisprezece metri una de alta, aşa că puteam sări repede unul în ajutorul altuia. Ascultam cu mare încordare zgomotele felurite ale pădurii.

Se scurse astfel o jumătate oră. Deodată, din capătul celălalt al luminişului auzirăm glasul înăbuşit al lordului:

— Drace, a trecut pe lângă minei Fiţi cu băgare de seamă, e în luminiş!

— Jim, aprinde focul! strigă Marian.

Servitorul sări în picioare, din câţiva paşi fu la mormanul de vreascuri şi apropia de ele bricheta aprinsă. O flacără ţâşni imediat şi lumină rariştea.

— Uite diavolul! exclamă Hagerstony. Pongo, atenţie!

În imediata apropiere a prietenului nostru negru stătea o făptură uriaşă. Ceva mai scund ca Pongo, în schimb mal lat în spete. Individul părea să aibă o putere neobişnuită şi arăta să fie curajos, căci mormăind întărâtat se pregăti să dea o lovitură grozavă lui Pongo.

Dar uriaşul nostru veghea. Sări înapoi cu iuţeala fulgerului şi îşi repezi cuţitul de rechini. Celălalt prinse însă mişcarea şi arma zbură din mâna lui Pongo. Şi iarăşi vâjâi un braţ lung în aer. Dar negrul nostru se aplecase cu atâta dibăcie încât duşmanul aproape să cadă în nas. Lanternele noastre îi luminară din plin şi fără voie scosei o exclamaţie de mirare.

Nu era om, căci în blana neagră, scurtă, lucea botul gălbui al unui urs, ale cărui labe erau neobişnuit de lungi şi puternice împotriva unui astfel de duşman era greu să lupţi cu cuţitul, căci puterea şi îndemânarea fiarei uriaşe întreceau cu mult pe ale lui Pongo al nostru.

Acesta se dăduse iar îndărăt şi scoase pumnalul său malaiez. În vreme ce noi alergam cu sărituri mari spre luminiş, ursul se întoarse din nou spre Pongo şi zvârli iarăşi de două ori labele la dreapta şi la stânga.

Dar loviturile nu-l atinseră pe negrul nostru care se aplecă fulgerător şi cu o săritură, fu lângă trupul animalului uriaş. Abia puse piciorul pe pământ, că se şi răsuci în călcâie şi înfipse pumnalul în spatele ursului. Sări imediat înapoi şi văzui ca acum era cu totul dezarmat. Ursul se răsucise şi el şi smulse din mâna lui Pongo pumnalul pe care acesta îl ţinea înfipt în trupul lui.

Fiara întărâtată se năpusti înainte şi eu scosei un strigăt de spaimă căci îl crezul pierdut pe prietenul nostru.

Atunci se dovedi însă curajul şi dibăcia lordului. Hagerstony se ivi deodată în spatele ursului şi-i înfipse un cuţit lat între coaste. Apoi, sărind înapoi, se făcu nevăzut în întuneric.

Cu un horcăit înfiorător, fiara se răsuci în loc, dar noul duşman dispăruse şi cuţitul lat nimerise de sigur în plin, căci făptura uriaşă începu să se clatine.

Atunci Pongo sări deodată în lături, se aplecă şi ridică de jos cuţitul său pe care îi zărise probabil ia lumina focului. Noi ne opriserăm căci acum trebuia să se desfăşoare sfârşitul luptei, la care nu puteam fi de nici un folos.

Negrul se apropie binişor de ursul uriaş, ridică cuţitul ascuţit ca un brici şi împlântă lama lungă în spatele vrăjmaşului După aceea sări îndărăt fără să mai scoată arma din trupul ursului.

Acesta se înălţă şi mai sus pe labele dinapoi şi rămase nemişcat,

apoi scoase un horcăit şi se prăbuşi lat la pământ.

— Bravo, Pongo! exclamă lordul, care se ivise iar din întuneric.

— A fost o lovitură minunată. Drace, da mare mai e! Vrei să-mi dăruieşti mie blana?

— Maşter salvat Pongo viaţa, Pongo dăruieşte tot Maşter.

— Ei, am făcut mare scofală, a fost o glumă. I-ai fi venit şi singur de hac, căci şi pumnalul tău a nimerit bine. Dar avea şapte vieţi într-unsul, diavolul ăla! Jim, John, jupuiţi ursul repede!

Hoitul uriaş fu târât lângă foc.

Negrul scoase liniştit cuţitul şi pumnalul din trupul lui de asemeni şi cuţitul lordului, pe care-l înapoie acestuia, făcând o plecăciune. Apoi ajută servitorilor să jupoaie ursul.

— Înainte de a porni la drum mâine dimineaţă, trebuie să ducem blana în barcă şi s-o tăbăcim, zise Hagerstony. Nu vreau s-o las să se strice.

— Atunci aş propune s-o ducem de pe acum în barcă, fu de părere Marian. Cu prilejul acesta vom putea sa vedem ce mai e cu preoţii focului. Poate ca tot au observat lumină aici.

— Bine – răspunse lordul – atunci mă duc s-aduc chiar acum cutiile cu piatră acră şi arsenic. După o clipă se făcu nevăzut.

Ajutarăm şi noi la jupuitul blănii. Se scurse câtva timp şi începurăm să fim neliniştiţi de întârzierea englezului, când acesta se ivi în cele din urmă.

— Sunt în fata desişului de bambuşi, şopti el. Trebuie să fie mai multe sampanuri, căci am auzit în câteva rânduri ciocnindu-se unele de altele. Se înţelege că n-am priceput nimic din ce vorbeau.

— Puţin de tot de altfel. Totuşi, aş putea spune cu siguranţă că ne vor urmări mâine. Poate că ştiu ca „diavolul” nu e atât de rău în timpul zilei.

Pongo, care tocmai jupuise capul ursului, se ridică şi lăsă pe seama celor doi servitori să facă restul. Se apropie de noi şi zise:

— Massers fie liniştiţi. Pongo aduce blană la barcă şi pune pe fugă duşman.

— Drace! exclamă Hagerstony. Asta ar fi… dar sunt încredinţat că Pongo va duce afacerea la bun sfârşit.

— Da, ne putem bizui pe el în toate privinţele, încuviinţă Marian.

III.
ÎNTÂLNIREA CU RINOCERUL.

ERAM NERĂBDĂTORI LA CULME să vedem ce va face uriaşul nostru cu preoţii focului; ajutarăm de zor celor doi servitori să tăbăcească blana ursului şi când furăm gata, o înfăşurarăm şi o legarăm cu sfoară groasă.

Pongo îşi dezbrăcă haina şi-şi scoase de la brâu toate armele, afară de pumnal. Zvârli apoi pe umăr blana şi se făcu nevăzut printre copaci.

Ne aşezarăm în jurul focului şi ramaserăm tăcuţi. Se scurse cel puţin o jumătate de oră fără să auzim cel mai uşor zgomot. Hagerstony începu să se frământe, neliniştit.

E grozavă aşteptarea asta.

— Mai bine mergeam şi noi cu el, şopti dânsul, în cele din urmă. Poate că preoţii l-au şi răpus pe Pongo. O singură înţepătură cu otrava aia a uitării şi cât e el de uriaş devine un copil în mâinile lor.

Ramaserăm pe gânduri, privind ţintă la foc. Deodată tresăririrăm speriaţi şi Hagerstony zvârli repede un braţ cu vreascuri în foc şi îndată izbucni o flacără vie.

Jos spre fluviu câteva glasuri strigară speriate – câteva clipe domni tăcere, apoi văzduhul fu cutremurat de răcnetul de atac al lui Pongo.

— Răcnetul acela care îţi îngheţa sângele în vine. După el urmă un urlet de spaimă scos din mai multe piepturi – apoi se făcu tăcere.

— Drace! exclamă lordul, aruncând încă o mâna de vreascuri în foc.

— Asta n-a fost glumă. Pongo să fie?

— Da, râse Marian, e strigătul lui de atac. L-am mai auzit numai de vreo două, trei ori, când nu ne cunoşteam încă prea bine. În ultimul timp a renunţat la el.

— Ei, acum cred şi eu că preoţii o vor lua la fugă, mormăi lordul. Or fi gândind că a venit „diavolul” să-i ia. Nu cred să se mai întoarcă! A, uite că vine prietenul nostru, se întrerupse el.

Pongo se apropie încetişor de foc. Era ud leoarcă, ceea ce însemna că înotase printre trestii până la sampanurile preoţilor. Râdea mulţumit, se ghemui lângă foc şi zise doar atât:

— Duşman plecat.

— Asta am auzit şi noi, dragă Pongo, striga lordul, cu însufleţire.

— Dar cum ai făcut treaba?

— Pongo îmbrăcat cu blană, înoată fluviu prin trestie. Şase barcă acolo, plin duşman. Pongo răstoarnă una barcă, apoi strigă şi răstoarnă alta. Toţi duşman ţipă, fuge repede.

— Drace, aşa ceva numai tu puteai să faci! Mai că nu-ţi vine să crezi. Ce s-a întâmplat cu preoţii care au căzut în apă?

Uriaşul dădu din umeri:

— Pongo nu ştie. Toţi plecat repede de pe fluviu.

— De sigur, am fost târâţi de curent şi au devenit o pradă a crocodililor, zise lordul.

— Mai bine aşa decât să ne fi prins ei pe noi aici.

Fără voie vorbisem ceva mai tare şi deodată îi văzurăm pe soţii Valentini ivindu-se lângă foc.

— Ce s-a întâmplat domnilor? întrebă doamna Ellen. E ceva nou? O, Dumnezeule, ce e asta.

Zărise hoitul ursului.

— A fost o vizită cam nedorită, de care lordul şi Pongo s-au priceput să ne scape. Afară de asta, Pongo i-a alungat cu atâta măiestrie pe prietenii noştri, preoţii focului, care stăteau la pândă pe fluviu, încât sunt sigur că de acum încolo vom avea linişte din partea lor.

— Nu prea pricep ce vreţi să spuneţi, îngăimă tânăra femeie. Istorisiţi-mi mai pe larg, vă rog!

Când Marian sfârşi cu povestirea sa, doamna Ellen se apropie de Pongo şi-i puse mâna pe umărul gol.

— Pongo, eşti un om bun şi viteaz, zise ea. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Izbucnirăm cu toţii în râs, căci Pongo făcu o mutră atât de caraghioasă de parcă i-ar fi spus cine ştie ce cuvinte de dojană.

*

Când se lumină de ziuă grăsunul John ne şi pregătise ceaiul – apa o adusese de cu noapte de la fluviu – şi la invitaţia aproape poruncitoare a lordului trebuirăm să ne împrospătăm forţele cu un dejun întăritor; apoi, bine dispuşi, pornirăm la drum, căci acum nu mai aveam să ne temem de nici o primejdie – afară, poate, de vreun animai al junglei.

Bietul Valentini trebui să păşească alături de noi în veştmântul galben, cu turban de aceeaşi culoare, fără să bănuim că acest veştmânt va însemna salvarea noastră. Pongo primise, se vede, ordin de la lord să aibă grijă de doamna Ellen, căci uriaşul mergea încet de tot, împotriva obiceiului său.

La amiază făcurăm popas, îmbucarăm ceva, pe urmă convoiul se puse iar în mişcare.

După o jumătate oră auzirăm un sunet ciudat, care străbătu pădurea. Pongo ridică mâna şi imediat de oprirăm.

— Drace, ce-o fi asta? şopti lordul. De siguri că sforăie vreun uriaş.

Pongo râse mulţumit şi răspunse:

— Monuhu.

Un rinocer, aşa dar, căci prietenul nostru se folosea încă de denumirile africane pentru fiare.

Pongo duse degetul la buze, în semn că trebuia să fim cu mare băgare de seamă. Apoi pornirăm încet iar la drum. Dar sforăitul se auzea tot mai tare… Deodată se ivi la dreapta un luminiş; şi acolo, la vreo douăzeci de metri stătea dihanie, sprijinită pe jumătate de un copac uriaş – şi dormea.

Deodată observarăm că lordul se făcuse nevăzut.

Dădui semnalul de oprire. Tocmai pe când ne sfătuiam, îl văzurăm că se iveşte iar pe potecă şi aleargă spre noi. Pe faţa lui brăzdată de

cute se citea o mare bucurie:

— Am trezit dihania, i-am aruncat o cracă pe cap, strigă el. Când a sărit în sus am fotografiat-o. O fotografie ca asta nare încă nimeni.

— Drace! făcu Marian, uluit. Dar ce-a spus rinocerul de treaba asta?

— A vrut s-o ia pe potecă, în urma dumneavoastră. Atunci am sărit din ascunzătoare şi i-am fluturat casca mea colonială pe sub nas. Urmarea a fost c-a făcut stânga împrejur şi a dat buzna în cealaltă direcţie. Dacă vor mai veni preoţi acum, vor avea o surpriză foarte plăcută.

Ne zâmbi mulţumit şi adăogă:

— Cred că acum ne putem vedea iar de drum.

Îi urmarăm sfatul. Pupă un ceas de mers, pădurea se sfârşi şi în faţa noastră se ivi un şes întins, acoperit cu plantaţii de orez.

— Asta e foarte neplăcut – zise Hagerstony – pe aici nu trebuie să mergem peste zi. Aşadar, se impune să facem popas la marginea pădurii şi să străbatem câmpia în timpul nopţii. Colo în fund pare să fie iar o pădure, unde trebuie s-ajungem în zori.

— Socot şi eu că aşa e bine, zise Marian. Nu trebuie să punem în joc tocmai la urmă, succesul întreprinderii noastre. După ce vom fi trecut şesul acesta şi pădurea de colo, ne vom putea arăta, căci atât de departe nu cred să se întindă puterea preoţilor focului. Să mergem acum de-a lungul marginii pădurii şi să ne căutăm un loc unde să poposim. Afară de asta trebuie să examinăm cu atenţiune şesul, pentru ca să putem găsi pe întuneric drumul cel mai bun. Cred… tăcere!

În apropiere trosnise o creangă. Traserăm repede pistoalele şi în clipa următoare… în faţa noastră stătea un siamez înalt pe al cărui chip se cunoştea bine că în vinele sale curge sânge indian. După îmbrăcămintea lui bogată ne dădurăm seama imediat că aveam de a face cu un om mai de seamă, poate mai marele vreunui sat. Zărindu-ne, duse mâna la brâu, din care ieşea la iveală mânerul minunat al unui cuţit, dar pistoalele noastre părură să-l cuminţească pe dată, căci îşi trase mâna înapoi. Privirea lui căzu apoi asupra lui Valentini şi imediat se lăsă la pământ, mormăind câteva cuvinte neînţelese.

Ramaserăm înmărmuriţi, iar Valentini, căruia îi se făcea această cinste, făcu o mutră de parcă ar fi văzut cine ştie ce. Hoddge îşi dădu însă îndată seamă cum stau lucrurile. Strigă siamezului câteva cuvinte poruncitoare şi imediat acesta se ridică. Căpitanul urmă să vorbească cu el, în vreme ce siamezul se tot ploconea mereu. Făcu apoi un gest de invitaţie cu mâna ca să-l urmăm şi porni pe marginea pădurii, apucând înapoi pe drumul pe care venisem.

Hoddge merse ceva mai încet, până ce siamezul ne-o luase puţin mai înainte, apoi şopti:

— D-ta trebuie să fi fost un personaj însemnat în Templul focului,

domnule de Valentini. Căpetenia satului s-a interesat de poruncile d-tale şi eu i-am răspuns imediat că ai făcut jurământul tăcerii. Trebuie să ne ajute – aşa cere legea lor – şi vom primi acum trei elefanţi care ne vor duce la graniţa din Burma. Apoi, mylord, animalele ne vor aduce îndărăt aici. Ce mai spui acum?

— Că eşti un băiat de treabă, dragă Hoddge, răspunse Hagerstony, vesel. Şi nare nici o bănuială?

— Nu. Noi suntem numai însoţitorii înaltului preot, astfel că îi este tot una ce facem. Aşadar, acum să ne luăm nişte mutre mândre, nepăsătoare! Fireşte că domnul de Valentini va călări singur pe primul elefant.

— Aşa cere rangul lui. Noi ne vom împărţi pe ceilalţi doi. Încăpem bine câte patru într-un coş dintr-acela. Acum să ne grăbim!

Îl ajunserăm curând pe siamez. Negreşit că Valentini trebuia s-o ia înainte şi după o jumătate de oră ajunserăm într-un sat mărişor şi curat. Căpetenia scoase un strigăt ascuţit şi drept urmare; dădură buzna locuitorii din toate casele şi se închinară cu respect când îl zăriră pe Valentini.

„Primarul" ţinu o cuvântare lungă, dădu apoi o poruncă şi imediat fură aduşi trei elefanţi mari. Când luarăm loc în coşuri, răsuflarăm uşuraţi, iar când pahidermii uriaşi se puseră în mişcare, pornind în goană pe câmpie, ne zâmbirăm unul altuia şi ne strânserăm mâinile. Eram salvaţi.

După trei zile ajunserăm! La hotarul Burmei engleze. Acum avurăm prilejul să ne încredinţăm de câtă putere şi vază se bucură lordul în patria lui. Elefanţii siamezi rămaseră de cealaltă parte a hotarului, ca să ne aştepte pe noi, care pornirăm acum în maşini luxoase spre portul Tavoy. Mai rămăserăm încă o jumătate de zi cu soţii Valentini, pe urmă ei îşi luară un înduioşător rămas bun de la noi şi se îmbarcară pe un vapor care avea să-i ducă la Singapore, de unde erau.

Lordul privi lung după vaporul care se îndepărta, apoi zise:

— Cred ca le-a venit greu despărţirea. Au trăit şi ei alături de d-voastră aventuri, cum numai puţinilor muritori le-a fost dat să întâmpine. Nădăjduiesc însă că au mai rămas destule şi pentru noi. Acum să mergem să mâncăm ca lumea în „Hotelul mării" căci cine ştie când vom mai mânca la o masă cu tacâmuri şi farfurii de preţ. Apoi vom pune la cale afacerile noastre diseară pornim. Automobilele le-am comandat de pe acum. Haidem!

După masă, lordul „puse la cale afacerile". Adică ne dădu fiecăruia câte un cec de o mie de lire sterline.

— Aşa, domnilor, s-a făcut şi asta – zise el. Se poate întâmpla să nu scap cu viaţă din aventura care ne aşteaptă, astfel că trebuie să primiţi plata înainte. Vă rog, să nu mai vorbim de asta. Uite, domnule Farrow şi cecul pentru Pongo. Trebuie să mărturisesc ca credinciosul d-voastră

servitor îmi place din ce în ce mai mult.

După o jumătate de ceas Tavoy era în urma noastră şi goneam pe şoseaua luminată de lună.

IV.
DIN NOU LA TEMPLUL FOCULUI.

TREBUIE SA MĂRTURISESC că nu mi-am putut înăbuşi un simţământ de uşoară îngrijorare când coborârăm din automobile şi trecurăm înapoi hotarul Siamului.

Pornirăm din nou în goană peste câmpurile de orez şi prin pădurile încâlcite, până când ajunserăm în ziua treia în satul a cărui căpetenie ne pusese la dispoziţie elefanţii de călărie. Avurăm însă cea dintâi dezamăgire, căci siamezul nostru se arătă deodată foarte prevăzător, ba chiar bănuitor.

— Drace! făcu lordul, când văzu privirea întunecată a Siamezului – ce Dumnezeu s-o fi întâmplat? Şi ia te uită la locuitorii satului cum stau în pragurile colibelor şi ne măsoară de parcă ar vrea să ne ducă la tăiere! Hm… Tare mă tem că de abia acum încep adevăratele aventuri.

Ne dădurăm jos din coşurile de pe spinările elefanţilor şi ne apropiarăm de „primar”. El nu făcu nici un pas spre noi, nu înclină nici capul ca să salute, ci se adresă îndată lui Hoddge cu glas aspru, tăios.

În faţa primejdiei pe care o bănuiam cu toţii, căpitanul îşi redobândise pe dată prezenţa de spirit. Nu-l lăsă pe siamez să sfârşească ce avea de supus, ci îl întrerupse pe un ton şi mai aspru. Şi cu cât devenea el mai băţos cu atât se muia căpetenia, iar locuitorii făcură mutre speriate.

Când Hoddge îşi sfârşi cuvântarea care ne făcuse impresia unui rechizitoriu de procuror, siamezul se înclină până la pământ şi răspunse foarte smerit. Căpitanul se întoarse sore noi şi ne zise:

— Urmaţi-mă!

Când furăm departe, Hoddge zise râzând:

— Era cât p-aci s-o păţim! În lipsa noastră au fost preoţii focului aici şi s-au interesat de noi.

— Drace! exclamă lordul, cum îi era obiceiul. Atunci să ştii că au dat de barca noastră şi au să ne pândească din umbră.

— Ba nu, căci am avut mare noroc. Preoţii au ocolit pădurea, deoarece spaima pe care le-a vârât-o Pongo în suflet nu le-a pierit încă. Şi „primarul” acesta de treabă n-a vrut şi recunoască cum că ne-a ajutat la fugă – şi a tăcut.

A fost foarte mirat când ne-a văzut înapoindu-ne şi imputările mele l-au încredinţat că preoţii căutau alţi fugari. Aşa dar, acum avem cel

puţin siguranţa că preoţii ne vor căuta în altă parte. Sau, ceea ce cred aproape sigur, vor fi renunţat la urmărire, căci a trecut mult timp de fuga noastră.

— Minunat, minunat! exclamă lordul. Hoddge, ai făcut treaba cum nici nu se poate mai bine. Aha, aici e poteca pe care trebuie să mergem. Sunt curios să văd daca rinocerul mai doarme în luminiş.

Dar acesta era pustiu. Merserăm nestânjeniţi prin pădure, până ce ajunserăm spre seară în rariştea unde lordul şi Pongo răpuseseră ursul. Poposirăm aici ca să îmbucăm ceva şi să ţinem sfat de război.

Planul meu e următorul, începu Hagerstony. Ne ducem cu barca până la insula pe care se află templul şi debarcăm pe mal la braţul fluviului unde crocodilii sunt hrăniţi de preoţi. După cum mi-aţi povestit d-voastră, de acolo duce drumul cel mai bun la templu. Noi coborâm, iar Jim şi John trec cu barca pe celălalt ţărm şi o priponesc acolo.

Luăm apoi elefantul, îl punem să înoate dincolo; după aceea vom fi siliţi să ne despărţim. Căpitanul Hoddge va trebui să fie neapărat călăuza elefantului. Fireşte că şi eu aş vrea să fiu cu el, dar tot atât de trebuincios e ca oameni hotărâţi să ducă barca la Pakriam. Aşadar, să tragem la sorţii. Acela din d-voastră, adică dintre Farrow, Bertram şi Pongo, care va trage firul de iarbă cel mai lung, rămâne cu elefantul. Ceilalţi doi vor trebui să meargă cu barca. Ne-am înţeles?

Încuviinţarăm fără nici o şovăială. Hagerstony smulse trei fire de iarbă, traserăm şi… sorţi hotărâră ca eu să însoţesc elefantul. Râsei şi zisei cam cu ironie:

— Planul d-tale e foarte simplu, mylord, numai că nu-mi dau seamă încă în ce fel vrei sa scoţi elefantul din templu.

— Eu şi prietenul d-tale ştim, răspunse lordul. Îngăduiţi-ne să vă facem o mică surpriză. Dar staţi, trebuie neapărat să vânăm unul sau doi cerbi şi să-l luăm cu noi. Avem nevoie de ei pentru crocodili.

— A! Vrei să îndepărtezi reptilele când elefantul va străbate braţul fluviului?

— Da, aşa trebuie să facem. Pongo vrei tu să mergi la vânătoare? N-avem voie să împuşcăm şi suliţa n-am învăţat încă s-o mânuiesc.

Pongo se ridică, râse şi examină cu atenţiune potecile care porneau în toate direcţiile din luminiş – apoi se făcu nevăzut.

— Aşa – făcu lordul – acum mergem spre fluviu în jos să vedem ce e cu barca.

Pornirăm pe poteca îngustă care ducea la desişul de trestii şi când ajunserăm acolo găsirăm barca în bună regulă. În vreme ce Jim şi John puseră bine sacii cu merinde pe care lordul le cumpărase în Tavoy, eu cu Marian ne înapoiarăm în luminiş, ca să ajutăm lui Pongo să ducă vânatul.

Aşteptarăm vreo douăzeci de minute până se ivi uriaşul cu un cerb;

în vremea asta încercai, zadarnic însă, să aflu de la Marian în ce fel aveau de gând să răpească elefantul alb.

Pongo ne încredinţă că se va înapoia curând cu al doilea cerb şi ne sfătui să rămânem liniştiţi în barcă. Îi luarăm povara şi o duserăm spre fluviu. Aşteptarăm încă vreo douăzeci de minute şi-l văzurăm venind cu al doilea cerb. Tocmai când ne urca el în barcă se făcu întuneric. Era vremea sa pornim.

Traserăm încetişor barca afara şi curentul o lua îndată în primire, târând-o spre sud, unde se afla insula cu misteriosul Templu al focului.

După trei ceasuri de călătorie pe apă zărirăm lumina slabă pe care focul din turnul templului o împrăştia în jur.

— Opreşte motorul! şopti Marian. Pregătiţi vâslele!

Fireşte că în barcă erau lopeţi pentru cazul vreunei pane de motor. Aşezarăm două perechi în găurile lor şi Pongo, Jim, John şi eu luarăm alta o lopată: Trecurăm curând de insulă, apoi se ivi braţul fluviului care cotea la stânga şi imediat Marian suci cârma.

— Înainte!

Furăm nevoiţi să vâslim cu putere ca să ne împotrivim curentului, chiar dacă acesta nu era atât de repede ca pe fluviul principal. Pe de altă parte trebuia să fim cu băgare de seamă ca să nu facem zgomot.

În cele din urmă ajunserăm Ia poteca îngustă care ducea la zidul templului pe unde pătrunsesem înăuntru când cu prima noastră vizită. Ştiam că pe această potecă stătea mereu o sentinelă şi abia oprirăm, că Pongo se şi făcu nevăzut în întunerec. Pe când Jim şi John ţineau barca, noi coborârăm şi urmarăm poteca îngustă. Marian, care mergea înainte, se opri odată brusc şi împinse în tufiş, un obiect greu. Ştiam că era sentinela pe care Pongo o înlăturase fără să facă zgomot.

Când ajunserăm în luminişul cel mic, în fundul căruia se ridica zidul templului, dădurăm peste uriaşul negru, care stătea în umbra unei tufe.

— Oh, Massers, zgomot mult, şopti el.

— Da, asta era neplăcut Ne aşteptasem ca preoţii focului să se fi dus la culcare, când colo curtea templului era viu luminată şi cântece amestecate cu lovituri de gong ajungeau până la noi.

— Proastă afacere! şopti Marian. Trebuie s-aşteptăm, n-avem încotro.

— Nu, domnule Farrow, răspunse lordul, iritat trebuie să văd eu ce e. Hai să ne urcăm pe zid!

— Stai! zise Marian, cu asprime. D-ta nu bănuieşti ce primejdios e elefantul. Pongo, caută buruiana aia, nu trebuie să ne miroase!

— Aici, Massers, răspunse uriaşul. Pongo căutat dinainte buruiana.

— Minunat! Domnilor, frecaţi-vă bine cu frunzele astea. Dacă elefantul alb ne miroase, toată întreprinderea noastră cade în baltă.

Ne frecarăm repede faţa, mâinile şi îmbrăcămintea cu frunzele

acelea mirositoare, apoi Marian zise:

— Acum trebuie să străbatem în grabă luminişul la umbra zidului, căci în fiecare clipă o sentinelă poate coti pe după colţul din stânga al zidului. Câte unul, de la dreapta începând, aşa cum stăm acum. Pongo, dă-i drumul!

Din câteva sărituri uriaşul străbătu rariştea şi dispăru în umbra ce o făcea zidul. Unul după altul îi urmarăm pilda şi pentru moment ne puteam socoti în siguranţă.

— Acum înainte! comandă Marian. Trebuie s-o luăm de-a lungul zidului, unde e o potecă îngustă care duce de aici. Puţin înainte de capătul ei, într-un luminiş mai mare, spre care duce poarta din zid, se află un copac care îşi întinde ramurile deasupra zidului. În acest copac trebuie să ne căţăram, înainte!

Sub conducerea lui, ne strecurarăm de-a lungul zidului şi ajunserăm dedesubtul copacului.

Marian se opri şi zise:

— Pongo, urcă tu întâi! Se poate întâmpla ca vreo sentinelă să fie ascunsă în frunziş.

Uriaşul se căţără ca o pisică şi dispăru printre crengi. După câteva minute şopti în jos de pe zid:

— Massers poate vine, totul bine.

Îi ajutarăm lordului sa urce, apoi ne căţărarăm şi noi pe ieşiturile zidului şi sărirăm în copac. Sub acoperământul de frunze eram la adăpost şi puteam cuprinde cu privirea toată curtea templului.

Tocmai se desfăşura o nouă procesiune a preoţilor. Era acolo şi marele preot care deschidea chiar cortegiul, dar glonţul meu trebuie să-l fi rănit serios atunci când trăsesem în el, căci stătea cocoţat în spinarea uriaşului elefant alb pe care era aşezat un fel de tron din bambus. Când lordul zări pahidermul, nu-şi mai putu reţine entuziasmul.

— Asta întrece toate aşteptările mele! Şopti el mai mult bâlbâind. E într-adevăr un animal extraordinar!

Cortegiul trecea acum dedesubtul copacului la care ne aflam şi fără voie ne lipirăm mal mult de trunchi. Oh! Să ne fi descoperit fanaticii focului.

Lordul părea să-şi spună şi el acelaşi lucru, căci atunci când convoiul preoţilor îmbrăcaţi în galben trecuse de copac şi se apropia de poarta mare a templului, bombăni:

— E mai primejdios decât credeam. În fanatismul lor indivizii aceştia merg la moarte fără cea mai mica şovăire.

— Aşa e – şopti Marian – dar nu e atât fanatismul religios cât voinţa hotărâtă să-şi păstreze neapărat puterea. De aceea sunt siliţi – ei, atât de darnici când e vorba să omoare pe alţii – să arate că nu se tem de loc de moarte. Altminteri puterea lor s-ar duce pe copcă.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Şi afară de asta vor fi având ei pedepse atât de aspre pentru acela care se arată laş, încât se aruncă mai curând în braţele morţii decât să se expună pedepsei. Eu unul, drept să vă spun, n-aş vrea să cad în mâinile for. N-aş fi crezut vreodată ca indivizii aceştia să fie atât de primejdioşi.

— Nu cumva vrei să dai înapoi? întrebă Marian.

— N-ar putea zice nimeni despre mine că am dat vreodată înapoi când mi-am pus ceva în gând. Dimpotrivă, acum mă bucur că e mai primejdioasă întreprinderea decât credeam.

Când cortegiul se opri, Marian zise:

— Iată că-l iau jos pe marele preot şi-l duc în templu. Acum trebuie să băgăm de seamă unde lasă elefantul.

— Minunat! şopti lordul. Nici nu se sinchisesc de el şi nici tronul nu l-au luat de pe elefant. Dar, Farrow, cum îl scoatem pe ăsta de acolo? Nu cumva ai, întâmplător, cheia de la poarta din dreapta?

— Nu. Dar Hoddge trebuie să poruncească elefantului să iasă. Nu cred ca poarta să fie încuiată. Vom putea trage zăvorul şi o deschidem.

— Ce, să poruncesc ceva monstrului? întrebă Hoddge, mirat.

— Da, pentru că d-ta cunoşti limba preoţilor. Animalul va asculta de sigur auzind un grai cunoscut, altfel nu e chip. Ă! Uite că au dispărut cei din urma preoţi. Şi elefantul se apropie. Acum putem îndrăzni. Foarte bine, preoţii cântă şi suflă din trompete, să sperăm că nu vor auzi scârţiitul porţii. Pongo, tu trebuie să iei pe seama ta santinela, vezi sa nu scoată vreun ţipăt. Aşa. Eu mă pregătesc.

Mă ghemuii în spatele lui Marian pe creanga alăturată şi văzui că scoase de la brâu un tub. Dar de abia după ce mai scoase şi o cutioară, îmi dădui seama deodată care era planul lui îndrăzneţ.

— Mariane, asta e otrava uitării, pe care ţi-a dat-o „sfântul fluviului”! exclamai eu.

— Fireşte, răspunse prietenul meu – şi voi sufla elefantului două săgeţi în trompă. Va asculta atunci de acela care-l va striga mai întâi, în cazul de faţă de Hoddge.

— Minunat! zise căpitanul. Ideea asta nu mi-ar fi trăsnit prin cap.

— Şi eu am ghicit-o îndată, chicoti lordul, atenţiune, Farrow, pare să ne fi auzit!

Uriaşul alb ridică trompa încolăcită şi veni spre copac. Dar Marian şi vârâse prima săgeată în ţeava de suflat, ţinti scurt şi îndată auzii şuieratul el caracteristic.

Elefantul rămase liniştit, ţinea mereu trompa în sus, dar păru să fi uitat ce anume vroise, apoi după puţin timp porni şi a doua săgeată din ţeavă.

— Repede, Hoddge, strigă-l! porunci Marian. Să vie sub copac! Pongo, deschide poarta, dar fii cu băgare de seamă! Ai văzut sentinela?

— Da, Masser, sentinela e aici, nu bănuieşte nimic, mormăi Uriaşul.

Într-adevăr, în vreme ce Marian trăsese cu săgeţile în elefant, el doborâse sentinela pe nesimţite. Acum se lăsă în jos de-a lungul zidului şi alergă spre poarta cea mare.

Hoddge strigă elefantul şi acesta veni încet spre copac.

— Repede pe tron! porunci Marian. Hoddge, d-ta trebuie să te aşezi pe grumaz. Să ne ducă la apă!

Foarte neplăcută era clipa când ne lăsarăm în jos din copac, pe lectica din spatele monstrului alb. Dacă otrava n-ar avea efectul aşteptat? Ne întrebam cu spaimă.

Pahidermul uriaş stătea blând ca o oaie şi după ce ne aşezarăm, se şi auzi scârţâitul porţii. Hoddge strigă un cuvânt animalului şi imediat acesta păşi prin poarta deschisă. Pongo se săltă repede lângă noi şi căpitanul îndrumă elefantul în lungul zidului, prin luminiş şi de acolo în jos pe poteca ce ducea la braţul fluviului.

— Aşa, domnule Farrow şi Pongo, repede în barcă, şopti lordul. Ne întâlnim pe yachtul meu. Ne aşteptaţi sau vă aşteptăm. „Lady Jane” se numeşte yachtul. Stai, Farrow, dă-mi mai bine mie săgeţile otrăvite. Se prea poate ca efectul să nu ţie mult când e vorba de elefant.

— Poftim, mylord, dar fii cu ochii în patru! Dacă te zgârii te-ai dus şi d-ta pe copcă.

— Atunci dă-mi şi contraotrava. Aşa, mulţumesc. Drum bun! După treizeci de metri aruncaţi cerbii în apă.

— Se va face! Bagă de seama cum umbli cu săgeţile! Să ne vedem sănătoşi!

Marian şi Pongo săriră jos şi se urcară în barcă; Dispărură repede ca nişte umbre, iar după puţin timp auzirăm cele două trupuri ale cerbilor plescăind în apă. Nu dură mult şi crocodilii dădură iama.

Lordul aşteptă liniştit câteva minute, până se încredinţă că nu mai era înaintea nici o târâtoare, apoi strigă: „înainte” şi la un îndemn al căpitanului, monstrul se lăsă binişor în apă.

Străbătu repede braţul fluviului puse piciorul pe ţărmul celălalt şi se săltă sus. Furăm nevoiţi sa ne ţinem bine când făcu mişcarea asta şi mă simţi mulţumit când avurăm pământul sub picioare. Nu prea era plăcut să te ştii în apă, în vecinătatea crocodililor inguinali.

Debarcasem exact pe poteca ce ducea spre sud, la coliba „Sfântului fluviului”.

Cu viteza pe care o au de obicei elefanţii puteam socoti să ajungem la Bangkok încă înainte de a se lumina de ziuă. Fireşte că trebuia să ocolim oraşul, dar până la amiază tot vom ajunge pe bordul „Lady-ei Jane”.

După ce înaintarăm vreo cincizeci de metri pe potecă, auzirăm o gălăgie grozavă pe insula dinapoia noastră. Preoţii focului observaseră furtul idolului lor. La o poruncă a lordului, Hoddge îndemnă monstrul

să alerge din toate puterile. Ne întinseserăm în lectică şi ne ţineam cu încordare, în vreme ce Hoddge se aplecase cât putu deasupra capului elefantului Eram astfel apăraţi de atingerea crengilor.

V.
SOCOTEALA DE ACASĂ.

LORDUL HAGERSTONY CHICOTI:

— Ei, dragă Bertram, la asta cred că nu te-ai aşteptat Şi ştii d-ta cum îl voi încărca pe elefant fără să bată la ochi? Aproape de Pakram va trebui să se rostogolească în nămol, ca să-şi piardă culoarea lui albă, altminteri Siamezii nu-l vor lăsa să iasă din ţară. Fireşte că vom aştepta până s-o întuneca, la lumină artificială atrage mai puţin atenţia. Ha, ha, acum au ajuns la fluviu!

Lordul continua să chicotească. Deodată însă gălăgia de la fluviu încetă şi un glas limpede şi puternic repetă de câteva ori un cuvânt. Atunci elefantul se poticni.

— Strigă d-ta mai tare ca ăla! Răcni lordul. Altminteri se înapoiază cu noi.

Hoddge răcni furios la elefant, dar monstrul alb părea că nici nu-i aude. Şi când o chemare puternică se auzi mai tare întrecând chiar strigătul căpitanului! El se opri şi întoarse capul îndărăt.

Începurăm şi noi să strigăm cât ne ţinea gura acelaşi cuvânt pe care-l rostise Hoddge, nădăjduind să acoperim astfel glasul celuilalt. Elefantul alb începu acum să se răsucească încet în loc.

Hoddge se porni pe înjurături, dar lordul salvă situaţia. Îşi schimbă deodată glasul în aşa fel încât deveni limpede şi puternic ca acela care se auzea îndărătul nostru. Şi strigă elefantului în ureche cuvântul de îndemn. Uriaşul întoarse greoi iar capul şi se puse încet în mişcare. Lordul striga mereu acoperi astfel chemarea preotului, care izbutise sa paralizeze chiar efectul otrăvii grozave.

Pahidermul alerga tot mai repede, pe măsură ce slăbeau strigătele dindărătul lui: şi când ajunserăm în sfârşit în luminişul unde preoţii focului obişnuiau să prindă în gropi animalele, hărăzite crocodililor – în urma noastră domnea tăcere.

— Drace! gâfâi lordul acum am răguşit în lege. Asta a fost ajutor venit în ultima clipă, altminteri ar fi trebuit să sărim jos şi să ne punem la adăpost. Acum să pornim înainte. Unde duce poteca ce trece pe la coliba „Sfântului”?

— Nu există o potecă, Pongo ne-a croit un drumeag foarte îngust. Nu cred să putem trece elefantul. Dar ia te uită, monstrul pare să cunoască singur drumul.

Într-adevăr, preţioasa noastră pradă străbătuse luminişul fără să se oprească, cotise la stânga ocolind o tufă mare, apoi apucă iar pe

drumul dinainte şi ajunserăm pe o potecă destul de largă, care avea direcţia spre Bangkok.

— Minunat! făcu lordul. Acum am câştigat partida. Pare să cunoască bine drumul spre Bangkok.

— Da – încuviinţai eu şi în luminiş a ocolit cu grijă capcană de prins animale. Poate că apucăm să trecem pe lângă oraş încă înainte de a se face ziuă. Aşa nu e exclus să ajungem la yacht odată cu barca.

— Să nu ne pripim cu iluziile. În orice caz sunt foarte mulţumit pentru moment. Totuşi, mă cam nelinişteşte faptul că a ascultat de chemarea preotului. Ce-ar fi să-i mâi trag o săgeată în trompă?

— Eu unul n-aş face, căci aleargă de bine.

— Bine zici. Ei, dragă Hoddge, ia pune-l s-a alerge mai repejor.

Căpitanul vorbi ceva pahidermului şi acesta îşi iuţi îndată paşii. După două ceasuri ieşirăm brusc din pădure, dădurăm de o câmpie şi văzurăm pe dreapta templele înalte din Bangkok înălţându-şi vârfurile spre cerul înstelat.

— Minunat! Se bucură lordul. Acum sunt sigur ca vom trece de oraş încă înainte de a se face ziuă. Hoddge, d-ta care ai trăit mult acolo, nu cumva cunoşti o pădure între Bangkok şi Pakram, în care să ne putem ascunde peste zi?

— Cum să nu. Ştiu, mylord! răspunse Hoddge după câteva clipe. Chiar cu puţin înainte de Pakram e o pădure deasă de palmieri în care nici un om nu ne-ar putea descoperi. Am străbătut-o odată, căci mi s-a spus că s-ar afla acolo ruinele unui templu vechi. Sunt şi bălţi de nămol, în care elefantul nostru se va putea bălăci în voie.

— Şi ajungem la păduricea cu pricina înainte de a se lumina de ziuă?

— Cu viteza cu care merge acum pahidermul suntem acolo într-un ceas şi jumătate.

— Tocmai când răsare soarele. Ha,ha, ce au să se mai bucure ăia de la Grădina zoologică din Londra când le-oi aduce ploconul ăsta! Numai de nu s-ar ivi niscai conflicte diplomatice cu Siamul. Ei, voi susţine şi eu că l-am prins în Burma.

— Ce mare treabă să fi trecut el graniţa, aşa, de cheful lui!

— Când o ajunge la Londra, nici o putere de pe pământ nu-l va putea aduce îndărăt, zise căpitanul.

— Şi eu eram încredinţat de asta. Dar ca să le mai stric cheful, zisei:

— Hm… să nădăjduim că ajungi cu el acolo, mylord. Deocamdată ne mai aflăm în Siam.

— Nu mai cobi! râse el, oarecum necăjit. Acum cu adevărat că nu mal avem de ce ne teme.

— Bertram are dreptate – îşi dădu şi căpitanul cu părerea. Mai întâi să-l vedem pe domnul elefant pe bordul „Lady-ei Jane” şi pe urmă s-a

stăm de vorbă.

Un scârţâit puternic, care răsună în faţa noastră ne făcu repede să amuţim. Era un car mare cu boi, care îşi urma drumul. Când trecurăm de ei, omul cu carul, speriat, începu să vorbească singur. O rugăciune – după cum ne lămuri Hoddge.

Întâlnirea asta era neplăcută, dar mai aveam să întâlnim un şir întreg de care din astea. Nu ne-am gândit că circulaţia principală în Siam se îndeplineşte în timpul nopţii, cel puţin pe şoselele bine întreţinute. Şi tocmai spre portul Pakram se transportau multe mărfuri.

După ce trecurăm de o altă caravană, Hoddge apucă de pe şosea pe un drum lăturalnic şi tocmai când răsări soarele, animalul nostru intră sub cei dintâi copaci al păduricii în care vroiam să ne adăpostim peste zi.

— Slavă Domnului! exclamă lordul. Ce mai vâlvă s-ar fi stârnit dacă toţi cărăuşii aceia ne-ar fi văzut în timpul zilei! Aşa cel puţin n-au putut recunoaşte că suntem europeni, căci mulţi siamezi poartă îmbrăcăminte la fel cu a noastră. Acum să mergem la „băile de nămol”, dragă Hoddge. Culoarea albă ne poate strica deocamdată socotelile.

Hoddge îndrumă elefantul pe o potecă îngustă şi întortocheată. Era şi vremea ca prizonierul nostru să-şi schimbe culoarea pentru câtva timp, căci chiar aici în pădurice ar fi putut fi oameni sau să vie mai târziu.

Ajunserăm într-un luminiş mic în mijlocul căruia se afla un copac uriaş, ale cărui ramuri începeau la vreo trei metri de la pământ. În jurul trunchiului se aflau tufe ciudate cu flori roşii, de culoarea focului.

Hoddge purtă elefantul în jurul copacului, dar, niciodată monstrul alb se opri, întinse trompa spre tufele acelea şi alergă spre ele. Rupse cu lăcomie crenguţele cu flori roşii şi le înghiţi.

— Fireşte că trebuie să şi mănânce – zise lordul – numai că ar fi putut s-aştepte până după baie. Acum pierdem un timp preţios.

Uriaşul se vâra tot mai aproape de trunchiul puternic şi băgarăm de seamă că devenea din ce în ce mai agitat. Juca neliniştit de pe un picior pe altul, ridica adesea trompa ca să tragă aer în piept, apoi smulgea cu lăcomie alte crenguţe.

— Nu l-ai putea trage puţin înapoi, dragă Hoddge? zise lordul. Altminteri ne lovim de crengi.

Dar în aceeaşi clipă monstrul făcu câţiva paşi înainte, ca să ajungă la o tufă mai mare ca celelalte, apoi făcu o întorsătură şi în momentul următor ne trezirăm atârnaţi de o cracă trainică, pe care ne săltase elefantul nostru.

— Admirabil! râse lordul, în vreme ce noi ne căţăram din greu pe

cracă.

— Ia cheamă-l acum îndărăt pe ocrotitul d-tale. Domnule Hoddge!

Căpitanul urmă sfatul, dar elefantul alb ne privi scurt, aproape ameninţător, urmând să smulgă mănunchiuri de flori din tufă.

— Staţi că ştiu eu ce el, exclamă Hagerstony, agitat Inteligentul animal simte că se petrece ceva cu el. Sunt încredinţat că florile astea roşii conţin în ele contraotrava pentru „Otrava uitării”. Ia te uită, devine din ce în ce mai neliniştit şi… oho! Ce mai privire ne-a aruncat! Socot mai nimerit să ne urcăm ceva mai sus.

Într-adevăr, elefantul alb ne aruncase o privire plină de furie din ochii săi roşietici. Atunci, fără să mai stăm pe gânduri, urmarăm pilda lui Hagerstony, care se căţărase repede cu câteva ramuri mai sus. De abia ajunserăm la vreo şase metri de la pământ, că elefantul se întoarse brusc şi cu sforăituri furioase întinse trompa în sus spre noi.

— Prea târziu, drăguţule – râse lordul – dar lasă că te lecuiesc eu îndată.

Scoase ţeava şi una din cutiile pe care i le dăduse Marian, vârî o săgeată în ţeavă şi o duse la buze.

— Ai luat săgeata care trebuie? Întrebai eu repede, dar vârful şi zbura în clipa aceea din ţeavă şi se înfipse în trompa ameninţătoare.

Câteva momente monstrul rămase ca împietrit şi eu începui să răsuflu uşurat, dar deodată ne înfiorarăm, căci cu un răget de furie elefantul întărâtat încercă să se arunce asupra copacului ca să ne ajungă cu trompa.

— Repede altă săgeată! strigai eu lordului.

— Ba bine că nu! mormăi Hagerstony şi începu să se scotocească de zor la brâu.

Înjura de câteva ori în lege, pentru ca în cele din urmă, tocmai când elefantul făcea a doua încercare să ne ajungă, să exclame necăjit.

— Am pierdut cutia…

În cazul acesta eu aş fi de părere să dispărem în regiuni mai înalte, zise Hoddge şi începu să se caţere tot mai sus. Atâta vreme cât ne vede, nu-şi va părăsi postul.

Pilda lui era bună şi eu o urmai îndată. Lordul însă mai stătu câteva minute pe craca lui şi privi trist în jos spre elefantul înfuriat. Când urmă însă urma al treilea atac, dânsul dădu din cap resemnat şi începu şi el să se caţere. Atâta mai apucai să văd, căci după aceea dispăru în frunzişul des şi mă aşezai lângă Hoddge. Curând se ivi şi lordul, luă loc liniştit lângă noi şi din când în dând dădea din cap.

— Îţi închipui, dragă George, cât eram de necăjiţi de cele întâmplate. Tocmai când ne credeam siguri de izbândă!…

Hoddge îmi şopti:

— Sigur că o să dăm îndărăt lordului cele o mie de lire.

Mugetul furios şi pufăitul elefantului se auzi acum mai departe. Mă

apropiai de urechea lui Hagerstony şi-i zisei:

— Mylord, fireşte că-ţi stăm la dispoziţie dacă, vrei să mai faci odată încercarea să pui mâna pe elefantul alb. Şi deoarece sarcina noastră n-a fost îndeplinită, te rog să primeşti înapoi cecurile pe care ni le-ai dat.

Hagerstony făcu o mutră înfuriată.

— Asta nu se poate! strigă el, eu sunt datornicul dv. V-aţi vârât în cea mai mare primejdie pentru mine şi v-aţi câştigat banii cu prisosinţă. A doua oară nu vreau să mai fac încercarea, căci preoţii focului îşi vor trimite iscoadele în toată ţara. Dimpotrivă, trebuie să părăsim cât mai repede Siamul, pentru că acum elefantul alb va răscula pe toţi oamenii pe care îi va întâlni în calea lui. Ia auzi-l cum mai sună din trompetă! Acum aleargă înapoi la templu. Şi vă rog să nu-mi mai pomeniţi de bani, căci mă supăr rău.

Şi ca să întărească spusa, bătu cu palma pe buzunarul pantalonului, ne privi apoi cu o mutră care nu se poate descrie, vârî încetişor mâna în buzunar… şi scoase cutia cu celelalte săgeţi.

— Le-am vârât înăuntru, zise el pe urmă.

Ne silirăm din răsputeri să ne păstrăm seriozitatea. Lordul îşi întoarse privirea de la noi, puse la loc în buzunar cutia şi începu să coboare din copac.

Îl urmarăm repede, iar eu pregătii Parabellumul, căci se putea ca inteligentul animal să se înapoieze. Dar când furăm jos la rădăcina copacului, nu se zărea nimeni cât cuprindea cu ochii.

— N-avem încotro, zise în cele din urmă lordul cu mâhnire, să ne înapoiem ia Pakram. Nădăjduiesc că tovarăşii noştri au şi ajuns acolo.

— Mylord, trebuie să ne iei şi pe noi – zisei eu – căci nici noi nu mal putem rămâne în Siam. Cred că vei întâmpina alături de noi aventurile cele mai nebănuite, căci eu şi cu prietenul meu Marian avem un adevărat noroc când e vorba să dăm peste aventuri extraordinare. Unde ai de gând să pleci acum, dacă nu sunt indiscret?

Mutra lui Hagerstony se mai lumină când îi vorbii de aventuri.

— E drept – zise el – dv. aţi avut parte de întâmplări pe care nici nu mi le-aş fi putut închipui. Da, fireşte că vă iau cu mine, asta a fost hotărât doar mai de mult, şi pierderea elefantului nu aduce nici o schimbare în programul nostru. Ascultaţi deci; vreau să plec direct la Penang ca să vizitez pe un prieten vechi şi fost camarad de regiment. După aceea am de gând s-o iau spre nord, ca s-ajung la Tavoy. Acolo voi debarca pentru ca să străbat Burma. Yachtul îl voi lăsa să aştepte în Calcuta.

— Cred că Marian nu are nimic împotriva acestui plan, mylord şi eu primesc cu dragă inimă propunerea.

— Dacă vă puteţi folosi şi de mine, rămân cu plăcere la dispoziţia dv., zise Hoddge.

— Mai încape vorbă, dragă căpitane! răspunse Hagerstony, cu însufleţire. S-a făcut, deci. Acum hai să ieşim în şosea!

Pornirăm repede şi după o jumătate de ceas văzurăm şoseaua printre copaci. Tocmai trecea un convoi mare de care şi cum îl zări, lordul exclamă agitat:

— Domnilor, ne urcăm pe furiş în ultimul car şi ne târâm sub coviltir. Chiar dacă în telul acesta drumul durează mai mult, în schimb ajungem sigur la ţintă. Haideţi să ne adăpostim sub palmierul al doilea până va fi trecut convoiul, apoi repede după el.

Aşa şi făcurăm. N-aş mai putea spune cum ne-am trezit înăuntrul cărţii, plină cu lăzi şi unde căldura înăbuşitoare ne cocea, nu alta. Fapt e că trecurăm cu bine cele trei ceasuri de drum şi carul nostru opri la cheiul care fusese construit ca să apere Menam-ul de revărsarea apelor mării.

— Minunat! şopti lordul, care aruncase o privire repede afară. „Lady Jane” a mea stă lângă vasul de comerţ care aşteaptă să fie încărcat cu mărfurile aduse de carele acestea. Haidem repede jos şi să urcăm puntea. Când vom fi sus n-au decât să strige dumnealor cât or pofti. Acolo suntem pe teritoriu englezesc.

Sări în grabă afară, căpitanul după el şi eu rămăsei la urmă. Cărăuşii ţipară speriaţi văzând trei europeni furişându-se din carul cu boi şi alergând spre yachtul elegant şi alb ca zăpada.

Dar înainte ca cineva să ne poată opri, noi ne şi aflam pe punte. În acelaşi timp se auzi o lovitură de! Tun pe puntea vasului, dovadă că stăpânul său păşise pe bord.

Un bărbat înalt şi slăbănog, cu chipul deschis, se apropie de noi şi-l salută pe lord.

— Căpitanul meu Thackeray! îl prezentă Hagerstony. Domnii Bertram şi Hoddge.

După câteva clipe întrebă:

— Jim şi John s-au întors cu doi domni aici?

— Da, mylord, cu un domn şi un negru. Glasul lui Hagerstony deveni deodată foarte rece şi aspru.

— Dragă Thackeray, negrul acesta este un prieten personal al meu. Ţine minte asta şi spune-o şi echipajului. A! Uite-i că vin să-i salutarăm cu bucurie pe camarazi, care făcuseră drumul cu bine. Când Marian află de păţania lordului, se declară imediat gata să se înapoieze la Templul Focului, iar Pongo râse, arătându-şi dinţii albi.

Dar lordul se împotrivi cu hotărâre şi dădu comanda pentru ridicarea ancorei. După ce yachtul elegant se îndepărtă încetişor de port el zise:

Domnilor, am credinţa că voi întâmpina alături de dv. aventuri şi mai frumoase ca cele de până acum şi vă rog din inimă să fiţi oaspeţii mei până vă veţi plictisi. Nădăjduiesc ca până atunci se va scurge încă

multă vreme.»

Aventurile submarinului Dox 057

Hans Warren

I.
O STICLĂ PLUTITOARE.

DOCTORUL BERTRAM urmă cu povestirea, după o pauză de câteva minute.

«— „Lady Jane”, yachtul alb al lordului Hagerstony, sălta zglobiu pe unde, îndreptându-se spre strâmtoarea Malaca. Eu stăm în faţă la proră lângă fostul căpitan Hoddge, al cărui chip strălucea de plăcerea călătoriei.

— Ce să-ţi spun, dragă Bertram – zise el – am devenit cu totul alt om, de când am sub picioare puntea unui vas bun. Îmi voi cumpăra şi eu un vas de comerţ şi mă voi apuca de vechea mea meserie.

— Te pricep, dragă Hoddge – răspunsei eu – cine şi-a petrecut viaţa pe mare, cu greu se leapădă de ea. Mă mir că te-a răbdat inima să stai zece ani în Siam.

— Vezi că aveam eu motivele mele pentru asta…

Şi căută să schimbe vorba:

— Minunată vreme astăzi, marea e cu desăvârşire liniştită. A! Ia te uită colo la stânga! Trebuie să fie un exemplar uriaş.

O coadă enormă, triunghiulară, aluneca încetişor pe apa neteda. Desigur că era un rechin uriaş, de vreo nouă metri lungime.

— Ah, ce aş mai vrea să-l pescuiesc! exclamă Hoddge, cu însufleţire. Atenţie, ca a zărit prada!

Coada enormă ţâşni brusc cu repeziciune înainte şi trupul uriaş lăsă o dunga lunga în urma lui. Apoi, coada dispăru deodată şi desigur că se petrecea acum o dramă în adâncul întunecat.

Când observai valurile joase care veneau de-a curmezişul spre „Lady Jane”, mi se păru că văd lucind un obiect mititel, iar când o rază de soare se răsfrânse în el, sclipi ca o piatra preţioasă.

— Să ştii că a pierdut cineva un diamant mare, glumii eu.

Hoddge privi cu încordare, încreţi fruntea şi murmură:

— E o sticlă cu dopul de cristal. Hm… ori a aruncat-o vreo cucoană de pe unul din vapoarele de lux ce trec pe aici, ori e vorba de o sticlă plutitoare. Ia să cercetăm cum stau lucrurile.

Alergă spre puntea de comandă şi imediat „Lady Jane” îşi încetini mersul. Jim, servitorul cel sfrijit al lui Hagerstony se ivi cu o plasa de frânghie pe care lordul o întrebuinţa în prinderea micilor animale marine. Yachtul se apropie de sticla şi Jim o aduse la bord.

— Hi, hi! chicoti Hagerstony, a fost cândva într-unsa sare de baie. Vreo duduie o fi aruncat-o pe fereastra cabinei.

Hoddge scoase liniştit dopul de sticla şi privi înăuntrul buteliei fabricată din sticlă opaca.

— Ştiam eu ce spun – zise el, scrutând sticla şi scoţând din ea o

hârtie împăturită.

— Probabil vreun anunţ de căsătorie al duduii, râse Hagerstony.

Hoddge desfăcu biletul şi se strâmbei niţel.

— E pe franţuzeşte – zise el – nu prea pricep limba asta. Ia vezi, domnule Farrow.

Marian citi rar:

„Ajutor! La Singapore am fost atacata de chinezi şi târâtă pe un vapor. Întrebaţi de Gaston Roule. Salvaţi pe

Violette Tardon”

Lordul scoase o înjurătură… de surugiu. Marian însă, zise liniştit:

— Fireşte că trebuie să încercăm tot ce s-o putea, ca să venim în ajutorul tinerei fete. Când ajungem la Penang?

— Peste două ceasuri.

— Bine; atunci va trebui să telefonăm îndată la Singapore şi să ne interesăm de Gaston Roule. Vaporul cu prizoniera trebuie să fi trecut înaintea noastră spre strâmtoarea Malaca, iar sticla cred c-a fost aruncată de curând în apă, căci eticheta e dezlipită numai în parte.

— Ei, atunci hai să-i dăm drumul „Lady”-ei mele, zise Hagerstony şi dădu căpitanului său comanda cuvenită.

În clipa următoare vasul spintecă valurile ca prora şi pornirăm cu viteză spre nord-vest, în sus, spre strâmtoarea Malaca.

Merserăm cu toţii în cabina spaţioasă ca să vedem ce e cu sticla plutitoare.

— Din păcate nu suntem detectivi – zise Marian – astfel că tot ce putem face e să dăm de veste poliţiei. Totuşi, vreau să încerc să vorbesc în particular la Singapore cu lordul Abednego, căci pe cale oficială va dura mult până să căpătăm lămuriri asupra lui Gaston Roule şi, în vremea asta, s-ar putea ca domnişoara Tardon să dispară.

— Eu unul m-aş bucura din inimă dacă am putea-o salva – zise Hagerstony – cu atât mai mult dacă prin intervenţia noastră am veni de hac unei bande de hoţi care fura fete ca sa ceară apoi un preţ mare de răscumpărare.

— Da – întări Hoddge – ăştia sunt cei mai primejdioşi criminali din câţi exista.

— Dacă şi Roule ala e amestecat, ar trebui să fie jupuit de viu, scrâşni lordul. Lăsa, cunosc eu în Penang pe inspectorul detectiv Drum, cel mai dibaci poliţist din toată peninsula Malaca. Dacă n-o regăseşte el pe tânăra franţuzoaică, atunci să ştiţi că nimeni nu va fi în stare sa dea de ea.

— În orice caz vom rămâne în Penang atâta vreme până vom afla ce s-a făcut cu biata fată – zise Marian – căci Burma nu se clinteşte din loc.

— Fireşte – încuviinţă lordul – cu atât mai mult cu cât tare aş vrea să-i vad pe toţi galbenii atârnaţi în spânzurătoare. Aşa, acum propun să mergem iar pe punte. Într-un ceas cred ca suntem în Penang.

Când păşirăm pe punte zărirăm în depărtare un punct negru.

— E un vas cu motor – zise Hagerstony – care privise mult prin ocheanul sau minunat. Lasă că-l ajungem noi îndată.

Ne apropiarăm repede şi în curând puturăm recunoaşte cu ochiul liber formele cam grosolane ale vaporului.

— De sigur că e un vas chinezesc – mormăi Hoddge. Galbenii ăştia se vâra tot mai mult în marina comercială. Pun rămăşag ca e încărcat cu ceai.

— Sau fete, zisei eu, aproape fără voie.

Tovarăşii mă priviră miraţi, apoi lordul spuse:

— Păcat că yachtul meu nu e un vas al autorităţilor. L-aş opri pe chinez şi i-aş face o perchiziţie.

— Şi n-ai găsi nimic – zise Hoddge; daca e într-adevăr un vas de contrabandă sau de… fete furate, atunci are ascunzători pe care nimeni nu le-ar putea descoperi. Propun să mergem mai încet şi să oprim în port lângă el ca să vedem ce descarcă.

După o jumătate de oră ancoraserăm şi ne aflam atât de aproape de vasul de transport încât parapetul nostru mai că se lipea de al lui.

Pe puntea de comandă stătea un bărbat înalt, într-un costum alb, de o albeaţă strălucitoare. Individul nici nu se sinchisea de noi şi dădea ordine cu glas limpede. Numeroşi kuli se îndeletniceau de zor cu transportarea pe punte a o mulţime de lăzi mari. Vasul se afla la depărtare de zece minute de chei. Veniră vameşii şi salutară politicos pe căpitan, în vreme ce urcau puntea care lega vaporul de ţărm.

— Hm… pare să fie un om foarte cunoscut şi stimat – mormăi Hoddge – altminteri nu s-ar fi grăbit atât de mult vameşii. Cred că am greşit adresa.

— Nu-mi pasă – scrâşni lordul, furios. Îi văd colo pe inspectorul Drum, va trebui să-l perchiziţioneze îndată pe chinez.

Strigă în gura mare numele poliţistului şi după câteva minute Drum stătea în faţa noastră. Era un om uscăţiv dar puternic, cu figura energică, rece. În ochii săi se vedea inteligenţă şi o voinţă neînfrântă.

Când furăm prezentaţi, ne privi pe fiecare în parte cercetător şi dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că îi plăceam. Privirile lui se opriră asupra lui Pongo şi un zâmbet prietenos îi flutură pe buze. Ne dădurăm imediat seamă că prietenul nostru negru căpătase deplina lui încredere.

Lordul Hagerstony îi arătă sticla şi îşi exprimă şi bănuiala că vasul de comerţ ar putea avea vreo legătură cu tânăra franţuzoaică.

Drum încruntă sprâncenele.

— Vasul aparţine lui Me Jon, multimilionarul chinez. El stăpâneşte

negoţul cu ceai din Siam până la Burma. Aţi văzut şi dv. cât de politicoşi şi prevenitori sunt vameşii noştri faţă de el. Cum veţi afla îndată, el însuşi e un om foarte cult, a făcut şcoala şi universitatea în Anglia şi se bucură de încrederea tuturor autorităţilor. Cred că v-aţi înşelat cu bănuiala dv.

— Eu rămân totuşi la dânsa – stărui Hagerstony. Vrei să perchiziţionezi vaporul?

Drum chibzui câtva timp, apoi zise:

— Nu.

— Nu vom găsi nimic şi-i vom atrage numai luarea aminte. Uite c-a şi început să privească pe furiş încoace, căci desigur ca îşi explică el urmărirea dv. şi convorbirea noastră. A! Îmi face semn şi vine la parapet. Acum vă veţi putea face dv. Înşivă o părere despre el.

Peste puţin ne aflarăm în faţa multimilionarului chinez şi inspectorul Drum ne prezintă. Numai Pongo se retrase.

Me Jon, un bărbat de vreo treizeci de ani, făcea într-adevăr o impresie cât se poate de bună. Aproape că n-avea nici o trăsătură mongolă, numai ochii erau puţin oblici şi avea zâmbetul acela nelipsit al Asiaticilor, care e o adevărată mască îndărătul căreia nimeni nu poate privi.

— Yachtul dv. aleargă minunat, se adresă el lordului. Am şi eu maşini foarte puternice şi-mi face plăcere adesea să mă iau la întrecere cu vreun yacht de lux. Oricât însă, rabla mea nu se poate măsura cu vasul dv. Îmi daţi voie să vă întreb dacă va aflaţi într-o călătorie în jurul lumii? V-aş putea da cele mai bune recomandaţii pentru aproape toate porturile apelor indiene.

— Vă mulţumesc, răspunse Hagerstony, cam aspru.

— Până acum am dat eu recomandaţii. Da, vasul dv. aleargă bine şi la început credeam că aveţi ceva de ascuns când v-am văzut fugind dinaintea noastră.

— O, de loc – zâmbi Chinezul am făcut o glumă doar.

— Domnule inspector, mai aveţi ceai? Am adus o calitate nouă, cu totul specială.

— Mulţumesc – răspunse Drum – mai am încă. Şi de sigur că-i veţi furniza lui Tang, ca de obicei, de la care voi putea lua şi eu când voi avea nevoie. Rămâneţi mult timp în port?

— Până mâine dimineaţă, domnule inspector. Mai am un transport pentru Tavoy, în Burma.

— Aşa, aşa, mormăi Hagerstony. Acolo voiam să merg şi eu. Atunci ne vom revedea. Ah, dragă Drum, trebuie să telefonezi la Singapore şi să te interesezi acolo de Gaston Roule.

Mă uitai întâmplător la Chinez şi-l văzui tresărind uşor. Îşi păstră însă zâmbetul când întrebă cu o uşoară mirare:

— Domnii vor să se intereseze de Gaston Roule? Omul acesta este

şeful contabil al sucursalei mele din Singapore. Şi veţi vreo afacere cu el?

— Da. Credeţi că se află acum la biroul dv.?

— Nu, căci a luat concediu pentru câteva zile. Îşi aşteaptă logodnica din Europa.

Ne privirăm miraţi. Me Jon acesta nu părea de loc bănuitor, altminteri n-ar fi vorbit atât de deschis. Şi Hagerstony prinse imediat situaţia şi zise:

— Atunci, să nu-i deranjăm, căci are ceva mai important de făcut. De fapt, nici nu e atât de grabnic. Uite că vine un curier de telegrame.

— De sigur pentru dv., domnule Me Jon.

Chinezul desfăcu liniştit depeşa şi o citi. Apoi lăsă în jos braţul şi zise cu părere de rău:

— O, domnul Roule a avut o mare dezamăgire: logodnica lui, care a sosit aseară cu un vapor de călători, a dispărut când a părăsit hotelul, pe întuneric. Proastă afacere.

Se părea că-l compătimeşte sincer pe contabilul său, căci până şi zâmbetul lui nedespărţit dispăruse.

— Drace! exclamă inspectorul, ăsta e al patrulea caz de soiul acesta care se petrece în timp scurt, trebuie să fie la mijloc o bandă nouă, care s-a ivit acum.

— Eu te-aş sfătui, domnule inspector, să perchiziţionez cu amănunţime toate vapoarele care intră în Penang, zise Me Jon.

Şi în vreme ce zâmbetul îi reapăru pe buze, adăogă:

— Începe cu vasul meu! Am plecat aseară din Singapore.

Drum făcu o mutră cam mirată, apoi râse însă şi zise:

— Mulţumesc, nu vreau să mă fac de batjocură. Dar sfatul dv. e bun, voi lua la ochi celelalte vase.

Se întrerupse şi privi o lada mare pe care şase Kuli o aduseră pe punte cu băgare de seamă.

— Drace, în asta intră cat nici nu gândeşti, zise el.

La un semn al milionarului, kulii aşezară jos lada.

— Este noua calitate de ceai de care vă vorbeam, ne lămuri Me Jon.

— Să vă dau un pacheţel de probă?

Kulii ridicară capacul prevăzut cu balamale şi atunci văzurăm că lada era umplută până sus cu pachetele de ceai. Me Jon scoase cu mâna lui câteva pachetele şi ni le întinse cu o plecăciune politicoasă.

— Nădăjduiesc că domnii vor prefera de-acum încolo noul meu amestec, zâmbi el.

În vreme ce noi îi mulţumeam, observai că inspectorul privea cu interes lada uriaşă şi deodată începu să dea din cap, ca şi cum l-ar fi necăjit un gând. În clipa următoare Kulii închiseră la loc lada şi o duseră cu băgare de seamă spre parapet. Cei doi vameşi care stăteau

acolo, aruncară o privire în treacăt înăuntru, cercetară apoi hârtiile şi făcură semn că totul e în regulă.

Drum deschise gura parcă ar fi vrut să zică ceva, clătină apoi însă din nou capul şi se adresă lui Me Jon:

— Vă rog să mă iertaţi că vă părăsesc, domnule Me Jon, dar voi chema acum pe oamenii mei, ca să percheziţionez vasele suspecte. Nădăjduiesc s-o regăsesc pe logodnica şefului contabil al dv.

Chinezul înălţă din umeri şi zâmbi:

— Ştiţi şi dv., d-le Inspector, cât e de greu. Mă voi bucura însă foarte mult, căci judecând după fotografiile pe care mi le-a arătat domnul Roule, logodnica lui o fată foarte frumoasa.

— Frumoasă sau urâtă, tot una e, răspunse Drum.. Fata trebuie eliberată: Veniţi şi dv., domnilor?

— Fireşte.

Ne luarăm. Rămas-bun de la chinezul elegant şi părăsirăm repede yachtul. Se vedea cât colo că Drum se grăbea. Îşi făcu loc prin mulţimea de pe chei şi îşi încetini paşii de abia când se ivi în faţa noastră un car pe care stătea lada uriaşă cu noua calitate de ceai a lui Me Jon.

Un cerşetor malaiez zdrenţăros se vârî în sufletul inspectorului şi întinse mâna cerând de pomană. În vreme ce Drum îi zvârli câţiva gologani, mormăi câteva cuvinte, după care cerşetorul se făcu nevăzut în mulţime. Apoi inspectorul se întoarse spre noi cu mutra mulţumită.

— Haideţi, domnilor – zise el vom bea o ceaşcă de ceai la chinezul Wang.

— Dar bine, inspectore, nu vrei să-i chemi pe oamenii d-tale? întrebă lordul, cu oarecare mirare.

— S-a făcut – râse poliţistul. Haidem!

II.
CEAINĂRIA.

NE DUSE PRIN STRĂDUŢE ÎNTORTOCHEATE şi se opri înaintea unei case scunde.

— Aici e, ne zise. Să nu-ţi vină să crezi că din toate ceainăriile Penang-ului aceea a lui Wang e cea mai vizitată. Ei e foarte bogat, are pe strada din spatele acesteia o vilă a cărei grădină răspunde la mare. Dar aici în căsuţa asta banii îi curg gârlă, căci el serveşte cel mai bun ceai pe care îl găseşti pe toată coasta peninsulei Malaca. Ia să vedem dacă mai găsim loc.

Tot parterul casei era format dintr-o încăpere, împărţită în cabine mici având între de pereţi de bambu înalţi de un metru şi jumătate. Prin mijloc ducea un gang. Toate cabinele erau ocupate de Europeni eleganţi, marinari şi kuli chinezi. O adevărată amestecătură de naţii.

În cele din urmă Drum îi găsi într-o cabină o masă, la care stăteau numai doi kuli murdari cu ceştile de ceai înaintea lor.

— Să ne aşezăm aici, zise el cu glas tare. Poate ca vine Wang în persoană în local, e un bărbat foarte interesant.

O chinezoaică micuţă, sulemenită, intră înăuntru şi într-o englezească stâlcită ne întrebă ce dorim. Drum comandă pentru fiecare câte o ceaşcă din ceaiul cel mai bun şi întrebă dacă Wang fusese pe acolo.

— Nu, stăpânul trebuie să vie, răspunse Chinezoaica.

— Foarte bine! zise Drum şi se aşeză lipit aproape de kuli.

Când ne fu servit ceaiul, furăm nevoit! Să constatăm că nu mai gustasem până atunci o băutură atât de bună.

În vreme ce cu tot îi lăudam calitatea, eu observai că unul din kuli strecură inspectorului un bileţel. Drum scoase carnetul de notiţe şi se prefăcu că frunzăreşte printr-unsul, dar eu văzui că luase bileţelul şi-l citea sub ocrotirea carnetului.

Îşi ridică brusc privirea, observă atenţiunea mea şi încruntă sprâncenele.

— Nu-ţi place ceaiul? întrebă el.

— Dimpotrivă, foarte mult chiar, răspunsei eu şi aplecai capul deasupra ceştii.

Cu toate astea nu mă putui opri să nu privesc pe furiş la inspector şi observai iarăşi că strecură acum un bileţel kuli-ului. Chinezul zdrenţăros se ridică, aruncă chelneriţei o monedă de aramă şi părăsi ceainăria.

Când privii iar în Jos spre ceaşcă văzul un bilet era de la inspector şi citii mirat:

„Te rog să nu-mi turburi jocul. Nu mă tine sub observaţie, ci ia parte şi d-ta la discuţia celorlalţi.

Drum”.

Încuviinţai din cap şi întorcându-mă spre Marian îi întrebai de ce nu venise cu noi şi Pongo.

— A dispărut brusc – răspunse prietenul meu. De sigur că are vreun plan şi sunt de părere să-l lăsăm să facă ce-o vrea. Nu m-aş mira deloc, dacă va da de urma dispărutei.

— Hm… dacă n-o face Drum, atunci nici Pongo n-o scoate, la capăt, zise lordul, necăjit. Şi inspectorul pare că nici nu se sinchiseşte.

Drum zâmbi numai şi… cumpără o sticluţă de parfum de la un ambulant care se oprise la masa noastră. Ce anume vroia să facă cu asta nu prea pricepeam. Dar în vreme ce plătea cumpărătura şopti, ceva chinezului. Nu cumva…? dar mi se interzisese să-l observ pe Drum, aşa că plecai capul asupra ceştii cu ceai.

Acum însă lordul îl luă în primire de-a dreptul:

— Ce ai de gând, inspectore, nu vrei să întreprinzi nimic? Să rămâie dispărută biata fată fără ca măcar dibaciul inspector Drum să găsească o urmă? Fireşte, dacă stai aici şi bei ceai, e greu să vii de hac unei bande de tâlhari. Ia spune, cam ce ai de gând?

— Dar bine, Mylord – răspunse Drum, calm – sunt doar în toiul activităţii. Mai aşteptaţi niţeluş şi sunt sigur că veţi retrage acuzaţiile ce mi le aduceţi. A, uite-i pe Wang.

Un chinez peste măsură de gras veni la masa noastră. Zâmbetul nelipsit al galbenilor se întipărise rânǎ şi pe obrajii săi dolofani şi ochii-i mici luceau viu şi viclean din orbitele for îngropate în grăsime. Frumos nu era de loc şi din prima clipă mă năpădi un sentiment de ură pentru el.

Dar Drum îl salută foarte călduros, îi strânse mâna prieteneşte şi mi-l prezentă cu tot ceremonialul cuvenit. Apoi începu să întrebe de tot felul de lucruri iar Wang răspunse nepăsător la toate.

Inspectorul privea adesea pe furiş spre intrarea localului, în vreme ce urma să vorbească cu Wang; mie mi se păru că zâmbetul chinezului devenea mai pronunţat când observa privirile pe furiş ale lui Drum. Deodată îl auzii zicând:

— Păcat că n-ai văzut, domnule inspector; puţin mai înainte un kuli a înjunghiat cu pumnalul pe un vânzător bătrân, în strada unde se află casa mea. Lucrul s-a petrecut foarte repede şi înainte ca să sosească poliţiştii făptaşul a şi dispărut. Eu am fost martorul întâmplării de la fereastra odăii mele de lucru..

Drum păru o clipă că vrea să sară de pe scaun, se stăpâni însă şi întrebă cu glas înăbuşit:

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu puţin înainte de a veni eu, domnule inspector. Era un vânzător de parfumuri.

Bănuiala mea că bătrânul negustor ambulant fusese un om de-al inspectorului, se adeveri de astă dată. Pe de altă parte ştiam acum aproape sigur că chinezul cel gras era vinovat de moartea poliţistului deghizat. Drum îşi întinsese plasa, dar vicleanul galben o ocolise.

Inspectorul închise o clipă ochii, apoi zise nepăsător:

— Acum nici poliţia nu poate face mare lucru. Dacă criminalul nu se va da de gol vreodată la o beţie, de sigur că nu vom pune mâna pe ei. Colegii mei vor fi luat măsurile trebuincioase, aşa că nu mai e nevoie să mă ostenesc eu. Dar ia spune, ai din ceaiul ăla nou, pe care ti l-a trimis Me Jon?

— Da, domnule inspector. Tocmai vroiam să vă rog să gustaţi dintr-unsul, nu aici, ci în locuinţa mea. Mărturisesc că n-am avut încă un ceai mai bun.

— Atunci trebuie să fie ceva extraordinar.

Drum se ridică:

— Sunteţi de părere să primim amabila invitaţie, domnilor?

Deoarece făcea semne din cap, fireşte că încuviinţarăm şi-l urmarăm pe chinez care ne conduse printr-o uşă dosnică în grădina proprietăţii sale. Simţeam că ne apropiam acum de o primejdie mare, căci dacă Wang avea într-adevăr oarecari legături cu banda pe care o căutam noi, n-aveam să ne aşteptăm la nici un fel de cruţare din partea lui.

În drum prin minunata grădină căutai să mă apropii de inspector, dar se vede treaba că acesta îmi ghici gândul şi se pricepu să mi-l abată. Pe chipurile tovarăşilor mei observai de asemeni o anumită încordare, numai Hoddge părea nepăsător şi se minuna de frumuseţea grădinii.

Ajunserăm în faţa vilei lui Wang şi trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptasem la atâta frumuseţe. Chinezul trebuia să fie milionar ca să locuiască într-o asemenea casă. Şi imediat bănuielile mele cu privire la Wang se întăriră. Era cu putinţă să câştige atâţia bani numai de pe urma ceainăriei sale?

Intrarăm în marea sală de primire şi furăm imediat înconjuraţi de un roi de servitoare, care ne luară din mâini căştile tropicale, pe urmă Wang ne conduse într-o odaie încăpătoare, ale cărei ferestre lucru ciudat – aveau zăbrele groase. Tocmai ma băteam cu gândul s-o iau înapoi din prag, când Wang însuşi arătă spre zăbrele şi zise inspectorului:

— În vremea din urmă s-au făcut încercări repetate de a se pătrunde aici. De aceea trebuie să mă apăr cu gratii. Luaţi loc vă rog, domnilor, voi da poruncă să se servească imediat ceaiul.

Ne aşezarăm pe scaunele îmbrăcate cu mătase albă, în jurul mesei lăcuite şi Wang părăsi încăperea.

Nu ştiu de ce, dar mă simţii deodată grozav de neliniştit şi dusei mâna la brâu ca să împing revolverul în buzunarul hainei. Dar brâul era gol… Cele două pistoale şi cuţitul dispăruseră. Înmărmurit mă uitai la tovarăşi şi şoptii:

— Mi-au dispărut armele. În ceainărie le mai aveam.

— Drace! scrâşni Hoddge şi ale mele au zburat.

Făcurăm îndată trista constatare că eram toţi cu desăvârşire dezarmaţi. Neliniştea puse stăpânire pe fiecare din noi, mai ales că Drum şopti:

— Servitoarele alea de afară trebuie să ne fi jefuit. Chinezoaicele sunt nespus de îndemânatece din acest punct de vedere. Haidem, domnilor, să plecăm mai bine. Să nădăjduim că planul meu izbuteşte la timp, altminteri ne aflăm într-o situaţie proastă de tot.

Se îndreptă repede spre uşă, dar când dădu în lături perdelele de mătase din dreptul el, văzurăm nişte zăbrele groase. Dumnezeu ştie

cum ajunseseră acolo.

Şi mai văzurăm ceva care ne făcu să ne înfiorăm… un tigru uriaş, care mârâia întărâtat şi sări spre uşa zăbrelită. Drum dădu repede drumul perdelei şi păşi înapoi.

— Foarte frumos! mormăi el. Se pare că i-am găsit pe cei pe care îi căutăm, dar cred că acum totul e degeaba. Dacă oamenii mei vor izbuti să pătrundă în casă. Chinezul va trage în sus grilajul şi se va scuza apoi zâmbind, spunând că n-am fost eu destulă băgare de seamă faţa de tigrul său. Nimeni nu-i va putea dovedi vinovăţia când noi vom fi pe lumea cealaltă.

Lordul părea că se află în elementul său. Aici era vorba de primejdie adevărată, aşa cum îi plăcea lui.

— Hi, hi, chicoti dânsul, sunt curios să văd pe cine îl va lua întâi în primire. Cred că pe d-ta, dragă inspectore, căci eşti mai cu moţ.

— Tocmai mi-a venit ceva în gând, zise Drum. Poate că peste puţin timp vom putea părăsi nestingheriţi închisoarea asta dacă Wang va îndepărtă din casă dovada activităţii sale. Se va putea scuza atunci că un servitor a lăsat liber tigrul din nebăgare de seamă şi că el vroia să ne apere lăsând în jos grilajul.

— Şi furtul armelor noastre? întrebai eu.

— Alea puteau să ne fi fost şterpelite în ceainărie.

— Tăcere! exclamă deodată Marian, cu glas înăbuşit. Aud ceva. Şi asta pare să fie dovada, dragă Drum.

Ne apropiarăm de prietenul nostru, care se oprise în fundul încăperii. Îşi lipi capul de perete şi ridică mâna. Tăcurăm chitic şi acum auzirăm şi noi: *„… que votre volonte soit faite sur la terre comme aux deux…”*

„Tatăl nostru” rostit de o tânără franţuzoaică.

Stăteam liniştiţi şi ascultam glasul mişcător, aproape de copil: *„Mais delivrez-nous du mal. Ainsi soit-it”*

— Amin! zise şi Drum, cu seriozitate. Aşa, domnilor, asta e dovada de netăgăduit că galbenul se află în legătură cu negustorii de carne vie. Am bănuit-o eu de mult, căci atât de mulţi bani nu putea câştiga el cu ceainăria lui. Aceea care a rostit rugăciunea a fost nenorocita Violette Tardon. Da, acum însă trebuie să ieşim de-aici. Drace, se pare că ridică grilajul.

Un zgomot uşor, un scârţâit, se auzi de după perdeaua grea de mătase. Ramaserăm încremeniţi de spaimă, căci acum trebuia şi vină grozăvia cea adevărată.

Însă Marian zise liniştit:

— Nu mi-au luat ei chiar toate armele. Cele mal bune le am încă aici şi voi face proba îndată cu de.

Scoase din buzunarul de la piept tubul de suflat pe care îl luase de la preotul focului când se întâlnise cu el lângă coliba „Sfântului

fluviului”. Mai luase apoi o cutie în care se aflau săgeţile şi o deschise:

— Astea sunt alea muiate în otrava ucigătoare, zise el încet şi vâri săgeată în ţeava subţire. Vom vedea acum dacă „Sfântul fluviului” mi-a dat o armă bună.

Lua o a doua săgeată în mâna stângă, închise cutia şi o vârî în buzunar. Apoi se duse în vârful degetelor spre perdea şi ne făcu semn să rămânem la focurile noastre. Scârţâitul din dosul perdelei tot se mai auzea.

Marian mai era la doi paşi numai de portieră.

Se ghemul jos, duse ţeava la gură şi rămase în aşteptarea fiorosului duşman. Acesta nu se lăsa mult aşteptat.

Perdeaua se desfăcu la mijloc şi căpăţâna grozavă se vârî încetişor înăuntru. Când tigrul văzu pe prietenul meu atât de aproape de el, închise o clipă pleoapele. Semn că se pregătea de săritură. Atunci se auzi o şuierătură; săgeata pornise. Marian vâri imediat a doua săgeată în ţeavă şi o duse iar la buze.

Dar nu mai era nevoie. „Sfântul fluviului” nu-l înşelase. Trebuie sa fi fost o otravă grozavă, de care cu drept cuvânt se putea spune că avea efect fulgerător. Tigrul ţinu pleoapele închise două, trei clipe, apoi holbă ochii mari, scoase un horcăit scurt, căpăţâna uriaşă căzu pe labele dinainte întinse şi fiara uriaşă rămase nemişcată.

Marian se ridică liniştit.

— Arma pare să fie foarte bună – şopti el. Acum putem părăsi închisoarea şi s-o eliberăm pe Violette Tardon.

Dădu înlături perdeaua şi trecând pe lângă cadavrul tigrului intrară în sala cea mare, ţinând în mână tubul aducător de moarte.

Ajunserăm cu toţi în sală şi ne încordarăm auziţi. Pe undeva trebuiau să fie servitori de-ai chinezului, care se vor năpusti imediat asupra noastră. Glasul care rostise rugăciunea venise din dreapta şi Marian se furişă încetişor de-a lungul peretelui, ca să asculte la perdeaua cea mai apropiată.

Noi îi urmaserăm şi stăteam lângă ei. Deodată tresărirăm. Îndărătul perdelei răsunase un ţipăt horcăitor, apoi se auzi un glas la al cărui sunet ne privirăm uimiţi unul pe altul. Era Pongo.

— Masser rău cunoaşte încă Pongo, urlă el.

Marian trase repede perdeaua şi atunci pătrunseserăm repede în încăpere. Pe un scaun de lângă masă stătea Wang cu capul atârnând pe spate. Obrazul lui stâng era plin de sânge.

— O dovadă de puterea pumnului lui Pongo. Pentru mult timp fusese făcut nevătămător, astfel că ne puturăm apropia de grupul din colţul stâng al încăperii. La perete stătea, cu chipul schimonosit de spaimă… elegantul Me Jon, multimilionarul chinez. Se holba încremenit la Pongo, care stătea liniştit în faţa lui.

— Ce s-a Întâmplat Pongo? întrebă Marian.

Uriaşul se întoarse.

— O, Massers toţi aici, foarte bun, râse el.

— Eu luat după Masser rău de colo – arătă spre Wang – vrut împuşcă. Acum socoteşte cu Masser rău de aici.

— Atenţiei strigarăm cu toţii într-un glas, căci Me Jon se folosise de nebăgarea de seamă a lui Pongo spre a scoate un cuţit lung şi se pregătea tocmai să-l împlânte în trupul uriaşului.

Dar negrul simţise primejdia. Se răsuci pe călcâie cu iuţeala fulgerului şi prinse mâna Chinezului cu stânga sa. Se auzi o bufnitură scurtă şi Me Jon căzu în genunchi, ţipând. Pongo îi răsucise dintr-o singură mişcare încheietura mâinii.

Un strigăt care venea dinspre intrare ne făcu să ne întoarcem. Acolo se afla un chinez, probabil un servitor şi strigătul său de alarmă atrase pe alţii. Dădură buzna în odaie, în mâini cu cuţite şi măciuci scurte. Şi noi eram dezarmaţii. Deodată zbura spre mulţimea servitorilor un scaun greu, apoi Pongo sări şi el după scaun, sub care se zvârcoleau gemând mai mulţi servitori. Ţinea pumnii ridicaţi şi scoase unul din ţipetele sale războinice – şi zău nu era de mirare ca ceilalţi chinezi, văzând făptura aceasta grozavă, izbucniră în strigăte de spaimă şi o rupseră de fugă.

Inspectorul Drum se apropie de fereastră, o deschise şi privi afară. Dădu din cap mulţumit, scoase un fluierat şi dădu o comandă. Peste cinci minute – în care timp noi căutam de zor intrarea tăinuită spre închisoarea franţuzoaicei – pătrunseră din toate părţile oameni în grădină şi casă. Erau cerşetori, negustori ambulanţi, hamali, etc.

Un malaiez mărunţel dar vânjos, cu chipul energic, se apropie de inspector şi aşteptă ordinele acestuia.

— Toţi servitorii din casă să fie arestaţi, porunci Drum. Ceainăria să fie închisă. Apoi să se perchiziţioneze cu amănunţime casa, trebuie să căutăm închisoarea în care se află fata răpită. Din încăperea alăturată am auzit glasul unei franţuzoaice, pe care nelegiuitul de Me Jon a adus-o din Singapore. Dar nu putem găsi intrarea.

— Îmi daţi voie, domnule inspector, să-l întreb pe Me Jon zise malaiezul, într-o englezească fără cusur.

Drum şovăi o clipă, dădu apoi din cap şi zise scurt:

Malaiezul se apropie de Me Jon, care zăcea la pământ şi gemea.

— Se aplecă asupra lui şi-l întrebă unde se află intrarea tăinuită. Milionarul, însă, dădu cu încăpăţânare din cap.

Atunci malaiezul se aşeză în aşa fel încât noi nu mai puturăm vedea pe chinez, se aplecă şi mai mult – şi în clipa următoare un ţipăt înfiorător răsună prin încăpere – malaiezul întrebă din nou, de data asta mai ameninţător, dar nu primi nici un răspuns.

Ne uitarăm speriaţi unul la altul şi Marian ridică mâna ca să dea de înţeles inspectorului să-l cheme înapoi pe Malaiez. Dar atunci răcnetul

încetă şi Me Jon bolborosi:

— Lângă uşă… apăsaţi pe balaurul galben.

Tapetul roşu al odăii avea pe dansul animale fabuloase galbene, printre care un singur balaur mic. Marian apăsă cu putere pe el şi atunci se dădu în laturi fără zgomot o bucată mare de perete iar în faţa noastră se ivi o scara care mergea dreaptă în jos.

— Scoateţi lămpile de buzunar! porunci Drum şi câţiva vânzători ambulanţi scoaseră la iveală lămpi pe care ni le întinseră.

Apoi văzurăm cu bucurie intrând doi cerşetori care duceau armele noastre.

— Am găsit armele acestea în camera servitorilor, ziseră ei.

— Bravo! îi lăudă inspectorul. Aşa, domnilor! Acum merg mai liniştit colo jos.

— Nu există nici o primejdie, domnule Inspector – spuse malaiezul care smulsese taina de la Me Jon – l-am întrebat dacă sunt niscaiva capcane şi ei a negat. Sunt sigur că nu m-a minţit..

— Cred şi eu, cu toate astea să fim cu băgare de seamă, zise Drum şi dispăru repede în gaura din perete…

III.
SPRE NOI AVENTURI.

ÎL URMARĂM REPEDE PE INSPECTOR şi după vreo douăzeci de trepte, ne trezirăm într-un gang întunecos şi strâmt din care porneau multe uşi trainice. Toate aveau zăvoarele pe dinafară şi repede deschiserăm una după alta. Dar numai patru din celulele acestea erau ocupate – de ultimele din europenele răpite, despre care vorbise Drum. Printre de se afla Violette Tardon. Care, prin sticla plutitoare ce o zvârlise în apă, devenise şi salvatoarea tovarăşelor ei de suferinţă.

După ce ne mulţumiră ca lacrimile în ochi, le duserăm sus pe bietele fete. Tocmai atunci era scos afară Me Jon care era pe jumătate leşinat şi domnişoara Tardon se cutremură când îl zări:

— Am fost chemată la telefon la hotel – zise ea – şi mi se anunţă că logodnicul meu mă aşteaptă într-un local din apropiere, apoi pe stradă mi se aruncă o pătură peste cap, îmi pierdui cunoştinţa şi mă trezii într-o cabină de vapor.

Atunci intră el şi-mi spuse batjocoritor că acum sunt proprietatea lui. Se lăudă chiar că mai făcuse la fel cu multe alte fete. Când mă părăsi, aruncai în mare sticla cu apă de baie – aveam cuferele mele în cabină – după ce vârâsem în ea un bileţel prin care ceream ajutor. Aţi găsit sticla?

— Da, copila mea – râse lordul – de aceea am şi venit aici. Şi pe răpitorul d-tale nădăjduiesc să-l văd spânzurat în curând.

— Va avea prilejul – zise Drum – cu nemernici de ăştia isprăvim

repede.

A doua zi la amiază sosi Gaston Roule, logodnicul Violettei. Marian şi cu mine o conduserăm în port, căci tovarăşii asistau în vremea asta la spectacolul spânzurării lui Me Jon, Wang şi servitorilor acestora.

Lordul Hagerstony invită pe cei doi logodnici pe yachtul său şi pe când stăteam la masă în cabina spaţioasă, îi povestirăm lui Gaston Roule aventurile noastre. El ne mulţumi din suflet pentru salvarea logodnicei sale, apoi însă făcu deodată o mutră tristă şi zise oftând:

— Pentru mine e o mare nenorocire că Me Jon era un criminal. Căci acum am rămas fără slujbă şi nimeni nu mă va primi când va afla că am fost contabil la ticălosul acela. Poate ca mulţi s-ar gândi chiar că am lucrat mână în mana cu el.

— Hm… ai dreptate – răspunse Hagerstony.

— Dar nu trebuie să te descurajezi. Mulţumită relaţiunilor mele îţi voi face eu rost de o slujbă.

— O, cât vă sunt de recunoscătoare! exclamă fermecătoarea fată..

Apoi se întoarse brusc spre logodnicul ei şi-i şopti ceva. Auzii lămurit cuvântul: „comoară”. La început mă gândii la un cuvânt drăgăstos, dar Roule clătină capul râzând şi ne zise:

— Logodnica mea vorbeşte mereu de o comoară pe care bunicul ei or fi ascuns-o undeva pe o insulă în apele indiene. Îmi spunea acum că ar fi bine s-o căutăm. Eu unul cred că mai sigur şi mai nimerit e să-mi caut o slujbă.

— Dar tata susţinea asta cu tărie, stărui Violette.

— Bunicul i-a spus-o pe patul de moarte şi vroia să-i lămurească şi schiţa, când moartea i-a închis gura.

— De unde să fi avut bunicul d-tale comoara? întrebă Hagerstony. Comori mari sunt prea puţine, draga duduie.

— Daca or fi existând într-adevăr.

— Bunicul a fost medic la Curtea regală din Siam. Răspunse Violette.

— Tratamentele sale au avut succes şi ca răsplăti a primit, afară de bani, bijuterii şi pietre preţioase. Înapoindu-se în patrie a împachetat giuvaierurile într-o ladă de lemn. Un taifun a surprins vaporul şi l-a azvârlit pe o insulă. Mulţi călători şi marinari şi-au găsit moartea – ceilalţi însă, printre care şi bunicul meu, s-au instalat pe insulă cum au putut. Epava vasului a fost distrusă încetul cu încetul de valuri. Ei au salvat în primul rând lăzile cu merinde şi într-o noapte, bunicul a scos afară şi lada lui cu giuvaieruri şi a îngropat-o adânc în desişul insulei. Afară de el şi încă trei inşi care au scăpat teferi din catastrofă, mai erau zece marinari care de sigur că l-ar fi jefuit de comoară dacă ar fi ştiut de ea.

Aşteptau mereu să treacă pe acolo un vapor, până ce, în cele din urmă, se îmbarcară în barca de salvare şi porniră în larg. Bunicul n-a

putut lua cu el lada în barcă, deoarece aceasta era încărcată cu oameni. Abia peste trei zile fură luaţi pe un vapor, care mergea direct în patrie. La coborâre bunicul alunecă pe punte şi se lovi cu capul de marginea bărcii de salvare. Se alese cu fractura bazei craniului şi îşi reveni în simţiri abia în patrie.

Bunica putea trăi fără grijă cu banii ce îi economisise din ceea ce-i trimisese el în cursul anilor şi bunicul fu luat în râs de toţi aceia cărora li se adresă cerându-le bani, ca să poată aduce comoara. Şi astfel muri bietul de el, fără să fi putut salva giuvaierurile. Eu însă cred în existenta comorii şi vreau să încerc să găsesc lada.

Hagerstony privi lung pe tânăra franţuzoaică, dădu apoi din cap şi zise:

— Te cred, domnişoară Tardon. Şi voi face o propunere: te duci încă de astăzi la consulul de aici şi te cununi cu domnul Roule. Apoi te invit sa fii musafirul meu şi vom porni să căutăm insula unde se află comoara bunicului d-tale.

Dacă nu vom găsi giuvaierurile, atunci voi îngriji eu ca logodnicul d-tale să capete o slujbă bună.

— Dacă le găsim, însă, le voi cumpăra eu şi cu banii ce veţi lua pe ele vă veţi putea crea o existentă minunată în patria d-voastră. Asia nu e pentru femei atât de tinere şi frumoase, de asta ţi-ai dat, cred şi d-ta seama.

Mulţumită influente sale şi poate că şi datorită faptului că nu se uita la bani, consulul îndeplini formalităţile cununiei şi peste două ceasuri şedeam din nou cu toţii în cabina de locuit şi ciocnirăm în sănătatea tinerei perechi.

Acum veniră şi Hoddge, inspectorul Drum şi Pongo…

După ce tovarăşii luară loc, Hagerstony le prezentă pe tinerii însurăţei şi le istorisi apoi de comoara ascunsă. Hoddge se înflăcără imediat.

— Insula trebuie să se afle pe aproape susţinea el – şi vasul trebuie să fi trecut de strâmtoarea Malaca atunci când a fost cuprins de taifun. Căci altminteri cazul n-ar fi fost uitat aici pe coaste. Lordul povestea doar şi de o schiţă, stimată doamnă, aş putea s-o văd?

Violette se duse în cabina ei şi se înapoie curând cu un plic, din care scoase o hârtie îngălbenită.

— E foarte ştearsă, din păcate, zise ea cu tristeţe; nu prea cred ca veţi putea descifra.

Hoddge încruntă, sprâncenele când despături hârtia învechiţi şi o întinse pe masă.

— Ai dreptate – mormăi el – se vede o insulă şi aici sunt câteva linii, care de sigur că însemnează coasta. Linia asta şerpuitoare o fi vreo adâncitură sau ceva asemănător; deasupra ei sunt doi o mititei.

Şi aici a fost scris probabil numele insulei. Descifrez un *T*, un *r* şi un

s la sfârşit. Hm… bunicul d-tale n-a făcut nici o aluzie cam pe unde s-ar afla insula?

— Cred – făcu tânăra, tulburată – că bunicul şi-a pierdut în parte memoria din cauza loviturii de la cap. Se spune că privea adesea harta şi clătina mereu capul.

— Aşa! făcu Hoddge, îngândurat.

— Atunci poate că toată povestea cu comoara… nu e decât poveste?

Ochii frumoşi ai tinerei femei se umplură de lacrimi; atunci Marian zise cu seriozitate:

— Se prea poate ca bietul om să-şi fi pierdut memoria din cauza accidentului suferit. Sunt însă încredinţat că povestea cu comoara este adevărată. Altminteri nu s-ar fi ţinut de ea cu atâta încăpăţânare. Toate celelalte se poate să le fi uitat, dar lucrul acesta i s-a întipărit în memorie. Aşa, acum să ne sfătuim unde s-ar putea afla insula.

Se aplecă asupra documentului, apoi spuse cu întărire:

— Trebuie să fie un grup de insule, aici se mai pot vedea cercuri mici, care e drept că sunt decolorate, dar s-a întipărit pe hârtie. Acum literele. Peste linia şerpuita stau doi *o* unul lângă altul. Asta ar putea însemna „boot” (barcă) şi linia corespunde probabil drumului făcut de barca de salvare cu naufragiaţii.

— Drace! exclamă Hoddge.

— Să ştii că aşa e. Atunci au fost împinşi de la nord spre sud-est Hm… dar încotro?

— Deasupra grupului de insule stă *T. r. s.* zise Marian, îngândurat Fără îndoială că nu sunt pe nici multe grupe de insule al căror nume să conţină literele acestea. Dac-am fi în apropierea Australiei aş crede că sunt insulele Torres. Astea sunt aşezate între Noua Guinee şi coasta de nord a Australiei.

Hoddge sări în sus şi chipul îi strălucea.

— Să ştii că ai ghicit, domnule Farrow, strigă el aproape. Aici în arhipelagul Mergui, peste drum de coasta Tenasserim, există un grup de insule care se numesc „Insulele Torres de vest”. Fără îndoială că astea sunt, căci prin ţinutul acesta se dezlănţuie adesea furtuni care capătă tăie de taifunuri.

— Minunat! exclamă lordul – noi tocmai aveam de gând să ne îndreptăm spre coasta Tenasserim. Admirabil, ne aşteaptă o nouă aventură. Numai de n-ar lipsi şi puţină primejdie aşa cum îmi place mie.

Doamna Violette zâmbi.

— O, cât mă bucur, domnilor – zise ea – sunteţi atât de binevoitorii Dar în primul rând mă bucură faptul că-l credeţi pe bunicul meu. În ce priveşte primejdia, se prea poate să existe, căci se zice că bunicul vorbea mereu de un monstru.

— Minunat, cât se poate de minunat!

De bucurie, lordul sări în sus.

— Tocmai monştrii ne plac noul mai mult. Pornim imediat la drum. Inspectare, vii şi dumneata.

— As veni cu draga inima, dar serviciul nu ma lasă, răspunse Drum.

Inspectorul îşi lua rămas-bun şi de la noi şi-l conduserăm până la parapet. Apoi Hagerstony se întoarse spre căpitanul Thackeray şi zise:

— Daţi drumul! Cu toată viteza în sus spre arhipelagul Mergui. Mergem la insulele Torres de vest.

Peste o jumătate de ceas Penang-ul rămăsese în urma noastră. Noi şedeam iar în cabină şi discutam asupra călătoriei.

— Sunt multe insule în grupul acesta şi doar nu putem cerceta fiecare în parte, îşi dădu cu părerea lordul.

— Bunicul d-tale, doamnă, n-a dat vreo explicaţie mai lămuriţi unde a debarcat şi unde a ascuns comoara?

Tânăra privi în gol câteva clipe, apoi zise cu şovăială:

— Tata îmi apunea că el vorbise de un grup ciudat de stânci, care se ridica în mijlocul insulei sub forma unei case cu acoperişul ţuguiat. Comoara a îngropat-o pe marginea sudică a acestor stând, sub un palmier uriaş.

— Atunci trebuie să găsim insula, zise Hoddge. Poate că va trebui să rămânem mai multă vreme în arhipelag şi ar fi mai bine, deci, mylord, daci ne-am completa provizia de merinde în vreun port. Aş propune şi mergem direct spre oraşul Mergui. Insulele căutate se află aproximativ la o sută cincizeci de kilometri spre sud-vest. Poate că aflăm acolo unde se găseşte o insulă cu grupul aceste de insule.

— Ai dreptate, dragă Hoddge – răspunse lordul.

— Nu m-am gândit ci s-ar putea să fim nevoiţi să rătăcim mai mult timp. În orice caz, voi cumpăra merinde pentru trei luni. Dacă mergem cum trebuie, mâine noapte ajungem la Mergui, dormim pe yacht şi a doua zi ne isprăvim treburile. Vom putea începe pe urmă în linişte cercetările.

— Stimată doamnă - începu iar Hoddge – e important să aflăm orice cuvânt pe care-l ştiţi de la bunicul d-voastră. Zici că n-a povestit mai mult decât de insula cu stâncile ciudate şi palmierul uriaş? Se prea poate că în răstimp vreun taifun va fi doborât copacul acesta şi atunci ne-am pierde vremea căutând.

— Ah! făcu tânăra femeie.

— Fireşte că bunicul a vorbit multe fără rost în aiurelile lui, dar tata n-a pus prea mult temei pe vorbele sale. Totuşi, bolnavul repeta mereu unele fraze şi poate că de sunt în legătură cu comoara. Spunea adesea: *„Nu vă apropiaţi prea mult de crăpătură, feriţi-vă de monstrul”* Apoi: *„Fiţi atenţi asupra verdelui, e primejdios!”*. Şi încă: *„De la blocul*

negru două sute de paşi spre soare”. Astea sunt frazele pe care bunicul meu le repeta necontenit, domnilor.

— Mi le-am notat – zise Marian – căci sunt de părere că au mare însemnătate. În primul rând fraza cu „crăpătura şi monstrul”. Poate că e o crăpătură în stâncă, în care se ascunde vreo fiară primejdioasă. Şi „verdele” ăla îmi dă de gândit. Pot fi şerpi, pot fi fructe.

— Nici eu nu ştiu, încă. În orice caz va trebui să fim cu ochii în patru la orice pas, dacă vom găsi într-adevăr insula.

*

După cum prevăzuse lordul, în seara zilei următoare ajunserăm în portul Mergui. A doua zi dimineaţă, Hagerstony făcu cumpărăturile, în vreme ce Hoddge se duse pe la nişte colegi de-ai lui să se informeze de insula cu pricina. Pentru masa de prânz, lordul ne invitase la cel mai bun restaurant din oraş, a cărui terasă dădea spre mare. Ne întâlnirăm acolo la ceasul hotărât, afară de Hoddge care întârzia cu o jumătate de oră. Era cam necăjit şi-şi dădu drumul imediat:

— Dracu s-o ia… ah! Iertaţi, vă rog, stimată doamnă!

— Dar nimeni nu cunoaşte pe grupul Torres o insulă pe care se află o stâncă în formă de casă. Va trebui, deci, să căutăm cam mult.

— Proastă afacere – zise Hagerstony – dar vom găsi noi totuşi comoara. Te-ai informat cei puţin dacă există palmieri şi „verde” primejdios pe vreuna din insule, sau dacă e cunoscut pe undeva vreun monstru?

Vorbise cam tare şi râdea din inimă acum.

— Nu – răspunse Hoddge, tot râzând – curiozitatea mea n-a mers atât de departe. Dar lasă că vom găsi noi insula, numai dacă vreo erupţie vulcanica nu i-o fi schimbat înfăţişarea, ceea ce e cu putinţă de altfel. Atunci fireşte că şi comoara ar fi pierdută.

— Ar fi păcat – interveni Marian – sunt însă de părere să amânăm discuţia asupra acestui subiect pentru atunci când vom fi la faţa locului în Australia.

— În Australia? întrebă Hoddge uimit şi râzând.

— Ce vrei să cauţi acolo? Îţi spuneam doar că insulele alea sunt aici…

— Da, lasă că ştiu eu, îl întrerupse Marian, aspru.

— Dar acum trebuie să pornim în jos spre Australia. Despre asta vă voi vorbi când vom fi pe yacht. Pentru moment e mai nimerit să facem cinstea cuvenită gustoaselor mâncări ce ne aşteaptă.

Fără motiv temeinic de sigur că Marian nu vorbise aşa cum vorbise, de aceea făcui semn cu piciorul pe sub masă lui Hoddge, îndemnându-l să tacă şi dusei degetul la buze când el mă privi cam chiorâş.

— Aşa, care va să zică – spuse el. Atunci e altă chestie.

Îşi roti apoi privirea prin sală, căci îşi dădu seama îndată că Marian zărise vreo iscoadă. Dar mesele vecine erau ocupate de persoane care

făceau impresia a fi cât se poate de onorabile.

IV.
ÎNTÂMPLĂRI INTERESANTE.

CÂND FURAM PE PUNTEA YACHTULUI, Hagerstony ne pofti în cabină şi întrebă de-a dreptul pe prietenul meu:

— Dragă domnule Farrow, ce vroiai să spui mai adineauri cu Australia? Şi de ce ne-ai împiedecat să vorbim despre comoară?

— Pentru că la masa de alături stăteau doi domni care păreau să asculte cu mare interes convorbirea noastră. E drept, că numai din momentul când au auzit cuvântul „comoară”. De sigur că i-ai observat şi d-ta pe cei doi, unul oacheş şi celălalt înalt şi blond?

— Fireşte – râse lordul – păreau să fie un spaniol şi unul de la nord, poate un norvegian. Dar eu sunt cunoscător de oameni şi cred ca erau doi diplomaţi.

— De aceeaşi părere sunt şi eu – mormăi Hoddge – aia doi nu-mi făceau impresia ca s-ar interesa de comoara. Sunt şi eu om prevăzător şi înainte de a rosti o vorba ma uit întotdeauna în jurul meu.

Tinerii Roule şi eu îi dădurăm de-asemenea dreptate, căci vecinii noştri de masa făcuseră o impresie cât se poate de buna. Dar Marian ramase la impresia lui.

— Am văzut lămurit că-şi şopteau ceva când Hoddge pomenise de comoara. Atunci şi-au încordat auzul spre noi, dându-şi aerul ca nu-i preocupa decât mâncarea din faţa lor. Afara de asta, am surprins o privire de înţelegere între ei, ca şi cum ar fi pus în taina un plan.

— Oh, draga Farrow, ai început sa vezi stafii, râse lordul. Daca au auzit într-adevăr ceva despre comoara, ce vrei sa facă cu asta.

— N-ar fi putut începe nimic, daca Hoddge n-ar fi pomenit de insula cu stânca ciudata. Atunci blondul tresari şi arunca o privire zâmbitoare tovarăşului sau. În aceeaşi clipa am dobândit convingerea ca el cunoaşte insula aceasta.

Lordul ieşi din cabina şi după zece minute maşina „Lady-ei Jane” începu sa duduie, iar yachtul părăsi încet portul.

Dar nu înconjurasem încă insula mare din faţa portului când yachtul stopa. Alergai repede pe punte când văzură o barca cu motor a poliţiei engleze care se aşeza de-a lungul. Un ofiţer cu patru oameni urca la bord.

— Îmi pare foarte rău, mylord, saluta el solemn şi încurcat – ca trebuie sa va supun vasul dumneavoastră unei percheziţii amănunţite. Ni s-a adus la cunoştinţa ca vreţi sa scoateţi afara din ţară pe furiş o comoara găsită.

Hagerstony ramase înmărmurit câteva clipe, apoi începu sa înjure, de parca n-ar fi fost lord, ci surugiu, se scuza faţa de doamna Viollete

şi se întoarce către ofiţer:

— Draga locotenente Brough, ma cunoşti doar. De asemenea ma cunosc şi cu superiorii dumitale. Crezi serios ce spui?

Tânărul ofiţer roşi, iar apoi răspunse destul de aspru:

— Mylord, în asemenea chestiuni noi nu glumim. Iată porunca scrisa pentru percheziţionarea yachtului dumneavoastră!

Hagerstony clătina mirat capul după ce citi documentul.

— Într-adevăr, mormăi el, nu ma pot împotrivi. Poftim, domnule locotenent, faceţi-vă datoria! Va atrag atenţiune, însă, pe cuvântul meu de onoare, ca nu e adevărata chestiunea!

— Cred, mylord, răspunse locotenentul, dar trebuie să-mi fac datoria.

Şi astfel furam nevoiţi sa rămânem pe loc trei ceasuri încheiate în care poliţiştii cercetară cu atenţiune sala şi cabinele. Stăteam furioşi pe punte, când trecu prin faţa noastră un yacht de mahon. Atunci lordul scoase o exclamaţie de uimire şi furie şi răcni:

— Drace, ai avut dreptate, Farrow! Uite colo pe puntea de comanda doi inşi care au ascultat discuţia noastră. A, uite ca fac chiar semne spre noi.

— Şi desigur ca ei ne-au denunţat autorităţilor, zise Marian. Acum au suficient avans sa ne şterpelească de sub nas comoara.

Nu folosi la nimic faptul ca lordul aleargă în încăperile din fund ale yachtului şi-l ruga pe locotenent sa isprăvească mai repede. Ordinul era ordin, aşa că trebui sa mai aşteptăm scrâşnind din dinţi încă două ceasuri după ce yachtul celalalt trecuse pe dinaintea noastră. În cele din urmă ofiţerul se despărţi de noi cerându-şi mii de scuze şi pornirăm cu toată viteza spre sud-vest, unde se afla grupul de insule Torres.

Cei o sută cincizeci de kilometri, yachtul nostru îi străbătu în vreo patru ceasuri. Se făcuse noapte când căpitanul Thackeray ne vesti că ajunseserăm la destinaţie.

Lordul porunci să rămânem pe aproape până dimineaţă şi după ce luarăm cina ne culcarăm. Dormirăm însă foarte puţin şi abia răsări soarele că ne şi aflam iarăşi adunaţi pe punte.

În depărtare se iviră puncte – insulele grupului căutat, după cum ne încredinţa Thackeray şi chiar Hoddge. Începurăm să le cercetăm sistematic, la rând.

Dar de fiecare dată râmaserăm dezamăgiţi, căci insulele care se iveau înaintea noastră erau, ce-i drept, acoperite cu vegetaţie, dar nu se vedea nici o urmă de stânci. Ne pierdurăm astfel vremea până la amiază şi Hagerstony avu de furcă ca să ne adune pe toţi la masă în cabina de locuit. Deodată căpitanul se ivi în uşă.

— Ce s-a întâmplat, dragă Thackeray? întrebă lordul.

— În faţa noastră e yachtul de mahon, raporta bătrânul lup de mare.

Alergarăm pe punte. Prin telescopul minunat pe care-l avea lordul pe bord, puturăm recunoaşte lămurit yachtul potrivnicilor noştri. Acum Marian lua el conducerea.

— Mylord – strigă el energic – lasă yachtul să se abată din drum până când cei doi din faţa noastră nu ne-or mai putea recunoaşte cu ochiul liber nici măcar ca un punct. Nădăjduiesc că n-au ocheane atât de puternice ca noi. Dacă îi vom urmări acum, poate că ne-or aduce la insula pe care o căutăm.

— Minunat, dragă Farrow! exclamă lordul şi dădu imediat comenzile trebuincioase.

Imediat „Lady Jane" îşi micşoră viteza şi peste puţin timp, nici noi nu mai puteam vedea yachtul celălalt prin telescop decât ca un punct foarte mic. Călătoria ţinu până seara, apoi se ivi din nou Thackeray şi întreba:

— Am ieşit din grupul Insulelor Torres. Să continuăm cu urmărirea yachtului străin?

— Da.

— Răspunse Marian, fără să-l întrebe pe lord – numai astfel vom putea găsi insula căutată.

Până atunci trecusem cu vederea să-l punem în cunoştinţă pe căpitan cu planul nostru – ceea ce făcu acum Hagerstony şi spre nespusa noastră uimire, Thackeray zise liniştit:

— Cunosc insula aceasta. E drept că o erupţie vulcanică i-a cam schimbat înfăţişarea acum vreo zece ani, dar eu însumi am mai văzut – întâmplător, de altfel – stâncile acelea ciudate. Dacă cotim acum spre nord, dăm de-a dreptul la insulă.

Ne uitarăm unul la altul, apoi lordul hotărî:

— Ne îndreptăm imediat spre insulă.

— Da – interveni Marian – de mult bănuiam eu că yachtul ăla afurisit vrea sa ne rătăcească. Şi deoarece nimeni în Mergui nu ştia despre o insulă cu stânci atât de ciudate, sunt şi eu încredinţat că domnul căpitan al nostru cunoaşte locul cu pricina. Aşa dar, înainte spre nord!

Yachtul făcu un viraj şi luă direcţia nouă. După un timp se ivi în depărtare la orizont un punctuleţ şi Thackeray exclamă mulţumit:

— Asta e insula. E drept că vom găsi cu greu un loc de ancorare, căci toate coastele sunt scobite; va trebui să mergem cu bărcile la mal.

— Asta nu face nimic – răspunse lordul – pentru mine principalul lucru e să fie acolo palmieri, verde primejdios şi monştri.

— Îmi pare rău, dar cu astea nu vă pot servi – râse căpitanul – căci nu m-am ocupat cu insula aia atât de aproape. Acum cred că trebuie să ancorăm, căci peste o jumătate de ceas se înnoptează.

— Aşa e – zise lordul – să mergem mai departe, până vom avea insula la câteva sute de metri înaintea noastră.

Luasem ocheanul lordului şi privii insula îndepărtată. Nu descoperii nimic deosebit, aşa că lăsai ocheanul jos şi începui să privesc orizontul de jur-împrejur. Când mă uitai îndărăt, însă, tresării speriat, căci zării atunci prin ochean… yachtul cafeniu, care ne urmărea acum.

La strigătul meu de alarmă, tovarăşii dădură fuga şi cu toţii privirăm spre misteriosul urmăritor. Şi în vreme ce discutam cu aprindere, căpitanul Thackeray stopă vasul şi ancora se lovi de fund. Ne aflam numai la două sute de metri depărtare de insula pe care s-ar fi aflând comoara. Şi când privirăm înapoi la yachtul cafeniu, întunerecul se lăsă brusc.

Noaptea se scurse în linişte. Când răsări soarele ne aflam cu toţii sprijiniţi de parapet şi priveam spre insula apropiată. Nu se vedea nimic suspect şi lordul dădu porunca să mergem mai aproape cu yachtul. Dar căpitanul se împotrivi:

— Sunt stânci ascunse pe aici, mylord, care ar putea îi primejdioase pentru „Lady Jane” a noastră.

Mal bine ar fi dacă v-aţi folosi de barca cea mare?

— Bine – răspunse Hagerstony, după câteva timp de chibzuială – vom pleca însă singuri. Motorul bărcii îl pot conduce eu şi nu e nevoie ca echipajul să cunoască planul nostru.

Pune să se aducă în barcă merinde pentru trei zile şi după ce vom fi plecat, întoarce-te şi rămâi trei zile departe de insulă. Dacă în răstimpul acesta nu ne înapoiem, vino iarăşi încoace şi caută-ne!

Lordul curmă împotrivirea căpitanului printr-un gest energic şi după o jumătate de ceas, plecarăm cu barca mare spre insulă, în vreme ce yachtul întoarse.

— Sunt curios să văd ce-om întâmpina – zise lordul când ajunserăm la plajă.

Sări cel dintâi pe uscat şi imediat exclamă uimit:

— *Heavens*, aici sunt urme proaspete de tot. Tare ma tem că yachtul străin a sosit înaintea noastră. Hm… e mai bine să ne pregătim pistoalele Dar n-ar fi mai nimerit ca tânăra doamnă să rămână în barcă?

Doamna Violette se împotrivi însă din răsputeri şi scoase imediat din buzunarul rochiei un revolver mititel.

— Bravo! exclamă lordul.

— Coboară!

Privirăm dunga adâncă pe care o lăsase de curând în nisipul alb o barcă străină. Mai erau apoi trei urme de picioare.

— Două înguste care trădau o încălţăminte elegantă şi una lată, grosolană.

— Ăştia par să fi fost cei doi indivizi, cu un marinar – îşi dădu cu

părerea Marian. Barca am trimis-o îndărăt şi yachtul lor se află probabil pe cealaltă parte a insulei. Deci: cum spunea lordul: pistoalele pregătite şi cea mai mare atenţie!

Plaja era lată de vreo două sute de metri, apoi începea mărăciniş încâlcit şi îndărătul acestuia se înălţa o pădure de palmieri uriaşi.

Când ajunserăm în faţa peretelui verde de plante, Marian, care mergea înainte, ne sfătui să fim cu mare băgare de seamă. Urinarăm încetişor întipăriturile lămurite ale celor trei oameni, care duceau spre o potecă îngustă ce se pierdea în desiş. Să fi fost croită de vreo fiară? Sau era „monstrul” de care vorbise bunicul Violettei în aiurelile sale?

Atunci Pongo, care mergea în urma lui Marian, ridică o creangă tăiată de curând şi ne-o arătă. Ne oprirăm ca să ne sfătuim. Lordul stărui însă cu tot dinadinsul să mergem mai departe şi pe bună dreptate zicea că aveam împotriva noastră numai trei bărbaţi, cu care am putea sfârşi repede. Pornirăm deci înainte, dar schimbarăm ordinea de mers, aşa fel că tânăra Violette păşea acum îndărătul lui Marian şi Hagerstony, care veneau în fruntea alaiului şi eu, după ea. În spatele meu mergeau Roule şi Hoddge, iar Pongo încheia mica trupă, înaintaşii noştri – dacă mă pot exprima astfel făcuseră treabă bună, căci poteca era croită printr-un desiş sălbatic şi foarte întortocheată.

Ne aflam cam prin mijlocul insulei, când dădurăm peste un morman de dărâmături de stânci mari. Recunoşteam lămurit că o forţă uriaşă aruncase unele peste altele masele acestea.

Eram la faţa locului, deci şi acum se punea chestia să găsim blocul negru pe latura de sud a insulei, de unde trebuia să mergem două sute de paşi spre soare, adică spre răsărit.

Încetişor, cu ochii şi urechile în toate părţile, ocolirăm câmpul stâncos. Cu spărturile şi colinele sale numeroase oferea ascunzători minunate pentru trei inşi, pe care îi ştiam că se află înaintea noastră.

Marian se opri deodată şi când ne strânserăm în jurul lui arătă spre pământ. Stânca era aici acoperită cu pământ jilav prin care şerpuia un pârâu îngust, mai mult un izvor, căci nu era mai lat de o palmă. Dar de jur-împrejur pământul era umed şi negru şi O mulţime de urme erau întipărite în el şi urmele acestea, erau… de labe de tigru, de diferite mărimi.

Ne privirăm cam încurcaţi, căci judecând după urmele acestea trebuia să se aţie multe fiare între stâncile acelea încâlcite.

Prin mijlocul acestor urme duceau întipăriturile picioarelor celor trei bărbaţi. Ei nu se opriseră ceea ce ne făcea să presupunem că nu ştiau ce primejdie ne pândea pe aproape.

Trecurăm pârâiaşul şi ajunserăm curând iar pe stânca golaşă. Tufele deveneau din ce în ce mai dese, erau presărate câte una şi pe partea stângă a potecii stâncoase, în vreme ce blocurile de piatră erau tot mai

mici şi mai rare. Se sfârşea deci cu stâncile şi în ţinutul acesta trebuia să se afle comoara. Noi debarcaserăm pe partea de nord a insulei, pentru că jos, pe partea de sud, barca ni s-ar fi sfărâmat de stând.

Potecuţa cotea acum brusc spre stânga, în jurul unei stânci înalte şi negre, iar noi ne încetinirăm paşii. Insula se lăsa aci în jos spre mare. Tufe joase acopereau povârnişul lung din care îşi înălţau crestele câţiva palmieri înalţi. Şi la stânga noastră, dinspre răsărit, se ridica un palmier mai frumos şi mai mare decât toţi ceilalţi. Acesta trebuia să fie copacul cu pricina, căci ne aflam lângă „blocul negru" despre care vorbise bunicul Violettei şi depărtarea palmierului – două sute de paşi spre soare răsare – corespundea întocmai. Dar unde erau potrivnicii noştri?

În vreme ce stăteam încă nehotărâţi, se ivi ceva care puse capăt repede nehotărârii noastre.

V.
MONSTRUL.

LA CEL MULT O SUTA DE METRI de noi răsună un ţipăt înfiorător, care încetă însă repede într-un horcăit. Era ţipătul de moarte al unul om. Să-şi fi luat oare monstrul cea dintâi pradă?

Dar chiar dacă acolo, în faţa noastră, erau duşmanii noştri, erau şi ei oameni şi trebuia să le venim în ajutor. Pornirăm repede, străbăturăm poteca îngustă de-a lungul stâncilor şi găsirăm îndată o cărăruie printre tufe, care ducea spre răsărit.

Frunze şi crengi rupte ne dovediră din nou că străinii se folosiseră de poteca asta. Pornirăm în goană devale, însufleţiţi numai de dorinţa de a veni în ajutor celor primejduiţi. Marian şi Hagerstony erau cu mult înainte, căci doamna Violetta nu putea să alerge prea repede sub căldura înăbuşitoare ce domnea printre tufe.

Şi singură nu trebuia s-o lăsăm. Dar deodată, după ce trecurăm de un cot mic al poteci, pe care Marian şi lordul şi dispăruseră, îi văzurăm – vreo treizeci de metri înaintea noastră – oprindu-se din fugă şi scoţând revolverele.

— Sus mâinile! strigară el în acelaşi timp, dar lăsară repede braţele în jos şi se uitară necăjiţi unul la altul. Îi ajunserăm repede şi lordul zise:

Cei doi străini eleganţi au dispărut tocmai în partea cealaltă a luminişului, printre tufe. Se grăbeau grozav şi nu s-au sinchisit de strigătul nostru. Acum să ştii că au să se ascundă acolo şi să ne ciuruiască de gloanţe când ne vom apropia.

— Nu prea cred, căci groaza le-a luat minţile! răspunse Marian. Al treilea lipsea şi cred că a avut un sfârşit grozav în luminişul acesta din faţa noastră. De dânşii n-avem ce ne teme, dar trebuie sa ne ferim de o

primejdie necunoscută.

Ieşirăm încetinel de pe potecă şi ne oprirăm la marginea luminişului. Cu pistoalele în mână cercetarăm în jurul nostru şi deodată îl auzirăm pe Marian spunând:

— Nu se poate să fi fost un tigru. Iarba din luminiş e neatinsă, pe câtă vreme urma oamenilor se vede lămurit ca o dungă întunecată. S-o urmăm cu băgare de seamă!

— Aici, cei doi indivizi eleganţi au cotit brusc şi au făcut un semicerc larg, zise el după câtva timp de mers, se vede lămurit că au fost numai doi, căci urma e cu mult mai îngustă şi nu atât de adâncă. Aşa dar, celui de-al treilea nenorocirea trebuie să i se fi întâmplat cu puţin înaintea mea.

— Mariane, verdele primejdios, exclamai eu luminat. E în faţa ta.

La câţiva paşi înaintea prietenului meu, iarba căpătase o culoare de un verde ciudat Era o pată rotundă cu un diametru de vreo zece metri. La chemarea mea tovarăşii dădură buzna şi deodată Pongo strigă:

— Massers stă pe loc, Pongo arată!

Ridica o piatră grea şi o aruncă pe pata cea verde. Cu un zgomot neobişnuit se deschise capacul verde şi o masă neagră înghiţi piatra. Apoi acoperitoarea amăgitoare se aşeză iar peste locul unde dispăruse piatra.

Ma privirăm îngroziţi. Asta era într-adevăr o capcană drăcească, pe care natura o aşezase aici. Ne puteam închipui groaza de care fuseseră cuprinşi cei doi potrivnici ai noştri când tovarăşul lor, care mergea înainte, fu înghiţit deodată de mormântul acesta înfiorător.

— Să fugim din luminiş, propuse Marian. Pe nenorocitul acela să-l ierte Dumnezeu, deşi venise pe insulă cu gânduri rele.

Tăcuţi, ocolirăm covorul primejdios şi găsirăm de cealaltă parte a luminişului poteca pe care goniseră cei doi fugari. O străbăturăm repede şi după vreo sută de metri numai dădurăm iar de un luminiş mic, pe a cărui margine, la stânga, se înălţa palmierul căutat. La rădăcina lui se afla aşadar îngropată comoara. Privirăm cu încordare într-acolo, dar nici unul nu făcu un pas spre palmier.

Străbăturăm şi luminişul acesta şi când regăsirăm poteca la capătul celălalt şi o urmarăm timp de câteva minute, auzirăm la vreo sută de metri înaintea noastră două răcnete de spaimă.

Pornirăm în goană şi după ce trecurăm de un tufiş mare, ne găsirăm lângă un golf lung şi îngust, care se întindea dinspre coasta de răsărit cel puţin cinci sute de metri în insulă.

În aceeaşi clipă îmi zisei că acest golf era „scobitura”, de care vorbise bunicul doamnei Violette. Aici sălăşluia probabil „monstrul”. Aproape de apă, cuprins între pereţi înalţi de patru metri, şerpuia o potecă îngustă.

La jumătatea drumului spre mare zărirăm pe cei doi potrivnici

eleganţi, care alergau nebuneşte, ne apropiam din ce în ce de locul unde cei doi oameni scoseseră ţipete de spaimă. Mă uitai într-o crăpăturii adâncă a stâncii, dar nu putui zări nimic şi-mi întorsei privirea pe doamna Roule, care mergea înaintea mea, pe urmă la apa golfului şi mă mirai cât de verde era.

— Totuşi, atât de străvezie încât puteam vedea până în fundul ei.

Zării un bloc uriaş de stâncă neagră lângă ţărm, înfipt în apă. Marian trecu înainte, de asemeni şi Hagerstony. Când însă doamna Violette fu la aceeaşi înălţime cu blocul acesta de stâncă, observa deodată că culoarea lui deveni mai luminoasă, până căpătă o lucire roşie-gălbuie.

Pongo, care se vede că zărise şi el această minune a naturii, scoase deodată un strigăt de prevenire şi în clipa următoare, auzi îndărătul meu respiraţia lui gâfâitoare. Apoi mă simţii împins în lături şi uriaşul trecu ca o săgeată prin faţa mea.

Tocmai când mă pregăteam să-l întreb ce se întâmplase, vorba îmi muri pe buze, căci de pe blocul de stâncă roşiatică se desprinse deodată un şarpe de vreo şapte metri lungime care, începând de la gâtul gros ca un braţ de om, se îngroşa tot mai mult. Şi monstrul acesta grozav se încolăcea în jurul picioarelor tinerei femei.

Violette Roule scoase un ţipăt înfiorător şi se prăbuşi la pământ. Monstrul marin ameninţa s-o tragă în adâncime.

— Dar Pongo veghea şi cu o lovitură de cuţit spintecă trupul roşiatic al reptilei.

Un şuvoi de sânge ţâşni din corpul spintecat şi dihania se descolăci de pe picioarele tinerei femei. Lordul Hagerstony, care se întorsese repede, auzise ţipatul, sări înapoi şi smulse pe nenorocită din apropierea capului retezat al şarpelui, care se abătea în spasmuri pe potecă.

— Massers fuge, repede, repede! se auzi atunci glasul lui Pongo.

Abia sfârşi vorba că alţi doi şerpi ieşiră din blocul de stâncă. Unul din ei înhaţă picioarele lui Pongo, iar celălalt plutea ameninţător deasupra capului său.

Cu o lovitură de cuţit uriaşul spintecă trupul târâtoarei acesteia, apoi făcu acelaşi lucru cu cea de la picioare.

În aceeaşi clipă detunară gloanţe din pistolul lui Marian şi le văzui biciuind apa drept spre blocul de stâncă. Prietenul meu strigă:

— Robert, trage asupra lui, repede, poate că fuge.

Nu ştiam pe cine crede Marian, dar descărcai repede arma spre misteriosul bloc de stâncă, a cărui culoare devenise deodată de un roşu aprins şi care porni spre adâncul apei. Un mănuchi de şerpi uriaşi se luară după el şi abia acum recunoscui că fusese un polip cât toate zilele, din ale cărui opt tentacule Pongo tăiase trei.

Acesta era aşa dar „monstrul” despre care pomenise bunicul

Violettei. Răsuflarăm uşuraţi când îl văzurăm dispărând la fund.

Trebuia să ne ocupăm iar de potrivnicii noştri. Marian îi zări din nou cel dintâi.

— Stau pe ţărmul mării – zise el – şi mi se pare că ne privesc prin ochean.

Lordul duse imediat la ochi minunatul său binoclu şi bombăni:

— Fireşte, au observat lupta lui Pongo. Uite, acum se fac nevăzuţi le stânga, în spre nord, numai de n-ar lua barca noa…

Nu-şi sfârşi fraza, căci Marian o luă repede la picior şi strigă:

— Daţi-i drumul, trebuie să ne grăbim. N-am poftă să petrec trei zile pe insula asta care mişună de tigri, după cât se pare. Poate îi mai împiedecăm să ne fure barca. Robert, rămâi tu cu doamna Roule, suntem destui noi să le venim de hac.

Şi însoţit de lord şi Pongo porni în fugă, iar eu cu Hoddge şi Gaston Roule ramaserăm lângă soţia acestuia.

Când ajunserăm la mare zărirăm pe cei trei tovarăşi ai noştri ca nişte puncte în depărtare. Cât despre cei doi fugari, nici urmă. În curând dispărură pe după colţul coastei de nord şi Marian, Hagerstony şi Pongo.

Îndată după asta auzirăm slab pocnetul câtorva împuşcături şi când după câtva timp ajunserăm şi noi la coaste de nord, văzurăm în largul mării plutind un punct mic, care se îndepărta repede.

Lordul ne ieşi în întâmpinare.

— Au scăpat – zise el – acum trebuie să rămânem pe insulă până va veni să ne ia Thackeray. Să sperăm că ne vom împăca cu tigrii.

Marian şi Pongo se apropiară şi ei acum.

— Ceea ce a fost mai primejdios a trecut, zise prietenul meu. Plin de curaj, iar de tigrii nu trebuie să ne mai temem dacă ne vom petrece noaptea în copaci. Hai să mergem îndărăt, putem porni fără frică de-a lungul golfului, apoi vom căuta comoara.

Se puse iar în fruntea convoiului, în vreme ce Pongo îl încheia.

Ajunserăm osteniţi în luminişul cel mic şi merserăm spre palmierul la rădăcina căruia presupuneam c-ar fi îngropată comoara.

— Aşa! făcu lordul. Acum să ne punem pe săpat, poate găsim lada ascunsă de bunicul d-tale, doamnă Violette.

Şi în vreme ce Pongo începu să taie crengi spre a face colibe pentru noapte, noi ne îndeletniceam cu săpatul.

Hoddge şi Roule aveau cu ei nişte sape mici pe care lordul le cumpărase în Mergui. Începurăm să scormonim sistematic pământul în jurul copacului uriaş, făcând cu schimbul.

Abia după două ceasuri luă şi Pongo parte la munca asta. Până atunci construise colibe de frunziş pe trei palmieri alăturaţi, unde ne puteam adăposti cât se poate de bine.

Şi când el începu să sape cu putere pământul, auzirăm deodată un

sunet înăbuşit; fierul sapei lui se izbise de ceva tare. După câteva minute, ieşi la iveală o ladă mare din lemn înnegrit de vreme şi care rezistase umezelii pământului.

Într-o tăcere solemnă duserăm lada în mijlocul luminişului. Lordul îşi scoase casca tropicală şi după ce îşi drese glasul, începu:

— Tovarăşi, am izbutit. Mă bucur din inimă că simpatica doamnă şi-a atins ţelul vieţii. Cât e de minunată moştenirea unui mort, în care nimeni nu vroia să creadă! Să înălţăm o scurtă rugăciune pentru sufletul răposatului, înainte de-a deschide comoara. Pentru mine asta e o clipă sfântă.

Mişcat de cuvintele pline de seriozitate ale viteazului lord, ne scoaserăm şi noi căştile şi plecarăm capetele. Dar gândurile noastre pioase fură întrerupte în chip cu totul nepotrivit:

— Sus mâinile!

Strigătul acesta răsuni deodată din câteva gâtlejuri şi când ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului, zărirăm ţevile a opt pistoale, în mâinile a tot atâţia marinari, iar în mijlocul acestora stăteau zâmbind… cei doi domni eleganţi, cari, cu câteva ceasuri înainte fugiseră îngroziţi din faţa polipului uriaş.

Cel mai înalt se înclină şi zâmbind în batjocură, zise:

— Constat cu plăcere că v-aţi conformat imediat somaţiei noastre. Mie şi prietenului meu ne este foarte penibil să ne folosim de măsuri violente. Din discuţia d-voastră de la restaurant am aflat de comoara aceasta, care se află probabil în lada de faţă şi am hotărât îndată s-o „salvăm” pentru noi. Ceea ce ne-a şi reuşit. Ne vom îngădui, deci, să luăm lada cu noi. Presupunem că yachtul d-voastră va veni în scurt timp să vă ia, aşa că vă putem lega fără grijă de copacii de aici. Vă rog, apropiaţi-vă unul câte unul. Repede!

Cuvântul acesta din urmă fusese rostit cu ton atât de aspru şi poruncitor încât Hoddge, căruia i se făcuse semn cel dintâi, păşi imediat spre grupul duşmanilor noştri. Fu legat la repezeală.

— Ascultaţi – strigă Hagerstony plin de mânie – yachtul meu vine abia peste trei zile. Cred că nu aveţi de gând să ne lăsaţi atâta timp atârnaţi de copaci. Chiar dacă sunteţi bandiţi, nu-mi pot închipui să fiţi şi ucigaşi.

Cel mei înalt se înclină, zâmbind.

— Vă mulţumesc pentru părerea bună ce o aveţi. Vă vom lega deci în aşa fel încât să vă, puteţi elibera peste câteva ceasuri.

— Se pare că nu ştii că grupul de stânci din mijlocul insulei mişună de tigrii, strigă Hagerstony, furios.

— Decât până se întunecă nu vom izbuti să ne eliberăm, suntem pierduţi.

— Tigri? Nu, de asta n-am auzit încă. Dacă totul e aşa cum spuneţi va trebui să vă grăbiţi cu eliberarea şi cred că veţi considera ca o mare

favoare daca vă vom lăsa armele. Aşa dar. Vă rog, domnilor, poftiţi mai repede, n-avem mult timp de pierdut.

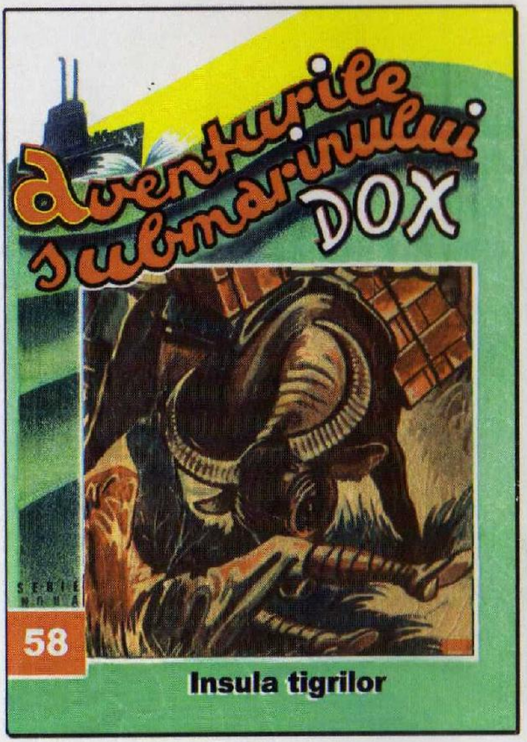
Nu ne puteam împotrivi acestei invitaţii amabile, însoţită de ţevile a opt revolvere şi după câteva minute eram cu toţii legaţi de nişte trunchiuri groase.

De Pongo se îngrijiră mai mult decât de ceilalţi. Marinarii luară apoi în primire lada cu comoara. Când dispărură pe după tufe, mai-marele bandei se înclină politicos şi zise:

— Nădăjduiesc că veţi izbuti să vă eliberaţi cât mai curând. Ar fi păcat, zău, dacă tigrii v-ar face vreun râu. Rămâneţi cu bine!»

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului Dox 058

Hans Warren

I.

LANŢUL AVENTURILOR.

«— CA CEI DINTÂI CREŞTINI! zise Marian în şoaptă şi îşi plimbi privirea în jurul luminişului.

Şi avea dreptate, căci eram legaţi, ca şi martirii creştinismului, de trunchiurile palmierilor puternici, la mică distanţa unul de altul.

— Impresia asta mi-o face şi mie, scrâşni, în vreme ce smucea din toate puterile, fără să-şi poată slăbi însă legăturile.

— Massers stă liniştit! se auzi deodată glasul lui Pongo, pe care duşmanii noştri îl legaseră de palmierul uriaş, între rădăcinile căruia fusese pitita lada cu comoara.

Uriaşul îşi încorda auzul, apoi şopti:

— Vine bărbaţi!

Ramaserăm tăcuţi şi ascultarăm cu atenţie, în cele din urmă auzirăm aproape de tot trosnetul unei crengi.

Deodată, bărbatul elegant care ne părăsise cu puţin înainte se ivi în faţa noastră şi zise:

— M-am întors, domnilor, pentru că m-am temut ca marinarii noştri l-au legat totuşi prea strâns pe lord. Şi n-aş dori ca tigrii, de care ne-aţi pomenit, să vă facă ceva. De aceea am hotărât să-i iau cu mine pe lord la coastă – fireşte că armele lui vor rămâne aici – şi după ce vom fi plecat noi, el va putea veni înapoi ca să vă dezlege. Fred, Jack, tăiaţi legăturile lordului!

Doi marinari vânjoşi păşiră în luminiş, luări armele lordului, pe care le puseră de o parte, apoi îi tăiară funiile. Hagerstony se supuse apoi invitaţiei şefului bandei şi porni înainte cu cei doi marinari. Când ei se făcură nevăzuţi, individul elegant se întoarse spre tânără femeie şi zise politicos:

— Mi-e foarte neplăcut, stimată doamnă, că ceea ce am confiscat noi e comoara bunicului d-voastră. Dacă vom izbuti s-o transformăm în bani, vă vom trimite şi dumneavoastră o parte. Vreţi să-mi daţi adresa?

Doamna Violette nu răspunse, lucru ce ne bucură. Banditul aştepta câteva minute, se făcu ca racul, apoi dădu din umeri şi urmă:

— Cum doriţii, am vrut să fiu binevoitor, dar acum cred că e mai bine aşa. Rămâneţi sănătoşii!

După ce dispăru. Marian zise:

— Foarte bine aţi făcut, doamnă. Nu trebuie să primiţi daruri de la omul acesta. Lasă că îi luăm noi îndărăt comoara!

Privii fără voie spre Pongo şi văzui că smucea din toate puterile, dar cu metoda de funiile cu care era legat. La stânga mea era legat Marian, care făcea şi el eforturi să se libereze.

Încercai şi eu imediat să-mi slăbesc legăturile, dar mă văzui silit să

renunţ, căci frânghiile îmi tăiau carnea.

Minutele păreau nesfârşite. Eram ca paralizat şi priveam ţintă la Pongo, care îşi sucea mereu trupul, încercând să se elibereze.

Întunericul se lăsă brusc, ca la Tropice şi Hagerstony nu se înapoiase încă. Îmi întinsei trupul şi privii încordat în beznă. Nu văzui decât ochii luminoşi ai cicadelor care se înălţau din iarbă – dar urechea îmi fu izbită deodată de nişte sunete, care ar fi făcut să bată mai tare până şi inima celui mai curajos vânător: mârâitul câtorva tigri, care părăseau acum culcuşurile, ca să pornească după pradă.

Erau încă departe şi ar fi putut trece ceasuri întregi până să ajungă în luminiş; ştiam însă că lordul trebuia să treacă prin apropierea lor. Dacă ar fi venit pe poteca scurtă dea curmezişul insulei, în loc să alerge pe plajă, ceea ce i-ar fi luat mai mult cu o jumătate de ceas de drum.

— Luna va răsări în curând, zise Marian şi atunci lordul va putea alerga mai repede. Nădăjduiesc că a şi trecut de locul primejdios. Mai cred că în cel mult o jumătate de ceas va fi aici, astfel că vom mai avea timp să ne punem la adăpost în palmieri.

— Crezi cu adevărat că tigrii vor veni încoace? întrebă, cu teamă, doamna Roule.

— Se prea poate. Dar nu ne vor putea face nimic când vom fi în corturile de frunziş pe care ni le-a construit Pongo în palmieri şi uite că avem şi lumină.

Luna îşi trimise razele-i palide deasupra luminişului, aşa că acum puteam vedea fiecare firicel de iarbă. Numai Pongo nu se zărea în umbra palmierului, dar îl auzii mormăind şi-l întrebai:

— Ei, Pongo, cum stai?

— Pongo liber îndată – şopti el – dar tigrii vine şi ei îndată. Oh! Şi lord aici, bine, repede face liber.

Hagerstony se ivise ca din pământ şi alergă spre prietenul nostru negru.

— Cred că mă urmăreşte unul, exclamă el gâfâind. Repede, Pongo, ajută-mă să-i dezleg pe tovarăşi!

— Pongo omoară întâi tigru, răspunse uriaşul, cu un calm desăvârşit. Pongo aude el, lord taie repede legături. Oh, aici!

Pongo ieşise din umbra palmierului şi când se ivi în luminiş un tigru puternic, alergă spre el. Braţul înarmat cu suliţa se ridică fulgerător – dar era prea târziu, căci fiara sărise asupra bunului nostru prieten. Doamna Roule scoase un ţipăt de groază, Hoddge înjură, iar eu închisei ochii o clipă, căci nu vroiam să văd priveliştea aceea înfiorătoare.

— Ah. Pistolul meu! îl auzii pe lord strigând şi deschisei repede ochii, nădăjduind să-l văd pe Hagerstony doborând fiara cu un glonţ bine ţintit.

Văzui însă cu uimire că Pongo îşi ajutase singur.

Se apleca cu iuţeala fulgerului şi înfipsese suliţa cu vârful în pământ, aplecată, în aşa fel că tăişul lat şi ascuţit se înălţa deasupra capului său, iar rând tigrul se lovi de fier, el se aruncă îndărăt.

Vârful lat al suliţei se înfipse adânc în trupul animalului, care, în clipa următoare, începu să se zvârcolească în pământ în spasmurile morţii.

Izbucnirăm în urale de admiraţie, dar uriaşul negru răcni deodată la lord:

— Pe copac, repede, tigru vine!

Înhăţă pe micul Hagerstony şi dispăru cu el în umbra palmierului. În clipa următoare se repezi în luminiş un al doilea trup uriaş – tigroaica!

Tigrul răpus îşi întinse labele, horcăi înăbuşit, se mai zvârcoli de câteva ori şi rămase nemişcat. Tigroaica se apropia de cadavru, îl scutură, îl linse cu dragoste şi izbucni deodată într-un răcnet sfâşietor. Îşi înălţă apoi trupul deasupra aceluia al tovarăşului ei şi îşi îndreptă ochii arzători asupra tinerei femei care se afla mai aproape de ea.

Doamna Violette scoase un ţipăt ascuţit şi îşi pierdu cunoştinţa. Atârna leşinată de funiile ei, în vreme ce tigroaica îşi făcea vânt să sară…

Atunci, însă, detunară două împuşcături dinspre palmierul îndărătul căruia dispăruseră lordul şi Pongo.

Gloanţele nu-şi greşiră ţinta. Trupul fiarei se prăbuşi la pământ şi după câteva zvârcoliri se întinse pentru deapururea.

Imediat, Pongo alunecă în jos de-a lungul trunchiului şi alergă prin luminiş spre Marian, căruia îi tăia legăturile. Prietenul meu scoase repede cuţitul şi mă liberă pe mine, în vreme ce Pongo făcea acelaşi lucru cu doamna Roule, pe care o ridică apoi pe braţe. Noi liberarăm pe Hoddge şi Roule, în care timp Pongo şi dispărea cu povara lui pe cel mai apropiat palmier. Roule îl urmă, iar Hoddge se cătară pe copacul în care se afla lordul.

Când ajunserăm la cele două colibe de frunziş dintr-al treilea palmier, găsirăm pe Pongo jos lângă trunchi şi veni la noi sus. Socotise că se cuvine să lase singură pe tânăra pereche.

— Cum îi merge soţiei d-tale? strigă lordul spre tânărul francez.

— Mulţumesc bine, tocmai s-a trezit. A început să se liniştească.

— Asta mă bucură, răspunse Hagerstony.

Pongo lucrase cu atâta măiestrie colibele, încât ne puteam întinde în voie şi frunzişul care servea de aşternut era destul de moale. Cu toată agitaţia prin care trecusem, adormii îndată şi după cum îmi spuseră tovarăşii a doua zi, le mersese şi lor la fel.

Renunţarăm la ceaiul de dimineaţă, deoarece lordul ne spuse că duşmanii noştri lăsaseră merinde pe plajă. Nu vroise să se care cu ele

în seara trecută, căci se temea că nu va sosi destul de devreme ca să ne elibereze.

— Vom merge cu d-ta, mylord – zise Marian – căci doresc să aprind pe coasta de vest un foc mare şi cu ajutorul crengilor umede săi fac să se înalţe o trâmbă înaltă de fum. Poate că domnul căpitan Thackeray va vedea semnalul şi va veni cu yachtul „Lady Jane”. Atunci nu vom fi nevoiţi să aşteptăm trei zile ci vom putea porni îndată în urmărirea banditilor.

— Minunat! exclamă lordul.

— Aşa vom face.

II.
SALVAREA ÎN ULTIMA CLIPĂ.

DUPĂ CUM AM AMINTIT în povestirea trecută pe insula cu pricina, în mijlocul unui mic luminiş se afla un loc, pe care bunicul tinerei femei îl numise „verdele primejdios”. De sigur că era un fost crater de vulcan, umplut acum cu nămol gros şi acoperit cu o pătură vegetală verde, care înşela privirea. Un marinar din cei care însoţiseră pe duşmanii noştri dispăruse în groapa aceasta grozavă.

Ajunserăm acum în acest luminiş şi ocolirăm locul primejdios. Pongo era cu mult înaintea noastră şi tocmai vroia să cotească pe poteca îngustă – care ducea spre mijlocul insulei, prin labirintul de stânci – când se opri brusc şi ridică mâna în semn de prevenire.

Ramaserăm imediat pe loc, stând liniştiţi căci prietenul nostru negru trebuie să fi simţit vreo primejdie. Acum sări deodată îndărăt cu paşi de uriaş şi se opri aproape de tot de stratul verde al craterului cu nămol. Noi ne aflam la stânga lui şi ne lipirăm de tufe. Ţineam puştile în mână şi aşteptam încordaţi evenimentele.

Pongo se-ntoarse spre noi şi şopti: „Tigru” – iar în clipa următoare trupul vărgat al unui tigru uriaş îşi făcu loc în luminiş. Se opri o clipă când zări făptura mare a lui Pongo, scoase apoi un pufăit furios şi se repezi înainte. Ştiam că fiara ar fi putut străbate distanta dintr-o singură săritură şi ridicară îndată puştile ca să-l împiedecăm să sară a doua oară. Dar Pongo strigă cu asprime:

— Massers nu împuşcă! Avea dreptate, căci exista primejdia ca tigrul să se azvârle imediat asupra noastră dacă nu-l nimeream de moarte de la început. Şi Pongo vroia să preîntâmpine asta, din consideraţie pentru doamna Violette.

Fără voie lăsarăm în jos puştile, dar când fiara făcu pregătiri pentru a doua săritură asupra lui Pongo. Avui simţimântul că n-am procedat cum trebuie, căci prietenul nostru stătea liniştit în faţa fiarei, fără să pună mâna măcar pe suliţa-i grozavă.

Doamna Violette strigă înspăimântată, crezându-l pierdut pe

credinciosul negru, iar noi ridicam din nou armele ca să trimitem câteva gloanţe tigrului – dar Pongo făcu atunci o săritură ca de ştiucă înspre fiară şi se strecură sub labele ei.

În clipa următoare se răsucise şi stătea cu suliţa ridicata îndărătul animalului întărâtat. Acum văzurăm de ce Pongo se aşezase atât de aproape de craterul amăgitor, căci atunci când tigrul sari înapoi, aluneca pe marginea terenului, scoase un răget înfiorător, ca şi cum ar fi bănuit primejdia grozava în care se afla, încerca cu disperare sa se ţină cu labele dindărăt, dar în zadar.

Capacul verde se deschise şi trupul uriaş aluneca în nămolul negru. Gura morţii se închise în loc deasupra fiarei, reluându-şi înfăţişarea dinainte.

Pongo se întoarse liniştit şi merse spre poteca de unde ieşise tigrul. Noi îl urmarăm în timp ce lordul nu mai contenea sa bocească blana tigrului, pe care o pierdusem. Doamna Violette mergea cu capul plecat îndărătul soţului ei şi din când în când era scuturata de un fior.

Marian, care încheia mica trupa în spatele meu, îmi şopti:

— Trebuie sa ne cărăm cât de repede de pe insula, căci altfel se prăpădeşte femeiuşca noastră. Ma tem ca vom avea al dracului de furca cu tigri, căci sunt întărâtaţi după moartea tovarăşilor lor.

— Sunt de părere – ma tem şi eu ca vom mai da ochii cu cineva pe lângă apa, pe malurile căreia se vad urmele lor în număr atât de mare. Ei, ce a păţit Pongo?

Negrul se oprise şi privea atent în juru-i. Ne apropiam de el cât ne îngăduia poteca îngustă.

— Massers nu aude? Animale neliniştit, vine mai aproape…

Da, acum auzeam şi noi, în depărtare, un zgomot ciudat care se apropia repede. Erau foşnete şi pârâituri, ca şi cum şi-ar fi făcut loc trupuri multe printre tufe.

— Animale vine aici! Şopti iar Pongo foarte iritat. Fugim repede în copac!

Arata spre un arbore uriaş, la vreo cincisprezece metri de noi. Îşi scoase cuţitul sau mare şi începu sa croiască un drum printre tufe.

Zgomotul ciudat se auzea tot mai aproape şi acum se auzeau şi sunete care ne făcură sa ne cutremuram; pufăitul şi sforăitul mai multor tigri.

— Massers repede! striga Pongo care se şi apropiase de copac.

Sari repede înapoi, împinse în laturi pe Hagerstony şi Hoddge, apuca pe doamna Violette cu un singur braţ ca pe un copil îndărăt la copac şi se căţără cu povara sa. Când ajunse la vreo zece metri de pământ o aşeză pe tânăra femeie pe o craca groasa, apoi privi la noi în jos.

Lordul, Hoddge şi Roule se şi căţăraseră vreo câţiva metri, pe când Marian de-abia se pregătea sa înceapă urcuşul. Eu stăteam cu un pas

mai departe, ca sa nu-l împiedic pe prietenul meu, când îl auzii pe Pongo răcnind:

— Repede, Messer Bertram, repede, animale vine!

— Repede, Robert, striga şi Marian care în vremea asta mai urcase vreo doi metri şi privea acum pe deasupra tufelor.

Sari înainte, ma apucai cu mâinile de trunchi şi începui sa urc. Atunci se auzi de jur împrejurul tufelor şi umbre întunecate, mari ţâşniră din toate părţile şi începură sa dea târcoale copacului. Aproape sa ma atingă una dintre fiare; aruncând o privire în jos recunoscui un mistreţ cât toate zilele.

Repede urcai încă o jumătate metru, tocmai îşi făceau loc două trupuri vărguţe printre tufe, iar pe lângă copac doi tigri uriaşi. Aproape alături de ei trecură ca fulgerul câţiva mistreţi.

Urcai repede mai sus şi când mă crezui în siguranţă mă ţinui de o craca şi privii iar în jos.

Pretutindeni se mişcau tufele şi pretutindeni văzui trupurile întunecate şi cele vărgate zbughind-o printre copaci. Aşadar hrana principală a tigrilor erau mistreţii şi fără voie mi se duse gândul în bunicul tinerei femei care trăise pe aici ca naufragiat o viaţă de om.

În cele din urma, vânătoarea sălbatică se sfârşi. Abia acum lordul puse întrebarea care ne preocupa pe toţi:

— Aş dori sa ştiu din calea cărei primejdii grozave au fugit tigrii şi mistreţii fără să se sinchisească unii de alţii? Oare să vie îndărătul lor vreun monstru fabulos, de teama căruia sa piară până şi teama sau frica? În cazul acesta ar fi poate mai bine daca ne-am retrage şi noi pe coasta de sud.

— E cu neputinţa ce spui d-ta – răspunse Marian. Eu nu cunosc nici un animal care să stârnească o astfel de panica. Numai focul ar putea stârni o astfel de panica, dar l-am fi observat noi de la o astfel de înălţime. A! Ce să fie asta?

Un bubuit îndepărtat ca de tunet se auzi dinspre apus.

— Hm… pe cât putem vedea, nu se zăreşte nici un nor pe cer – zise lordul.

— Poate că e vreun vapor de război englez care face exerciţii pe mare.

— Pentru atâta lucru n-ar fugi animalele – îşi dădu cu părerea Marian. Ia să ne coborâm noi din copac; când vom fi jos, Vom putea chibzui în care direcţie să ne îndreptăm. Eu cobori cel dintâi, tovarăşii veniră după mine şi la urmă Pongo cu tânăra femeie care tremura din tot trupul.

— Dumnezeule! exclamă ea, ce nenorocire nouă ne mai paşte?

— Cred că e numai o furtună puternică – o mângâie Marian – şi animalele au fugit deoarece ele presimt furtunile. Noi însă suntem la adăpost în desiş. A! Uite că iar a tunat. Nu-ţi pierde cumpătul,

doamnă, vom părăsi insula curând şi-ţi vom reda comoara. Oho, asta a fost ceva, nu glumă.

Un bubuit puternic îi curmă vorba şi o răbufneală de vânt fierbinte trecu peste insulă.

— Pare să se fi dezlănţuit un taifun la nord – zise Hoddge – şi cred că e mai bine să mergem spre sud.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu la tigrii strigă doamna Violette, înspăimântată.

— Hm… atunci trebuie s-o luăm spre nord, zise Marian, codindu-se niţel – şi cred că furtuna nu ne va face nimic. Am putea găsi adăpost printre stâncile pe care tigrii le-au părăsit acum.

— Atunci, la drum! zise lordul cu energie. N-are nici un rost să rămânem aici. Haide, Pongo, ia tu conducerea.

Uriaşul ridică capul şi adulmecă aerul, apoi păru că vrea să spună ceva, dar aruncând o privire asupra tinerei femei, se răzgândi şi pe drumul croit de el, merse înapoi pe poteca îngustă care ducea la stâncile din mijlocul insulei.

— Ce să fi avut Pongo? şoptii eu lui Marian, alături de care încheiam trupa. Poate că îi bănuieşte el ce ne aşteaptă…

— Dacă ar fi ceva foarte primejdios, n-ar merge el spre nord. Mie îmi făcea mai curând impresia că n-ar şti ce ne aşteaptă. Dar ia spune, ai simţit fi tu că aerul mirosea a pucioasă?

— Asta ar însemna că ne aşteaptă o furtună grozavă.

— Atunci nu pricep de ce tigrii şi-au părăsit vizuinile lor din stânci, unde sunt la adăpost, răspunse Marian. În sfârşit. Vom vedea noi.

Iuţirăm paşii şi după o jumătate de oră, ajunserăm la stăncile de unde fugiseră tigrii. O ceaţă subţire se lăsase asupra locului şi tocmai vroiam să spun ceva asupra acestui fenomen ciudat, când observai cu spaimă că din multa spărturi ale stâncilor ieşea ceaţa aceasta. Acum mirosul de pucioasă se simţea şi mai tare. Lordul făcu o mutră de nedumerire, adulmecă aerul şi zise:

— Ce ziceţi de asta, domnilor? Acum îmi lămuresc de ce tigrii şi-au părăsit în grabă ascunzătorile. Hi, hi, ce-o să mai fie pe aici!… Presupun că e vreo erupţie de vapori de pucioasă şi mulţumită acestui fapt nu vom întâlni nici un tigru.

— Massers repede! strigă Pongo. Pământ rău.

Un cutremur uşor scutură pământul şi norii de aburi ţâşniră mai deşi din crăpături. Un bloc uriaş de stâncă din apropierea noastră se aplecă pe o parte, căzu la pământ şi se prefăcu în bucăţi cu un zgomot asurzitor. Din locul unde stătuse ţâşni în sus un nor gros şi negru, amestecându-se cu ceaţa de aburi.

Pongo o luase la goană şi noi după el. Se părea că se pregăteşte o nouă erupţie, căci pretutindeni stâncile trosneau din temelii şi norii ameninţători se înălţau spre cer. Mirosul de pucioasă deveni

înăbuşitor, ochii ni se umplură de lacrimi şi o tuse seacă ne scutura pieptul.

În cele din urmă ajunserăm la pârâiaşul în al cărui pământ moale de pe maluri descoperiserăm la început urmele tigrilor. Acum apa aceasta scotea aburi şi când, îmboldit de curiozitate, vârâi mâna într-unsa, o trăsei repede îndărăt. Apa clocotea aproape. Marian, care alerga după mine, observase şi el şi vârî de asemeni mâna în apă. Ma privi aproape speriat şi-mi zise din fugă:

— Robert, pare că se va produce o nouă erupţie a vechiului vulcan. Numai de n-ar scuipa lavă, căci atunci se va scurge spre coasta de nord. Animalele au mirosit primejdia şi au fugit spre sud.

Nu-şi sfârşi bine vorbele că pământul pe care alergam se clătină deodată şi bubuitul sinistru răsună din nou. Acum însă se auzea lângă noi şi ştiam că venea din interiorul pământului.

O clipă doar şi căzu peste noi o ploaie de pietricele, în vreme ce stâncile dimprejur se prăbuşiră cu zgomot şi nori de fum negru fură zvârliţi în sus.

— Repede, Massers, repede! răcni Pongo, pe care abia îl mai puturăm recunoaşte în întunerecul care se lăsase deodată.

Dar o răbufneală de vânt fierbinte ţâşni iarăşi din crăpăturile stâncilor şi împrăştia norii. Acum puteam vedea din nou drumul şi în goană pornirăm spre coasta de nord, ca să scăpăm de erupţia ce ameninţa să se producă.

În cele din urmă ajunserăm între tufele dese care se întindeau până la plajă.

Pongo regăsise îndată poteca pe care intraserăm în ajun şi alergarăm pe ea suflând din greu, cu sudoarea curgând şiroaie pe noi, mânaţi de ameninţarea catastrofei dindărătul nostru.

Doamna Violette începu să se clatine deodată şi înainte să-i pot veni în ajutor, se prăbuşi la pământ. Încercai s-o ridic, dar ea se împotrivi, zicând printre lacrimi.

— Iartă-mă, de aici nu mai pot fugi. Dumnezeule, ce nenorocire s-a abătut asupra noastră!

Nu ştiam ce să fac, dar Pongo se ivi deodată lângă mine şi luând în braţe pe tânăra femeie porni înainte.

— Pleacă repede, Massers! strigă el către Roule, Hoddge şi Hagerstony, care se opriseră şi ei.

Plecarăm mai departe şi în cele din urmă, ajunserăm la plajă, dar nu ne oprirăm decât atunci când avurăm apa în faţa noastră.

Pe întinsul mării nu se zărea nici un vas. Insula nu se afla în drumul vapoarelor şi căpitanul Thackeray, ascultând de porunca lordului, se ţinea ascuns cu yachtul său. Întoarserăm privirile şi văzurăm coloana groasă şi neagră de fum care se înălţa în mijlocul insulei.

— Thackeray trebuie s-o vadă, zise lordul, plin de nădejde. Din partea mea n-are decât să fumege şi mai tare. Ascultă ce-ţi spun eu: astă seară nu vom mai fi pe insula asta blestemată.

Ca şi cum natura ar fi vrut să vie în ajutorul lordului, se auzi deodată o bubuitură puternică şi din labirintul de stând se înălţă o coloană uriaşă de fum, care se putea vedea la cine ştie câţi kilometri depărtare pe mare.

— Minunat, minunaţi se bucură lordul. Să ştii că Thackeray a văzut-o şi va veni în curând. Dumnezeule, situaţia se înrăutăţeşte!

Avea dreptate: Din coloana de fum dindărătul nostru ieşi o flacără roşie, urmată de o bubuitură grozavă, apoi lava arzătoare ţâşni ca o ciupercă uriaşă deasupra locului unde se aflau stăncile.

Blocuri înroşite, fură zvârlite la zeci de metri înălţime din ciuperca asta clocotindă şi zborul lor ameninţa partea de nord a insulei, unde ne găseam noi. Apoi coloana de foc se nărui cu un bubuit înfiorător.

Ne privirăm înmărmuriţi. Lava însemna o mare primejdie pentru noi.

— Trebuie să fi văzut el priveliştea asta! Murmură lordul şi îşi aţinti privirea asupra mării. Şi „Lady Jane” a mea aleargă repede. Acuş va fi…

Vorbele sale fură acoperite de o bubuitură grozavă. Se produsese o nouă erupţie a craterului, dar de data asta coloana de foc care se ridica în mijlocul fumului, era mai înaltă şi mult mai mare.

Blocuri enorme fură azvârlite în toate părţile şi câteva căzură la vreo sută de metri de noi, în desiş. Tufele se aprinseră imediat şi ardeau cu flacără.

Doamna Violette îşi ascunse capul la pieptul soţului ei, iar noi privirăm cu încordare spre crater, a cărui coloană de foc se prăbuşea acum cu un zgomot asurzitor. Ne uitarăm unii la alţii şi toţi eram palizi ca nişte morţi, căci coloana de foc nu se stinse, ci se întinse încetişor în direcţia spre coasta de nord, unde ne aflam noi. Ne dădurăm seamă îndată de primejdia grozavă care ne ameninţa: lava clocotindă ţâşnea mereu din măruntaiele pământului şi acoperea această parte a insulei. Dacă Thackeray nu venea repede, eram sortiţi unei morţi grozave.

— Animalele au fost inteligente – murmură lordul ştergându-şi fruntea de sudoare. Ar fi trebuit să le urmăm.

Privi din nou spre mare şi clătină capul cu tristeţe. Nu se vedea nici urmă de yacht. Un curent de aer fierbinte venea acum dinspre crater, înăbuşitor şi îmbâcsită de pucioasă. Doamna Violette înălţa capul şi izbucni într-un plâns cu hohote când văzu văpaia care îşi croia drum spre noi din ce în ce mai mare.

— Până şi copacii înalţi furi cuprinşi de foc şi se înălţau ca nişte făclii uriaşe deasupra desişului în flăcări.

— Îngrozitor! murmură lordul şi privi compătimitor pe tânăra femeie.

— Un vapor, un vapor! răcni deodată Hoddge şi arătă spre mare.

Într-adevăr, departe, la orizont se ivise un punct. Nădejdea şi îndoiala se zbăteau în piepturile noastre.

Punctul se făcea mai mare din clipă în clipă şi în cele din urmă, Hoddge – care avea ochi experimentat de marinar – strigă:

— Ura! E „Lady Jane".

După o jumătate de ceas yachtul se mai afla doar la o sută de metri şi îşi încetini viteza, căci acum era împiedicat de stânci primejdioase. Imediat fură lăsate pe apă două bărci de salvare moderne, cu motoare şi peste câteva minute ne îmbarcarăm. Când pornirăm de la ţărm, ultimele tufe fură cuprinse de flăcări şi lava cotropitoare se scurse peste plaja albă. Iar când acostarăm lângă yacht, lava se revărsa în mare.

III.
URMĂRIREA BANDIŢILOR.

MARINARII DE PE YACHT trebuiră şi se grăbească cu aducerea bărcilor pe punte, căci acum porni de pe insulă un talaz uriaş spre „Lady Jane". Căpitanul Thackeray era om priceput însă şi în câteva minute elegantul vas porni cu toată viteza spre larg.

Abia acum avurăm răgazul să ne ducem pe puntea de comandă, unde se afla căpitanul.

— Ai zărit aseară yachtul cafeniu? îl întrebă Hagerstony.

Thackeray râse:

— Nu mai e cafeniu, e alb, mylord. Peste noapte l-au vopsit. Dar eu tot l-am recunoscut. Au luat drumul spre Mergui cu toată viteza. M-am gândit imediat că s-a întâmplat ceva pe insulă şi de aceea m-am apropiat atât de mult încât v-am putut vedea prin ochean. Când s-a înălţat coloana uriaşă de fum, am ştiut îndată că trebuie să fi erupt un vulcan acolo şi mă bucuram că voi putea ajunge la timp.

— Da, dragă Thackeray, a fost chiar la timp, zise lordul. Mulţumesc. Aşa dar, ziceai ca s-au îndreptat spre Mergui? Atunci să pornim şi noi cu toată viteza într-acolo.

În vreme ce Thackeray dădea comenzile trebuincioase, noi ne întrunirăm în cabina de locuit. Marian luă cuvântul:

— Fireşte că nu vom găsi yachtul în Mergui, dar va trebui să ne informam în port despre ei apoi sa ne ducem ia Tavoy, Moulmein şi Rangoon, ca şi facem cercetări. În porturi mai mici bandiţii nu s-ar putea ascunde fără să bată la ochi.

— Au un avans de peste douăsprezece ceasuri – zise Hoddge – şi prin cercetările ce vom face pierdem mult timp. Crezi, într-adevăr, că-i

vom putea ajunge în felul acesta?

— Într-o anumită privinţă ai dreptate, dragă Hoddge – încuviinţă Marian.

— Eu tocmai mi-am făurit un plan care cred că nu e rău. Ce-ar fi, milord, dacă ai telegrafia poliţiilor porturilor respective şi le-ai ruga să oprească yachtul? Ai doar instalaţie de radiotelegrafie pe bord.

— Fireşte – răspunse Hagerstony cu însufleţire – voi da ordin să se transmită imediat telegramele. Haha, îndată ce s-or ivi în vreun port, punem noi măna pe ei!

— Da – zâmbi Marian – dar vezi că şi planul meu ar putea da greş: se prea poate ca şi yachtul urmărit să aibă instalaţie de telegrafie fără fir şi să prindă telegramele noastre, aşa ca bandiţii sunt preveniţi.

— Hm… pare-mi-se că ai dreptate. Atunci ce facem?

— E bine totuşi să telegrafiam. Nu vor cuteza să se oprească în vreun port şi în vremea asta, vom putea afla de la alte vapoare pe unde se aţin dumnealor. Pomeneşte d-ta în telegramele către autorităţile poliţieneşti ca sa anunţe ei de acolo toate vapoarele care trec prin apropiere.

— Minunat! zise lordul.

— Vom avea o vânătoare pe mare. Voi da ordinele trebuincioase telegrafistului.

Hagerstony vru să părăsească încăperea, când intră un marinar.

— Se zăreşte un distrugător englez – raporta el.

— Ţine direcţia spre noi. Dă semnalul de oprire.

— Ei, te pomeneşti că duşmanii noştri or fi pus la cale ceva împotriva noastră.

— Vom vedea îndată, răspunse Marian, nepăsător.

Ne înghesuirăm pe scara yachtului, când distrugătorul „Falcon” se apropia cu viteză. Un ofiţer, voinic urcă pe puntea noastră, urmat de doi marinari şi păşi spre lord, salutând politicos.

— Ah, lordul Hagerstony, exclamă el. Îţi mai aduci aminte de mine?

— Fireşte, căpitane Hossfield, răspunse Hagerstony vesel şi-i strânse mâna.

— Cu ce te putem servi?

— Caut un yacht cafeniu care se aţine prin apele acestea. Îţi pot da chiar o descriere exactă.

Şi ofiţerul englez ne descrise… yachtul celor doi bandiţi care ne furaseră comoara. Lordul îi lămuri cum stau lucrurile şi în cele din urmă îl întrebă de ce anume caută Hossfield yachtul.

— Pentru că e furat, răspunse ofiţerul.

— Atunci află că yachtul e acum alb – zise lordul. Căpitanul Thackeray al meu l-a văzut aseară luând direcţia spre Mergui.

— Drace! exclamă ofiţerul – atunci să ştii că am trecut pe lângă el

acum două ceasuri. Atunci avea direcţia spre sud. Vezi, îmi părea cunoscut, dar culoarea albă m-a înşelat. În sfârşit, vasul meu e rapid, îl mai ajung eu.

— Atunci mergem şi noi – zise Hagerstony. — „Lady Jane” aleargă cel puţin tot atât de repede ca „Falcon”-ul d-tale. Vreau doar să iau înapoi comoara.

— Bine, mylord, să pornim împreună la vânătoare. Vom păstra distanţă între noi, atât cât să ne putem vedea cu obloanele. Dacă unul din noi descoperă yachtul, trimite celuilalt o radiograma scurta.

Hossfield pleca repede la distrugător şi după câteva minute alergam spre sud. Ramaserăm cât mai mult în spatele lui „Falcon” până îi puturăm vedea ca un punct mititel prin ochean. După trei ore de goana, descoperirăm la stânga noastră un punctuleţ. Cu ajutorul ocheanelor înţeleseserăm ca e vorba de yachtul căutat. După încă un ceas de drum – ne aflam cam în dreptul Insulelor Owen – „Falcon” se ivi îndărătul nostru. Deoarece ne apropiasem mult de yachtul bandiţilor, stoparăm aproape cu totul şi în curând distrugătorul se afla atât de aproape de noi încât ne puteam înţelege prin strigate.

Deodată însă Thackeray exclama iritat:

— Yachtul a dispărut! A luat-o spre stânga în labirintul de insule.

— Înainte cu toată viteza! răcni Hagerstony.

În aceeaşi clipa elicea distrugătorului începu sa biciuiască apa. Merserăm cu viteza unul alături de celalalt cam vreo jumătate de ora, apoi Thackeray răcni:

— Aici, la stânga a dispărut. A, uite un canal îngust...

Înştiinţarăm repede pe cei de pe „Falcon”: amândouă vasele stopară şi distrugătorul intra încet pe canalul îngust care şerpuia între insule şi insuliţe, spre uscat. Noi mergeam în urma distrugătorului.

Din cauza bancurilor de mărgean furam nevoiţi sa mergem încet, aşa ca în doua ceasuri străbăturăm abia vreo cincizeci de kilometri. Ajunserăm într-un golf larg şi la vreo cinci kilometri în faţa noastră se zări la ţărm yachtul căutat. Îndărătul lui se găsea o pădure deasa.

— Asta e coasta Tenasserim, zise lordul. Poate aici e vreo ascunzătoare a criminalilor. Sau poate ca au observat ca sun urmăriţi şi s-au gândit sa se pitească câtva timp. Sa lăsam lui Hossfield sa ia masurile de rigoare, căci el e o persoana oficiala.

„Falconul” îşi sporise viteza şi în curând ajunse lângă yachtul alb. Când noi oprirăm pe partea cealaltă, puntea era plina de marinari care percheziţionau interiorul. Peste o jumătate de ceas, Hossfield veni sa ne spună ca yachtul este pustiu.

— Atunci sa ştiţi ca bandiţii şi complicii lor au luat drumul spre Siam, zise Marian. În linie aeriana nu sunt decât cincizeci de kilometri până la frontiera. Sa mergem pe uscat sa vedem daca nu dam de ceva urme.

Afara de noi mai luară parte la expediţie, Hossfield şi câţiva marinari. În nisipul alb al plajei puturăm desluşi clar urmele a zece inşi şi Marian zise îndată:

— Ăştia trebuie sa fi fost cei doi criminali eleganţi, se vede după forma îngustă a încălţăminte. Şi astelalte opt perechi sunt întipărite adânc ceea ce înseamnă ca sunt ale unor oameni tocmiţi care duceau poveri grele. Printre acestea se va fi fost desigur şi lada cu comoara. Aha, Pongo a şi găsit locul pe unde au pătruns dumnealor în pădure.

Uriaşul stătea la marginea pădurii şi făcea semne însufleţite. Alergarăm repede într-acolo şi văzurăm începutul unei poteci înguste care înainta dreapta în adâncul pădurii.

— Hm… face impresia ca poteca asta ar fi croita de mina omeneasca şi folosita adesea, zise Marian. Dar se afla pe aici pe aproape vreun sat mai mărişor.

— Orăşelul Lenya, răspunse Hossfield, după ce se gândi puţin. Dar e la cel puţin douăzeci cinci kilometri spre nord. Dacă poteca asta duce mai departe în aceeaşi direcţie, atunci ajungi la Siam şi anume în portul „Bangtapan". Sunt vreo nouăzeci de kilometri în linie aeriană. Şi acum cred că am găsit o urma importantă. De ani de zile suntem pe urmele unei bande mari de contrabandişti.

— E aproape de necrezut ce au făcut indivizii aceştia până acum. Dar n-am putut descoperi nimic, deşi poliţiile tuturor porturilor au lucrat pe capete. E drept însă că nimeni nu s-a gândit încă la şoseaua asta de aici, căci pădurile acestea sunt pline de animale sălbatice, elefanţi, rinoceri, urşi. Aşa dar străbaterea lor e legată de mari primejdii.

— Cari pe noi nu ne vor putea opri să pornim în urmărirea indivizilor, răspunse Hagerstony cu însufleţire. Şi asta cât mai repede, ca nu cumva să ajungă înaintea noastră la hotarul Siamului. Au un avans de cel mult o jumătate de ceas şi sunt încărcaţi cu poveri. Cred că îi vom putea ajunge în curând.

— Da, însă soţii Roule vor rămâne pe bordul „Lady-ei Jane" hotărî Marian. Nu putem expune pe tânăra femeie primejdiilor care ne stau în cale. Propun ca yachtul să rămână în golful acesta până la înapoierea noastră. Dar nu prea aproape de plajă, pentru ca să nu fie atacat de eventuali contrabandişti. Va trebui să punem şi oameni de pază.

— O clipă, domnule Farrow – întrerupse căpitanul Hossfield. Fireşte că voi lăsa aici un post puternic şi voi comunica autorităţilor faptul descoperirii poteci; urmarea va fi că se va aşeza aici un post permanent.

— Cu atât mai bine, răspunse Marian.

Cu toată împotrivirea tinerilor soţi, îi silirăm să rămână şi după ce ne luarăm câte un săculeţ cu merinde, păşirăm pe poteca misterioasă.

Jim şi John, servitorii lordului, veniră şi el.

Cu cât înaintam, cu atât mai mult se dovedea că poteca era ţinută în ordine. Observarăm chiar pe alocuri ramuri de curând tăiate, care împiedecaseră probabil drumul potrivnicilor noştri.

Deodată auzirăm în depărtare un sunet care ne făcu să ne oprim. Era un răcnet puternic, cum nu mai auzisem până atunci. Marian făcu fi el o mutră nedumerită şi întrebă:

— Pongo, ce fel de animal a răcnit?

Uriaşul deschise gura, dar dădu apoi din cap şi zise:

— Pongo nu ştie. Merge liniştit mai departe.

IV.
O ÎNTÂLNIRE NEPLACUTĂ.

ÎNCORDAŢI LA CULME merserăm înainte. Răcnetul misterios se auzise atât de departe încât se putea să-i fi privit pe criminalii noştri. Poate ca fuseseră atacaţi de vreo fiară.

Deodată se ivi în faţa noastră un luminiş mare. Din partea opusă a acestuia porneau trei poteci bine întreţinute şi ceri înaintau în direcţii felurite. Ne oprirăm ce să ne sfătuim.

În vremea asta, Pongo păşise în luminiş şi cercată cu băgare de seama pământul. Tocmai când Marian îşi exprimă părerea că trebuia să alegem drumul care duce spre răsărit, adică la frontiera Siamului, prietenul nostru negru striga:

— Massers vine încoace! Pongo ştie acum cine răcnit, fost Bogo.

— Bogo? Eu şi Marian ne privirăm uimiţi şi îi lămurii lordului, care întrebă nedumerit ce vroia să creadă Pongo, că Bogo e numele ce-l dau băştinaşii bivolului african.

Fireşte însă că aici nu putea fi vorba de acesta, ci de bivolul indian, al cărui nume Pongo nu-l cunoştea. Ne apropiarăm de el şi văzurăm lămurit urme de bivoli puternici.

Bivolul indian se deosebeşte în oarecare măsură de cel african, care e considerat ca cea mai primejdioasă fiară sălbatecă din câte trăiesc pe pământ. Totuşi, e atât de puternic şi curajos, încât indienii îl aşează alături de tigru. Ba unii cercetători afirmă chiar ca el cutează nu numai să atace elefantul, dar îl şi doboară.

Bivolii sălbateci merg la păscut de obicei noaptea şi în zorii zilei. Şi atunci pătrund cu predilecţie în plantaţii şi fac pagube enorme. Băştinaşii nu prea pot întreprinde nimic împotriva lor şi vizitatorii nepoftiţi ai ţarinilor devin adesea atât de cutezători, încât consideră câmpurile drept proprietatea lor şi întâmpină cu atacuri orice încercare de a-i alunga.

Un cercetător de seamă povesteşte, de pildă, că salvase odată, în ultima clipă, de la ruină pe un ţăran indian. Sărmanul om fusese

împiedecat săptămâni întregi, de o cireadă mică de bivoli, să între în ţarina sa. Şi musafirii neruşinaţi catadixiseră să plece abia când cercetătorul răpuse pe capul cirezii.

Bivolul indian e un duşman născut al tigrului. Adesea s-au observat lupte între aceştia şi aproape întotdeauna bivolul uriaş a rămas învingător. Îşi vin în ajutor reciproc, când unul dintr-unşii e atacat de un tigru. Şi de aceea păstorii indieni se simt în deplină siguranţă, când călăresc pe un bivol în desişul de nepătruns.

Un cercetător a observat chiar odată că o cireadă de bivoli a luat urma unui tigru rănit de gloanţe. Uriaşele animale nu mai puteau fi reţinute. Urmăriră dâra de sânge cu o furie de necrezut, culcară la pământ tufe şi copaci, scormoniră pământul şi în cele din urmă fură cuprinşi de o mânie atât de puternică încât începură să se lupte între dânşii.

Un alt cercetător povesteşte că într-un rând un tigru a atacat pe omul din coada unei caravane şi întâmplător se afla pe aproape un păstor cu cireada sa de bivoli. Păstorul acesta, care nu călărea pe unul din animalele sale, se grăbi să vină în ajutorul celui atacat şi răni tigrul. Acesta dădu îndată drumul bărbatului şi se năpusti asupra păstorului.

Când însă bivolii văzură că stăpânul lor era atacat de duşmanul lor de moarte, se aruncară asupra tigrului şi nu se lăsară până nu-l dădură gata.

Singura greutate ca să-l ţii îmblânzit consistă în faptul că el vrea să-şi facă zilnic baia, timp de câteva ceasuri. Dacă-i lipseşte mai mult timp apa, devine neliniştit şi chiar furios.

Şi nu se mulţumeşte cu smârcurile umplute cu nămol, ci vrea un lac adânc sau apa rece a unui fluviu.

De aceea se şi vede adesea că animalele acestea atât de greoaie de felul lor, pornesc într-un galop, nebunesc când miros prin apropiere apa de care au fost lipsiţi atâta timp.

Adesea se întâmplă în India cazuri mortale datorita faptului că bivolii, înhămaţi la o căruţă pornesc o goană nebună spre un fluviu, înecând în apa car şi căruţaş.

Când întâlneşti pentru prima oară un bivol îmblânzit, te îngrozeşti de expresia sălbatică a chipului său. Cu toate astea poate fi condus de un copil. Numai faţă de europeni e aproape întotdeauna pornit.

Gândurile acestea îmi trecură prin minte pe când mă uitam la urme, căci nu fusese un singur bivol, ci pe puţin o cireada de opt sau nouă animale, care trebuie să fi stat mal mult timp râu. Se întâlniseră oare duşmanii noştri cu ei? Ar fi trebuit atunci să vedem urmele vreunei lupte. Lucrul îmi părea nelămurit şi tovarăşii clătinau şi ei capul, miraţi. Numai Pongo şi Marian cercetau de zor pământul, deşi eu socoteam fără rost treaba asta.

O exclamaţie a prietenului meu ne făcu să alergăm spre el.

— Am găsit! zise el – aici se văd lămurit urme de picioare şi uite şi întipărituri de lăzi. Criminalii au fost aşteptaţi aici de contrabandişti cu o cireada de bivoli îmblânziţi; prin satele din ţinutul acesta sunt ţinuţi pe lângă casă. Să ştiţi că acum vom întâmpina greutăţi cu prinderea bandei, căci nu ne putem luă la întrecere cu fuga unui bivol.

— Care va să zică d-ta crezi că indivizii au încărcat lăzile în spinarea bivolilor şi s-au cocoţat şi ei deasupra?

— Din câte am auzit eu, bivolii aceştia nu prea se poartă frumos cu europenii, în schimb copiii de băştinaşi îi conduc cu uşurinţă. Se prea poate ca ăştia de aici să fie foarte îmblânziţi, sau îi cunosc pe bandiţi mai de mult. Numai ca nu prea pricep eu răcnetul pe care l-a scos mai înainte unul din aceşti „Arna” cum îl numeşte indianul. EI se pare însă să fi fost vreun exemplar mai deosebit care şi-a dat frâu liber necazului când s-au ivit europenii.

— Toate bune, zise lordul. Dar întrebarea e: ce facem acum? Eşti de părere să ne întoarcem din drum?

— Nu; să cercetăm mai bine pe care potecă au apucat bivolii. Apoi va trebui să vedem dacă nu cumva europenii au ales, totuşi, alt drum. Dacă ar fi aşa, nu prea cred ca să fi dat ei lada cu comoara pe mâna contrabandiştilor. Aha, uite ici urma bivolilor… A! au pornit spre nord, pe drumul care duce în lăuntrul Burmei. Nu-mi explic deloc asta, ne gândeam că vor lua calea spre Siam. Altminteri ce rost ar avea contrabanda, dacă nu să treacă marfa dintr-o ţară în alta?

— Poate că poteca asta, care pare ca se îndreaptă spre nord, face mai încolo o cotitură spre răsărit şi duce spre Siam, îmi dădui eu cu părerea.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian.

— Dar nu prea mă lămuresc eu bine. Dar ia stai, poteca asta ar putea servi ca să aducă în ţară mărfuri de contrabandă, să zicem din Sumatra, iar mărfurile din China sau Siam vin pe poteca de răsărit. Să ştiţi că aşa e.

— Dar nu te pândeşti ei cei doi bandiţi veneau din Mergui? zisei eu. Şi poteca asta, în definitiv, tot într-acolo duce. Cum îţi lămureşti chestia?

— Stai c-am găsit explicaţia! răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Caravana de bivoli a inclus mărfuri de contrabandă din Siam şi cei doi bandiţi urmau să te ducă în oraşele din nordul Burmei. Deoarece însă au vrut sa ia întâi comoara, de existenta căreia au aflat datorită indiscreţiei noastre, au furat în scopul acesta yachtul. Altminteri ar fi plecat probabil până la Lenya, pentru ca de acolo s-ajungă pe jos ia locul întâlnirii.

— Aşa şi acum să pornim spre nord, căci urmele de picioare, care duc aici pe poteca de răsărit, sunt de sigur ale conducătorilor

bivolilor, care s-au înapoiat! Mai bine zis nu conducătorii, ci însoţitorii, cărora le-au luat acum locul europenii.

— Tot ce spui dumneata miroase a roman – zise lordul – dar în acelaşi timp pare să fie chiar aşa. Deci, să-i urmăm pe bivolaşii aceştia cari, nădăjduiesc, nu vor fi alergat chiar atât de repede. Pongo, la drum!

Negrul luă conducerea, părea însă îngrijorat. Clătina mereu capul şi odată îi auzii murmurând:

— Bogo nu bun.

Probabil că făcuse experienţe proaste cu bivolii africani fi credea că şi cei indieni sunt tot atât de fioroşi ca semenii lor din celălalt continent.

Mergeam în pas alergător dea lungul potecii nordice. Încordarea care pusese stăpânire pe noi ne făcu să nici nu simţim căldura din ce în ce mai înăbuşitoare şi cât despre mâncare uitaserăm cu desăvârşire.

După o jumătate de ceas ajunserăm iar într-un luminiş mare şi aici o potecă nouă se despărţea spre răsărit, în vreme ce aceea de până acum ducea mai departe spre nord la capătul celălalt al rariştei.

În mijlocul luminişului dădurăm de o bucată mare de pământ bine bătătorit. Făcea impresia că bivolii se luptaseră aici între ei, apoi urme numeroase duceau la poteca de răsărit, în vreme ce numai câteva urme porneau spre nord.

— Ei. Ce mai zici acum? întrebă Hagerstony şi-l privi şiret pe Marian.

Prietenul meu cautã lung la aceste urme misterioase, apoi arătă spre urma cealaltă care ducea spre răsărit şi zise:

— Bivolii au alergat aici în galop scurt, după cum se vede lămurit. Şi ei nu prea fac asta fără motiv temeinic. După cât ştiu eu, un motiv dintre acestea este apa. E lucru cunoscut că ei trebuie să-şi ia baia zilnică şi nu renunţă în ruptul capului de îndată ce adulmecă un curs de apă.

— Şi dacă nu mă înşel, aici în răsărit curge un fluviu neînsemnat, pe malurile căruia ie aşezat orăşelul Lenya. Sunt încredinţat că s-au smuls pur şi simplu din mâinile celor care îi mânau, ca să se scalde.

— Tot ce se poate – încuviinţă lordul – dar ce să însemneze urma aceea izolată? Sa fie mai veche, sau omul acesta şi-a ţinut animalul cu sila?

Marian cercetă cu atenţiune urma.

— Nu e mai veche – zise el apoi – se prea poate ca bivolul acesta să fi fost înaintea celorlalţi şi a fost dus de călăuza lui peste luminiş. Ştiu eu ce să mai zic! Poate că lada cu comoara se află acum în fluviu, căci bivolii se zvârcolesc şi caută să scape de poveri.

— Asta ar fi minunat! strigă Hagerstony. Atunci vom putea să ne afundăm cu costume de scafandri.

— Dacă ne-or îngăduit crocodilii. Cred însă că domnii contrabandişti ne vor scuti de treaba asta dacă într-adevăr…

Fu întrerupt de Pongo, care strigă speriat:

— Massers repede în copaci, vine Bogo.

Stăteam unul lângă altul în mijlocul luminişului, numai Pongo o luase înainte şi observase astfel primejdia. Şi pe poteca de nord ea se apropia mereu, sub forma unui tropot înfundat, sforăituri şi strigătele deznădăjduite ale unui om.

Alergarăm în grabă spre copacii învecinaţi, căci înainte de a ne fi pus armele la punct, bivolul ar fi şi ajuns lângă noi. Tocmai când era s-ajung la un arbore uriaş, auzii o exclamaţie de necaz îndărătul meu.

După prima săritură, lordul Hagerstony se împiedecase de o căpiţă de iarbă şi căzuse. Vrui să alerg în ajutorul lui, dar el se ridicase repede şi… în aceeaşi clipă un bivol dădu buzna de pe potecă.

Întâmplarea asta mă făcu să uit cu totul că aveam de gând să-mi caut adăpost îndărătul unui copac. Era un animal uriaş, de vreo trei metri lungime şi ca de doi metri înălţime. Coarnele lui erau peste măsură de lungi şi aproape drepte, iar ochii-i mici aruncau priviri sălbatice şi dârze.

Avea legate în spinare două lăzi, care se clătinau acum încoace şi încolo. Pe ceafa lui stătea călare un băştinaş, care făcea sforţări disperate sa oprească din goană animalul, prin strigăte puternice.

Dar tocmai când bivolul trecu de cei din urmă copaci dinaintea luminişului, omul din spinarea lui scăpă frâul din mână şi zbură în aer izbindu-se de trunchiul unul copac. Bivolul, întărâtat, îşi lăsă căpăţâna lui uriaşă în piept şi se repezi spre lordul nostru, care privea şi el înmărmurit la ce vedea, fără să se mai gândească la salvare.

Nici unul din tovarăşi nu-şi avea puşca pregătită, ca sa scape viaţa lordului cu ajutorul unui glonţ.

Hagerstony se răsuci în călcâie cu iuţeala fulgerului, sări în lături şi alergă spre cel mai apropiat copac. Dar bivolul nu vroi să renunţe la prada pe care îşi pusese ochii, se răsuci şi el brusc şi într-un galop turbat se repezi la curajosul englez.

Trezit din înmărmurire, smulsei puşca de pe umăr, îmi dădui însă seamă că nu mai exista salvare pentru lord, căci urmăritorul lui era prea aproape.

Ridicasem tocmai puşca, dar în aceeaşi clipă uimirea şi spaima mă făcură s-o las iar în jos, căci Pongo, care stătuse la stânga mea, se năpusti cu sărituri de panteră până în faţa bivolului. Furiosul „Arna” nici nu se sinchisi de noul duşman, ci plecă acum capul şi mai mult ca sa ia în coarne pe nenorocitul lord.

Pongo se furişă pe lângă coarnele ameninţătoare, apoi zării un fulger sclipind şi în clipa următoare bivolul se prăbuşi la pământ (Vezi copertă).

Pongo făcuse o ispravă de necrezut, retezând cu cuţitul său tendonul piciorului drept al fiarei, cu iuţeala fulgerului sări apoi în partea cealaltă, cuţitul său luci din nou şi piciorul stâng al animalului fu şi el paralizat.

Imediat se auziră două detunături din puşca lui Marian şi trupul uriaş se întinse cât era de lung la pământ.

Izbucnirăm în urale puternice şi lordul, care izbutise să găsească adăpost îndărătul unul copac, scoase capul cu băgare de seamă.

Când zări pe Pongo în spatele bivolului, ştergând liniştit cuţitul pe pielea lui, veni repede lângă el şi strânse cu căldură mâna uriaşului. În încărcătura lui, bietul Pongo făcu o mutră care ar fi băgat în sperieţi pe oricare străin.

Acum ne apropiarăm de călăuză bivolului, pe care acesta îl zvârlise la pământ. Era un burmen mărunţel şi zăcea nemişcat la rădăcina copacului uriaş. Întorcându-l cu faţa în sus, observarăm că-şi zdrobise capul din pricina izbiturii grozave. Păcat, căci poate ar fi fost în măsură să ne dea lămuriri preţioase.

În vreme ce Pongo şi cei doi servitori ai lordului duseră cadavrul deoparte, acoperindu-i cu ramuri, noi cercetarăm conţinutul celor două lăzi din spinarea bivolului şi care se sfărâmaseră în bucăţi în cădere. Erau unelte de fabricaţie americană şi engleză de cea mai bună calitate şi care scăpaseră de vămuire pe calea aceasta a contrabandei. Strânserăm pachetele şi le pitirăm îndărătul unei tufe, gândindu-ne că Hossfield te va lua în primire mai târziu şi le va preda autorităţilor.

Când furăm gata cu treaba, Marian zise:

— Eu propun ca să urmăm acum poteca de răsărit. Potrivnicii noştri vor fi atât de ocupaţi cu bivolii, încât ne vom putea furişa lesne lângă ei. Avem cel mai bun prilej să-i ajungem. Cred că le vom veni de hac, mai ales dacă îi vom lua pe neaşteptate.

— Hi, hi, chicoti lordul – ce o să mă mai bucur, când vor trebui într-adevăr să pescuiască din apa lada cu comoara – ca să le-o luăm pe urmă noi! Ce mai mutre au să facă!

— Chiar atât de departe nu suntem încă – râse Marian – până acum totul nu e decât presupunere. Va trebui să fim cu multă băgare de seamă. Sunteţi gata? Atunci să pornim, ca să ajungem la vreme!

Pe poteca de răsărit, pe care mergeam acum, se arătau lămurit urmele panicii de care fuseseră cuprinşi bivolii când au mirosit apa apropiată. Pretutindeni erau crengi şi frunze rupte şi după vreo suta de metri găsirăm chiar o ladă prăvălită, care după greutate trebuia să conţină şi ea unelte.

După o jumătate de ceas de drum auzirăm gălăgie în depărtare. Pongo păşi înainte, căci numai el se pricepea să răpună fără zgomot o santinelă.

Noi îl urmarăm cu băgare de seamă şi peste un sfert de ceas dădurăm de el. Stătea îndărătul unui copac şi ne făcu semne să umblăm cât mai încet.

În faţa noastră sclipea fluviul şi avurăm înaintea ochilor o privelişte care ne făcu aproape să râdem. Opt bivoli se bălăceau acolo în apa călduţă, în vreme ce conducătorii lor şi cei opt marinari stăteau în jurul lor şi răcneau zădarnic la ei; pe când pe ţărm se aflau cei doi bandiţi eleganţi şi priveau cufundaţi în gânduri înaintea lor. De sigur ei nu se aşteptaseră la o astfel de întrerupere a expediţiei.

Cel mai mare întinse acum braţul şi adresă câteva cuvinte poruncitoare oamenilor din fluviu. Aceştia încetară imediat cu strigătele lor de îndemn şi priviră furioşi la bivolii care nici nu se sinchiseau.

Cel mal mic dintre bandiţi se întoarse acum spre tovarăşul său şi zise în englezeşte, deşi se cunoştea bine că e italian:

— Numai de nu s-ar desface lada ala veche, Terry, de celelalte două nu-mi pasă.

— Nădăjduiesc că fundul fluviului este moale, Giuseppe – răspunse celălalt, care părea să fie de la nord. Eu unul aş împuşca animalele astea păcătoase, dacă n-am avea atâta nevoie de ele. Aş vrea să ştiu cât mai au de gând să stea în apă.

— Eu am auzit că au obiceiul de se îmbăiază ceasuri întregi – zise Giuseppe – ceea ce ne-ar încurca socotelile.

— Da, ar fi prost de tot. Ar fi trebuit şi scufundăm yachtul, după ce am adus pe ţărm lada aceea veche. Eu cred că a fost yachtul cu cei jefuiţi, acela care ne-a urmărit.

— Cu neputinţă, Terry, ăia mai sunt încă pe insulă. Şi fără motiv n-ar cuteza nimeni să pătrundă în canalul ăia afurisit, ca s-ajungă la golf. Nu, în privinţa asta nu mă tem de nimic, eu mă îngrijesc numai de lada noastră, pe care stă acum monstrul ăla.

Zicând acestea arătă spre un bivol mare, care tocmai se întorcea pe partea cealaltă. Îmi întipării în minte animalul acesta, ale cărui coarne, spre deosebire de ale semenilor săi, erau foarte încovoiate. Părea să fie şi exemplarul cel mai mare.

— Unde o fi Tschedu cu bivolul lui? întrebă din nou Terry.

— Ştiu eu! Poate că a şi ajuns în Lenya la Ava. N-avem încotro, chiar dacă s-ar prăpădi şi lăzile astea. Ce zici, mâncăm ceva?

— Da, asta e tot ce putem face. Dracul să le ia pe blestematele alea de vite.

Mă simţii ciupit de braţ şi văzui pe Pongo făcându-mi semn să-l urmez. Îi luase şi pe ceilalţi, tovarăşi de la posturile lor de pândă şi ne duse; înapoi pe potecă, până puturăm sta de vorbă fără teamă.

— Pongo are plan – zise el. Massers merge înapoi, bagă de seamă de oameni răi, aici, aici şi aici. (Arată spre cele două laturi ale

potecii). Un Massers merge înapoi, bagă de seamă la oamenii răi, spune când vine. Când este aici, Pongo apucă repede cel din urmă, Massers ameninţă ceilalţi. Prindem toţi oameni răi.

Planul lui era simplu şi limpede, Urma să ne aşezăm la pândă şi să ţinem la respect, cu armele pe bandiţi şi ajutoarele lor. Pongo îi va răpune unul după altul.

Traserăm la sorţi cine să facă de pază primul la fluviu şi sorţii căzură pe John, servitorul lordului. Noi ceilalţi deschiserăm câteva cutii de conserve şi îmbucarăm la repezeală conţinutul. O înghiţitură de ceai rece şi masa era gata.

Pongo alese un loc foarte potrivit pe potecă, unde eram la adăpost sub copaci, noi ne luarăm în primire posturile şi aşteptarăm evenimentele.

V.
ÎNVINGĂTORII.

SE SCURSE UN CEAS. Apoi John se înapoie, căci schimbul său se sfârşise.

— Bivolii se îmbăiază şi ăia înjură mereu, zise el.

În locul său plecă Jim, care avea al doilea schimb. Dar după zece minute se şi întoarse.

— Vin în fugă mare, gâfâi dânsul şi sări îndărătul copacului său.

Îndată după asta auzirăm tropotul cirezii care se apropia. Asta era ceva de care nu ţinusem seamă, bandiţii vor trece în goană înainte de a-i putea opri noi. Deodată îl auzirăm pe lord, care stătea cel mai departe, strigând:

— Îi voi opri eu, dar dv. va trebui să fiţi cu ochii în patru. Să nu strigaţi însă prea tare, ca sa nu speriaţi bivolii!

Aceştia se apropiau atât de năprasnic încât pământul se cutremura sub picioarele noastre. Bivolul cu coarnele încolăcite, care purta lada cu comoara, trecu ca o săgeată pe dinaintea mea, urmat de al doilea şi al treilea, atât de repede încât nu-mi putui aplica în ce fel vroia lordul să-i facă să se oprească. Pe spinarea fiecărui animal stăteau, afară de conducător, încă doi marinari, în vreme ce primul mai purta pe cei doi criminali eleganţi, Numărai al şaptelea bivol şi-mi zisei că lordul trebuia să-şi facă acum datoria, căci capătul caravanei trebuia să fi ajuns la el.

Deodată auzii detunătura a două gloanţe de pistol şi strigătul lordului: „Sus mâinile". Animalele se opriră brusc; eu mă apropiat imediat de trunchiul copacului şi îndreptai amândouă pistoalele spre marinarii din faţa mea. Le strigai şi eu: „Sus mâinile!", iar urmarea fu că se supuseră imediat.

Toţi tovarăşii dăduseră comanda aceasta şi eu eram încredinţat că

întreprinderea noastră reuşise. Deodată Pongo se ivi în spatele bivolului, pe al cărui călăreţ îl ţineam sub ameninţarea revolverului meu şi îi pocni cu coada suliţei sale unde nimeri. Toţi trei se prăbuşiră la pământ. Am sărit repede înainte şi trăsei în tufiş pe marinarul şi se conducătorul care căzuse de partea mea, ca să nu fie călcaţi în picioare de bivoli.

Îmi făcui vânt înainte, ca să vin în ajutorul lordului care avea cinci duşmani împotriva lui. Auzii atunci două împuşcături ale lordului, apoi un ţipăt furios al acestuia, în acelaşi timp toţi bivolii se năpustiră înainte, călăreţii fură în neputinţă să-i reţină şi în clipa următoare tot convoiul pieri ca o nălucă.

Ieşirăm cu toţii pe potecă şi ne uitarăm unul la altul. Aveam acum şase prizonieri, adică oameni leşinaţi – dar bandiţii principali dispăruseră. Hagerstony era aproape disperat.

— I-am trimis două gloanţe. În piciorul stâng – zise el – dar vita s-a speriat şi a luat-o la goană. Am mai slobozit încă două gloanţe, care au nimerit şi ele, dar ceilalţi bivoli au înnebunit şi ei şi au început să fugă. Acum comoara s-a dus dracului!

Marian râse şi zise:

— Ba de loc, căci am auzit că marfa merge la unul anume Ava, în Lenya. Acolo îi vom găsi cu siguranţă. Afară de asta, fără îndoială ca vor fi nevoiţi să facă în curând popas, când vor întâlni bivolul cel mare Deocamdată tot mai aleargă, dar peste puţin se va opri.

— Aşa e, aşa e! exclamă lordul, cu însufleţire. Şchiopăta râu de tot când a luat-o la fugă.

— Atunci să ştii că se va opri cu siguranţă în luminişul unde zace prietenul d-tale, bivolul nenorocitului Tschedu. Dacă ne grăbim poate că mai dăm de el acolo.

— Vezi că sunt preveniţi şi ne vor pregăti o primire nu tocmai plăcută, zise Hoddge. N-ar fi mai bine să aşteptăm aici până s-o înnopta? Mai avem lumină încă un ceas, cel mult.

— Ai dreptate, încuviinţă Marian, uitându-se la ceas. Propunerea d-tale nu e rea deloc, căci înainte ca potrivnicii noştri să fie gata cu încărcarea lăzii pe un alt bivol, vor fi şi ei surprinşi de întunericul nopţii.

— Cei şase leşinaţi de aici se vor trezi şi ei, de sigur, în vremea asta şi atunci îi vom expedia în urma tovarăşilor lor, iar noi ne vom preface ca ne îndreptăm spre fluviu, ca şi cum am fi venit cu o barcă. Dacă ne vom lua apoi după ei, fără sa bage de seamă, nu încape îndoială că vom ajunge la ascunzătoarea lor, dacă nu vom da chiar de Terry şi Giuseppe. A, uite că unul se şi mişcă.

Marian se aplecă repede şi scoase individului pistoalele şi cuţitele de la brâu. Îi urmarăm pilda şi dezarmarăm pe ceilalţi cinci leşinaţi. Se treziră cu toţii destul de repede, dar refuzară să răspundă la

întrebările noastre.

Fireşte că Marian făcu aşa fel ca şi cum am fi venit într-adevăr cu o barcă de la fluviu şi când nu mai era decât un sfert de ceas până să se întunece, el le porunci ameninţător şi pornească îndată la drum, după tovarăşii lor. Zadarnic încercară să protesteze, căci în cele din urmă n-avură încotro.

Pongo se despărţise de noi înainte şi se ascunsese în pădure. Noi merserăm încet în urma lor şi când dădurăm peste credinciosul nostru prieten, el ne povesti că cei şase oameni trecuseră în goană pe lângă dânsul.

Când se întunecă, mai eram la vreo cinci sute, de metri numai de luminişul în care Pongo se războise cu bivolul furios. Merserăm cu băgare de seamă înainte şi deodată zărirăm în faţa noastră lumina slabă a unui foc.

Ne oprirăm imediat şi chibzuirăm ce e de făcut Pongo se oferi atunci să meargă el înainte ca să-şi dea seamă de situaţie. Nimeni nu era mai potrivit ca el pentru sarcina arta şi se făcu nevăzut îndată ce Marian îi dădu încuviinţarea.

Aşteptarăm vreme îndelungată înapoierea sa şi ne speriarăm cu toţii când se ivi la doi paşi de noi, fără ca să-l fi simţit şi când te gândeşti că noi aveam auzul atât de ascuţit!

— Unsprezece oameni la foc – ne vesti el – şase care am lăsat să fugă, cinci de la întâiul Bogo. Şi Bogo acolo, mort.

Asta era o veste îmbucurătoare Gloanţele lordului nimeriseră aşadar atât de bine încât bivolul din luminiş fusese doborât. Acum aveam de fapt numai cinci duşmani împotriva noastră, căci cel pe care i-am lăsat să fugă nu mai aveau arme. În schimb, noi aveam patrusprezece pistoale şi revolvere şi cu astea se putea face ceva.

Ne furişarăm încetişor înainte şi în curând puturăm cuprinde cu privirea luminişul. În jurul unul foc mare stăteau Terry şi Giuseppe… pe lada cu comoara. Mai erau acolo, întinşi pe jos, cei opt marinari şi conducătorul bivolului, al cărui cadavru zăcea la o parte. Terry tocmai zicea:

— … dacă credeţi într-adevăr că au venit cu o barcă, atunci n-avem să ne temem de nimic Altminteri aş propune să pornim îndată la drum, fie că ne-am expune chiar primejdiilor din pădure pe timp de noapte. Oamenii ăştia trebuie să fi făcut legământ cu dracul dacă au izbutit să şi vină încoace de pe insulă. Eu unul cred că e o firma concurentă, care vrea să ne jefuiască. Fireşte că aşa stând lucrurile trebuie să luăm măsuri cât mai energie. Ce părere ai tu, Giuseppe?

— Eu aş spune să pornim imediat la drum. Rar mă înşeală pe mine presimţirile şi ceva îmi spune că e vorba de indivizii cărora le-am furat comoara. Chiar dacă puşcaşul ăla ascuns nu s-a arătat, cred că i-am recunoscut vocea.

— Tu vezi năluci, Giuseppe, râse Terry, dar: în glasul său era oarecare nelinişte. Crezi că ne vom putea apăra dacă ne va ataca vreun tigru?

— Putem lua făclii câte vrei. Până la Lenya nu mai sunt decât douăzeci da kilometri şi pe ăştia îl străbatem noi în trei ceasuri. Haide, îţi spun eu că e mai bine aşa!

Se ridică şi Terry se pregătea şi el să facă acelaşi lucru. Atunci Marian şopti:

— Înainte în luminiş! Împărţiţi-vă la dreapta şi la stânga, iar la comanda: „Sus mâinile!”, faceţi-vă datoria!

Ieşirăm binişor de pe potecă şi ne aşezarăm precum spusese el. Marian numără cu glas scăzut până la trei şi în cor strigarăm cu toţii:

— Sus mâinile!

Giuseppe trase o înjurătură sălbatecă şi duse mâna la brâu. Dar atunci detună pistolul lui Marian şi criminalul scoase un răcnet de durere. Cu iuţeala fulgerului, cei unsprezece indivizi ridicară braţele. Chiar şi Giuseppe, care fusese rănit la mâne dreaptă, o ridică pe cealaltă.

Îi puserăm să meargă unul câte unul spre stânga, unde Pongo îi dezarmă şi-i legă cu fâşii rupte chiar din hainele lor. Pansarăm mâna lui Giuseppe, iar braţul stâng i-l legarăm de brâu, apoi ne sfătuirăm dacă sa ne petrecem noaptea în luminiş, sau să pornim spre coastă. Pe întunerec era însă lesne să ne scape vreun prizonier.

— Afară de asta am fi fost prea stingheriţi dacă ne-ar fi atacat vreo fiară. Luarăm hotărârea, deci, ca să stăm de pază câte doi.

Prizonierii fură aşezaţi din distanţă în distanţă ca să nu se poată dezlega unul pe altul. Hoddge şi Hagerstony luară asupra lor prima veghe, iar noi ceilalţi ne întinserăm lângă foc. Eu adormi îndată şi fui foarte surprins când mă treziră pentru schimbul al treilea. Cele patru ceasuri trecuseră în somn ca minutele..

Eram de veghe împreună cu Pongo, care căută acum să se încredinţeze din nou de trăinicia legăturilor prizonierilor. Apoi făcurăm încetişor rondul în jurul luminişului şi ascultarăm cu încordare în toate părţile. În primul rând dădurăm toată atenţia potecii care ducea spre Nord, căci nu era exclus ca ceilalţi marinari să se înapoieze şi noi eram mai puţini ca ei. Dar nu se întâmplă nimic şi putui să-l trezesc la vreme pe Marian, care avea veghea ultimă şi cea mai scurtă. După un ceas pornirăm la drum, căci din clipă în clipa aşteptam să se facă lumină. Pongo deschidea convoiul, în urma lui mergeau prizonierii.

Veneau apoi Hoddge, Jim şi John, pe care sorţii îi aleseră ca să ducă lada cu comoara. Hagerstony, Marian şi eu încheiam alaiul, căci ne mai puteam aştepta încă la o urmărire din partea celorlalţi marinari şi bramani.

După câteva ceasuri ajunserăm la ţărm, unde furam întâmpinaţi cu însufleţire de soţii Roule. Pe prizonieri îi încredinţarăm celor douăzeci de oameni lăsaţi de pază de căpitanul Hossfield, apoi lada cu comoara fu dusă în cabina cea mare şi într-o încordare supremă Hagerstony şi Hoddge deschiseră capacul.

De abia acum văzurăm că primejdiile pe care le-am întâmpinat n-au fost degeaba, căci ieşiră la iveală adevărate minunăţii, cărora şederea îndelungă în pământ nu le stricase întru nimic.

Lordul preţui, ca un adevărat specialist, fiecare obiect în parte, făcu socoteala totală şi găsi o sumă care le asigura celor doi soţi o existenţă lipsită de griji până la sfârşitul vieţii. Şi după ce semnă cecul pentru tânăra femeie, mai luă o brăţară preţioasă din comoară şi i-o prinse la încheietura mâinii.

— Asta trebuie s-o porţi la amintirea bunicului d-tale, zise el grav.

— Şi mă voi gândi şi la d-ta în acelaşi timp, mylord, răspunse ea cu drăgălăşie.

Hagerstony luă giuvaerurile şi le puse în lada de fier din peretele cabinei.

— Sa strălucească în castelul strămoşilor mei, zise el.

— Păcat că s-a sfârşit chestia cu comoara, făcu Marian. Trebuie să mărturisesc c-a fost foarte interesantă. În ce mă priveşte, eu voi încerca să prind un rinocer. Grădina zoologică din Amsterdam vroia de fapt un rinocer cuirasat, dar pe ăla nu l-am putut prinde, deşi am dat ochi cu el. Va trebui să se mulţumească cu unul de pe aici. D-ta ce planuri al, mylord?

— Voi îmbarca tânăra pereche pe cel dintâi vapor mare care merge spre Europa. După aceea fireşte că vin cu dv. Mai avem doar de gând să întâmpinăm şi alte aventuri.

— Vorba asta mă bucură. Prinderea unul rinocer e şi ea interesantă. Şi trag nădejde că vom avea şi alte aventuri cu prilejul acesta. Plecăm chiar acum sau îl aşteptăm pe căpitanul Hossfield?

— Aşteptăm, răspunse lordul. Trebuie să-i dăm de veste unde şi cum poate pune mâna pe banda de contrabandişti. De fapt, întreagă n-a mai rămas ea, căci Terry şi Giuseppe de sigur că erau capii ei.

— Aşa cred şi eu. Le-o trece pofta pentru câţiva anişori cel puţin să se atingă de bunul altuia. Dar să dăm uitării afacerea asta! Cred că n-ar avea ce să ne strice acum o masă mai ca lumea.

— Am avut eu grijă, fii pe pace, râse lordul.

După ce am terminat masa, un marinar veni şi raportă că se zăreşte „Falcon”-ul. Căpitanul Hossfield fu mai mult decât mirat când îi predarăm pe prizonieri şi-i aduserăm la cunoştinţă că un individ pe nume Ava, din Lenya, era tăinuitorul bandei. Hossfield adusese o trupă de soldaţi care pomi imediat în marş prin pădure. Prizonierii fura daţi în primire de distrugător spre a fi predaţi celui mai apropiat

tribunal.

Când italianul Giuseppe fu dus pe dinaintea noastră, văzurăm că ochii lui străluceau în chip nefiresc. Pe de altă parte se clătina niţel pe picioare, deşi făcea toate sforţările să se ţie bine. Avea friguri pricinuite de rană şi Hossfield dădu ordin să fie transportat în cabină-infirmerie. Italianul se opri şi îşi îndreptă privirea sticloasă asupra noastră. Izbucni apoi într-un râs tăios.

— Ah, ăştia sunt domnii cărora le plac aventurile! făcu el.

— Mai bine v-am fi spânzurat de copacii de pe insulă. Acum m-am ales eu cu mâna zdrelită. Simt frigurile scuturându-mi trupul. Dar mă voi însănătoşi eu şi vă făgăduiesc că ne vom mai vedea. Dv. căutaţi aventuri, nu e aşa? Atunci daţi-mi voie să vă ofer un prilej minunat.

— Plecaţi spre Upper-Burma, la Moirang, care se afla la sud de Manipur. Acolo e fluviul cu aceeaşi care formează un mic lac. Îl veţi găsi lesne. Insula nu o veţi găsi, însă, căci e călătoare. Şi pe ea trăieşte Prinţesa. Dânsa e blestemată şi cine o scapă de blestem, dobândeşte fericire şi bani. Uşor nu e s-o scăpaţi de blestem, să ştiţi. Vă doresc mult noroc. Ha, ha, ha!

Îl cuprinse un fior, începu să tremure, trupul i se muie, dar ochii săi ne priveau mereu batjocoritor. Fu ridicat pe sus de marinari şi dus pe bordul lui, „Falcon”.

Hagerstony începu să-şi frece mâinile şi se uită la noi.

— Ei, domnilor – întrebă el apoi – ce credeţi? Vreţi într-adevăr să prindeţi un rinocer?

— Fireşte că vreau, răspunse Marian.

— Păcat, mă gândeam că mă veţi însoţi la Manipur. Aş vrea să văd mai de aproape insula rătăcitoare cu prinţesa aia blestemată.

— Dar bine, mylord – râse prietenul meu – cum poţi pune temei d-ta pe aiurelile unui bolnav de friguri? Individul vroia să ne inducă în eroare numai.

— Ba de loc, stărui lordul.

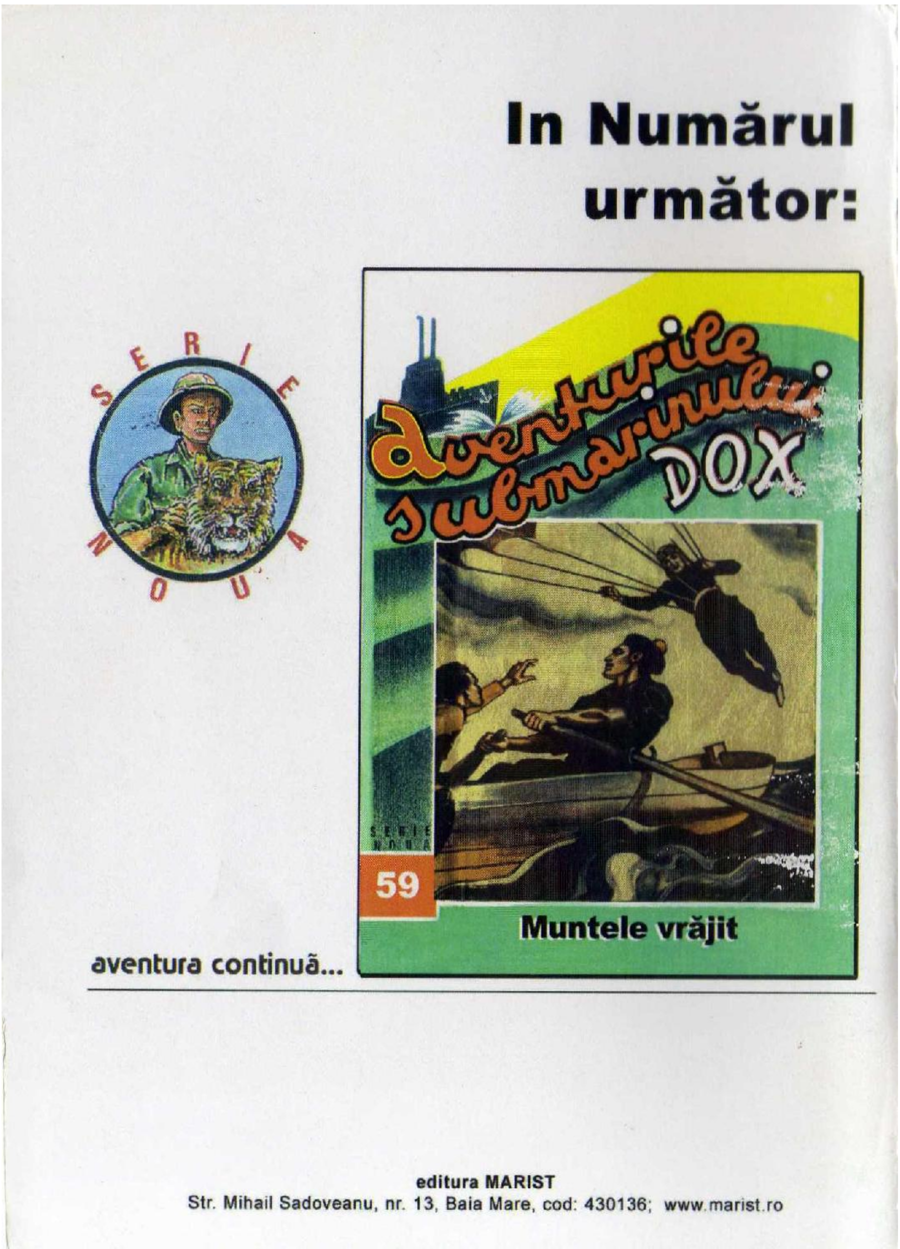
— Tocmai pentru că vorbea în friguri l-am crezut. De sigur că sunt legate primejdii mari de aventura asta şi el se gândea să se răzbune pe noi în acest fel. Trebuie să mă duc neapărat, în definitiv, veţi putea prinde şi acolo rinocerul dv., dacă va fi să nu dăm peste prinţesa cu pricina. Haide, veniţi zău! Nu veţi avea ce regreta, căci ne plac la toţi aventurile şi cu cât mai primejdioase, cu atât mai bine.

— Pentru mine – râse Marian – e totuna unde vânez. Aşa dar, după ce vom fi adus la adăpost tânăra pereche, ne vom ocupa de prinţesă.

Marian spusese asta râzând, că-i întocmai ca mine nu credea nici el în rătăcirile rănitului. Dar ne-a fost dat să ne încredinţăm mai târziu că ne înşelasem amândoi şi lordul Hagerstony avea să întâmpine nişte aventuri care, sunt sigur că îl vor vindeca pentru totdeauna de „boala” asta.

Plecă chiar îndărăt în Anglia, de unde se întoarse după un timp mai îndelungat. Avusese nevoie de răgazul acesta ca să-şi revie de pe urma acestor aventuri. Şi asta înseamnă mult. Căci lordul Hagerstony nu era dintr-aceia care se dau bătuţi cu atâta uşurinţă, el era un om dintr-o bucată, întărit în lupte cu viaţă şi un erou în adevăratul înţeles al cuvântului. »

— Cu alt prilej, draga George, voi încerca sa ţi le povestesc şi ţie.

Aventurile submarinului Dox 059

Hans Warren

I.
O VIZITA CIUDATĂ.

— AS SPUNE, DRAGA HAGEN, cât timp cred ca vei mai avea de lucru? întrebă Farrow pe inginer, care era ocupat cu oamenii săi ca sa repare spărtura submarinului, pe care o astupaseră numai provizoriu pe fundul marii.

— Nădăjduiesc să fiu gata mâine seară, sau cel mal târziu poimâine dimineaţă, domnule căpitan. Bine că suntem pe „Insula odihnei”, unde oamenii mei pot face reparaţia aşa cum trebuie.

— De ne-am putea şi noi odată odihni câteva săptămâni în linişte! oftă căpitanul cu tristeţe. Ei, dar asta ce-o mai fi? Se întrerupse el deodată. Se aude ca duduitul unul motor.

Cei doi bărbaţi îşi încordară auzul şi ascultară vâjâitul uşor care răsunase brusc în depărtare, desluşit, părând că se apropie din ce în ce. Deodată căpitanul apucă pe Hagen de braţ şi exclamă iritat:

— Hagen, de ce m-am temut mereu văd că nu scap. Dinspre apus, desigur din Australia, vine un avion.

— Da, domnule căpitan, ai dreptate – încuviinţă inginerul.

— Şi după zgomot pare să fie un aparat cu un motor foarte puternic – adăogă Farrow. A, uite că se iveşte colo în zare. Zgomotul îndepărtat al motorului, zgomot care sporea din clipa în clipă atrase atenţia tuturor camarazilor, cum era şi firesc. După ordinele prevăzătorului căpitan Farrow, nici unul din ei nu ieşi însă din casă sau din atelierul unde lucra, ci dimpotrivă, căutară repede acoperire.

Farrow şi Hagen alergară şi ei sub copacul cel mai apropiat, al cărui frunziş bogat îi ocrotea îndeajuns ca să nu fie văzuţi de zburător.

La vreo mie de metri înălţime se apropia vertiginos avionul elegant; părea ca are de gând să zboare deasupra insulei şi Farrow striga inginerului său, răsuflând uşurat:

— Probabil că e numai o avionetă de sport, care vrea să bată un nou record, dragă Hagen.

În aceeaşi clipi însă, zburătorul făcu un viraj mare. Aparatul se apleca pe o parte şi exact deasupra golfului în care se afla submarinul, se roti de câteva ori, apoi dispăru iar cu viteză ameţitoare spre apus, în direcţia Australiei.

— Ah, tot ne-a descoperit! făcu Farrow, necăjit. Ne putem aştepta acum la o vizită apropiată a unei escadrile. Dragi Hagen, oamenii d-tale vor trebui să lucreze peste noapte, ca mâine dimineaţă sa fim pregătiţi de plecare. Azi nu vom mai primi vizita, căci curând se înnoptează, dar mâine vor veni cu siguranţă.

— Va trebui să chem la lucru şi echipa a doua zise Hagen – şi atunci vom fi gata la timp. Submarinul se va cam încărca, deoarece

vin toţi camarazii, cei căsătoriţi chiar cu familiile.

— Afară de asta va trebui să luăm cât mai multe piese de schimb şi merinde. E îndoielnic dacă ne vom mai putea înapoia vreodată.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul. Australienii vor lăsa, desigur, un post de paza permanent, căci vor presupune ca ne vom mai întoarce să luăm maşinile şi rezervele ce le avem aici. Te rog, dragi Hagen, dă-i zor cât se poate cu lucrul şi în vremea asta eu voi da de ştire camarazilor şi se pregătească pentru părăsirea definitivi a insulei.

Semnalul de alarmă aduna pe toţi locuitorii insulei, printre care se aflau şi câţiva malaiezi Căpitanul le vesti cum stau lucrurile şi ei începură să-şi faci pregătirile de plecare fără sa crâcnească.

În vreme ce lucrătorii lui Hagen nituiau o placă grea deasupra spărturii, ceilalţi încărcau vasul. Magazia fu umplută până sus, ba se mai aşezară obiecte şi în sala echipajului.

Aproape toată noaptea domni mare însufleţire pe bord. Munca cea mai grea o avea doctorul Bertram, căci în cursul anilor el adunase colecţii atât de bogate de tot soiul, încât cabina-infirmerie n-ar fi fost încăpătoare nici pentru jumătate din comorile acestea. Astfel că bunul doctor fu nevoit, cu durerea în suflet, să lase pe insulă cea mai mare parte din ele.

Când se iviri zorile, toţi camarazii erau gata de drum şi Hagen raportă căpitanului ca treaba e sfârşită. În clipa însă când Farrow dădu semnalul de adunare, se auzi iarăşi duduitul slab şi îndepărtat al unul motor de avion.

— Toţi oamenii la adăpost! porunci Farrow cu glas răsunător. Niciun act duşmănos înainte de a fi atacaţi. Fiţi gata şi trageţi.

Fiecare camarad era echipat complet, carabinele fura puse la punct şi toţi se adăpostiră sub copaci, în case, printre tufe, gata şi se apere.

Farrow, George, doctorul Bertram şi Hagen stăteau sub crengile unui copac mare şi pletos. Ascultară cu încordare duduitul care se apropia, apoi căpitanul zise mirat:

După cum văd, aici acum nu e decât un singur avion. Dar poate că a venit în iscoadă fi va da apoi un semnal escadrilei care se află în urma lui.

— Uite-l colo! strigă Rindow. Care cerceta cerul printr-o spărturi a tufişului. Zboară numai la vreo şase sute de metri înălţime.

— E un avion de uscat – constată căpitanul cu bucurie – ceea ce înseamnă că nu poate ameriza aici. Dacă guvernul australian ar fi dispus într-adevăr cercetarea insulei, atunci ar fi trimis numai hidroavioane. Aha, începe şi face viraje şi anume direct deasupra golfului în care se afla submarinul nostru! Numai de n-ar trimite vreo bombă jos.

În clipa când Farrow sfârşi de rostit aceste cuvinte, camarazii săi scoaseră un strigăt de spaimă, căci de pe avion se desprinse ceva şi

căzu în jos.

Dar, după câteva clipe, marinarii izbucniri în exclamaţii de mirare şi Farrow spuse necăjit:

— E un om cu o paraşută... Oh! Vântul îi abate din cale... Va cădea în apă departe de insulă. Să scoatem repede o luntre ca să-i venim în ajutor, altminteri se va îneca, sărmanul!

George şi doctorul – care deveniseră nedespărţiţi de când acesta din urmă începuse să povestească tânărului aventurile sale din tinereţe – săriră repede la locurile lor şi cu ajutorul lui Petre aduseră o luntre la ţărm şi-i dădură drumul pe apă. Uriaşul puse mâna pe vâsle şi mână barca uşoară în largul golfului.

Paraşutistul care îşi dăduse drumul din avion fu prins repede de vânt şi ar fi fost fără îndoială pierdut daca nu i-ar fi sărit în ajutor camarazii.

La vreo şase sute de metri depărtare de insulă el căzu în apă; după câteva minute ajunse şi luntrea acolo şi George atinse străinului mâna, ca să-l ridice în barcă. Dar... era cât p-aci să-şi retragă mâna de uimire, căci aviatorul era... o fată tânără de tot şi de o frumuseţe răpitoare, care îi zâmbi drăgălaş şi îi strânse mâna.

Doctorul Bertram rămase şi el înmărmurit câteva clipe, înainte de a se apleca peste marginea luntrii ca s-o apuce de celălalt braţ.

După ce îi dezlegară funiile cu care era legată de paraşută, fata se săltă în barcă şi zise râzând:

— Mirarea dv. nu mă surprinde, domnilor. Numele meu e Violet Herford. Cred că am nimerit unde trebuie, vroiam să-l vizitez pe căpitanul Farrow.

— A... da! se bâlbâi George Eu mă numesc George Farrow. Tatăl meu se află pe insulă.

— Oh! Asta e minunaţi îi pot da, deci, lui Austin semnalul că totul e în ordine.

Făcu câteva semne spre avionul care se lăsase mai jos şi se rotea deasupra insulei. Cineva se aplecă peste marginea aparatului şi răspunse prin gesturi. Motorul începu apoi sa duduie şi avionul elegant dispăru cu repeziciune spre apus.

— Aşa, acum nu mă puteţi arunca în apă – zise tânăra fată. Râzând. Austin se va înapoia abia peste o lună ca să ma ia de aici. Atunci va veni cu un hidroavion. Sper că tatăl d-tale nu va fi supărat că i-am picat aşa pe cap?

— Ne-ai făcut necazuri mari, dragă domnişoară, răspunse doctorul Bertram. Ne-am şi pregătit şi părăsim insula ca tot ce aveam acolo, căci gândeam aseară că un avion de iscoadă a descoperit ascunzătoarea noastră. Îmi dai voie şi mă prezint: doctor Robert Bertram.

— A, d-ta eşti doctorul Bertram! N-ai idee cât mă bucură cunoştinţa

d-tale. Da, domnule doctor, cunosc toate isprăvile căpitanului Farrow şi ale curajoşilor săi camarazi.

Apoi, văzând mutra jumătate mirată, jumătate bănuitoare a lui Bertram, adăogi:

— N-am venit cu gând să spionez, ci să-l rog pe căpitan să mă ajute.

— Bine, bine, dragă domnişoară, căută să împace lucrurile doctorul. Poţi povesti totul căpitanului nostru. Dar nu trebuie să ne iei în nume de rău daca suntem puţin bănuitori, căci vei recunoaşte şi d-ta că felul cum ţi-ai făcut apariţia e oarecum ciudat.

— Aşa e! încuviinţă fata, râzând. În oraşul meu, Brisbane, sunt însă cunoscută ca o fiinţă care născoceşte şi pune în aplicare planuri neobişnuite. Acolo pe mal e desigur căpitanul?

— Da şi pare foarte supărat – zise Bertram, zâmbind şiret. Să te văd acum ce o să faci ca să-l îmbunezi!

Ajunseră la ţărm şi tânăra păşi înaintea căpitanului, ţinând capul în pământ, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Farrow însă o privi vesel şi căută s-o încurajeze:

— Ei, dragă domnişoară, asta e o vizită cu adevărat neobişnuită pe insula noastră neştiută de nimeni.

— Domnule căpitan, neobişnuite sunt şi pricinile care m-au îndemnat la vizita asta, răspunse Violet repede. Tatăl meu a dispărut într-o expediţie şi mă tem că i s-a întâmplat ceva rău de tot. Oh, ajutaţi-mă, vă rog, căutaţi-l! Numai dv. veţi izbuti să faceţi ceea ce alţii au încercat în zadar.

— Haide, dragă domnişoară – zise Farrow prietenos – îmi vei povesti totul amănunţit în casa mea. Rindow, trebuie sa fim totuşi gata de plecare, vreau numai şi ascult povestea curajoasei dudui.

Alături de Violet, Farrow se apropie de locuinţa sa. George, doctorul Bertram, Brun şi Hagen veniră şi ei.

La invitaţia căpitanului. Violet luă loc pe unul din fotoliile de trestie de pe terasă fi începu:

— Tatăl meu este profesoral James Herford, pe care d-ta, domnule doctor, trebuie să-l cunoşti.

— A, profesorul Herford, oare pe lângă zoologie s-a mai îndeletnicit şi cu săpături? exclamă doctorul, vesel Fireşte că-l cunosc, deşi numai din gazete şi reviste de specialitate. M-ar bucura foarte mult daca aş avea prilejul să-l cunosc la persoană.

— Veţi avea acest prilej, dacă domnul căpitan va binevoi să-mi îndeplinească rugămintea, se grăbi sa spună Violet Vreau şi vă istorisesc totul însă ca şi va încredinţaţi că nu vă aşteaptă nici o primejdie din partea noastră. După cum spunea şi domnul doctor, tatăl meu se îndeletniceşte cu mai multe ştiinţe, e un om pe care-l interesează orice şi îşi poate îngădui luxul acesta, deoarece este foarte

bogat Acum o jumătate de an a pornit într-o expediţie din care nu s-a mai înapoiat Oh, domnule căpitan, izbucni fata, plângând – vino în ajutorul tatălui meu!

— Dar fireşte că vom face asta cu dragă inimă, domnişoară Herford – răspunse Farrow – povesteşte mai departe, te rog. În primul rând, însă te rog să-mi istoriseşti cum ai găsit insula noastră. Vei înţelege că asta m-a neliniştit foarte mult.

— Nu trebuie sa te îngrijorezi, domnule căpitan, zise fata, zâmbind. Am avut nevoie de patru săptămâni ca sa dau de urma dv. Pilotul avionului, Austin Warrings, o rudă îndepărtată a mea e logodnicul meu. E căpitan în corpul aviatorilor australieni, dar acum e în concediu. Pentru a descoperi insula dv. s-a folosit de un avion pe care eu l-am cumpărat anume pentru scopul acesta, aşa că trebuia să-l priviţi ca persoană particulară.

— Atunci pot fi liniştit, zise căpitanul. Dar de unde ai putut bănui măcar că am avea o ascunzătoare în ţinutul acesta?

— Trebuie sa vă mărturisesc deschis că în corpul ofiţeresc al lui Austin s-a exprimat de multe ori bănuiala asta. Pot însă sa va mai spun, spre liniştirea dv., ca guvernul n-are deloc intenţia să trimită avioane ca şi descopere ascunzătoarea. Îndrăznesc să susţin, domnule căpitan, ca sunteţi în deplină siguranţă aici.

— Asta mă bucură, zise Farrow, zâmbind. Putem deci să descărcăm submarinul. Şi acum te rog, domnişoară Herford. Şi ne povesteşti mai amănunţit ce s-a întâmplat cu tatăl d-tale.

II.
CERCETĂRI ZADARNICE.

TÂNĂRA FATĂ ÎNCEPU:

— Tatăl meu aflase de la un băştinaş – pe care l-a scăpat de la moartea prin foame, în apropiere de Mount Horrible, lângă Denham-Range – că în largul mării, la răsărit de Brisbane, s-ar afla o insulă, pe care un trib misterios ar duce o viaţă şi mai misterioasă. Până acum vreo jumătate de an băştinaşul fusese fochist pe un bric care a fost distrus de un uragan în apropiere de Brisbane. Băştinaşul ar fi singurul supravieţuitor al catastrofei. Prea amănunţit nu mi-a povestit tata ce susţinea băştinaşul ca a văzut pe insula misterioasă, dar atât a fost îndeajuns pentru el ca să-şi cumpere o barcă cu motor trainica. După câteva călătorii de probă a pornit în expediţia din care nu s-a mai înapoiat. Era însoţit de doi băştinaşi credincioşi, pe care timp de zece ani îi luase cu el în colindările sale cele mai anevoioase. Am încercat tot ce s-a putut ca şi dau de insula asta, domnule Farrow. Sunt destul de bogată şi am numeroşi prieteni care mă sprijină. Dar totul a fost în zadar până acum. Băştinaşul, cu care am vorbit chiar eu, mi-a adus

numai vestea ci ar fi văzut barca cu motor a tatălui meu. Judecând după locul unde o văzuse insula misterioasă trebuie şi fie departe, spre răsărit de aici. Domnule căpitan, d-ta eşti ultima mea nădejde! Ajută-mă, te rog, să-l regăsesc pe tata!

Violet întinse rugător mâinile, ceea ce-l făcu pe Farrow să spună:

— Fireşte, dragă domnişoară. Ai auzit de sigur că sunt oricând gata să viu în ajutorul oamenilor în nevoie. Trebuie să-mi mai dai însă câteva lămuriri. În cercetările d-tale cred că ai trimis şi avioane. Cât de departe au zburat aparatele?

— Austin, care a condus zborurile acestea, mi-a spus ieri că escadrilele au ajuns la vreo două sute de kilometri la răsărit de insula asta:

— Aha, avem un mic punct de orientare – zise căpitanul. Ai putea să-mi spui cam pe unde a văzut barca cu motor a tatălui d-tale băştinaşul cu care ai stat de vorba ieri?

— După indicaţiile lui, trebuie să fi fost pe aproape de Noua Caledonie. Aşa cel puţin a stabilit Austin.

— În calitatea lui de aviator cred ca logodnicul d-tale nu s-a înşelat, răspunse Farrow. Ne rămâne să cercetăm mai cu atenţiune insula pe care o vom găsi acolo. Dar cum ai de gând şi te înapoiem, dacă vom izbuti în întreprinderea noastră?

Fata roşi puţin când răspunse:

— Am lucrat cam de capul meu... Fiului d-tale şi doctorului Bertram le-am spus. Peste o luna Austin urmează să mă ia de aici, cu ajutorul unui hidroavion. Nădăjduiesc însă din toată inima că la vremea asta îi vom fi găsit pe tata.

— Când a văzut băştinaşul barca cu motor?

— Sunt cinci luni de atunci. Omul făcea parte din echipajul unui vas care mergea spre Upolo. Acum două luni s-a înapoiat, dar abia acum şase săptămâni mi-a povestit de ceea ce văzuse.

— Nu trebuie să-ţi pierzi încrederea – o mângâia Farrow. Eu am descoperit pe alţii care dispăruseră de şi mai multă vreme. Vom porni la drum astă seară. Haide, dragă domnişoară, îţi voi arăta insula noastră.

— O, domnule căpitan, nici nu-ţi închipui cât îţi sunt de recunoscătoarei exclamă Violet. Presimt că mi-l vei reda pe tata.

Farrow se duse cu fata la ateliere, în vreme ce camarazii ceilalţi erau ocupaţi cu descărcarea submarinului.

Cu un ceas înainte de a se însera, totul era gata. După o cină de rămas-bun de la camarazii care rămâneau acasă, submarinul alunecă prin golf, străbătu tunelul şi când se lăsă noaptea el se afla în larg, gonind spre răsărit.

După ce străbătură doua sute de kilometri, Farrow porunci încetinirea vitezei. Rindow, care se afla în turn lângă căpitan, privea

marea liniştită, în care se oglindeau stelele.

— Numai de-ar mai trăi profesorul! zise deodată primul ofiţer. Acum o jumătate an bântuiau furtuni puternice pe mările acestea şi băştinaşul susţine c-ar fi văzut barca cu motor a profesorului în urmă cu cinci luni.

— Dacă s-ar fi întâmplat vreun naufragiu ar fi aflat Violet; rămăşiţele bărcii ar fi fost văzute de un vapor. Presupun că profesorul a găsit într-adevăr insula misterioasă pe care trăieşte tribul acela şi probabil e prizonier acolo. Dar acum să luăm direcţia mai spre sud-est.

— La vreo sută de kilometri depărtare e un grup foarte mare de insule care sunt însă izolate şi unde nu se abate nimeni.

— Aşa e – încuviinţă Rindow – acolo am prins acum doi ani minunaţii bibani de mare, când un distrugător australian ne-a mânat într-acolo. Dar atunci n-am observat că vreuna din numeroasele insule ar fi locuită.

— Asta ar fi încă un semn că ar putea locui acolo tribul acela misterios – zise Farrow. S-ar putea să existe de zeci de ani, fără ca să ştie cineva de insulă. Acum să mergem mai încet, căci ajungem la insule în toiul nopţii. Fireşte că până la ziuă o vom ocoli, poate zărim focurile vreunui lagăr.

Prin porta-voce, Farrow dădu comanda în sala maşinilor ca motoarele Diesel să fie încetinite. Cobori apoi din turn ca să se lase odihnei câteva ceasuri.

Când căpitanul fii trezit de Petre, submarinul se şi afla în faţa primelor insule ale grupului. Farrow veni lângă Plundow şi-i ceru să ocolească o insulă după alta. Grupul era alcătuit însă din vreo sută de insule de toate mărimile şi fu nevoie de mult timp până sa fie cercetate toate.

Căpitanul ocolise abia douăzeci de insule, fără să zărească nici o licărire de foc. Când se lumină de ziuă.

— Stop! comandă el prin porta-voce, se întoarse spre Plundow şi zise: ne oprim aici; vreau să mă sfătuiesc cu camarazii ce e de făcut. Îţi voi trimite cafeaua în turn.

După un obicei vechi, răsăritul soarelui era pentru echipajul submarinului semnalul că trebuie să-şi părăsească hamacurile. Violet Herford se ivi şi ea la cafea în cabina ofiţerilor. După ce băură cafeaua, căpitanul zise:

— Ne aflăm în mijlocul unui grup de insule, care e foarte depărtat din drumul vapoarelor. Se prea poate ca pe una din aceste insule să dăm de tribul misterios, astfel că ne-am afla la ţinta călătoriei noastre. De sigur că ar fi o împrejurare cât se poate de fericită dacă am izbândi repede, căci treaba asta poate dura şi săptămâni. Întrebarea e dacă putem cuteza să cercetăm insulele şi la lumina zilei.

Camarazii căpitanului chibzuiră cu încordare. Ei ştiau ce vroia să

creadă Farrow cu întrebarea aceasta. Exista primejdia ca tribul acesta misterios să ucidă pe profesor – dată s-ar afla ca prizonier la dânşii – când insula va fi cercetată. Violet pricepu şi ea primejdia, căci zise imediat:

— Domnule căpitan, te temi că ivirea noastră va însemna o primejdie mare pentru tatăl meu? E adevărat şi cred că trebuie să fim cu mare băgare de seamă. N-ar fi mai bine să facem cercetările numai noaptea?

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow, dar nici aşa nu e bine, căci se poate sa nu mai vedem focurile de lagăr ale tribului căutat, pentru că satul ar putea să fie în mijlocul insulei. Mai e cu putinţă sa nu ardă nici un fel de foc, aici nu trăiesc animale sălbatice, de care locuitorii să fie siliţi să se apere prin focuri. Trebuie să mărturisesc că în cazul de faţa nu prea ştiu ce să fac.

— Am o propunere! strigă George deodată. N-ar fi mai bine să lucrăm numai ziua, ocolind insula pe sub apă? Cred că chiar dacă desişul e foarte încâlcit, tot putem vedea locurile care sunt străbătute mereu de locuitori. Iar după ce se va întuneca vom putea cerceta cu amănunţime locurile acestea care dau de bănuit.

— Bravo, George, propunerea ta e bună! exclamă căpitanul!

— Aşa e – încuviinţă şi Rindow.

— Asta nu ne va împiedeca, însă, să mai dăm târcoale odată insulelor şi în timpul nopţii. Ce e bine nu e rău.

Se părea într-adevăr că temerile lui Farrow erau îndreptăţite. Trecură patru, cinci, şase zile, camarazii dădură târcoale ziua şi noaptea celei mai mici insuliţe, dar nu descoperiră nici cel mai mic semn că dânsele ar fi locuite. Rămăseseră încă din grup numai zece insule mai mărişoare, spre răsărit. Cu tot curajul de care dădea dovadă tânăra fată, camarazii observară, totuşi, ca neliniştea ei sporea din ce în ce mai mult.

În ziua a şaptea, pe când se afla la cafea, Violet zise cu seriozitate:

— Domnilor, îmi dau seamă ca toate sforţările noastre sunt zadarnice. N-aş fi crezut ca în mările acestea sunt atâtea insule şi am putea căuta ani de zile încă până s-o găsim pe aceea adevărată. Numai întâmplarea ne poate veni în ajutor.

— Nu, draga domnişoara, vom căuta mai departe, răspunse Farrow cu hotărâre. Trebuie sa ajungem la ţintă, orice s-ar întâmpla. Mai avem de cercetat zece insule şi poate ca printre acestea se afla şi cea căutată.

În aceeaşi clipa zbârnâii şi tubul acustic şi Brun raporta căpitanului din cabina de comanda:

— La sud–est cinci bărci de pescari. Sunt înconjurate de rechini.

III.
O DESCOPERIRE INTERESANTA.

TOŢI SĂRIRĂ DE LA LOCURILE LOR şi dădură buzna în cabina de comanda. Farrow privi prin periscop şi zise mirat:

— Aşa ceva n-am mai văzut încă! Repede la suprafaţă, Jean Brike să-şi pregătească tunul! Ia te uita, doctore, aceasta e foarte interesanta pentru dumneata!

Pompele începură sa dea afara apa din tancurile de balast. Doctorul Bertram avu o privelişte sălbatică prin periscop. La vreo doua sute de metri depărtare stăteau alături cinci bărci de pescari lungi şi late. În fiecare dintre ele se aflau trei – patru oameni. De jur-împrejurul bărcilor apa colcăia şi ţâşnea în sus, cozi triunghiulare se răsuceau încoace şi încolo, trupuri uriaşe cu dungi negre pe pielea cafenie săreau din mare şi încercau sa înhaţe cu boturile pe nefericiţii băştinaşi, care n-aveau alta apărare decât vâslele.

— Sunt rechini tigri, cei mai sălbatici şi primejdioşi din neamul rechinilor, zise doctorul Bertram. Pescarii trebuie să fi pus mâna pe vreo prada care a sângerat mult şi asta a momit dihăniile. Daca nu le venim în ajutor, bieţii oameni sunt pierduţi.

— Jean, striga Farrow tunarului care tocmai venea.

— Trebuie să-ţi arăţi măiestria şi de data asta. La vreo doua sute de metrii nişte rechini tigri ameninţa nişte bărci de pescari.

— Pai atunci nu e nevoie de granate cu gaze, ci di celelalte, zise liniştit bătrânul tunar.

Făcu un semn ajutorului sau şi tânărul marinar dispăru imediat în direcţia magaziei ca sa aducă câteva ghiulele pentru tunul de 7.5 cm.

Postul de pe punte, compus din opt oameni, veni sub turn; carabinele erau încărcate şi marinarii aşteptau numai clipa când George – care se şi căţărase pe scările de fier – va deschide capacul turnului.

Tânărul îşi luase carabina, vrând să participe şi el la vânătoarea împotriva dihăniilor. Turnul ieşi din apa şi George împinse capacul pe care-l deşurubase din vreme.

Submarinul se apropiase la o suta de metrii de locul unde se aflau rechinii. Câteva clipe George privi înmărmurit la priveliştea îngrozitoare care se desfăşura sub ochii lui. Rechinii întărâtaţi reuşiră sa distrugă una dintre bărci. Aceasta se apleca încetişor şi cei patru pescari dinăuntru încălecară pe partea cealaltă, gata sa sară în barca vecina.

Atunci George înalta carabina. Tovarăşii săi nu puteau încă interveni în lupta, deoarece puntea submarinului se mai afla sub apa;

ei stăteau pe scara îndărătul şi trebuiau sa aştepte până ce tânărul va putea ieşi din turn.

Primul glonţ al lui George nimeri o dihanie uriaşă care tocmai se aruncase pe marginea aplecata a bărcii cu pescari. Monstrul se prăbuşi îndărăt în mare şi cu lovituri sălbatice de coadă făcu să spumege apa.

În clipa următoare trupul său devenise centrul unei lupte sălbatice. Ceilalţi rechini se năpustiri asupra muribundului şi-l sfâşiară cu o lăcomie şi o furie care-l făcu pe George să se cutremure.

Tânărul îşi goli carabina de gloanţe, apoi îşi făcu vânt în turn şi imediat îi urmară Jean Brike cu ajutorul său, precum şi patru marinari, care deschiseră îndată un foc viu asupra rechinilor.

După două minute, puntea submarinului ieşi din apă; imediat săriră toţi peste marginea turnului, iar, Jean Brike alergă la tun şi trase jos învelitoarea.

Numărul rechinilor parcă sporise. Salvele de carabine ale marinarilor păreau să nu facă impresie asupra lor şi singurul rezultat fu că lupta deveni şi mai sălbatică.

Deodată se auzi însă prima bubuitură din tunul lui Jean Brike. Acesta îşi alesese ca ţintă unul din rechinii cei mai mari, care tocmai se îndepărtase puţin de cârd. Ghiuleaua nimeri alături de el, explodă şi sfâşia în bucăţi monstrul. Ceilalţi rechini rămaseră o clipă ca înlemniţi, apoi câţiva din ei dădură buzna spre locul unde apa se înroşise de sângele tovarăşului lor.

Jean Brike încărcă cu iuţeala fulgerului, ţinti, apoi ghiuleaua porni şi explodă în mijlocul cârdului de rechini Asta fu de ajuns ca toţi să fie puşi pe goană, uitând de bărci şi de ospăţul din trupurile celor sfârtecaţi de ghiulele.

— Ciudat lucrul făcu doctorul Bertram. N-am mai văzut şi nici n-am auzit de ceva asemănător. Ce să fi avut pescarii ăia că au fost atacaţi în felul acesta de dihănii? Asta o vom afla noi îndată, zise Farrow, zâmbind. Să ne apropiam de ei şi să-i întrebăm. Se prea poate să ştie şi ceva despre insula misterioasă pe care o căutăm. Trebuie să locuiască pe aproape, căci cu bărcile alea uşoare n-ar fi pornit fi la drum lung să pescuiască.

Afară de straja de punte, marinarii coborâră din nou în submarin, numai Jean Brike rămase – ca om prevăzător ce era – lângă tunul său încărcat El nu prea avea încredere în cei optsprezece băştinaşi, căci se putea să dea un atac pe ascuns, când submarinul s-ar apropia.

Când „Dox”-ul ajunse la douăzeci de metri de bărcile pescarilor, aceştia ridicară braţele şi se înclinară adânc. Doctorul Bertram îi se adresă în limba care se vorbea pe aici.

Între el şi un băştinaş bătrân, care se afla în barca atacată de rechini, se născu o discuţie însufleţită; doctorul scoase în repetate rânduri exclamaţii de mirare. În cele din urmă se întoarse spre Farrow

şi zise:

— Domnule căpitan, avem mare noroc. Pescarii aceştia locuiesc pe insulele răsăritene şi fac parte dintr-un sat foarte populat. Atacul rechinilor se datoreşte faptului că au aruncat în mare măruntaiele câtorva bibani pe care i-au pescuit aici şi pe care i-au spintecat pe loc. Bătrânul îţi transmite prin mine mulţumiri călduroase pentru că i-am salvat viaţa şi ne consideră oricând oaspeţi de onoare în satul său.

— E interesant ce spui d-ta – răspunse Farrow – numai că nu prea văd unde e norocul cel mare de care vorbeai. Sau vrei poate să te foloseşti mai des de ospitalitatea ce ţi-o oferă, dragă doctore?

— Cred ca o vei face şi d-ta cu plăcere, domnule căpitan – zise doctorul, fără să fie supărat de ironia uşoară din cuvintele lui Farrow. Căci Pago căpetenia, ne poate povesti multe despre o insulă apropiată, pe care îşi fac mendrele nişte stafii. Ce mai zici acum?

— Minunat, dragă doctore şi te rog să mă ierţi că am glumit. Asta e într-adevăr un mare noroc. Dragă domnişoară Herford, acum putem nădăjdui într-adevăr că am găsit o urmă care ne va călăuzi la tatăl d-tale. Doctore, fii bun şi spune căpeteniei că primim cu plăcere invitaţia lui. Dar nu te arăta deocamdată prea interesat pentru insula cu stafii, căci mai întâi trebuie să înlăturăm teama firească pe care o au pentru noi oamenii aceia. Sunt de părere că am putea remorca bărcile pescarilor, căci cu cât ajungem mai repede în sat, cu atât vom auzi mai curând ceva despre insula cu pricina.

Doctorul vorbi câteva clipe cu băştinaşii, apoi aceştia îşi legară bărcile de funia pe care Petre o legă de pupă şi le-o aruncă după aceea în apă. În vremea asta, căpitanul puse pe Bertram să întrebe pe căpetenie unde se află insula stafiilor, şi când află că e cea mai spre nord din fata lor, făcu un ocol mare cu submarinul spre sud. Nu vroia ca locuitorii acestei insule să-l vadă înainte de vreme.

Cu prilejul numeroaselor aventuri pe care le întâmpinase căpitanul cu oamenii săi, se întâmplase adesea ca nişte europeni să se fi stabilit pe o insulă izolată, însufleţiţi de gânduri criminale. Se putea să fie şi aici acelaşi caz şi atunci de sigur ca oamenii aceştia dispuneau de ocheane.

— Sunt complet liniştită, zise Violet când căpitanul îi lămuri scopul acestui ocol – cu spiritul dv. de prevedere trebuie să reuşim s-ajungem la ţinta. Totuşi, dacă într-adevăr sălăşluiesc acolo criminali de rasă albă, mă tem să nu i se fi întâmplat ceva rău de tot tatălui meu, Oh, de l-aş găsi în viaţă!

— Şi nu-ţi pierzi speranţa! Caută s-o mângâie Farrow. Acum avem în sfârşit perspectiva să izbândim şi trebuie să păstrăm nădejduim că totul va ieşi bine.

După o jumătate de ceas, „Dox"-ul ajunse la insule cea mai apuseană. Pe marginea unui golf mare se afla aşezat un sat întins, care

oferea o privelişte pitorească ca colibele lui înalte de frunziş. Pe ţărm stăteau adunaţi locuitorii, privind înmărmuriţi la vasul acela ciudat, cum nu mai văzuseră ei altul până atunci. Fără îndoială că ar fi fugit în desiş dacă n-ar fi văzut cele doua bărci, cu căpetenia şi semenii lor, remorcate de submarin.

Pago adresă acum doctorului câteva cuvinte, apoi oamenii săi desprinseră bărcile de funie. Bertram spuse căpitanului:

— Trebuie să rămânem aici câtva timp, domnule căpitan, Pago vrea mai întâi să comunice tribului său că noi i-am salvat viaţa, ca şi a însoţitorilor lui.

Farrow dădu imediat comanda de stopare. Elicea se învârti îndărăt şi frână mersul vasului, în care timp cele doua bărci se îndepărtară de submarin şi în curând ajunseră la ţărm.

Oamenii păstrau o tăcere pioasă, dovadă că şeful lor poseda putere mare şi se pricepea să le insufle disciplină.

Bătrânul ţinu a cuvântare locuitorilor şi când sfârşi izbucniră strigate de bucurie. Pago se întoarse, se făcu o linişte mormântala şi apoi întinzând braţele, se înclină adânc în faţa camarazilor de pe submarin şi rosti câteva cuvinte pe care doctorul le tălmăci:

— Acum putem merge la ţărm, asta a fost invitaţia formală. Să sperăm că golful e destul de adânc ca să ne putem apropia de mal.

— Socotind după culoarea apei. Putem acosta direct – zise căpitanul.

Dădu apoi comanda de încetinire a vitezei, pentru care scop se puseră în funcţiune electromotoarele.

După câteva minute „Dox”-ul făcu un viraj, elicea se-nvârti îndărăt, apoi Petre şi Kard zvârliră funii pe uscat, care fură prinse îndată de mâini vânjoase. Traseră încetişor submarinul la ţărm şi legară funiile de palmieri cu trunchiuri groase.

Când Farrow cu tovarăşii săi păşiră pe uscat, toţi băştinaşii se înclinară în tăcere, cu braţele întinse. Se ivi apoi o fată tânără şi frumoasă şi le oferi fructe minunate, într-un coşuleţ artistic împletit. Altă fată aduse pe o frunză lată nişte sare, cu care tovarăşii se frecară pe limbă. Căpetenia făcu la fel, vorbi apoi iarăşi cu Bertram care tălmăci:

— Acum avem aceleaşi drepturi ca şi căpetenia, domnule căpitan. Obiceiul ăsta cu sarea este un simbol şi-mi aduce aminte de unul la fel, practicat de diferite triburi din vestul Africii. N-aş fi crezul să dau aici peste un cult asemănător.

— Poate că străbunii acestui trib au fost târâţi încoace în urmă cu sute de ani – fu de părere Farrow.

— Pentru mine nu mai e nimic cu neputinţă, căci am trăit şi am văzut multe până acum. Sunt curios să văd ce-o urma.

— Probabil vreun ospăţ mare – răspunse doctorul. Cu prilejul

acesta voi aduce vorba, pe departe, despre insula cu stafii. Până diseară aflu eu totul, aşa că la noapte vom putea întreprinde ceva.

— O, da, domnule doctor, încearcă că afli cât mai curând ceva despre insula aceea! se rugă Violet. Mai întreabă dacă se ştie cumva că trăieşte acolo un bărbat alb.

— Fireşte că voi căuta să aflu totul, făgădui Bertram.

— Dar prea insistent nu trebuie să fiu, căci n-aş vrea să-l fac bănuitor pe căpetenie.

— Îmi dai voie, domnule doctor – interveni George – dar ai vorbit totuşi imediat cu ei despre insula vrăjită. Cum s-a făcut asta?

— El a început cu asta, dragă George – răspunse Bertram – a pus ciocnirea aia primejdioasa cu rechinii tigri pe seama duhurilor, care dacă ar trăi pe insulă. N-am mai întrebat despre asta. Acum îl voi chestiona, fireşte, cu privire la tot ce ştie.

Presupunerea doctorului, că va avea loc un ospăţ mare se dovedi îndreptăţită. Câţiva bibani de mare, pescuiţi de Pago şi însoţitorii săi, fură prăjiţi în gropi adânci, pe cenuşă caldă de lemn. Împreună cu nişte buruieni care le dădură un gust deosebit. Ca băutură se servi vin de palmier în căni de lemn frumos sculptate. Vinul era cam tărişor şi camarazii băură cumpănit, căci se puteau aştepta ca încă la noapte să aibă de adus la îndeplinire o întreprindere primejdioasa.

Doctorul izbuti să-l facă pe Pago să vorbească.

Camarazii văzură ca chipul căpeteniei exprimă la început teamă, ba chiar spaimă, apoi începe să vorbească încet de tot, aruncând priviri temătoare peste umăr.

Dar ca cât golea mai multe căni, cu atât glasul lui se auzea mai tare, ca atât pe chipul lui se citea mai mult curaj. Doctorul Bertram zâmbea din ce în ce mai mulţumit şi arunca din când în când priviri căpitanului şi fetei.

În cele din urma bătrânul începu sa moţăie. Căldura zilei devenise înăbuşitoare; unul după altul locuitorii se retraseră în colibele lor şi la sfârşit se ridica şi Pago, după ce mai schimba câteva cuvinte cu doctorul.

— Ne stau la dispoziţie câteva colibe goale, zise doctorul camarazilor săi. I-am spus însă lui Pago ca ne vom petrece pe submarin ceasurile călduroasă. Am multe de povestit, ar fi bine sa ne retragem îndată.

Violet fu cea dintâi care se ridica.

— Da, veniţi domnilor, striga ea agitata. Oh, domnule doctor, aţi aflat ceva despre tatăl meu?

— Asta nu pot susţine, răspunse Bertram – va trebui sa judeci singura după ce vei fi auzit totul ce mi-a povestit Pago. Cred însă a afirma cu siguranţa, ca ne vom atinge ţinta aici.

În vreme ce Pago se îndrepta clătinându-se spre coliba sa, camarazii se grăbiră sa se înapoia la submarin. Violet mergea înainte, nerăbdătoare sa afle cât mai curând din gura doctorului.

După ce luară loc toţi în cabina răcoroasa care servea de sufragerie ofiţerilor, doctorul începu:

— Pago îmi povestea ca în urma cu trei luni, a observat un vas care cu puţin timp înainte de a se însera, a trecut pe aici îndreptându-se spre nord, adică în direcţia insulei cu stafii. Din păcate însă nu mi-a putut da lămuriri mai amănunţit asupra acestui vas deoarece trecuse la prea mare depărtare. Susţine însă ca mergea foarte repede ceea ce ma face sa cred ca era o barca cu motor. Un bric sau un vas mai mare n-a fost după cum ma încredinţează căpetenia. Singurul lucru care l-a surprins a fost o străfulgerare luminoasa la prora vasului.

— O, atunci era tata, striga Violet şi sari în sus. La bordul bărcii sale avea un reflector nichelat. Oh, cât sunt de bucuroasa, cât de recunoscătoare va sunt domnule căpitan!

— Pago a observat vasul cu pricina acum trei luni – zise Farrow – şi în timpul asta se puteau întâmpla multe... Poate ca tatăl dumitale a plecat de mult de acolo, aşa ca nu trebuie sa te bucuri prea repede, draga domnişoara. Îţi doresc din toată inima să-l revezi, dar mi-ar părea nespus de rău daca va fi sa suferi o dezamăgire.

— Ai dreptate, domnule căpitan, răspunse fata, stăpânindu-şi lacrimile. Nu trebuie sa nădăjduiesc prea mult. Dar avem totuşi o urma care nu poate fi prea veche. Soarta nu poate fi prea cruda cu mine, încât asta sa fie ultima veste care o aud despre el.

— Aşa. Numai nădejdea sa nu ţi-o pierzi. Acum, draga doctore, spune mai departe. Ce-ai aflat de la Pago despre insula?

— Cică ar locui acolo un popor ciudat, zise Bertram. Pago însuşi şi mulţi din oamenii lui care au fost mânaţi brusc de vânt până în apropierea insulelor cele mai de miazănoapte şi au vrut să debarce acolo s-au speriat de nişte făpturi fantomatice care au ieşit dintre tufele desişului. Câţiva oameni care nu s-au putut întoarce bărcile fura înhăţaţi de aceste făpturi şi târâţi cu repeziciune în desiş. De atunci dispăruţi au rămas.

IV.
INSULA VRĂJITA.

AUZIND VORBELE DOCTORULUI. Farrow ridică mâna şi zise după câteva clipe de gândire.

— Chiar numai aceste două puncte sunt de mare însemnătate. Ţi-a zugrăvit Pago cam cum arătau făpturile acelea? De unde vine la el expresia „fantomatic”? Sau ai tălmăcit d-ta astfel vorbele lui?

— Ba chiar aşa s-a exprimat, dragă căpitane. Nu pot găsi o

tălmăcire mai bună. Fireşte că l-am întrebat ce înfăţişare aveau fiinţele acelea şi atunci mi-a povestit că ar avea o culoare ciudată şi... capete de animale. Ce zici de asta?

— Că locuiesc, acolo oameni şireţi, care se apără de vizite nedorite luându-şi înfăţişare de fantome, răspunse Farrow. Chestia cu capetele de animale aminteşte şi ea de obiceiuri africane. Ia spune mai departe, doctore!

— Partea cea mal interesantă vine acum. Pe insulă se află un munte, nu prea înalt, pe care însă noaptea dănţuiesc lumini ciudate. Zic „dănţuiesc", căci aşa s-a exprimat Pago, în câteva rânduri. Şi cică au felurite culori. Tribul de aci numeşte ridicătura aceea de pământ „muntele vrăjit". Nimeni de pe insulă nu s-a înapoiat încă, locuitorii satului se feresc să se apropie de ea, pentru ca vreo furtună să nu-i mâie la mal. Ce spui d-ta de toate astea, domnule căpitan?

— Nu-mi place deloc că luminile de pe munte au felurite culori, răspunse Farrow, îngândurat. Asta pare să dovedească cum că sunt şi europeni la mijloc, lucrând cu focuri bengale? De unde ar fi învăţat un trib de băştinaşi să coloreze flăcările? Cu asta n-ai dreptate, zise doctorul. Exista doar felurite soiuri de răşină şi buruieni care colorează fumul în verde, galben sau roşu. L-am mai întrebat pe Pago dacă focurile alea ard viu, el mi-a răspuns însă că nu sunt mai luminoase decât făcliile, numai că flăcările ar avea altă culoare.

— Atunci se poate ca bănuiala mea să fie greşită, răspunse căpitanul. Mai rămâne numai presupunerea că pe muntele acela vrăjit să se facă în fiecare noapte ceremonii închinate vreunui zeu. Poate că avem de-a face cu o sectă, ai cărei adepţi au fost alungaţi din patria lor şi au găsit acolo un refugiu, pe care se apără cu toate mijloacele. Pe vecinii lor primitivi îi pun pe fugă îmbrăcându-se misterios şi vopsindu-se.

— Ai dreptate, domnule căpitan – zise Bertram. La fel am căutat să-mi explic şi eu chestia. Mai rămâne întrebarea: ce-or fi făcut oamenii aceştia misterioşi cu prizonierul lor? Dacă am avea un indiciu cât de slab asupra felului credinţei lor, am putea trage o încheiere; aşa, însă, e cu neputinţa.

— Cam aşa e – încuviinţă Farrow, cu seriozitate – acum putem nădăjdui numai că felul credinţei lor nu e legat cu jertfe în cinstea zeilor lor.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Violet, îngrozită. Ar fi cu putinţă aşa ceva în zilele noastre? Domnule căpitan, aţi vorbit serios?

— În astfel de situaţii nu e vreme de glumit – răspunse Farrow. Obiceiul jertfelor omeneşti continua sa existe, desigur, poate chiar în ţări care contează printre cele mai culte. Fireşte că mă gândesc acum în primul rând la supuşii lui Pago care au fost prinşi de oamenii aceia atât de ciudat travestiţi. Se poate într-adevăr ca ei să fi fost foarte

primejduiţi, dar pe de alta parte presimt în mod sigur că tatăl d-tale, fiind alb, se bucura chiar de mari onoruri. Nu trebuie să iei în rău fiecare cuvânt al nostru, dragă domnişoară.

— Noi nu facem decât sa ţinem seamă de toate posibilităţile şi fireşte ca începem cu ce e mai rău. În sfârşit, la noapte ne vom putea încredinţa ce se petrece pe muntele vrăjit. N-are nici un rost să ne pierdem vremea discutând. Dar luminile alea ciudate se ivesc oare în fiecare noapte, doctore?

— Asta n-a putut sa ne-o spună Pago, dar de câte ori se afla vreun vas prin apropierea insulei, cei dintr-unsul observau, înspăimântaţi şi fantoma misterioasă.

— Vom vedea noi la noapte ce este. Aş dori însă acum să ocolesc insula sub apă, la depărtare destul de mare; periscopul nostru nu trebuie să fie zărit în nici un caz, în schimb aş vrea să-ncerc să găsesc un loc potrivit unde să debarcăm. Gazdele noastre vor dormi. Încă mult timp şi poate că acelaşi lucru se-ntâmplă şi cu locuitorii insulei vrăjite. În cazul acesta suntem şi mai siguri de o eventuală descoperire.

— O, da, domnule căpitan, se rugă Violet. Hai să plecăm imediat. Aş dori cel puţin s-arunc o privire pe insula pe care lâncezeşte, probabil, sărmanul meu tată.

— Bine, vom pleca imediat, hotărî Farrow. Draga Rindow pune sa se dezlege funiile! De îndată ce vom fi ieşit din golf, ne afundăm. Se poate ca atunci când am tras după noi bărcile de pescari să fi fost zăriţi de fantomele acelea şi exista primejdia ca satul fui Pago sa fi fost pus observaţie, poate printr-un Kanu care nici nu dă de bănuit.

— În orice caz, trebuie să fim atenţi.

După câteva minute, trupul de oţel fu străbătut de o cutremurătură uşoară, camarazii părăsiră cabina şi se-ndreptară spre „comandă”. Rindow era tot în turn şi scotea vasul din golf.

Dădu apoi comanda de umplere a tancurilor de balast, cobori scăriţa de fier şi închise capacul turnului.

Căpitanul se duse la periscop. Lăsă vasul să se afunde şase metri, pe urmă coti spre nord.

— Aha! murmură el deodată.

— Tot am avut eu dreptate cu bănuiala mea. Departe, spre apus, se aflǎ un Kanu pe apă. Singurul om dintr-unsul se preface că pescuieşte de zor. Nu va putea descoperi însă periscopul nostru, căci apa sclipeşte în bătaia soarelui. Care va să zică avem de-a face cu potrivnici foarte vicleni, dar într-o privinţă asta îmi este foarte plăcut, căci numai triburi foarte primitive mai păstrează obiceiul de a jertfi vieţi omeneşti. Potrivnicii noştri misterioşi par sa stea însă sub o conducere foarte bună.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa! oftă Violet. De l-aş revedea curând

pe sărmanul meu tată!

— Îl vei revedea, domnişoară, o mângâia Farrow. Mai am adus la îndeplinire lucruri cu mult mai grele. Nu ne temem nici de fantome, nici de oameni care se deghizează în stafii.

Violet îi strânse mâna cu recunoştinţă.

Mai merseră sub apă o jumătate de ceas, apoi Farrow exclamă deodată:

— Ultima insulă de la Nord se iveşte în fata noastră. Ia să vedem ce descoperim acolo. Mă voi ţine la vreo trei sute de metri de ţărm, aşa că e cu neputinţă ca periscopul nostru sa fie zărit de vreo santinelă.

În clipa următoare Violet se şi afla lângă căpitan şi-şi puse mâna pe braţul lui. Farrow îi dărui o privire scurtă, apoi zise zâmbind:

— Încă vreo câteva minute, dragă domnişoară şi vei putea vedea insula. Vreau sa mă dau mai aproape, ca să cotesc apoi la răsărit şi s-o pot lua de-a lungul coastei de sud.

Peste cinci minute dădu din cap mulţumit, se îndepărtă de periscop şi zise:

— Îţi pot îngădui cel mult trei minute, dragă duduie. De sigur că nu eşti prea experimentată să descoperi amănunte surprinzătoare în desiş şi afară de asta trebuie să ţiu vasul mereu la distanţă egală de insulă. Priveşte, te rog, să nădăjduim că tatăl d-tale trăieşte acolo.

Violeta privi şi deodată scoase un ţipăt uşor, se dădu un pas îndărăt şi strigă căpitanului care îşi lipi îndată ochiul de periscop:

— Am văzut un chip grozav îndărătul unei tufe.

— Un chip alb cu ochi întunecaţi şi mari. Pe cap fiinţa aceasta purta o pereche de coarne, ca o vită.

— Iarăşi ceva african..., murmura doctorul.

Căpitanul ridică mâna, făcându-i semn să tacă, apoi întrebă, fără să-şi ia ochiul de la periscop:

— Domnişoară Violet, ai observat un palmier mare, dublu?

— Da, domnule căpitan.

— Unde ai văzut capul acela, socotind din punctul în care ne aflăm?

— La vreo douăzeci de metri spre dreapta; e acolo o tufă înaltă cu flori galbene.

— Aşa e! făcu Farrow. Se mai văd şi acum coarnele. Doctore, par să fie într-adevăr coarnele unei vite mari, dar nu pot deosebi dacă e un animal african cap indian. A, uite acum capul se înalta încet... vino repede să vezi, dragă doctore.

Abia aruncase Bertram o privire că exclamă uimit:

— Asta e o mască de dans, cum sunt folosite în insulele arhipelagului Bismarck, dar e făcută după model african. Coarnele sunt ale unul bivol. Interesant de tot! Să sperăm că voi izbuti să pun mâna pe câteva din măştile acestea.

— Cred că e mai important să-l găsim şi să eliberăm pe domnul Herford, zise Farrow şi-l dădu la o parte pe doctor de la periscop. E bine însă că l-am văzut pe băştinaşul acesta care joacă rolul unui paznic, probabil. Acolo unde stă el începe cred poteca principală, care duce la satul acestor indivizi ciudaţi. Fireşte că vom înconjura insula în orice caz, ca să observăm cu amănunţime desişul.

— Nu cred însă c-ar mai fi de văzut ceva de seamă.

În vreme ce Farrow observa atent insula pe care o înconjură păstrând distanţă, Violet îl trase pe doctor deoparte şi-l întrebă ce fel de obiceiuri au locuitorii arhipelagului Bismarck.

Bertram se feri să povestească cum că chiar în zilele noastre stăpâneşte acolo canibalismul – istorisi în schimb că băştinaşii acestor insule sunt foarte blajini şi au, mai ales, mare respect de europeni. Liniştită oarecum, Violet, îi strânse mâna şi se-ndreaptă iar spre căpitan, nădăjduind că el va fi văzut ceva privitor la tatăl ei. Doctorul privi trist în urma ei şi murmură ca pentru sine:

— Biată copilă, dea Domnul să nu se fi întâmplat nimic grozav. De unde au luat insularii aceia tipul african în măştile lor de dans? Trebuie să cercetez.

În clipa aceasta doctorul nu mai avea interes pentru insulă. Părăsi cabina de comandă şi se duse la cabina lui. Căută la biblioteca un volum gros şi se adânci în studiul moravurilor melanezienilor.

Submarinul înconjură încetişor insula pe care locuiau sălbatecii aceia misterioşi. Dar nu se arătă nimic suspect şi când căpitanul ajunse din nou la coasta de sud, zise:

— Să ne întoarcem acum; locul unde stă santinela îl voi regăsi, de sigur şi prin întuneric. Mă tem că Pago va făptui vreo nechibzuinţă dacă nu ne va găsi atunci când se va trezi. Poate că va trimite toate bărcile ca să ne caute şi prin asta fireşte că va atrage atenţia santinelelor.

Submarinul porni înapoi cu mare viteză; când fu din nou priponit la ţărm, abia se scurseră câteva minute şi Pago ieşi din coliba lui. Doctorul fu scos repede din cabină ca să-l întrebe pe Pago dacă ciudatul Kanu, care stătea la apusul insulei, aparţinea vreunuia din tribul său.

Pago negă cu hotărâre însă şi povesti că undeva pe această insulă, trăiau de sigur câţiva pescari, căci aceste Kanu-uri, care se deosebeau de ale tribului său, fuseseră văzute în câteva rânduri. Câţiva tineri de-ai lui încercaseră chiar să-i urmărească, dar străinii erau mai repezi şi dispărură printre insulele de la apus.

Farrow dădu din cap mulţumit când doctorul îi comunică asta.

— Atunci am procedat foarte bine că am mers sub apă – zise el – altminteri căpetenia ciudatului trib ar şi fi primit vestea că ne interesăm de insula lor. Şi asta ar fi constituit o primejdie pentru

prizonierii care – după cum presupunem noi – se află pe insulă. Aha, pare să vie al doilea fel al ospăţului dat în cinstea noastră – se întrerupse, râzând, când văzu câţiva europeni aducând nişte porci în frigări. E drept că mâncarea de peşte nu prea ţine de saţ şi apoi la noapte vom avea mult de lucru, cred.

— Tată, cine ne va însoţi? întrebă George. N-ar fi bine să hotărâm de pe acum numărul şi să tragem la sorţi oamenii?

— Da, putem face asta în vreme ce se prepară friptura – încuviinţă căpitanul De sigur că tu nu vei vrea să rămâi şi nici Petre. Doctorul trebuie sa vie şi el. În orice caz, ca să facă pe tălmaci. De asemeni şi Kard, căci vom avea nevoie poate de forţa lui. Afară de Rindow şi Brun, care vor trebui sa tragă la sorţi, cred că vor ajunge încă opt camarazi.

— Mă luaţi şi pe mine, de sigur? întrebă Violet Eu sunt doar persoana principală, căci e vorba aici de bunul meu tată. O, domnule căpitan, nu mă lăsaţi, mă pricep şi eu să mă furişez şi nu mi-e frică de duşman! Pot să şi trag foarte bine cu arma şi sunt încredinţată că, departe de a vă fi o piedecă, vă voi fi de folos.

Farrow se uită la tovarăşii săi şi văzând după chipurile lor că nu se împotrivesc, răspunse:

— M-ai pus în faţa unei hotărâri foarte grele, dragă domnişoară. Pricep bine că vrei şi te alături expediţiei noastre, dar te rog să ţii seamă că e vorba de o aventură foarte primejdioasă. Dacă pătrundem în desişul insulei, suntem veşnic ameninţaţi cu moartea. Noi suntem obişnuiţi, căci nu e prima oară că pătrundem noaptea într-o pădure plină de duşmani, dar mă tem că pentru d-ta va fi cam greu.

— Domnule căpitan, ei am întreprins de-acum expediţii nocturne prin pădurile australiene, expediţii care n-au fost deloc neprimejdioase - răspunse fata. La ferma unui unchi al meu, în interiorul ţării, negrii s-au răsculat într-un rând... Eu am luat parte zile întregi la lupte, ba m-am furişat chiar noaptea printre asediatori, ca să aduc ajutoare. Nu ţin să mă laud, dar vreau să cred ca ceea ce v-am spus, ajunge ca să vă hotărăsc şi mă luaţi cu dv.

— Fireşte – răspunse căpitanul. Că eşti vitează şi neînfricoşată, ştiam.

— Acum mi-ai dovedit că eşti şi cu băgare de seamă şi vicleană. Aceste două însuşiri din urmă sunt de mare însemnătate pentru ceea ce avem noi de gând. Bine, ne vei însoţi. Poate că asta ne aduce chiar noroc.

Bucuria bietei fete era de nedescris. George se apropia de ea şi o lămuri asupra primejdiilor desişurilor de pe insulele acelea.

Rindow, asupra căruia căzuseră sorţii alese opt marinari care să ia parte la primejdioasa întreprindere. Echipamentul fiecăruia se compunea din două pistoale, cuţit şi trei granate de mână. Submarinul

urma să rămână la destulă depărtare de insulă şi să sloboadă granate de gaze în desiş dacă va fi nevoie.

Consfătuirea, tragerea la sorti şi dispoziţiunile căpitanului luară atâta timp, încât porcii fură gata fripţi Când doctorul Bertram se adresă lui Pago, spre a-i comunica faptul că marinarii îşi vor petrece şi noaptea pe vasul lor.

Farrow nici nu se gândea să-i împărtăşească lui Pago ce avea de gând să facă la noapte. S-ar fi putut ca locuitorii satului să provoace zgomot, atrăgând astfel atenţia sentinelelor de pe mare.

Mai erau două ceasuri până la apusul soarelui şi în tot timpul acesta, locuitorii de pe insula mâncau mereu. Înghiţeau hălci mari de carne şi vinul de palmier curgea din belşug, aşa că în cele din urma oamenii ajunseră într-o stare care-l făcu pe căpitan să nădăjduiască cum că va putea să se îndepărteze neobservat.

Aţa se şi întâmplă la un ceas după ce se înnopta bătrânul – căpetenia – se retrăsese de mult în coliba lui, locuitorii dispărură şi ei unul câte unul. Submarinul era gata de drum.

Petre Uriaşul şi Kard dezlegară odgoanele, împinseră încetişor de la ţărm trupul de otel şi săriră pe punte. Aproape fără zgomot electromotoarele puseră în mişcare vasul, acesta făcu un viraj ca să iasă din golf, apoi Farrow dădu comanda de afundare, înainte încă de a ajunge în largul mării.

Căpitanul se temea că sentinelele de pe mare în Kanu-urile lor s-ar putea afla acum în faţa golfului, de aceea se afundă îndată sub apă.

Era întuneric beznă, dar în lucirea fosforescentă a valurilor putu să-şi urmeze drumul. Pe de altă parte era înzestrat cu însuşirea de a se orienta cu ajutorul simţurilor, fără să vadă ţinta, întunericul îi era chiar pe plac, căci îi dădea posibilitatea să coboare neobservat pe insulă. Făcând un ocol mare înconjură coasta de sud a insulei lui Pago şi o luă spre nord. După o jumătate de ceas se iviră în faţa lui contururile întunecate ale insulei pe care o căutau. Căpitanul îndrumă vasul cu atâta dibăcie încât se-ndreaptă aproape exact spre punctul unde stătuse făptura grozavă în desiş.

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

LA VREO CINZECI DE METRI în faţa insulei, Farrow ieşi la suprafaţă. Sub apă nu putea să se apropie prea mult, căci nu cunoştea malurile.

Exista primejdia să se înnămolească. Şi călătoria la suprafaţă era periculoasă, de fapt, căci un recif sau un banc de nisip putea primejdui toată întreprinderea.

Ca măsură de prevedere, căpitanul nu se-ndreaptă direct spre tufa

îndărătul căreia stătuse santinela, ci cârmi vreo sută de metri spre stânga. Trupa trebuia să facă pe jos drumul acesta dea lungul plajei şi sa caute cărarea ce ducea înlăuntrul insulei, a cărei existenţă o bănuiau.

În cele din urmă, căpitanul dădu comanda de stopare a motoarelor şi „Dox"-ul alunecă încetinel spre insulă. Din fericire apa era destul de adâncă lângă malurile drepte.

Cei paisprezece bărbaţi şi curajoasa fată se şi aflau pe punte, când se produse o izbitură uşoară şi săriră pe nisipul moale.

Nu schimbară nici o vorbă între ei căci chiar dacă ar fi discutat în şoaptă, ar fi putut fi auziţi de o sentinelă pitită pe undeva.

Ordinea în care îndrăzneţii marinari aveau de gând să pătrundă în desiş, fusese dinainte hotărâtă.

Căpitanul se aşeză în fruntea trupei, îndărătul lui venea George, apoi Violet. Tânăra fata era ocrotită de Petre Uriaşul, în urma căruia mergea doctorul Bertram; apoi cei opt marinari, iar Rindow încheia convoiul.

Farrow ţinu drumul cât mai aproape de desiş. Plaja, care avea o culoare deschisă, din păcate; era largă de zece până la doisprezece metri. Micul convoi trebuia şi meargă pe cât posibil în umbra adâncă a tufelor înalte şi dese, ca şi nu fie descoperit de vreo santinelă.

Înaintară încetişor şi cu băgare de seamă. În desiş se treziseră la viaţă milioanele de vietăţi mărunte, aşa că era foarte greu şi se deosebească din zgomotul făcut de trosnetul unei crengi sau foşnetul frunzişului.

Pe de altă parte, însă în felul acesta era acoperit şi scârţâitul pe care-l produceau pe nisip paşii camarazilor.

Farrow ajunse la tufa înaltă de unde privise masca hidoasă a santinelei. Căpitanul se lăsă la pământ şi porni în patru labe înainte. Pipăind cu mâna stângă, găsi o deschizătură îngustă în care un om s-ar fi putut lesne strecura.

Cu mâna dreaptă scoase pistolul şi-l apucă de ţeavă. Dacă s-ar mai ivi o sentinelă pe aici, trebuia să încerce s-o răpună printr-o lovitură cu patul, fără să facă zgomot.

Se strecură prin deschizătura dintre tufe. După câţiva paşi se opri şi ascultă cu încordare: I se părea că aude aproape de tot respiraţia unul om scoase lampa de buzunar şi îndreptă în lături lumina ei orbitoare.

Se sperie nespus văzând în faţa lui un cap grozav, cu ochii încercuiţi cu alb şi care se holbau la lumină. O clipă numai ţinu spaima sa, apoi izbi cu putere. Patul armei sale lovi pe băştinaş acolo unde trebuia, în tâmpla stângă, sub capela de lemn, cu coarne, care îi acoperea capul. Individul scoase un geamăt uşor, se zvârcoli câtva timp şi rămase nemişcat.

Farrow îndreptă pe urmă lumina pe potecă, făcu câţiva paşi

înainte, apoi se întoarse. Când îndreptă îndărăt raza lămpii, îl văzu pe Petre la lucru. Uriaşul îi lega şi-i punea căluş leşinatului. După ce fu gata cu treaba asta, împinse trupul sub o tufă. Farrow stinse lampa şi păşi încetişor mai departe.

În desiş întunericul îi ocrotea. Curajoşii tovarăşi erau nevoiţi să păşească cât mai încet cu braţele întinse, căci nu puteau vedea nici mâna înaintea ochilor.

Ascultară cu încordare în noapte, căutând să prindă vreun zgomot care să le dea de veste că se apropie de satul misterioşilor locuitori, dar nu se auzeau decât zgomotele felurite ale animalelor şi ţârâitul gângăniilor. Poate că oamenii se aflau cu toţii pe muntele vrăjit, la îndeletnicirile lor misterioase. Insula era foarte mare şi ar fi putut să mai dureze mult până să ajungă la punctul central şi prin asta la muntele cu pricina.

Poteca îngustă făcea câteva cotituri, dar direcţia ei principală ducea totuşi spre nord, în interiorul insulei. Se scurse cam un vreun sfert de ceas şi deodată i se păru lui Farrow că aude zgomote ciudate Se opri imediat şi cei din urma sa îi urmară pilda.

Nimeni nu întrebă ceva, căci toţi îşi dădură seamă imediat că şeful lor trebuie al fi auzit sau observat ceva, de aceea îşi încordară cât putură auzul.

Într-adevăr, de la o depărtare nehotărâtă răsună o cântare ciudată. Poate ca oamenii tocmai porneau în procesiune pe muntele vrăjit!

Farrow scoase o şuierătură uşoară, căreia îi răspunseră în acelaşi fel George şi ceilalţi. Era semnul de înaintare, dar şi prevenirea totodată că trebuie sa fie cât mai cu băgare de seamă.

Căpitanul îşi iuţi paşii; cântarea oamenilor misterioşi le înlesnea să se apropie neobservaţi. Cântecul devenea tot mai puternic din clipă în clipă, dar în acelaşi timp tovarăşii îşi dădură seamă că tactul era cu totul ciudat, sălbatic şi întrerupt.

Deodată îi dădu lui Farrow în gând că tocmai în noaptea asta era eclipsă de luna. Oare asta să aibă o anumită însemnătate? Era astăzi o noapte care cerea jertfe cu totul deosebite pentru vreo zeitate grozavă?

Un simţimânt nelămurit de frică puse stăpânire pe căpitan. Numai de n-ar sosi prea târziu ajutorul pentru salvarea profesorului... Din ce în ce mai lămurit răsuna cântecul barbar şi, fără voie, Farrow se gândi la dansurile ce însoţesc jertfele la triburile africane.

Se opri brusc în aşa fel că George, care venea în urma lui, se ciocni de dânsul. Răsunase un glas limpede şi energic, care rostise cu putere câteva cuvinte. Din păcate, Farrow nu pricepea graiul acesta şi când vroia tocmai să se întoarcă şi să-l întrebe pe doctor, George începu să se clatine pe picioare. Căpitanul se trezi cu o lovitură puternică, simţi că cineva vrea să-şi facă loc pe dinaintea lui, întinse repede mâna şi

înhăţă un braţ scurt şi moale.

— Tată, oh, tată, venim! strigă în aceeaşi clipa Violet cu glas triumfător.

Încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a căpitanului, nu ţinu seamă de strigătele lui şi urmă să strige mereu, chemându-şi părintele.

Văzând că nu are încotro, căpitanul îi astupă gura cu palma. Ştia bine că ea plutea acum în cea mai mare primejdie, însă poate că o salvare nu era exclusă. Era însă prea târziu... înainte ca să mai poată da o comandă, se auziră foşnete şi trosnete în tufişuri şi în clipa următoare se iscă o luptă sălbatică pe poteca îngusta.

Dar camarazii erau prea puţini şi atacul neaşteptat prea îi luase în pripă. Niciunul din ei nu mai avu răgazul să scoată vreo armă. Sălbatecii păreau că văd foarte bine în întuneric, căci câte doi sau trei din ei înhăţară câte un camarad de braţe sau îl traseră de picioare.

De când strigase Violet trecuseră abia patru minute şi în vremea asta lupta se şi hotărâse în paguba camarazilor. Sălbatecii aveau o îndemânare extraordinara să prindă cu laturi subţiri braţele şi picioarele potrivnicilor lor, apoi cu un ghiont sau două îi zvârleau la pământ.

Lupta se desfăşurase fără zgomot. Acum, însă unul din sălbateci scoase nişte strigăte ciudate iar îndată după asta se zări o rază de lumină şi Farrow care zăcea în faţă, văzu apropiindu-se un băştinaş uriaş, cu o mască hidoasă. În urma lui veneau alţi sălbateci, tot cu măşti caraghioase, purtând torţe ale căror flăcări aveau culori felurite: alb, verde şi roşu.

Căpitanul îşi dădu seamă imediat că erau torţe de magneziu, cum se folosesc în navigaţie pentru semnalizare. Aşadar, sălbatecii veniseră în atingere cu lumea civilizată. Poate că furaseră torţele de pe un vapor sau le scoseseră dintr-o epavă.

La câţiva paşi de căpitan, sălbatecul se opri şi striga câteva cuvinte cu glas poruncitor. Imediat prizonierii fură ridicaţi de jos şi împinşi înainte, s-au târâţi când nu puteau merge din pricina lanţurilor de la picioare. Porniră de-a lungul potecii şi înaintea alaiului păşea repede băştinaşul înalt cu purtătorii de făclii. Merseră cam vreo jumătate de ceas prin desiş, apoi se ivi un luminiş mare, pe marginea căruia se înşirau colibe.

De partea cealaltă însă se înălţa drept un munte, care avea pe puţin o sută de metri înălţime. Acesta era, aşadar muntele vrăjit, unde Pago şi oamenii săi văzuseră dănţuind luminile ciudate. Explicaţia o aveau acum căpitanul şi camarazii lui: tortele de magneziu.

Farrow privi îngrijorat în juru-i. Îndărătul lui şi lângă el stăteau tovarăşii săi, păziţi cu străşnicie de băştinaşii mascaţi. Violet era alături de dânsul; ea ţinea capul în piept, căci era mâhnită că din pricina nesocotinţei ei întreprinderea îndrăzneaţă dăduse greş.

Deodată însă ridică capul, auzind un strigăt străbătând luminişul:

— Violet, scumpa mea Violet!

— Tată, tată! îi răspunse ea.

Cu puterea disperării, tânăra fată încercă să se desprindă din pumnii celor doi băştinaşi care o ţineau, dar sforţările ei rămaseră zadarnice. Gemând înăbuşit ea se prăbuşi în genunchi când pumnii sălbatecilor se strânseră şi mai tare în jurul braţelor ei.

De partea cealaltă, pe povârnişul muntelui, un european era legat de un stâlp înalt. La câţiva metri îndărătul lui mai erau alţi pari înfipţi în pământ şi de ei erau legate făpturi negre.

— Prizonieri din satul lui Pago. După cum bănuia căpitanul Farrow.

Situaţia era disperată pentru curajoşii camarazi. Laţurile subţiri şi trainice le intraseră adânc în carne şi fiecare din el stătea între doi paznici fioroşi... Orice încercare de fugă ar fi fost zadarnică.

Deodată însă Farrow făcu o descoperire care-l umplu de bucurie. Privirea lui aluneca de la un camarad la altul şi abia atunci observa ca George lipsea. Desigur ca tânărul se pricepuse sa se ascundă pe undeva în timpul luptei pe întuneric. Câteva clipe căpitanul se înspăimântă la gândul ca se putea sa fi fost ucis, dar se linişti curând supunându-şi ca în cazul acesta sălbatecii i-ar fi adus trupul sau.

Plin de bucurie, Farrow îşi înalta capul, gândindu-se ca mai puteau nădăjdui, deoarece fiul sau va încerca totul ca să-şi elibereze camarazii.

Într-adevăr, George îşi datora salvarea unei întâmplări şi nu mai puţin prezenţei sale de sprijin. Când Violet sărise în sus la auzul glasului tatălui sau, ea îi dăduse un ghiont puternic care-l făcuse sa cada peste crengile unei tufe din apropiere. Crengile acesteia care erau mlădioase şi subţirele, nu îi putuse susţine trupul.

Degeaba căuta el sa se agate de ceva, pământul aicea era cam inclinat şi umed şi-i aluneca de sub picioare, astfel ca tânărul se rostogoli tot mai jos şi se opri abia când fu lângă un palmier.

Necăjit şi bombănind, vru sa încerce sa se întoarcă, dar auzi foşnete şi trosnete ciudate în fata şi în jurul sau. Bănui mai mult decât văzu ca nişte făpturi negricioase se năpustiră asupra camarazilor săi, auzi zgomote de crengi rupte, gemete înăbuşite, înjurături, vroi sa pornească înainte, sa se arunce în lupta cu pistolul în mina, dar îşi zise îndată ca ar fi zadarnic.

Nu auzise nici un sunet de durere sau moarte, ceea ce însemna ca cei care atacaseră ţineau să-i prindă vii pe camarazi. Aşa fiind, rolul lui era sa rămână deoparte ca sa poată întreprindă mai târziu o încercare de eliberare sau sa aducă ajutor de pe submarin.

Se lipi de trunchiul palmierului şi îşi încorda auzul. Văzu apoi

ivindu-se lumini de culori diferite, auzi cuvinte poruncitoare pe care nu le pricepu şi îşi dădu seama ca prizonierii erau duşi în insula.

Mai aşteptă un timp, apoi începu sa se târască cu băgare de seama până ajunse iar pe poteca unde fuseseră atacaţi tovarăşii săi. Pipăind în jurul sau simţi urmele luptei, pământul răscolit şi crengile rupte.

Se ridica repede şi alerga spre raza de lumina pe care o zărise înaintea lui. Ajunse şi el la luminiş chiar în clipa în care căpitanul observase lipsa lui.

Pitit îndărătul unei tufe, George examina situaţia. Zării parii cu oameni legaţi de ei pe partea cealaltă a luminişului şi bănui imediat ca acolo urmau sa fie aduse la îndeplinire jertfe sângeroase.

Lăsă privirea să-i alunece pe marginea luminişului. Colibele se întindeau în semicerc până aproape de povârnişul muntelui; îşi zise ca ar avea o acoperire buna daca s-ar strecura spre parii aceia. Dar mai întâi trebuiau eliberaţi tovarăşii. Pentru moment asta nu era cu putinţă, deoarece erau ţinuţi de paznici.

Deodată băştinaşul uriaş păşi înainte şi dădu iar nişte porunci. Îi răspunseră nişte exclamaţii de bucurie, apoi începu o forfoteala însufleţită. Ca furnicile mişunau sălbatecii sulemeniţi şi înălţau alţi pari pe povârnişul muntelui vrăjit.

George ştia acum ca şi tovarăşii lui urmau sa fie jertfiţi acolo şi presupunerea sa fu întărită de doctor pe care-l auzi spunând:

— Dragă căpitane, vor să ne trimită pe lumea cealaltă după ce ne vor lega de stâlpi de colo. Oricât ar fi de interesant pentru mine să pot observa moravurile de pe insula aceasta, trebuie sa mărturisesc totuşi că-i e neplăcut când mă gândesc că ele voi fi făcute pe spinarea noastră. N-am putea da vreun semnal spre submarin?

— Dragă doctore, gândeşte-te că noi am scăpat din cele mai primejdioase situaţiuni, îi răspunse Farrow. De atâţia ani de zile de când suntem împreună, nu s-a întâmplat ca salvarea să nu vie în ultima clipă.

— Ei, căpitane – îl întrerupse doctorul – nu cunoşti dumneata proverbul: „urciorul nu merge de multe ori la apă”? E adevărat că întotdeauna am scăpat când ne aflam la ananghie, dar odată şi odată tot ni se poate înfunda. Nu s-ar putea spune despre mine că nu-s om întărit în lupta vieţii, însă acum am o presimţire care mă îngrijorează.

— Linişteşte-te, dragă doctore, caută să-l îmbărbăteze Farrow. George a izbutit să scape şi sunt încredinţat ca el va purta grijă de salvarea noastră.

Auzind cuvintele de laudă ale tatălui său. Tânărul simţi că îi creşte inima în piept de mândrie. Încet şi cu mare băgare de seamă se strecură pe dealuri printre tufe până când ajunse în luminiş, dindărătul unei colibe.

Acum îi era mai îndemână ce vroia să facă. Ţinându-se mereu în

umbra colibelor de crengi, se târî în jurul luminişului şi ajunse neobservat la poalele muntelui vrăjit Spre marea lui bucurie găsi aici bolovani mari de stâncă, care se rostogoliseră de sus. Era o acoperire foarte bună, daca s-ar fi furişat până la stâlpi că să-i elibereze pe camarazi, tăindu-le funiile cu care erau legaţi.

Întreprinderea aceasta era primejdioasă şi ar fi fost de ajuns şi fie zărit de un sălbatec, ca tot planul său să dea preş. Singura salvare i-ar fi fost atunci sa descarce la repezeală toate gloanţele pe care le avea în revolver. Jean Brike, înştiinţat pe calea asta va purta el de grijă şi expedieze o bombă cu gaze pe insulă.

Văzu apoi cum camarazii săi erau târâţi pria luminiş şi legaţi de pari. Abia se dădură înapoi sălbatecii, că George se şi apropie de stâlpul de care era legat tatăl său. Pe dânsul vroia să-l elibereze mai întâi, apoi pe Petre Uriaşul, Kard şi după aceea pe ceilalţi.

ÎI cuprinse mirarea când sălbateci se retraseră până la cealaltă margine a luminişului unde rămaseră liniştiţi şi îşi aţintiră privirile spre vârful muntelui vrăjit. Se temea acum că vreun vrăjitor al tribului se va ivi în spatele sau.

Deodată, însă un vânt puternic suflă dinspre vârful muntelui în jos, trecând peste prizonieri şi sălbatici. Imediat aceştia izbucniră în strigăte de bucurie, iar căpetenia ridică o măciucă groasă. Probabil ca semn că ceremonia jertfei prizonierilor putea să înceapă.

George se simţi cuprins de spaimă. Oare va trebui să-i lase pe ai săi să se prăpădească acolo, fără să le poată veni în ajutor? El, care-i scăpase până acum din cele mai grozave primejdii, să nu poată face nimic de data aceasta?

Nu, cu nici un chip. Steaua lui norocoasă nu apusese încă, era încredinţat că va mai trăi încă mulţi ani alături de tatăl său şi de ceilalţi camarazi, cu care întâmpinase aventuri frumoase, vrednice de pizmuit.

Iarăşi se stârni o răbufneală de vânt dinspre creştetul muntelui; George se repezi înainte, smulse de la brâu granatele cu gaze şi le zvârli în sălbateci cari, la ivirea lui neaşteptată, se dădură puţin îndărăt.

Vântul le suflă gazele în fată; George văzu pe căpetenie şi alţi câţiva clătinându-se pe picioare şi după câteva clipe el se şi afla în spatele tatălui său, căruia îi taie legăturile.

Cum se văzu liber, căpitanul zvârli şi el granatele sale cu gaze în mijlocul sălbatecilor, care nu erau încă ameţiţi. La fel făcură Petre Uriaşul şi Kard, pe care George îi liberă îndată după tatăl său.

Aceştia ajutară apoi la tăierea legăturilor celorlalţi, care zvârliră şi ei îndată minunatele granate spre sălbatecii care mai erau încă pe picioare.

În câteva minute priveliştea se schimbase cu totul. Aproape toţi

sălbatecii zăceau acum în nesimţire, iar foştii, lor prizonieri erau stăpâni pe situaţie.

Mişcătoare fu revederea dintre Violeta şi tatăl ei. De nedescris bucuria oamenilor lui Pago când doctorul le spuse că se vor putea întoarce pe insula lor.

Camarazii trebuiră să aştepte o jumătate de ceas până să poată străbate luminişul. Cei mai mulţi sălbateci zăceau fără cunoştinţă la pământ, numai câţiva fugiseră la vreme în desişul ocrotitor.

Odată mai mult se constată eficacitatea minunatelor granate cu gaze pe care prinţul Indian Ghasna le pusese la dispoziţia echipajului „Dox”-ului.

Aceste arme nu erau ucigătoare, dar efectul lor era cât se poate de bun când era vorba să faci nevătămători oameni care constituiau o primejdie. Îi lăsau în nesimţire pentru un timp şi când se trezeau nu mai resimţeau decât o răutate trecătoare.

Încet şi cu băgare de seamă Farrow îşi călăuzi oamenii înapoi. Râse cu poftă când văzu ca fiecare luă câte o mască de pe chipurile celor ameţiţi. Doctorul le şoptise ceva înainte şi acum ochii îi străluceau de bucurie când luă jos masca hidoasă a căpeteniei.

Camarazii ajunseră nevătămaţi la ţărm, împreună cu cei eliberaţi. Brun apropia vasul şi toţi săriră pe punte. Abia când se îndepărtară de insulă putură spune că sunt liberi cu adevărat şi în deplină siguranţă.

Acum găsi şi Farrow răgaz să-l salute pe profesor. Care-l mulţumi din toată inima pentru că-l salvase. Pe urmă însă doctorul Bertram... Îl confisca pentru sine pe James Herford care se văzu silit să-i povestească din fir a păr fot ce pătimise pe insulă.

În cabina cu rarităţi a savantului medic, tatăl Violetei începu să-şi deşerte sacul.

De mic copil resimţise o pasiune nestăpânită pentru ştiinţele naturale şi în cursul vremii această pasiune se dezvoltase. Pornea în expediţii ori de câte ori avea prilejul şi se vâra în cele mai mari primejdii de dragul ştiinţei.

Într-un rând chiar nimerise în vestitele Insule Salomon şi canibalii care trăiesc acolo îl hărăziseră unui ospăţ de gală, urmând să fie fiert într-un cazan. O minune făcu să scape şi spaima prin care trecuse atunci îi albise părul. Se jurase să se lase de expediţii din acestea unde moartea pândeşte la fiece pas, dar nu-şi putuse ţine această hotărâre, căci ceva mai tare decât el îi îndemna să cerceteze mereu fără răgaz.

Aşa se făcuse că luase drept bune afirmaţiunile băştinaşului pe care-l salvase de la moartea prin foame în apropiere de Mount Horrible. Ce putea fi mai ispititor decât să cunoască un trib nou, cu obiceiuri ciudate şi pe de altă parte să descopere, poate, animale care nu există încă în nici un muzeu zoologic din lume!

— Pornise deci la drum şi după o călătorie lungă aproape să ajungă

la destinaţie. Dar... se vede ca ghinionul îl păştea.

Profesorul se izbise de o stâncă cu barca sa şi aceasta se scufundase. Sălbatecii îi luară prizonier şi în noaptea asta, cu prilejul eclipsei de lună, urma să fie jertfit împreună cu ceilalţi.

Vreunii din strămoşii acestui trib trebuie să fi venit încoace din Africa, apoi probabil că naufragiase pe acolo un vapor, pe care se aflau băştinaşii din insulele Bismarck. Cele două rase se amestecară şi acelaşi lucru, se petrecuse cu moravurile lor.

James Herford îndurase multe şi trecuse la un pas de moarte.

Dar acum era iarăşi liber, mulţumită dragostei fiicei sale şi ajutorului neprecupeţit al vrednicilor marinari care nu trăiau decât pentru a veni în ajutorul semenilor lor care se aflau în nenorocire.

Aventurile submarinului Dox 060

Hans Warren

I.
O TAINĂ.

— TATĂ! exclamă George agitat şi prinse braţul căpitanului. Tocmai am văzut un om acolo. A fost un alb, dar era dezbrăcat. Sau sa fi fost un sălbatec care din cine ştie ce motiv şi-a vopsit trupul în alb?

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul. Dar asta ar fi iarăşi un semn de intenţiuni duşmănoase. Haide repede înapoi pe submarin. Poate c-ar fi şi mai bine dacă ne-am îndepărta puţin de insulă peste noapte, fireşte numai atâta cât să putem observa plaja.

George mai aruncă o ultimă privire spre desiş, apoi urmă în grabă pe tatăl său, care şi pusese piciorul pe puntea „Dox”-ului. Imediat căpitanul dădu comanda de plecare, iar vasul ieşi din golf. După douăzeci de metri numai. Farrow ordonă oprirea.

— Acum cred că suntem destul de departe, zise el lui Rindow. Luna va răsări în curând şi atunci santinelele noastre vor putea supraveghea plaja.

După câteva minute, se lăsă întunerecul. Rindow orândui santinelele şi Gerard Plundow. Timonierul, fu însărcinat cu prima veghe. Camarazii cinară şi în loc de apă băură apă minerală.

Însoţit de George, căpitanul se urcă apoi încă odată în turn, în care se afla Plundow şi privea cu atenţiune spre insulă. Luna răsărise şi îşi arunca lumina asupra plajei albe, astfel că timonierul nu putea să nu observe orice mişcare suspectă.

— Nimic nou, raportă el, când zări pe căpitan.

— Bine, dragă Plundow – zise Farrow. Prietenos – fii mai cu băgare de seamă, căci trebuie să ne aşteptăm mereu să ne pomenim cu vreo uneltire a unor duşmani ascunşi. Foloseşte-te de armă dacă observi ceva suspect.

— Am înţeles; domnule căpitan, voi fi cu ochii în patru.

— Atunci putem merge fără grijă la culcare, răspunse Farrow.

În vremea asta, George ţinuse sub observaţie desişul întunecat, care se deosebea bine de plaja alba. Din nou i se păru ca vede un chip alb, o pereche de ochi scânteietori, dar când privi mai încordat într-acolo, trebui să-şi mărturisească cum că se înşelase. Îl urmi pe tatăl său în interiorul vasului şi se duse în cabina sa. Toţi camarazii, afara de câţiva care făceau de pază chiar pe vas, la magazie şi la camera de muniţie, erau în hamacurile lor.

Sa fi trecut ca la vreun ceas, când răsună deodată semnalul de alarmă de la un capăt la altul al submarinului Imediat săriră toţi din hamacuri. Farrow, George şi ofiţerii dădură buzna din cabinele lor. Pe gang zăceau neînsufleţiţi întinşi pe jos cei doi paznici care făceau de straja la magazie şi la depozitul de muniţii. Şi în aceeaşi clipă se auzi

din turn glasul lui Petre:

— Şi Plundow e leşinat aici!

— Ce s-a întâmplat? întreba căpitanul pe Kard, care trebuia să ia a doua veghe.

— Când vroiam să-i schimbam pe camarazii noştri, i-am găsit întins pe jos. Atunci am dat îndată semnalul de alarmă.

Doctorul Bertram, care se aplecase asupra omului nemişcat, zise:

— A fost ameţit cu o lovitură în tâmpla dreaptă; se vede o umflătură mare. Duceţi-l la infirmerie! La al doilea se observă aceeaşi umflătură. Trebuie, deci, să fi pătruns cineva, care l-a atacat întâi pe Plundow în turn, apoi pe cele două santinele de aici.

— Foarte ciudat, murmură căpitanul. Cum de s-a putut întâmpla asta? Aha. Uite că-l aduc pe Plundow! Vrei să-l examinezi repede, dragă doctore?

Bertram examină câteva clipe capul timonierului apoi zise:

— La fel ca şi la ceilalţi. Făptaşul, sau făptaşii trebuie să se fi apropiat atât de mult de oamenii noştri, până i-au putut dobori. Nu poate fi îndoială în privinţa asta.

— Tată – strigă în jos George, din turn – cred că am dezlegat enigma. Am găsit aici o piatra mare, rotundă şi îmi dau cu gândul că Plundow a fost ameţit cu ea, aruncată probabil cu o praştie, din desiş. Apoi individul a venit încoace şi i-a ameţit şi pe cei doi din gang.

— Se poate să fi fost aşa – încuviinţă căpitanul. Pietrele din gang le-o fi luat apoi cu el.

— Piatra de aici am găsit-o întâmplător, împiedicându-mă de ea cu piciorul – urma George. Probabil că făptaşul n-a găsit-o când a plecat.

În aceeaşi clipa veni secundul Brun şi raportă:

— Domnule căpitan, lipsesc un costum alb tropical, o puşcă cu două sute de gloanţe, două pistoale cu cartuşe, un cuţit mare, un brâu de piele şi altele.

— Drace, atunci să ştii că n-ai greşit când ai văzut un alb în pielea goală în desiş, zise Farrow fiului său, care se apropiase, ţinând în mănă piatra pe care o găsise. A furat prin îndrăzneală şi viclenie obiectele de care avea neapărat trebuinţă. Să ştiţi că o fi vreun om care a făptuit vreo crimă şi e urmărit de autorităţile vreunei ţări.

— Aşa stând lucrurile, va trebui să fim cu mare băgare de seamă mâine când vom debarca. E înarmat bine acum şi are asupra noastră avantajul că ne poate observa pe furiş. Armele şi cantitatea mare de muniţii le-a luat desigur numai ca să împiedece pe străini să-i descopere taina pe care o va fi având.

— Acestei taine trebuie să i dăm de rost, zise George cu însufleţire. Poate că nici nu e un criminal, ci numai un biet muritor pe care viaţa l-a dezamăgit atât de mult încât s-a retras în singurătate.

— A, uite că vine doctorul, strigă George în aceeaşi clipa.

— Camarazii noştri s-au trezit, zise Bertram. Plundow ar dori să-ţi dea raportul, domnule căpitan. Omenii trebuie însă sa mai rămână câteva ceasuri în îngrijirea mea, căci rănile sunt serioase. Vreţi sa veniţi cu mine?

Căpitanul, George şi Rindow se îndreptară spre infirmerie. Farrow însărcina pe Brun să trimită jos santinela din turn şi sa închidă chepengul. Trebuia împiedicat neapărat ca individul misterios de pe insula sa mai viziteze odată submarinul.

Sub conducerea lui Hagen marinarii scotociră prin tot vasul, căci se putea ca omul sa se fi ascuns pe undeva.

Plundow se ridică în capul oaselor când intra în cabină Farrow cu însoţitorii săi.

— Domnule căpitan, e un potrivnic foarte viclean, zise el cu glas slab. Am fost cu mare băgare de seamă şi n-am pierdut o clipă din ochi plaja cu marginea întunecată a desişului. Omul acela, însă, s-a priceput să se apropie neobservat de ţărm. Era gol, de aceea nu l-am putut observa trupul alb. Deodată se ridică şi făcu o mişcare fulgerătoare cu braţul drept. Înainte ca să pot duce mâna la revolver, mă pomenii cu o lovitură puternică în tâmpla dreaptă şi mă prăbuşit. Nu mă aşteptasem la un atac atât de îndrăzneţ şi viclean.

— Adevărat, n-ai nici o vină, încuviinţă căpitanul. Trebuia să mă aştept la un astfel de incident. Ar fi trebuit să mă îndepărtez mai mult cu submarinul de ţărm şi atunci omul acela misterios n-ar fi putut zvârli cu atâta siguranţă piatra care te-a ameţit.

— Am auzit de la domnul doctor că omul a fost aici pe vas şi a furat îmbrăcăminte şi arme, zise Plundow. Trebuie să fi luat un costum de-al lui Kard sau Petre, căci a fost un uriaş, de mărimea camarazilor noştri.

— Atunci e primejdios chiar numai prin puterea lui, zise Farrow. Mă tem că vom avea de dus o luptă grea cu el când ne vom duce mâine pe insulă. I-ai văzut chipul?

— Nu. Domnule căpitan, ştiu numai că avea păr luna şi negru şi barba la fel.

— Dar ochii i-ai văzut?

— Da, avea nişte ochi foarte mari şi străpungători.

— Aha, atunci să ştii că e aşa cum mi-am închipuit eu, adică vreun nebun. Aşa fiind, e cu atât mai de temut şi mâine dimineaţă, înainte de a cobori pe uscat, va trebui să chibzuim bine ce avem de făcut.

După ce părăsi infirmeria, Farrow se adresă lui Rindow:

— Cred c-ar fi nimerit să ne îndepărtăm acum şi mai mult de insulă. Nu mai trebuie să punem o santinelă în turn, căci individul misterios e înarmat şi ar putea să-l împuşte din desiş pe camaradul nostru.

— Am putea deschide însă fără teamă capacul turnului să intre aer

curat, propuse Rindow. Fireşte că cineva dintre noi va trebui să ţină sub observaţie insula prin periscop.

— Da, putem face asta! încuviinţă căpitanul. Haide în cabina de comandă!

II.
RĂTĂCITOR ÎN NOAPTE.

GEORGE O LUASE ÎNAINTEA TATĂLUI SĂU şi stătea la periscop când căpitanul şi Rindow intrară în cabina de comanda.

— Tată, strigă el iritat, l-am văzut în mers puţin dea lungul desişului, apoi a dispărut într-o tufă deasă. Poartă costumul şi hainele pe care le-a şterpelit de pe vasul nostru. A, uite-l ca se iveşte iar... priveşte spre turnul nostru ţinând puşca în mână. Nu ne putem duce în turn deci, căci va trage asupra noastră. Acum s-a retras iarăşi.

George făcu loc căpitanului sa privească prin periscop. După câtva timp, Farrow şuieră printre dinţi şi zise:

— Acum îl văd şi eu, e un uriaş de mărimea lui Kard. De ce Dumnezeu o fi rătăcind el pe aici? Să nu fi văzut oare încă un submarin? Sau te pomeneşti că vrea să se pună în legătură cu noi. Dar în cazul acesta ar putea face vreun semn că n-are gânduri rele şi n-ar trebui să ţină puşca în mână. Priveşte mereu încoace, ochii lui lucesc ciudat, să ştiţi că e aşa cum spuneam eu, adică nu e în toate minţile. Priveşte şi d-ta, dragă Rindow, acum tocmai s-a retras în desiş, dar presupun că va reapare în curând.

Primul ofiţer luă locul căpitanului şi privi încordat prin periscop. După câteva minute zise:

— Tocmai a ieşit dintr-o tufă. Şi are nişte ochii... Se uită ţinta încoace spre submarinul nostru. A! oare să fi auzit vreun zgomot îndărătul lui, căci s-a întors cu iuţeala fulgerului. Acum a dispărut în frunziş... Oh, au apărut doi sălbateci, la vreo patruzeci de metri de tufa în care a dispărut uriaşul. Privesc cu atenţiune dea lungul plajei... Uite că au dispărut şi ei acum îndărăt în desiş.. Rindow se dădu la o parte, făcând loc căpitanului. Acesta privi însă zadarnic câtva timp, căci nu mai văzu pe nimeni.

— Ciudat lucrul zise Farrow în cele din urmă. S-ar putea spune că sălbatecii urmăresc pe alb din cine ştie ce motiv. De aceea s-o fi înarmat el atât de bine. Acum sa ieşim puţin în larg, apoi ne vom afunda numai atât cât să iasă turnul din apă. În caz de nevoie ne vom putea afunda cu totul.

Cu ajutorul electromotoarelor, „Dox"-ul înaintă în larg şi se opri abia la două sute de metri de insulă. Pompele aduseră apă în tancurile

de balast şi vasul se afundă până ce turnul se ivi doar de câţiva centimetri din apă.

Capacul turnului fu deschis, dar Farrow îi preveni pe paznici să nu scoată capul afară. Trebuiau să stea la periscop şi să observe cu băgare de seamă nu numai insula, ci toată suprafaţa marii de jur-împrejur. S-ar fi putut ca sălbatecii să aibă kanu-uri pitite pe undeva, cu care să se poată apropia de submarin.

Pentru a doua oară tovarăşii se duseră să se culce, dar de data asta dură ceva mai mult până adormiră, căci cu toţii se gândeau la ciudatul individ.

Noaptea trecu în linişte, dar a doua zi de dimineaţă santinelele raportară că văzuseră la diferite intervale pe uriaşul alb ivindu-se pe plajă. Stătuse nemişcat acolo şi privise ţinta în larg. Odată chiar – după ce el dispăruse fulgerător în desiş – se iviseră trei băştinaşi, care iscodiseră plaja câtva timp pentru ca pe urmă să se facă şi ei repede nevăzuţi în desişul ocrotitor.

Farrow dădu comenzile pentru golirea tancurilor, de balast, apoi se adresă lui Rindow, George şi celorlalţi camarazi care făceau cerc în jurul lui:

— Vom înconjura odată insula, poate găsim un loc mai potrivit pentru debarcare. Presimt că pe plaja din faţa noastră vom fi foarte primejduiţi. De îndată ce vom găsi un loc prielnic, coborâm pe uscat. Interzic însă cu desăvârşire ca cineva să scoată capul din turn, căci s-ar putea ca rătăcitorul nopţii să fie ascuns pe undeva şi sa tragă cu puşca.

Pompele goliră apa şi submarinul se înălţă încet din mare. Motoarele Diesel fură puse în funcţiune. Farrow ordonă să se facă un viraj şi monstrul de oţel porni ca o săgeată. Căpitanul cârmi mai aproape de insulă şi când fu la o sută de metri încetini iar viteza şi privi prin periscop ţărmul.

La capătul de nord-est zări o îngrămădire de stânci înalte şi colţuroase. Datorită vreunei erupţii vulcanice, masele acestea uriaşe trebuie să fi fost împinse la suprafaţă şi aruncate unele peste altele.

Farrow dădu imediat comanda pentru stoparea motoarelor. Descoperise printre stănci un golf mărişor în care vroia să intre. Stâncile cădeau atât de drepte în apă încât nu s-ar fi putut ascunde nici un om acolo, aşa că locul era cât se poate de neprimejdios pentru debarcare.

„Dox”-ul alunecă încet printre cei doi pereţi stâncoşi care mărgineau de o parte şi de alta la intrarea în golf. Farrow privi cu atenţiune în juru-i, dar nu putu descoperi nimic suspect.

În stâncile care stăteau în faţa intrării observă însă o crăpătură îngustă, care le despărţea în două, de sus în jos. Acolo trebuia să fie trecerea spre desişul insulei. Farrow îşi dădu seamă îndată ca golful

era destul de adânc până la stânci ca să se poată aşeza cu vasul chiar lângă crăpătura aceea. Cu ajutorul electromotoarelor, care nu făceau zgomot, aduse vasul dea curmezişul acestei crăpături late de vreo doi metri, care despărţea stâncile înalte de cel puţin douăzeci de metri.

— Acum putem ieşi, zise el, după ce mai privi odată cu atenţiune în juru-i prin periscop. Poate avem norocul şi găsim un izvor printre stâncile acestea şi atunci nu va mai fi nevoie să pătrundem în desişul insulei. Acum să ne grăbim.

Înainte ca să poată fi împiedecat de cineva, George se şi căţărase pe scăriţa de fier şi îşi făcu vânt în turn. Toţi camarazii, care aveau însărcinarea să aducă apă, stăteau înşiruiţi în gangul submarinului, pe două rânduri. Fiecare avea două găleţi de pânză, iar la brâu revolverele şi câte două granate cu gaze. Dacă se va găsi un izvor, urma să se formeze un lanţ până la submarin, pentru ca găleţile pline şi goale şi poată trece mai repede din mână în mână.

Fără să stea pe gânduri, George sări în crăpătura dintre stânci. Farrow îl urmă imediat, apoi veneau camarazii ceilalţi. Stâncile păreau să fie foarte late, căci George pătrunsese vreo patruzeci de metri în crăpătură şi abia după ce trecu de o cotitură zări la vreo treizeci de metri verdeaţa desişului. Cât despre apă, nu putuse descoperi nici o urmă până acum.

— Atenţiune! strigă Farrow, care păşea în urma fiului său. Trebuie să ne aşteptăm ca acolo în faţa noastră să fie pitit sau albul acela misterios, sau niscaiva sălbateci.

George apucă imediat revolverul cu mâna dreaptă, iar în stânga ţinea cele două găleţi de pânză. Merse astfel încet şi cu băgare de seamă spre desiş. Când fu numai la trei metri de peretele de verdeaţă, se opri şi ridică arma.

Una din tufe se mişcase şi un trup negricios îşi făcu loc printr-însa; dar degetul lui George nu apăsa pe trăgaci. Şi asta nu numai pentru că străinul făcu un semn de supunere cu mâinile, ci şi prin însăşi faptul înfăţişării sale. Căci tânărul nostru erou nu s-ar fi aşteptat niciodată ca pe insulele acestea singuratice ale Pacificului să dea peste... un indian din America de Sud, a cărui patrie se afla la vreo şase mii de kilometri spre răsărit.

Doctorul, care venea în urma căpitanului, scoase o exclamaţie de mirare, îşi făcu loc în faţă şi se adresă imediat indianului pe spanioleşte. Sălbatecul răspunse în aceeaşi limbă şi după un scurt schimb de cuvinte cu doctorul, lăsă braţele în jos şi arătă îndărăt în desiş.

— Ciudat lucrul zise Bertram către căpitan. Indianul acesta a fost debarcat aici. Împreună cu doi tovarăşi, de stăpânul său, unul anume Don Gonzalez, care are în America de Sud cirezi mari de vite. Li sa dat sarcină să-l ţină mereu sub observaţie pe albul misterios şi mai cu

seamă, să-l împiedece să părăsească insula. Albul acesta a fugit Don Gonzalez, care l-a urmărit cu yachtul sau şi l-a ajuns aici, când bricul de care se folosise fugarul fu zvârlit de stâncile dindărătul nostru, din pricina unul uragan. Numai uriaşul s-a putut salva, dar deoarece oamenii lui Don Gonzalez nu l-au găsit în desiş, Spaniolul l-a lăsat aici pe cei trei indieni. El trebuia să se înapoieze de grabă în America de Sud, deoarece izbucniseră turburări pe proprietăţile sale. Spunea că se va întoarce, dar a trecut o jumătate de an şi n-a mai venit. Indianul credea la început că noi am fi trimişi de Gonzalez.

— Ciudat lucru! zise Farrow. Şi i-ai spus că n-avem nimic de-a face cu toată chestia asta?

— L-am lăsat oarecum nelămurit în această privinţă. Ce să facem acum?

— Mai întâi trebuie să ne îngrijim de apă, răspunse căpitanul. E nevoie să fim gata de plecare în orice clipă, căci nu prea-mi place mie toată chestia asta. Un om care fuge la şase mii kilometri depărtare trebuie să fi făptuit sau o crimă grozavă, sau urmăritorul său vrea să comită o astfel de crimă împotriva lui. Întreabă, aşa dar, pe indian, unde putem căpăta apă. Mai caută să afli şi ce s-a întâmplat între stăpânul său şi fugar.

Doctorul vorbi câtva timp cu indianul, apoi zise:

— Apă putem găsi imediat, căci se află pe aproape un izvor. Acolo şi-au construit şi indienii coliba lor. Din păcate, însă, nu-mi poate spune ce a avut stăpânul lui cu fugarul. Ştie numai că uriaşul a fost mai mult timp oaspete la conacul lui Don Gonzalez. I-am spus că l-am întâlnit pe acesta în drum şi că ne-a rugat să ne interesăm de indienii săi. În felul acesta i-am câştigat pe cei trei de partea noastră. Par oameni de treaba, aşa ca nu ne pot fi decât de folos.

— Minunat! zise căpitanul. Să umplem repede ţarcurile cu apă; apoi să încercăm dacă nu ne putem pune în legătură cu fugarul. Vreau să dau de rostul acestei taine, căci poate că Don Gonzalez ăla e de vină ca uriaşul şi-a pierdut minţile, după cât se pare.

Camarazii se puseră cu însufleţire pe lucru. Din fericire izvorul nu era decât la vreo patruzeci de metri depărtate şi după trei ceasuri se găsea iar pe submarin destulă apa de băut.

Camarazii îşi băură cafeaua, apoi se ţinu un mic sfat de război în cabina ofiţerilor.

— Uriaşul ăla cu mintea întunecată ne va lua desigur şi el drept duşmani – zise căpitanul – aşa că va fi cam greu să ne apropiem de el, mai cu seamă că acum e bine înarmat. Cu toate astea aş dori să mă pun în legătură cu el, căci am presimţirea că i s-a făcut o mare nedreptate. Şi nici nu avea înfăţişare de American din Sud, ci mai curând de la Nord.

— Dacă ne-a văzut împreună cu indienii, atunci ne va ţine, de

sigur, drept oameni ai acelui Don Gonzalez, îşi dădu cu părerea doctorul. Cei doi indieni au fost iarăşi în desiş ca să dea de el, după cum îmi spunea călăuza noastră. Uriaşul alb rătăceşte pe aici aproape în fiecare noapte şi Indienii vor să încerce acum daca nu-l vor putea lua prin surprindere în timpul zilei, pe când doarme.

— Hm... asta am putea încerca şi noi – presupuse George – dacă îl găsim dormind şi-i luăm armele nu mai avem ce ne teme de el.

— Vom avea totuşi de furca, răspunse Farrow. Sa încercăm însă sa înaintăm în desiş.

— Sunt de părere să alcătuim un lanţ întins, propuse George.

— Fireşte, altminteri n-ar avea rost întreprinderea noastră, răspunse căpitanul. Doctore, mai întâi trebuie să-i întrebi pe indieni – care în jumătatea de an de când sunt aici or fi colindat îndeajuns prin insulă – unde se găsesc astfel de locuri în care uriaşul s-ar putea ascunde lesne şi în acelaşi timp s-ar putea apăra bine.

Farrow alese repede cincisprezece camarazi care urmau să ia parte la expediţie. Fireşte că nu lipseau Petre şi Kard. Mica trupă străbătu repede trecătoarea îngustă din stâncă. Indianul stătea în fata desişului şi-i aştepta, căci doctorul îi spusese că se vor înapoia. În vreme ce Bertram vorbea cu el, George observa cu băgare de seamă stâncile înalte dindărătul lui.

Deodată îi dădu în gând că uriaşul alb ar fi mai în siguranţă ca oriunde înăuntrul acestor dărâmături de stânci încâlcite; căci fără îndoială că desişul îl cercetaseră indienii cu amănunţime şi cu greu le-ar fi dat în gând că cel căutat s-a pitit atât de aproape de colibele lor.

— Aha – zise doctorul – Francesco – cum se numeşte indianul – îmi spune că pe marginea apuseană a insulei se află un desiş de bambuşi care e de nepătruns chiar pentru el şi tovarăşii lui. E drept că duc două poteci înguste în desiş, dar după vreo douăzeci de metri sfârşesc la un zid de mărăcini şi liane. N-ar fi ai putinţă ca uriaşul să se fi ascuns acolo? Poate că acest zid de verdeaţă a fost făcut de el pe cale artificială şi aranjat în aşa fel încât să apară cât mai natural.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – fugarul trebuie doar să aibă un loc unde al poată dormi netulburat peste zi. Ia să încercăm! Când vom fi la faţa locului vom găsi noi un mijloc să pătrundem în desişul acela. Înainte, deci!

Căpitanul îl urmă pe indianul care păşea înainte. Era atât de cufundat în grindurile sale, încât nici nu luă seama la George. Nici ceilalţi camarazi nu găsiră nimic deosebit în faptul că tânărul nu pătrunsese în desiş imediat în urma tatălui său, ci mergea ceva mai deoparte şi privea cercetător pământul şi tufele, ca şi cum ar căuta urme.

George însă nu se gândea că ar putea găsi aici niscaiva urme. I se înfipsese în minte ideea că-l va găsi pe uriaş în labirintul de stânci şi

hotărî să-i lase pe camarazi să meargă înaintea lui.

Când cel din urmă intră pe poteca îngustă şi-l privi mirat pe George, acesta se prefăcu că vrea să-l urmeze. Merse însă numai până la începutul potecii, apoi se dădu iarăşi în lături şi păşi încetişor dea lungul stâncilor care se aflau la sud de trecătoarea care pornea din golf. Privi cu atenţiune în susul stâncilor înalte şi avu presimţirea că va avea noroc.

III.
ÎNTÂLNIREA CU FUGARUL.

ÎN PRIMUL RÂND George căuta sa descopere un loc pe unde sa poată pătrunde lesne în labirintul încâlcit de stânci. Desişul iară se apropia acum atât de mult de dărâmăturile acestea, încât cu greu îşi putu face loc, folosindu-se uneori şi de un cuţit ca sa îndepărteze mărăcinii din cale. După vreo zece minute ajunse la o crăpătură îngustă, de înălţimea unui om, care părea însă, nu înainteze mai mult de câţiva metri în adâncime. Vru să treacă mai departe când văzu ia picioarele sale un bulgăre de mărgean, fărâmiţat. Imediat îşi zise ca uriaşul intrase în crăpătura asta.

Îşi luase doar şi o pereche de ghete de pe submarin – de sigur că mai mult timp – după ce ghetele ce le avusese se rupseră din pricina mărăcinişului şi pietrelor ascuţite – mersese desculţ. Şi acum mergea cam nesigur cu ghetele noi.

George chibzui. N-ar fi mai nimerit să-i vestească pe camarazi? Nu-şi punea în joc viaţa dacă pătrundea singur în crăpătură din stânci şi se lovea nas în nas cu primejdiosul uriaş, care va redea într-unsul un potrivnic?

Pe de altă parte, însă, tovărăşia camarazilor nu i-ar folosi cine ştie cât. Cel mult i-ar putea răzbuna moartea, dacă omul misterios l-ar împuşca în trecătoarea îngustă. Poate ca nu-şi primejduia atât de mult viaţa daca se ivea singur în faţa fugarului care şi-ar spune ci-l poate prinde lesne pe tânăr şi să-l ia la rost.

George trase piedeca revolverului dar nu-l scoase de la brâu. În schimb aprinse lampa de buzunar, căci îşi zise că trecătoarea dindărătul crăpăturii trebuia să facă o cotitură mai mare şi înaintea ei s-ar putea să fie peştera în care locuia uriaşul. Cu multă băgare de seama, tânărul se strecură în crăpătură. Inima îi bătea totuşi mai tare în vreme ce înainta, căci trebuia să se aştepte ca în clipa următoare să fie lovit de un glonţ. Ajunsese la peretele stâncii care părea să formeze capătul deschizăturii şi acum văzu ca presupunerea sa fusese îndreptăţită. Potecuţa aceea ducea mai departe, după ce făcea mai întâi o cotitura, dar domnea un întuneric adânc pe ea. George îndreptă lumina lămpii sale înăuntru şi văzu că după câţiva metri peretele

albicios de stâncă închidea din nou potecuţa. Aşa dar mergea şi de acolo mai departe, după ce cotea iar.

Stinse imediat lampa şi ascultă cu încordare. Rămase nemişcat vreo trei minute, apoi se furişă înainte cu băgare de seamă, dibuind cu mâna stângă peretele gangului stâncos. Mâna dreaptă o ţinea încleştată pe patul revolverului, gata să se folosească de el.

După câtva timp. Simţi că ajunsese la cealaltă cotitură a tunelului. Mâna lui stângă lovi în gol, George întinse capul puţin înainte, apoi aprinse din nou lampa.

După încă zece minute de mers, gangul se lărgi într-o peşteră mărişoară, al cărei perete din faţă era plin de crăpături. Acolo se putea adăposti bine uriaşul, căci de sigur că existau destule firide în peşteră, care ar fi putut servi de ascunzători.

Făcând descoperirea aceasta, George stinse iar lampa. Trebuia să înainteze mai departe, pe întuneric, ca să nu se expună prea mult primejdiei. Se opri din nou şi rămase nemişcat câteva minute. Încordându-şi auzul, nădăjduia că va putea prinde răsuflarea uriaşului adormit.

Într-adevăr. Auzi în curând un zgomot uşor, care venea din peşteră. Inima începu să-i bată cu putere de bucurie.

Din câţiva paşi făcuţi cu băgare de seamă, tânărul ajunse la intrarea peşterii, unde se afla omul adormit Dar, lucru ciudat. Se înşelase asupra direcţiei de unde venea sforăitul.

George îşi zise că de vină era forma pe care o avea peştera. Sunetul era azvârlit încoace şi încolo şi tânărul nu putea şti hotărât unde se afla omul adormit. Trebuia să-şi ia inima în dinţi şi sa pătrundă în peşteră ca să cerceteze toate crăpăturile şi firidele din pereţii acesteia. Uriaşul trebuie să fi fost foarte obosit, căci toată noaptea fusese treaz. Şi asta părea să fie o enigmă: de ce tot umbla el mereu pe întuneric? Şi doar ar fi putut cu prilejul acesta să puie lesne mina odată pe cei trei indieni, de a căror existentă pe insulă ştia bine. Indienii erau însă înarmaţi cu pistoale date de Don Gonzalez.

George făcu un pas înăuntru în peşteră. Imediat sforăitul slab se auzi din cu totul altă direcţie; părând că răsună acum în spatele său. Dar când făcu repede un pas în lături şi se întoarse, sforăitul se auzi din altă parte. N-avea încotro, trebuia s-aprindă lampa.

Lumina învălui peretele în care era intrarea, George o stinse apoi repede, căci sforăitul se opri brusc şi în întuneric se auzi un căscat prelung, ca al unui om oare se trezeşte din domn.

Tânărul rămase nemişcat, silindu-se chiar să-şi oprească răsuflarea. Inima îi bătea însă atât de tare, încât se temea să nu fie auzit de uriaş. Câteva clipe totul rămase învăluit în tăcere, apoi George auzi un foşnet slab, pe care şi-l explică însă în dată. Primejdiosul uriaş se ridica din aşternutul său de frunziş, pe care-l avea undeva pe acolo.

Trebuia, aşa dar, să fi simţit prezenţa vreunei fiinţe străine în peşteră şi venea acum sa o caute.

George fu trecut de sudori, căci îşi zise că omul acesta misterios de sigur că vede bine şi în întuneric. Poate că ochii arzători aveau această însuşire deosebită, de aceea şi prefera să umble pe întuneric.

Se întoarse cu iuţeala fulgerului. Îndărătul lui răsună zgomotul unor paşi neregulaţi. Lucrul se explica, deoarece uriaşul nu era obişnuit să meargă cu ghetele luate de pe submarin, aşa că nu va izbuti să-l ia prin surprindere pe acela care intrase în domeniul său.

Tocmai când George se bucura de constatarea aceasta, auzi lămurit că uriaşul îşi scotea ghetele, care căzură cu zgomot la pământ. Acum se va apropia pe nesimţite, obişnuit cum era să se furişeze noaptea prin pădure. Era grozav că George auzea lămurit zgomotele acestea, dar nu putea preciza de unde veneau. Fu cuprins de un simţământ ciudat, pe care nu-l cunoscuse Însă – era presimţirea că omul misterios se apropia de el prin întuneric.

George nu era fricos, pornea fără teamă în faţa celei mai mari primejdii. Dar situaţia sa de acum ar fi pus la încercare nervii celui mai tare om.

Tânărul privi neliniştit în jur. Nădăjduia ca va putea vedea lucind ochii ciudaţi ai uriaşului, dar îi dădu repede în gând că pentru asta ar fi fost nevoie de o sursă de lumină de afară. Nici un ochi omenesc sau de animal nu poate radia prin el însuşi, numai câţiva din ciudaţii locuitori al adâncurilor mării au ochi a căror lumină iradiantă le arată drumul prin întunericul veşnic.

George auzi din nou un zgomot slab, aproape de tot. Era produs de rostogolirea unei pietricele pe pământ. Se auzise la dreapta lui şi George hotărî acum să pornească la lucru. Trase repede revolverul, aprinse lampa şi vru să plimbe lumina în juru-i, când o mină îi strânse ca într-un cleşte dreapta, încât se văzu nevoit să lase să-i scape revolverul.

Lumina lămpii căzu acum asupra uriaşului, care-l sucise în loc. George văzu acum că ochii omului scânteiau, dar expresia lor nu era aşa cum şi-o închipuise el. Ba era chiar blândă şi George simţi cum i se luă o piatră de pe inimă.

— Tinere, ţi-ai pus în joc viaţa! zise uriaşul, în englezeşte, cu glas răsunător.

— De ce ai pătruns în regatul meu ascuns? Ai venit de pe submarin?

— Da... da... izbuti să îngâne George Am venit de pe submarin... noi vroiam să aflăm ce caută un alb prin locurile astea sălbatice. Mă numesc George Farrow şi tatăl meu e căpitanul submarinului.

— Ah, Farrow, numele acesta l-am auzit, suna frumos! murmură uriaşul, adăogă însă cu adâncă tristeţe: Dar în cine mă pot încrede!...

Oamenii sunt toţi răi – toţi.

— Nu trebuie să spui asta – răspunse George cu căldură – îmi închipui că al pătimit mult, dar din pricina asta nu trebuie să învinovăţeşti pe toţi oamenii. Suntem gata să te ajutăm dacă ai nevoie de ajutorul nostru.

— Aşa a spus şi el, exclamă uriaşul, iritat.

Brusc; fără să lase mâna lui George, duse repede mâna la brâul acestuia şi smuci al doilea revolver.

— Nu mai am încredere în nici un om, adăoga el cu amărăciune.

Lui George începu să-i cam fie teamă.. Omul acesta părea totuşi să nu fie în toate minţile – de sigur că indurase atâta, încât creierul său se resimţi se..

Cu ton liniştit tânărul zise:

— În noi poţi avea deplină încredere, căci vrem să-ţi venim în ajutor, căută să-l îmbuneze tânărul. Nu-ţi fie frică, hai să ieşim de aici, vei putea sta de vorbă cu tatăl meu şi ceilalţi camarazi. Nu trebuie să te temi de cei trei indieni pe care l-a lăsat pe insulă Don Gonzalez.

În clipa când rosti aceste cuvinte, chipul uriaşului căpătă o expresie de furie îndârjită.

— Don Gonzalez! scrâşni el. Cutezi să rosteşti numele acesta blestemat? Aşa dar îl cunoşti şi mai vrei să mă încredinţez că eşti bun si sincer? Oh, să înduri şi tu ceea ce am indurat eu de pe urma lui.

George simţi ca uriaşul îşi desprinse mâna de a lui, dar înainte să poată pricepe ce se va întâmpla acum, o izbitură de pumn îl nimeri în tâmpla stângă. Ca lovit de trăsnet căzu la pământ.

Când se trezi, George simţi vâjâituri şi sfredelituri în cap. Se scurse cam mult timp până să-şi vină bine în fire şi să-şi aducă aminte de cele întâmplate.

Şi apoi veni un gând după altul, până când izbuti să-şi readucă în memorie succesiunea ultimelor întâmplări.

Se afla, aşa dar, în puterea misteriosului uriaş, care făcuse, ce-i drept, o impresie destul de buna, dar care trebuie să fi pătimit atât de mult din pricina lui Don Gonzalez acela, încât se alesese de pe urma asta cu mintea întunecată.

George se gândi la ameninţarea uriaşului, înainte de a se lovi în tâmplă. Urma să pătimească ceea ce pătimise americanul de pe urma lui Don Gonzalez. Trebuia să fie ceva îngrozitor, altminteri n-ar fi avut o înrâurire atât de mare asupra bărbatului acela voinic.

Ajungând cu gândurile aici, George încerca să se mişte. Observă, însă, că mâinile şi picioarele îi erau legate.

Pipăindu-se cu băgare de seamă, George consta că omul misterios folosise pentru asta frânghioara subţire şi trainică pe care el o purta întotdeauna cu sine şi pe care o întrebuinţa în diferite scopuri.

Din păcate, frânghioara asta, oricât era ea de subţire, era totuşi

toarte trainică şi uriaşul o strânsese atât de tare în jurul membrelor tânărului, încât acesta nici nu-şi mai simţea mâinile, ca urmare a opririi circulaţiei sângelui. Ca s-o rupă era, deci, cu totul exclus.

Nu putu stabili unde se afla, căci un întuneric adânc domnea peste tot. Probabil că era în vreo încăpere a peşterii în care îl atacase uriaşul. Dar unde să fie aceste? Dădea oare târcoale pe afară, ca să se încredinţeze unde se află tovarăşii prizonierului său? Credea, poate, că venise şi Don Gonzalez şi în ura lui nemăsurată împotriva acestuia voia să-l prindă?

Dar, cu cât mai mult timp lipsea, cu atât mai multe şanse avea George să iasă din situaţia aceasta primejdioasă. Nu era pentru prima oară că fusese legat atât de brutal. Se aflase el de acum în puterea unor oameni care erau şi mai primejdioşi şi însetaţi de sânge de cum era, poate, acest uriaş.

Tânărul îşi dădea seama că zăcea pe pământ pietros. Cu greu izbuti să-şi înalţe partea de sus a trupului şi fiecare mişcare îi pricinuia dureri grozave în el. Se simţea ameţit şi fi venea rău.

Când îşi mai reveni şi vru să se rostogolească pe o parte, ca s-ajungă la peretele stâncos, auzi paşi uşori, furişaţi. Se întinse din nou pe spate şi închise ochii pe jumătate.

Foarte bine făcuse, căci după câteva clipe fata îi fu luminată de propria sa lampă. Apoi auzi mormăitul uriaşului şi cuvintele acestea rostite în şoaptă:

— Numai de nu l-oi fi ucis! Are o mutră de om de ispravă, dar eu nu mai am încredere în nimeni. De unde îl cunoaşte oare pe Gonzalez? Va trebui să mi-o spună. Poate că e şi Gonzalez aici şi atunci trebuie să-l prind. Să pătimească şi el ce am pătimit eu de pe urma indienilor săi. Şi asta îi va fi de ajuns.

George chibzui asupra acestor cuvinte. Probabil că Gonzalez era criminalul care pusese pe indieni să-l schingiuiască pe uriaş, până ce acestuia i se turburase mintea. Trebuia să fie o taină mare la mijloc, sau o răzbunare grozavă.

Uriaşul îndreptă acum lumina în altă direcţie. Atunci George văzu că se află într-o încăpere stâncoasă destul de mărişoară, în al cărei ungher se afla un aşternut înalt de frunziş. La peretele opus se afla o vatră primitivă, pe care mocnea un focşor.

În alt ungher al încăperii se aflau îngrămădite pietre rotunde şi egale: armele de care se folosise uriaşul ca să poată pătrunde pe submarin. Americanul se apropie de vatră, azvârli câteva vreascuri în foc şi începu să sufle cu putere, până ce văzu ca s-a aprins. Stinse apoi lampa, se ghemui lângă vatră şi începu să privească la jocul flăcărilor. George îl putea observa bine dintr-o parte. Văzu că chipul uriaşului era foarte trist, dar treptat-treptat trăsăturile sale căpătară o expresie grozav de ameninţătoare şi deodată se întoarse brusc şi privi ţintă la

tânăr.

Acesta se cam sperie; dar deoarece ţinea ochii închişi, n-avea să se teamă că uriaşul va descoperi că se trezise din leşin. Îi auzi pe acesta şoptind:

— Oh, va trebui să-mi spună unde se află Gonzalez, altminteri îl voi arde mai rău de cum nu făcut ei cu mine.

Spunând asta scoase cuţitul lat de tăiat mărăcini, pe care-l furase de pe submarin şi-l puse pe cărbunii aprinşi.

George se înfioră. Asta era nebunie curată, sub forma cea mai grozavă.

În nici un caz nu trebuia acum să se trădeze că era cu conştiinţa trează, altminteri uriaşul ar fi început poate să-l chinuiască, numai să scoată ceva de la el cu privire la Gonzalez. Nu va crede în ruptul capului că George nu cunoştea pe acest om.

Rânjind privi uriaşul lama înroşită a cuţitului pe care-l scosese din foc, dar apoi puse pe marginea vetrei primitive şi începu iar să privească la flăcări, îngândurat chipul sau luă din nou o expresie aproape blândă; părea că pe dinaintea ochilor i se perindă icoane frumoase din trecut, căci uneori zâmbea lăsând se vadă dinţii puternici. Se ridica apoi ca minat de o hotărâre bruscă, se apropia încă odată de George şi îndreptă lumina lămpii de buzunar pe chipul acestuia.

— Numai de nu l-aş fi ucis, murmură iarăşi. Pare băiat de treabă şi mai că m-aş încrede în el. E şi viteaz, deşi e încă atât de tânăr. Dar nu ştiu...

Restul cuvintelor sale se pierdu într-un murmur nedesluşit se întoarse apoi şi părăsi încăperea printr-o crăpătură îngustă.

George mai aşteptă câteva minute, căci se putea ca uriaşul să se înapoieze. După aceea însă îşi ridică iarăşi partea de sus a trupului şi începu să se târască spre vatră. Marginile ascuţite ale pietrelor erau cel mai bun mijloc să-şi roadă legăturile de la mâini.

Uriaşul îi legase mâinile la spate, George însă se târî cu atâta dibăcie încât putu să-şi plimbe mâinile legate în sus şi-n jos pe muchea pietrei. Fireşte că, cu acest prilej i se jupui şi ceva piele, dar George nu se prea sinchisea de asta – principalul lucru pentru el fiind să-şi elibereze mâinile, înainte ca uriaşul să se înapoieze.

Aproape să regrete acum că purta la el frânghioara atât de trainică, deşi avea nevoie de aşa ceva când era vorba să lege pe vreun duşman învins – căci dură foarte mult până să izbutească să rupă cele dintâi noduri.

Dar succesul acesta îl încurajă pe George. Freca tot mai energic de muchea pietrei şi după o muncă încordată, izbuti în cele din urmă să-şi aducă mâinile în faţă. Şi le frecă bine câtva timp ca să-şi pună sângele în mişcare, apoi le duse din nou ia spate şi luă cuţitul pe care

uriaşul îl lăsase pe marginea vetrei. Repede îşi tăia frânghioarele de la picioare cu lama caldă încă, pe urmă se ridică încet şi cu anevoie. Ducă câţiva paşi de încercare se simţi iar sigur pe picioare.

Băgă însă de seamă cu spaimă că n-avea alta armă decât cuţitul, căci uriaşul îi luase totul, până şi granatele cu gaze. Chiar şi lampa-i de buzunar, de care avea acum mai multă nevoie ca orice.

Zadarnic îşi roti privirea George în încăperea mică din stâncă. Nu putu descoperi nici o firidă în care uriaşul să fi ascuns armele luate de la el. Astfel că, înarmat numai cu cuţitul, trebuia să încerce să găsească drumul care, ducea afară din pateră.

IV.
IARĂŞI PRIZONIER.

SE APROPIA BINIŞOR DE CRĂPĂTURĂ îngustă care ducea afară din încăpere. Nu putea decât să spere ca această ieşire să ducă în peştera cea mare în care uriaşul îl doborâse. Apoi trebuia să dibuiască drumul dea lungul pereţilor, până găsea crăpătura îngustă care ducea în libertate. Gangul avea o lungime de vreo doi metri şi după ce George îl străbătu, ajunse într-o încăpere înecată în beznă. Dibui de-a lungul pereţilor spre dreapta, dar observă îndată că va trece mult timp până va găsi drumul drept, căci numai după câţiva paşi descoperi o crăpătură în perete, prin care intră plin de bucurie, pentru ca însă după câţiva metri să se lovească iarăşi de un perete de piatră care îi închidea calea.

La fel i se întâmplă în câteva rânduri, ba într-un rând pierdu vreun sfert de ceas, găsind o galerie care se adâncea înăuntrul masei stâncoase. Dar nici o luminiţă nu se ivi în faţa lui. De altfel nici nu ştia dacă nu cumva se şi înnoptase afară. Lovitura pe care i-o dăduse uriaşul fusese de sigur, foarte puternică, lăsându-l în nesimţire ceasuri întregi.

Mai rătăci puţin şi în cele din urmă zări o rază de lumină, când ajunse iar la o deschizătură în peretele stâncos. Intră repede în tunelul îngust şi după ce făcu doi metri se trezi iar în încăperea pe care o părăsise...

Dezamăgirea ce o resimţi îl făcu o clipă sa se gândească să se azvârle pe culcuşul de frunziş şi să aştepte întoarcerea uriaşului. Dar se răzgândi şi adunându-şi toată energia, îşi zise că trebuia să reuşească să iasă din acest labirint.

Ieşi iarăşi şi oprindu-se lângă crăpătura din stâncă, stătu să chibzuiască. Probabil că într-una din gangurile în care pătrunsese se afla vreo deschizătură care se închidea cu un bloc de stâncă. Când intrase în labirintul de ganguri, se vede că uriaşul uitase de măsurile acestea de prevedere, de aceea fusese cu putinţă s-audă sforăitul

omului misterios.

Trebuia aşa dar să pătrundă din nou în fiecare gang şi să încerce dacă vreunul din pereţii de stâncă nu se putea mişca din loc. Începu cu primul gang, dar oricât se opinti de perete şi-l pipăi ca să descopere vreo crăpătură, nu izbuti să clintească nimic.

Poate că tunelul lung, în care pierduse atâta timp, ducea afară, la libertate? George îşi mai amintea lămurit că a patra deschizătură răspundea în gangul acesta. Se întoarse imediat şi vru să se înapoieze în încăperea întunecoasă. Când auzi un zgomot.

Se părea că un om sărise jos pe pământul tare al peşterii încăpătoare. În aceeaşi clipă, George îşi zise că ieşirea trebuia să fie undeva sus, atât de sus, probabil, că un om ar fi trebuit să se urce mai întâi, pentru ca apoi s-ajungă afară. Deşi se expunea primejdiei de a fi descoperit, George se întoarse fără zgomot şi îşi încordă auzul la ieşirea gangului scurt. Şi acum auzi lămurit de tot paşi târşâiţi, care se apropiau dinspre peretele opus. Acolo era aşa dar ieşirea.

Trebuia s-aştepte, fireşte, până ce uriaşul va fi dispărut în încăperea din stânci şi apoi să se grăbească, căci individul misterios va băga îndată de seamă dispariţia lui şi va da buzna din nou în peştera cea mare. Deoarece avea şi lampa de buzunar, îl va observa îndată pe George, dacă acesta nu va fi găsit înainte drumul salvator.

George se lipi de peretele tunelului şi ascultă cu încordare în întuneric. Paşii se apropiau tot mai mult. În cele din urmă cineva trecu pe lângă tânărul erou şi intră în gangul îngust care ducea în camera săpată în stâncă. Fără să şovăie o clipă, George ieşi din tunel şi străbătu cu paşi mari peştera, mergând în vârful picioarelor.

Nu ajunsese încă la peretele opus, când auzi în urma lui o exclamaţie de mirare, care suna înăbuşit. Uriaşul îi observase acum lipsa şi era de aşteptat să iasă din camera săpată în stâncă.

Cu braţele întinse, George sări înainte şi la a treia săritură se izbi de perete.. Ridică sus de tot braţele şi începu să pipăie peretele zgrunţuros, păşi spre stânga, căci credea ca paşii uriaşului veniseră mai mult din direcţia aceasta. Dar tot nu găsi deschizătura care ducea spre libertate. Şi acum se aprinse îndărătul lui lampa sa de buzunar să-l învălui în lumină.

În acelaşi timp, George văzu lângă el, la vreo doi metri numai căscându-se în peretele stâncos o deschizătură mare, rotunda, cam de înălţimea unul om. Sări repede într-acolo şi la câteva clipe de când uriaşul aprinsese lampa, descoperi o deschizătură.

Un sunet se auzi îndărătul lui, ceva asemănător cu un hohot de râs. Probabil că uriaşul îşi închipui că va pune mâna repede pe prizonierul său. Acesta, dibuind în juru-i îşi dădu seamă ca nu va putea trece prin ieşirea asta decât târâş. Sprijinindu-se în mâini şi în picioare, se târî înainte, dar văzu că tavanul devenea din ce în ce mai scund şi avea

ieşituri ascuţite care îl zgâriau din când în când.

Această cale nu prea era plăcută, dar cu atât mai bine apăra ascunzătoarea uriaşului, căci nici un om nu va cuteza să pătrundă în galeria stâncoasă, fără un motiv temeinic.

Deodată el se trezi cu o lovitură puternică în cap, atât de puternică încât văzu scântei pe dinaintea ochilor. Când îşi reveni după câteva clipe, simţi un perete de stâncă înaintea lui. Se opinti cu toată puterea, dar piatra nu se clinti nici cu un milimetru.

Atunci George îşi dădu seamă că ceea ce auzise îndărătul său era chiar râsul uriaşului. Alesese un gang care n-avea nici o ieşire şi acum trebuia să se înapoieze... ca să cadă iar în braţele individului misterios, care stătea la pândă.

Nu, asta nu voia, mai avea doar posibilitatea să se apere cu cuţitul, în galeria îngustă, împotriva duşmanului care s-ar fi furişat înăuntru. În spaţiul strâmt de acolo uriaşul n-ar fi putut să-şi dezvolte puterile. Dar putea să învingă numai dacă s-ar folosi de arma sa de foc.

Dar de aceasta George se simţea oarecum în siguranţă. Din vorbele omului misterios, tânărul aflase că ceea ce-i stătea mai mult la inimă era să afle ceva despre Gonzalez acela, care-l adusese în starea aceasta prin schingiuirile la care îl supusese.

De sigur ca nădăjduia să afle acum amănunte de la prizonierul său. Astfel că se va feri să-l ucidă cu un glonţ.

George îşi întoarse cu greutate trupul. Nu era deloc lesne lucrul acesta, ţinând seamă de îngustimea gangului. Deodată auzi un zgomot slab, ca şi când s-ar târî cineva. Întinse cuţitul, gata să se apere, dar în clipa următoare mâna-i dreaptă fu din nou prinsă ca într-un cleşte. Gemând, dădu drumul armei şi auzi un râs uşor.

— Da, tinere – zise uriaşul, cu glas potolit – mie nu-mi scapi. Mai întâi va trebui să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Zadarnic încercă George să-şi elibereze mâna. Uriaşul râdea de sforţările lui să-l trase încetişor înainte. Căută repede cu mâna stângă cuţitul care-i căzuse jos, dar duşmanul său râse iar şi zise:

— Cuţitul îl am eu, tinere; eu văd foarte bine prin întuneric. Haide, orice împotrivire e zadarnică. Mă bucur însă că eşti atât de viteaz şi m-aş bucura şi mai mult dacă ai fi sincer într-adevăr.

— Sunt! strigă aproape George. Noi umblam să căutăm apă pe insula asta, deoarece ni se isprăvise apa de pe vas. Cu prilejul acesta te-am descoperit pe d-ta şi fireşte că am devenit curioşi. Şi după ce ai luat în timpul nopţii armele şi costumul de pe submarin, nu mai aveam linişte, cu atât mai mult cu cât i-am văzut şi pe indieni. Nu ştiu cine eşti, dar cât priveşte numele Gonzalez l-am auzit şi noi de la indieni.

Cu greu izbuti George să-şi înăbuşe un strigăt, căci la auzul numelui Gonzalez uriaşul strânse mâna atât de tare, încât George se

temu să nu-i zdrobească oasele. Şi în aceeaşi clipă izbucni:

— Ah, unde sa fie el! răcni aproape uriaşul cu o furie de nedescris. Trebuie să mi-o spui, altminteri te voi chinui cum m-a chinuit şi el pe mine! Cu toate astea, el tot n-a aflat taina mea, eu am fost mai tare ca arta diabolica a indienilor săi. Halde!

George fu târât pe pământul aspru. Îşi dădea seamă că orice împotrivire ar fi fost zadarnică, cel mult l-ar fi întărâtat pe uriaş cu asta. Şi dacă l-ar fi cuprins iar nebunia, atunci probabil că şi-ar pune în aplicare ameninţarea.

De aceea tânărul rămase liniştit şi se lăsă târât înainte. După câteva clipe, uriaşul zise cu glas potolit:

— Ah, cât aş fi de fericit dacă mi-aş putea recăpăta încrederea în oameni! Dar am întâmpinat dezamăgiri, încât nu mai cred să redobândesc această încredere.

— Dacă ai auzit de tatăl meu, trebuie să ştii că el e un om de onoare, răspunse George, stăruitor. El e un om care-şi respectă cuvântul şi nu înşeală pe nimeni.

— Da, aşa e, murmură uriaşul, slăbind din strânsoare pe tânăr. Şi eu am fost om da onoare, de aceea a trebuit sa pătimesc atât. Oh, ce n-aş da să-l mai vad o singură dată pe Gonzalez acela! Nădăjduiesc totuşi că va veni, căci vrea să-mi smulgă taina pe care am păstrat-o cu atâta suferinţă.

— Taina d-tale e sfântă pentru noi, zise George liniştit. Noi nu vom face altceva decât să te ocrotim. Vino cu mine la tata şi camarazii mei. Fără îndoială că-ţi vei redobândi încrederea în oameni.

— Cât aş vrea! murmură uriaşul. Dar mereu se încinge focul în capul meu şi atunci as fi în stare să sfâşii în bucăţi pe fiecare om. Haide, trebuie să-mi răspunzi lămurit la ce te-oi întreba.

George se simţi iar târât cu putere înainte. În clipele acestea el îşi dădu seamă că uriaşul devenea atât de agitat ori de câte ori auzea numele Gonzalez sau i se amintea de credinţa oamenilor. De aceea luă hotărârea să nu mai pomenească de cuvinte.

Acum îi pierise teama de omul care-l avea în puterea sa, ci simţea pentru el un fel de compătimire. Deodată se aprinse lampa de buzunar şi George văzu că ajunseseră la capătul tunelului îngust. Uriaşul îşi dădu drumul în jos; fără să-şi desfacă mâna de pe a tânărului, apoi îl trase afară din tunel şi-l ridică întocmai cum al ridica un copil.

— Acolo e ieşirea adevărată, zise apoi, râzând, şi îndreptă lumina lanternei spre o gaură mărişoară, care se afla cu vreo doisprezece metri mai spre dreapta. Nu ştiu dacă te-aş mai fi ajuns, tinere, dac-ai fi găsit, întâmplător, ieşirea cea bună.

— N-am avut noroc şi pace! răspunse George, calm – dar nu-mi fac eu sânge rău de atâta lucru. Acum am doar cel mai bun prilej să stau şi eu de vorbă ca oamenii cu d-ta. Numai că mă gândesc cu îngrijorare

la tata şi tovarăşii mei, care nu vor şti ce s-a făcut cu mine.

— Sunt cinci ceasuri de când ne-am întâlnit, zise uriaşul. Am observat tocmai că cercetau de zor, dar am închis intrarea spre peşteră. Sper că nu vor putea pătrunde înăuntru. Totuşi, se poate întâmpla să ieşim împreună de aici, dar mai întâi trebuie să mă încredinţez dacă am într-adevăr în faţa mea un om în care să mă pot încrede. George răsuflă uşurat. Mai mult nu dorea nici el şi era convins că aventura sa primejdioasă se va sfârşi cu bine. Uriaşul îl duse acum spre tunelul îngust, care ducea în camera săpată în stâncă.

Însă lumina lămpii de buzunar o ţinea mereu îndreptată asupra prizonierului său, ca şi cum s-ar teme că acesta i-ar putea scăpa prin vreo viclenie. Dar George se simţea acum în deplină siguranţă, nu se mai temea de nimic din partea uriaşului. Pentru el era un biet om rătăcit, pe care un diavol cu chip de om îl adusese în starea aceasta.

De undeva se auzi un sunet slab, ea şi cum cineva ar fi bătut în stâncă. În aceeaşi clipă uriaşul izbucni în râs şi zise vesel:

— Tinere, cred că sunt tovarăşii d-tale – probabil cu tatăl d-tale în frunte – care te caută. Dar e cu neputinţă să ne găsească aici, intrarea e bine închisă. Nici d-ta nu m-ai fi găsit vreodată, chiar dacă aş fi dormit buştean... dacă n-aş fi stat la pândă şi nu te-aş fi atras încoace. Te-am observat când te-ai despărţit de camarazii d-tale şi te-ai strecurat dea lungul stâncilor. Stăteam lângă d-ta când ai pătruns în peşteră şi sforăitul meu te-a atras în cursă, te-a cam încurcat, deoarece nu ştiai de unde vine. De aici unde suntem, însă, tovarăşii d-tale nu ne pot auzi, ba am putea trage chiar focuri de armă, fără ca ei să-şi dea seamă de ceva. Aşa, acum haide în camera mea de culcare.

ÎI împinse pe George în crăpătura îngustă care ducea în „camera de culcare”. Tânărul nu încercă nici o împotrivire – căci ar fi fost cu totul zadarnic. Chiar dacă uriaşul îi arătase în batjocură ieşirea; aceasta trebuia să fie închisă, totuşi, prin vreun bloc de piatră, pe care nu i-ar fi putut îndepărta înainte ca uriaşul să-l fi ajuns.

Acum era vorba înainte de toate să-şi păstreze tot sângele rece, pentru ca să nu-l întărâte zadarnic pe uriaş, reamintindu-i numele „Gonzalez”. Ce trebuie să-i fi făcut omul acesta ca să-l aducă în starea în care se afla?

Când omul misterios îl împinse în încăperea din stâncă, el îi arătă poruncitor spre culcuşul de frunziş, iar George, care simţea încă efectele loviturii ce primise, se aşeză bucuros pe culcuşul moale.

Uriaşul se ghemui iar lângă foc, suflă în el ca să-l aţâţe, apoi se întoarse spre George şi întrebă:

— Aşa dar, d-ta eşti fiul acelui căpitan Farrow care prin faptele sale de după război s-a făcut mai vestit decât în vremea războiului? D-ta eşti George Farrow despre care vorbeau ziarele şi oamenii? Poţi să-mi dovedeşti asta, ca mă conving că mă pot încrede în d-ta?

În glasul uriaşului era ceva rugător şi George simţi că avea de a face cu un om pe care dezamăgirile îl înverşunaseră mult împotriva oamenilor. Din fericire avea la el un bilet de identitate cu fotografie şi anume abonamentul de tramvai din Cuxhaven, unde făcuse şcoala. Îl întinse uriaşului şi după ce acesta îl cercetă câteva minute, dădu din cap mulţumit şi zise:

— De ani de zile ăsta e singurul adevăr care mi se spune. Aşa dar, tinere, numele se potriveşte cu persoana d-tale. Şi nu mă îndoiesc acum că tot ce am citit sau auzit despre d-ta, e de asemeni adevărat Mai că-mi vine să cred ca n-ai avut gânduri rele când ai căutat să pătrunzi taina mea.

— Ţi-am spus-o doar, răspunse George, stăruitor. Tatăl meu şi camarazii mei simt oameni în care oricine, poate avea încredere. Noi suntem gata oricând să venim în ajutorul oricui, chiar dac-ar fi să ne primejduim viaţa. Cu atât mai mult cu cât suntem şi noi europeni ca şi d-ta.

George se cam sperie când uriaşul izbucni într-un râs sinistru la auzul acestor cuvinte.

— Ce spui d-ta! scrâşni el.

— Îţi închipui că europenii se ajută între ei când se află printre străini? Îmi vine să râd, zău aşa, tinerel Acum văd cât eşti de naiv. George Farrow, nu ştii d-ta că orice european, pe care-l întâlneşti între străini şi care vrea să te ajute, este de cele mai adeseori un înşelător, care nu se gândeşte decât la banii pe care i-ar putea stoarce de la bietul imigrant?

— Fireşte – încuviinţă tânărul – asta o fi adevărat în multe cazuri. Dar despre tatăl meu nu s-ar putea spune aşa ceva şi nici despre vitejii mei camarazi. Dacă ai auzit de noi vei şti bine că suntem bogaţi şi n-avem altă ţintă în viaţă, decât să răspândim binele oriunde e nevoie.

Tânărul vorbise cu însufleţire şi după ce sfârşi, îşi duse mâinile la cap, căci simţi din nou dureri mari. Uriaşul sări atunci în sus şi zise îngrijorat:

— Mă tem că am lovit puţin cam tare, dar zău nu ştiam că aveam de a face cu un om de treabă. Uite, bea niţică apă, poate să-ţi facă bine, domnule George.

Tânărul bău cu lăcomie din urciorul pe care i-l întinse celălalt şi după ce se simţi întărit zise recunoscător:

— Mi-a făcut bine cu adevărat. Şi acum te rog să-mi istoriseşti povestea d-tale. Crede-mă că nu curiozitatea mă îndeamnă să-ţi cer asta, numai compătimirea ce-o simt pentru d-ta.

— Hm... atunci trebuie să mă lămureşti mai întâi de unde cunoşti numele Gonzalez, zise uriaşul Trebuie să ştiu neapărat, altminteri nu mai răspund de mine... Aş fi în stare să te torturez, cum m-au torturat pe mine indienii lui Gonzalez, ca să-mi smulgă taina.

George răspunse liniştit că cei trei indieni întâlniţi pe insulă, le povestise despre stăpânul lor care-i lăsase acolo. Apoi adăogă:

— Nu cunosc măcar numele d-tale, domnule nu ştiu nici despre ce anume e vorba. Dar noi toţi am simţit instinctiv că trebuie să-ţi venim în ajutor. Cum s-a făcut de ai ajuns în pustietatea asta gol puşcă, întocmai ca cel mai primitiv sălbatici.

— Îţi voi povesti totul, răspunse uriaşul, cu glas înăbuşit.

V.
TAINA „RĂTĂCITORULUI NOPŢII”.

GEORGE MAI TREBUI S-AŞTEPTE cinci minute până când uriaşul, care se ghemuise iar lângă foc, înălţă capul, îşi aţinti asupră-i ochii străpungători şi începu:

— Mă numesc Ferdinand Hirsch, sunt doctor în ştiinţe – specialitatea zoologie. Un unchi al meu, care şi-a petrecut aproape toată viaţa în America de Sud, mi-a lăsat moştenire o avere frumuşică şi afară de asta, un plan misterios, în care era vorba de o comoară străveche, foarte preţioasă. Când inflaţia din Germania mi-a înghiţit banii, am luat hotărârea să scot la iveală comoara. Am vorbit despre asta cu logodnica mea care s-a hotărât în cele din urmă să plece cu mine, deoarece îndată după dobândirea comoarei aveam de gând să ne căsătorim. În planul acesta unchiul meu indicase numele „Gonzalez” şi trebuia să mă adresez acestui om care cunoştea chestia. S-a întâmplat însă altfel. Gonzalez, un om de vârsta mea, m-a atras în cursă, poftindu-mă la vânătoare. În inima pădurii seculare m-au atacat indienii lui şi m-au torturat, deoarece Gonzalez credea că eu cunosc exact locul unde e ascunsă comoara. Şi chiar îl ştiu, căci era însemnat destul de lămurit pe hartă, numai că am făcut o schimbare. Înainte de a cădea în nesimţire, Gonzalez îmi strigă în batjocură că logodnica mea i-a trădat totul. Probabil că aşa e, domnule George, căci eu nu vorbisem încă cu el despre comoară, pentru că omul nu mi-a plăcut din primul moment. Aşa dar, am fost trădat de fiinţa cea mai dragă pe care o aveam pe pământ.

Prefăcându-mă leşinat mai mult timp, izbutii să scap de sub paza indienilor. Gonzalez însă cu ticăloşii lui complici mi-au luat urma. M-am refugiat pe un bric care mergea în Australia. Mi-era teamă, căci torturile la care m-au supus mă slăbiseră cu desăvârşire trupeşte şi sufleteşte. Bricul nostru a fost zvârlit aici pe stânci şi numai eu am scăpat cu bine din catastrofă, pentru că-mi regăsisem puterile de odinioară. A doua zi am observat însă că un alt vapor a debarcat cei trei indieni de obârşie americană. De aceea nu ieşeam decât noaptea din ascunzătoare; dar nu îi slăbeam din ochi pe cei trei indieni, căci am bănuit îndată că Gonzalez i-a trimis încoace. Pe ei îi aştept eu

mereu şi fii sigur că va simţi cu vârf şi îndesat ura şi răzbunarea mea... După aceea voi considera sfârşită opera vieţii mele.

George fu zguduit adânc de povestirea lui Ferdinand Hirsch. Fireşte că nu-şi putea face o imagine exactă a celor întâmplate, dar îşi dădea seamă că omul acesta prea încrezător fusese înşelat mişeleşte. Se simţi dator să-l îmbărbăteze:

— Domnule Hirsch, nu trebuie sa o osândeşti încă pe logodnica d-tale. Poate că Gonzalez a prins cândva o discuţie între dv. şi s-a folosit de asta în chip viclean. Când un om recurge la torturi e în stare şi de altele.

Uriaşul rămase pe gânduri câtva timp. Apoi răspunse:

— Aş vrea cu dragă inimă să cred. Duc dorul adevărului şi sincerităţii, să fie oare cu putinţă? Oare Charlotte să fi ţinut totuşi cu mine?... Dar atunci unde a dus-o monstrul acela cu chip de om?

— Asta o vei putea afla dacă te vei întovărăşi cu noi, îl asigură George. Noi te vom ajuta din toate puterile şi te vom aduce chiar îndărăt în America de Sud, dacă va fi nevoie.

Doctorul se ridică încet, îşi îndreptă trupul lui voinic, apoi repetă ca în vis:

— Oh, dac-ar fi aşa! Dacă într-adevăr ar fi rămas credincioasă şi sinceră! Am suferit mult, domnule George, torturile la care am fost supus au înrâurit asupra minţii mele. E groaznic când te gândeşti că fiinţa care ţi-e mai dragă ca orice pe lume te-a înşelat în mod ruşinos... Acum mi-am recăpătat nădejdea şi mă voi încredinţa eu însumi de adevăr. Haide, domnule George. Du-mă la tatăl d-tale! Simt că ai gânduri bune cu mine.

Tânărul se ridică de pe culcuşul moale şi întrebă:

— Ce facem acum cu cei trei indieni pe care duşmanul d-tale i-a lăsat aici?

— Dacă n-au fost şi ei printre tovarăşii lor care m-au schingiuit, atunci vor trebui să-mi spună numai dacă Gonzalez a rostit adevărul, zise uriaşul cu o energie surprinzătoare în glas. Vor mai trebui să-mi mărturisească dacă şi când se va înapoia aici stăpânul lor.

— Asia nu ştiu nici ei, răspunse George. Ne-au spus că ei i-a lăsat aici, zicându-le că se va înapoia. Să tragem nădejde că asta se va întâmpla în curând, altminteri va trebui să ne ducem chiar în America de Sud.

— Hm... şi aţi face asta dacă ar fi nevoie? întrebă uriaşul.

— Fireşte, suntem gata oricând e vorba să venim în ajutorul unui om şi să mai întâmpinăm şi aventuri cu prilejul acesta, răspunse George. Acum, însă, hai să ieşim de aici, domnule doctor, căci tata şi camarazii mei vor fi îngrijoraţi de soarta mea.

Se auzi iar un sunet slab şi uriaşul zise îndată:

— Într-adevăr, au şi ajuns la locul stâncos care închide intrarea de

sus spre locuinţa mea de aici. Dar oricât s-ar sili, nu-l vor putea îndepărta. Dovedeşte însă că au un miros extraordinar.

— Nu e chiar atât de extraordinar, domnule doctor, zise George, zâmbind. D-ta ai luat de pe vasul nostru încălţăminte cu care nu erai obişnuit după atâta timp de mers desculţ. Cu prilejul acesta ai sfărâmat adesea pietricele, care ar fi făcut pe oricine să-ţi dea de urmă.

— Hm... aşa e – încuviinţă uriaşul – dar cu toate astea tot se poate numi aproape o minune. Cred că puţini oameni ar fi în stare de aşa ceva. Ai dreptate însă, tatăl d-tale va fi îngrijorat de lipsa fiului său. Hai să-i luăm această povară de pe suflet!

Înainte de a părăsi însă încăperea, se aplecă deasupra vetrei, dădu în lături un bolovan şi din gaura care ieşi la iveală, luă armele lui George, pe care le înmână acestuia, zâmbind şi spunând:

— Ia asta ca primă dovadă că încep să-mi redobândesc încrederea în oameni Uite şi lampa de buzunar. Luminează, te rog.

Ieşi afară din încăpere înaintea lui George, străbătu peştera şi se săltă în deschizătura de sus, pe care cu puţin înainte o arătase tânărului cam în batjocură. George porni în urma lui. Tunelul acesta, care urca, era mult mai înalt şi mai lat. Tânărul putu să meargă fără să se aplece, pe câtă vreme uriaşul trebui să-şi îndoaie trupul din mijloc.

Drumul ţinu câteva minute numai. George auzea tot mai lămurit ciocănituri în stâncă. Ferdinand Hirsch se opri brusc în faţa unui perete care tăia drumul, se întoarse pe jumătate şi zise cu glas scăzut:

— Domnule George, trebuie să spui acum tatălui şi camarazilor d-tale că te înapoiezi teafăr şi nevătămat, căci atunci când voi împinge afară blocul de stâncă s-ar putea ca ei să se folosească de arme.

George urmă sfatul uriaşului şi strigă cu glas puternic:

— Tată, aici sunt!

Loviturile încetară îndată, în schimb se auzi glasul mirat al căpitanului:

— Dumnezeule mare! Eşti într-adevăr tu, George? Dar unde te afli, băiete? Am fost foarte îngrijoraţi de soarta ta.

— Voi fi îndată la voi – răspunse tânărul – dar aduc un oaspete.

— Un oaspete? întrebă Farrow, surprins. Pe cine?

— Pe rătăcitorul nopţii, răspunse George, râzând.

Făcu un semn uriaşului şi acesta se lipi de stâncă tocmai la locul care închidea gangul. Împinse cu toată puterea, apoi se ivi deodată o crăpătură prin care pătrunse o lumină vie. George recunoscu glasurile tatălui său şi ale tovarăşilor, puse şi el umărul şi ajută doctorului să dea la o parte blocul de piatră.

Când treaba fu gata, George dădu buzna afară. Se auziră strigăte de bucurie, dar se făcu tăcere mormântală îndată ce uriaşul misterios se ivi la lumina împrăştiată de numeroasele lămpi de buzunar.

— Acesta e doctorul Hirsch – zise George. Tată, trebuie să-i venim neapărat în ajutor. Poate va fi nevoie să plecăm în America de Sud.

— Dacă facem o faptă bună cu asta, de ce nu? răspunse Farrow.

Se apropie de uriaş şi-i întinse mâna, spunând:

— Numele meu e Farrow. Dacă îţi putem veni în ajutor, o vom face cu dragă inima.

— Am şi discutat cu fiul d-tale despre toate, răspunse uriaşul. Cereţi-i lui să vă povestească. Mă bucur că, după cât văd nu-mi luaţi în nume de râu vizita pe care v-am făcut-o ieri pe submarin. Sunt aici cele trei santinele pe care am fost nevoit să le atac. Aruncând cu pietre în ele?

La un semn al căpitanului, se apropiară Plundow şi cei doi camarazi ai săi, cu mutrele cam posomorite. Dar supărarea le trecu repede când uriaşul scoase din buzunarul de la piept al hainei luată de pe submarin, trei bulgăraşi de aur pe care li întinse celor trei marinari.

— Vă rog, domnilor – zise el prietenos – luaţi astea ca o mică despăgubire. Nădăjduiesc că voi fi în măsură să dăruiesc şi mai mult viteazului echipaj al submarinului. Ah...

Cu un ţipăt sălbatic, care nu avea nimic omenesc într-unsul, uriaşul se năpusti la unul din cei trei indieni care tocmai păşea în cercul de lumini al unei lămpi de buzunar. Înainte ca tovarăşii sa poată interveni, trupul indianului zbură deasupra capetelor lor. Doctorul Hirsch îi înhăţase brusc; cu mâna stângă apucă partea stângă a pieptului celuilalt, iar dreapta se înfipse în moalele trupului indianului.

Nenorocitul se bălăbănea acum în braţele ridicate ale uriaşului, ai cărui ochi se roteau sălbatic în cap. Doctorul puse o întrebare energică, dar indianul clătină capul. În clipa următoare, însă, el scoase un ţipăt înfiorător, urmat de un vaiet prelung. Uriaşul întrebă din nou şi de data asta veni răspunsul.

Doctorul izbucni într-un râs nervos, apoi, înainte ca să poată fi împiedecat de cineva, îl şi zvârli pe indian cât colo, deasupra capetelor celorlalţi. Când trupul se izbi cu putere de pământ, el zise calm:

— A fost şi el de faţă când m-au schingiuit. Mi-a adus întâi o veste bună, dar şi una foarte tristă, de care totuşi mă bucur. Domnule George, aveai dreptate. Charlotta mi-a rămas credincioasă, nu m-a trădat. Cum am crezut. Gonzalez a vrut s-o cucerească, dar ea s-a sinucis. Asta mi-a spus Indianul. Şi mi-a mai spus că Gonzalez va veni cu siguranţă aici, chiar astăzi. Oh! atunci voi încorona opera vieţii mele, oricât de tristă ar fi ea. Peste un ceas se înnoptează şi el va sosi.

Ca o furtună îşi făcu loc printre camarazi şi dispăru într-una din deschizăturile peşterii.

— Trebuie să mergem după el – zise căpitanul – în drum ne vei

putea istorisi ce-ai aflat, George.

Tânărul povesti totul în amănunţime şi când sfârşi, Farrow zise foarte serios:

— Aşadar, presupunerile mele nu m-au înşelat; am bănuit eu că omul acesta nu e un criminal. Ar trebui să fiu supărat pe tine, George, că ai făcut şi de data asta după capul tău şi împotriva sfatului meu. Dar în cazul de faţă cu atât mai bine. Nu l-am fi putut linişti pe bietul om dacă am fi dat năvală toţi asupra lui. S-ar fi iscat o luptă înverşunată, care s-ar fi sfârşit cu moartea lui, înainte ca să-i putem afla taina. Acum trebuie să băgăm de seamă să nu dea ochi cu Gonzalez acela. Indianul, căruia i-a frânt şira spinării, din nenorocire, o fi ştiind el că americanul soseşte astăzi.

— Atunci zău n-aş vrea să fiu în pielea lui Gonzalez ăla, zise George, cutremurându-se. L-a chinuit îngrozitor pe bietul doctor.

— Poate c-ar fi mai nimerit să-l lăsăm pe uriaş să facă aşa cum va crede el de cuviinţă, zise doctorul Bertram. E doar un om pierdut şi nu va putea uita niciodată ce a pătimit, iar noi nu suntem în măsură să-l pedepsim pe Gonzalez precum merită.

— Trebuie să vedem totuşi ce putem face, zise căpitanul. Să nu avem ce ne imputa mai târziu. Camarazi, înainte!

Micul convoi părăsi peştera în grabă. Prin poteca îngustă şi întortocheată prin care pătrunsese George mai întâi, camarazii ajunseră afară. Alergară dea lungul stâncilor, vrând s-ajungă cât mai repede la submarin, deşi nu ştiau nici ei prea bine ce vor face acolo.

George se aşezase iar în frunte. O luase înaintea celorlalţi şi nici nu auzea prevenirile tatălui său, care venea imediat în urma lui.

Tânărul ajunsese aproape de poteca ce ducea, printre stânci, la golful unde se afla submarinul.

Deodată se auzi o împuşcătură, urmată de un ţipăt plin de ură, aproape animalic.

Încordându-şi puterile, George alergă înainte, ajunse la capătul stâncii şi privi în lungul potecii înguste. Văzu atunci un om înalt şi gras, cu chipul grosolan, care privea zâmbind la doctorul Hirsch, care zăcea la picioarele sale. Ţinea în mână un pistol cu ţeava lungă şi părea mulţumit că glonţul său nimerise bine.

George recunoscu îndată în omul acesta o corcitură mexicană şi simţi o ură atât de înverşunată împotriva lui, încât scoase revolverul şi vru să-l culce la pământ. Dar Gonzalez avea să fie pedepsit în altfel. Soarta vroia ca el să nu moară de glonţul unui apărător al dreptăţii şi într-un chip cu mult mai îngrozitor şi care însemna o pedeapsă dumnezeiască.

Cu o repeziciune de necrezut, doctorul sări deodată în picioare. Faţa îi era scăldată în sânge şi din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie. Corcitura trase iarăşi, dar uriaşul îl şi înhăţase de data asta.

Pistolul îi căzu la pământ şi George se simţi cutremurat de groază auzind pârâitul oaselor de la mâna criminalului, pe care doctorul o strângea ca într-un cleşte cu stânga lui. Gonzalez nu mai putea nici se ţipe, căci „rătăcitorul nopţii” îi cuprinse gâtlejul cu degetele mânii drepte.

Liniştit şi nemişcat stătea acolo răzbunătorul, dar în pumnul lui de fier muri omul care-i făcuse atâta rău.

Zadarnic încercă George şi ceilalţi camarazi, care alergară în grabă, să-l elibereze pe nenorocit. Cu dinţii strânşi de furie, răzbunătorul îşi ţinea bine prada şi nimeni n-ar fi fost în stare să i-o smulgă.

Deodată, însă, uriaşul îşi întoarse faţa spre George. Ochii arzători căpătară o lucire blândă, apoi şopti:

— Tinere, tu mi-ai redat credinţa... Îţi mulţumesc. Comoara mea cea mare se află...

Dar în aceeaşi clipă, moartea îi închise gura pentru totdeauna. O singură privire mai putu arunca spre George, o privire în care se citea o recunoştinţă nemărginită... apoi se prăbuşi greoi la pământ ţinând încă strâns între degete gâtlejul duşmanului său de moarte, care nu mai era decât un cadavru. Fu nevoie de puterile unite ale lui Petre Uriaşul şi Kard ca să desprindă degetele acestea ce păreau ţintuite acolo.

După apusul soarelui, camarazii plecară de pe insulă. Toţi erau tăcuţi şi serioşi. Lăsaseră în urma lor trei morminte şi în cel mai frumos odihnea de veci doctorul Ferdinand Hirsch, a cărui viaţă fusese un şir neîntrerupt de suferinţe.

George istorisi tovarăşilor tot ce aflase de la omul pe care-l găsise în peşteră şi ochii camarazilor se umplură de lacrimi aflând aceste amănunte dureroase.

Cei doi indieni care mai rămăseseră în viaţă, plecaseră cu minunatul yacht cu care venise încoace bogatul crescător de vite, ca să smulgă de la doctor taina comoarei. Echipajul nu cutezase să ia o atitudine duşmănoasă, căci cele două tunuri de pe puntea submarinului, pe lângă care îşi tot căuta de lucru Jean Brike, le impunea respect.

Căpitanul află de la un servitor tânăr al lui Gonzalez, că acesta pusese într-adevăr oameni să-l schingiuiască pe uriaş, ca să-i smulgă cu orice preţ taina comoarei, în care scop i-a răpit şi logodnica, împingând-o apoi pe calea sinuciderii.

Când insula nu se mai zări decât doar ca un punct mic în lumina nopţii tropicale, căpitanul se adresă lui Bertram:

— Doctore, a fost bine că ai găurit tancurile de apă. Altminteri poate ca Gonzalez ala tot şi-ar fi atins ţinta. Aşa, însă, ţi-a căpătat pedeapsa cuvenită.

Aventurile submarinului Dox 061

Hans Warren

I.
LA FLUVIUL MANIPUR.

«LORDUL HAGERSTONY îşi trimise minunatul său yacht „Lady Jane” la Calcutta, în vreme ce noi plecarăm cu trenul de la Rangoon, prin Mandalay, capitala Burmei, spre Manipur, care se afla aşezat la nord.

Părăsiserăm intenţia de la început de a prinde un rinocer, căci ne ispitea taina insulei rătăcitoare, pe care se afla, zice-se, o prinţesă vrăjită.

Când coborârăm în gara cam primitivă, Marian zise:

— Mylord, să pornim îndată spre lac? E la vreo treizeci de kilometri depărtare şi, dacă închiriam acum două trăsuri, putem fi acolo după amiază.

— Eu aveam intenţia să mă duc întâi în orăşelul Moirang – zise Hagerstony – ca să mă informez acolo cum stau lucrurile. Poate ca Giuseppe ala şi-a bătut numai joc de noi şi mă tem să nu facem drumul degeaba.

— Vezi la asta m-am gândit şi eu la început, pe când d-ta erai de părere contrarie. Dar acum ca suntem în apropiere, putem cel puţin să vedem lacul; trebuie sa aibă vreo zece kilometri lărgime şi douăzeci de kilometri lungime, ceea ce înseamnă destul de mult. Dacă nu dăm de insula misterioasă, ne rămâne în schimb posibilitatea să vânăm rinoceri în munţii de la răsărit de fluviul Manipur. Dar fireşte că e mai bine să mergem întâi la Moirang. Poate că acolo găsim şi o călăuză care să cunoască locurile.

— Bine, atunci să pornim imediat. A! Uite colo un poliţist, o să stau de vorbă cu el.

Pe când lordul se îndreptă spre poliţistul băştinaş, eu priveam la amestecul acela de oameni, care se zgâiau la noi ca la nişte animale necunoscute. Nu prea se întâmpla în fiecare zi să debarce aici o ceată de şapte persoane, înarmata cu cele mai bune arme.

În primul rând însă Pongo era acela care atrăgea asupră-i privirile speriate ale oamenilor şi avea şi de ce.

Lordul se înapoia curând.

— Vorbeşte o englezească de te baga în sperieţi, indianul. Ne recomandă însă pe unul anume Tatsun, care locuieşte aproape, în casa aia galbenă. E un chinez, la care vom putea găsi îndată două trăsuri.

După multă tocmeală ne împăcarăm cu chinezul şi după o jumătate de ceas călătoream spre sud-vest în două trăsuri care ne zdruncinam al naibii, trase de doi căluţi – aşa zişii ponei. Drumul era ca vai de el, aşa că abia după cinci ceasuri ajunseserăm la Moirang, frânţi de oboseală.

Ocuparăm câteva camere în cel mal mare han, care se numea

pompos „Queen Victoria” şi după ce ne curăţirăm de praf merserăm în sala de mâncare cam întunecoasă. Mâncarea fu o surpriză plăcută pentru noi, căci ne aşteptasem la cocoş cu orez, dar în loc de aceasta căpătarăm o minunata friptura de cerb. Birtaşul, un fost sergent în armata engleza, vânase sălbăticiunea chiar în dimineaţa aceea.

Când eram în toiul cu mâncarea, intră în sală un individ în haine de culoare verzuie. Daci n-ar fi scârţâit uşa nici nu l-am fi observat pe noul oaspete, atât de uşori îi erau paşii. Şi pe când se îndrepta spre o masă mai depărtată, mişcările făpturii sale înalte şi vânjoase ma făcură să ma gândesc fără voie la furişatul unei pantere.

După ce se aşeză, arunci o privire spre noi. Fără sa vreau aplecai puţin capul, atât de tăioase şi reci erau privirile lui, care ţâşneau din doi ochi albaştri. Lordul stătea cu spatele la el, dar străinul se ridici îndată, făcu doi paşi repezi spre noi şi puse mâna pe umărul lui Hagerstony.

— Bună ziua, mylord, zise el. Ma bucur ca te revăd.

Glasul lui era moale şi posomorit, iar lordul sări îndată în picioare şi exclamă vesel:

— Asta e Brough, vechiul meu prieten. Ma bucur şi eu din inimă că te revăd. Dar ia şezi colea şi îngăduie-mi să-ţi prezint pe prietenii mei.

Când Brough auzi numele noastre, un zâmbet binevoitor îi lumină chipul aspru.

— Am auzit de dv., domnilor, zise el. În Singapore de la lordul Abednego şi acum din nou în Penang. Îmi pare bine că vă cunosc. Vreţi să vânaţi pe aici?

— Da – râse lordul – prietenul meu Farrow vrea şi prindă un rinocer. Dar mai întâi mi-am propus să fac altceva, însă nu vreau să-ţi spun despre ce e vorba, căci va râde de mine. Dar d-ta ce cauţi pe aici? Eşti în misiune secreta? Ah, uitasem sa spun prietenilor mei că eşti cel mai destoinic detectiv al poliţiei. Fireşte, nu-ţi vei trăda misiunea.

Brough luă loc liniştit, comandă mâncare şi-l privi scrutător pe lord. Apoi zise încet:

— Poţi să-mi spui fără teamă, mylord, ce ţi-ai pus în gând să faci pe aici. Nu voi râde de d-ta, căci şi misiunea mea îţi va părea, probabil, foarte ciudată şi vrednică de luat în râs.

— În sfârşit – râse Hagerstony – caut o insulă…

— .. care se zice că e rătăcitoare, îl întrerupse detectivul, calm. Îmi închipuiam eu. De unde şi până unde ai aflat de ea?

— Drace! făcu lordul, mirat.

— Nu cumva vrei şi d-ta s-o eliberezi pe prinţesă? Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să fiu eu cel dintâi care s-o găsesc şi s-o eliberez.

— Îmi datorezi încă răspunsul la întrebare: de unde ştii de chestia asta, mylord? zise Brough.

— Trebuie să vă spun că îndărătul acestui caz se ascunde, poate, o crimă; mai mult încă, probabil se va isca – din pricina asta – o mare turburare politică în unul din statele vasale de prin munţii ăştia de aici. Te-aş ruga să nu cercetezi mai departe chestia, căci e mare primejdie la mijloc; dar ştiu eu că tocmai primejdia e un îndemn pentru d-ta şi tovarăşii d-tale… Ce-ar fi să pornim la lucru împreună?

— Cu toată plăcerea. Şi acum să-ţi răspund la întrebarea de mai înainte: cunosc chestia de la unul Giuseppe, care ne-a furat o comoară.

— Ah, Giuseppe Albio. Ştiu deja că împreună cu prietenul său Teddy Svenstroop a condus banda sa de contrabandişti în Tenasserim. Aşa dar a mirosit şi el afacerea.

— Dar de fapt ce e cu afacerea asta?

— Aţi auzit probabil ca după moartea prinţului Singh, un văr îndepărtat al acestuia a urmat ca stăpânitor. Acum am primit vestea din diferite părţi că vărul acesta, Gai, ţine prizonieră o fiica a lui Singh. Pe cât ştiu eu, populaţia e agitată, deşi Gai, cu ajutorul complicilor săi, pedepseşte cu mare străşnicie pe oricine răspândeşte acest zvon. De aceea a şi durat mult până am aflat ceva despre asta. Fireşte că fiica aceasta, despre care se zice că a murit, va fi recunoscută de noi ca stăpânitoare – dacă o voi găsi.

— Hi, hi! chicoti lordul.

— Dacă o salvaţi va fi pentru voi o stăpânitoare foarte bună, care va jura credinţă Angliei. Dar să lăsăm gluma la o parte! Fireşte că trebuie să salvăm pe fată. Uşor nu va fi, căci Gai ăla, de care am auzit şi eu, îşi va fi luat el măsurile, fii pe pace. Nu pricep însă de ce a ascuns-o aici şi nu în ţara lui?

— Tocmai asta e şiretenia. În ţara lui ar fi fost ai siguranţă descoperită până acum, pe câtă vreme nimănui nu-i va fi dat în gând că ea trăieşte aici, pe lacul acesta. Şi taina a ieşit la iveală întâmplător cu ajutorul unui fost servitor al prinţesei. Gai l-a alungat din ţară, deoarece omul e inteligent şi nu vroia să creadă în moartea stăpânei sale. A fugit cu o luntre în josul fluviului şi acolo cică ar fi văzut-o şi auzit-o pe prinţesa. Scrise rubedeniilor sale, care au răspândit apoi vestea în popor. Servitorul şi rudele sale sunt morţi acum. Zvonul tot a răzbit însă până la noi şi eu am primit însărcinarea să lămuresc taina.

Hagerstony îşi frecă mâinile, mulţumit:

— Mă temeam că ar putea să fie numai o poveste, acum însă văd că nu e aşa şi nădăjduiesc că vom întâmpina aventuri frumoase. Ai făcut vreun plan, dragă Brough?

— Aveam de gând mai întâi sa colind lacul ca pescuitor, dar mi-am zis că m-aş putea „nenoroci'' uşor cu prilejul acesta. Complicii lui Gai, care probabil că veghează asupra prinţesei, vor avea de furcă acum, căci nu cred s-o scoată repede la capăt cu opt oameni.

Lacul se află la zece kilometri depărtare şi drumul într-acolo e bun.

La început sunt colibele câtorva pescari, de la care cred că vom putea închiria bărci. Vom spune, fireşte, că vrem să pescuim, dar de fapt vom cerceta sistematic tot lacul.

— Minunat! exclamă lordul. Când pornim?

— Cred că peste doua ceasuri. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ajungem la lac şi ne putem căuta adăpost.

— Adăpost n-avem nevoie să căutam – zise Hagerstony – căci am adus cu noi corturi. Sau te pomeneşti că-ţi face mare plăcere să dormi într-o colibă de băştinaşi?

— N-ar fi pentru întâia oară, dar dacă zici că aveţi corturi, nu mai e nevoie.

— Pe mine mă miră numai de ce Gai ăla n-a pus s-o omoare pur şi simplu pe prinţesa despre care se zice ca e prizonieră, cum e mereu în primejdie de a fi descoperit, interveni Marian.

— Am şi lămurirea acestui fapt. Gai are un fiu cu numele de Baber, pe care l-o fi destinat ca soţ pentru prinţesă. Asta e o bănuială a noastră, dar pare sa fie îndreptăţită. Din izvor vrednic de încredere am primit ştirea că Baber acesta – în vârsta de douăzeci şi patru de ani – a plecat de câteva zile, cică la vânătoare de tigri. Aşa ca nădăjduiesc să dau şi de tânărul acesta pe insula rătăcitoare, îndeletnicindu-se, probabil, să dobândească dragostea prinţesei.

— Dacă ea îl iubeşte, atunci nu mai e nimic de zis. Asta înseamnă că mai târziu prinţesa tot va ajunge pe tron.

— Da, dar tot neamul lui Gai rămâne la cârmă şi noi avem interesul ca Sindia să reintre în vechile ei drepturi.

— Ce să spun, mie toată chestia asta îmi e indiferentă, căci politica nu m-a interesat niciodată. Dar când e vorba de eliberat o fată, nu mă dau în lături. Şi cu cât mai multe primejdii, cu atât mai bine.

— Bravo! exclamă Hagerstony. Sunt exact de aceeaşi părere. Trebuie s-o eliberăm pe prinţesă. Pe bogăţiile şi onorurile ce vom dobândi de pe urma asta – cum zicea Giuseppe ăla – nu dau doi bani. Pe mine mă interesează numai primejdiile le vom întâmpina.

Îşi frecă iar mâinile mulţumit, apoi supraveghea el însuşi pregătirile plecării, punând să se împacheteze merinde din belşug şi tot ce mai era nevoie.

La vremea hotărâtă pornirăm. După cum spusese detectivul, drumul – care ducea printr-o pădure cu copaci de santal – era destul de bun. Cu toate astea nu trecu mult şi sudoarea curgea şiroaie de pe noi, căci căldura era grozavă sub acoperământul de frunziş. Lordul Hagerstony, care era poate cel mâi rezistent dintre noi, mormăia necontenit, până izbucni în cele din urmă:

— Ce să zic, e îngrozitori îmi face impresia că Dumnezeu vrea să prăpădească lumea şi şi-a pas în gând să ne prăjească pe noi întâi. Am fost eu şi prin pustiul Saharei, dar căldură ca asta n-am simţit nici

acolo.

— La lac o sa fie mai răcoare – încercă să-l mângâie Brough. Peste trei sferturi de ceas suntem la destinaţie.

Încetişor ne târârăm mai departe, poticnindu-ne la fiecare pas, de moleşeală. Numai Pongo mergea drept, de parcă nici nu simţea zăpuşeala.

În cele din urmă începu să se simtă o boare mai răcoroasă, o luarăm mai repejor şi după un sfert de ceas pădurea se sfârşise.

În faţa noastră se afla o plajă largă de vreo sută de metri, cu tufe răsfirate pe ici-colo, iar îndărătul lor sclipea ca argintul apa lacului uriaş. Pe stânga zărirăm grupul celor zece colibe, care păreau pustii. De sigur că locuitorii se adăpostiseră de căldură sub acoperământul de bambus.

Găsirăm repede unde să ne ridicăm tabăra, sub un copac uriaş şi imediat începurăm să întindem corturile, cu care prilej lordul zise că el va împărţi cortul său ca Brough. Terminarăm repede cu treaba asta şi John – unul din servitorii lordului – care îşi luase însărcinarea de bucătar, săpa o groapă mică şi făcu foc, ca să pregătească ceaiul.

Ne aflam la vreo patruzeci de metri de malul lacului şi acum pornirăm spre apă. Suprafaţa sclipitoare se întindea hăt-departe şi nu se vedea nici o barca, nici o pasare înotătoare – dar, din păcate, nici o insulă. În schimb, o negura ciudată, fină, plutea deasupra lacului, probabil urmarea căldurii înăbuşitoare care prefăcea apa în aburi.

— N-or fi crocodili pe aici? întreba lordul. Plăcut n-ar prea fi dacă ne-am ciocni cu vreunul. Marian râse şi arătă spre dreapta, acolo se afla în apă un butuc, care avea înfăţişarea unui trunchi de copac.

— Crocodil inguinal, zise prietenul meu.

— Socot că are vreo opt metri lungime.

— Chiar aşa e! făcu lordul. Hm… de noroc să se plângă omul. Aveam poftă de o baie, dar acum mi-a cam pierit pofta. Acolo în fund e un punct negru. Să fie oare insula aia?

Privirăm încordaţi spre răsărit. Într-adevăr, acolo se ivise un punctuleţ întunecat, care părea să se apropie.

— E un nor, domnilor, zise deodată Hoddge. După căldura asta nu e exclus s-avem la noapte o furtună în lege. Să strângem mai tare funiile corturilor noastre, altminteri putem zbura cu corturi cu tot.

— Şi eu care credeam că am şi descoperit insula! zise lordul cu părere de râu. În sfârşit, să aducem la îndeplinire mai întâi sfatul căpitanului, apoi să mergem să facem o vizită pescarilor. Nu văd de ce ar dormi dumnealor, în vreme ce noi ne batem capul aici.

— Să nădăjduim că ne vom putea înţelege cu ei – zise Marian. Nu cred să vorbească hindustana şi nici prea multă englezească nu vor fi învăţat prin locurile astea singuratice.

— Hm… aşa e – răspunse lordul dezamăgit Ce facem atunci?

— Sunt încredinţat că pescarii fac parte sau din marele trib Naga, sau din Kuki şi eu cunosc binişor ambele limbi, zise Brough. E drept că Nagaşii sunt un popor cam primitiv, cel puţin în locurile lor de baştină, sus în munţi. Dar o vom scoate noi la capăt cu ei.

II.
DEMONUL ALOMPRA.

CÂND SFÂRŞIRĂM cu strânsul funiilor, Pongo, zise deodată:

— Om ieşit din colibă, văzut noi repede îndărăt.

— Ei da – râse Brough – s-o fi speriat zărindu-ne. Coliba cea dintâi a fost? Atunci mă duc îndată într-acolo.

ÎI urmarăm pe detectiv, care se îndreptă repede spre colibă. Cu glas tare strigă în sus spre coliba din împletitură de bambus, cocoţată pe nişte stâlpi de doi metri înălţime. Trebui să repete de trei ori strigarea, până să apară în deschizătura uşii o făptură negricioasă, pe jumătate goală.

Era un indian înalt, bine legat, purtând un şorţ larg, galben. În jurul şoldurilor şi ţinând în mână o furcă, ale cărei vârfuri erau aplecate ca o ameninţare uşoară şi îndreptate spre Brough.

Detectivul îi vorbi prietenos şi pe măsură ce vorbea, chipul întunecat al indianului se lumina, până ce, în cele din urmă, cobori scara îngustă de bambu. Ne privi nepăsător, numai când îl zări pe Pongo al nostru, chipul lui scofâlcit luă o expresiei de spaimă.

Dar se linişti imediat şi ne făcu semn să-l urmăm. Printre câteva tufe ducea o potecă îngustă şi deodată ne trezirăm la un golf cam adânc, în apa căruia se aflau vreo duzină de bărci înguste.

Indianul arătă spre câteva din acestea şi Brough începu să trateze cumpărarea lor, după cum ghicirăm din „discuţia” cu degetele pe care o avea cu negustorul. În cele din urmă, târgul se făcu şi lordul plăti în bani de argint. Apoi Hagerstony întrebă pe detectiv dacă îl cercetase pe indian despre insula rătăcitoare, la care Brough răspunde că va face asta îndată şi vorbi iar cu băştinaşul.

Deodată însă chipul acestuia se schimonosi de groază, exclamă în repetate rânduri cuvântul „Alompra”, o zbughi brusc pe dinaintea noastră şi se făcu nevăzut printre tufe. Ne uitarăm înmărmuriţi după el, apoi ne zgâirăm la detectiv şi lordul întrebă:

— Ce l-a apucat aşa deodată pe individul ăla, dragă Brough? Ce l-ai întrebat?

— Hm… ciudat lucru! făcu Brough clătinând capul. L-am întrebat tocmai despre insula rătăcitoare şi aţi văzut în ce fel a răspuns. A mai strigat doar: „Fiţi cu băgare de seamă, e demonul Alompra! Fiţi cu băgare de seamă, Alompra vă va nimicii”. Ce-o fi însemnând asta ştie Dumnezeu, dar cei puţin se pare că suntem la locul nimerit.

— Alompra? Alompra? făcu Marian, îngândurat Numele acesta l-am auzit eu, sau poate am citit numai despre el. Pentru moment nu-mi aduc însă bine aminte.

— Întâmplător ştiu eu – zise Brough – căci fireşte că m-am ocupat şi cu istoria ţării, înainte de-a porni să-mi îndeplinesc însărcinarea. „Alompra” se numeşte de fapt „Aong Osaga” şi înseamnează: „embrionarul Buddha”.

Sub numele acesta, în anul 750. Un ţăran burmen i-a alungat pe Pegheri, care au cucerit ţara. Fireşte că nu ştiu daca familia lui Gai ăla îşi trage originea de la Alompra şi să aibă prin urmare vreun drept asupra demnităţii de stăpânitor. Dar lucrul e probabil. De sigur că paznicii prinţesei i-au păzit atât de bine ascunzătoarea, încât nişte oameni slabi cu duhul ca pescarii aceştia cred în „demonul Alompra”. E o presupunere cât se poate de îndreptăţită.

— Fără îndoială – încuviinţă Marian – şi noi trebuie să încercăm să-l cunoaştem mai de aproape pe demonul cu pricina. Peste o jumătate de ceas se înnoptează. Ce ziceţi, plecăm pe lac?

— Eu nu v-aş sfătui – răspunse Hoddge – căci cu siguranţă că vom avea o furtună.

— Dar bine, dragă căpitane – râse lordul – cerul e doar atât de senin! Şi apoi nici n-avem nevoie să ne depărtăm prea mult de ţărm, ca să fim la adăpost dacă va izbucni într-adevăr furtuna.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul, apoi fireşte că merg şi eu, deşi rămân la părerea mea. Bărcile par să fie de ajuns de trainice, câte trei persoane încap în fiecare din ele; mai mult nu v-aş sfătui să încărcaţi, căci lacul ăsta uriaş va stârni valuri mari în caz de furtună.

— Bine – hotărî lordul – atunci plecăm în două bărci. Jim şi John vor rămâne pe plajă şi vor întreţine un foc ca să ştim unde să ne înapoiem. Dacă va izbucni furtuna, fireşte că vor trebui să stângă focul şi să ne dea semnale cu lanterne oarbe.

— Nu va folosi prea mult, dacă va cădea ploaia, zise Hoddge.

— Ah, nu mai cobi – râse lordul – haide, să luăm repede o înghiţitură de ceai, apoi să plecăm. Brough şi Hoddge, noi trei mergem împreună, căci Farrow şi Bertram nu vor voi să se despartă de Pongo al lor.

Pornirăm repede înapoi spre lagăr şi băurăm la repezeală câte o ceaşcă de ceai. Jim şi John erau foarte necăjiţi că trebuiau să rămână, făgăduiră însă ca vor da semnale dacă se va stârni furtuna.

Cu puţin înainte de a se înnopta pornirăm la drum cu bărcile acelea uşoare. Lordul, Brough şi Hoddge erau într-una, eu, Marian şi Pongo în cealaltă. Fiecare din noi avea o vâslă de mână, cu ajutorul cărora bărcile înaintau repede. Când ajunserăm la vreo doua sute de metri de ţărm, se lăsă noaptea.

— Acum sunt curios să văd dacă s-o arăta Alompra ăla, strigă spre

noi lordul, râzând. E destul de întuneric ca să îndrăznească.

Într-adevăr, nu se vedea nici o stea pe cer şi în sinea mea mă temeam că proorocirea lui Hoddge se va împlini căci aerul era încă înăbuşitor şi calm.

În primele minute era cu neputinţă să ne orientăm pe apă şi ramaserăm foarte miraţi când se ivi pe mal un punct luminos, arătându-ne că în loc să mergem paralel cu malul, ne îndreptam în largul lacului. Şi când încercarăm să cârmim îndărăt, dădurăm de o piedică, parcă o forţă nevăzută ne-ar fi dus spre larg.

— Un curent puternic! strigă Hoddge. Mal bine să vâslim îndărăt la mal. Va veni şi furtuna în curând, o simt eu.

— A! A! exclamă Hagerstony în aceeaşi clipă. Colo în fund e insula rătăcitoare.

Departe pe lac se ivise o lumina care înainta încet spre nord. Era foarte îndepărtată şi trebuie să fie vorba de un izvor de lumină foarte puternic, ale cărui raze ajungeau până la noi. Acum uitasem de curent şi de furtuna care ne ameninţa; cârmirăm repede din nou şi pornirăm cu iuţeală spre lumina aceea îndepărtată.

Curentul ne trăgea cu o putere de neînvins şi când strigai pe cei din barca cealaltă, nu primii nici un răspuns. Trebuie să se fi îndepărtat mult de noi şi prea tare nu vrui să strig, de teamă că locuitorii insulei rătăcitoare ne-ar putea auzi.

Deodată mi se păru că zăresc o clădire înaltă şi întunecată pe insula-fantomă – dar în aceeaşi clipă o răbufneală caldă de vânt ne lovi în faţă. Ne dădurăm îndată seamă de primejdia unei furtuni şi încercarăm să întoarcem în grabă.

Curentul era însă atât de puternic încât abia puturăm răsuci prora cu o jumătate metru. Atunci se stârni o a doua răbufneală de vânt şi asta ne veni în ajutor, întorcând barca.

Acum trebuia să vâslim împotriva curentului şi deşi făceam sforţări disperate, avui impresia că nu înaintam nici cu un centimetru. Deodată auzirăm un muget înăbuşit apropiindu-se tot mai mult, apoi furăm înhăţaţi de un pumn uriaş şi împinşi spre mal cu o iuţeală de neînchipuit. De jur-împrejur ţâşniră fulgere, câte zece, douăzeci deodată şi tunetul începu să bubuie cu atâta putere încât ameninţa să ne spargă timpanele.

Departe, departe înaintea noastră văzurăm două puncte mici luminoase care se roteau în cercuri repezi. Erau semnalele de lanternă ale lui Jim şi John. Mai puturăm schimba puţin direcţia bărcii noastre şi ţinurăm drumul spre aceste puncte, când se porni ploaia.

Din pricina torentelor de apă ce cădeau cu nemiluita nu mai puturăm vedea luminile. Ba nici de vâslit nu mai eram în stare, căci mâinile ne erau ocupate cu golirea apei din barcă.

Priveam din când în când în juru-mi dacă nu se zărea vreo urmă de

banca lordului, dar fulgerele mă orbeau prea tare şi apoi trebuia să golesc iar apa căci nu mai era ploaie ceea ce cădea acum, ci un adevărat potop.

Barca se scufunda tot mai mult, deoarece nu puteam zvârli afară, cu mâinile goale, masele de apă şi viteza noastră se încetinea din ce în ce. Putea să mai fie un kilometru până la ţărmul salvator..

Tot atât de repede precum se stârnise, furtuna trecu de noi.

Curând văzurăm în depărtare, peste plajă, ţâşnind mănunchiuri de fulgere, dar ploaia şi vântul continuară cu aceeaşi înverşunare.

Muncirăm ca nebunii, dar barca noastră lua mereu apă şi viteza-i se micşora din ce în ce. Mă gândii la crocodilul uriaş pe care-l văzuse Marian şi mă înfiorai fără voie la gândul că s-ar putea afla pe aproape câteva din aceste fiare. Dacă ploaia continua să cadă mai departe cu aceeaşi furie, vom fi sfâşiaţi curând de colţii lor grozavi.

Furtuna păru că sporeşte şi barca noastră pe jumătate afundată începu să se clatine. Valuri uriaşe veneau în urma noastră şi ameninţau să răstoarne barca. Dar tocmai când îmi pierdusem toată nădejdea, ploaia încetă brusc. Acum puturăm goli în grabă apa şi cu nădejdea redeşteptară ne îndoirăm sforţările.

Şi atunci se ivi brusc îndărătul nostru din nou lumina aceea vie, care fusese cât pe-aci să însemneze pierzania noastră, dacă ne luam după ea. Privirăm cu încordare într-acolo şi recunoscurăm mult căutata insulă rătăcitoare care îşi vedea de drum îndărătul nostru. Lumina venea din lăuntrul unul zid înalt, care se înălţă pe marginea misterioasei insule. Focuri uriaşe trebuiau să ardă acolo, ca să arunce o lumină atât de puternică.

Insula era la cel mult douăzeci de metri de noi şi băgarăm de seamă că nu se clătina deloc, cu toate valurile puternice; asta însemna că se adâncea mult în apă.

Deodată se deschise în zidul întunecat o uşă lată şi în lumina care pătrundea prin transa apăru o făptură înfiorătoare. La început nu ştiam dacă e om sau vreun animal necunoscut. Avea peste doi metri înălţime şi era acoperită complet cu păr lung, aproape alb, iar în jurul capului se întindea ca o coroană de păr ce stătea îndepărtat, ca o ramă şi această „podoabă” a capului enorm făcea ca impresia să fie şi mai înspăimântătoare.

Deodată făptura misterioasă începu să danseze cu nişte mişcări nespus de ciudate. În acelaşi timp strigă câteva cuvinte (acum se dovedi că era om) cu glas piţigăiat şi pricepui doar cuvântul „Alompra” rostit de două ori. Aşa dar acesta era demonul despre care ne vorbise pescarul superstiţios.

Un om slab de îngeri de sigur cu şi-ar fi putut pierde minţile din pricina acestei vedenii, dar eu îmi dădui seamă acum că era numai o mască născocită de vreun criminal, pus s-o păzească pe nefericita

prinţesă şi să sperie pe musafirii nepoftiţi.

Misterioasa insulă lunecă repede pe lângă noi; încă odată mai auzii strigătul „Alompra”, apoi făptura sări înapoi, uşa se închise şi în acelaşi timp se stinse brusc lumina orbitoare înlăuntrul zidului înalt.

Valurile lacului vuiau încă şi Marian fu nevoit să strige aproape ca să-l aud:

— Dibaci oameni! Se pricep să-i înfricoşeze pe cei slabi de înger…

— Aşa e, răspunsei eu. Dar unde o fi barca lordului? Numai de nu s-ar fi răsturnat.

— Hoddge se pricepe să conducă o barcă, răspunse Marian. S-or fi îndepărtat puţin de noi. A, se văd iarăşi semnalele celor doi servitori. Hai sa pornim repede spre uscat!

Vâslirăm cu putere şi după vreo douăzeci de minute barca noastră se izbi cu prora de mal. Jim şi John ne dădură o mână de ajutor să coborâm, apoi traserăm barca pe plajă, ca s-o ferim de izbiturile valurilor.

— Lordul s-a întors? întrebai eu repede.

— Nu – răspunse Jim, calm – dar va veni el.

Încrederea aceasta a servitorului mă linişti şi eu dădui acum o mână de ajutor lui Marian care se silea să aţâţe focul din nou. Dar crengile erau prea umezite de ploaie, aşa că trebui să ne mulţumim să dăm semnale spre tac cu lămpile noastre de buzunar.

Dar vremea trecea şi barca cu tovarăşii tot nu se iveau. Să fi devenit oare o jertfă a furtunii grozave şi a ploii?

— N-are nici un rost – zise Marian în cele din urmă – uzăm degeaba bateriile lămpilor noastre. Şi cine ştie cât vom mai avea nevoie de ele! Poate că lemnul s-a mai uscat şi putem aprinde un focşor.

În vreme ce ne îndreptam spre mormanul de lemne, îl întrebai pe Marian:

— Crezi că s-au răsturnat?

— Se prea poate – răspunse el cu seriozitate. Şi în cazul acesta plutim în mare primejdie. Ma tem de crocodili. Dar e cu putinţă – şi nădăjduiesc că aşa va fi – că au fost târâţi de curent în largul lacului.

— A, lemnul de deasupra e uscat; vom putea aprinde un foc acum.

O flacără slabă se ridică în curând, dar lemnele de dedesubt erau încă umede. În asemenea împrejurări nu puteam nădăjdui să căpătăm o flacără înaltă, luminoasă.

— Mă duc în pădure să caut nişte crengi uscate ca să putem aprinde un foc care să fie văzut de departe, propuse John.

— E o idee bună – încuviinţă Marian. Vezi de te grăbeşte, până atunci voi întreţine eu focşorul ăsta sărăcăcios, care nu arde, din pricină că crengile sunt umede.

John dispăru şi văzui lumina lămpii sale de buzunar licărind

îndărătul copacilor pădurii apropiate. Nu trecu mult şi se întoarse; plin de bucurie zvârli un braţ de vreascuri uscate în foc. Îndată se înălţă o văpaie, a cărei lumină trebuia să se vadă de la mari depărtări.

— Mă duc să mai aduc, căci am găsit un munte întreg de vreascuri sub un copac uriaş, zise John cu însufleţire şi plecă repede îndărăt în pădure.

— Îl voi ajuta şi eu, zise Jim şi-l urmă pe camaradul său.

John se înapoia curând cu alte vreascuri şi spuse că Jim rămăsese în pădure ca, să rupă crengi uscate de tot, care vor întreţine mai mult timp focul.

Priveam tocmai pe suprafaţa agitată a apei ca sa văd dacă nu se zăreşte barca tovarăşilor noştri, când se auzi dinspre pădure un strigăt puternic scos de Jim şi în clipa următoare îl văzurăm, în lumina focului, alergând cu sărituri mari spre noi.

— Un monstru acoperit cu păr s-a năpustit asupra mea – gâfâi el, când se află în faţa noastră.

— Mi-a dat o lovitură grozavă. Uite că mi-a rupt hainele.

Într-adevăr, haina şi cămaşa lui Jim erau sfâşiate şi pe piept se vedea o dungă lată, roşie. Marian întrebă repede:

— Un monstru acoperit cu păr, ziceai? Părul era de culoare deschisă, aproape albă?

— Nu, monstrul a fost negru. Totuşi, am putut observa o pată mai deschisă, atunci când mi-a dat lovitura.

— Şi susţii că era un animal? cercetă Marian mai departe. N-a scos nici un sunet? Cât de mare era?

— Cu mult mai marc decât mine, aşa dar trebuie să fi avut vreo doi metri înălţime. Cred totuşi ca fost un om, căci a scos un mormăit de necaz când ne-am ciocnit.

— Atunci trebuie să căutăm dacă nu găsim urme, hotărî Marian. N-avem nevoie de duşmani în spatele nostru. Condu-ne la locul unde ai fost atacat.

Cu lanternele aprinse pătrunserăm cu băgare de seamă în pădure. Jim ne duse la un copac mare, lângă al cărui trunchi se aflau îngrămădite crengi tăiate de el. Dar nu puturăm descoperi nici un fel de urmă.

— N-avem încotro, zise Marian dezamăgit, mâine, pe lumină, va trebui să cercetăm cu mai multă atenţiune. Hai să ne înapoiem.

III.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

LUARĂM HOTĂRÂREA să facem de veghe cu schimbul câte un ceas şi să întreţinem focul. Prin tragere la sorţi îmi reveni mie a treia veghe şi mărturisesc că îmi încordai privirea şi auzul mai mult spre

pădure decât spre mare, care se liniştise aproape de tot în vremea asta.

Mai erau două ceasuri până la ziuă şi mă chinuia mereu gândul că tovarăşii noştri puteau să se fi prăpădit, sfârtecaţi de crocodilii lacomi ce roiau pe acolo, când fui trezit din gândurile mele de un zgomot slab ce venea dinspre pădure, ca şi cum un picior greu ar fi frânt o cracă uscată.

Sării repede în sus şi-mi aţintii privirea spre copaci; în acelaşi timp zvârlii cu piciorul câteva vreascuri în foc, din care izbucni imediat o flacără mare.

Atunci văzui nelămurit îndărătul primilor copaci o făptură enormă, neagră, care avea la înălţimea pieptului o pată albă. Trăsei imediat revolverul, dar misterioasa făptură părea să cunoască mişcarea aceasta, căci dispăru fulgerător îndărătul copacilor.

Mă îndreptai spre corturi şi-l strigai pe Marian care ieşi îndată afară.

— L-am văzut! şoptii eu. Trebuie să fie paznicul de pe insulă care şi-a învelit trupul acum într-o blană neagră. Numai pe piept lucea o pată de culoare deschisă. Când am dus mâna la revolver a dispărut printre crengi.

— N-are nici un rost să pornim acum pe urma lui, făcu Marian, după câteva clipe de chibzuială. Peste două ceasuri se luminează de ziuă şi atunci vom cerceta pădurea cu amănunţime. Culcă-te acum, căci e rândul meu să fac de veghe!

— Dar să mă trezeşti dacă se întâmplă ceva deosebit, îl rugai eu şi intrai în cort, unde mă culcai şi adormii.

Fui trezit de glasurile tovarăşilor mei. Ieşii repede din cort şi văzui că era ziua mare. Suprafaţa imensului lac era liniştită, sclipind în primele raze ale soarelui.

Camarazii stăteau adunaţi pe mal priveau cu încordare spre întinsul apei. Mă apropiai de Marian şi-l întrebai ce mai e nou.

— Pongo susţine că a văzut în depărtare un mic punct negru. Ne uităm şi noi acum, căci se poate să fie barca lordului.

— Massers punct colo! strigă Pongo în aceeaşi clipă şi arătă spre întinsul lacului.

Pentru noi însă, depărtarea era prea mare şi chiar Marian, care avea ochi foarte buni. Clătină capul şi zise:

— Nu văd nimic. Dar dacă Pongo susţine cu atâta tărie, de sigur că aşa e. Prin urmare, sau e lordul, sau insula rătăcitoare.

— Atunci cel mai bun lucru e să pornim imediat pe lac, propusei eu. În vremea asta John va prepara ceaiul şi Jim va purta de grijă şi vadă dacă se va ivi iar duşmanul de azi noapte. Pe asta îl putem căuta mai târziu.

— Fireşte, încuviinţă Marian. E tot ce avem mai bun de făcut. Hai

să punem iar barca pe apă.

Făcurăm întocmai, ne urcarăm intr-unsa şi începurăm să vâslim cu putere. Când ne îndepărtarăm de plajă, spusei mirat:

— Cum se face că n-avem acum deloc curent? Aseară, la distanţa asta de mal, am fost târâţi cu putere.

— Da, tocmai ce-mi spuneam şi eu – răspunse Marian. Îmi face impresia că lacul însuşi are tainele sale. Poate că sunt aici izvoare subpământene, care produc curente numai în mod vremelnic.

— Massers poate vedea acum, strigă Pongo şi arătă cu mâna înainte.

— Punct mare acolo.

Privirăm cu încordare în razele soarelui. Într-adevăr mi se păru ca zăresc un punct mititel pe suprafaţa apei. Dar ochii începură să mă usture din pricina luminii orbitoare, încât fui nevoit să-i închidă pentru câteva clipe. Lui Marian i se întâmplase la fel, căci zise:

— Am văzut şi eu ceva, dar a trebuit să închid repede ochii. Că o fi barca, ori insula, trebuie să mergem repede într-acolo.

Ne îndoirăm sforţările la vâslit, Stăteam cu faţa înainte. Pongo vâslea la stânga, Marian şi eu la dreapta.

În felul acesta puteam privi din când în când la punctul cu pricina. Dar numai din când în când, căci soarele ne orbea. Avurăm însă mulţumirea să vedem că punctul creştea mereu.

Deodată ajunse la urechile noastre ecoul înăbuşit al unei împuşcături de revolver. Eram aproape siguri că fusese slobozit de unul din tovarăşii noştri dispăruţi, care se găseau probabil într-o situaţie primejdioasă. Asta ne dădu puteri noi.

În vremea asta, soarele se ridica încet pe cer, aşa că razele lui nu ne mai orbeau atât de, tare. Şi acum puteam ţine mereu sub observaţie punctul acela misterios. Din nou pătrunse până la noi ecoul unei împuşcături şi Pongo strigă îngrijat:

— Este Masser lord, Masser Hoddge şi Masser nou. Barca răsturnată, stă sus şi face semne. Oh, repede, Khinh lângă barcă!

Khinh este numele pe care băştinaşii Africii l-au dat crocodililor cu platoşă. Fireşte ca nu putea fi vorba aici decât de foarte primejdioşii crocodili inguinali, al căror nume credinciosul nostru Pongo nu-l cunoştea încă. Aşa dar tot se răsturnase barca şi tovarăşii noştri erau în cel mai mare pericol din pricina acelor dihănii lacome.

Imediat după exclamaţia sa înspăimântată, Pongo începu să vâslească cu atâta vigoare încât ne sili şi pe noi să ne încordăm toate puterile. Barca noastră zbură deasupra apei şi în curând avurăm înaintea ochilor o privelişte înfiorătoare.

Barca pescărească a lordului plutea cu fundul în sus şi pe podeaua ei îngustă se ţineau cu greu în cumpănă cei trei camarazi ai noştri. Nu puteau cuteza să se aşeze călare, ceea ce ar fi restabilit echilibrul

bărcii căci de jur împrejurul acesteia se iviră capetele unor crocodili uriaşi.

Scosei deodată un ţipăt de spaimă, căci o târâtoare din acestea enormă tocmai se năpusti asupra bărcii. Mă aşteptam să văd lemnul zburând în ţăndări sub izbitura monstrului, dar atunci Brough, care şedea în spatele lordului, ridică liniştit mâna şi slobozi două gloanţe în dihania întărâtată. Nimerise bine, căci aceasta se aruncă în lături, apoi trecu ca o săgeată pe lângă barcă, depărtându-se. Primejdia nu era încă înlăturată. Alţi doi crocodili se năpustiră din altă parte asupra bărcii. Se părea acum că prietenii noştri sunt pierduţi căci din gloanţele pe care le slobozeau nici unul nu-şi atinse ţinta.

Dihăniile mai erau numai la şase metri depărtare de prada lor – când deodată se ciocniră una de alta şi în clipa următoare formară un ghemotoc, prinşi în vârtejul unei lupte înverşunate.

Ne aflam la cincizeci de metri depărtare şi ne apropiam pe fiece clipă. Deodată se ivi ceva nou, care primejduia în chipul cel mai grozav situaţia camarazilor noştri.

Căci cei doi crocodili ce se încăieraseră, se repeziră brusc spre barcă şi apa începu să spumege şi să clocotească la cel mult doi metri de ea.

Bieţii noştri tovarăşi încercau cu disperare să-şi ţie echilibrul, făcând mişcări cu braţele, dar din clipă în clipă ne aşteptam să-i vedem alunecând în apa. Atunci Brough striga cu glas tunător o porunca şi imediat toţi trei încălecară pe coama bărcii.

Acum erau în echilibru, în schimb îşi primejduiau viaţa, căci crocodilii vor înhăţa picioarele lăsate în apa imediat ce le vor vedea.

Lucrul acesta îl ştiau şi tovarăşii mei, căci nu slăbeau din ochi apa din jurul lor, ca sa observe din vreme sosirea vreunei dihănii. În acelaşi timp începură sa vâslească şi cu picioarele şi barca se îndepărta încet-încet din apropierea primejdioasa a crocodililor încăieraţi.

Eram încă la douăzeci de metri de tovarăşi când lordul ne striga sa ne grăbim şi mai mult. Se părea ca glasul sau atrase luarea – aminte a crocodililor căci imediat câţiva din ei se puseră în mişcare şi înotară încetişor înspre barca. Prietenii noştri îşi retraseră picioarele în sus şi începură iar sa se legene.

Şi fiarele dădeau târcoale bărcii atât de aproape, încât chiar o împuşcătură ar fi fost primejdioasa daca animalul ar fi început sa biciuiască apa cu coada-i enorma.

Eram acum la zece metrii de barca, dar mai mult nu ne puteam apropia, căci de ambele parţi forfoteau crocodilii ca nişte paznici neadormiţi.

Furam nevoiţi sa oprim barca noastră ca sa nu ne expunem primejdiei sa fim noi înşine atacaţi.

— Trebuie sa îndepărtez vecinătatea primejdioasa! striga Marian

către ceilalţi, când lordul întreba cam necăjit, de ce nu ne apropiem.

Apoi prietenul meu se ridica în picioare, puse mana pe „Parabellum” şi lua la ochi un crocodil din stânga bărcii, apoi altul din dreapta.

Un singur glonţ slobozi în fiecare reptila şi imediat acestea începură sa biciuiască apa, prefăcând-o în spuma. După cum se aşteptase Marian, celelalte dihănii se năpustiră imediat asupra răniţilor ca să-i sfâşie cu lăcomie.

Acum puturăm vâsli repede până la barca răsturnată.

— Suiţi-vă cu băgare de seama! striga Marian tovarăşilor primejduiţi.

— Barca noastră va ţine cu greutate şase persoane. Trebuie sa întoarcem barca voastră, mylord şi sa golim apa din ea!

Barca noastră se lăsase într-adevăr foarte mult înapoi când Hagerstony, Hoddge şi Brough coborâră în ea. Erau într-adevăr atât de sfârşiţi de oboseala încât se prăbuşiră fără puteri pe scândurile bărcii noastre.

Cu ajutorul vâslelor reuşirăm sa întoarcem cu faţa în sus barca răsturnată, apoi începurăm sa scoatem apa din ea. După ce o golirăm pe jumătate, o traserăm lângă a noastră şi cu ajutorul mâinilor făcute căuş golirăm şi restul apei.

Deoarece prietenii noştri erau istoviţi şi nu puteau vâsli, eu cu Marian trecurăm în barca, iar Pongo urma sa duca la mal singur barca încărcată cu patru persoane.

Căutarăm sa ne îndepărtăm repede de fioroasele fiare, care de altfel erau demult înlănţuite în războire lor, ca sa ne dea vreo atenţie.

Străbătuserăm abia vreo doua sute de metri, când le văzurăm ivindu-se din nou la mică depărtare îndărătul nostru.

Cu chiu cu vai ajunserăm la ţinta urmaţi de un alai întreg de crocodili care rămaseră însă dezamăgiţi când ne văzură debarcând pe plaja salvatoare.

Jim şi John întâmpinară cu urale pe cei salvaţi care erau atât de istoviţi încât numai ce băură niţel ceai cu pesmeţi ca se şi retraseră în corturi ca sa se odihnească.

Mult as fi vrut să-i înec pe crocodili într-o baie de sânge, dar Marian era împotriva sa risipim gloanţe şi pe de alta parte se temea ca ecoul împuşcăturilor noastre i-ar putea atrage pe duşmani. Mă mulţumi, deci, sa arunc câteva pietroaie înspre ei şi când reuşi să-l nimeresc pe unul care o rupse la fuga în larg, ceilalţi înotară după el, făcându-se nevăzuţi.

— Acum ţi-ai făcut pofta! râse Marian când ma apropiai mândru de foc.

— Ce zici sa pornim să-l găsim pe vizitatorul de azi-noapte sau sa aşteptam până se vor trezi camarazii?

— Mai bine sa aşteptam, propusei eu, căci unul dintre noi trebuie sa rămână neapărat aicea şi în timp ce noi vom fi căutat, se poate ca el sa fi atacat. Apoi cred ca trei oameni sunt prea puţini în pădure, căci daca duşmanul acela misterios sta la pândă, ascuns, ar putea dobori pe cel puţin unul dintre noi.

— Ai dreptate, încuviinţa Marian, am văzut doar cu Jim cât de rău loveşte individul ala.

— Şi trebuie sa aibă o arma grozava, zisei eu, căci îmbrăcămintea lui Jim a fost rupta în multe locuri şi în afara de asta are vânătaia aia lata pe piept. Îmi dau seama ca potrivnicul nostru are vreo măciucă cu ţinte.

— Vrei sa zici o ghioaga ţintuită? Dar soiul acesta de arme nu e cunoscut în India! Mai curând o fi fost vreo măciucă de lemn. Dar daca o fi omul de pe insula plutitoare, atunci trebuie sa fie pe aici vreun golf în care sa se poată adăposti criminalii cu ciudatul lor vas. De îndată ce camarazii noştri vor fi iar pe picioare, deci, vom încerca sa pornim pe urmele vizitatorului nocturn. Poate ca dam de ascunzătoare cu pricina.

— Mi-am făcut felurite gânduri cu privire la aceasta insula, zisei eu şovăitor – gonea doar pe furtuna cea mare împotriva vântului. Sa fie vorba oare de mai multe bărci legate împreună şi puse în mişcare de motoare puternice?

— Cam la fel m-am gândit şi eu, încuviinţa Marian, dar la presupunerea asta se împotriveşte zidul care pare ca se înalţă de-a dreptul din apa. Fireşte, poate fi un soi de înşelăciune, dar nu-mi închipui sa fie cu putinţă aşa ceva în mijlocul acestui lac izolat.

— Gândeşte-te însă ca îndărătul chestiunii se afla un print bogat care se lupta pentru tronul sau. E drept ca şi pe mine m-a izbit faptul ca lipsea curentul care ne-a târât ieri pe noi. Aşadar lacul tot are tainele şi ciudăţeniile sale. N-ar strica ca Brough să-i chestioneze mai târziu pe pescari asupra acestui lucru.

— Ei şi ce facem acum?

— Nu ne rămâne decât sa aşteptam până când se vor scula tovarăşii. În răstimpul acesta aş fi de părere sa ne curăţăm armele şi sa le încărcăm. Când stai şi te gândeşti bine, viaţa noastră atârna de aceşti prieteni de otel.

Marian avea dreptate, aşa ca ne aşezarăm la umbra unor copaci mari şi ne puserăm pe lucru.

IV.
CELE DINTÂI ACCIDENTE.

CURĂŢIREA ÎNGRIJITĂ A UNOR ARME BUNE cere mult timp. Şi armele noastre erau poate cele mai bune din câte existau pe vremea

aceea. Astfel, nu furăm de loc surprinşi când John veni să ne cheme la masa de prânz. Ne lăsarăm jos lângă groapa de foc unde „bucătarul" preparase conservele şi îndată veniră şi Hagerstony, Brough şi Hoddge din corturile lor.

Lordul ne măsură cu privirea câtva timp, apoi izbucni:

— Domnilor, mă cunoaşteţi numai de puţin timp, dar ştiţi, desigur, destul de bine că nu ştiu ce-i frica. Ceea ce cred că am dovedit îndeajuns până acum.

— Dar bine, mylord – râse Marian – ce-ţi trece prin minte! Doar nu e nevoie să ne facem complimente unul altuia.

— Ştiu; cu toate astea trebuie să mărturisesc însă că am trecut prin clipe de spaimă grozavă în noaptea trecută. Da, mi-a fost frică, frică nu glumă, te rog să mă crezi…

— Atunci trebuie să fi trecut prin lucruri cu totul extraordinare, căci eu unul nu-mi pot închipui ca lordul Hagerstony să fie cuprins de spaimă pentru orice.

— Chiar spaimă n-a fi fost – interveni detectivul Brough dar trebuie să mărturisesc şi eu am avut încă un astfel de simţimânt.

Eu am întâmpinat cele mai groaznice furtuni pe puntea vapoarelor, vreme ce catargele şi pânzele zburau peste bord – zise Hoddge – dar în noaptea trecută am cunoscut ce vasăzică fiorii groazei… Se prea poate ca nervii noştri să fi fost slăbiţi de pe urma ceasurilor pe care le-am petrecut pe barca răsturnată înconjuraţi mereu de crocodilii aceia lacomi, care ameninţau să ne sfâşie. Trebuie să mărturisesc însă ca n-aş vrea sa mai trăiesc o astfel de noapte, deşi sunt cu trup şi suflet omul aventurilor.

— Dar ce Dumnezeu vi s-a întâmplat? întrebă Marian, zâmbind.. Eu cred că grozava dv. călătorie pe barca răsturnată, în mijlocul crocodililor, nu putea fi întrecută de nimic care să fie mai îngrozitor.

— Hoddge spunea bine că asta a fost colac peste pupăză, cum s-ar zice mormăi lordul – cel puţin pentru nervii noştri. Dar eram încă dinainte aproape zdrobiţi. Prima spaimă am avut-o când n-am mai ştiut nimic de voi şi n-am primit nici un răspuns la chemările noastre.

Apoi a venit furtuna. Fireşte că am încercat să întoarcem imediat barca, pentru ca să ieşim din curentul puternic, dar abia cotiserăm puţin că un curent nou ne târî spre sud. De vâslit nu puteam căci trebuia să golim apa pe care valurile puternice o aruncau în barcă.

Atunci izbucni deodată în faţa noastră o lumină, care venea de pe insula rătăcitoare, Trebuie s-o fi zărit şi voi, căci în lumina aceea puternica noi v-am văzut la cel mult douăzeci de metri înaintea noastră. Dar toate chemările noastre fură zadarnice, căci urletul furtunii acoperea glasurile. Trecurăm pe lângă voi, mereu îndărătul acelei insule blestemate, pe care dănţuia individul acela păros, pe care l-aţi văzut, desigur şi voi. Deodată se stinse lumina de pe insulă tot

atât de brusc se potoli şi furtuna, iar noi plutirăm spre nord cu o iuţeală din ce în ce mai mare. Şi valurile puternice ne izbeau necontenit din coastă, ameninţând să ne răstoarne.

Două ceasuri s-au scurs astfel, târâţi vijelios de curentul acesta misterios. Deodată izbucni la vreo zece metri înaintea noastră aceeaşi lumină vie şi din nou recunoscurăm zidul înalt al insulei rătăcitoare. Dar acum domnea însufleţire în lăuntrul ei. Auzeam larmă înăbuşită şi Brough ne spuse că erau rugăciuni, care se îndeplineau în cadrul unei ceremonii ciudate.

Pornirăm după insula aceea afurisită, căci nu ne rămânea altceva de făcut. Puteam nădăjdui numai că locuitorii ei, care erau, de sigur, duşmanii noştri, nu ne vor descoperi prin întunericul nopţii.

Dar aproape să ne dăm singuri de gol, căci deodată se auziră de pe insulă ţipete disperate. Şi nişte lovituri grele, răsunătoare, ne făcură să înţelegem că un om era biciuit acolo. Ţipetele se schimbară apoi în gemete şi imediat se deschise uşiţa din zid, prin care ieşi iarăşi individul acela păros. Ducea pe braţe un trup omenesc, pe care-l zvârli în apă. Devenirăm astfel martorii oculari al unei execuţiuni josnice şi instinctiv ridicarăm pistoalele ca să-l doborâm pe ucigaş.

Norocul nostru a fost însă că ne-a dat îndată în gând că în felul acesta ne-am putea trăda.

Mortul se izbi de barca noastră şi noi vâslirăm în lături, ca sa ne îndepărtăm din vecinătatea asta neplăcută. Curentul mână însă cadavrul mereu spre noi şi în acelaşi timp barca noastră fu smucită în vreme ce insula dispăru spre nord. Nimeriserăm, aşa dar, într-un vârtej şi asta ne veni de hac, căci din pricina smuciturii barca se răsturnă, Acum furăm împinşi iarăşi spre sud, de unde veniserăm. Încălecaserăm pe coama bărcii şi nici nu ne trecea prin gând ce primejdie ne ameninţa din partea crocodililor. Cadavrul plutea mereu alături de noi, ba uneori ne lovea chiar cu picioarele.

Când lacul se linişti şi se lumină de ziua, văzurăm că era un indian vânjos, un Nagu – după cum ne lămuri Brough – al cărui spate era sfâşiat de lovituri de bici. Gâtlejul îi era tăiat şi era o privelişte înfiorătoare sa vezi cum capul îi atârna în apă.

Nu puturăm scăpa de tovărăşia asta neplăcuta până când doi crocodili uriaşi se iviră brusc şi sfâşiară trupul sub ochii noştri.

Furăm siliţi să ne ridicăm picioarele şi să le ţinem în echilibru, căci dihăniile dădură năvală din toate părţile. Ce am pătimit în ceasurile următoare, aţi văzut şi voi, când ne-aţi salvat în cele din urmă.

— N-au prea fost întâmplări plăcute, zise Marian, când lordul sfârşi.

— Dar cine să fi fost nenorocitul ucis în chip atât de groaznic pe insulă?

— M-am întrebat şi eu – răspunse Brough – şi cred că a fost vreun

servitor credincios al prinţesei, care l-a descoperit ascunzătoarea şi a plătit cu viaţa devotamentul lui pentru ea. Îmi închipui lesne acum ca toţi adepţii prinţesei tremura de frica acestui Gai.

— Dar când prinţesa se va întoarce în ţara ei, nu scapă nici el cu viaţă, îşi dădu cu părere Hoddge. Cum să găsim însă acum insula asta?

— Cred că la noapte nu va fi furtună – răspunse Marian.

— Vom porni iar pe lac şi vom încerca să trecem zidul. Prea mulţi paznici nu pot fi pe insulă şi cu cei care sunt vom sfârşi noi repede.

— S-a făcut! încuviinţă lordul.

— Vreau să-i plătesc ticălosului pentru noaptea de groază pe care am trăit-o.

— Dacă insula a fost mânată atât de departe spre nord, atunci paznicul ei bărbos nu poate fi musafirul de azi noapte care l-a atacat pe Jim.

Lordul sări în sus:

— Ce este? Jim a fost atacat?

Marian îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Trebuie să pornim imediat să-i căutăm urmele. Altminteri nu putem lăsa aici pe Jim şi John când vom porni din nou pe lac, la noapte.

— Aşa vom face, am aşteptat numai să vă treziţi dv. Dar trebuie neapărat să lăsăm un paznic aici la corturi. Să tragem la sorţi.

— Rămân eu – se oferi John – căci grăsimea mea nu prea e potrivită pentru desişul pădurii.

— Bine, John, încuviinţă lordul. Aşa dar, la drum, domnilor!

Curând furăm lângă copacul unde Jim fusese atacat de misteriosul duşman. Era foarte greu de găsit o urmă, dar Pongo dădea mereu de crengi rupte sau frunze scuturate. Două ceasuri ne pierdurăm în felul acesta şi la sfârşit ne trezirăm iar la marginea pădurii.

— Ciudat! făcu Hagerstony şi arătă spre o creangă ruptă. Face impresia ca şi cum individul ar fi pătruns chiar acum pe aici. Uite, urma duce de-a dreptul spre lagărul nostru. Hai să ne grăbim, căci John...

Tăcu, speriat şi ne privirăm câteva clipe unul pe altul. Pălirăm cu toţii, căci dinspre corturi se auzi un ţipăt de spaimă scos din pieptul gras al lui John. Înmărmurirea noastră ţinu puţin, apoi o zbughirăm înainte, cu sărituri mari, în frunte cu Pongo, care ţinea suliţa gata de zvârlit.

Strigătele lui John – care deveniră tot mai dese, ne îndemnară să alergăm mult mai repede şi în curând ne aflarăm în luminişul unde se aflau corturile noastre.

În mijloc ardea focul, deasupra căruia atârna un cazan din care aburea apa pentru ceaiul pe care grijuliul John vroia să ni-l pregătească, iar lângă focul acesta stătea o făptură uriaşă, neagră,

care-l ţinea în braţe pe bietul John. Ce făcea individul cu tovarăşul nostru nu puteam vedea, dar John îşi lăsase capul pe spate şi scotea ţipete grozave de durere.

O clipă numai şi suliţa lui Pongo şuiera prin aer, înfigându-se în trupul individului păros; cu un urlet grozav acesta sări în sus şi dădu drumul lui John, care căzu la pământ. Văzurăm acum cu cine aveam de-a face: era un uriaş urs buzat. Rămase un moment în picioare, cu ochi scăpărători, cu dinţii sclipitori apoi începu să se clatine şi se prăbuşi lângă sărmanul John.

În vreme ce Pongo smulse suliţa din trupul fiarei, noi îl ridicarăm pe John. Mâna-i stângă era plină de sânge şi înţeleserăm de ce răcnise atât de tare. Se ştie că urşii buzaţi obişnuiesc să strângă în labe victimele lor, ca să le zdrobească unul după altul mădularele, sugându-le în acelaşi timp sângele. Şi ursul acesta zdrobise de tot două degete ale nenorocitului englez.

Brough scoase din buzunar o gentuliţă care conţinea instrumente medicale. Umplu repede o siringă şi făcu rănitului o injecţie în mâna sfâşiată. După câteva minute, John îi privi recunoscător pe detectiv. Căci durerile trecuseră deocamdată. Brough rugă pe Jim să aducă apă de la un izvor apropiaţi din pădure, spălă după aceea mina rănită şi zise apoi cu părere de rău:

— Cele două degete sunt pierdute, trebuie să le amputez. Noroc că am făcut ceva studii de medicină.

Îi mai făcu rănitului o injecţie, apoi începu operaţia. Era mişcător să vezi cat de grijuliu se arăta lordul faţă de servitorul său. Îi spunea cu blândeţe cuvinte de îmbărbătare, îl bătea pe umăr şi luă asupra lui vina acestei nenorociri, care se întâmplase numai din pricina poftei lui nesăţioase de aventuri.

În cele din urmă, Brough izbuti să panseze mâna şi John se duse să se culce în cortul său, în vreme ce Pongo luă în primire slujba de bucătar. Uriaşul nostru prieten, ajutat de Hoddge, târî cadavrul ursului în pădure, căci carnea lui nu e bună de mâncat şi nu place Europenilor, iar blana nu face multe parale.

Cina fu cam posomorită, căci nenorocirea care îl lovise pe tovarăşul nostru ne întristă pe toţi.

După masă mai stăturăm de vorbă asupra planului nostru şi orânduirăm ca Jim să rămână de pază lângă tovarăşul său rănit. Mai era un ceas până la apusul soarelui şi Jim se duse în pădure să adune vreascuri pentru foc. Aduse de două ori câte o legătură, dar la a treia oară, îl auzirăm deodată înjurând straşnic, apoi veni în fuga mare înapoi şi ţinu mâna stângă în faţa lui Brough.

— M-a muşcat un şarpe! gâfâi el. Am crezut ca e o creangă şi am dat s-o rup.

Săpirăm în sus speriaţi. În degetul cel gros Jim avea două găurele,

semnele tipice ale dinţilor veninoşi ai unui şarpe mare. Brough îi lega imediat mâna cu un şnur gros şi întrebă cum arăta şarpele.

— Era de culoare cafenie şi avea dungi albe în jurul trupului.

— Atunci să ştiţi c-a fost un Krait zise Marian, la Jim, bea toată sticla asta!

Dădu slăbănogului sticla lui plină cu whisky, de care nu ne despărţeam niciodată, căci o foloseam ca leac. Jim goli sticla până la fund deoarece se ştie că rachiul cea mai bună contraotravă împotriva muşcăturilor de şarpe. În vremea asta Brough tăiase eu bisturiul pielea din jurul muşcăturii şi spălă locul cu amoniac.

Pongo, care alergase repede în pădure; se întoarse cu o plantă ciudată, strânse în palmă frunzele şi stoarse sucul pe rană. Jim scoase un ţipăt, dar Pongo îi zâmbi încurajator şi zise:

— Bun pentru şarpe. Masser Jim face sănătos.

Apoi puse frunzele stoarse pe degetul gros al servitorului şi Brough, care ştia, de sigur, că omul acesta trăit în sânul naturii cunoştea cele mai bune leacuri, legă cataplasma de frunte cu o faşă...

Jim începu să se clatine pe picioare – poate efectul veninului sau al alcoolului – încât furăm siliţi să-l ducem în cort, unde îl culcarăm în aşternut.

Ne privirăm mâhniţi şi lordul zise încetişor.

— Îmi vine să cred că era mai bine să nu ne ocupăm de insula asta. Pare şi fie blestemată şi Alompra e într-adevăr un demon. Ce facem acum? Nu-i putem doar lăsa singuri pe cei doi tovarăşi. Va scăpa Jim al meu, draga Brough?

— Muşcătura acestui soi de şerpii e foarte primejdioasă, dar am făcut tot cea fost cu putinţa. Şi eu cred în asigurarea lui Pongo, că bietul Jim se va însănătoşi. Să amânăm expediţia până va fi iar pe picioare.

— Cât vă dura asta?

— De, câteva zile.

— Nu, atunci să pornim la noapte. Am o ură grozavă împotriva acestor oameni şi simt nevoia să mi-o descarc. Unul din noi trebuie să rămână aici. Să tragem la sorţi!

— Da, răspunseseră toţi într-un glas. Traserăm la sorţi cu fire de iarbă de diferite lungimi şi lui Hoddge îi căzu cel mai scurt. Pierduse; privi trist după noi, când ne îndreptarăm spre mal şi ne văzu împingând bărcile pe apă.

Întunericul trebuia să se lase din clipă-n clipă, ceea ce ne hotărî să vâslim de zor, ca să ajungem cat mai repede la locul acela de pe lac unde ne aşteptam să întâlnim insula misterioasă.

Se întunecă şi privirăm încordaţi în zare, ca să zărim lumina aceea vie. Dar suprafaţa apei rămase liniştită. Numai îndărătul nostru se zărea focul pe care-l aprinsese Hoddge. Ne ţineam bărcile alăturate şi

eu mă urcasem în aceea în care se aflau lordul şi Brough, căci altminteri forţele ar fi fost inegale. la vâslit.

Ciudat eră că nu observarăm nici un curent – dar după ce vâslirăm cu putere vreun sfat de ceas, bărcile noastre fură târâte brusc spre sud.

Şi deodată, îndărătul nostru se aprinse lumina misterioasă a insulei. Venea dinspre nord, din partea aceea a lacului unde dispăruse noaptea trecută.

Ne încordarăm puterile la vâslit ca să ieşim din curent şi ne oprirăm abia când dobândirăm siguranţa că lumina tainică nu ne putea învălui. Presupuneam că în faţa insulei stătea o santinelă şi vroiam, doar să acostăm alături şi să-ncercăm să ne căţărăm pe zid.

Punctul luminos era acum la aceeaşi înălţime cu noi şi imediat începurăm să vâslim cu putere înainte. Ne apropiam repede de insula misterioasă şi puturăm acosta neobservaţi în coasta limbii de pământ plutitoare.

Acum ne încredinţarăm că era într-adevăr o insulă, pe marginea căreia creşteau arbuşti mici. Zidul înalt se ridica la câţiva metri de noi, dar lumina vie dinăuntru nu ne puţea învălui, deoarece eram ocrotiţi de umbra zidului înalt.

Domnea o tăcere de moarte pe insulă şi după ce iscodirăm câtva timp dacă sosirea noastră nu fusese simţită, debarcarăm cu băgare de seamă, priponirăm bărcile de copaci şi pornirăm în vârful picioarelor spre zid.

V.
DUŞMANI FIOROŞI.

ACESTA ERA ÎNALT DE PESTE DOI METRI şi construit din blocuri mari de piatră. Dar avea multe crăpături şi ieşituri, mulţumită cărora ne puturăm căţăra cu uşurinţă. Ridicarăm binişor capetele deasupra crestei zidului şi văzurăm o curte mărişoară, în stânga căreia se aflau câteva colibe joase de lemn.

— În colibele astea nu se pot afla mulţi oameni, şopti Marian. Propun să ne dăm drumul în jos şi să eliberăm cu forţa pe prinţesă. Nu prea cred ca paznicii să înceapă o luptă cu noi când or vedea pistoalele noastre.

— Propunerea se admite, zise lordul şi se şi săltă peste zid.

Îl urmarăm repede şi coborâm între doua focuri dintre cele şase care ardeau în jurul zidului. Ne furişarăm cu băgare de seama spre cea mai apropiata coliba şi ascultarăm cu încordare. Era linişte adâncă şi Marian deschise uşa fără sa şovăie.

Dar în clipa următoare se dădu îndărăt clătinându-se şi, gemând duse mâinile la ochi. Eu eram în spatele lui şi simţi un miros pişcător. Cineva trebuie să-i fi aruncat lui Marian în fata un praf tare, piperat.

Înainte să-l pot întreba ce se întâmplase, uşile tuturor colibelor fura deschise brusc şi cu ţipete sălbatice, se năpustiră nişte făpturi asupra noastră. Se vede treaba ca picaserăm într-o adevărată cursa. În clipa următoare ne încăieraserăm cu potrivnicii noştri.

Nu avuseserăm nici măcar răgazul sa tragem pistoalele, aşa ca fuserăm siliţi sa ne lăsăm toată nădejdea în pumni. Dar chiar daca izbutirăm sa răpunem pe câţiva cu lovituri de box, numărul lor mare ne copleşea. Furam înhăţaţi din toate părţile şi cu toată împotrivirea noastră apriga furam înfrânţi.

Eu fui trântit la pământ de patru inşi şi deşi ma smulgeam cu disperare, fui legat cu brutalitate de mâini şi de picioare. Lângă mine zăcea lordul, căruia îi curgea sângele şiroaie dintr-o rana mare de la frunte. Ridicai capul şi-l văzui pe Brough şi Pongo luptând, în vreme ce Marian era legat de doi potrivnici. Curând fu învins şi detectivul şi fu trântit la pământ alături de noi.

Numai Pongo mai rămăsese în picioare. Cine se apropia de el se prăbuşea repede, răcnind sau zbura prin aer ca o minge. Acum îl văzui înhăţând un indian uriaş care încercase să-l culce la pământ pe la spate; îl ridica şi-l zvârli în mijlocul celorlalţi, care se dădură înapoi îngroziţi.

Credinciosul meu prieten îşi smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti răcnind spre duşmani. Dar deodată începu sa se clatine, îşi apăsă pumnul pe tâmpla stânga şi căzu greoi în genunchi. Văzui cum făcea sforţări deznădăjduite să-şi redobândească stăpânirea asupra trupului, dar imediat se năpusti asupra lui o ceata întreagă de potrivnici şi după câteva minute zăcea legat alături de noi.

Un indian subţirel şi tânăr se apropie de noi şi ne măsură cu privirea. În mina dreapta avea un laţ de piele, cu care îşi făcea de joaca:

— Vad ca bine am făcut, zise el într-o englezeasca fără cusur, ca am învăţat în copilăria sa arunc cu praştia cât se poate de bine. Daca piatra mea nu l-ar fi nimerit în tâmpla pe uriaşul acesta negru, i-ar fi doborât pe toţi oamenii mei. Pe patru din cei mai buni slujitori îi are până acum pe cuget şi pe alţi cinci i-a rănit. Pentru asta va trebui sa guste cu vârf şi îndesat din toate chinurile morţii. Iar dumneavoastră domnilor, veţi fi spectatori, înainte de a vi se îndeplini şi vouă soarta. V-aţi vârât nasul într-o taina care se plăteşte cu moartea pentru cei nechemaţi. Voi mai chibzui în ce fel va ucid plăcut însă nu va fi – şi deoarece sunteţi europeni, va trebui sa aleg ceva deosebit pentru dumneavoastră.

— Dar de ce vrei sa ne omori, dacă-mi dai voie sa te întreb? striga lordul. Suntem doar nişte pescuitori nevinovaţi şi numai curiozitatea ne-a îndemnat sa sărim zidul acesta. Asta nu e motiv sa ne ucizi.

— Ba este – zâmbi indianul – chiar dacă sunteţi într-adevăr

nevinovaţi. Întâmplător însă îl cunosc pe domnul de colo şi ştiu că e în slujba poliţiei secrete. Aşa că vizita dv. nu e chiar întâmplătoare şi trebui să fie pedepsită după cum se cuvine. Vă voi comunica îndată hotărârea mea.

Ne întoarse spatele şi intră în coliba cea mai mare.

— Am dat de dracu! zise Hagerstony. Atât de uşoară şi plăcută nu cred să fie moartea ce ni se pregăteşte. Cum îţi merge cu ochiul, dragă Farrow? Tot aşa de tare te ustură?

— Merge mai bine, răspunse Marian. Îmi pare rău numai că n-am putut lua parte la luptă.

— Ai dreptate, am mai fi scăpat de câţiva duşmani. În schimb a făcut treabă bună Pongo al nostru: Tu ce mai faci, Pongo?

— Pongo bine, şopti uriaşul. Pongo îndată liber.

— Drace, asta ar fi ceva! făcu detectivul. Bandiţii ăla m-au legat atât de strâns încât abia mă pot mişca.

— La fel mi se întâmplă şi mie – zisei eu – funiile îmi taie carnea.

Lordul şi Marian trebuiră să-şi dea seama curând de zădărnicia sforţărilor lor de a-şi rupe legăturile, aşa că furăm nevoiţi să aşteptăm în linişte sentinţa. Nici nu puteam încerca să ne dezlegăm unul pe altul, căci un Indian înalt şi posomorit veni lângă noi. Şi ne privi de parc-ar fi vrut să ne înghită.

Deodată insula se izbi cu putere de ceva şi imediat Indianul cel tânăr ieşi din colibă.

— Suntem la ţărm – zise el zâmbind – şi eu am luat hotărârea asta. Voi pune să vă arunce într-o groapă mare care mişună de şerpi veninoşi.

Pe uriaşul negru însă îl voi da pe mâna lui Palo, cel mai sălbatec elefant al meu. Polo se pricepe să se joace mult timp cu victimele sale, înainte de-a le zdrobi. Veţi lua parte la spectacolul acesta, domnilor.

Dădu o poruncă şi imediat furăm ridicaţi de câţiva servitori şi duşi la portiţa din zid în care se ivise paznicul păros, care făcea pe demonul. Dar înainte ca s-ajungem acolo, răsună un glas disperat de femeie:

— Salvaţi-mă! Salvaţi-mă!

Dintr-o colibă alergă spre noi o tânără şi fermecătoare indiană, pe când îndărătul el gonea un bărbat uriaş, care o ajunse şi o apucă apoi cu brutalitate de umeri. Tânărul Indian se-ntoarse zâmbind spre Brough.

— Te va interesa să afli, domnule detectiv, că femeia asta e prinţesa Sindia, despre care se spune că a murit. Tatăl meu, Gai, doreşte să mă căsătoresc cu ea şi nădăjduise să înfrângă în curând împotrivirea ei de până acum. Atunci ne va rămâne nouă tronul care, de fapt, aparţine ei. De sigur că pentru a afla asta aţi venit aici şi îmi pare rău că nu te vei mai putea folosi de informaţiile căpătate.

Făcu un semn şi indianul uriaş târî îndărăt pe tânăra fată. În vreme ce călăuzele noastre se puseră în mişcare şi ne scoaseră afara.

Furăm duşi la unul din focuri şi astfel aşezaţi încât să putem cuprinde cu privirea jocul. Pongo însă care stătea liniştit de tot, fu târât la mijloc.

Tânărul indian veni lângă noi şi zise batjocoritor:

— Fiţi cu mare băgare de seamă, domnilor, e foarte interesant cum se va juca Palo cu prietenul dv. negru. După ce veţi fi văzut spectacolul acesta, moarte în groapa cu şerpi nu vi se va mai părea atât de fioroasa. Şi trebuie sa recunoaşteţi ca va dau o moarte onorabila, căci v-am lăsat armele. Europenii ţin mult la asta. Uite ca vine Polo!

Dintre copaci se ivi un elefant uriaş. Un indian cu barba neagra calarea pe ceafa lui şi îndruma uriaşul spre Pongo, care ţinea capul ridicat şi aşteptă în linişte evenimentul. Inteligentul pachiderm păşea încet spre victima sa.

Se opri în fata credinciosului nostru tovarăş, îşi legăna trompa încoace şi încolo şi deodată şi-o încolăci în jurul trupului lui Pongo; zvârli apoi trupul uriaş al Negrului şi-l prinse iarăşi din zbor. Făcu asta de doua ori şi când îl zvârli a treia oara, uriaşul făcu în aer o mişcare încordată şi în aceeaşi clipa i se rupseră legăturile.

Pongo se arunca cu o smucitură în laturi şi căzu…chiar pe spinarea elefantului, îndărătul calului sau. Încă o clipa şi apoi indianul scoase un ţipăt grozav, iar Pongo îi răcni în englezeasca lui oribila:

— Repede, în pădure, înapoi!

Şi indianul striga elefantului o porunca, a cărei urmare fu ca pachidermul se-ntoarse, începu sa alerge spre pădure şi pieri printre copaci.

Tânărul indian ramase câteva clipe înmărmurit şi se zgâi la el. Se dezmetici însă repede şi răcni o porunca întărâtata, pe urma se întoarse spre noi plin de furie:

— Îl voi prinde eu, sa n-aveţi grija! scrâşni el.

— Iar voi veţi intra îndată în groapa cu şerpi.

Servitorii se ridicară imediat, ducându-se repede în pădure. Câţiva indieni mergeau cu făclii aprinse în fruntea convoiului şi luminau o poteca destul de larga care părea croita de curând.

Conducătorii noştri se opriră. În fata noastră se găsea o groapa mare şi tânărul indian arata în jos cu un zâmbet răutăcios.

— Asta e mormântul vostru. Vom zvârli înlăuntru câteva torţe, ca să-i puteţi vedea la faţa pe călăii voştri.

Făcu precum spuse şi fiori de groaza ne trecură prin trup când văzurăm o mulţime de şerpi veninoşi şuierând şi dispărând în găurile pereţilor.

— Când tortele se vor stinge vor ieşi iarăşi la iveala – râse

neomenosul indian – şi deoarece sunt foarte înfometaţi va vor musca de zor.

Un semn şi furam coborâţi încetişor în groapa. Ramaserăm în picioare şi ne simţeam oarecum în siguranţa căci prin cizmele noastre trainice nu puteau trece colţii şerpilor.

Dar iată ca săriră în jos şi câţiva servitori care ne trântiră la pământ şi ne traseră picioarele înapoi. Ne legară apoi mâinile de picioare, în aşa fel ca nu ne mai puteam ridica.

— Aşa – făcu tânărul indian când servitorii ieşiră afara din groapa – acum desigur ca veţi recunoaşte ca sunteţi definitiv pierduţi. Făcliile se vor stinge peste câteva minute apoi vor ieşi la iveala şerpii. Păcat ca nu pot vedea şi eu ce are sa urmeze. În orice caz las doi servitori aici şi mâine voi veni sa vad ce s-a ales de voi.

Cu un rânjet înfiorător se îndepărta. Sus pe marginea groapei fu aprins un foc şi noi puturăm vedea făpturile celor doi paznici care se plimbau de colo până colo în jurul groapei.

Făcliile ardeau din ce în ce mai slab şi după câteva minute se stinseră de tot.

Aşteptăm în bezna sfârşitul ce ne era hărăzit.

— De – făcu lordul – altfel mi-am visat eu moartea. Îmi pare rău, domnilor, ca v-am tras şi pe dumneavoastră după mine. Sa nădăjduim... A! se întrerupse el – a căzut ceva jos şi a plesnit cu un zgomot slab.

— Aşa e! şopti Marian – şi lângă mine a căzut ceva. Miroase tare a amoniac.

— Sa ştiţi ca e Pongo! zisei eu. A! Iarăşi!

Din ce în ce mai multe „plesnitori” dintr-acela ciudate cădeau jos şi atunci când plesneau răspândeau un miros foarte tare. Cei doi paznici se iviră deodată la marginea gropii şi priviră în jos.

Plesniturile încetară şi paznicii fura traşi înapoi brusc. Nu scoaseră nici un sunet şi după câteva clipe, Pongo apăru pe marginea groapei şi ne chema cu glas înăbuşit.

— Pongo! strigarăm noi electrizaţi – eliberează-ne repede.

Cu o torţa aprinsa în mina, credinciosul negru sari în groapa şi ne taie legăturile. Râse şi zise:

— Pongo a fost mereu aproape. Găsit repede fructe care alunga şerpii. Massers pleacă repede la Messer Hoddge.

Îi strânserăm întâii mâna, apoi ieşirăm din groapa aceea grozava şi sub conducerea lui, o luarăm la fuga prin pădure. Credinciosul nostru prieten ne călăuzi către plaja şi curând puturăm zări în depărtare lumina slaba a focului din tabăra noastră. După un ceas de mers ajunserăm acolo.

În toată graba strânserăm corturile, la care ne ajuta şi John, deşi se plângea de dureri grozave. Numai bietul Jim gemea lipsit de

cunoştinţă. Hotărârăm să-l ducem cu schimbul pe o targa, ne aruncarăm în spate bagajele şi pornirăm la drum în frunte cu Pongo.

Abia făcurăm însă câţiva paşi în atmosfera umeda şi calda a pădurii ca sa ne ciocnim cu putere unul de altul. Pongo se oprise brusc şi ne izbirăm de făptură lui uriaşă ca de o stâncă.

— Pongo, ce s-a întâmplat? întreba lordul.

— Massers sa fie liniştiţi, vine duşmani! răspunse Uriaşul, în şoaptă.

Cu respiraţia oprita ascultarăm cu încordare în bezna apăsătoare. Deodată, un sunet primejdios se auzi aproape de tot de noi. Era sforăitul unui elefant.

— Massers, repede înlături! Vine Tembo!

„Tembo” numesc Africanii elefantul. Ne lipirăm imediat de tufele din dreapta şi stânga potecii şi aşteptarăm acolo neclintiţi.

Deodată auzi o tremurare uşoară a pământului şi primejdiosul sforăit răsuna deasupra mea. În clipa următoare mă simţi înhăţat de trompa pachidermului încolăcita în jurul soldurilor mele, fui tras înapoi şi ridicat în sus.

Credeam ca mi-a sunat ceasul din urma, căci eram încredinţat ca furiosul animal ma va zvârli la pământ ca să mă calce apoi în picioare.

Dar Polo – căci el era – se-ntoarse şi porni cu mine în goana îndărăt pe poteca spre lacul cu insula misterioasa.

— Pongo, ma duce cu el! răcni eu.

Când auzi glasul meu, Polo îşi încolăci atât de strâns trompa, încât nici de strigat nu mai puteam. Apoi începu sa alerge şi mai repede.

Gonea din răsputeri şi în curând mi se păru ca aud un murmur de apa. Dar atunci un om scoase un răcnet înfiorător. Răcnetul răsuna deasupra mea şi deodată auzi glasul aspru al lui Pongo care poruncea indianului sa oprească elefantul.

Ţipetele de durere încetară. Polo se opri la un îndemn al indianului şi Pongo îi porunci acum acestuia ca inteligentul pachiderm să-mi dea drumul. Ascultător, acesta mă lăsă frumuşel la pământ.

— Massers fuge repede, Pongo vine în urmă! îmi strigă bunul nostru prieten.

O zbughii pe lângă Polo şi alergai din toate puterile îndărăt pe drumul pe care venisem.

Ajunsei în cele din urmă la camarazi, care erau foarte îngrijoraţi de soarta mea. Nu era vreme de explicaţii. Le spusei numai că Pongo vine în urma. Apucai iar targa pe care zăcea Jim şi pornirăm repede la drum.

După un răstimp se auzi glasul uriaşului îndărătul nostru:

— Massers fie liniştiţi! Tembo plecat. Dar mergeţi repede, căci poate vine iarăşi!

Făcurăm drumul în pas alergător şi după un ceas şi jumătate

ajunserăm la Moirang şi trezirăm din somn pe hangiul englez la care mâncaserăm în ajun. Îi puserăm repede la curent cu cele întâmplate, Jim fu aşezat în pat, apoi detectivul telefonă la cel mai apropiat post militar, cerând să i se trimită oameni. I se făgădui şi ne lăsarăm odihnei, liniştiţi.

În zorii zilei, soldaţii sosiră cu automobile. Plecarăm îndată spre lac şi bărcile pescarilor fură rechiziţionate fără multă vorbă, în vreme ce o parte din soldaţi porniră pe plajă în jurul lacului, spre locul unde era să fim sfâşiaţi de şerpi.

Marian şi lordul luaseră conducerea acestor oameni în vreme ce noi cu ceilalţi, cercetarăm lacul, în bărci, la cele din urmă, cu puţin înainte de a se înnopta, dădurăm de insula rătăcitoare. Bărcile acostară în toate părţile şi la o comandă scurta a locotenentului care avea conducerea, soldaţii se căţără ca pisicile pe zid şi săriră pe partea cealaltă.

Pongo fu cel dintâi care se năpusti cu cuţitul în mână spre cea mai apropiată colibă. Aceasta era goala, asemenea şi cele următoare. Ne uitarăm unul la altul, cu mutre prostite. Tânărul indian părăsise cu oamenii săi misterioasa insulă – pe care curenţii lacului o mânau când ici, când colo – şi lua cu sine şi pe prinţesa Sindia.

Târziu în noapte ne întâlnirăm cu cealaltă echipă, care şi ea îşi pierduse vremea degeaba. Luarăm hotărârea să ne înapoiem imediat la Moirang şi sa pornim, după un plan anumit, în căutarea celor dispăruţi. De sigur că tânărul indian va înapoia în ţară şi ne propuneam să punem mâna pe el în drum.

— De sigur că va fi pornit spre ţara lui – zise Brough – şi acolo e greu să dăm de el. Singurul lucru cu putinţă e ca guvernul englez să-l răstoarne pe Gai – pe temeiul celor întâmplate – şi sa ia sub suveranitatea lui ţara, până va fi regăsită Sindia.

— Da, voi face un raport în sensul acesta şi voi ruga să se ia repede o hotărâre. Atunci îl vom putea căuta în toată liniştea pe dispăruţi. Voi expedia imediat o telegramă.

A doua zi dimineaţă sosi încuviinţarea cerută. Trupe de ajutor erau pe drum şi sosiră peste câteva ceasuri.

Trupele vechi şi cele noi luară loc în automobile, noi ne împărţirăm în cele patru maşini mici care în se aflau şefii lor şi pornirăm spre miază-noapte, spre ţărişoara pentru al cărei tron se făptuiseră crime atât de grozave.

— După două zile ajunserăm la destinaţie. Poporul era agitat, căci vestea regăsirii prinţesei se răspândise ca fulgerul. Furăm primiţi cu triumf, cum nici nu ne aşteptam.

Gai dispăruse. Ne instalarăm în micul lui palat, că să începem în toată liniştea cercetările.

Jim şi John rămaseră la Moirang în bună îngrijire. Urmau să vie

după noi, după ce se vor fi însănătoşit.

Pe când ne aflam la masă cu ofiţerii englezi şi discutam planul de acţiune, ni se anunţă un indian care aducea o veste importantă. Era un tânăr inteligent cu privirea cinstită şi sinceră.

Şi iată ce ne spuse:

Fiind la vânătoare în apropierea fluviului Dihong, văzuse elefantul Polo, pe care-l cunoştea bine, deoarece un frate al său fusese ucis de el, din ordinul fiului lui Gai. Acolo unde se afla Polo, trebuiau să fie pe aproape şi Gai cu feciorul său, aşa că hotărârăm să pornim la drum imediat, sub conducerea tânărului Indian.

Menta – aşa se numea acesta – era un sprijin preţios pentru noi, căci purta o ură grozavă ucigaşului fratelui său. »

— Cum am găsit-o pe Sindia îţi voi povesti cu alt prilej – dragă George – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 062

Hans Warren

I.
PE URMELE LUI POLO.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

«— Pornirăm îndată la drum, călare pe elefanţi. Pe primul pachiderm şedeau Marian, Hagerstony, Brough şi eu. Pe al doilea Hoddge, Pongo şi Menta. Spre bucuria noastră aflarăm cu puţin înainte de a pleca din Moirang că Jim şi John, cel doi servitori ai lordului, erau pe cale de însănătoşire. Cu animalele noastre repezi socoteam să străbatem drumul de vreo sută cincizeci de kilometri.

— Care ne despărţea de fluviul Dihong – în douăzeci de ceasuri.

În orele de zăpuşeală ale amiezii lăsarăm munţii graniţei îndărătul nostru şi ajunserăm cu bine în valea Assam-ului. Trebuia să ne îndreptăm spre orăşelul Sadiya, în a cărui apropiere Dihoag-ul se varsă în Brahmaputra.

Drumul, cu pământul moale şi mlăştinos şerpuia printre jungle care băteau la ochi prin lipsa copacilor. Din pricina călăritului îndelungat şi a căldurii grozave eram foarte obosiţi. Adesea aţipeam chiar şi mă trezeam abia când elefantul nostru calca în gropile cu care drumul era presărat din belşug.

Deodată fiu trezit iarăşi de o smucitură din acestea, privi în juru-mi, văzui într-un luminiş îngust – care se strecura ca o panglica în desişul din dreapta – un elefant uriaş. Atrasei imediat atenţia tovarăşilor mei asupra lui şi ei îl mai putură zări o clipă, înainte de a trece de locul cu pricina.

— Chestia poate deveni neplăcută – zise Marian – elefantul acela a fost, daca nu mă înşel, un aşa numit „Muckna”, adică în pachiderm fără colţi şi faptul ca se afla singur aici în luminiş nu-mi place de loc. Dar poate ca face parte totuşi din vreo cireadă ascunsa în desiş.

— A, te gândeşti la un „Rogue”, domnule Farrow? zise lordul cu bucurie.

— Da, mylord şi te rog sa nu te bucuri prea mult, daca s-ar afla într-adevăr un Rogue prin apropiere.

Hagerstony încă nu-şi pierdu veselia, luă puşca în mână şi privi cu încordare în juru-i. Făcurăm şi noi la fel, căci nu era de glumit să te întâlni în cale cu un Rogue.

Un „Rogue” e un elefant alungat din cireada lui, din pricina comportamentului său furios, insuportabil. Din fericire exista numai puţini Rogues adevăraţi, dar sunt peste măsură de primejdioşi şi nu se pot asemăna cu nici o altă sălbăticiune care trăieşte pe pământ.

Karnak-ul nostru – conducătorul elefantului – îndemnă animalul la fuga. Probabil, cunoştea şi el primejdia în care pluteam. Privind îndărăt, văzui un al doilea elefant pornind şi el în goană.

Se afla acum cam prin dreptul luminişului pe care stătuse „Muckna”, când se auzi deodată un sunet furios de trompetă. Cunoşteam cu toţii sunetul acesta. La auzul lui amuţesc toate celelalte glasuri de animale, cuprinse de spaimă, căci el înseamnă moartea. Era strigatul de atac al unui Rogue. Cum tăcu, al doilea elefant se răsuci brusc şi porni în goană îndărăt pe unde venise. Văzui ca cel din coşul de pe spinarea lui fura zvârliţi în sus şi aruncaţi claie peste grămadă.

Elefantul nostru îşi iuţi şi el paşii, dar nu prea mult; părea că bănuieşte sau ştie că Rogue îl ochise pe tovarăşul său care venea în urmă.

Eram la vreo treizeci de metri depărtare de luminiş, în vreme ce al doilea elefant fugise înapoi cu cel mult zece metri. Atunci dădu buzna în drum o umbră uriaşă, cenuşie.

Era un Rogue. Rar am văzut un elefant de mărimea acestuia. Avea cu siguranţă peste trei metri înălţime şi colţii lui erau de cel puţin un metru şi jumătate lungime. Toate acestea le văzui într-o clipită, căci monstrul întărâtat porni în goana după elefantul pe care se aflau tovarăşii noştri.

Ridicai puşca, cu gând să-l opresc din drum, dar lordul mi-o lua înainte cu „Winchester”-ul lui. Trase trei gloanţe la rând şi efectul se arătă imediat. Monstrul se întoarse şi cu un răget înfiorător se luă după noi. Elefantul nostru părea că turbase. Ştia acum că moartea venea după el. Furam zvârliţi cu atâta furie unul peste altul, încât ar fi fost cu neputinţă să mai tragem vreun glonţ. Trebuia să ne ţinem de marginile coşului, ca să nu cădem.

Rogue-ul se apropia mereu. Îşi încolăcise trompa şi colţii săi puternici luceau ameninţător în lumina soarelui. Mai era la cel mult douăzeci de metri de noi, când elefantul se răsuci atât de brusc în loc, încât nu lipsea mult să fim aruncaţi afară din cos. În aceeaşi clipă Brouqh răcni:

— Atenţiune, suntem pierduţi. Repede ne uitarăm înapoi Şi trebuie să mărturisesc că fui cuprins de spaimă de moarte, căci elefantul pe care călăream alerga de-a dreptul spre o pădure. Erau copaci de teak, de ale căror ramuri de jos ne vom izbi cu siguranţă… şi atunci însemna să cădem pradă furiosului Rogue.

Repede privii iarăşi îndărăt şi văzui cu bucurie că ocolul pe care-l făcuse elefantul nostru ne îndepărtase oarecum de celălalt. În clipa aceasta Rogue-ul gonea drept înainte, prin faţa potecuţei pe care apucase pachidermul călărit de noi.

Fireşte că se va întoarce imediat şi ne va urma, dar în vremea asta depărtarea între noi va fi sporit simţitor. Când privii însă din nou înainte, văzui că situaţia era disperată. Mai eram încă la cel mult trei metri de pădure şi elefantul nostru gonea nebuneşte spre copacii de ale căror crengi nu se putea să nu ne izbim.

Karnak-ul făcea sforţări disperate să-şi stăpânească animalul, acesta gonea însă cu turbare tot înainte. Marian ne strigă ceva, auzii doar cuvântul: „afară!", văzui cum prietenul meu sări peste marginea coşului şi tocmai mă pregăteam să-i urmez pilda, când ne şi ciocnirăm de o creangă groasă.

Izbitura fu atât de violentă încât curelele late ale coşului se rupseră dintr-odată. Noi însă furăm zvârliţi din coş în coroana de crengi a copacului.

Şi am avut noroc. E drept că unele ramuri ne zdreliră obrajii şi mâinile, dar cel puţin nu ne izbirăm cu capul sau trupul de vreo creangă groasă, ceea ce ar fi făcut să ne pierdem cunoştinţa şi să devenim pradă furiosului Rogue.

Izbuti să mă agăţ de o creangă de deasupra. Ma săltai în sus şi iată-mă cocoţat pe creangă.

Lordul stătea sub mine şi-mi zâmbea mulţumit. Marian şi Brough încă de rostogoliseră în jos din cracă în cracă. Tocmai se ridicaseră de la pământ şi căutau în juru-le un copac pe care să se poată căţăra lesne. Căci crengile copacului pe care stăteam eu şi lordul se aflau la trei metri şi jumătate de pământ.

Era timpul să găsim pentru ei un adăpost sigur, căci răcnetul pachidermului se auzea acum aproape de tot. Privind printre frunze, îl văzui gonind, la vreo treizeci de metri de noi.

— Repede, repede, vine! strigai tovarăşilor.

Amândoi alergară spre un copac, ale cărui ramuri începeau la vreo doi metri de pământ. Îşi făcură vânt în sus, se caţără de o creangă şi începură să urce. Răsuflai uşurat, când… se auzi un trosnete creanga era putredă şi rupându-se, cei doi camarazi se treziră iar jos.

ÎI văzui pe lord luând puşca în mână. Îi urmai îndată pilda, căci Rogue-ul era aproape… Trebuia să-l reţinem neapărat, până ce Marian şi Brough se vor afla în siguranţă.

Arma lui Hagerstony detună. Monstrul furios scoase un răget, apoi se opri sub copacul nostru şi-ncercă să-l înhame pe lord cu trompa pe care şi-o descolăcise. Hagerstony trase repede picioarele în sus şi din pricina asta era aproape să-şi piardă echilibrul. Începu să dea din mâini cu disperare şi cu acest prilej lovi cu arma o cracă din apropiere. Din cauza izbiturii puşca îi fu smulsă din mâini.

În clipa următoare ţintii în tâmpla monstrului furios. Trăsei două focuri, dar pachidermul părea să nici nu fi simţit gloanţele. Scoase numai un mârâit întărâtat şi caută din nou să înhaţe pe lord care se tot silea să-şi ţină echilibrul.

Sânge negru îi şiroia însă din tâmpla. Dovadă că gloanţele nimeriseră. Acum observai şi la trompa sa o rană adâncă, făcută de împuşcătura lordului. Îmi putui lămuri furia pachidermului împotriva lui Hagerstony; inteligentul animal părea să ştie bine că datora

lordului această rană dureroasă.

Mereu încerca să-l tragă în jos, îşi înălţa chiar trupul ca s-ajungă la el şi-l aduse în mare primejdie, căci lordul fu nevoit să-şi tragă picioarele cât mai în sus, ameninţând să se rostogolească din clipă-n clipă la pământ.

Mai slobozii un glonţ şi nimerii între ochi şi ureche, locul cel mal vulnerabil al monstrului Efectul se arătă îndată, căci trupul uriaş rămase deodată nemişcat.

Ma aşteptam să-l văd prăbuşindu-se, dar mă înşelasem. Se aplecă puţin pe picioarele dinainte, apoi cu puterile sporite de furie, ridică şi-l înhăţă pe lord de un picior.

Hagerstony scoase un ţipăt, după aceea fu tras în jos de pe cracă, elefantul se pregătea să-l apuce cu trompa ca să-l izbească de un trunchi – când două gloanţe detunară unul după altul.

Marian, care se pitise cu Brough îndărătul unui copac mare, păşi puţin înainte şi slobozi două gloanţe în tâmpla pachidermului.

De data asta i se împlinise soarta: se întinse încet la pământ, scoase un geamăt înfiorător, apoi de lăsă pe o parte.

Cobori repede din copac şi cu toţii ne apropiarăm de monstrul în agonie. Îi văzurăm zvârcolindu-se încă vreo câteva clipe, apoi rămase ţeapăn.

Brough îl examină pe bietul lord şi cu bucurie constatarăm că afară de câteva zgârieturi – destul de serioasa de altfel – la mâini şi cap, nu se alesese cu nici o rana grava. Numai piciorul părea să fie scrântit Detectivul îşi scoase cizma, unse piciorul cu o alifie şi-l pansă.

Îi dădu apoi sa bea puţin whisky şi lordul clătină mulţumit din cap. Era prea turburat încă pentru a putea vorbi.

Ce ne făceam acum? Ne aflam la pădure, elefantul nostru fugise, tot aşa şi celălalt cu tovarăşii noştri. Putea trece mult timp până să se-ntoarcă – dacă se va mai întoarce vreodată.

Mai cu seamă pe elefantul nostru nu ne puteam bizui. Trebuia neapărat să dăm urma celor doi pachidermi. Poate dădeam undeva peste Karnak, cu ţeasta sfărâmată.

— Îl voi căuta eu pe conductor – zise deodată Marian.

— Tu, Robert, o iei înapoi pe potecă şi cauţi să dai de al doilea elefant, iar domnul Brough va trebui să poarte de grijă lordului.

În vreme ce Marian începu să pătrundă în pădure, eu mă întorsei pe potecă. Căutai multă vreme elefantul al doilea şi în cele din urmă leoarcă de sudoare, mă văzui silit să mă întorc fără nici un rezultat.

Lordul se restabilise întrucâtva şi ma văzu zâmbi şi zise încet:

— În aventura asta se pare ca nu avem noroc, dragă Bertram: întâi John şi Jim, iar acum mi-a venit mie rândul. Sunt curios să văd cum vom ieşi din încurcătură.

— Dacă elefanţii nu se înapoiază, mergem pe jos şi pe d-ta te vom

duce cu schimbul, îi răspunsei.

— Te mai doare piciorul?

— Nu e cine ştie ce. Dar trebuie sa mărturisesc ca m-am ales cu un soc nervos de pe urma aventurii. N-am s-o uit cât oi trăi.

— Te cred! Ma bucur însă că nu te-ai ales cu vreo fractura sau cu răni mai grave.

— Nici mult nu lipsea. Dar ia spune, n-ar fi bine să scoatem colţii elefantului? Ar fi păcat sa lăsăm să se piardă astfel de trofee.

— Dacă elefanţii noştri nu se întorc, transportul lor ne va pricinui greutăţi mari. Colţii aceştia care au: în afară o lungime de un metru şi jumătate, vor avea cel puţin câte doi metri, dacă ţinem seamă de partea dinăuntru şi cel puţin patruzeci de kilograme unul. Greutatea asta este adăogata la sacii noştri cu merinde şi unelte, e cam mult pentru căldura de pe aici.

— Atunci am putea piti pe undeva colţii, ca să-i luam mai târziu, propuse lordul. Gândeşte-te, dragă Bertram, că o pereche din aceştia e ceva rar. Ce podoaba pentru odaia d-tale!

— A mea? După cât îmi amintesc d-ta ai nimerit întâi pahidermul. Aşa dar, d-tale îţi aparţin colţii.

— Dar de unde? se împotrivi lordul. Fără d-ta aş fi acum mort.

— În sfârşit. Despre asta vom sta de vorba mai târziu. Haide, domnule Brough, să scoatem colţii din fălcile monstrului. Ne mai trecem vremea până se înapoiază Marian.

— Am putea lua şi masa – zise Hagerstony. Ce ziceţi de o fripturică din piciorul pahidermului?

— De la elefantul asiatic bucăţica cea mai buna e trompa, îşi dădu cu părerea detectivul.

— O voi găti eu. Un cunoscut vânător de elefanţi din India m-a învăţat odată cum se găteşte.

— Bina, atunci voi scoate eu singur colţii, îi răspunsei. Tăiarăm trompa, iar Brough făcu o groapă lunga şi îngustă, în care arse multe vreascuri uscate. Când fui gata cu scoaterea primului colt, detectivul aşeză trompă în cenuşa caldă, care umplea acum toată groapa.

II.
TEMPLUL CEL VECHI.

DUPĂ CE SCOASERĂM COLŢII ELEFANTULUI, Brough dezgropă trompa din cenuşa fierbinte. Răspândea un miros foarte plăcut. Detectivul tăia bucăţi mici pe care le coji de pielea groasă, arsă şi ni le servi pe furculiţe.

— Mă înscriu şi eu la ospăţ, se auzi în clipa aceea glasul lui Marian, care se ivise dintre copaci.

Se aşeză lângă noi şi începu să înfulece cu lăcomie din bucata de

carne care i se oferi.

— Ei, ce-ai făcut? îl întreba lordul, curios. Karnak-ul nostru nu e mort, după cum m-am temut, răspunse Marian. Pădurea nu e adâncă şi ramurile copacilor sunt foarte îndepărtate de pământ. Când am trecut de ultimii arbori, am văzut urmele elefantului de-a curmezişul câmpurilor de orez ce sunt pe acolo.

Şi, în acelaşi timp am băgat de seamă că din direcţia ce-o luase trebuia să dea pe aceeaşi potecă de-a lungul căreia am trecut noi. Cred că amândoi elefanţi au sa se înapoieze, căci conducătorii lor vor izbuti să-i îmblânzească în cele din urma.

— Atunci putem aştepta liniştiţi, zise lordul – căci n-am pofta şi nici n-am putere să întreprind munca zadarnica. Putem avea deplina încredere în Pongo, ne va găsi el daca Karnak-ul nostru n-o s-o facă.

— Sunt de aceeaşi părere – spuse Marian dar deoarece până la venirea lor va mai trece mult timp sa ne căutăm un loc sigur pentru dormit, Am zărit colo în pădure urme proaspete de rinoceri, cu care n-aş prea vrea să dau ochi. Ne ajunge ce-am păţit cu Rogue-ul ăla.

— Ai dreptate, răspunse lordul – să ne urcăm în copaci?

— Pentru d-ta n-ar fi bine asta, mylord, căci trebuie să ai un culcuş moale şi ţi-ar fi greu să te caţeri. M-am gândit să-ţi facem un cort din coşul în care am călătorit pe spinarea elefantului. Noi ne întocmim lagărul în faţa lui şi aprindem un foc mare.

— Atunci şi căutăm un loc mai adânc în pădure, căci aici în apropierea hoitului elefantului e primejdie sa primim vizite neplăcute. Mă gândesc la doli.

— Cum de ţi-a dat în gând asta, mylord? întrebă Marian, uimit. Cred într-adevăr că se vor ivi, aşa, câinii aceştia sălbateci – kolsunii, cum se mai numesc ei? Dacă vin în număr mai mare, atunci nu mai suntem siguri de viaţa noastră.

— Ţi-am pomenit de ei – răspunse lordul – pentru că înainte de a veni d-ta mi s-a părut că am auzit mârâitul cunoscut al acestui soi de câini. Brough şi Bertram probabil că n-au dat atenţiune pentru că eram ocupaţi cu altele.

— Hm... asta ar fi neplăcut. Atunci tot mai bine e să ne culcăm în copaci.

Ne privirăm nehotărâţi. Kolsunii umblă de-obicei în haite de câte doisprezece, dar s-au văzut şi unele de 50—60. Sunt grozav de primejdioşi şi se dau chiar la urşi, tigri şi leoparzi.

— Dacă într-adevăr vreo haită dă târcoale aici – zise Marian – vor găsi hoitul elefantului şi se vor ospăta dintr-unsul, lăsându-ne pe noi în pace, mai ales dacă, vom aprinde un foc mare.

— Atunci aş propuse să ne căutăm cât mai repede un loc nou pentru tabăra, zisei eu, căci vor adulmeca în curând ospăţul bogat de aici.

Marian şi Brough se şi îndreptară spre „nacela” pe care o zvârlise din spinare elefantul. Împletitura de bambu ţinuse bine, numai curelele erau rupte.

— Rămâi pe loc, Robert şi fi cu băgare de seamă! îmi strigă Marian, apucând cu Brough nacela şi ducând-o de acolo.

— Ne întoarcem îndată ce vom fi găsit un loc potrivit.

Hagerstony închisese ochii şi părea că doarme. Putea sa fie şi un leşin uşor, care-l cuprinsese deodată şi mă aplecai asupra lui să-i cercetez pulsul. Dar mă ridicai cu iuţeala fulgerului şi trăsei piedica pustii mele, căci auzii un sunet care-mi dădu fiori de groază.

Era hămăitul pe care Kolsunii porniţi la vânătoare îl scot din când în când. Privind în juru-mi neliniştit – căci nu ştiam încă din care parte venise sunetul acela – auzii tropote grăbite, care se apropiau dinspre şoseaua pe care fugise elefantul nostru din faţa Rogue-ului.

Putui vedea acum printre crengi un cerb mare care venea în goană, iar pe urma lui nişte animale care semănau cu câini sălbatici, de culoare cafenie şi ruginie. Erau temuţii Kolsuni.

Cerbul gonea, tocmai spre noi. Numai câteva tufe îl mai despărţeau de locul unde zăcea hoitul pachidermului, de care ne aflam doar la câţiva, metri. Atunci doi Kolsuni se năpustiră unul de-o parte, altul de alta a cerbului. Bietul dobitoc începu îndată să se clatine. Acesta era cunoscutul fel vânătoare al câinilor sălbatici. Vânatul încolţit fu spintecat cu muşcături fulgerătoare.

O clipă încă şi toată haita fu la faţa locului. Pălii fără voie, căci după socoteala mea haita era din cel puţin patruzeci de căini. Ce puteam să fac cu singur împotriva acestui număr? Dacă ne miroseau, aş fi putut răpune, poate, câţiva cu gloanţe, dar în clipa următoare ceilalţi s-ar fi năpustit asupra mea.

— Ce s-a întâmplat Bertram? întreba lordul.

— Kolsunii au sfâşiat un cerb îndărătul tufelor de colo – răspunsei eu. Sunt cel puţin patruzeci la număr.

— Aoleu! exclamă Hagerstony.

— Să ştii că suntem pierduţi dacă se dau la noi. Numai de s-ar înapoia mai repede Farrow şi Brough. Ce-ar fi să mergem după ei? Dacă m-aţi sprijini, poate aş izbuti să merg şchiopătând.

Mă aplecai repede şi dânsul mă cuprinse cu braţul stâng pe după gât îl apucai de şolduri şi ma ridicai încet.

Kolsunii sfâşiau pe bietul cerb. Auzeam lămurii cum rupeau carnea şi fărâmau oasele. Şi pentru patruzeci de câini un cerb mare nu era prea mult. Setea lor de sânge se trezise de-a binelea ne zăreau…

Nici nu vroiam să mă gândesc la asta: luai puşca, pe care o sprijinisem de copac, şi mă pregătii de mers.

— Văd că merge, şopti lordul.

— Şi colo, îndărătul copacilor, suntem oarecum în siguranţă. O!

Devine primejdios!

Ne oprirăm ţintuiţi locului, căci dintre tufele îndărătul cărora haita se ospăta din trupul cerbului se iţise un câine. După mărimea lui părea să fie conducătorul haitei.

Se opri brusc când ne zări şi păru să chibzuiască. Dar privirile noastre aţintite asupra lui păreau să-l stingherească. Scăpără din ochi şi se uită apoi împrejur. Atunci văzu aproape de dânsul hoitul elefantului. Adulmecă o clipă, mai aruncă o privire spre noi şi dispăru iar printre tufe.

— Să ne cărăm repede – şopti lordul – că se va înapoia cu tovarăşii săi.

Ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului şi străbăturăm luminişul. Răsuflarăm uşuraţi când trecurăm de acestea şi eram ascunşi de privirile Kolsunilor prin copacii care se aflau acolo. De sigur că acum se vor năpusti asupra hoitului.

Străbăturăm vreo cincizeci de metri pe urmele elefantului nostru care fugise şi deodată ne ieşiră înainte Marian şi Brough. Le spuserăm repede cele petrecute şi prietenul meu zise vesel:

— Atunci am făcut bine ce-am făcut. Lordul va putea dormi în deplină siguranţă într-un copac şi încă pe moale. Haide, Robert, să-l ducem amândoi pe prietenul nostru.

Atârnai puşca în spate, făcui mâinile cruce cu ale lui Marian şi aşa îl duserăm pe lord. După vreo cincizeci de metri se ivi alt luminiş şi acolo văzui nacela pe care Marian şi Brough o legaseră de crengile unui copac. O aşezaseră pe o parte astfel că deschizătura venea spre luminiş.

Nu era greu sa ajungem sus cu lordul, pentru ca crengile acestui copac începeau de la pământ. Ne puţeam căţăra ca pe o scară; purtându-l pe lord între noi. Marian şi Brough căptuşiră coşul pe dinăuntru cu un strat gros de frunze şi când Hagerstony se întinse pe acest culcuş zise ca nici în patul de pe yachtul său de lux nu se simţise mai bine.

— Mai poate trece mult până să se întoarcă elefanţii noştri – zise Marian – de aceea trebuie să ne facem şi noi un culcuş bun în copac.

Ne grăbirăm cât se putea şi în curând avurăm un culcuş minunat aproape de acela al lordului.

— Acum aş vrea să văd ce vor face Kolsunii, zise Marian. După ce se vor fi ospătat din hoitul elefantului suntem oarecum în siguranţă, căci sătui cum vor fi, setea lor de sânge se va fi potolit deocamdată.

— Pot veni fi eu? se rugă Brough. N-am văzut încă de aproape câinii aceştia sălbatici.

— Fireşte că vei putea veni, numai că va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să umblăm încet. Dacă ne simt potăile, ne căţărăm repede în cel mai apropiat copac.

N-aveam de fel poftă să mă expun fără folos acestei primejdii. Mai văzusem eu Kolsuni sfâşiind un animal, o privelişte pe care puţini oameni au văzut-o. Preferai, deci, să rămân în culcuş. Poate avea nevoie de mine şi lordul, care acum adormise.

Marian şi detectivul se făcură nevăzuţi printre copacii de la capătul celălalt al luminişului şi eu mă întinsei în voie în culcuşul moale.

Fui trezit brusc din gândurile mele de un zgomot slab. O creangă trosnise undeva şi în împrejurările de faţă asta era de mare însemnătate.

Zgomotul muri iar. Venea din partea stângă a luminişului, aşadar nu putea fi datorita lui Marian sau detectivului. Să fie elefantul nostru, care se întorcea? Sau poate un nou duşman?

Îndoielile se risipiră îndată. O tufă stufoasa începu să se mişte şi un trup mare se strecură printr-însa şi deodată se ivi capul unui tigru cât toate zilele.

Asta ne mai lipsea! Daci trăgeam acum, aş fi atras atenţia câinilor asupra lagărului nostru. Marian şi Brough ar fi trebuit să fugă repede şi ar fi căzut în ghearele tigrului, dacă nu nimeream bine. Dacă-l lăsam sa treacă însă, lesne se putea să se aţină prin apropiere şi să-i atace prin surprindere pe tovarăşi când se vor înapoia.

Chibzuind fulgerător ce e de tăcut, luai puşca în mână fără să pierd din ochi tigrul, care păşise cu totul în luminiş.

Ere un exemplar uriaş. Ca vânător pătimaş ce eram mă şi bucuram la gândul ca voi avea blana lui. Tigrul, întoarse deodată capul enorm, ca şi cum ar fi aşteptat un tovarăş Într-adevăr văzui iar o mişcare uşoară în tufiş. Aşa dar o pereche ceea ce însemna că lupta va fi şi mai primejdioasă. Dacă ţineam să izbândesc, trebuia sa lucrez repede, căci culcuşul nostru de crengi nu era atât de ridicat de la pământ încât un tigru sa nu poată ajunge la el dintr-o săritură. Trebuia cel puţin să-l rănesc foarte grav pe cel dintâi tigru înainte ca al doilea să se ivească în luminiş.

Ridicai încet puşca. Dar o lăsai fără voie în jos, înmărmurit, căci printre ramuri se strecurase un om: un bărbat înalt, subţirel, în veşmânt de mătase, albă şi turban de aceeaşi culoare. Paşi lângă tigrul cel mare, îl bătu cu palma pe spate şi fiara paşi mai departe, ca un căţeluş ascultător.

Asta nu m-ar fi mirat atât de mult căci la curţile Maharadjahilor trăiesc mulţi tigrii îmblânziţi. Dar bărbatul acesta era …un european. Recunoscui lămurit lucrul acesta, căci chiar dacă pielea lui era pârlita de soare, avea totuşi trăsături caucaziene şi cea mai bună dovadă erau ochii săi mări de un albastru deschis.

În inima pădurii seculare să dai de un european în veştmânt indian, în tovărăşia unui tigru îmblânzit. La asta nu m-aş fi aşteptat şi de uimire rămăsei înmărmurit. Om şi tigru străbătură luminişul şi

dispărură printre copacii din dreapta. Mă frecai la ochi, sa văd dacă nu visasem – dar era aievea ceea ce văzusem. În aceeaşi clipa îl auzii pe lord:

— L-ai văzut pe omul cu tigru, Bertram. Sau a fost o nălucire?

— L-am văzut, mylord, şi sunt bucuros că am un martor. Dar nu-mi pot explica de fel…

— India e plină de mistere, pe care puţini le bănuiesc…

— A, uite-i şi pe Marian cu Brough, îl întrerupsei eu.

Mă aplecai peste marginea culcuşului nostru de crengi, dusei arătătorul la buze şi începui să fac semne cu braţul celălalt.

Marian văzu, îi ghionti pe Brough şi amândoi o rupseră la fugă de-a curmezişul luminişului. Răsuflai uşurat când îl văzui în sfârşit lângă mine. Le povestii pe scurt cele petrecute, la care Marian răspunse, îngândurat:

— Ciudat! Vor fi având vreun adăpost prin apropiere. Socot c-ar fi bine să mergem pe furiş după ei. Trebuie să lămurim taina aceasta.

— Vrei sa porneşti după ei, făcui eu, mirat.

— Ai uitat de Kolsuni, pesemne?

— Aia se ospătează din hoit – răspunse Marian – şi se vor ghiftui atât de mult încât nu avem ce ne teme de ei.

— Merg şi eu; zisei atunci cu hotărâre şi coborâi cel dintâi din copac.

Marian mă urmă şi în curând ajunserăm la locul pe unde se făcuse nevăzut europeanul cu tigrul. Strecurându-ne printre crengi, dădurăm de o potecă îngustă care ducea spre nord-est prin pădure.

— Asta e direcţia către fluviul Dihong, zise Marian...

— Aşa o fi – răspunsei, râzând – numai ca până la fluviu mai sunt o sută de kilometri. Şi nu cred ca poteca asta să fie atât de lungă…

— Nici nu e nevoie să fie, dragă Robert. Îţi aminteşti, cred, că Menta spusese că a văzut elefantul Polo în apropierea fluviului Dihong. Deci, nu trebuie să fi fost chiar lângă fluviu. Şi cei doi prinţi fugari se vor fi putut ascunde pe aproape.

— Hm… aşa cum zugrăveşti tu lucrurile, s-ar putea să ai dreptate. Asta ar îndemna încă s-avem prea mare noroc.

— După atâtea necazuri ni s-ar cuveni şi puţin noroc.

— Stai, uite-l!

Exclamaţia lui era de prisos, căci zărisem în clipa aceea pe străin. Tocmai trecusem de o cotitura a potecii şi-l văzurăm la vreo treizeci de metri înaintea noastră. În faţa lui păşea tigrul uriaş.

Ne luarăm încet după ei, ferindu-ne pe cât ne era cu putinţă şi când trecurăm iar de o cotitură, ne oprirăm brusc, căci în faţa noastră, la vreo treizeci de metri, sclipea apa unui lac mic, lunguieţ. O barcă se dezlipea tocmai de mal şi în ea se aflau europeanul misterios şi tigrul sau. Se îndreptau spre un zid înalt, care se zărea la capătul lacului.

Deasupra acestui zid străjuia o cupolă mare din piatră albă. Un templu străvechi, o adevărata operă de artă pierdută în pustiu.

III.
LACUL CU TAINE.

CÂND BARCA CU CEI DOI – europeanul şi tigrul – mai era numai la douăzeci de metri de zid, se deschise fără zgomot o poartă mare de metal care sclipea ca aurul în bătaia soarelui. Nu se vedea cine deschisese poarta.

Barca acostă şi imediat tigrul sări afară, oprindu-se în deschizătura porţii, în vreme ce europeanul priponi barca. Apoi cobori şi el, intră cu însoţitorul său pe poartă şi aceasta se închise încet în urma lor.

Ne privirăm înmărmuriţi câteva clipe, apoi şopti:

— Te-ai fi gândit tu la aşa ceva, Mariane? Săi fie cu putinţă ca fugarii să se fi ascuns aici?

— Trebuie să cercetăm, răspunse Marian liniştit. Vezi şi tu că lacul nu e prea lung, astfel că-l putem înconjura, căci n-am poftă să-l trec înot. Pot fi crocodili în el, ca paznici.

— Când ai de gând să intri?

— Cel mai nimerit ar fi după ce se va înnopta. Fireşte că înainte de a se face asta va trebui să cercetăm pe unde putem intra mai lesne. Acu să ne întoarcem repede să dăm de veste camarazilor şi să venim apoi imediat încoace. Ne mai rămâne destul timp să facem înconjurul templului.

— N-ar fi mai bine ca unul din noi să rămână aici, poate observă ceva important în vremea asta?

— Foarte bine – încuviinţă Marian – şi deoarece ai dat ideea, o vei şi pune în practică numai ai grija să nu te zărească nimeni din templul.

— Voi fi cu băgare de seamă. Pleacă repede!

Marian pieri din faţa mea şi eu mă aşezai îndărătul unui copac mare, pe după trunchiul căruia puteam vedea bine poarta lată din zidul cel înalt.

Timpul se scurgea încet, fără să descoperim nimic de seamă. Deodată, pe când priveam încordat spre templu, tresări.

Poarta de metal se întredeschise şi în pragul ei se ivi un indian tânăr şi subţire înveştmântat numai cu un şort în jurul şoldurilor. Ridica braţele şi sări în apă, în vreme ce poarta se închise încet în urma lui.

Privi spre înotător care tăia apa cu lovituri puternice. Aceasta era o constatare de mare însemnătate, căci dacă am fi fost siliţi să fugim prin apa aveam cel puţin siguranţa că nu erau crocodili în lac.

Indianul începu să înoate îndărăt spre poartă. Mă aşteptam ca

aceasta să se deschidă, dar în loc de asta îl văzui pe înotător. Afundându-se în apă la vreo cinci metri departe de ţărm.

Aşteptai în zadar să iasă la suprafaţă. Dispărut rămase. Ştiam bine că există oameni în stare să rămână mai mult timp sub apă, dar trecură trei, patru, cinci minute şi indianul nu se arătă.

De înecat nu se putuse îneca, deoarece se afundase de bunăvoie. Singura explicaţie rămânea că acolo dedesubt se afla o intrare tăinuită în templu.

Poate că dincolo de zid era un alt loc mai mic, care era în legătură cu celălalt. Atunci ar fi putut înotă prin canal – care trebuia sa fie umplut cu apă – şi să iasă la suprafaţă înăuntru. Şi ceea ce putea indianul, vom putea cu siguranţă şi noi.

Îmi încordai iarăşi atenţiunea spre lac şi deodată mi se păru, că văd o pată albă adânc în apă. Aşa şi era. Pata se făcea din ce în ce mai mare, deosebi acum un corp întunecat care venea repede în sus şi brusc indianul ţâşni afară, ca un spiriduş. Respiră adânc câteva clipe, înotă încet spre poartă şi strigă ceva cu glas limpede.

Poarta se întredeschise, înotătorul sări pe mal şi intră înăuntru. Apoi canatul de metal se închise iar fără zgomot.

Nu mai ştiam ce să cred. Dacă lacul ar fi fost în legătură cu un altul mai mic, dincolo de zid, scufundătorul n-ar mai fi avut nevoie să se înapoieze în locul acesta. Şi vreo peşteră tot trebuia să fie acolo, dedesubt, ca să poată respira. Şi această peşteră trebuia să se afle deasupra suprafeţei lacului, căci altminteri ar fi fost sau plină de apă, sau – presupunând că era separată de atmosfera din afară – ar fi trebuit să aibă aer atât de stricat, încât nici un om n-ar fi putut respira acolo.

Aruncându-mi privirea asupra zidului, văzui pe creasta lui venind doi indieni, unul din dreapta, celălalt din stânga. Mergeau agale, privind nepăsător în jurul lor şi-mi dădui seamă imediat că sunt santinele, judecând după armele pe care le purtau: pistoale, săbii lungi şi pumnale.

Se întâlniră tocmai deasupra porţii mari, schimbară câteva vorbe şi îşi văzură de drum.

Când mai era poate o jumătate de ceas până să se înnopteze, îl văzui pe Marian înapoindu-se pe potecă. Mă târî repede printre tufe şi când socotii că nu mai puteam fi văzut din templu, ma ridicai şi-i ieşi înainte, îi povesti tot ce se întâmplase şi după ce prietenul meu chibzui multă vreme, zise:

— Pentru afundat avem timp berechet toată noaptea. Înainte de toate aş vrea să-mi arunc privirea peste zid, ca să ştiu ce şi cum. ca să putem face asta, cel mai bun e să luăm locul sentinelelor.

— Ce… nu eşti în toate minţile? făcui eu năucit. Vrei să iei locul santinelelor?

— Fireşte – răspunse el zâmbind – îi luăm jos pe amândoi, îi legăm zdravăn, îmbrăcăm veştmintele lor şi facem o plimbare pe creasta zidului în jurul templului.

— Hm, lesne de zis, dar greu de făcut. Cum vrei să-i aduci jos, fără să faci zgomot?

— Lasă pe mine! Acum să ne aşezăm din nou la postul tău de observaţie şi să aşteptăm până s-o întuneca.. Apoi pornim de-a lungul lacului şi punem mâna pe cei doi paznici. Hagerstony, care – ca şi Brough, fireşte – ţinea neapărat să vie cu mine încoace, mi-a dat un ghem de sfoară groasă. Cunoşti ideea lui: de sfoară ai nevoie oricând în viaţă. Şi de fapt are dreptate. Acum, de pildă, avem trebuinţă de ea ca să-i legăm pe paznici. Haidem!

Ne târârăm înapoi spre malul lacului şi ne aruncarăm privirea sore zid. Tocmai veneau iar santinelele al căror drum se încrucişa deasupra porţii.

— Foarte bine – şopti Marian – ai băgat de seamă ca cel din dreapta l-a aşteptat pe celălalt, care pare să fi întârziat puţin. Asta e foarte bine pentru noi, căci fireşte că trebuie să-i răpunem unul după altul.

În cele douăzeci şi cinci de minute care mai erau până să se întunece, văzurăm santinelele trecând încă de două ori. Deoarece mergeau foarte încet însemna că zidul templului nu putea fi prea lung. Întunericul se lăsă brusc şi ne puteam apuca de treabă.

Pornirăm pe dreapta, de-a lungul lacului. Ne cam înşelasem în privinţa lungimii acestuia, căci avurăm nevoie de un ceas întreg să-l ocolim. Ajunserăm cu bine încă la zidul înalt de aproape trei metri, constituit din blocuri mari de piatră şi aşteptarăm să se ivească santinelele.

Nu ghiceam deloc care era planul lui Marian. Îi văzui tăind o creangă lungă şi subţire, de pe care smulse frunzele, lăsând doar un moţ la vârf.

— Tu rămâi aici – îmi şopti el apoi – când santinela va veni o laşi să treacă, după aceea loveşti cu creanga asta îndărătul lui pe creasta zidului. Urmarea va fi că se va întoarce şi de rest mă îngrijesc eu.

Se făcu nevăzut spre stânga şi mă lăsa acolo. De sigur, planul era bun, dar dacă omul va slobozi imediat un glonţ în jos? Drept e că era atât de întuneric, încât cu greu m-ar fi putut vedea, în vreme ce eu l-aş fi putut zări bine, dar lucruri neprevăzute tot se puteau întâmpla.

Deodată însă luna îşi aruncă lumina palidă deasupra zidului şi mă învălui în umbra acestuia şi acum veni şi santinela. Mergea agale şi din toată ţinuta lui se vedea lesne că pe aici nu călcase niciodată piciorul vreunui musafir nepoftit.

Când omul trecu de mine, ridicai creanga şi făcui să foşnească frunzele pe creasta zidului, cum mă învăţase Marian. Paznicul se opri

şi îşi încorda auzul. Repetai mişcarea şi-l văzui cu bucurie, întorcându-se din drum.

Acum trebuia să-l ţin în loc câteva clipe, până va putea interveni Marian. Trăsei puţin înapoi creanga şi foşnii cu ea niţel mai jos de creasta zidului, aşa încât el nu putea să-şi dea seama de unde vine zgomotul. Îşi zicea, probabil, că e un şarpe, căci îl văzui scoţând pumnalul şi păşind aplecat mai departe.

Stătea acum tocmai deasupra mea şi privea încordat în jos, peste zid. Mă speriai grozav, căci m-ar fi putut descoperi. Dar atunci îl văzui pe Marian ivindu-se în spatele lui.

Prietenul meu n-ar fi putut face mare lucru căci indianul stătea prea aplecat. Trebuia să-l înhaţe cu putere de ceafă şi să-l tragă imediat înapoi.

Împinsei creanga în obrazul paznicului care se trase speriat înapoi şi rămase în picioare. În aceeaşi clipă, Marian îl apucă de gât pe la spate.

Omul începu să se zbată, dar prietenii meu îl strânse mai tare până rămase liniştit. Îi dădu apoi drumul în jos, eu îl prinsei în braţe şi-l culcai binişor pe pământ.

După câteva clipe, Marian era lângă mine; îl dezbrăcarăm pe indian, îi legarăm şi-i puserăm un căluş în gură.

— Aleargă acum spre poarta de metal şi opreşte-te sub ea! Îmi porunci Marian. Pe al doilea paznic nu-l voi aştepta chiar deasupra porţii ci îi voi ieşi în întâmpinare, căci bănuiesc că la poartă e un al treilea paznic. Repede, nu trebuie să-l lăsăm să aştepte mult.

Era încă prea târziu. Eram mereu în spatele lui Marian, care mergea zorit ca să câştige timpul pierdut Şi când zărirăm poarta cea mare da fier, văzurăm pe al doilea paznic tocmai deasupra ei.

— Du-te câţiva paşi mai departe – îmi şopti Marian – eu voi rămâne aici şi voi încerca să-l ademenesc.

Făcui patru paşi înainte, mă întorsei apoi şi privi în sus spre Marian. Ei se oprise şi făcea semne agitate şi misterioase, celui de-al doilea paznic. Mişcările erau atât de ciudate, aproape imploratoare, încât în indian se trezi curiozitatea şi o luă ceva mai repede.

Când ajunsei la vreo zece metri, începu să-l strige cu glas înăbuşit, dar Marian clătina capul cu hotărâre şi urmă să facă semne.

Paznicul trecuse de mine şi se opri în faţa lui Marian, care încetă brusc cu semnele.

Indianul rosti câteva cuvinte, dar un gest energic cu mâna al lui Marian îl făcu sa amuţească. Acum mişcai iar creanga, la câţiva paşi îndărătul santinelei.

Lucrul merse ca şi prima oară. Indianul se întoarse, se aplecă, eu împinsei creanga în sus, la fel cum făcusem cu celălalt şi după câteva minute era dezbrăcată, legat, cu un căluş în gură şi eu îi luai locul pe

zid.

Marian se îndreptase spre poartă, iar eu spre partea cealaltă.

Privii cu atenţiune înăuntrul zidului înalt Templul, care strălucea alb sub lumina lunei, se afla la vreo douăzeci de metri de zid. Nu văzui nici o altă clădire şi nici un lac mai mic decât crezusem. Şi când mă întâlnii cu Marian pe partea opusă a porţii îmi zise că nici el nu observase ceva.

Ocolirăm zidul de încă de trei ori, nădăjduind sa vedem ceva mişcare în templu. Dar totul părea mort. Nici un semn de viaţă nu se zărea, nici o luminiţă, nici un zgomot cât de uşor.

Când mă întâlnii iar cu Marian deasupra porţii, el îmi şopti:

— Când ne vom încrucişa din nou la celălalt capăt al zidului, ne dăm drumul în jos.

Îmi iuţii paşii şi la locul unde ne dăduserăm întâlnire trebui să-l aştept câteva minute. Tocmai când îl văzui venind, auzii îndărătul meu un zgomot şi privind în jos rămăsei înmărmurit de spaimă, când tigrul uriaş se afla dedesubtul meu, se aşezase pe labele dinapoi şi mârâia în sus spre mine.

Marian văzu scena şi îmi zise încet: „Jos” şi dispăru. Mă grăbii să-l urmez, auzii mârâitul întărâtat al tigrului şi ţinându-mă după Marian alergai repede în jurul zidului, spre lac.

Când ajunserăm la colt, ne oprirăm.

— Să ne afundăm în lac şi să încercăm să găsim intrarea tăinuită – îmi şopti Marian.

— Să dezbrăcăm repede veştmintele astea de culoare deschisă, în hainele noastre nu vom atrage atenţia.

Dezbrăcarăm halaturile pe care le pusesem deasupra hainelor noastre şi pornirăm spre lac. Tocmai vroiam să mă las în apă, când Marian mă trase îndărăt.

— Pe acolo! şopti el şi arătă cu mâna spre partea cealaltă a lacului.

De pe poteca pe care o străbătuserăm ieşiră două făpturi în alb. Cea dintâi scoase un strigăt.

Ne uitarăm cu băgare de seamă pe după coltul zidului şi la lumina lunei văzurăm că poarta mare era deschisă.. După câteva clipe, barca, vâslită de un indian, se dezlipi de mal şi străbătu lacul.

Când opri lângă potecă, cei doi indieni se dădură la o parte şi acum se iviră alţi doi indienii, care duceau un trup neînsufleţit pe care-l aşezară în barcă. După ei veneau încă doi indieni, cu un alt trup pe care-l aşezară lângă celălalt, apoi cei patru indieni se lăsară în apă, se prinseră de marginea bărcii şi ciudata încărcătură porni îndărăt.

Aproape de poarta cea mare vâslaşul oferi barca şi scoase din ea unul din trupuri.

La lumina lunii îl recunoscurăm: era lordul Hagerstony.

Când plescăi în apă, cât pe-aci să scot un ţipăt de spaimă, dacă

Marian nu mi-ar fi apăsat la timp mâna pe gură. Şi atunci văzui că doi din indienii înotători apucară trupul lordului şi se afundară cu el în lacul întunecat.

— Stai liniştit! îmi şopti Marian cu asprime, în ureche.

— Colo jos trebuie să fie o peşteră în care îşi închid prizonierii. Poate că tot acolo e şi prinţesa Sindia.

Acum fu ridicat peste bord şi Brough, care dispăru după câteva clipe şi el sub apă cu ceilalţi doi indieni.

Vâslaşul încă porni îndărăt pe lac şi-i luă pe cei doi indieni care aşteptau. Când ajunseră la poartă, cei patru indieni care se afundaseră în apă cu camarazii noştri ieşiră la suprafaţă, săriră pe mal şi dispărură şi ei pe poarta care se închise repede în urma lor.

— Cel mai bun lucru ar fi să facem îndată o încercare de eliberare înainte ca cei din templu să fi prins de veste că au dispărut santinelele – zise Marian. Haide, trebuie să ne lăsăm încet în apă şi să înotăm cu băgare de seamă. Mă voi afunda eu întâi şi dacă după trei minute nu sunt înapoi sus, vii după mine.

Puştile, care n-ar fi făcut decât să ne împiedece le lăsarăm sub tufa unde le aruncaserăm când i-am dezbrăcată pe paznici. Cu băgare de seamă ne lăsarăm în apa călduţă.

Fără să scoatem zgomot înotarăm încet spre poartă.. Când ne aflarăm cam pe la locul unde dispăruseră indienii, Marian îmi şopti:

— De la sine înţeles că trebuie să ţii în mână lampa ta de buzunar. Când ne vom fi afundat câţiva metri, le putem aprinde fără teama, ca să găsim tunelul.

Se lăsă binişor în apă, în vreme ce eu priveam înaintea mea. Deodată văzui lumina lămpii sale sclipind la câţiva metri sub mine. Punctul luminos se adâncea tot mai mult, se făcea din ce în ce mai mic. Apoi văzui că prietenul meu merse puţin înainte, pentru ca să dispară brusc. Aşadar găsise tunelul care era la mare adâncime.

Mai aşteptai două minute, trăsei aer în piept apoi mă lăsai afund. Când aprinsei lampa de buzunar, trebuii să mă obişnuiesc mai întâi cu lumina ce se răsfrângea în mii de raze prin apă. Îmi dădui drumul din ce în ce mâi adânc şi deodată se căscă înaintea mea o gaură mare în stânca colţuroasă care împrejmuia lacul.

Înotai îndată înăuntru şi cât pe-aci să mă izbesc cu capul de alt perete de stâncă ca se ivi la câţiva metri înaintea mea. Gangul încă ducea spre stânga, aşa dar se despărţea de tunel.

Eram mirat de asta, însă continuai să înot de zor mai departe, căci începui să simt lipsa de aer. Urechile îmi vâjâiau şi nu ştiam cât va mai trebui să înot, când văzui că gangul se înălţa în pantă dreaptă. Apa mă împingea pieziş în sus, tot mai repede, până când fui zvârlit brusc din apă. Stinsei îndată lampa şi trăsei aer în piept.

— Ei, Robert – îl auzii pe Marian aproape de tot – înoată încoace!

Câteva clipe văzui lampa sa luminând, înotai spre ea şi simţii curând mâna pe care el mi-o întinse, dibuind.

— Hai sus! zise el iarăşi. Stau aici pe un brâu îngust de stâncă.

Mă săltai niţel, simţii la dreapta stânca aspră, apoi rămăsei liniştit lângă Marian şi amândoi ne ţineam auzul încordat.

IV.
O SOARTA GROZAVA.

DEODATA AUZIRĂM UN GEAMĂT şi mi se păru că e glasul lordului. De unde venea geamătul nu puteam şti, căci, după toate aparenţele, ne aflam într-o peşteră mare, boltită, care întărea ecoul ce părea să vie din toate părţile.

Ochii ni se obişnuiră încetul cu încetul cu întunerecul şi deodată zărirăm înaintea noastră o rază slabă de lumină, care părea să vie dintr-o deschizătură.

— Ţine-te de braţul meu, vom merge înainte – zise Marian.

Dibuirăm drumul cu băgare de seamă, lumina sporea din ce în ce şi în cele din urmă ne puturăm da seamă că mergeam spre o deschizătură îngustă, săpată în peretele peşterii din stâncă. Trecurăm prin strâmtoarea aceasta şi ajunserăm într-o a doua peşteră, cu mult mai mică.

Încăperea rotundă era luminată de făclii.

În mijloc era un lac mic, rotund, care nu părea însă să fie în legătură cu acela din peştera cea mare. De jur-împrejurul acestui lac era un brâu stâncos, lat de vreo cinci metri. În pereţi erau multe deschizături asemănătoare uşilor, îndărătul cărora bănuiam că sunt cămăruţe.

Geamătul se auzi iar. Venea dintr-una din aceste deschizături, aproape de noi.

ÎI ghiontii pe Marian, el făcu semn că a priceput şi păşirăm încet spre deschizătura aceasta. Era a treia de noi şi în trecere luminai cu lampa mea înăuntrul primelor două. Erau cămăruţe săpate în stâncă, lungi de trei metri şi largi de doi.

Când ajunserăm la a treia cămăruţa, lumina lămpii noastre căzu asupra lordului şi a lui Brough, care zăceau la pământ, legaţi fedeleş. În gură aveau căluşuri mari, care îi împiedecau să ţipe, dar lordul, care avea, de sigur, dureri grozave la piciorul rănit, izbutea totuşi să scoată gemete.

Ne apropiarăm îndată de ei şi ne aplecarăm, pentru a le tăia legăturile care le intrau în carne, când mă simţii tras înapoi de picioare, încât căzui peste lord, deasupra căruia mă aplecasem. Marian căzu peste detectiv.

Cu iuţeala fulgerului furăm traşi înapoi, ne izbirăm cu faţa de

piatră, încercarăm să ne răsturnăm pe partea cealaltă, dar braţele ne fură înhăţate de mâini puternice, aduse la spate şi legate zdravăn.

Înainte de a putea face vreo mişcare de împotrivire, ne fură legate şi picioarele, o strânsoare puternică în jurul craniului ne făcu să deschidem gura şi peste o clipă eram încăluşaţi atât de bine, că abia mai puteam respira.

Furăm întorşi pe spate şi zvârliţi alături de tovarăşii noştri. Acum aveam putinţa să-i vedem pe duşmani. Indieni înalţi, mlădioşi, cu ochi întunecaţi de fanatici. Erau şase indivizi, care se înghesuiau în uşă şi ne luminau cu făclii.

Deodată se dădură în lături şi făcură loc unui indian, care se deosebea de ei prin îmbrăcămintea lui bogată. Era şi mai înalt cu un cap ca dânşii. Ne măsură cu o privire rece, fioroasă, arătă apoi spre lord şi dădu o poruncă scurtă.

Ceilalţi şase indieni ne duseră afară din încăpere, pe rând, în peştera cea mică, ne aşezară în aşa fel pe brâul de stâncă încât puteam cuprinde cu privirea lacul mic din mijloc. Dar indienii se aplecară asupra lordului şi-i scoaseră căluşul din gura. Viteazul nostru camarad începu imediat să-l împroaşte cu înjurături, una şi una. Încă Indianul nici nu tresăriri, ci îi dezlegară picioarele. Îndepărtară chiar şi pansamentul pe care Brough i-l făcuse la piciorul rănit.

Indianul înalt se apropia şi zise lui Hagerstony într-o englezească fără cusur:

— Ne-ai insultat, domnule; când te-am luat prizonier. Te-am fi jertfit şi pe d-ta zeului nostru, cum vom face cu tovarăşii d-tale, dar injuriile grave pe care şi le-ai adus va trebui sa le ispăşeşti greu.

Răspunsul lordului fu o observaţie prea puţin măgulitoare.

— Lasă că vei răcni îndată şi vei implora milă, zise indianul calm. Şi dv., domnilor – ni se adresă el apoi – veţi vedea cum moare tovarăşul vostru. Şi atunci veţi considera ca o favoare moartea grabnică ce vă aşteaptă în faţa imaginei zeului nostru.

În vreme ce un indian ne scoase căluşurile din gură, şeful strigă o poruncă spre tavanul peşterii şi din mijlocul boltii se lăsă în aceeaşi clipă o funie groasă, pe care un servitor o trase în jos cu un cârlig lung. Funia fu trecută şi legată pe sub braţele lordului, şeful dădu o nouă poruncă şi ea fu trasă în sus.

Lordul plutea, legănându-se deasupra lacului. Picioarele sale erau la vreun metru de apă. Când se află exact în dreptul mijlocului lacului, funia coborî numai atât cât picioarele sale s-atingă aproape apa.

— Trebuie să vă lămuresc – zise şeful – că funia asta va fi lăsată încetişor în jos; tot mai adânc. Motivul îl veţi afla îndată.

— Trage picioarele în sus, mylord! strigă Marian.

Era încă prea târziu. Din apă ţâşniră brusc câţiva peşti în greutate, fiecare, de un kilogram pună la un kilogram şi jumătate şi bietul

Hagerstony şi scoabe un ţipăt de durere. Ridică repede picioarele, dar văzurăm lămurit că sângera din diferite locuri.

— Vedeţi cum se bucură locuitorii acestei ape de prada lor cea nouă – zise indianul, cu cruzime, când peştii fioroşi ţâşniră în sus fără să-l poată, atinge pe lord.

— Va dura mult până ce funia să se fi lăsat cu totul în jos. Până mâine dimineaţă, când va sosi timpul jertfirii voastre, veţi vedea cum tovarăşul vostru va fi mâncat încetul cu încetul. Asta e pedeapsa cuvenită pentru insultele sale.

Groaza de această cruzime ne amuţi aproape. Cu atât mai furios deveni încă lordul, care ocara pe indieni cum îi venea la gură.

Pentru moment furia îl împiedeca să vadă situaţia în toată grozăvia ei.

Lacul acesta mic părea că mişună de peştii primejdioşi care se repezeau în cârduri la prada lor. Trebuia să fie un soi necunoscut încă de piranha, acei peşti fioroşi ai apelor Americii de Sud, care roiesc acolo cu miile şi care sunt foarte temuţi de băştinaşi.

Nici un animal nu poate străbate înot o astfel de apă, căci e sfâşiat în bucăţi, în adevăratul înţeles al cuvântului, sau e pe jumătate schelet dacă izbuteşte să ajungă pe ţărmul celălalt. Şi cu toate aceste nu sunt mai lungi de treizeci de centimetri.

Când maşinăria grozavă va intra în activitate, lordul va lăsat în apă, fioroşii peşti de pradă îl tot sfâşia cu încetul.

Indianul părea să citească groaza zugrăvită pe chipurile noastre; rânji sinistru şi ieşi din peşteră urmat de oamenii săi.

În aceeaşi clipă, Hagerstony scoase iarăşi un ţipăt ascuţit. Fără voie lăsase puţin picioarele în jos când îi văzuse pe ticăloşi îndepărtându-se şi imediat peştii ţâşniră din apă şi-i smulseră bucăţi întregi de carne.

Acum se părea că lordul începe să-şi dea seama în ce situaţie grozavă se găseşte. Gemând, ne privi cu ochii holbaţi.

— Mylord, nu-ţi pierde nădejdea! îi strigă Marian. — Încearcă să îndoi picioarele înapoi, în aşa fel ca să le poţi ţine cu mâinile şi să nu oboseşti prea tare.

Deoarece mâinile îi erau legate la spate, izbuti după câteva încercări. Şi curajul îi reveni imediat.

— Acum îmi pot roade cel mult genunchii – zise el. Ptiu! Afurisite dihănii sunt astea Mi-au smuls bucăţi întregi de carne. Drace! Am alunecat o bucată mai adânc.

Fioroasa maşină se şi pusese în mişcare. Peştii se îngrămădeau cu sutele. Se loveau chiar de genunchii lordului, dar, din fericire, nu-şi puteau înfige dinţii ascuţiţi în rotulele netede ale genunchilor.

Hagerstony părea să simtă încă că deznodământul se apropia încet, dar sigur. Gemu din adâncul pieptului şi ne aruncă o privire disperate.

— Mylord, indianul a spus că vei fi lăsat în jos foarte încet – zise

Marian – şi până atunci cu siguranţă că vom primi ajutor. Pongo ne va găsi el.

— Nu, dragă Farrow, simt că aici îmi voi da sfârşitul. Un sfârşit cum nici nu poate fi mai grozav. Orice salvare e cu neputinţă. Cine m-a pus să-i înjur pe nemernicii ăştia atunci când m-au scos din coş!

— Acum e prea târziu pentru regrete, mylord. Dar eu voi.. Ce s-a întâmplat? Se întrerupse el, când lordul scoase iar un ţipăt de durere.

— Un diavol din ăştia a izbutit totuşi să-mi muşte o bucată de carne mai jos de genunchi, gemu nenorocitul englez.

— Robert, rostogoleşte-te pe-o parte – îmi şopti Marian – trebuie să încercăm să ne desfacem legăturile. Repede, altminteri lordul e pierdut.

Mă întorsei pe-o parte, observai că Marian se rostogolea spre mine şi simţii curând degetele sale la funiile care-mi legau mâinile. Dar nodurile erau desigur prea strânse, căci după câteva încercai prietenul meu zise:

— Nu le pot desface.

— Marian, în buzunarul din stânga al hainei mele e briceagul meu. Poate izbuteşti să-l scoţi.

Marian se târî şi mai aproape şi câtva timp îmi şopti:

— L-am găsit… O să-ţi tai legăturile.

Nu trecu mult şi eram liber. Luai îndată briceagul, îmi tăiai legăturile de la picioare, apoi îi liberai pe Marian şi Brough.

— Acum să poftească să ne mai jertfească zeului, scrâşni detectivul şi bătu cu degetele pe tocurile revolverelor.

— Au fost foarte drăguţi dumnealor că au uitat să ne ia armele.

— Bagă seamă d-ta la crăpătura aia prin care au dispărut duşmanii noştri – şopti Marian – în vremea asta noi îi vom elibera pe lord.

Marian luă repede cârligul lung cu care indienii trăseseră în jos funia şi-i trase pe lord spre noi. Prin asta el se cam înălţă, fireşte şi eu fui nevoit să mă urc pe umerii detectivului ca să-i tai legăturile şi să pot deznoda funia.

Cu băgare de seamă îl dădui pe bietul lord prietenului meu, care-l transportă îndată într-una din încăperi.

— Haide, Brough – zise Marian – trebuie să-l pansăm. Robert, tu trebuie să stai de pază.

Mă aşezai lângă crăpătura din stâncă şi întinsei capul înainte. În stâncă era săpat un gang cam lung, îngust, luminat de câteva făclii. Bănuiam că gangul acesta ducea într-o încăpere unde se afla statuia zeului în cinstea căruia urma să fim jertfiţi noi în zorii zilei.

Templul din lăuntrul zidului nu putea să fie înalt. Trebuia să ne aflăm în interiorul unui deal scund, din pădurea care se găsea la stânga acestui templu. Şi altă intrare decât prin lac nu părea să fie, căci acum îmi veni în gând că îmbrăcămintea şefului Indienilor era

udă.

Tresării speriat, simţind deodată o mână pe umărul meu. Era Marian care-mi şoptea:

— Rănile lordului sunt destul de serioase. Deocamdată nu va putea merge, căci peştii grozavi i-au smuls bucăţi întregi de carne. Dacă ieşim cu bine de-aici, va trebui să-l transportăm imediat în cel mai apropiat oraş, ca să aibă îngrijirea cuvenită. Pentru câtva timp cred că s-a vindecat de aventuri… Sst Vin oameni!

Privind în jos, pe gang, văzui doua făpturi care se apropiau încet.

— Îndărăt! şopti Marian.

— Sunt Gai şi Baber, fiul său.

Mă trase repede înapoi şi-i strigă pe Brough care ieşi repede din încăpere.

— Ne aşezăm iar unul lângă altul, zise Marian, poate ca-n batjocură ne trădează unde e prinţesa.

— Dar dacă întreabă de Hagerstony? făcui eu.

— Vom spune că funia s-a rupt şi lordul a fost sfâşiat de peşti.

Stăteam alături unul de altul, pusesem mâinile la spate şi ţineam în de revolverele pregătite.

În cele din turnăm auzirăm paşii celor doi ticăloşi, apoi doua exclamaţii de uimire şi în clipa următoare se aflau înaintea noastră.

— Unde e lordul? se răsti Baber la noi.

— Funia s-a desprins şi el a căzut în lac – zise Marian, îndurerat.

— Ah, păcat, as fi avut mare poftă să-l văd chinuindu-se. L-am rugat în zadar pe prietenul meu, preotul, să vă spânzure şi pe voi aici, căci v-aş fi dorit o moarte mai puţin uşoară. Vă închipuiţi lesne asta, fiindcă din pricina voastră am pierdut noi tronul.

— Şi eu regret numai că ne-aţi scăpat, zise Marian, calm. Pentru răpirea prinţesei aş fi ţinut mult să vă văd atârnaţi în ştreang.

— Cred şi eu! scrâşni Baber – şi mă bucur că am luat-o cu noi pe Sindia. Ea va fi jertfită împreună cu voi.

— Când am pătruns aici, mi s-a părut că am văzut-o pe prinţesa afară, în pădure – minţi Marian. De sigur c-o fi fugit.

— Te înşeli amarnic – râse Baber prinţesă e într-o încăpere lângă statuia zeului, colo în templu. Sunt câteva minute de când am văzut-o.

— Foarte frumos din partea dv. că ne-aţi trădat locul unde se află. Ne vom duce acum s-o luăm pe prinţesa şi vom pleca cu ea de aici. Ier voi veţi veni cu noi, daca nu vă supăraţi. Sus mâinile!

V.
SALVAŢII.

LA ORDINUL ASPRU al lui Marian ne ridicarăm cu iuţeala fulgerului şi îndreptarăm revolverele spre cei doi ticăloşi. Rar am

văzut o spaimă atât de grozavă întipărită pe chipurile unor oameni. Şi soarta vroia, de sigur, ca Gai şi Baber să fie pedepsiţi îngrozitor pentru ticăloşiile lor.

Baber se clătină pe spate, se lovi de tatăl său, care se clătină şi el din pricina izbituri şi îşi pierdu echilibrul pe marginea lacului. Se prinse cu mâinile de fiul său, dar nici acesta nu-şi mai găsi sprijin şi cu răcnete asurzitoare se prăbuşiră în apă.

Dădurăm buzna să-i scoatem afară, când ajunserăm încă la marginea lacului peştii grozavi se şi aruncaseră asupra prăzii lor. Aproape de tot de ţărm – dar prea departe, totuşi, ca să-i ajungem cu braţele – cei doi indieni începură să lupte cu moartea.

Scoţând ţipete înfiorătoare de durere încercară cu disperare să se apropie de ţărm, dar puterile îi părăseau încetul cu încetul. După câteva minute se afundară, acoperiţi literalmente de peştii hulpavi care îi sfâşiau cu cruzime.

Pălirăm în faţa acestui spectacol înfiorător şi Brough zise grav:

— Soarta pedepseşte mai aspru decât am putea-o face noi, oamenii. Gai şi Baber au trebuit sa ispăşească amarnic ticăloşiile lor.

— Acum s-o eliberăm pe prinţesă – şopti Marian – fără să-i spunem sfârşitul grozav al celor doi. Mă duc să-i dau de ştire lordului să fie cu băgare de seamă şi să-şi ţie revolverul pregătit. Să nădăjduim că durerile ce le-a indurat şi pierderea de sânge nu l-au slăbit prea mult.

Intră în camera săpată în stâncă, se-ntoarse curând şi zise:

— Totul e în regulă. Hagerstony e încă în puteri, dar nu va scăpa de friguri. Trebuie să luăm bine seamă, căci de sigur că încăperea unde au loc jertfele e bine păzită.

Intră cel dintâi în gang, după ei venea detectivul, iar eu la urmă. După câtva timp de mers se ivi o peşteră mare înaintea noastră, la capătul căreia se înălţa statuia uriaşă a unui idol oribil. În fata statuii era un bloc mare de marmoră albă, presărat cu pete mari, negricioase. Când ne apropiarăm, văzurăm cu groază că era sânge. Aşa dar, aici urma sa ne dăm sufletul, sub cuţitele preoţilor.

Încăperea era goală, în pereţii ei erau multe deschizături, acoperite încă de perdele. Bănuiam – şi pe bună dreptate – că îndărătul acestora se aflau locuinţele paznicilor.

Stopam acum lângă statuia zeului şi Marian păşi spre deschizătura din dreapta. Îşi încordă auzul înainte de a da în lături perdeaua. O lăsă însă repede în jos şi se dădu înapoi. Duse degetul la buze şi păşi spre deschizătura din stânga idolului. După ce apropie urechea şi de acesta, ridică perdeaua, ne făcu semn şi dispăru înăuntru.

ÎI urmarăm, dar eu aruncai numai o privire asupra prinţesei care zăcea la pământ şi lângă care Marian se şi lăsase în genunchi. Apoi mă întorsei şi printr-o crăpătură a perdelei, privii în încăperea templului. În cele din urmă, Marian şopti:

— Haide, Robert, afară!

Ieşii repede şi străbătui încăperea. Uitându-mă îndărăt, mă încredinţai că tovarăşii veneau în urmă cu prinţesa. Ajunsei în gang, intrai înăuntru, când deodată răsună în templu un strigăt puternic.

— Înainte, înainte! ne zori Marian. E preotul. Trebuie să ieşim repede. Brough trebuie să se afunde cu lordul, iar tu, Robert, cu prinţesa. Eu vă voi ocroti retragerea.

Pornirăm în goană. Când ajunsei în peştera cu lacul peştilor, mă repezii spre camera lordului, urmat de Brough. Îi ridicarăm pe bietul englez şi ieşirăm iar afară.

— Dumneata – îl strigai eu prinţesei – ţine-te de brâul meu!

Văzusem că Marian se oprise la capătul gangului îngust şi când intrai în crăpătura care ducea la peşteră, auzii revolverul lui detunând de patru ori în şir.

Ne aprinserăm lămpile şi în lumina lor alergarăm spre capătul grotei în cele din urmă ajunserăm la locul unde ieşisem afară din apă.

— Ieşirea e aici jos, la stânga – îi strigai lui Brougb.

— Repede afundă-te d-ta cu lordul.

Detectivul se lăsă în apă, iar eu îi dădui drumul lui Hagerstony în jos. Brough îl apucă, amândoi traseră adânc aer în piept, apoi se afundară repede în adâncime, cu lampa aprinsă. Eu îmi întipări bine în minte locul unde dispăru brusc lumina, o ajutai grabnic pe prinţesă să intre în apă, ma lăsai după ea şi o apucai de şolduri.

— Trage aer în piept! îi strigai şi aşteptând puţin, mă adâncii şi eu.

Era foarte greu pentru mine să mă afund, căci prinţesa nu numai că nu-mi ajuta, ci mă împiedeca, ţinându-mă strâns ca într-un cleşte. În cele din urmă văzui în lumina lămpii deschizătura întunecoasă în peretele de stâncă şi înotai înăuntru.

Drumul dură mai mult acum la întoarcere şi începui să mă îndoiesc dacă Sindia va rezista, căci începu deodată să mă strângă cu putere.

Dar după câteva minute grele furăm zvârliţi în sus. Stinsei îndată lampa şi peste câteva clipe respirarăm aerul proaspăt de deasupra lacului.

Înotai repede spre ţărm. La vreo cincisprezece metri înaintea mea era Brough, care-l sprijine pe lord. Din fericire, Sindia era o bună înotătoare aşa că ne apropiam repede de tovarăşi.

Dar, când dădurăm să punem piciorul pe ţărm, de pe poteca mică ce ducea la lagărul nostru se ivi tigrul îmblânzit, urmat de stăpânul său.

— Drace! scrâşnii fără să vreau.

— Oare nu mai scăpăm de necazuri?

Auzii atunci cu uimire pe celălalt spunând în limba maternă:

— A, eşti un compatriot, domnule? Vino fără teama pe uscat, Tirra al meu nu-ţi va face nimic.

Răsuflând uşuraţi, sărirăm pe ţărm, privind totuşi bănuitor la fiara uriaşă, care insa nici nu ne lua în seama.

— De unde veniţi domnilor? întrebă străinul.

— Din faimosul dv. templu al sângelui, de colo jos, răspunsei eu cam înfuriat, căci îl ţineam drept tovarăş al fanaticilor.

— Templul sângelui? făcu el înmărmurit în templul ăla de acolo în care locuiesc de cincisprezece ani, cu vreo câţiva credincioşi de-ai mei, n-a curs niciodată sânge.

Vroiam să încep să-i istorisesc păţaniile noastre, când Marian sări pe ţărm.

— Repede, repede – strigă el – i-am ţinut numai puţin timp în loc prin împuşcăturile mele.

— Vă rog să mă lămuriţi – zise străinul – dacă vă urmăresc niscaiva duşmani, atunci Tirra îi va opri.

Strigă tigrului câteva cuvinte şi fiara uriaşă păşi îndată spre ţărm.

— Să intrăm ceva mai adânc în pădure – urmă necunoscutul – acolo îmi veţi putea povesti ce vi s-a întâmplat.

În vreme ce Marian istorisea totul pe scurt, eu îmi încordai auzul spre lac. Curând auzii plescăituri, apoi chemări necăjite şi deodată pufăitul tigrului, căruia îi urmă câteva ţipete de spaimă.

Marian îşi sfârşise povestirea.

— Voi veni cu dv. şi vă voi ocroti – zise străinul după câteva clipe. Eu am fost înşelat de preoţi, căci n-aş fi putut crede niciodată că e un templu misterios, în ca e sunt jertfiţi oameni. Părăsise un loc de refugiu care mi-a devenit drag şi unde n-aţi auzit nimic de lumea cu care am rupt-o de mult Mă mai ţinea nădejdea că aş putea regăsi fericirea, aici, unde am pierdut-o în urmă cu cincisprezece ani.

Vorbise cu atâta tristeţe, încât tăcurăm. Lordul gemu deodată, cuprins, probabil, de frigurile rănilor.

— Duceţi-l pe camaradul dv. – zise străinul – eu îi voi porunci lui Tirra ca să ne urmeze într-un ceas.

În vreme ce eu cu Brough îl duceam pe lord, Marian mergea înaintea noastră. O sprijinea pe prinţesă, care abia păşea şi lumina calea cu lampa lui.

Perspectivele nu prea erau frumoase pentru noi. Lordul gemea tot mai dureros şi curând începu sa aiureze. Trebuia neapărat s-ajungem cât mai curând în cel mai apropiat oraş, dar nu prea avansam repede şi urmăritorii rămâneau mereu după noi.

Nici prinţesa n-ar fi suportat un marş forţat şi ar fi fost indicat ca unul din noi să rămână în urmă, ca să-i vestească pe tovarăşi, când se voi întoarce cu elefanţii. Altminteri s-ar fi putut să cadă în mâinile fanaticilor. Aş fi vrut să discut cu Marian chestiunile acestea, dar nu era acum timp pentru asta.

— Veţi avea o surpriză când veţi ajunge la locul unde zace scheletul elefantului – zise deodată străinul îndărătul meu.

— Sunt acolo doi elefanţi şi nişte bărbaţi de care presupun că suni tovarăşii dv. N-am putut să mă apropii prea mult de locul lor, pentru că elefanţii ar fi mirosit pe Tirra al meu.

— Mariane, suntem salvaţi! strigai eu. Elefanţii noştri s-au înapoiat.

— De aceea am şi poruncit lui Tirra sa stea în urma cu un ceas – zise noul nostru însoţitor – căci veţi voi să puneţi în ordine coşul pe care l-aţi lăsat agăţat în copac. Tirra ne va urma, nu vreau sa pierd animalul acesta credincios.

Am iuţit paşii fără sa vrem şi ajunserăm curând în luminişul unde atârna coşul în copac. Şi atunci ne ieşi înainte Pongo, chiuind de bucurie. Îi luă pe lord ca pe un fulg în braţele-i puternice şi porni repede înaintea noastră.

— Pongo aduce coş, mai spuse el.

Ne era foarte plăcut, fireşte că el vroia să ne la treaba asta, căci nădăjduim că străinul ne va povesti taina sa, când vom ajunge în tabără.

Ajunserăm la focul din lagăr şi după ce strânserăm cu bucurie mâna lui Hoddge, străinul zise:

— Numele meu e Thomas Stendrup şi înainte vreme am fost profesor de geologie.

Ne prezentarăm şi noi imediat şi nu fu uitat nici Pongo despre care Marian aminti că e cel mai bun prieten al nostru.

Brough îi dădu bietului lord un calmant împotriva frigurilor, apoi îl aşezarăm în coşul celui de-al doilea elefant, căci vroiam să fim pregătiţi sa pornim repede dacă va fi nevoie. Menta urcă şi el în coş şi făgădui să vegheze asupra bolnavului.

Mâncarăm la repezeală nişte conserve încălzite şi băurără câte o ceaşcă de ceai. Dar spre marea noastră părere de rău, Stendrup nu suflă un cuvânt cu privire la taina sa. Poate că vroia mai întâi să ne cunoască de aproape.

După câtva timp Pongo se înapoie cu coşul şi se puse îndată pe lucru să lege cu sfori împletite marginile rupte ale curelelor. Ne puteam încrede că va face treaba cum se cuvine.

Misteriosul profesor de geologie privea mereu cercetător spre chipul uriaşului Negru, care în lumina focului făcea o impresie sălbatică.

Trecu aproape un ceas până ce Pongo fu gata cu treaba. Legarăm repede coşul pe spinarea elefantului nostru şi deoarece lordul zăcea în coşul celui de-al doilea pahiderm, îl puturăm lua pe Stendrup la noi. Ne rugă încă să urcăm noi, întâii, căci avea de dat ceva în grijă lui Tirra al său.

Merse câţiva paşi înapoi şi îşi aşteptă animalul credincios. Noi ne

urcarăm în coşuri, gata de plecare.

Deodată elefanţii noştri deveniri neliniştiţi şi Stendrup dădu o poruncă scurtă. Apoi se-ntoarse repede, se căţără sprinten pe elefantul nostru şi intră în coş.

În pas alergător, pachidermii porniră la drum. Privind întâmplător îndărăt, văzui tigrul enorm trecând în fugă pe dinaintea focului din lagăr. Inteligentul animal ne urma, aşa dar, la distanţă potrivită.

Prinţesa găsi abia acum răgazul să ne mulţumească pentru că am salvat-o. Era atât de obosită încât o rugarăm să se culce pe podeaua coşului. Noi ne aşezarăm la margine, ca să aibă destul loc; şi după câteva minute dormea adânc cu toate zdruncinăturile provocate de neregularităţile terenului.

Când răsări soarele, văzurăm în depărare ivindu-se oraşul a cărui stăpânitoare fusese salvată de noi. Când ajunserăm în apropierea celor dintâi ruse, Stendrup zise:

— Voi cobori aici şi voi aştepta cu Tirra. Nu puteţi veni să mă luaţi cu o trăsură închisă? Căci nu pot să alerg cu tigrul meu prin străzile oraşului.

Făgăduirăm să-i îndeplinim cât mai repede rugămintea, apoi pornirăm mai departe şi curând intrarăm în oraş.

Era de neînţeles pentru mine ca elefanţii nu se speriară când auziră strigătele de triumf şi ovaţiile în care izbucniră locuitorii văzând pe Sindia, care se ridicase în picioare. Cu greu ne puturăm croi drum prin mulţimea ce ţipa şi se frământa şi dură mult timp până ajunserăm la palat. De aici trimiserăm repede o trăsură înapoi. Vrui să mă duc şi eu dar Marian fu de părere ca Stendrup se va simţi mai bine numai cu tigrul său, în trăsura închisă.

După ce luarăm o baie şi ne schimbarăm hainele vizitarăm pe lord, pe care medicul militar englez îl luase îndată în îngrijirea lui. Hagerstony zăcea în friguri şi după cum ne spuse, medicul, vor trece săptămâni de zile până să se însănătoşească. Luarăm hotărârea să rămânem în oraş până vor fi trecut frigurile, apoi va merge cu maşina la yachtul său care-l aştepta la Calcutta.

Sindia puse la dispoziţia profesorului Stendrup o odaie şi pentru tigrul său un grajd. Trăsura cu profesorul şi ciudatul său însoţitor sosi după un ceas. Hoddge, care avea aceeaşi statură cu el, îi dădu un rând de haine din ale sale, căci ar fi bătut prea mult la ochi ca european în vestminte indiene.

În cursul după-amiezii avu loc solemnitatea întronării tinerei prinţese de către englezi, în cadrul unei parade militare de toată frumuseţea. După masa de seară, la care luară parte ofiţerii englezi şi demnitarii ţării, profesorul Stendrup ne invită în odaia lui. Aflase probabil de la Hoddge de aventurile noastre din trecut, căci zise imediat:

— Domnii mei, dv. mergeţi mereu pe cai de care alţi oameni se feresc şi aveţi însuşirile de a salva din orice primejdie. Cea mai mare impresie a făcut-o asupra mea povestirea căpitanului salvat la Penang pe tânăra doamnă Violette din mâinile vânzătorilor de sclavi. Atunci s-a născut în sufletul meu nădejdea că ar fi cu putinţa să-mi regăsesc fericirea pierduta.

— Dacă îţi putem veni în ajutor, cu dragă inimă – zise Marian.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Vă voi poveşti de ce trăiesc de cincisprezece ani ca pustnic într-un templu singuratic. Mă îndeletniceam în ţinutul acela cu studii geologice; pe soţia şi fetiţa mea de cinci ani le lăsasem în Calcutta, la o familie prietenă, engleză. Într-o zi l-am salvat pe preotul templului, care fusese muşcat de un şarpe, dat fiind ca aveam la mine serul împotriva otrăvii. În urma acestui fapt, puteam intra în templu oricând. Vechea construcţie mă interesa mult şi aproape tot timpul liber mi-l petreceam la indieni Nu ştiam nimic de grozavul templu de sânge dinăuntrul dealului. Eram de o jumătate de an acolo, când se ivi deodată soţia mea Inge, cu fetiţa noastră Charlotte, O năpădise un dor atât de mare că pornise la drumul acela lung în tovărăşia unii servitor indian. Bucuria mea era foarte mare şi căpetenia preoţilor ne dădu un apartament în templu, unde duceam o viaţă fericita. Dar nenorocirea a făcut sa capăt un acces de friguri, care mă ţintui la pat două săptămâni, lipsit cunoştinţă. Şi când îmi revenii în fire, în cele din urmă, soţia şi copila mea dispăruseră. Căpetenia preoţilor îmi povesti că fugiseră cu servitorul Thassa, dar îmi venea greu să cred asta, ci presupusei că, cu prilejul unei plimbări, au căzut victimele unui tigru. De aceea am şt rămas în ţinutul acela, unde am fost fericit şi unde mi-am pierdut fericirea. Acum s-a trezit în mine bănuiala că preoţii le-au jertfit, poate, în templul lor grozav, deşi cred că mai marele preoţilor, care-mi datorează viaţa, n-ar fi făcut aşa ceva. De bunăvoie n-a plecat soţia mea de lângă mine, asta pot să jur. Aşa că nu rămâne decât că a fost răpită de Thassa. Dar cum s-o regăsesc? Nădejdea mea, însă, domnilor, sunteţi dv. Credeţi că vă va fi cu putinţă sa daţi de urmele celor dispăruţi? Sunt cincisprezece ani de atunci.

— Cu neputinţă nu e răspunse Marian – dar în cazul d-tale căutarea e foarte grea. Totul e nehotărât..

— Ai dreptate – zise profesorul îndurerat. V-aş fi încă foarte recunoscător dacă aţi încerca cel puţin. Fireşte că iau asupra mea toate cheltuielile, căci în cursul anilor averea mea a sporit mult. An de an am dat de veste băncii unde îmi ţin banii că mai sunt în viaţă. Căci nădejdea nu s-a stins cu totul încă în sufletul meu.

— Bine, domnule profesor, în ce mă priveşte, te ajut cu dragă inimă – zise Marian – şi sunt încredinţat că tovarăşii mei nu-şi vor precupeţi nici ei concursul.

La încuviinţarea noastră, el urmă:

— Acum e vorba să găsim un cât de mic punct de sprijin şi la asta trebuie să ne servească persoana servitorului: Era un hindus?

— Se trăgea din Nepal, mai mult nu ştiu nici eu despre el. Un angajat la Calcutta cu puţin înainte de a începe expediţia.

— Ştii din ce loc era?

— Din Parsa.

— Ah, ăştă e orăşelul din apropierea frontierei. Se afla în aşa numitul Tarai. Atunci trebuie să pornim într-acolo şi să-ncepem cercetările. Deoarece mai trebuie să rămânem aici până ce lordul îşi va fi venit niţel în fire, îl voi ruga pe domnul Brough să ne facă rost de recomandaţii către prinţul din Nepal. Nădăjduiesc să putem porni peste opt zile.

— Minunat, exclamă profesorul cu bucurie. În vremea alta voi putea cere să mi se trimită din patrie o suma mai mare de bani. Vă mulţumesc din tot sufletul, domnilor.

— Vrei să iei şi tigrul cu d-ta?

— Nu, voi ruga pe prinţesă să aibă grijă de el. Ne-ar împiedeca foarte mult.

Exact după opt zile pornirăm la drum. În a şasea zi, lordul scăpase de friguri şi ne spuse că, împreună cu servitorii săi, care sosiseră din Moirang, se va înapoia în Londra, căci aventurile prin care trecuse i-au tăiat pofta de India.

Furăm nevoiţi să-i făgăduim că-l vom vizita când vom avea drum prin Anglia, dar ne dădu de înţeles că după mai mult timp se va înapoia poate, totuşi, în India. Şi atunci ne va găsi el dacă vom mai fi încă în ţară. În orice caz, ne rugă să ne scriem din când în când.

Cu strângere de inimă ne luarăm rămas bun de la viteazul lord şi de la servitorii săi, căci nimic nu leagă mai mult pe oameni între ei ca primejdiile prin care au trecut împreună.

Pe elefanţii luaţi din grajdurile prinţesei Sindia, călărirăm spre cel mai apropiat oraş mai mare.

De acolo pornirăm cu trenul către Bettia, orăşelul de la hotarul Nepalului.

Într-o dimineaţă plina de soare pornirăm spre Parsa, fără sa bănuim ce aventuri ne aşteptau.»

— Despre asta, însă, cu alt prilej draga George, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 063

Hans Warren

I.
O FATĂ ÎN PRIMEJDIE.

— PETRE, CE PLUTEŞTE ACOLO?

Uriaşul privi în direcţia arătată, puse mina streaşină la ochii din pricina soarelui sclipitor şi răspunse:

— Pare să fie o bucată de lemn, domule George. Hm… mi se pare însă că e zugrăvita sau te pomeneşti că soarele o face s-arate cu pete şi cercuri..

— Nu e din pricina soarelui – zise George, care dusese la ochi ocheanul său – văd lămurit nişte zugrăveli barbare pe lemn.

— Atunci să ştii că o furtună a năruit coliba vreunui insular şi a dus dărâmăturile cu ea, fu de părere Petre.

— Las-o să plutească unde-o pofti, domnule George.

Dar tânărul nu fu de aceeaşi părere. Submarinul se îndreptă dea curmezişul spre insula plutitoare de iarbă de mare şi ciudata bucată de lemn apărea tot mai lămurit prin ochean.

— Petre – exclamă deodată a George şi prinse braţul Uriaşului – nu e o zugrăveală barbara, ci e un strigăt de ajutor în limba engleză: „Oameni buni, veniţi-mi în ajutor!” scrie pe ea. Petre, trebuie să pun neapărat mâna pe bucata aia de lemn.

— Hm… eu însă n-aş vrea să ne apropiem prea mult de insula plutitoare, răspunse Uriaşul – mai bine să-l deşteptăm pe domnul căpitan. Desigur că nu ne va lua în nume de rău ci l-am trezit din somnul de după-amiază, când e vorba de ceva atât de însemnat.

— Ba să-l lăsăm pe tata să doamnă, Petre – zise George – el a stat aproape toată noaptea în turn ca sa observe ciudata licărire de pe mare. Să tragem spre noi bucata de lemn, ca să vedem dacă strigătul de ajutor e serios. Sau numai o glumă.

— Doar nu glumeşte nimeni cu de alde astea, mormăi Petre. De sigur că un om la mare ananghie o fi scris vorbele acelea pe bârnă. Să ştii că e aşa cum spun eu: vreun flux puternic o fi inundat o insulă şi un locuitor a izbutit să mai scrie repede cuvintele astea pe un stâlp al colibei sale. Dealtminteri n-are nici un rost, domnule George şi ne mai batem capul de bucata aia de lemn. Că tot nu-i mai putem ajuta celuia care a scris.

— Poate, totuşi, Petre – stărui tânărul – te pomeneşti că mai e scris şi altceva pe lemnul acela, ce nu putem vedea de aici. Trebuie să-l prind.

— Atunci o să fie nevoie să te foloseşti de o barcă de aluminiu şi va trebui să încetinim mersul vasului.

Fireşte că aşa vom face.

— Oh, bine c-ai venit; domnule Rindow – se adresă el primului

ofiţer care tocmai urca în turn.

— Vrei să fii bun să iei d-ta comanda şi cârma până voi fi prins eu bucata aia de lemn de pe insula aceea plutitoare de iarbă. E scris pe ea o chemare de ajutor în limba engleză, pe care aş vrea s-o cercetez mai de aproape. Cred că tata n-ar avea nimic împotriva, dacă „Dox”-ul s-ar opri în loc câtva timp.

— Fireşte, dragă George şi căpitanul ar face la fel ca d-ta. Voi pune să se aducă îndată o barcă de aluminiu pe bord. De altfel, nu va fi prea lesne să pătrundem în insula plutitoare.

— Trebuie să mergem la marginea de nord – zise George. Care privea încordat prin ochean.

— Zăresc acolo o scobitură îngustă. Dacă intrăm într-unsa, ajungem aproape de lemnul acela.

Rindow, duse şi el ocheanul la ochi şi zise:

— Da, domnule George, ai dreptate; în felul aceste vei putea apuca bucata de lemn. Să nădăjduim că scrie mai mult pe ea, ca să putem stabili astfel de unde vine lemnul. Nu pare însă sa stea de mult pe mare. Ar fi trebuit, de fapt, să simţim într-un fel vreo furtună care ar fi bântuit în ţinutul acesta. Cred ca am dat iar de o taină, care ne va da mult de furcă, aducându-ne în primejdie.

— Sa speram! se grăbi să răspundă George.

— Ne apropiem tot mai mult de „Insula odihnei” a noastră, unde vom rămâne, de sigur, câteva săptămâni, în care timp va trebui să ne lipsim de aventuri şi primejdii. Ar fi putut până atunci să mai întâmpinăm niscaiva aventuri, ca să ne despăgubim pentru timpul de odihnă.

— Ai gusturi cam ciudate – râse Rindow. Alţi oameni caută sa se ferească din calea primejdiilor, pe când d-ta le cauţi. Dar las că la toţi ne merge la fel. Cine s-a obişnuit odată cu aventuri şt primejdii, nu se va simţi niciodată bine cu o viaţa liniştită.

Petre şi coborâse în submarin şi se înapoia după câtva timp însoţit de doi camarazi care duceau diferitele parţi ale unei bărci de aluminiu. Aceasta fu montată la repezeală şi lăsată pe apă..

— Dar de ce iei puşca cu tine? întrebă Rindow pe Uriaşul care trecu pe lângă el. Bănuieşti vreo primejdie?

— Eu am numai arareori presimţiri – răspunse Petre – dar atunci când le am se şi realizează. În familia mea sunt câţiva bătrâni care au darul să prevadă lucrurile. Tot aşa mi se întâmplă şi mie acum. Nu ştiu ce mă sileşte să iau puşca cu mine..

Primul ofiţer căzu pe gânduri apoi dădu din cap şi zise:

— Atunci să fim cu mare băgare de seama Petre, căci George al nostru e cam uşuratic de felul lui. Cine ştie ce e cu bucata aceea de lemn! Nu mă îndoiesc nicio singură clipă că e legata vreo primejdie de dânsa. Fii deci cu ochii în patru!

George nu auzise nimic din ce vorbeau ei. Cobori sprinten în barca mica, de aluminiu, pe care Petre o îndepărtă apoi cu vâsla de lângă submarinul care stopase. Întâmplător, George zări puşca pe care Uriaşul o aşezase la îndemână pe banca din fata lui şi zise râzând:

— Ei, Petre, ce-ai de gând să faci cu puşca? Crezi cumva că bucata aia de lemn e atât de primejdioasă?

— Se poate să fie, răspunse Uriaşul, clătinând capul!

— Cine ştie ce e ascuns în iarba aia de mare!

— Oho! Iar vreo presimţire de-a voastră! zise George jumătate îngrijorat, jumătate în râs.

— Om trăi şi-am vedea! răspunde Uriaşul.

Mână repede barca în jurul capătului de nord al insulei plutitoare şi cârmi apoi în tăietura larga care înainta până aproape în mijlocul suprafeţei verzi. Cu ajutorul căngii, lungă de vreun metru şi jumătate, George izbuti să tragă spre sine şi să aducă în barcă o scândură de vreo jumătate metru lungime şi cel puţin cinci centimetri grosime. O întoarse şi exclamă surprins:

— Petre, e într-adevăr uimitor! O fată a scris pe scândura asta, Ellen Bar… Din păcate, din numele de familie nu se pot desluşi decât primele trei litere. Ia ascultă ce scrie aici: „Sunt ţinută prizonieră pe o lume plutitoare, salvaţi-mă! Suntem pe o insulă cu munte înalt, mergem spre miazăzi. Ellen Bar…" Ce zici de asta? N-am făcut bine că am ţinut neapărat să pun mâna pe scândură?

— Aşa e, domnule George, încuviinţă Uriaşul.

Privi insă neliniştit în juru-i ceea ce-l făcu pe tânăr să întrebe:

— Dar ce ai, Petre? Doar nu se vede acum nici un fel de primejdie!

— Da, da, mormăi Uriaşul, în vreme ce scotea afară barca din canal. E adevărat că nu se vede nimic, dar nu ştiu de fie sunt atât de neliniştit. Poate să mă şi înşel, mai ştii?

Cu toate astea el părea tot îngrijorat şi urma să privească mereu spre suprafaţa albastră a apei dinaintea insulei plutitoare. O briză uşoară se stârni deodată dinspre Miazăzi, întărindu-se cu o repeziciune uimitoare şi împingând afară barca din scobitura insulei. Petre fu chiar nevoit să vâslească cu putere ca să facă un ocol pentru ca barca să se înapoieze la submarin. În aceeaşi clipă, George striga agitat:

— Petre, colo înainte s-a desprins o a doua bucată de lemn din iarba insulei.. Uite, e mânata repede spre nord. Mi se pare ca văd şi pe ea scria ceva. Vâsleşte repede într-acolo!

Uriaşul cârmi imediat barca îndărăt, ţinând direcţia spre scândura împinsă mereu de briza tot mai tare. În curând, George putu s-o apuce, dar când vru s-o tragă în barcă văzu că se înşelase în ce priveşte greutatea ei. O răbufneala puternică de vânt împinse brusc barca înainte; George tocmai îşi încleştase mâinile de scândură, dar din pricina smuciturii fu zvârlit peste bord. Râzând, se ridică iar la

suprafaţă şi făcu semne lui Petre, care în aceste câteva clipe fu împins cu vreo douăzeci de metri de locul acela. Uriaşul răsuci barca cu toată puterea, dar fu târât mai departe, căci vântul se stârnise cu adevărată furie.

George se ţinu de scândură şi înotă cu braţul stâng spre barcă. Înainta însă încet de tot, căci scândura era grea şi-i îngreuia mişcările.

Deodată auzi un răcnet al lui Petre, apoi văzu că Uriaşul se ridicase şi luase puşca din faţa lui. Fără să se întoarcă îşi dădu seama imediat că la spatele său pândea o primejdie; cu mult sânge rece dădu drumul scânduri şi începu să înoate cu putere spre barca salvatoare.

Aşa dar, pajiştea plutitoare tot trebuie să fi adăpostit un oaspete primejdios. Presimţirea lui Petre se împlinise deci. Cu iuţeala fulgerului George privi îndărăt şi văzu că Uriaşul dusese puşca ia ochi. Un fior de gheaţă îi străbătu trupul căci, la mica distanţă îndărătul său, văzu coada unui rechin.

Dihania trebuie sa se fi ascund sub iarba de mare şi căderea în apa a tânărului îi atrăsese atenţia asupra lui. După prima spaimă, George îşi recăpăta sângele rece; mai avusese el de-a face cu rechini, ba chiar omorâse odată unul numai cu cuţitul. Acum nu avea nicio armă, dar credinciosul Uriaş îi va veni în ajutor, ştia el bine.

Întorcând iar capul, tânărul fu scuturat din nou: de un fior, căci văzu un rechin-tigru numai la câţiva metri îndărătul său.

Trei împuşcături la rând detunară din arma lui Petre; George auzi în spatele sau un plescăit puternic, privi înapoi şi văzu trupul vărgat al dihaniei zvârcolindu-se în apa care se înroşi de sânge, apoi rechinul grav rănit goni îndărăt spre adăpostul insulei plutitoare. George se întoarse imediat şi înotă iar spre scândură. O ajunse şi încleştându-se de ea înotă spre Petre care se apropia şi el după câteva minute, Uriaşul ridică scândura în barcă şi-l prinse pe George în braţe, trăgându-l înăuntru.

— Îţi mulţumesc, Petre, ţipa tânărul, mişcat. Acum cred şi eu în presimţiri, deşt îmi băteam întotdeauna joc de ele.

— Ei vezi! zâmbi Uriaşul.

— Asta e un dar pe care-l au numai puţini oameni. Dar acum vezi ce-i cu scândura asta, domnule George. Ar fi păcat dacă te-ai fi vârât fără folos în primejdie.

Tânărul se aplecă repede şi întoarse scândura pe partea cealaltă.

— Aşa e, încă un strigăt de ajutor! Exclama el agitat – Aici scrie insă numai: „Ajutaţi-mă, Ellen Barri…” Aşa dar cunoaştem Încă două litere ale numelui ei de familie. Expresia „lume plutitoare” de pe scândura cealaltă e cam ciudata. Ce-o fi vrând să spună?

Rindow urmărise cu groază primejdioasa aventură a lui George. În spaima lui, vesti îndată pe căpitan prin porta-voce şi Farrow, trezindu-se imediat, dădu buzna în turn.

Sosi tocmai când rechinul rănit dispărea şi George apucase scândura. În câteva cuvinte, Rindow îi spuse cum stau lucrurile.

— Drace! exclamă căpitanul.

— Ce bine a făcut Petre că a luat puşca cu el, altminteri băiatul ar fi fost sfâşiat de dihanie. Aşadar, ne aşteaptă o nouă aventură! Am impresia că va trece iar mult timp până să revedem „Insula odihnei". Ce să-i faci, aşa ni se cam întâmplă nouă. Ar fi trebuit să ne obişnuim!

— Sunt foarte curios, dacă George a găsit într-adevăr ceva de seama, zise acum Rindow. Cred insă că vom afla cu greu unde au fost zvârlite în mare scândurile acestea.

— George face o mutră prea încrezătoare, zise Farrow, care privea prin ochean la barca ce se apropia: Am devenit şi eu foarte curios să văd ce scrie pe scânduri.

George începu sa facă semne spre tatăl sau când fu la oarecare distanţă de submarin.

— Tată – strigă el – trebuie să pornim spre Sud, după lumea plutitoare.

— Lume plutitoare? repetă Farrow uimit şi-l privi pe Rindow. Ce vrea sa spună băiatul?

— Sună ciudat, într-adevăr, încuviinţă primul ofiţer. George are noroc la astfel de lucruri neobişnuite.

Barca de aluminiu se opri lângă submarin, George zvârli cele doua gânduri pe punte, apoi se urcă şi el. Păşi repede spre turn şi zise:

— Tată, e într-adevăr ceva ciudat. O fată cu numele de Ellen Barri... se afla pe o „lume plutitoare" care merge spre Sud. Ia citeşte şi tu!

Kard, care venise să-i ajute lui Petre la demontarea bărcii, ridică prima scândură găsită de George şi o arătă căpitanului.

— Foarte ciudat! făcu Farrow.

— Ce o fi vrut să spună scriitoarea acestor rânduri prin „lume plutitoare"? Sună atât de misterios încât îmi vine să cred că e o tălmăcire a unei expresiuni băştinaşe. Foarte probabil ca e vorba de o insulă formată din lemne plutitoare şi care colindă acum pe întinsul apei! Sau poate vreun: vapor care poartă numele acesta curios. Trebuie să pornim spre Sud, ceea ce vom face imediat. De insula cu muntele înalt nu va fi greu să dam. Dar de unde sa fi luat fata, sau femeia vopseau cu care a scris cuvintele? Nu prea cred ca pe o insula ca aceea pe care o presupun există existe vopsea cu ulei.

— Doctorul ne va putea spune din ce e făcută această vopsea, zise George. E ciudat că: s-a ţinut în apa de mare. Dar probabil c-a fost mânată spre insulă vreo epavă, de pe care, s-a salvat şi vopsea cu ulei, odată cu alte mărfuri, de către locuitorii acestei lumi ciudate.

— Ei da, asta ar fi o explicaţie, încuviinţă George – dar culoarea arată atât de ciudat incit nu-mi pot închipui lucrul acesta, Aha! Uite-l

pe doctor. Va cerceta el cum stau lucrurile.

II.
ÎN CĂUTAREA INSULEI.

DOCTORUL BERTRAM se arătă foarte interesat la vederea scândurilor. Zgârii cu cuţitul puţin din vopseaua cu care erau scrise literele, o examină cu băgare de seamă şi zise:

— Pare să fie huma deschisă, amestecată cu răşină. Aşa se explică faptul că vopseaua nu s-a şters în apă. Prea mult timp nu s-arată să fi stat scândurile în apă, căci răşina e încă destul de proaspătă. Altminteri s-ar fi întărit mai mult.

— Ce părere ai d-ta de expresia: „lume plutitoare”? întrebă căpitanul.

— Trebuie să fie o insulă mare plutitoare – răspunse doctorul. Bănuiesc că locuiesc şi băştinaşi pe ea, care i-au dat numele acesta. Scriitoarea acestor rânduri a tradus numele în englezeşte. Când vom găsi insula cu muntele înalt vom putea cerceta dacă întâlnim acolo şi băştinaşi, care ne-ar putea da o indicaţie.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow.

— O insulă atât de mare cam presupun eu, nu va pluti atât de repede.

— Totuşi e ciudat – zice George deodată, îngândurat.

— Ce sa fie ciudat? întrebă căpitanul.

Ma gândeam tocmai cum e cu putinţă ca insula – adică „lumea plutitoare” – sa plutească spre miazăzi, câtă vreme cele doua scânduri au fost mânate spre miazănoapte.

— Ai dreptate! făcu căpitanul.

— E o contrazicere pe care nu mi-o pot lămuri pentru moment. D-ta ce zici, doctore?

— Nu e prea greu de lămurit, răspunse Bertram, care ştia de toate.

— Insula plutitoare va fi stând adânc în apă şi un curent o va fi ducând pe dedesubt spre miazăzi, în vreme ce scândurile ce pluteau deasupra au fost mânate de vânt spre Nord… pentru ca George să le găsească.

— Bravo! Asta e o lămurire cât se poate de bună – încuviinţă Farrow.

— Tocmai în marea aceasta se petrec lucruri neobişnuite, printre care feluritele soiuri de curenţi joacă un rol însemnat. Poate avem noroc şi dăm încă înainte de a se insera peste insula cu muntele înalt.

Farrow dădu comanda de continuare a călătoriei, cârmi submarinul spre Sud, apoi predase iar cârma lui Petre.

— Mă duc să-mi urmez somnul întrerupt – zise el – poate că la noapte voi avea de lucru. Dacă vezi ceva deosebit, George, trezeşte-

mă!

— Da, tată, aşa voi face, făgădui tânărul. Oh, mă voi bucura atât de mult dacă vom găsi fata şi o vom salva. Fireşte că şi taina acestei lumi plutitoare mă interesează foarte mult Voi fi cu băgare de seamă, ca să nu mi se întâmple nimic.

— Atunci e bine, zise Farrow, zâmbind – curiozitatea asta a ta îmi dă cel puţin siguranţa că vei fi într-adevăr cu băgare de seamă şi nu vei porni cu uşurinţă în cine ştie ce aventură primejdioasă. Chiar dacă nu pare să fie nici un pericol, dă-mi totuşi de veste îndată ce-ţi bate la ochi ceva.

Căpitanul se înapoia liniştit în cabina sa. Petre urma să fie schimbat peste un ceas de Plundow, dar rămase cu George în turn. Taina asta părea că-i interesează, apoi ţinea neapărat să fie în apropierea tânărului.

Ceas după ceas se scurse fără să fi întâmple nimic deosebit. Trecură pe lângă câteva insule, dar niciuna din ele n-avea pe dânsa un munte înalt. Seara se apropia, George începu să-şi piardă nădejdea şi se pregătea să rămână în turn şi peste noapte, ca să nu scape insula. Ceru să i se aducă şi cina sus, iar când căpitanul, odihnit, se ivi în turn, exclamă mirat şi vesel:

— Dar bine, George, n-ai obosit încă? Ai stat tot timpul în turn ca să descoperi insula cu pricina? Mare interes trebuie să ai pentru ea! Ia te rog să te duci jos şi să te odihneşti câteva ceasuri! Te voi trezi îndată ce se va ivi insula cu pricina.

— Nu vreau, tată, lasă-mă să rămân aici sus, se rugă băiatul.

— Nu sunt de fel obosit şi apoi cred că insula se va ivi în curând.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul.

— Tată, colo în fund se iveşte un punct negricios! strigă George în aceeaşi clipă. Să ştii ca e insula căutată de noi. La depărtata asta nu s-ar vedea o insulă dacă nu s-ar înălţa mult din mare, ceea ce mă face să cred că e vorba de creştetul muntelui.

— Asta ar însemna că am ajuns la ţintă, răspunse Farrow.

George duse ocheanul la ochi şi zise vesel:

— Da, e într-adevăr un munte înalt. Să facem mai bine un ocol, căci mergem de-a dreptul spre el. Dacă o fi vreun om pe creştetul acestui munte, ne-ar putea zări îndată.

— Ai dreptate, trebuie să facem un ocol şi încă mare, răspunse căpitanul şi făcu un semn lui Petre.

Acesta cârmi îndată vasul spre răsărit. Era de-ajuns ca numai. Muntele să rămână în raza vederii, fără ca submarinul să poată fi zărit de pe insulă.

Rindow şi Brun, cei doi ofiţeri ai „Dox”-ului, veniră sus şi săriră pe punte; la fel făcură Hagen şi doctorul Bertram.

Acesta din urmă care pe lângă atâtea alte ştiinţe se pricepea şi în

grafologie, susţinu că scrierea de pe scânduri aparţinea unei fete foarte tinere. Să fie vorba oare de nişte bandiţi care fură fete? Dar cum să-şi desfacă ticăloşii marfa prin mările astea îndepărtate de lumea civilizată?

În vreme ce submarinul trecea în goană pe dinaintea insulei cu muntele înalt camarazii schimbau păreri între el fără să ia de la ochii ocheanele, cercetând cu luare-aminte zarea.

După câteva minute urma să se întunece, căpitanul vroia însă să se folosească şi de timpul acesta scurt îşi memorizase bine direcţia unde se afla insula cu muntele îndărătul submarinului şi era încredinţat că o va descoperi chiar în întinerea cu simţurile sale de orientare dezvoltate.

George ardea de nerăbdare şi privea ţintă înainte, dar nu putu descoperi nici urmă, de „lume plutitoare”. Dezamăgit lăsă jos ocheanul, tocmai când se întunecă brusc.

— Îndărăt! comandă căpitanul.

— Dacă avem noroc, vom putea vedea şi prin întuneric semne de viaţă pe insula cu muntele înalt; vom debarca atunci ca să luăm la cercetări pe băştinaşi. Altminteri va trebui să rămânem în apropierea insulei până se va lumina de ziuă.

— Ca în vremea asta, „lumea plutitoare” să se îndepărteze tot mal mult spre miazăzi – zise George – şi cine ştie dacă din pricina acestei pierderi de timp nu vom sosi prea târziu.

— Atunci nu vom avea nicio vină – răspunse căpitanul – vom fi făcut tot ce a fost cu putinţă. Tu mai cu seamă, George, ţi-ai primejduit viaţa ca să scoţi din apă scândurile cu pricina. Nu va trebui, deci, să ne facem imputări daca va fi să nu găsim „lumea plutitoare”. Eu, totuşi, cred că vom avea noroc, căci până acum ne-a reuşit tot ce-am întreprins, printre care au fost lucruri şi mai grele ca asta de acum.

Tot vorbind, căpitanul cârmi vasul, îndreptându-se spre Nord, spre insula cu muntele înalt. Zece minute vasul aluneca pe mare cu iuţeală, apoi căpitanul dădu comanda în sala maşinilor să se reducă viteza la jumătate. Insula cu muntele trebuia sa fie în apropiere şi dacă se aflau într-adevăr locuitori pe acolo, ar fi putut auzi zgomotul motoarelor, dacă acestea ar fi funcţionat în plin.

Toate privirile erau acum îndreptate înainte, ca să străbată întunericul. Luna nu răsărise încă.

— Colo se zăreşte o lumină! strigă George deodată. Uite încă una. O, par să fie focuri de lagăr. Tată, sunt sigur ca vom găsi un sat în care vom căpăta informaţii privitoare în ceea ce ne interesează.

— Sa sperăm, răspunse căpitanul. S-ajungem mai întâi la insulă şi apoi vom vedea – motoarele la un sfert, strigă el în porta-voce.

Cu viteză mult redusă „Dox”-ul înainta mai departe. Căpitanul

cârmea direct spre punctele luminoase care sclipeau înaintea lor. Pe măsură ce submarinul se apropia, ele sporeau, ceea ce era o dovadă că pe ţărmul insulei se afla un sat întins.

După cinci minute, se şi puteau vedea prin ocheane făpturi negricioase, care forfoteau în lumina vie a focurilor de lagăr. Şi cu cât submarinul se apropia mai mult de insulă, cu atât mai lămurit se vedeau amănuntele.

Plaja pe care ardeau focurile era lată de cel puţin treizeci de metri, începeau apoi tufe şi copaci, printre care erau construite colibe. Îndărătul lor se înălţa muntele.

— E un sat mărişor, zise Rindow căpitanului. Dacă locuitorii or fi porniţi împotriva străinilor, să ştii că vom avea de furcă. Sunt oameni înalţi şi vânjoşi, după cât se poate vedea.

— La asta m-am gândit şi eu, încuviinţă Farrow. Nădăjduiesc însă că ivirea noastră pe întuneric şi mai cu seamă înfăţişarea deosebită a vasului nostru, le va vâri o spaimă superstiţioasă în oase. Colo, la dreapta, lângă locul cel mare, stă de sigur căpetenia cu sfetnicii săi – văd o distanţă între el şi celelalte focuri. Trebuie să căutăm să debarcăm tocmai în faţa acestui foc, pentru ca tovarăşii noştri de pe punte să aibă posibilitatea de a-i ţine la respect, în primul rând pe căpetenie şi pe cei mai de seamă dintre oamenii tribului.

Căpitanul ordonă să se încetinească şi mai mult iuţeala vasului. Acesta se apropia până la o sută de metri de ţărm şi doctorul Bertram se uită cu interes prin ochean la locuitorii care nu bănuiau nimic. Apoi explică lui George, care stătea lângă el:

— Sunt polinezieni, cu care mă voi putea înţelege bine. Par să fie paşnici, după cât pot judeca din înfăţişarea lor.

Căpitanul dădu comanda să stopeze cu totul motoarele. „Dox”-ul va avea încă destulă forţă – în virtutea inerţiei – ca să alunece până la ţărm. Căpitanul vroia să se ivească pe neaşteptate, ca să facă impresie asupra băştinaşilor.

Planul său izbuti în totul. Marea era destul de adâncă până la ţărmul care cădea drept în jos, pentru ca vasul să se poată apropia de tot. Abia când nisipul scârţâi sub tălpoaia submarinului, fu trezită atenţia băştinaşilor.

În aceeaşi clipă se auziră strigăte de spaimă. Nici nu era de mirare, căci oamenii vor fi crezut în primul moment că s-a ivit vreun monstru marin.

Căpetenia şi sfetnicii lui rămaseră însă liniştiţi la locurile lor, căci erau cel mai aproape de ţărm şi n-ar fi putut fugi atât de repede ca ceilalţi: băştinaşi.

Doctorul strigă îndată cât putu mai tare:

— Căpetenie, venim ca prieteni.

Bătrânul se ridică tremurând – avea o statură impunătoare – şi

răspunse prin câteva cuvinte.

— Îi suntem bineveniţi – tălmăci doctorul, mulţumit. Putem cobori fără teamă pe uscat, dar trebuie, fireşte, să fim cu băgare de seamă.

— Se înţelege de la sine, dragă doctore, răspund căpitanul.

— O parte din tovarăşii noştri trebuie să rămână de pază la prora submarinului, cu armele pregătite, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu căpetenia şi supuşii săi. Dragă Rindow, te aş ruga să rămâi pe vas şi să iei comanda, ocrotindu-ne.

— Fireşte că voi rămâne, domnule căpitan – răspunse primul ofiţer.

— Voi chema îndată sus pe camarazii cei mai vrednici de încredere. Sunt de părere să luăm şi granate cu gaze, căci acestea; se pot folosi mai bine ca armele de foc.

Fiecare din noi va lua câte două granate din acestea, hotărî Farrow.

— Pe uscat merge doctorul Bertram, George, Petre şi eu. Suntem destui.

— Petre, adu repede sus opt granate – pentru noi. D-ta, dragă doctore, spune căpeteniei că vom veni îndată. Ce zici. Să-i ducem vreun dar?

— M-am gândit şi eu la ăsta, poate vreo oglinjoară, propuse doctorul.

— Cu astfel de fleacuri îi câştigi pe sălbatici. Voi jertfi oglinda mea de bărbierit pentru scopul acesta; ea va face o impresie şi mai mare dat fiind că măreşte imaginile.

Bertram strigă căpeteniei câteva cuvinte, apoi coborî repede înăuntrul vasului ca s-aducă oglinda. În vremea asta, sosiră sus cei zece marinari aleşi de Rindow şi-şi luară posturile la prora submarinului.

Petre Uriaşul veni cu cele opt granate cu gaze, urmat de doctorul Bertram cu oglinda de bărbierit. Căpitanul, George, doctorul şi Petre îşi vârâră în brâu câte două granate, apoi încălecară parapetul şi săriră pe ţărm.

Doctorul ţinu oglinda înaintea lui, prinse în ea lumina focului şi-o îndreptă în faţa căpeteniei, care privi cu teamă şi nehotărât în raza aceasta ciudată. Bertram vorbi cu el şi acum camarazii îl putură pricepe foarte bine, căci se folosea de un dialect care era înrudit cu limba malaieză. Aproape toate limbile polineziene se aseamănă cu malaieza Asiei de sud-est.

— Căpetenie, îţi aduc un dar însemnat, care îţi va face bucurie şi prin care vei câştiga totodată respectul tribului tău, începu doctorul.

Curios, totuşi cu oarecare teamă, căpetenia luă oglinda şi privi în ea. Probabil că mai văzuse el oglinzi, dar una ca asta, care mărea imaginile, îi era necunoscută. Căci după ce aruncă o privire într-unsa se dădu speriat înapoi şi strigă îngrozit:

— Oh, asta e vraja, capul mi se umflă.

— E într-adevăr vrajă – răspunse doctorul – dar nu-ţi poartă gând rău. Numai duşmanilor tăi le va dăuna. Ia-o fără teamă, căci duhurile care sălăşluiesc într-unsa îţi sunt binevoitoare.

Căpetenia se mai uită odată în oglindă, aşeză apoi sticla poleită lângă el şi anume cu faţa în jos, apoi începu să-şi pipăie capul, ca să se încredinţeze dacă e tot cum îl ştia el.

Cei patru camarazi abia îşi puteau stăpâni râsul. Felul cum procedase doctorul era cât se poate de înţelept. Căpetenia se va feri acum să făptuiască ceva duşmănos împotriva acestor sălbatici care veniseră cu un vas atât de ciudat şi care aveau lucruri vrăjite atât de misterioase.

— Străinule, îţi mulţumesc, zise acum sălbaticul. Eu sunt căpetenia Tonda, care domneşte peste, această insulă. Darul tău pare să fie de mare preţ. Ce vrei să-ţi dau în schimb?

— Nu cer nimic – răspunse doctorul, spre mirarea celuilalt.

— Noi am venit să ne încălzim puţin la focurile voastre, apoi pornim iar la drum. Obiectul vrăjit pe care ţi l-am dat devenise neliniştit când ne-am apropiat de insula ta şi atunci am ştiut că vrea la tine. Foloseşte-te de el cu rost şi atunci îţi va aduce noroc.

III.
TAINA MUNTELUI.

CĂPITANUL ZÂMBI MULŢUMIT. Tonda aruncă iar o privire bănuitoare spre oglinda de lângă el, apoi se dădu, neliniştit, ceva mai la o parte.

— Îţi mulţumesc încă-odată, străinule – zise după aceea, plin de demnitate – dar nu pot primi un dar atât de mare, fără să-ţi dau în schimb un semn al prieteniei mele. Dă-mi timp să mă gândesc ce pot să-ţi dau.

Căpitanul îi şopti atunci lui Bertram:

— Doctore, spune-i că vrei să capeţi în schimb o informaţie asupra „lumii plutitoare". Asta are acum cea mai mare valoare pentru noi.

— Voi încerca să-i lămuresc despre ce e vorba, răspunse doctorul.

Chibzui câteva clipe, apoi zise lui Tonda:

— Căpetenie, eu am multe comori şi multe lucruri vrăjite şi nu vreau să iau de la tine nimic la care ţii. Dar poţi totuşi să-mi faci un dar, care nu te costă mult. Aş dori să aflu ceva, care-ţi este cunoscut, poate şi dacă mi-o spui, ăsta sa fie darul tău.

Chipul căpeteniei se însenină. O simplă informaţie nu-l costa nimic şi asta însemna ca dobândise foarte ieftin obiectul acela vrăjit.

— Întrebă, străinule, zise el. Îţi voi spune tot ce ştiu. Dar se şi poate să nu fiu în stare să-ţi dau un răspuns.

— Atunci dorinţa ta de a-mi răspunde să fie darul pe care vrei să

mi-l faci, îi linişti doctorul.

— Îmi poţi spune dacă ai văzut aici, lângă insula ta, o altă insulă, care plutea spre miazăzi? Sau îţi este cunoscut numele „lume plutitoare”?

Efectul acestor întrebări fu surprinzător. Tonda tresări, iar ceilalţi bătrâni, care până atunci stătuseră ca nişte statui lângă foc, făcură gesturi de spaimă.

După puţin timp, căpetenia se linişti, se gândi apoi câteva minute în tăcere şi în cele din urmă zise încet:

— Străinule, ceea ce ceri de la mine e un dar mare. E vorba aici de o vrajă care poate fi mai puternică decât aceea pe care mi-ai adus-o tu. Nu vreau însă să zici că Tonda ia daruri degeaba. Eu însumi nu-ţi pot spune taina; urmaţi-mă, vă voi duce la Mali-Mali, vrăjitorul nostru, el vă va istorisi ce ştie despre ea.

Bătrânul se ridică liniştit şi se îndepărtă de foc. Doctorul şi George îl urmară îndată, în vreme ce căpitanul se ridică încet şi şovăi.

— Hai şi d-ta, îi strigă doctorul peste umăr. Nu există nicio primejdie. Căpetenia se preface numai, ca să sporească valoarea darului său. Păcat că n-am adus un dar şi pentru vrăjitor, dar îi voi făgădui unul. Fireşte, cu încuviinţarea căpeteniei.

Farrow îi urmă şi el acum, dar cu şovăială, căci tot nu putea să-şi învingă încă bănuiala care i se trezise în suflet. De ce se speriase el şi sfetnicii săi, când doctorul amintise de „lumea plutitoare?” Trebuia să fie o taină mare la mijloc, a cârd dezlegare putea fi legată de primejdii.

Se linişti insă curând şi păşi mai repede, aşa îi ajunse pe doctor şi George înainte ca aceştia, împreună cu căpetenia, să fi ajuns la brâul de tufe şi copaci care se întindea la poalele muntelui. Tonda păşi spre un loc al păduricii unde nu ardea nici un foc de lagăr şi nu se vedea nicio colibă.

— Doctore zise căpitanul – întreabă-l, te rog, pe bătrân cât mai avem de mers. Nu ştiu de ce, dar lucrul mi se pare cam suspect.

La întrebarea lui Bertram căpetenia se-ntoarse şi răspunse calm:

— Mali-Mali locuieşte într-o peşteră a muntelui, unde vom ajunge după ce vom fi trecut de tufe.

— N-are ce să fie primejdios – zise doctorul – şi în, definitiv, îl avem pe bătrân înaintea noastră; va fi ştiind el că e pierdut dacă vom observa ceva ce ne dă de bănuit.

— Hm… eu l-aş chema mai bine pe Brun cu câţiva camarazi pe uscat, zise iar căpitanul. În felul acesta am avea, cel puţin o acoperire din spate. În orice caz să-i dăm de veste lui Rindow.

Se-ntoarse şi-i strigă primului ofiţer că se duce să facă o vizită vrăjitorului tribului. Îi spuse să intervie fără nici o zăbavă îndată ce va observa vreo primejdie. Abia acum cei patru tovarăşi îl urmară pe

bătrân, care se oprise la marginea păduricii.

O potecă îngustă şi întortocheată şerpuia prin desiş. George, care mergea în spatele căpeteniei, aprinse îndată lampa de buzunar. Se miră în sinea lui că Tonda nu părea deloc surprins de lumina asta ciudată ce cădea din mina unui străin, căci nici nu se-ntoarse când snopul de raze trecu pe dinaintea lui.

Brâul de verdeaţă, din care se-nălţau palmieri în grupuri strânse, era larg de vreo patruzeci de metri, apoi venea o fâşie de vreo trei metri lăţime, formata numai din stâncă pleşuvă. Abia după aceea începea iar vegetaţie, fără nici un copac însă.

Fâşia asta stâncoasă era netedă şi umedă şi doctorul găsi imediat explicaţia faptului:

După fiecare ploaie, apele din munte se scurg în jos, de aceea nu s-a putut aşeza aici pământ şi nici vegetaţie. E interesant pentru cercetător.

Mie unul mi-ar fi mai plăcut să mă văd înapoi pe submarin, căci, drept să vă spun, am din ce în ce mai puţină încredere în bătrânul ăsta, răspunse căpitanul De ce nu s-a mirat când George a aprins lampa de buzunar? Asta mă face să cred că a venit adesea în atingere cu albi. Eu bănuiesc că Tonda se află în raporturi strânse cu „lumea plutitoare”.

Căpetenia trecuse de fâşia stâncoasă şi dispăru între tufişurile care se-ntindeau în susul muntelui. Lampa lui George lumină continuarea potecii înguste, care după câţiva metri făcea un cot ascuţit.

— Acolo se opri şi zise:

— O, Mali-Mali, au venit străini care întreabă de „lumile plutitoare”. Răspunde-le tu, căci aşa le-am făgăduit.

— Aha, vorbeşte de „lumi plutitoare”, devine din ce în ce mai interesant, şopti căpitanul.

Cei patru camarazi se opriseră la începutul potecii înguste. George ţinea îndreptată lumină lămpii asupra căpeteniei. Aşa că nu li se putea întâmpla nimic.

Se scurseră câteva minute, apoi Tonda se dădu în lături şi făcu loc unei făpturi înalte, sulemenită ciudat şi împopoţonată. Vrăjitorul părea o arătare care ar fi înspăimântat pe cei slabi de îngeri.

Ceea ce îi dădea o înfăţişare grozavă nu erau numai sulemenelile barbare, ci şi podoabele ce şi le atârnase, cum ar fi oase, lilieci uscaţi şi broaşte. Rămase câtva timp cu privirea aţintită în lumina orbitoare, pe care George o ţinea îndreptată asupra lui şi în cele din urmă întrebă cu un glas care părea să vie din mormânt:

— Străinilor, cine v-a trădat taina?

— Vraja mea mi-a şoptit-o şi tot ea m-a îndemnat să vin încoace, răspunse doctorul, calm.

Surprins, vrăjitorul holbă ochii şi făcu un gest cu mâna. După o

pauză cam lungă începu să mormăie nişte cuvinte pe care nici doctorul nu le pricepu, dar deoarece dădea din mâini ca un ieşit din minţi, camarazii îşi ziseră că erau formule de invocare a vreunor duhuri. După ce sfârşi, zise:

— Străinilor, am domolit duhurile mele; ele nu mai sunt mâniate că aţi vrut să cunoaşteţi taina. Haideţi, să nu vă fie teamă de grozăviile pe care le veţi vedea, căci vraja mea vă ocroteşte.

Cei patru camarazi erau cam surprinşi că vrăjitorul se-ntoarse şi păşi înainte, la fel cum făcuse mai înainte căpetenia. Pe când Tonda se mai vedea încă, el desfăcu tufa care includea, probabil, poteca în partea de sus. Îndărătul deschizăturii se arătă acum o altă potecă. Ce părea să ducă sus la munte.

Vrăjitorul o luă înaintea căpeteniei, prin tufiş. Tonda îl urmă imediat, fără s-arunce măcar o privire celor patru camarazi.

— Cred că-i putem urma fără teamă, şopti doctorul. Se pare că ştiu într-adevăr ceva despre „lumile plutitoare”, dar vor să dea lucrului o astfel de înfăţişare încât să cred că mi se face un dar preţios.

— Mie nu-mi prea place ce se petrece, răspunse Farrow. Totul e prea ciudat şi nu pot scăpa de un simţimânt de nelinişte. Eu îl socot pe Tonda ăsta un mare şarlatan, amestecat într-un fel oarecare în taina primejdioasă a „lumilor plutitoare”, Cine ştie ce se ascunde aici. De aceea aş fi de părere să ne-ntoarcem şi să aducem întăriri.

Dar George, curios din fire şi desfăcuse tufa luminând cu lampa dea lungul potecii. Deodată strigă îndărăt, înăbuşindu-şi glasul:

— Tată, la câţiva paşi mai încolo muntele are o crăpătură mare, în care tocmai au dispărut Tonda. Şi vrăjitorul. Haideţi, n-are ce să fie primejdios, poate vedem într-adevăr lucruri interesante, după cum ne-a făgăduit vrăjitorul.

Se strecură prin frunziş, fără s-aştepte răspuns şi doctorul, care era şi el dornic să afle lucruri noi, îl urmă imediat. Farrow se văzu silit să-i urmeze şi el, dar înainte îi spuse lui Petre, care venea în spatele lui:

— Petre, nu lăsa revolverul din mână şi trage îndată ce ţi se va părea ceva suspect. Păcat, aş fi trebuit să-i spun lui Rindow să slobozească imediat câteva granate pe munte, de îndată ce ne vom fi folosit de pistoalele noastre. Ei, acum e prea târziu, însă, să nădăjduim numai că vom izbuti să ieşim din munte.

Se strecură repede prin frunziş şi-l mai văzu pe doctor făcându-se nevăzut în crăpătura de stânca ce se afla la vreo cinci metri depărtare. Scoasa lanterna de buzunar şi o aprinse, constatând cu mulţumire că tufele de ambele, laturi ale poteci nu erau atât de dese încât nu se putea să fie ascunşi acolo sălbatici, care să-i atace, la un moment dat.

Când căpitanul ajunse la crăpătură, văzu că un gang îngust, de înălţimea unui om, ducea drept înăuntrul muntelui. Poate că natura însăţi săpase gangul acesta, dar acum pământul de sub picioare şi

pereţii erau atât de netezi încât se cunoştea de la prima vedere că era la mijloc mâna omenească.

Pe de altă parte însă, nu era de crezut că polinezienii aceştia să fi fost în stare de o astfel de lucrare, care părea să dateze de veacuri Poate că vreun popor cultivat locuise pe insulă, care putea să fi fost şi mai mare, înainte ca oceanul nesăţios să fi înghiţit părţi însemnate de uscat. Cu mult înaintea lui Farrow îl văzu pe doctor şi pe George, ale căror lămpi luminau făptura căpeteniei, care se afla la vreo treizeci de metri de căpitan.

Asta îi păru suspect căpitanului. Cei doi sălbatici trebuiau, abia ajunşi în gang, să-şi fi iuţit mult paşii, altminteri n-ar fi putut fi încă atât de departe. Pricina acestei grabe nu putea fi insă decât vreo viclenie pusă la calce şi asta însemna primejdie?

Farrow o luă la picior, până îl ajunse din urmă pe George. Petre venea după el. Un bubuit asurzitor îi făcu să se înspăimânte. Se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi văzură întâi un nor sclipitor de praf, apoi observară că un bloc de stâncă închidea cărarea.

Petre vru să alerge îndată într-acolo ca să încerce cu puterea sa de uriaş să îndepărteze închizătoarea aceasta, dar Farrow îl opri.

— Repede înainte, trebuie să-i ajungem pe căpetenie şi pe vrăjitori Nu trebuie să ne scape în nici un chip, altminteri suntem pierduţii.

Când îşi întoarseră însă din nou privirile, cei doi ticăloşi dispăruseră. Cu toate astea prizonierii o luară în goană înainte şi ajunseră curând la locul unde cei doi fuseseră văzuţi în urma. Atunci George care o luase înainte, se opri brusc din fugă şi strigă; „îndărăt” şi se aruncă înapoi. Izbindu-l pe doctor care îl prinse imediat în braţe.

Asta a fost salvarea celor doi camarazi. Petre; care auzise strigătul tânărului, îl înhăţă imediat pe căpitan şi se trase înapoi cu el, iar Farrow mai izbuti să apuce braţul stâng al doctorului, pe care-l ţinu astfel împreună cu George.

— Daţi-vă puţin îndărăt! strigă George. Sunt cu un picior deasupra unei prăpăstii.

Petre trase puţin pe căpitan, aducându-i în siguranţă pe toţi. George păşi iar puţin înainte, apoi lumină cu lampa. Zăriră cu spaimă o prăpastie largă de vreo trei metri, cu pereţii aplecaţi şi al cărei fund nu-l puteau vedea la lumina lămpilor.

George lumină repede peretele care cădea în adâncime, direct în faţa lui. Dar acesta era atât de neted, încât cei doi sălbatici s-ar fi putut cobori pe el în jos. Peretele de peste drum avea crăpături şi ieşituri, însă acestea erau atât de neînsemnate încât un om abia s-ar fi putut folosit de ele.

— De sigur c-au sărit în jos – îşi dădu cu părerea George.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut decât să-i urmăm.

— E drept, aici nu putem rămâne, zise căpitanul. Înapoi nu vom

izbuti s-ajungem în nici un caz, căci nu vom putea sa dăm la o parte piatra pe care au pus-o la intrare. Aşa dar trebuie să mergem mai departe. Dar acum fii cu mare băgare de seamă, George, căci e foarte cu putinţă ca să mai fie şi alte asemenea capcane, ca acea dinaintea noastră.

Cei patru camarazi merseră o bucată înapoi, ca să-şi ia vânt, apoi George sări cel dintâi peste crăpătura largă. Unul după altul săriră şi ceilalţi tovarăşi şi ajunseră cu bine dincolo.

— Asta e o săritură frumoasă, zise doctorul. Aceşti doi sălbatici bătrâni trebuie să fie încă destul de îndemânateci. Zău sunt curios dacă vom avea prilejul să vedem acum lucrurile alea grozave de care ne vorbea vrăjitorul.

— Le-am fi văzut cu siguranţă dacă ne-am fi prăbuşit în râpa asta, zise căpitanul – fii cu băgare de seamă, George!

— Da, tată, mă aştept acum la toate surprizele cu putinţă, răspunse George.

— Voi fi cu multă băgare de seamă, poţi fi liniştit în privinţa asta.

Cu băgare de seamă şi totuşi repede porniră de-a lungul gangului. Observară îndată că acesta se lăsa pe pantă şi făcea o cotitură la stânga, părând aşadar că se adâncea spre mijlocul muntelui. Merseră tot mai departe, apoi gangul făcu deodată o cotitură bruscă; George abia trecu de dânsa că se şi opri brusc. Priveliştea care-i se înfăţişă avea ceva atât de sinistru şi înfiorător încât nu era de mirare ca spaima îl ţintui în loc. În faţa lui se afla o încăpere rotundă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu chipuri ciudate, cioplite în piatră. De jur-împrejurul pereţilor stăteau înşiruite mumii omeneşti, cu veştminte străvechi şi ciudate.

— Dumnezeule sfinte, parc-ar fi criptele vechilor Aztecii – exclamă doctorul, care era în spatele lui George. Am impresia că ne aflăm în mausoleul lui Montezma, zău aşa! Acum pricep de ce vorbea bătrânul vrăjitor de lucruri fioroase. E interesant de tot!

— Eu sunt de părere că am putea examina cu alt prilej locul acesta interesant, dacă vom mai ieşi în viaţă de aici – zise căpitanul.

— Aceste mumii străvechi s-au conservat atât de bine numai. Prin faptul că aerul e aici lipsit de curenţi şi uscat Aşa dar n-o fi nici măcar vreo uşă secretă prin care să poată pătrunde o boare de aer.

— Dar unde să fi rămas cei doi sălbatici? întrebă doctorul. Nu se poate să nu existe o ieşire. În orice caz, sa căutăm.

Ai dreptate, încuviinţă căpitanul.

— Ia d-ta cu George partea dreaptă, iar eu cu Petre vom începe aici, pe stânga.

Cei patru prizonieri cercetară cu cea mai mare atenţiune pereţii şi terenul acestui cavou ciudat. Curând căpitanul observă că doctorul se interesa mai mult de mumii decât de ieşirea din cavou. Ştia, de altfel

că pătimaşul cercetător ar fi vrut din toată inima să ia cu sine una din mumiile uscate. Într-adevăr, doctorul Bertram tocmai examina o mumie care se păstrase foarte bine, când exclamă uluit:

— Solul se miş…

Mai mult nu izbuti să spună. Un zăngănit ascuţit răsună în încăpere şi camarazii priviră năuciţi în spre mijlocul acesteia; pe podeaua netedă scânteiau cioburi de sticlă colorată. Într-o clipă încăperea se umplu cu un fum subţire, care se îngroşa văzând cu ochii.

— Afară, repede, afa...

Nici căpitanul nu izbuti sa-şi sfârşească vorba, căci trebui să se ţie repede cu mâna de perete ca să nu cadă. Din pricina ameţelii ce-l cuprinsese. Căută cu toată puterea să-şi păstreze luciditatea, văzu pe doctorul Bertram prăbuşindu-se, apoi lângă el pe uriaşul Petre, până ce în cele din urmă. Alunecă şi el la pământ, pierzându-şi cunoştinţa.

IV.
ENGLEZUL MISTERIOS.

CÂND GEORGE DESCHISE OCHII, fu orbit de o lumină vie. Închise repede pleoape la loc şi începu să chibzuiască. Şi încetul cu încetul îşi aduse aminte de ce se întâmplase. Fuseseră surprinşi în cripta mumiilor de un gaz ameţitor, care-i culcase la pământ.

Cu multă băgase de seamă încercă să-şi mişte mâinile, dar băgă îndată de seamă că era legat. Crăpă puţin pleoapele şi văzu ca un foc viu ardea la picioarele sale. Acest foc lumina capul lui Tonda, al vrăjitorului şi ale altor patru sălbatici care stăteau muţi şi ţepeni în semicerc, de partea cealaltă a focului.

George privi cu coada ochiului la dreapta şi la stânga şi-i văzu pe camarazi stând nemişcaţi. Îşi aminti acum că el se prăbuşise cel din urmă; poate că fumul otrăvitor nu avusese un efect atât de puternic asupra lui, căci fără voie îşi ţinuse răsuflarea când văzuse pe camarazi căzând la pământ.

De aceea se şi trezise cel dintâi, de sigur, dar se hotărî să facă pe leşinatul. Poate izbutea să afle ceva de la potrivnicii aceştia vicleni.

Într-adevăr, într-un târziu auzi pe unul rostind în englezeşte:

— Tonda, când se vor trezi?

Căpetenia întoarse pe jumătate capul spre locul de unde venise glasul, apoi răspunse într-o englezească stâlcită:

— Trebuie să se trezească curând, stăpâne. Vrei să-i iau la rost?

— Nu, căci înainte de moarte nu trebuie să ştie că eu sunt aici. Nu cumva să le vorbeşti în limba mea. Întreabă-i numai de unde au aflat despre „lumile plutitoare”.

— Da, stăpâne, aşa voi face. Apoi vom primi sticlele colorate cu apa aceea?

— Fireşte, ştiţi doar că eu mă ţin de cuvânt.

George pricepu că englezul acesta îi cumpărase pe sălbateci în schimbul alcoolului. Nădăjduia sa mai afle ceva cu privire la lumile plutitoare, dar, din nefericire, în clipa aceasta se mişcă Petre Uriaşul. Încercă să se ridice, căzu Insă îndărăt pe spate şi scoase o înjurătură.

După câtva timp Uriaşul deschise ochii şi mormăi:

— Care va să zică tot am ajuns în iad, după cum îmi proorocea mereu bietul meu profesor.

Un hohot de râs al doctorului îl întrerupse. Poate că şi doctorul îşi recăpătase, de câtva timp cunoştinţa şi-l auzise fi el pe englez vorbind. Asta o dovedea hohotul sau de râs. De altfel, vorbele Uriaşului sunaseră atât de comic; încât şi George trebui să se stăpânească patru a nu izbucni în râs.

— Dar bine, Petre; ăştia sunt doar căpetenia Tonda eu vrăjitorul şi sfetnicii lor. Le-am picat în capcană; n-aş fi crezut că sălbaticii aceştia au şi bombe cu gaze… I-ascultă, Tonda – se adresă el apoi căpeteniei în limba lui – să ştii că o să vezi pe dracu. Sau poate nu crezi că tovarăşii noştri vor veni în curând? Nu ţi-e teamă de vraja noastră?

Tonda rânji, apoi răspunse liniştit:

— Ceilalţi străini s-au dus pe-aci încolo. Oamenii mei au aruncat cu pietre în vapor, de pe deal. Eu le-am strigat că cei patru străini şi-au pierdut viaţa în munte. Veţi muri acum. Dar de unde ştii de lumii străine?

Din răspunsul pe care i-l dădu doctorul, George află că şi acesta ascultase ce spusese englezul:

— Dar bine, Tonda, crezi tu într-adevăr că-ţi voi trăda ţie taina mea? Ce crezi că nu ştiu eu că tu însuţi ai vrea să cunoşti secretul lumilor plutitoare? N-ai să-l afli însă. Pentru asta ar trebui să-ţi viu eu în ajutor.

Bătrânul se frământă neliniştit pe locul sau. Uneori întorcea capul, de parcă s-ar fi aşteptat să-i spună englezul ce are de făcut Dar acesta stătea ascuns în umbră şi se ferea să scoată un cuvânt.

— Lasă că descopăr eu taina, zise doctorul Pe „lumile plutitoare” se capătă apa aceea care arde ca focul. E atât de multă acolo că poţi bea o viaţă întreagă şi nu se mai isprăveşte. Da, e o taină frumoasă pe care poţi s-o dezlegi lesne, Tonda.

— Străinule… străinule, vei putea tu într-adevăr să dezlegi taina? bolborosi bătrânul, agitat – nu… nu, nu cred asta. Voi trebui să muriţi, dar mai înainte veţi spune ce ştiţi despre „lumile plutitoare”.

Zicând acestea, Tonda întoarse, iar capul spre locul unde era ascuns englezul. Poate că în creierul lui bătrân şi viclean se născuse gândul – care e exprimat atât de bine de înţelepciune populară: „vrabia din mână e mai bună ca cioara de pe gard”. Doctorul Bertram era doar numai cioara, e drept că el făgăduia mult. Dar nimeni nu ştia dacă îşi

va putea ţine făgăduielile.

— Ei aşii! Nu spun nimic, măcar că ştiu totul. Aşa, n-are decât să se piardă apa aceea multă, care arde atât de frumos. O, Tonda, ştiu şi mai mult şi bătrânii regi, ale căror trupuri uscate le-am văzut, vor fi pierduţi.

— Heavens!

Numai exclamaţia aceasta furioasă se auzi. Dar doctorul chicoti pe înfundate. Tonda îl privi cu furie pe Bertram, apoi scrâşni:

— Străinule, voi aţi văzut prea mult şi trebuie şa muriţi neapărat Dar înainte vă vom tăia cu cuţitul, până veţi spune unde se afla „lumile plutitoare".

— Hm… nu prea ar fi plăcut sa fim măcelăriţi – răspunse doctorul, în bătaie de joc – cred însă că ne vom putea înţelege într-un fel oarecare. Mă gândesc mai cu seamă la mumiile acelea minunate, dragă Tonda.

— Taci! scrâşni căpetenia. Taci, sau de nu îţi tai îndată limba.

Într-adevăr, în mâna lui osoasă lua un cuţit mare şi expresia chipului său dovedea că n-ar şovăi să pună în practică ameninţarea. Deodată apăru pe nesimţite îndărătul lui un băştinaş, care-i şopti ceva în grabă. Tonda sări repede în picioare, ieşi din raza focului şi se-ndreaptă dincolo se auzise glasul englezului.

În ungherul acesta se porni apoi: o convorbire în şoaptă, în limba engleză, după cum auzi George în câteva rânduri. Tonda se înapoia: pe urmă la foc şt dădu o poruncă în şoaptă tânărului băştinaş care adusese vestea. Acesta se apropia îndată de doctorul Bertram, cu un cuţit în mână, se apleacă… şi tăie legăturile de la picioarele medicului.

— Străinule, vino cu mine! Camarazii tai vor să debarce pe insulă cu forţa. Spune-le că dacă vor face asta voi patru va trebui să muriţi.

— Nu face nimic, dacă om muri – răspunse doctorul, calm. Tovarăşii ne vor răzbuna. Nu cred ca vreunul din voi să mai rămână în viaţă după aceea. A, ai auzit?

Înăbuşit şi îndepărtat se auzi explozia unei granate în vârful muntelui. Cel patru prizonieri se treziseră toţi în vremea asta – îşi dădură seamă imediat ca fusese o granată explozibilă; care impresiona cu totul altfel pe sălbatici decât granatele cu gaze, care nu prea făceau zgomot.

Vrăjitoria şi sfetnicii săi săriră îngroziţi de la locurile lor şi începură să tremure din tot trupul, de asemenea şi Tonda.

— Străinule, strigă bătrânul, agitat – spune tovarăşilor tăi ca nu va vom ucide dacă vor renunţa să vie pe insulă. Jur pe duhurile puternice care plutesc deasupra noastră. Va trebui însă să-mi spuneţi ce ştiţi despre „insule plutitoare".

— Domnule căpitan, putem avea încredere în ticălosul ăsta bătrân? întrebă doctorul.

— Spune-i lui Rindow ca deocamdată să nu întreprindă nici un atac, hotărî Farrow – însă zugrăveşte-le exact situaţia noastră. Dacă dă năvală acum, suntem pierduţi în orice caz. Dar dacă amână atacul, vom avea perspective să fugim, deşi nu prea am încredere în bătrân.

Doctorul Bertram se-ntoarse spre căpetenie şi zise:

— Bine, Tonda, ai jurat şi te cred că nu ne vei ucide. Hai repede, voi spune camarazilor mei cum stau lucrurile.

În aceeaşi clipă dealul fu cutremurat de o a doua explozie şi căpetenia îl trase pe Bertram cu putere după el. Căpitanul râse văzând graba asta, apoi se adresă lui Petre, care stătea lângă George:

— Petre, George nu s-a trezit încă? Să sperăm că gazul acela afurisit nu i-a făcut prea mult rău.

Tânărul ar fi vrut să-l liniştească pe tatăl său, dar ţinea să-şi joace rolul până la capăt. Rămase deci nemişcat, cu ochii închişi, deşii auzea lămurit cum credinciosul Uriaş se rostogolea pe-o parte ca să-l cerceteze.

— Domnule George, domnule George, m-auzi.

Tânărul urmă să facă pe mortul, deşi se întrista când auzi pe Uriaş zicând:

— Pare să-l fi ameţit rău, domnule căpitan. O, l-aş rupe în bucăţi pe bandiţii ăştia dacă aş putea!

— A înghiţit mai mult gaz şi atâta tot, căută căpitanul sa se liniştească.

— Să aşteptăm întoarcerea doctorului ca să-l examineze pe bietul băiat.

După vreo cinci minute, Bertram şi Tonda se întorseseră.

— Totul e în regula, domnule căpitan, zise doctorul.

— Rindow stă gata de luptă. Dacă până într-un ceas nu ne arătăm, porneşte la atac.

— Bine, dragă doctore, ai făcut cum nu se poate mai bine. Acum te rog să spui căpeteniei că e neapărată nevoie să-l examinezi pe George al nostru. Sunt îngrijorat că nu dă semne de viaţă.

După o scurtă convorbire cu căpetenia, doi tineri băştinaşi! Înarmaţi cu măciuci scurte şi grele, care se ţinuseră până atunci în fundul peşterii, scoaseră armele din brâul lui Bertram şi-i tăiară legăturile de la mâini.

Doctorul se aplecă asupra lui George şi-i pipăi capul. După ce-l examină amănunţit, murmură:

— Ciudat, nu pot găsi nimic.

Apoi se lăsă în genunchi lângă tânăr lipi urechea de pieptul lui.

George se folosi de clipa aceasta ca să-i şoptească:

— Doctore, mă simt cat se poate de bine, ma prefac numai leşinat. Poate că jocul acesta ne va fi de folos.

Doctorul nu-şi trădă surprinderea nici măcar printr-o tresărire. Se

ridică, examină înc-o dată capul lui George, apoi zise:

— Aha, am găsit: s-a izbit probabil de un colţ al stâncii când a căzut. Rana nu e primejdioasă, dar mai poate trece mult timp până să-şi vină în fire.

Îi comunica şi căpeteniei lucrul acesta, apoi fu legat iar imediat. Ciudat era numai ca tinerii băştinaşi îi puseră la loc armele la brâu. După aceea fu aşezat alături de căpitan şi i se legară şi picioarele.

Tonda pieri iarăşi la fundul peşterii, unde se stârni iar o discuţie în şoaptă. Doctorul se folosi de prilej ca să-i împărtăşească lui Farrow cum stau lucrurile cu George. Căpitanul comunică ştirea îmbucurătoare lui Petre şi toţi erau acum liniştiţi.

Convorbirea dintre Tonda şi misteriosul englez ţinu cam mult, ceea ce-l făcu pe doctor să strige cam aspru:

— Căpetenie, ştii că tovarăşii noştri n-au răbdare s-aştepte mult. Grăbeşte, deci, cu hotărârea ta.

Şoaptele deveniră mai însufleţite şi după câteva minute Tonda se înapoia lângă foc şi zise agitat:

— Povestiţi-mi acum ce ştiţi despre „lumile plutitoare”. Pentru asta, însă, vom alege altă încăpere, unde cred că veţi vorbi mai curând.

Celor trei camarazi li se dezlegară funiile, sfetnicii căpeteniei le ajutară să se ridice, apoi furia duşi de acolo. George rămase culcat deocamdată, căci el trebuia dus pe sus şi asta o vor face, de sigur, cei doi tineri băştinaşi care îl scoseseră afară pe Petre.

După plecarea sălbatecilor cu prizonierilor, George mai rămase nemişcat un minut, apoi încredinţându-se că era singur în peşteră, începu să-şi mişte cu toată puterea mâinile legate la spate. Era culcat pe o piatră şi frecând de zor frânghia de muchea acesteia, izbuti, după mari sforţări, s-o rupă.

Acum era liber, căci legăturile de la picioare le putea tăia repede cu cuţitul. Nu i se luase niciuna din arme şi nici granatele cu gaze. cu ajutorul cărora s-ar fi putut apăra lesne la nevoie.

Minutele se scurgeau unul după altul, dar George n-auzi nici un zgomot de paşi apropiindu-se. Cu o hotărâre bruscă, el se ridică, scoase cuţitul şi îşi tăie legăturile de la picioare. Frânghioarele le zvârli în foc, spunându-şi că e mai bine să şteargă orice urmă că se liberase singur. N-au decât să creadă ca sălbatecii când or veni, că vreo vrajă şi-a vârât codiţa aici.

Sări în picioare şi-şi scoase revolverul, apoi porni încet prin peştera destul de mare apucând pe drumul pe care-l luaseră băştinaşii cu tovarăşii săi.

Lumina focului arunca raze slabe pe pereţi; George aprinse lampa de buzunar şi descoperi o crăpătură îngustă şi înaltă, în care intră.

Îndată îşi dădu seamă că se afla pe drumul adevărat, văzând pe o ieşitură da stâncă o fâşie de stofă: vreunii din camarazii săi trebui să

se fi poticnit, lovindu-se cu braţul de acest colt de piatră, cu care prilej se rupsese o bucată din tunica lui albă.

Tunelul îngust ducea în jos. Deodată, George îşi stinse lampa şi se opri din mers. Auzise undeva şoapte, dar deocamdată nu-şi putea da seamă de unde veneau. Trebuia însă să fie pe aproape şi atunci porni încet înainte, dibuind drumul.

V.
LUMILE PLUTITOARE.

GLASURILE DEVENEAU TOT MAI LĂMURITE. În cele din urmă, George izbuti să priceapă chiar câteva cuvinte – căci se vorbea englezeşte. Cei doi care vorbeau nu puteau fi decât englezul misterios şi Tonda. Mergând mai departe, tânărul îl auzii într-adevăr pe englez:

— ...trebuie s-o scoţi de la el Niciodată nu vă voi mai aduce apa arzătoare în schimbul căreia îmi daţi numai Kopra şi nuci pietroase, pe care le găsiţi în pământ sau în peşterile din stâncă. Străinii trebuie să ne spună de unde au aflat despre cele două „lumi plutitoare".

— Da, stăpâne – zise căpetenia – voi face totul ca să-l silesc să vorbească. Dar e adevărat că pe „lumile plutitoare" e atâta apă arzătoare?

— Care va să zică aşa, pentru că noi am venit noaptea, vrei să încerci să întreprinzi cu oamenii tăi o mică expediţie de pradă! strigă englezul râzând.

— Asta nu se va întâmpla, Tonda; cele două lumi plutitoare, care stau acum în golful insulei tale şi nu pot fi văzute de nimeni, nu vor fi călcate de tine. Duhurile pe care le-am acolo de pază te vor ucide pe tine şi pe oamenii tăi.

— Dar şi străinii au duhuri puternice – răspunse căpetenia – şi poate că ei sunt mai tari ca cele de pe „lumile plutitoare".

Englezul scoase o înjurătură, apoi strigă furios:

— Tonda, eşti un dobitoc. Nu pricepi oare că străinii vor să ia pentru ei sticlele cu apa arzătoare?

— Ţie nu-ţi vor da niciuna. Şi tu eşti un înşelător. De ce nu mi-ai spus nimic despre oamenii aceia uscaţi care zac în muntele asta?

— Stăpâne – murmură Tonda cu teamă – astea sunt duhuri mari. Oamenii mei şi-au pus în primejdie viaţa când au scos afară pe străinii ameţiţi Duhurile stau liniştite şi ţepene de pereţi şi veghează. Stăpâne, asta e tabu şi n-am voie să-ţi vorbesc.

— Lasă că ştiu eu – râse englezul. Îmi vei arăta camera. Şi pentru fiecare duh pe care-l voi scoate afară, primeşti trei sticle cu apă arzătoare Trei sticle, ai priceput?

— Stăpâne, trebuie să mă mai gândesc, murmură bătrânul, orbit de această perspectivă.

După o pauză scurtă, urmă:

— Cu duhurile care sălăşluiesc acolo nu mă pot măsura eu. Stăpâne, va trebui să faci asta cu celălalt fiu al mamei tale.

Aşa dar englezul avea un frate. Vestea aceasta era de mare însemnătate pentru George. Putea socoti, deci, că în labirintul stâncos de aici avea în faţa sa doi duşmani puternici; cu care nu era de glumit. După o clipii, însă, i se luă grija aceasta de pe inimă, apoi englezul zise:

— Fratele meu s-a îmbolnăvit, aşa că nu-mi poate ajuta. Dar voi alunga eu duhurile, pentru ca supuşii tăi să poată scoate afară oamenii uscaţi. Întâi trebuie însă să-i alungăm pe străini în vaporul lor. Chinuieşte-i pe prizonieri ca să mărturisească de unde cunosc taina noastră, apoi dă-le drumul dacă vrei. Le-ai făgăduit doar să nu-i ucizi.

— O, stăpâne, noi nu-i vom ucide – zise căpetenia – dar nu vom avea nici o vină dacă vor muri singuri şi aşa se va şi întâmpla, dacă vor muri singuri.

— Şiret mai eşti, făcu englezul, rânjind.

— Numai ca nu merge cum vrei tu, ci trebuie să plece liberi, altminteri tovarăşii lor de pe vas dărâmă tot muntele cu tunurile lor. Mie îmi dai mumiile şi-ţi voi da pentru fiecare din ei trei sticle cu apă arzătoare.

— Bine, stăpâne, tinerii mei vor scoate afară duhurile; am eu câţiva condamnaţi la moarte şi ăştia o vor putea face, salvându-şi viaţa în felul acesta. Le voi spune că duhurile le vor da o moarte mai uşoară decât aceea pe care ar primi-o din mâna mea.

Englezul izbucni în râs.

— Moşule – zise el – eşti într-adevăr un om rău. Trebuie ca sa se păzească omul de tine. Păcat că James s-a îmbolnăvit şi nu pot întreprinde nimic singur. Şi Ellen îmi dă de gândit – numai de n-ar mai încerca odată să fugă.

— Haide, Tonda, du-te de ia la rost pe străini până vor spune tot ce ştiu.

Câteva clipe George văzu înaintea sa o rază palidă de lumină, care ieşea dintr-o crăpătură a peretelui din dreapta a gangului. Auzi apoi un râcâit slab şi în acelaşi timp, dispăru lumina. El îşi dădu seamă imediat că acolo trebuia să fie o uşă secretă, prin care englezul sili căpetenia dispăruseră din firida gangului, unde stătuseră.

George ascultă cu încordare câteva clipe apoi dibui drumul până la crăpătură şi aprinse din nou lampa.

Firida pe care o văzu era goală; intră repede înăuntru şi examină cu amănunţime peretele din faţa lui. Descoperi îndată un colt de stâncă, puse mina pe el şi trase şi deodată peretele firidei se dădu în lături.

Tânărul stinse la repezeală lampă. Văzu înaintea sa pe englez care stătea la vreo zece metri, întors cu spatele spre el. Încăperea în care

intrase George era o peşteră mare în mijlocul căreia ardea un foc puternic, care învăluia în lumina sa făptura englezului.

Tânărul îşi dădu seama că omul acesta e foarte primejdios pentru dânşii şi vroia să împiedece cu orice preţ ca tatăl său şi camarazii să fie torturaţi.

Apucă revolverul de ţeavă, vâri lampa în buzunar şi păşi în vârful picioarelor spre ticălos. Când ajunse în spatele lui, englezul păru să presimtă o primejdie. Făcu o mişcare, vrând să se întoarcă. Dar era prea târziu.

George, apucă de beregată pe englez cu toată puterea, apoi îl pocni cu patul armei în tâmplă dreaptă.. Se iscă o luptă, scurtă, dat în cele din urmă ticălosul se prăbuşi la pământ, ca o cârpă.

Tânărul nu-şi mai pierdu vremea să-l lege căci trebuia să se îngrijească în primul rând de camarazi. Făcu repede un pus înainte şi privi jos, în peşteri.

Priveliştea era înfiorătoare. Înaintea focului zăceau tatăl său şi cei doi camarazi. Lângă ei stătea Tonda cu sfetnicii lui; vrăjitorul tocmai scotea din foc un drug înroşit, cu gând să chinuiască pe prizonierii Legaţi.

— Vreţi să vorbiţi? le strigă Tonda. Atunci interveni George. Ridică arma, ţinti şi glonţul şuieră prin peşteră. Detunătura lăsă un ecou prelung, dar fu întrecută de ţipetele sălbaticilor şi de durere al vrăjitorului care lăsă drugul din mână şi-şi duse mâna stângă la braţul drept. Băştinaşii priviră năuciţi în jurul lor, căci nu ştiau de unde venise împuşcătura.

George se dăduse îndată câţiva peşi înapoi. Căpetenia îşi întoarse acum fata spre local unde stătuse înainte englezul şi întrebă tânguitor:

— Stăpâne, ce să fac?

George auzi atunci un zgomot slab îndărătul său şi-şi dădu seamă îndată că englezul se trezise din leşin şi că va năvăli asupra lui.

Se aplecă cu iuţeala fulgerului, simţi o izbituri în spatele-i încovoiat, îndrepţi revolverul îndărăt şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Se auzi un ţipăt asurzitor, apoi un trup greu căzu deasupra lui George, ameninţând să-l tragă la pământ. Cu o mişcare puternică, tânărul împinse însă trupul în lături şi se ridică repede. Trebui să-şi dea seama ce fac sălbaticii.

Era şi timpul, căci văzu că unul din tinerii sălbatici pusese iar mâna pe drug. George ridica mina. Din nou se auzi o împuşcătură, repetată de ecou şi pentru a doua oară drugul căzu înapoi în foc, iar băştinaşul, răcnind de durere, făcu aceleaşi mişcări ca mai înainte vrăjitorul.

Asta era prea mult pentru căpetenie şi sfetnicii săi. Ţipând de spaimă începură s-alerge ca nebunii, urmaţi de tinerii sălbatici. În coadă venea vrăjitorul şi sălbatecul rănit, care alerga aproape tot atât de repede ca tovarăşii lor teferi.

Numai când îi văzu dispărând, George sări peste bariera stâncoasă care-l despărţise până atunci de peştera principală şi alergă repede spre camarazi După câteva clipe aceştia erau liberi.

— Dragul meu băiat, al lucrat din nou ca un viteaz zise căpitanul. Sunt foarte mândru de tine. Acum trebuie să căutăm însă să ieşim de aici.

Mai întâi să vedem ce face englezul pe care l-am împuşcat – propuse George.

— Poate nu e atât de grav rănit şi mai e în stare să ne conducă afară. Mort nu cred să fie, cel mult grav rănit.

Atunci mai bine să nu ne încredem în el luându-l de călăuză, zise căpitanul.

— Dacă miroase că s-a sfârşit cu el, atunci cu siguranţă că va încerca să ne prăpădească.

E drept că ne-am putea teme de asta; încuviinţă căpitanul. Cred că-l putem lăsa fără teamă aici, să-i vie în ajutor mai târziu prietenii săi.

Când doctorul se aplecă însă deasupra englezului, clătină capul şi zise cu părere de rău.

— E mort. Gloanţele lui George i-au găurit inima, acum n-avem încotro, trebuie să găsim singuri drumul.

— Băştinaşii au luat-o la stânga, zise căpitanul. Cred că vom da lesne de urmele lor.

— Împotrivire nu cred să opuie – zise George. L-am rănit chiar pe vrăjitorul lor, astfel că vor presupune că duhurile sau demonii noştri sunt totuşi mai tari. De altfel am auzit ce este cu lumile alea plutitoare; vă voi povesti în linişte când vom ieşi din munte şi vom fi pe submarinul nostru. Sunt acum amândouă într-unul din golfurile insulei; fratele bolnav şi fata care a chemat în ajutor se afla pe una din ele. Dar se pare că e primejdios pentru străini să calce fără precauţiuni pe dânsele.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel. În felul acesta înseamnă să rezolvăm în chip fericit sarcina noastră. Cred că vom sfârşi lesne cu băştinaşii.

— În caz de nevoie le vom dă câteva sticle cu rom, din proviziile noastre.

— Nici nu e nevoie tată, căci pe insulele plutitoare se găseşte o mare provizie de alcool, după cum am auzit.

Porniră repede spre partea stângă a peşterii. Aici era foarte întuneric, dar la lumina lămpilor de buzunar descoperiră imediat o crăpătură îngustă şi când se apropiară de ea, George se aplecă şi ridică triumfător o broască ţestoasă uscată.

Vrăjitorul a pierdut-o în grabă lui de-a fugi zise el, vesel – suntem, deci, pe drumul bun.

Vru să arunce uscătura mare cât mâna, doctorul insă i-o luă repede

şi o vâri în brâu, ca şi cum ar fi fost un obiect preţios.

— Poate că este un soi necunoscut, căruia îi pot dă de rost, cu toată starea de uscăciune în care se află, zise el, agitat – poate că vrăjitorul mai poartă cu el şi alte lucruri pe care le voi putea lua. Îi voi da în schimb destul alcool din proviziile de pe insulele plutitoare.

— Pare că ajungem afară! strigă în aceeaşi clipă căpitanul, care o luase înainte prin gangul îngust – dacă nu mă înşel, văd lumină acolo înaintea noastră. Doctore, nici nu ştiu cât timp am zăcut în nesimţire. Era ziuă când ai fost scos afară din munte ca să vorbeşti cu Rindow?

— Nu, domnule căpitan, cel mult o jumătate de ceas dacă am stat leşinaţi. Dar luna tocmai îşi croia drum printre nori.

— Aha, atunci să ştii că e lumină de lună ceea ce vad eu acolo!

În câteva minute Farrow fu afară din munte. Văzu imediat ca ieşiseră pe partea de nord-est la vreo douăzeci de metri mai jos de poteca ce ducea înclinată de la ieşirea această, se afla un brâu de vegetaţie din care îşi înălţau coroanele câţiva palmieri.

În linie dreaptă spre nord, camarazii – care stăteau acum alături pe poteca îngustă – văzură un golf larg şi George strigă imediat:

— Tată, n-or fi acolo ancorate cele două „lumi plutitoare”? englezul, pe care am fost nevoit să-l împuşc, vorbea de ele.

— Se prea poate să fie cum zici tu – încuviinţă căpitanul – dar asta vom putea-o cerceta abia mai târziu. Acum trebuie să-i dăm de veste lui Rindow cum stau lucrurile, altminteri începe iar să bombardeze muntele şi dă năvală asupra insulei.

— A, colo duce un coborâş foarte bun spre golf, strigă George iarăşi. Tată, tu şi cu doctorul aţi putea să le daţi de veste camarazilor noştri iar în vremea asta eu cu Petre voi cobori în vale. Am o presimţire ciudată cu ar fi timpul să venim în ajutorul tinerei fete.

— Bine, băiete, încuviinţă Farrow după câteva clipe de gândire. Şi mie mi se pare mai bine să întreprindeţi îndată ceva pentru ocrotirea fetei. Bătrânul Tonda va căuta, de sigur, să se folosească de prilej ca să pună stăpânire pe alcoolul de pe „lumea plutitoare”.

George nu mai şovăi.. Se lăsă aproape de-a rostogolul la vale, urmat de credinciosul său Petre şi când ajunseră, tânărul aprinse imediat lampa de buzunar şi după puţină căutare, descoperi o potecuţă, care părea să fi fost croită de curând prin desiş.

— Petre, vezi că presimţirea nu m-a înşelat, şopti George. Tânăra fată pluteşte în mare primejdie. Să ne grăbim!

Nici nu era nevoie de acest îndemn, căci Uriaşul şi începu să facă paşi atât de mari, încât George avu de furcă să-l urmeze.

Din fericire poteca era destul de largă, se părea că cel puţin, două persoane se strecuraseră printre tufe, una alături de alta. Astfel, cei doi camarazi nu întâmpinară piedici şi putură înainta fără să facă zgomot.

Timp de doua minute alergară în goană – atât cât le îngăduia locul acela – şi după socoteala lui George trebuie să fi ajuns în apropierea mării. Deodată, înaintea lor răsună un strigăt de ajutor, scos de un glas femeiesc.

George îşi îndoi sforţările şi zbură aproape prin golurile dintre tufe. După câteva clipe, care i se părură veacuri, văzu sclipind apa înaintea sa. Două, trei sărituri încă şi se înţepeni în loc cu revolverul întins.

Văzu la câţiva metri depărtare de ţărm, un teren pe care creşteau tufe şi buruieni; între ele se aflau două colibe. În faţa uneia din aceste colibe o tânără fată se lupta, pe cât îi îngăduiau puterile, cu un tânăr băştinaş care încerca s-o doboare la pământ.

George nu şovăi o clipă: ochi, trase, glonţul porni. În aceeaşi clipă aproape sălbaticul dădu drumul, scoase un răcnet şi căzu grămadă.

Uşa colibei se deschise atunci şi făpturi negricioase dădură buzna afară, năpustindu-se spre George. Acesta îi recunoscu îndată: erau căpetenia şi sfetnicii săi. Unii din ei se şi clătinau pe picioare şi toţi aveau în mâini sticle de diferite mărimi. Îşi luaseră singuri „apa arzătoare”, cu ajutorul căreia cei doi fraţi îşi făceau afacerile lor criminale.

George şi Petre se dădură repede în lături, căci de spaimă sălbaticii îşi pierduseră într-atâta capul, încât săriră în apa care era foarte puţin adâncă şi înotară cum putură spre mal. Fără să se uite măcar la cei doi tovarăşi, ei dispărură repede în tufiş.

George şi Petre alergară acum prin apă, spre ciudata insulă. Tânăra fată se sprijinea de colibă şi plângea cu sughiţuri. Se linişti însă când Uriaşul trase deoparte cadavrul sălbaticului şi George căută s-o mângâie.

Tânărul află acum trista ei poveste. Tatăl ei, Lionel Barrings, începuse un negoţ cu cei doi fraţi Fields şi dădeau băştinaşilor alcool, în schimbul produselor ţării şi a altor lucruri de preţ.

Împotriva unui astfel de negoţ erau, fireşte, toate guvernele. De aceea ei îşi construiseră două plute trainice, în mijlocul cărora era o gaură mare. Acolo instalaseră un motor puternic, care punea în mişcare o elice de vapor. În felul acesta puteau colinda, fără să atragă atenţia, insulele îndepărtate, căci plutele erau acoperite cu pământ în care înfipseseră tufe şi buruieni. Dacă se arăta vreun vapor; le lua drept o insulă mişcătoare. Alcoolul era adus în fiecare lună de un bric, care lua înapoi mărfurile obţinute.

Tatăl Ellenei murise de curând şi fraţii hotărâre ca fata şi se căsătorească cu cel mai tânăr. Atunci ea dăduse drumul pe apa celor doua scânduri prin care cerea ajutor.

George se interesa de celalalt Fields şi afla ca murise de curând, cam în acelaşi timp când el împuşcase pe fratele sau în lupta.

*

— A doua zi dimineaţa, căpitanul Farrow trase în larg cele doua plute – cărora băştinaşii le dăduse poeticul nume de „lumi plutitoare” – şi le scufunda cu ajutorul câtorva granate. Era o faptă bună pe care o făcea, căci alcoolul nu va mai otrăvii pe bieţii sălbatici.

Ellen fu luata pe bordul „Dox”-ului. Ea avea rude la Adelaida, unde căpitanul îi făgădui s-o duca.

Cel mai fericit era însă doctorul. Izbuti să-l hotărască pe Tonda să-l ducă în cripte, de unde lua cea mai frumoasă mumie, care era acum cea mai preţioasă comoara a sa. Ceea ce avea sa pătimească din pricina ei, e descris în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 064

Hans Warren

I.
NĂLUCA DE LA MIEZUL NOPŢII.

— NU, JEAN, asta nu i-o voi povesti căpitanului în nici un caz. Ştii doar bine că întotdeauna ne-a luat în râs pe noi doi pentru superstiţiile noastre. Nu, nu, te pomeneşti că-mi taie porţia zilnică de rom pentru ceai dacă scap vreo vorbă.

Căpitanul Farrow – care tocmai trecea de-a lungul gangului din mijlocul submarinului, ducându-se să-l viziteze pe Bertram în cabina sa – râmase în loc când auzi discuţia aceasta, care venea din magazia în care se aflau granatele şi gloanţele, precum şi câteva torpile. Recunoscu îndată glasul timonierului Gerard Plundow şi al lui Jean Brike şi cuvintele pe care le auzi îi stârniră curiozitatea.

— Gerard – auzi el acum vocea bătrânului tunar – eu nu găsesc nimic de râs în povestea asta. Şi nici nu poate fi vorba de superstiţie, căci ştii tu că mumii dintr-astea vechi au întotdeauna tainele lor. Ia gândeşte-te niţeluş la săpăturile vestite ale lordului Carnavon, care a scos la iveală mumia lui Tutankhamon. El şi însoţitorii săi şi-au găsit moartea din pricina unui blestem vechi de sute de ani. Mumia pe care doctorul Bertram al nostru a scos-o din muntele acela misterios va fi având şi ea tainele ei. Trebuie să mărturisesc ca nu prea mă simţeam bine când a fost adusa la bord. Eu unul n-aş putea dormi nicio noapte ştiind că în cămăruţa de alături se află un om uscat dintr-aia.

— Jean, exclamă celălalt, agitat – n-ai observat că de ieri doctorul arată foarte rău, că are o privire ciudata, ca şi cum ar vedea lucruri necunoscute nouă? Nu m-ar mira de fel dacă şi dânsul ar fi văzut mumia rătăcind prin încăperile submarinului nostru.

Căpitanul trebui sa se stăpânească pentru a nu izbucni în râs. Curios peste măsură, ascultă mai departe şi cu mare bucurie îl auzi pe Jean Brike urmând:

— Gerard, sa ştii ca mumia vrea să se înapoieze la locul ei. Eu unul cred că nu e cu neputinţă ca uneori să mai gândească şi să simtă la fel ca noi ceilalţi, cei vii, vreau adică să spun ca s-ar putea ca sufletul să se întoarcă iar în trup, pentru că trupul nu s-a prefăcut încă în pulbere. Dar ia mai povesteşte odată cum s-au petrecut lucrurile, căci n-am priceput bine ce spuneai adineaori, fiindcă mă uluiseşi rău de tot.

— Aveam rondul de la ora unsprezece – începu timonierul – şi tocmai treceam prin cabina de comandă, unde îi dădusem raportul dlui Brun, când mi se păru că cineva se uită la mine. Cunoşti şi tu simţimântul acela care te sileşte uneori să te uiţi îndărăt, crezând că cineva e în spatele tău. Şi aşa s-a făcut că m-am întors şi eu, însă n-am putut vedea nimic. Dar când am ieşit din cabina de comandă, pe gang,

aproape să mi se oprească inima în loc de spaimă, căci am văzut lămurit cum mumia deschise uşa de la încăperile doctorului şi intră înăuntru. Mă ciupii de braţ să văd dacă nu visez. Dar era aievea. Nu mă puteam mişca să dau alarmat atât eram de înmărmurit şi mi-am venit în fire abia când mumia a închis uşa în urma ei.

— Hm… şi de ce n-ai raportat, mă rog ţie? întrebă tunarul.

— Jean, n-am cutezat, mărturisi Plundow. M-am temut că mă vor lua toţi în râs. Nu ţi-aş fi povestit nici ţie, dacă privirile tale speriate nu m-ar fi izbit. Dar te rog şi nu scoţi o vorbă – eu nu voi pomeni nimănui despre asta până nu va mai vedea şi altul rătăcind mumia, de care doctorul susţine că a fost cândva un rege.

— N-ai grijă, nu voi sufla un cuvânt, răspunse timarul. Dar eu te cred, Gerard, căci am văzut până acum lucruri atât de ciudate încât nici un om nu le-ar lua drept adevăruri.

Farrow zâmbi pe sub mustaţă. Pomi mai departe şi peste câteva clipe deschise uşa cabinei infirmerie. Doctorul nu era acolo, dar Farrow ştia că nu poate fi decât în cabinetul de rarităţi, unde strânsese tot solul de obiecte şi trofee.

Bătând în uşa acestei încăperi, nu primi nici un răspuns. Intră atunci dreptul şi-l văzu pe doctor stând la măsuţa îngustă din odaie. În faţa lui se afla un bloc de scris, dar mână în care ţinea condeiul sta nemişcată pe tăblia oţel a mesei. Capul era aplecat într-o parte, în direcţia unde, lângă un raft de fier, se afla mumia regală.

— Doctore, ce ti s-a întâmplat? strigă căpitanul.

Bertram se trezi ca dintr-un vis, îşi trecu mâna peste frunte şi-şi întoarse încet fata spre Farrow.

— Ah, domnul căpitan, zise el ca în vis… Eu… eu… tocmai mă gândeam cu încordare, cum de a ajuns aici în Oceanul Pacific mumia aceasta care este, fără îndoială, de origină sud-americană.

— Taina asta nu cred s-o poţi dezlega, răspunse Farrow.

Apoi urmă, zâmbind:

— Eu unul aş închide undeva mumia, dragă doctore, căci tocmai am auzit din gura lui Plundow că are obiceiul să colinde noaptea prin submarin.

Se aştepta ca doctorul să izbucnească în râs, dar spre uimirea lui, Bertram rămase serios şi răspunse:

— Da, da, numai dacă ar folosi la ceva…

— Dar bine, doctore, ce nu? strigă căpitanul. Nu cumva vrei să spui că şi d-ta crezi în prostiile astea?

Cu glas ciudat de rece, Bertram urmă:

— Până acum n-aş fi crezut nici eu în asta, dar am devenit de altă părere.

— Vorbeşti serios, doctore? întrebă Farrow, îngrijorat Nu cumva ultima aventură te-a cam slăbit? Nu arăţi bine de loc, poate că te-ai

îmbolnăvit de friguri.

— M-am gândit şi eu la asta, căpitane, dar pulsul meu e foarte normal şi nu observ nici un semn de friguri. Nu pot râde însă de spusele lui Plundow, căci eu însumi am văzut mumia rătăcind pe aici noaptea trecută.

Căpitanul se aşeză scăunel alături de doctor şi privind cu îngrijorare sincera pe vechiul său camarad, întrebă:

— Doctore, te mai întreb odată: vorbeşti serios? Nu eşti de părere că ai visat?

— Nu, dragă căpitane – răspunse medicul, zâmbind.

— Crede-mă ca sunt complet normal. Mi-am spus şi eu la început că poate să fi visat, dar m-am încredinţat apoi că nu e aşa. Eram treaz când mumia regală a trecut prin cabina mea şi s-a înapoiat după vreo jumătate de oră.

— Ia povesteşte-mi mai amănunţit ce s-a întâmplat, îl rugă Farrow, după câteva clipe de tăcere.

— Hai să auzim!

— M-am trezit cu puţin înainte de ora douăsprezece – începu doctorul – şi prima privire căzu pe cadranul luminos al ceasornicului meu. Tocmai vroiam să mă întorc pe partea cealaltă, când văzui o ciudată rază de lumină. Uşa a doua a acestei încăperi, care duce în dormitorul meu, stătea deschisă, deşi eu o închid în fiecare seară. Aşa făcusem şi seara trecută. Crezui că visez şi mă ciupii de braţ, căci în uşă apăru mumie, străbătu încet încăperea şi dispăru în cabina-infirmerie. Vrui să strig, să sar în sus; dar nu putui scoate nici un sunet, nu putui mişca nici un membru. Peste o jumătate de ceas apariţia se înapoia, intră în cabinetul de rarităţi şi închise uşa în urma ei. Abia atunci mă trezii din înmărmurire, sării repede în picioare, alergai – deşi cu groaza în suflet – în cabinet şi văzui mumia stând liniştită lângă raft, unde se mai află şi acum. Nu ştiu cât timp m-am holbat la ea, dar când mă înapoiai în sfârşit în patul meu văzui cu mirare că era ceasul unu. Adormi îndată şi când mi trezii dimineaţa crezui că am visat urât petele vinete de pe braţul meu stâng mă încredinţară însă ca am fost totuşi treaz.

Farrow căzu pe gânduri, în care timp nu-şi luă ochii de la mumia misterioasă. Cu multă măiestrie, vechii preparatori au aşezat în figura uscată, ochi din tablă vopsită în culori luminoase - cum lămuri doctorul – şi care păreau vii. Aceşti ochi făceau o impresie sinistră şi te străpungeau parca. Farrow simţi un fior trecându-i prin trup, îşi întoarse repede privirea de la aceşti ochi şi zise cu o nepăsare prefăcută:

— Dragă doctore, n-ar fi fost oare cu putinţă ca să te fi ciupit la mână în vis? Asta mi se pare mai probabil decât ca uscătura asta să se fi plimbat pe aici.

— Fireşte, fireşte – încuviinţă Bertram – şi eu mi-am zis aşa. Dar cu toate astea sunt încredinţat că eram treaz când mumia umbla prin cabină. Spuneai doar şi d-ta, dragă căpitane, că a văzut şi Plundow mumia.

— Aşa cel puţin povestea prietenului său de idei Jean Brike. Dar acum îţi spun că poate să fi auzit ceva, de la tine. Ai vorbit cuiva de întâmplarea asta?

— Am cam vorbit – încuviinţă doctorul – i-am povestit lui George, căci se interesează şi el mult de mumie. El mi-a făgăduit însă să nu sufle un cuvânt.

— Atunci să ştii că Plundow a auzit povestirea d-tale şi când s-a culcat azi dimineaţă după ce şi-a terminat slujba, a avut acelaşi vis. Cu imaginaţia lui e lesne cu putinţă. Cred că asta e cea mai bună explicaţie cu privire la presupusa plimbare a mumiei.

Chipul doctorului se lumină la vorbele acestea ale căpitanului. Cu glas schimbat el zise:

— Poate să ai dreptate – să ştii că aşa s-or fi întâmplat lucrurile. Şi îţi voi urma sfatul şi voi lega diseară mumia.

Farrow râse vesel, dar deodată se întunecă la faţă şi întrebă:

— Când i-ai povestit lui George istoria asta ciudată, doctore? Plundow mai era treaz sau se dusese la culcare?

— Era parcă treaz, l-am văzut puţin mai târziu pe gangul principal, când am ieşit împreună cu George din infirmerie. Tocmai se ducea spre dormitorul echipajului.

— Ei, da, acum ştiu cu siguranţă ce e, zise Farrow, mulţumit – nu mă mai poţi încredinţa că d-ta şi Plundow eraţi treji, când aţi visat ce vi s-a părut că vedeţi.

Zâmbind, căpitanul ieşi din cabinetul doctorul şi se duse în magazia cu muniţii. Găsi acolo pe Plundow şi Brike, care aranjau granatele şi celelalte moniţiuni.

— Ascultaţi, dragii mei, începu Farrow cu glas blând – m-a auzit întâmplător adineauri ce vorbeaţi amândoi despre mumie. Vin de la doctor, care mi-a povestit că a avut un vis ciudat şi anume: cică ar fi văzut mumia umblând prin cabina lui.

— Dumnezeule sfânt! exclamă Plundow, speriat – a văzut-o aşadar şi domnul doctor. Sfânta Fecioară! Şi eu mă mângâiam în faină cu gândul că mă voi fi înşelat. Ore va sa zică e adevărat.

— Nu, nu e adevărat – răspunse Farrow cu asprime.

— Cum se poate să crezi o prostie ca asta, dragă Plundow. Azi dimineaţă doctorul i-a povestit domnului George visul său; d-ta, Gerard, ai auzit cele ce vorbeau, apoi ai visat şi acum o iei drept realitate. Te-aş ruga mult, dragul meu, să ţii povestea asta pentru tine. Şi d-ta, Brike, sa fii bun să nu pomeneşti de visul ăsta pe care ţi l-a povestit Plundow.

— Am înţeles, domnule căpitan! răspunseră cei doi camarazi.

Farrow părăsi magazia, încredinţat în sinea sa că Plundow nu va da crezare vorbelor lui.

Când ajunse în cabina sa îl găsi acolo pe George.

— Tată – îl întâmpină tânărul – ai auzit povestea doctorului? Ce zici de ea?

— Că Bertram a visat şi atâta tot, răspunse căpitanul, calm.

— L-am convins eu că aşa e. şi ciupitura aia de la braţ şi-a făcut-o în vis. Plundow o fi auzit convorbirea voastră, când s-a dus să se culce şi după ce a avut acelaşi vis, n-a avut altă treabă decât să-l povestească lui Jean Brike. Eu i-am oprit cu asprime sa nu povestească şi altora şi te-aş ruga şi pe tine să-ţi ti gura. Altminteri te pomeneşti că visează şi ceilalţi camarazi mumia şi o văd dând târcoale prin submarin.

— Fireşte că voi tăcea – răspunse George imediat – dar crezi tu într-adevăr, tată, că doctorul a visat numai? A spus-o doar atât de amănunţit şi serios…

— Dar bine, George, zise căpitanul cu imputare, eşti tu de părere că mumia a luat-o razna? Cum îţi poţi închipui aşa ceva?

— Nu ştiu nici eu, tată. Dar se poate ea un om, vreun băştinaş mai mărunţel, să fie ascuns înăuntrul mumiei. Bătrânul vrăjitor al sălbatecilor şi-o fi păstrat prin asta marea lui înrâurire. Acum probabil că piticul cu mască de mumie a pornit prin submarin să-şi caute de mâncare. De ce n-ar fi cu putinţă?

— E drept că noi am văzut multe lucruri care păreau imposibile oricărui om normal, zise Farrow, îngândurat – aşa dar şi această explicaţie ar putea fi întemeiată. Ia să mergem amândoi la doctor şi să cercetăm bine mumia, împreună cu el.

Când tatăl şi fiul intrară în cabinetul de rarităţi al lui Bertram, nu-şi putură opri râsul, căci savantul medic era ocupat tocmai să lege cu funii groase mumia. Farrow îi împărtăşi părerea lui George, ceea ce-l făcu pe doctor să rămână o clipă cu gura căscată, apoi însă dădu din cap şi zise:

— Să ştii că băiatul a avut o idee bună, ia să cercetăm mumia cu toată atenţiunea. Eu mi-am propus de fapt, să fac treaba asta abia când vom ajunge pe „Insula odihnei” - dar mai bine acum.

Desfăcu din nou funiile, apoi ajutat de George, duse mumia grea în cabina-infirmerie şi o aşeza pe masa de operaţie.

Cu multă băgare de seamă îndepărtară îmbrăcămintea multicoloră de pe trupul uscat, dar tovarăşii văzură îndată ca aveau de-a face într-adevăr cu un corp omenesc, pe care arta preoţilor vechi izbutise să-l prepare în aşa fel încât să-şi păstreze formele. Carnea, care acoperea oasele cu a fâşie subţire, făcea impresia de piele de ghete.

— E exclus ca trupul acesta să fie găunos – zise doctorul – aşa că

nu se poate ascunde un pitic într-unsul. Ia să-i examinăm şi spatele.

Mumia fu întoarsă, apoi doctorul dădu de o parte vestmintele largi. În clipa următoare, scoase o exclamaţie de mirare şi se aplecă deasupra spatelui gol.

II.
MISTERUL SPOREŞTE.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT? întrebă Farrow, surprins.

— Un pergament vechi, îngălbenit, e legat aici cu o curea de piele. A căpătat aproape aceeaşi culoare ca însăşi mumia. E foarte interesant şi poate că vom afla pe calea asta explicaţia cum au ajuns aici mumiile.

Doctorul tăia cu un cuţit fâşia de piele şi scoase documentul. Cu o grabă lesne de-nţeles, puse iar în ordine veştmintele bogate, apoi duse împreună cu George mumia în cabinetul de rarităţi.

— George, leag-o d-ta – zise Bertram – în vremea asta eu voi încerca să citesc documentul.

Doctorul se aşeză imediat la masa de lucru, aprinse lampa şi puse pergamentul înaintea sa. Îi privi întâi cu băgare de seama, fără să-l despătureze, apoi se adresă lui Farrow, care se apropiase de el:

— Domnule căpitan, asta pare să fie un soi de piele cum rar se vede şi anume piele omenească, preparată cu artă. Cred că conţine o comunicare foarte importantă.

Cu mare grijă despături documentul, dar clătină capul cu părere de rău când privi literele zugrăvite în roşu pe piele.

Pare să fie latineşte – zise el – dar o combinaţie care ma face să bănuiesc că e vorba de scriere secretă. Poate dura mult până s-o descifrez. Păcat, altminteri aş fi ştiut îndată ce taină poartă cu el mortul acesta. Presupun că documentul a fost legat pe trupul său odată cu îmbălsămarea, aşa c-o fi şi el vechi de câteva sute de ani.

— O scriere secretă! exclamă George care, terminându-şi treaba, venise şi el în cabinetul doctorului – o, ăsta e foarte interesant. Ia s-o văd şi eu, poate izbutesc s-o descifrez.

— Ei, atunci puneţi-vă voi pe treabă – zise Farrow – eu mă duc mai bine în turn. Azi e vreme frumoasă şi ar fi păcat să-mi pierd timpul pe aici.

Zâmbind, observă graba cu care tânărul se aşeza lângă doctor, apoi părăsi cabinetul, după ce mai aruncă o privire mumiei. Tresări uşor, căci i se păru că ochii misterioşi avură o lucire ironică.

Ajuns în turn, căută să-şi facă curaj şi privi câtva timp în largul mării. Întinsul albastru era calm şi soarele îl făcea să sclipească feeric. Era o zi cu adevărat minunată.

Răsuflând uşurat, căpitanul întoarse capul şi-l privi pe Petre

Uriaşul, care era la cârmă. Tresari, căci zări o trăsătură ciudată pe chipul credinciosului servitor.

— Petre, ce e cu tine? întrebă el posomorit.

Primul său gând fu că Plundow istorisise totuşi mai departe povestea visului său.

Dar Uriaşul se făcu roşu ca focul şi răspunse încurcat:

— Nu ştiu ce să cred, domnule căpitan, am un simţimânt neplăcut pe care nu mi-l pot lămuri, îmi spune inima că ne aşteaptă o primejdie, n-aş putea spune însă de unde ar putea veni.

— Probabil că din cauza timpului care e atât de frumos încât e cu totul neobişnuit pentru noi, zise Farrow, serios.

— Ce vezi tu colo? urmă el, văzând că Uriaşul întorsese capul, privind spre Răsărit.

Petre îşi frecă ochii, râse încurcat şi răspunse:

— Mi se părea că am văzut colo în zare o pată mare galbenă. De un galben luminos, cam ia fel ca veştmântul pe care-l poartă mumia domnului doctor.

— Mumia? exclamă Farrow, iritat. Cum de ţi-a venit în gând una ca asta?

— De, nici eu nu ştiu, răspunse Uriaşul.

Se uită la căpitan, apoi îşi întoarse privirea spre Apus şi rămase cu ochii holbaţi. Farrow se-ntoarse fulgerător şi se sperie.

La Apus, orizontul avea o înfăţişare sinistra. Cerul era acoperit de un galben ciudat, ca de pucioasă, un galben care-l făcu şi pe căpitan să se gândească îndată la culoarea veştmântul mumiei. El ştia însă şi ce însemna galbenul acesta: în curând se va stârni dinspre Apus un ciclon puternic.

— Hm… proastă afacere, Petre – zise el, calm însă.

— Va trebui să ne afundăm la zece metri, sau poate chiar mai mult, ca să nu-i simţim prea tare suduiturile. S-ar putea chiar să ne abată din drum şi să ne alunge puţin spre Răsărit.

— Da, într-acolo unde am văzut tocmai pata galbenă – pata care mi-a adus aminte îndată de mumia aia blestemata.

— Petre, de spui „blestemată”? întrebi căpitanul, căutând să-şi păstreze calmul. Mumia are o valoare neasemuită, noi am cercetat-o tocmai cu amănunţime şi am văzut că e ceva foarte interesant.

— O fi, dar vezi dumneata, e grozav să ai pe bord un om uscat. Cine ştie dac-o ieşi bine povestea asta.

— Măi Petre, ce e cu tine? făcu Farrow, necăjit.

— Ţi-e frică de un om mort? Zău nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta.

Uriaşul se făcu roşu ca racul, apoi zise:

— Domnule căpitan, eu nu mă tem de oameni, fie ei morţi ori vii. Dar nu-mi dă pace gândul că omul acesta – chiar dacă e mort de sute

de ani – nu şi-a găsit liniştea în mormântul lui. Nu-s eu atât de superstiţios cum mă credeţi, însă cred că mortul ăla ne va aduce nenorocire, atâta timp cat se află pe vasul nostru.

— Ştii că ai haz! Atunci câte nenorociri trebuie să lovească toate muzeele din lume, unde zac cu zecile asemenea mumii! Petre, Petre, te-oi fi molipsit de la Jean Brike. Dar lăsă că o sa te ruşinezi tu singur când vei vedea că biata mumie nu ne va aduce nici o nenorocire. Sau nu cumva vrei să susţii că ea a adus ciclonul acela care vine dintr-acolo?

— Cu toate astea e ciudat că vine dinspre Apus şi vrea să ne zvârle în spre punctul unde s-a zărit pata galbenă. Mai bine ar fi; să ne afundăm repede, domnule căpitan.

— Bine, cară-te jos Petre, ne vom cufunda.

În vreme ce pompele sugeau apă în tancurile de balast, căpitanul rămase, cu privirea aţintite spre apus, clătină apoi capul cu necaz, coborî scăriţa de fier şi închise capacul turnului în urma lui.

— Vine un ciclon, spuse el lui Rindow, care se afla în cabina de comandă şi-l privea întrebător.

— Socot că-l vom simţi chiar dacă ne vom afunda cât mai adânc. Să ne lăsăm până la cincisprezece metri şi să aşteptăm acolo.

Batometrul arăta opt metri, când vasul fu zguduit de la un capăt la altul. Era o izbitură uşoară şi ei îşi dădură îndată seamă de ce e vorba.

— Un banc de nisip – zise Farrow, scurt – asta n-aş fi crezut. Marea arăta pretutindeni deopotrivă de limpede. Îndărăt cu toată puterea! dădu comanda în porta-voce.

Electromotoarele funcţionau din plin, dar „Dox”-ul nu se clinti.

— De sigur, pământ moale în care ne-am împotmolit… – murmură căpitanul, furios.

— Asta ne mai lipseai La adâncimea asta mică ciclonul ne va da mult de lucru.

Dădu comanda sa se pornească elicea câtva timp înainte, apoi iar înapoi, dar nici prin manevra asta nu izbutiră se-ndrepte vasul în stare de plutire.

— Totul e în zadar, zise Farrow în cele din urmă, înălţând din umeri. Trebuie să aşteptăm până ce furtuna va fi răscolit marea. Atunci apele răzvrătite ne vor smulge, desigur, din mâl. E drept că şi atunci vom mai avea de furcă până s-ajungem la o adâncime potrivită.

— Cine ştie ce ne mai aşteaptă – zise Rindow, îngândurat.

— A, uite că s-a şi pornit.

O smucitură uşoară zgudui vasul. Cea dintâi manifestare a ciclonului apropiat trebuie să fi stârnit valuri înalte de câţiva metri pe mare, ca să se simtă până la adâncimea aceasta.

Se scurseră câteva minute, apoi se produse un şir de suduituri destul de tari. Când elicea începu sa se învârtească cu putere îndărăt,

se produse o smucitură, vasul se desprinse din încleştarea bancului de nămol şi toţi camarazii răsuflară uşuraţi. Petre, Plundow şi Brike stăteau şi ei în cabina de comandă; pe chipurile lor era zugrăvită o vădită îngrijorare, care l-ar fi făcut pe căpitan să înjure dacă ar fi observat-o.

Pompele funcţionară din nou, submarinul se afunde încet până la nouă metri, mergând tot înapoi. Urmă iar o zguduitură… „Dox”-ul se aşezase taman între două bancuri de nămol sau humă şi se găsea, probabil, între ele, ca într-o albie.

Elicea se-nvârtea cu furie înainte, vasul se desprinse, dar în clipa următoare deveni o jucărie a furtunii dezlănţuite.

— Rindow, ce părere ai d-ta? întrebă căpitanul.

— Să ne-ndreptăm spre Apus? Poate că astfel izbutim să ieşim din câmpul de acţiune al ciclonului.

Primul ofiţer stătu niţel să chibzuiască, dar înainte de a putea răspunde se auzi glasul liniştit al lui Petre Uriaşul:

— Trebuie să mergem spre Răsărit, domnule căpitan. Vom ajunge şi acolo.

— El, drace, iar ţi s-a năzărit vreo superstiţie sau o presimţire! izbucni Farrow.

— Pata aia galbenă nu-ţi mai dă pace, după cum văd. Eu spre Apus vreau să mă duc, înţelegi?

În aceeaşi clipă se stinse lumina în submarin, electromotoarele se opriră din mers şi apele răvăşite răsuciră vasul, ca să-l târască spre Apus.

— Am bănuit eu… mormăi Petre liniştit – dar nu ni se va întâmpla nimic până vom ajunge acolo.

Imediat se aprinseră câteva lămpi de buzunar. Farrow cercetă batometrul, care arătă nouă metri adâncime, apoi telefona necăjit în sala maşinilor, cerând să i se răspundă ce se întâmplase. Hagen zise că se produsese un scurtcircuit brusc şi se va grăbi să repare defectul.

— Hm… atunci nu putem deocamdată decât să rămânem în apă, zise Farrow.

— E drept că suntem târâţi spre Răsărit, dar nădăjduiesc că nu ne vom izbi de vreun alt banc, căci ar putea deveni neplăcut pentru noi. Dumnezeule, ăsta trebuie să fie ciclon, nu glumă, dacă-l simţim atât de tare le adâncimea unde ne aflăm.

Submarinul era aruncat, într-adevăr, încoace şi-ncolo, se apleca când pe-o parte, când pe alta. Camarazii trebuiră să se încleşteze de drugi cu toată puterea, ca să nu fie aruncaţi ca nişte mingi.

O tăcere apăsătoare domnea în cabina de comandă. Deodată se auzi glasul limpede al lui George:

— Ah, păcat, s-a produs un scurt circuit? Eu cu doctorul am izbutit să traducem cu preciziune aproape primul rând al documentului. Tată,

un călugăr a fost acela care l-a scris. El spune într-unsul că diferiţi oameni de seamă al regatului au fost trimişi în Apus, pentru că regele îi învinovăţise că ar fi pus la cale comploturi. Chiar şi fratele regelui ar fi fost îndepărtat şi lui vroia călugărul să-i predea documentul. Doctorul e de părere că în Răsărit ar mai fi o insulă pe care ar fi debarcat de asemeni Aztecii alungaţi, căci trebuie să îi fost mult mai mulţi decât am găsit noi în muntele acela.

Căpitanul tresări fără voie. Se părea într-adevăr c-ar fi o legătură între punctul galben pe care-l văzuse Petre, ciclonul furios care ţâra vasul spre Răsărit şi scurtcircuitul brusc care-l împiedeca să se îndrepte spre Apus, împotriva uraganului năprasnic.

Telefonul interior începu să zbârnâie şi Hagen vesti:

— Am găsit defectul, domnule căpitan. Două cabluri principale s-au ars. Lucrăm de zor, dar mai poate dura o jumătate de ceas până să isprăvim. Electromotoarele au fost prea mult puse la încercare prin funcţionarea elicei în bancurile de nămol.

Minutele păreau ceasuri. În cabina de comandă tăceau cu toţii. Deodată simţiră că vasul se smuceşte, fiind târât spre nord-est, dar numai un drum scurt, apoi fu din nou dus spre Răsărit.

— A fost vreo piedecă înaintea noastră – zise Farrow, calm. Am avut mare noroc. Ei, dar ce s-a întâmplat iar?

III.
INSULA MORŢII.

ÎNTREBAREA CĂPITANULUI era îndreptăţită, căci vasul fu răsucit în unghi drept spre Sud, apoi iar spre Răsărit. Şi deodată apele răscolite păreau să se fi liniştit, căci mişcările neregulate ale trupului de otel încetară şi „Dox”-ul nu mai era târât înainte atât de furtunos.

— Să se fi potolit atât de brusc ciclonul? întrebă Rindow.

— De cele mai multe ori aşa se întâmplă lucrurile, dar atunci marea ar trebui să mai rămână agitată câtva timp. Zău nu pricep această liniştire bruscă şi ciudată.

— Probabil că am fost târâţi în jurul unei insule mari – zise Farrow – şi acum ne aflăm pe partea ei de răsărit, unde fireşte că marea e mai liniştită, deoarece insula opreşte întrucâtva furia ciclonului.

— Să ştiţi că aşa este – încuviinţă Rindow – păcat că nu funcţionează motoarele, căci atunci am putea să rămânem pe loc. Mă tem că vom fi târâţi încet mai departe, până vom nimeri iar în apele agitate.

— La asta mă aştept şi eu, răspunse căpitanul.

— De-ar termina odată Hagen reparaţia. Acum ne-am putea ridica fără teamă la suprafaţă, fiindcă marea pare să fie liniştită. Am şti cel puţin unde ne aflăm.

Abia termină vorba căpitanul, că becurile electrice se şi aprinseră şi electromotoarele începură să zbârnâie.

— Reparaţia s-a făcut, raportă inginerul prin porta-voce.

— Elicea cu jumătate putere îndărăt, comandă căpitanul.

Apoi completă:

— Goliţi tancurile de balast!

Submarinul începu să se-nalţă încetişor. Farrow ridică de tot periscopul. În cele din urma ieşi din apă şi imediat căpitanul dădu comanda pentru întoarcerea vasului îndărătul lor, la Apus; numai la două sute de metri depărtare, descoperise o insulă mare, lunguiaţă. „Dox”-ul fusese smucit pe după capătul ei de nord; probabil că în adâncime se formase un curent, care îşi urma drumul sub înrâurirea uraganului de la suprafaţă şi târâse cu el submarinul.

Elicea trăgea mereu vasul înapoi, acum însă cu pupa înainte, făcând un ocol spre Sud. După ce se făcu virajul şi prora vasului arătă spre insulă, căpitanul lăsă elicea să se învârtească înainte. Submarinul se înălţa tot mai mult, turnul se ivi în cele din urmă dintre valuri, apoi puntea, iar la comanda căpitanului, Petre deschise capacul şi toţi respirară cu nesaţ aerul curat care pătrunse imediat înăuntru.

Rotoarele Diesel începură să funcţioneze şi vasul porni acum, cu viteza redusă la jumătate, spre insulă.

Farrow părăsi locul de comandă şi urcă în turn urmat de George, Rindow şi Petre. Un tablou neobişnuit li se înfăţişă.

La nordul şi la sudul insulei se rostogoleau munţi uriaşi de apă spre Răsărit, cari, la vreo cinci sute de metri de insulă, se uneau şi porneau înainte într-un front larg. Ciclonul însuşi părea să se fi desprins de insulă şi să-şi fi năpustit furia asupra celor două capete ale insulei. Ca şi cum ar fi fost voinţa soartei, submarinul ieşise la suprafaţă tocmai în zona care era ocrotită.

— Ei, Petre – zise Farrow în ironie către Uriaş – se pare că am ajuns într-adevăr la pata aceea galbenă despre care vorbeai tu. Sunt curios să văd cum se va sfârşi aventura noastră. Cred că nu o să susţii acum că vreo putere misterioasă a trimis ciclonul acesta şi ne-a adus apoi pe noi încoace.

— Nu ştiu, domnule căpitan – răspunse Petre, calm – dar ciudat e oricum. Ne datorăm salvarea cu adevărat unei minuni. Cred că orice alt vas s-ar fi sfărâmat de coasta de vest.

— Şi eu cred că o datorăm faptului că ne-am afundat la nouă metri adâncime. Te-aş ruga să nu mai spui şi altora prostia în care crezi cu atâta încăpăţânare.

Farrow vorbise ceva mai aspru decât îi era obiceiul, dar în sinea lui şi el se gândea la concursul ciudat de împrejurări, care contribuise la salvarea vasului.

Petre rămase liniştit, părând să bănuiască ce se petrecea în sufletul

căpitanului său.

O dispoziţie cu totul ciudată domnea pe submarin din clipa când doctorul adusese pe bord mumia bătrânului Aztec.

Camarazii priveau cu încordare spre insulă, iar George îşi îndreptă toată atenţiunea către coasta împădurită a acesteia, care era lată de vreun kilometru.

Nu se zări însă nimic suspect. O plajă albă de doi metri lăţime se întindea în faţa fâşiei de pădure şi această plajă era cu desăvârşire netedă. Submarinul se apropiase până la vreo treizeci de metri de coastă şi Farrow îl lăsă să meargă cu viteza cea mai redusă, până ce se lipi de plajă.

Petre şi George săriră îndată pe uscat şi cu ajutorul a două funii – fixate de pupă şi de proră – priponiră vasul de nişte palmieri tineri dar trainici.

Pe punte se adunaseră în vremea asta toţi marinarii care erau de serviciu. Când George şi Petre se înapoiară la submarin, Farrow zise:

— Sunt de părere să rămânem aici câteva ceasuri până ce marea se va fi liniştit întrucâtva, apoi ne vom putea urma drumul. După cât s-arată insula, e complet nelocuită şi n-avem nici un motiv să debarcăm pe ea, astfel că această odihnă silită va decurge, probabil, fără nicio aventură pentru noi.

George şovăi însă să se urce îndărăt pe puntea vasului şi rugă pe căpitan:

— Tată, nu s-ar putea să fac o mică plimbare pe aici? Poate că găsesc ceva fructe bune de mâncat. Se pare că sunt fluturi rari, din care aş vrea s-aduc câteva exemplare iubitului nostru doctor.

— N-am nimic împotrivă, George – zise căpitanul – numai că va trebui să-l iei şi pe Petre cu tine şi să nu te îndepărtezi prea mult de submarin. Îmi făgăduieşti?

— Fireşte, tată, se grăbi să răspundă tânărul.

— Voi lua repede ce-mi trebuie pentru prins fluturi. Ce o să se mai bucure doctorul!

După cinci minute, George se înapoia cu cele trebuincioase pentru prins fluturi. Se adresă râzând tatălui său:

— Doctorul nu vrea să se deranjeze; pentru moment nu simte nici un interes pentru soiuri nouă de insecte. Se pare că a ajuns la un punct însemnat în cercetarea documentului acela vechi. Haide Petre, vom cerceta mai întâi marginea desişului, apoi vom pătrunde mai în adânc, dacă vom da de vreo spărtură pe undeva.

Porni înaintea Uriaşului, spre desiş şi avu norocul să prindă un fluture minunat cum nu văzuse încă până atunci. În vreme ce aşeză fluturele într-o cutie, Petre pornise mai departe dea lungul brâului de pădure. Deodată scoase o exclamaţie, de mirare.

George fu îndată lângă ei şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Petre?

— Mi s-a părut că am auzit un foşnet slab în desiş şi imediat după asta am văzut un trup omenesc negricios alunecând ca o umbră, răspunse Uriaşul în şoaptă.

— Lucru curat nu prea pare să fie pe aici. Domnule George, să ne înapoiem mai bine la submarin şi să spunem şi celorlalţi. Să nu ne pomenim cu sălbaticii în spinare.

— Ai dreptate, dar n-ar fi mai nimerit să iscodim mai întâii în desiş dacă nu cumva te-ai înşelat? Dac-a fost un om, atunci desigur că trebuie să fi lăsat urme.

— Fără îndoială – încuviinţă Uriaşul – numai că nu ştiu dacă facem bine pătrunzând singuri în desiş. S-ar putea să fie ascunşi acolo mai mulţi băştinaşi, care ne vor ataca la repezeală. Mai nimerit ar fi să ne întoarcem şi să luăm câţiva camarazi cu noi.

— Dar dacă te-ai înşelat? zise George.

— Rămâi puţin în urma mea, mă furişez eu în desiş să cercetez locul. Dacă voi fi atacat într-adevăr de băştinaşi, n-ai decât să-i împuşte.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul depărta crengile şi se strecură prin deschizătură. De nevoie, Petre trebui să-l urmeze.

George se afla la vreo trei metri de dânsul. Îşi făcu loc cu dibăcie printre tufe, rămase apoi în loc şi strigă încetişor înapoi, peste umăr:

— Petre, ai dreptate, aici e întipărită o urma de picior gol. Ce zici, să înaintăm? Omul pare să fi fost singur. Poate că descoperim satul şi putem da apoi un raport amănunţit tatei.

Uriaşul cerceta atent urma, apoi răspunse:

— Da, a fost singur; o fi fost vreo iscoadă, care a venit încoace din întâmplare. Să vezi că o să scoale acum tot satul în picioare, dar poate izbutim până atunci să vedem ceva de folos pentru noi. Prea repede nu vor cădea de acord băştinaşii, când va fi vorba să dea un atac asupra vasului.

Urmele omului erau deştul de lămurite. Părea să nu-şi fi dat nicio osteneală să-şi şteargă urmele, sau să se ferească să le lase. Se părea ca se strecurase în mare grabă printre tufe, fără să ia seamă că frângea ramuri sau rupea frunze. Cei doi camarazi merseră după urme cât putură mai repede şi în cele din urmă ajunseră într-o pădure de palmieri, unde umbletul era mai uşor. Dar şi aici putură urmări lesne urmele băştinaşului, căci călcase în picioare buruienele ce creşteau în umbra palmierilor.

— Petre – şopti George – se vede treaba că ivirea noastră l-a înspăimântat rău pe băştinaş. Nu s-o fi ascunzând oare ceva cu totul deosebit aici? Nu ştiu ce să zic, dar am presimţirea că iscoada asta a bănuit aproape venirea noastră pe insulă.

— Domnule George şi eu m-am gândit la aşa ceva – răspunse Petre.

— N-am vrut să-ţi spun însă, de teamă să nu mă iei în râs. Chiar pe noi nu ne-or fi aşteptat băştinaşii, dar probabil că aveau aici mereu o iscoadă pe coasta de răsărit, cârc aştepta sosirea vreunor Albi.

Cei doi camarazi mai merseră cinci minute prin pădure, apoi se opriră în acelaşi timp, ca înţepeniţi. În faţa lor se făcea un luminiş mare, ale cărui margini cădeau în pantă spre punctul central. Acest punct central era însă un lac uriaş, cu o suprafaţă de vreo jumătate kilometru.

Pe marginea de nord a suprafeţei întinse, care făcea impresia unul crater, se aflau multe colibe de crengi; acestea păreau destul de trainice şi de încăpătoare. O mare însufleţire domnea printre colibe.

Un punct mic, negricios, alerga nebuneşte spre colibe. Era iscoada care vestea sosirea străinilor. Puncte asemănătoare dădură buzna din colibe în întâmpinarea lui şi totul părea un muşuroi de furnici în plină activitate.

— Asta e interesant de tot! făcu George.

— Aici trebuie să se fi format de foarte multă vreme un crater, care s-a stins apoi şi ai cărui pereţi s-au acoperit cu plante pitice. Ia te uită cât de agitaţi sunt locuitorii satului. Ivirea noastră a avut o înrâurire ciudată. Pare să fie un trib puternic şi aş fi de părere să ne întoarcem mai bine şi să-i spunem tatei ce am văzut. Vasul nostru trebuie pus îndată în poziţie de apărare, căci nu se ştie ce se poate întâmpla:

— Socot că tribul are cel puţin două sute de războinici – zise Petre.

— Sunt înarmaţi cu suliţi şi măciuci, aşa că ne pot fi primejdioşi. Hai să ne întoarcem, domnule George şi să dăm de ştire căpitanului.

— Aşteaptă o clipă, trebuie să vedem mai întâi ce gânduri au. Poate că ne sunt prietenoşi. Ia te uită, pare să aibă loc o consfătuire importantă – uriaşul ăla sălbatic din mijloc o fi căpetenia. Păcat că n-am luat ocheanul. Oho, ăla o fi vrăjitorul… Ciudat, pretutindeni e la fel.

Ochii ageri ai celor doi camarazi zăriră o făptura înalta, fantastica – ce se ivise dintr-o colibă aşezată mai la o parte Mulţimea, se dădu în lături şi vrăjitorul păşi mândru înainte, se opri în faţa căpeteniei şi păru să ţie un discurs, la sfârşitul căruia băştinaşii izbucniră în exclamaţii care păreau să fie de aprobare. Se produse iar o mişcare furtunoasă, apoi se formă un nou drum în masa negricioasă de oameni, de data asta însă pe partea care ducea spre lacul din crater.

Căpetenia şi vrăjitorul păşiră alături spre lac, urmaţi de câţiva războinici care duceau între ei un porc care se zbătea grozav. La oarecare depărtare veneau ceilalţi locuitori ai satului.

— Ce-or fi având de gând cu bietul râmător?

— Ce-or fi având de gând cu bietul râmător? mormăi Petre.

— Te pomeneşti că se pregătesc de vreo jertfă!

Convoiul băştinaşilor se puse încetişor în mişcare spre lac Când

căpetenia şi vrăjitorul ajunseră la mal, cel din urmă se apropia de râpa, care se afla la vreun metru şi jumătate deasupra apei şi începu să facă gesturi imploratoare cu braţele.

— Aha, or fi bănuind că se ascunde vreun demon în acul acesta – îşi dădu cu părerea George – de sigur că vor să jertfească porcul.

În vremea asta, băştinaşii formaseră un semicerc de-a lungul ţărmului. Vrăjitorul făcu acum o mişcare poruncitoare şi războinicii care duceau porcul aruncară animalul în apă.

Râmătorul încercă îndată să înoate îndărăt la ţărm, dar fu alungat cu pietre şi speriat de ţipetele asurzitoare ale locuitorilor. Se întoarse înspăimântat, încercând să străbată lacul înot spre celălalt ţărm.

— Ciudat! zise George.

— Poate vor să vadă pe care parte urcă porcul pe ţărm. O fi şi asta un fel de oracol pentru el. Asta îmi aminteşte de...

Îşi rupse vorba şi apucă braţul lui Petre. Înotând din toate puterile, porcul ajunsese în mijlocul lacului, când… se desprinse de pe fundul negru un trup uriaş, albicios, ţâşni în sus cu iuţeala fulgerului, doi, trei şerpi se avântară din apă încolăcindu-se în jurul porcului, care se zbătea sălbatic. Monstrul albicios se lăsă pe urmă iar în jos, trase jertfa cu sine în adânc, un nor negricios se răspândi – şi atât.

— Ia te uită! făcu George, speriat.

— Care va să zică astfel de locuitori are locul acesta. Atunci nu mă miră deloc că locuitorii cred că sălăşluieşte un demon într-unsul. Aha, oracolul lor pare să fi căzut favorabil pentru ei, au pornit să dănţuiască întocmai ca nebunii. Şi acum aduc ramuri verzi şi se rânduiesc într-un convoi lung. Hai repede. Petre, trebuie să ne înapoiem. Am impresia că vom fi primiţi prieteneşte de ei.

Băştinaşii păşeau într-adevăr într-un convoi lung spre desiş. Fiecare ducea în mână o ramură încărcată cu frunze, pe care o agita vesel. Semnul acesta pacific e răspândit în lumea întreagă, dar trebuie să fii totuşi cu băgare de seamă, căci sălbaticii sunt şireţi nevoie mare.

George şi Petre se înapoie în grabă la submarin. Când ajunseră la plajă, camarazii, înarmaţi până în dinţi, tocmai se pregăteau să părăsească puntea. Dispariţia celor doi tovarăşi stârnise mare îngrijorare şi cu atât mai mare era acum bucuria când îi văzură întorcându-se teferi.

George povesti repede cele ce văzuse, adăugând că băştinaşii veneau acum. După cât se părea cu gânduri paşnice.

Căpitanul era însă prevăzător. Ordonă sa vie pe punte toţi marinarii liberi, fiecare înarmat cu puşcă şi granate de mână. Pe de alta parte, Jean Brike trebuia să-şi încarce tunul cu o granată de gaze.

Când pregătirile fură terminate, doctorul se ivi în turn foarte agitat.

— Domnule căpitan, George – strigă el – am izbutit să descifrez mai departe documentul acela vechi. E vorba acolo de o insulă a

morţii, pe care sălăşluieşte un demon căruia trebuie să i se aducă jertfe omeneşti. Acolo cică s-ar găsi dezlegarea unei taine oarecare. Fratele regelui a cărui mumie o am eu, urma să caute insula asta. Să fie oare insula cu muntele înalt, unde am fost noi?

— Nu, domnule doctor – răspunse George – ne aflăm acum pe această insulă a morţii şi am şi fost chiar de faţă la o jertfire. E drept că jertfa a fost numai un biet porc. Demonul cu pricina e un polip uriaş, care trăieşte într-un lac de cratere în mijlocul insulei.

IV.
LUPTA CU „DEMONUL".

— ADEVĂRAT? STRIGĂ BERTRAM, peste măsură de bucuros. Atunci suntem poate aproape de dezlegarea enigmei de care pomeneşte călugărul. Să mergem imediat la lacul acela. Sau să-ncerc mai întâii să descifrez documentul mai departe?

— Nu e timp pentru asta, se împotrivi – căci băştinaşii se şi află în drum spre noi, după cum îmi spunea George. Dar cum e cu putinţă ca acel călugăr, care trăia la şase mii de kilometri depărtare de aci, să fi ştiut de asta acum mai bine de trei sute de ani? Însuşi faptul acesta e o taină pe care nu cred s-o dezlegăm vreodată.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – nici eu nu găsesc deocamdată explicaţia. E posibil, totuşi, să fi existat pe atunci comunicare regulată de vapoare între insulele acestea şi America de Sud. Fireşte că nu va fi acelaşi polip, dar lacul de crater trebuie să aibă legătură cu marea şi pentru astfel de monştri e o ascunzătoare cum nu se poate mai bună. Sunt foarte curios s-aud ce ne-or povesti băştinaşii.

Trecură vreo zece minute, apoi se produse mişcare în tufişuri şi în fruntea războinicilor şi celorlalţi locuitori, apărură căpetenia şi vrăjitorul, agitând ramurile înfrunzite.

Farrow ridică mâna poruncitor şi alaiul se opri îndată. Căpitanul făcu apoi un semn doctorului şi acesta întrebă în aceeaşi limbă de care se folosise pe insula cu muntele înalt şi pe care o înţelegeau în parte cei mai mulţi Camarazi:

— Ce vreţi?

— Stăpâne – răspunse vrăjitorul şi făcu un pas înainte – noi v-am aşteptat. Nu numai noi, ci şi părinţii noştri părinţii părinţilor noştri. Ni se spunea că dinspre soare-răsare va veni un vas străin cu oameni albi într-unsul. Aceştia trebuie sa omoare demonul care stăpâneşte insula noastră, căruia trebuie să-i jertfim pe bolnavii şi bătrânii noştri. Stăpâne, voi sunteţi străinii aceia care trebuie să ne scape de blestem.

Doctorul se uită uluit la căpitan şi şopti:

— Interesantă poveste, n-am ce zice! Pare să fie vorba de o proorocire care dăinuieşte de veacuri şi nu şi-a pierdut nimic din tărie.

Aşadar se aduc şi jertfe omeneşti demonului. Dar de ce l-or fi dat acum un porc? Eşti, de părere să ucidem monstrul?

— Fireşte – răspunse Farrow, cu hotărâre.

— Prin asta punem capăt cel puţin acestor jertfiri fioroase.

Doctorul se-ntoarse spre vrăjitor şi spuse cu demnitate:

— O, vrăjitorule, am venit să vă scăpăm de demonul acesta, dar după ce vom face asta nu va mai trebui să aduceţi nicio jertfă, chiar altui demon, care se va ivi poate mai târziu. Dar ia spune, de ce aţi jertfit adineauri un porc?

Vrăjitorul era cât p-aci să cadă pe spate, la fel şi căpetenia şi ceilalţi care auziseră întrebarea doctorului. Apoi bâlbâi:

— Străinule, de unde ştii tu că noi am jertfit un porc? Hotărârea a pornit de la mine, pe când mă aflam singur în coliba mea şi abia pe urmă am împărtăşit-o tribului.

— Vrăjitoriile, să-ţi ajungă că ştiu, răspunse doctorul.

— Dar de ce ai făcut-o?

— Am spus norodului că voi, străinii, veţi omorî demonul dacă acesta va lua în locul unui om un porc. Asta ar însemna că vraja a pierit pentru totdeauna.

— Ai grăit bine – încuviinţă Bertram – noi vom ucide monstrul. Cum te numeşti?

— Tentu şi căpetenia se numeşte Forsa:

Căpetenia, un om voinic şi tânăr încă, făcu un pas înainte şi ridică dreapta în semn de salut Farrow şi camarazii răspunseră în acelaşi fel, apoi căpitanul îl puse pe doctor să spună:

— Ne vom pune îndată pe lucru şi vom ucide monstrul. Forsa, porunceşte oamenilor tăi să o ia înainte, dar să nu se apropie de lac.

— Va să zică nu veniţi chiar acum cu noi? Întrebă căpetenia, dezamăgit.

— Trebuie să ne pregătim mai întâi pentru o luptă grea, i se răspunse.

— Tu, Tentu şi câţiva din războinicii voştri puteţi rămâne aici ca să mergeţi cu noi. Vom fi îndată gata.

Căpetenia se declară mulţumit cu hotărârea aceasta, porunci supuşilor săi să plece, apoi se aşeză cu însoţitorii săi pe plajă, ca să privească cu atenţiune submarinul.

Farrow vroia să dobândească un succes deplin. Fireşte că nu era atât de lesne să momească afară din apă polipul uriaş, după ce i se dăduse de mâncat porcul acela mare. Căpitanul vroia însă să omoare monstrul în aşa fel încât băştinaşii să-l poată duce pe uscat ca să-l privească. Abia atunci vor rămâne încredinţaţi că au fost scăpaţi de demon.

Doctorul sprijini planul acesta din toate puterile, dar el ţinea mai mult să poată fotografia polipul uriaş şi să prepare unele părţi din el.

Din pricina asta uită aproape de faptul că băştinaşii aveau o profeţie veche, care se părea că se va realiza abia acum.

George, însă, se adresă încet lui Petre:

— E într-adevăr ciudat, Petre! I-auzi, să contribuim noi la înfăptuirea unei profeţii pe care un om oarecare a făcut-o cu sute de ani în urmă, poate.

— Totul e ciudat la aventura asta, zise Uriaşul, cu seriozitate.

— Aş fi bucuros sa treacă odată. Cine ştie cum va sfârşii?

— Cât de mult mă bucur de aventura asta, zise George, vesel.

— Ar trebui să luăm cu noi şi o barcă de aluminiu, poate trebuie să pornim pe lac ca să momim monstrul din ascunzătoarea lui.

Farrow încuviinţă imediat:

— Ai dreptate, dragi George, aşa să şi facem. Cred că cel mai bun lucru ar fi să ucidem dihania printr-o explozie, aruncând în apă un mănunchi de granate de mână, după ce vom fi stabilit locul unde se ascunde. Pe urmă va trebui să scoatem hoitul la suprafaţă, ca să-l arătăm băştinaşilor.

— Oh, atunci ne luăm şi costumele noastre de scafandru, zise George, cu însufleţire.

— Petre, vi şi tu jos. — Nu? Vom petrece funii în jurul trupului monstrului, apoi camarazii îl vor putea trage în sus.

— Bine – încuviinţă căpitanul – poate că veţi descoperi lucruri interesante acolo jos. Dar trebuie să fiţi cu mare băgare de seama, ca te pomeneşti că sunt două dihănii colo jos.

— Asta vom observa noi când se va produce explozia – îşi dădu cu părerea doctorul – prin turburarea apei va ieşi la suprafaţă şi cel de-al doilea monstru, dacă există. Dar cred ca o dihanie atât de uriaşă nu va răbda pe lângă ea un tovarăş.

— Asta e drept – zise căpitanul – dar cu ochii în patru tot trebuie să fim. N-aş vrea ca vrednicii noştri camarazi să fie atacaţi sub apă de o dihanie ca asta.

Repede fură aduse pe punte diferite părţi ale unei bărci de aluminiu, apoi căpitanul ordonă sa se mai aducă una. Vroia sa fie cât mai mulţi camarazi pe lac, spre a veni în, ajutor, la nevoie, scafandrilor care se vor lăsa în apa pentru a scoate monstrul la suprafaţă.

Pe submarin rămaseră numai Brun şi Hagen, împreună cu echipaje de serviciu. Farrow luă cu el pe toţi oamenii disponibili, căci nu prea avea el încredere în băştinaşi.

Era un convoi respectabil acela care se pusese mişcare acum prin desiş; în frunte mergeau Farrow, George, doctorul şi Rindow, iar îndărătul lor veneau căpetenia şi vrăjitorul. Doctorul se folosea de orice prilej ca să-l cerceteze pe Tentu şi astfel se făcu că într-un rând acesta zise, într-o doară:

— Tatăl meu mai spunea că străinii Albi vor descoperi şi o taină mare când vor veni pe aici; vor trebui să facă asta, căci abia atunci vor avea linişte din partea unui demon mare, care se află la ei. Străinule, e adevărat că aveţi la voi un demon mare?

Doctorul şi George se priviră uluiţi. Era într-adevăr aşa, căci mumia regelui însemna pentru sălbăticii aceştia primitivi un demon mare.

— Da – răspunse Bertram, şovăind – avem un demon, care ne-a adus chiar încoace. Dar ăsta e tabu nu trebuie să vorbim de el.

Vrăjitorul dădu din cap, în semn că înţelesese.

După o pauză scurtă, doctorul întrebă mai departe:

— Tentu, şti ceva despre taina pe care trebuie s-o descoperim? Nu ţi-a spus nimic tatăl tău în privinţa asta?

— A vorbit foarte nelămurit, răspunse vrăjitorul, şovăind.

— Fusese grav rănit de un rechin şi cu puţin înainte de moarte mi-a povestit toate tainele. Vorbea numai de nişte demoni care ar fi prinşi pe fundul mării, dar care vor fi liberaţi prin străinii albi.

— Ei drăcie! – şopti doctorul către George – asta sună foarte frumos. Să fim numai cu băgare de seamă când vă veţi scufunda în apă. Dar mai întâi va trebui să venim de hac monstrului acela şi nădăjduiesc că-l vom aduce apoi pe uscat.

— Greu nu cred să fie – răspunse George – ma tem numai că lacul e în legătură cu marea. Polipul o fi stând atât de adânc în tunel încât nici prin explozia granatelor nu-l vom putea ucide. O va şterge frumuşel, ca să se înapoieze după săptămâni în vechea lui ascunzătoare.

— Aşa e, trebuie să ne gândim şi la asta – încuviinţă Bertram – dar pe de altă parte trebuie să ne şi aşteptăm ca să ne atace imediat când bărcile vor fi lăsate pe apă. Atunci trebui să intervenim repede cu puştile noastre.

— Vom face noi treaba cum trebuie, zise George plin de voioşie.

— Doctore, după socoteala mea, monstrul ăla are un trup de cel puţin opt metri lungime, iar tentaculele sunt şi ele de vreo doisprezece metri:

— Dumnezeule sfinte, atunci trebuie să fie un exemplar enorm! exclamă Bertram.

Convoiul ajunsese la luminişul cel mare şi camarazii se uitară uimiţi la imensul lac din crater. Locuitorii se aşezaseră în faţa satului şi toţi priveau cu încordare spre albii, care porneau acum la luptă împotriva demonului lacului.

În câteva minute ajunseră la mal. Doctorul Bertram abia aruncase o privire în apă limpede că şi spuse:

— Da, acesta e un crater, dar nu cred să fi aruncat vreodată lavă fierbinte, căci în cazul acesta ar trebui să vedem urme pe maluri şi sub apă. Cel mult poate să se fi produs o prăbuşire de teren, poate că focul

din centrul pământului vroia să-şi croiască un drum pe aici, dar a fost stins îndată de apa mării. Care va să zică, acolo jos sunt demonii pe care trebuie să-i răpunem noi. Sunt foarte curios să văd ce-o ieşi de aici.

— Craterul pare să fie destul de adânc – zise George – socot că are cel puţin douăzeci şi cinci de metri.

— Dacă nu şi mai mult – îşi dădu cu părerea doctorul.

— Veţi avea de furcă. Vreau să spun dacă va fi nevoie să vă afundaţi. Aha, a şi început.

Cele două bărci fură montate repede. Farrow făcu semn fiului său să se apropie şi zise:

— George, costumele voastre de scafandru le puteţi lăsa deocamdată pe mal, căci nu veţi ieşi din barcă, ci o veţi lua de-a lungul malului şi a pereţilor craterului spre adâncime. Acu să încercăm sa descoperim monstrul. În fiecare barcă se află un mănunchi de granate de mână; e de ajuns dacă se va rupe una singură înainte de a fi aruncate în jos. Mai întâi trebuie sa stabilim însă unde se află dihania. Căpetenia Forsa să ne procure două bucăţi mari de carne şi fiecare barcă va trebui să tragă după sine, de-a lungul pereţilor craterului, câte o momeală din acestea. De îndată ce vom fi descoperit ascunzătoarea, vom lăsa în jos – cu ajutorul unei sfori – granatele de mână, până la punctul acela. Tu cu doctorul, Petre şi Kard veţi veni în barca mea. Rindow va ocupa cealaltă barcă împreună cu patru din cei mai buni ţintaşi. Trebuie s-avem şi puştile pregătite, căci ai povestit doar că polipul s-a urcat repede la suprafaţă când porcul înotă la mijlocul lacului. Ne putem aştepta să atace bărcile noastre şi dacă nu-l nimerim bine, ne va trage în jos după el. Doctore, spune d-ta căpeteniei să ne facă rost de două bucăţi mari de carne.

Bertram îndeplini însărcinarea şi imediat porniră în sat patru războinici; se înapoiară îndată cu două jumătăţi de porc. Acestea fură fixate de nişte frânghioare trainice, la fel şi mănunchiurile de granate. Apoi îndrăzneţii expediţionari se urcară în bărci şi porniră trăind după ei momelile.

George privea cu încordare în apa limpede a lacului. Kard ţinea frânghioara cu momeala, Petre pe cea cu granatele, în vreme ce căpitanul, doctorul şi George stăteau cu puştile pregătite.

Înaintau de vreo cinci minute dea lungul malului. Kard vâslea cu mâna stângă, căci dreapta o avea ocupată înconjuraseră un sfert din suprafaţa lacului şi se aflau acum pe ţărmul apusean.

Deodată ţâşni dintr-o crăpătură de stâncă un braţ lung şi albicios ca un şarpe, momeala fu înhăţata şi smulsă cu atâta putere, încât bietul Kard, cât era el de puternic, cât p-aci să fie aruncat peste bord Barca uşoară fu ameninţată o clipă să se răstoarne şi numai mulţumită

prezenţei de spirit a celor cinci marinari, ea îşi păstră echilibrul.

Se produse o plescăiala zgomotoasă şi deodată Kard răcni:

— Diavolul vine sus, atenţiune! Polipul părea să fie foarte flămând. Trupul uriaş, albicios, ieşise din crăpătura de stânci şi ţâşni în sus cu iuţeala fulgerului.

Numai George şi Petre aveau puştile în mâna, căci ceilalţi trei le dăduseră drumul pe podeaua bărcii ca să se poată încleşta de marginea acesteia, când ameninţase să se răstoarne Petre slobozi trei gloanţe unul după altul, dar ele parura sa nu facă nicio impresie asupra polipului, deşi nu se putea să nu-l fi nimerit.

În clipa următoare, una din tentacule lungi se abătu pe marginea bărcii, dar George şi dusese puşca la ochi. La vreo opt metri sub apă el văzu ochii fioroşi ai dihaniei şi ţinti scurt apoi trase de două ori. Deşi barca se legăna puternic, el îşi dădu seamă că nimerise.

Ceilalţi camarazi traseră şi ei acum, dar braţul monstruos se şi desprinsese de barcă şi dihania se afundă iarăşi în ascunzătoarea sa din fundul apei.

— Drace, am fost la un pas de moarte! exclamă căpitanul când barca îşi recăpătase echilibrul – bravo, băiete, tu ai salvat situaţia şi de data asta; nu ţi-ai pierdut cumpătul nici în clipele acestea de primejdie. Hi, acu ştim unde domiciliază dihania – Petre, dă drumul în apă legăturii cu granate!

— Să nădăjduim cu această crăpătură n-are legătură cu marea – zise George – poate ca monstrul o şi zburat şi ne jertfim zadarnic granatele noastre cu gaze.

Uriaşul smulse focosul uneia din granate şi cufundă repede în apă legătura, care după câteva minute plutea tocmai în faţa deschizăturii în care dispăruse monstrul.

— Şase... şapte… opt, numără Petre – şi deodată ţâşnii iarăşi din scobitura stâncii o tentacule care înhăţă legătura cu granate şi o trase în peşteră.

— Minunat! exclamă doctorul. S-a dat singur pradă morţii.

— …unsprezece, douăsprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece…

Explozia se simţi în barca uşoară de aluminiu. Din crăpătura stâncii ţâşni o volbură de spumă, câteva clipe braţele lungi se zbătură cu furie – apoi căzură moi, atârnând cu vreo doi metri afară din crăpătură.

Apa se linişti. Barca a doua se oprise imediat ce se auziseră împuşcăturile şi Rindow primi de la căpitan însărcinarea să cerceteze dacă nu cumva se află încă un monstru din aceştia în lacul din crater.

Kard mina barca înapoi spre mal, unde fură întâmpinaţi cu urale de către camarazi şi de locuitorii satului.

V.

TAINA LACULUI.

CRED CA ACUM vă puteţi îmbrăca costumele de scafandru – zise căpitanul, când coborâră pe uscat.

— Nu-mi închipui ca Rindow să aibă succes, căci dihania aceea nu va fi răbdat ea un al doilea polip în preajma ei. Sunt de părere că e mai bine dacă veţi coborî din barcă, căci altminteri vi s-ar putea rupe costumele de colţurile ascuţite ale stâncilor.

— Da, tată, asta vroiam să propun şi eu – zise George – Barca a doua va trebui, fireşte, să ne ajute.

Ne putem lăsa jos pe funii. Vom avea sarcină uşoară, nu va fi nevoie decât să legăm polipul, Apoi voi va veţi putea trage în sus şi să-l târâţi pe uscat.

— Mă bucur cu adevărat ca aventura asta a ieşit atât de bine. Ciudat, cam ne-a azvârlit ciclonul pe insulă, ca să-i scăpăm pe locuitori de monstrul acesta!

— Stai că vom mai descoperi o taină, aşa mi-a făgăduit vrăjitorul – zise doctorul Bertram. Bănuiesc că abia de acum încolo chestia devine interesantă.

— Atunci sunt curios să văd ce va descoperi George în fundul mării, zise căpitanul. Mă şi bucurasem ca aventura s-a sfârşit.

— În definitiv, nu ştim încă dacă profeţia aceea se întemeiază pe adevăr – zise doctorul.

— Poate că vicleanul vrăjitor a iscodit-o numai ca şi ne îndemne să ucidem polipul. Ştia, de sigur, că noi europenii ne pricepem să luptăm împotriva unui astfel de monstru, deoarece avem cu totul altfel de arme.

— Aha! făcu căpitanul, să ştiţi că Rindow n-a descoperit nimic. E şi asta o mângâiere pentru noi.

Primul ofiţer se apropia cu barca lui şi înălţă puţin umeri cu părere de rău. Ar fi vrut fi el să se ia la luptă cu un monstru din aceia, dar nu avusese noroc.

În vremea asta, George, Petre şi Kard îmbrăcaseră costumele de scafandru, cu ajutorul cărora se puteau mişca în apă nevătămaţi de vreun vas. Farrow explici pe scurt primului ofiţer ce aveau de făcut. Cei trei scafandri nu puteau cobori dintr-o singură barcă, de aceea Kard trebuia să se afunde din barca lui Rindow.

Se luară funii trainice, căci trebuiau să aştepte să fie atacaţi de polip. Camarazii fură împărţiţi în bărci, scafandrii luară loc în ele, apoi se înapoiară la locul unde, la zece metri adâncime, zăcea, în peştera stâncoasă, trupul neînsufleţit al polipului uriaş.

Când ajunseră la destinaţie se lăsară în apă funii dea lungul cărora îşi dădură drumul cei trei scafandri.

George îndreptă lumina lămpii sale în peşteră şi văzu că rămânea

destul loc ca să poată intra înăuntru peste hoitul uriaş al polipului. Acesta se ghemuise la intrare, unde îşi dăduse duhul. Avea înfăţişarea unei sfere uriaşe, cu opt tentacule chircite pe dânsa.

George se ridică ceva mai sus, apoi păşi cu băgare de seamă, pe tentaculele dihaniei. Se ţinea încleştat de funie şi cu toate că braţele acelea scârboase erau alunecoase, porni încetinel înainte trăgând funia după el.

Petre şi Kard îl urmară. După o jumătate de metru crăpătura se lărgea şi după alţi trei paşi George se afla într-o peşteră mărişoară. Asta uşură mult lucrul camarazilor, căci acum puteau merge în jurul trupului monstrului şi să lege cele trei funii în aşa fel, încât să nu le scape.

Când fură gata, George smuci de trei ori de funia sa, ţinută sus de doi marinari. Acesta era semnalul că puteau trage în sus dihania.

Cele trei funii se întinseră încetişor, scafandrii traseră din toate puterile hoitul greu şi el ieşi afară din grotă încetul cu încetul.

După ce monstrul fu târât afară; George începu să-şi plimbe lumina lămpii prin peştera. Pereţii acesteia erau ciudat de netezi şi tânărul se mira că acea catastrofă naturală putuse da loc la aşa ceva. Deodată, însă, îşi opri lumina asupra unui loc şi cei doi camarazi ai săi îşi aprinseră şi ei lămpile. Văzură atunci o adâncitură în care părea să fie o uşă şi în câteva locuri sclipea ca aurul.

George nu stătu mult pe gânduri şi porni spre locul cu pricina, urmat de Petre şi Kard. Cu cât se apropia mai mult, cu atât recunoştea mai lămurit că era vorba de o uşă. Suprafaţa ei era acoperită cu scoici, numai pe alocurea sclipea metalul.

Tânărul scoase cuţitul lung ce-l purta cu sine şi îndepărtă câteva scoici. Văzu atunci şi aici sclipiri aurii; după cât se părea, uşa înaltă şi lată era din aur sau aurită numai.

Zadarnic căută însă vreo clanţă, ca să poată deschide uşa. Curiozitatea sa spori la culme. Aici părea să se înfăptuiască profeţia de care vorbise vrăjitorul.

Îi ghionti cu putere pe cei doi camarazi şi începu să îndepărteze cu băgare de seama scoicile. Petre şi Kard îi urmară pilda şi în curând tânărul dădu peste o gaură îngustă, în care îşi răsuci vârful cuţitului.

Urmă ceva surprinzător. Fără nicio sforţare din partea lui, uşa de aur se deschise. Scafandrii se dădură un pas îndărăt, căci nu ştiau ce taine adăposteşte încăperea dindărătul uşii. Dar, după câteva clipe, George păşi iar înainte şi îndreptă lumina lămpii în deschizătură.

Rămase înmărmurit: în fata lui se afla o încăpere rotundă, umplută cu apă şi pe nişte blocuri de piatră, aşezate în jurul pereţilor, se aflau mumii, ale căror veşminte putrede, aveau culoarea galbenă.

Aceasta era aşa dar taina! … George se simţi străbătut de un fior, căci se gândi imediat ia mumia pe care o aveau pe vas. Acel frate de

rege plecase în lume cu sute de ani în urmă, ca să-i caute pe oamenii aceştia de aici. Acum ei au fost găsiţi, dar în împrejurări cu totul ciudate.

George intră pe uşă şi se apropia de întâia mumie. Deplasarea apei, care se produce din pricina asta, făcu ca trupul să se clatine; deodată se desprinde de pe blocul de piatră şi pluti încet spre tavan. Imediat îl urmară fraţii săi întru moarte. Era o privelişte grozavă, cum aceste trupuri ţepene se ridicau aproape solemn, unul după altul, de pe postamentele lor – pe care stătuseră veacuri dea rândul – şi pluteau tot mal sus, vrând parcă să iasă din grotă.

Tavanul era însă numai atât de înalt, încât picioarele lor ajungeau până la piepturile îndrăzneţilor scafandri. Prin faptul că Petre şi Kard intraseră şi ei în încăpere, mumiile se puseră şi mai mult în mişcare. Păreau că dansează o horă ciudată în apa uşor agitată.

După ce îşi reveni din înmărmurire, George îşi zise că mumiile acestea nu trebuiau să rămână aici, unde apa le va distruge cu timpul. Făcu un semn energic însoţitorilor săi, apoi trase în jos mumia care-i venea la îndemână şi o aduse spre ieşire. Petre şi Kard pricepură îndată despre fi vorba.

Cu băgare de scamă luară şi ei câte o mumie şi o scoaseră afară din încăperea care fusese cândva un cavou, probabil, scufundat din pricina unei erupţii.

Sus, camarazii erau foarte neliniştiţi. Trăseseră polipul uriaş aproape până la suprafaţă şi doctorul îl privea cu un interes deosebit. El se apleca atât de mult peste marginea bărcii, încât căpitanul trebui să-l tragă înapoi cu putere în câteva rânduri, ca să nu cadă în apă.

Deodată, însă, se dădu înapoi atât de brusc, încât era cât p-aci să răstoarne barca de aluminiu, căci lângă hoitul polipului se ridica încetinel altceva: un obiect negricios, ciudat. Apoi timp de câteva clipe, doctorul văzu un chip omenesc, întunecat şi schimonosit, din care priveau spre el doi ochi siniştri.

Căpitanul rămase şi el încremenit când, urmărind direcţia arătată cu degetul de Bertram, văzu chipul mumiei, care dănţuia uşor în apă. Şi când începură să urce spre suprafaţă alte trupuri asemănătoare, marinarii din o doua barcă scoaseră ţipete de spaimă şi păreau gata s-o ia la fugă îngroziţi.

În cele din urmă, Farrow îşi dădu seama cum stau lucrurile şi strigă:

— Camarazi, scafandrii noştri au descoperit colo jos un al doilea cavou cu mumii, pe care le scot acum la suprafaţă. Puneţi mâna cu toţii, pentru ca aceste trupuri să capete un mormânt cuviincios, pe care-l aşteaptă de sute de ani.

Doctorul se dezmeticise şi el şi zise, răsuflând uşurat:

— În viaţa mea n-am trecut printr-o spaimă atât de mare, dragă

căpitane. Am crezut că mumia din cabinetul de rarităţi s-a luat după noi şi s-a ivit deodată aici. Zău nu ştiu ce să mai cred… Nu-ţi vine să crezi că mumia aceea regală, pe care am găsit-o de pe insula cu muntele, ne-a călăuzit încoace? Scrie doar în documentul aceia vechi că ea a pornit în căutarea oamenilor care au părăsit ţara înaintea ei. Acum l-a regăsit în sfârşit în moarte.

— Să nu ne gândim la asta, zise Farrow.

— Hai să scoatem mai bine trupurile din apă.

Cele trei mumii fură scoase repede din apă şi zvârlite pe mal. Alte trei veniră la suprafaţă, apoi încă trei. După aceea se ivi George pe marginea crăpăturii de stâncă şi apucă funia destinată scafandrilor.

Când se urcă în barca şi-şi scoase casca, zise încet:

— A fost din cale afară de misterios colo jos. Ceva mă silea să scot afară mumiile. Sunt de părere să le înmormântăm.

— Păcat, păcat, murmură doctorul, plimbându-şi privirea asupra celor nouă mumii. Cred însă că se vor descompune repede, căci au stat prea mult în apă de mare. Sau poate că prin asta au căpătat şi mai multă trăinicie… Domnule căpitan, ar fi interesant… îngăduie-mi să iau şi eu măcar una din ele.

— Eşti nesăţios, dragă doctore, glumi căpitanul.

— Despre asta vom vorbi mai târziu. Acum ocupă-te cu fotografierea polipului şi ia părţile pe care vrei să le prepari.

Cele două bărci remorcară hoitul, târându-l spre punctul acela al malului unde aştepta Tentu cu oamenii săi şi camarazii. Băştinaşii erau înmărmuriţi şi îşi plimbau privirile îngrozite de la polip la cele nouă mumii, care zăceau pe ţărmul de apus al lacului.

Doctorul îi linişti imediat.

— Tentu, Forsa – strigă el – aici e demonul care v-aţi temut atât. L-am ucis, după cum v-au prezis strămoşii voştri. Oamenii ăia de colo, încă sunt o vrajă care nu vă priveşte pe voi. Asta e o taină pe care am lămurit-o noi. Suntem învingătorii tuturor demonilor care sălăşluiesc în adâncimea lacului. Să ştiţi însă că nu mai aveţi voie să jertfiţi oameni, căci altminteri se-ntorc demonii şi atunci nu vor mai rămâne în lac, ci vor veni pe uscat, unde vor da târcoale, noaptea, colibelor voastre şi vor ucide cu încetul tot ce este vietate pe insulă.

Băştinaşii se făcură pământii la faţă, până şi vrăjitorul, singurul, poate, care nu credea în lucruri supranaturale – deşi asta îi era meseria – păru şi el încurcat. Căută repede să iasă din încurcătură, zicând:

— Străinule, am ştiut totul dinainte. Niciodată nu vom mai aduce jertfe demonilor lacului, căci ştiu că el nu ne mai pot face nimic. Mai. Ştiu chiar că lacul va fi populat de acum încolo de peşti şi alte animale, care ne vor servi de hrană.

Doctorul încuviinţă din cap. Forsa acesta era un om viclean nevoie

mare, cunoştea, de sigur, polipii şi părea să bănuiască adevărul, că monstrul acesta venise în lac din mare. Şi de vreme ce era mort, peştii puteau trăi în tihnă în lac, căci duşmanul care-i ameninţase fusese răpus.

— Da, Forsa, aşa se va întâmpla, zise doctorul. Acum ajutaţi-ne cu toţii să tragem demonul pe uscat. Trebuie să nu mai rămână nici urmă din el.

Marinarii mai legară câteva funii în jurul trupului monstrului, Petre şi Kard făcură un fel de punte din copăcei tineri, apoi marinarii, împreună cu războinicii, începură să tragă hoitul greu pe uscat.

Aproape două ceasuri se scurseră până ce dihania fu adusă pe mal. Doctorul Bertram luă vreo douăzeci de fotografii apoi tăia o tentacule, botul grozav şi alte părţi din trup, pa care avea de gând să le împăieze.

Treaba asta ţinu alte două ceasuri şi în cele din urmă dădu câtorva marinari însărcinarea să transporte pe submarin părţile acestea. După aceea se întoarse spre căpitan şi zise:

— S-a făcut ce era mai de seamă; acum, băştinaşii pot zvârli înapoi în apă ce a rămas. Îi voi încredinţa eu că nu li se mai poate întâmpla nimic.

Şi treaba asta fu îndeplinită, fără prea multă greutate.

— Acum să ne ocupăm niţeluş de mumii, domnule căpitan – zise doctorul.

— Aşa dar, una o s-o iau eu, căci trebuie să studiez efectul apei de mare asupra mumiilor în general.

Deoarece era aproape să se înnopteze, camarazii porniră repede dea lungul malului lacului. Când ajunseră însă la locul unde lăsaseră mumiile, rămaseră înmărmuriţi, privindu-se unul pe altul; căci nu mai erau acolo decât cârpele umede ale veştmintelor galbene şi vântul uşor care sufla dinspre lac lua praful galben cu sine şi-l ducea spre pădure. Numai oasele pe jumătate putrede mai rămăseseră din mumiile care se prefăcuseră în pulbere din pricina soarelui.

— Păcat – murmură doctorul, cu părere de rău. Nu ne mai rămâne acum decât să îngropăm oasele.

Treaba asta fu făcută repede, apoi vrednicii marinari se înapoiară la submarin, însoţiţi de căpetenie, de vrăjitor şi de zece războinici. Locuitorii satului îi petrecură cu urale, până se făcură nevăzuţi în pădure.

Doctorul alergă imediat în cabinetul de rarităţi, unde vroia să împăieze părţile luate de la polip. Deodată scoase un ţipăt şi căpitanul cu George dădură buzna în încăpere. Încremenit, doctorul arată spre locul unde stătuse mumia regală. Acolo se afla acum numai vestmântul, alături de care se vedea un praf cafeniu şi oase putrezite.

— Doctore, aşa a fost să fie, zise Farrow, solemn. Hai să-l

îngropăm, căci şi-a îndeplinit misiunea pentru care a pornit în lume cu veacuri în urmă!

— Oh, ar fi trebuit să ştiu… ar fi trebuit s-o împăiez de mult, se tângui doctorul. A stat prea mult în aerul uscat al cavoului şi aerul umed al mării a distrus-o.

Rămăşiţele pământeşti ale fratelui regelui fură de asemeni îngropate, apoi submarinul porni la drum, îndreptându-se spre „Insula odihnei”. Doctorul se închise în cabinetul său ca să studieze mai departe documentul vechi.

Deodată dădu buzna în sala ofiţerilor şi striga turburat:

— Domnule căpitan, George, bătrânul călugăr scrie că fratele regelui trebuia neapărat să găsească pe oamenii aceia. Nu trebuia să aibă astâmpăr până ce nu-i va regăsi, chiar şi după moarte – aşa i-au poruncit preoţii. Afară de asta, căpetenia preoţilor i-a dat puterea să rătăcească şi după moarte. Am râs când am citit asta, dar la sfârşit călugărul adaugă că vechii Mexicani cunoşteau un praf cu care îmbălsămau câteodată mumiile. Praful acesta avea efecte ciudate asupra oamenilor vii – printre altele aceştia vedea mumiile rătăcind… Ce zici de asta?

— Nu zic nimic, răspunse căpitanul.

— Totul e atât de ciudat încât mintea ne rămâne în loc. Să închidem taina în noi – am făcut o faptă bună. Bucură-te, doctore, că posezi documentul preţios.

— Da, dragă căpitane, să ne mulţumim cu asta – dar acum putem spune că între pământ şi cer de petrec fapte pe care nici în vis nu le întrevedem.

Aventurile submarinului Dox 065

Hans Warren

I.
SPRE NEPAL.

VITEJII MARINARI AI „DOX”-ULUI se retrăseseră prin cabinele lor, în vreme ce submarinul îşi urma drumul spre „Insula odihnei”.

Prietenia dintre doctorul Bertram şi George era din ce în ce mai strânsă, căci cei doi camarazi erau însufleţiţi de aceleaşi idealuri şi tânărul avea în savantul medic un profesor de la care învăţa multe lucruri interesante şi folositoare.

După aventura cu mumiile, în vreme ce „Dox”-ul plutea în larg, îndreptându-se spre „Insula odihnei”, doctorul şi George se închiseră în cabinetul cu rarităţi, unde mai cercetară câtva timp împreună documentul acela vechi. Apoi, plictisiţi oarecum de munca aceasta migăloasă, tânărul rugă pe doctor să urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinereţe, care îl interesau atât de mult.

Bertram se supuse şi în liniştea cabinetului plin cu obiecte de preţ, începu, vesel şi neobosit, ca întotdeauna:

«— Coborârăm din tren la Bettia, ultima staţie înainte de graniţa Nepalului. Trupa noastră îşi micşorase efectivul. Lordul Hagerstony şi cei doi servitori ai săi fură nevoiţi să ne prăsească din pricina rănilor lor. Apoi păţania viteazului lord, când fusese spânzurat deasupra lacului cu peştii aceia fioroşi (Vezi vol. 62.. Aventurile echipajului „Dox”) avusese o înrâurire atât de puternică asupra lui, încât se hotărî să se înapoieze pentru câtva timp în Anglia, unde avea numeroase proprietăţi. Iar Brough, detectivul secret din slujba poliţiei engleze, terminându-şi misiunea prin regăsirea prinţesei răpite, se întoarse la Bombay.

În schimb, căpătarăm un nou tovarăş: profesorul Thomas Stendrup, care trăise cincisprezece ani în templul misterios, după ce dispăruseră acolo soţia şi fiica sa. El ne rugase să pornim în căutarea celor două dispărute şi cu toate că întreprinderea aceasta părea aproape fără sorţi de izbândă, i-am făgăduit, totuşi, ajutorul nostru, căci ne atrăgea şi pe noi Nepalul, ţara aceasta plină încă de mistere.

Şi-apoi, nădăjduiam ca în orăşelul Parsa din apropierea graniţei, vom putea afla ceva, căci fostul servitor al lui Stendrup, cu numele de Thassa, care dispăruse cu soţia şi copiliţa profesorului, era de loc din Parsa. Marian fusese încă de la început de părere că acest Thassa nu era străin de dispariţia aceasta misterioasă.

Ca pretutindeni, ivirea noastră în orăşelul Bettia bătu la ochi şi mai ales Pongo, cu făptura lui uriaşă şi chipul dezgustător la vedere. N-aveam interes să rămânem mult acolo, de aceea ne urcarăm îndată într-o trăsură şi pornirăm spre poliţie.

Mulţumită trecerii mari de care se bucura pretutindeni lordul Hagerstony care ne dăduse cele mai bune scrisori de recomandare, ne asigurarăm sprijinul şi ocrotirea autorităţilor. Deocamdată, însă, n-aveam nevoie decât de un sfat.

În camera de gardă furam nevoiţi să aşteptăm câtva timp şi un slujbaş duse şefului o scrisoare închisă pe care i-o dădu Marian. Ceilalţi poliţişti din încăpere aruncau mereu priviri speriate spre Pongo al nostru, care făcea nişte mutre… Doamne, Doamne!

După câtva timp, omul veni îndărăt şi ne pofti politicos să-l urmăm. Maiorul Vander, un bărbat înalt şi slăbănog, ne întâmpină foarte prietenos.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnilor, zise el cu un zâmbet binevoitor. Ştiu că aţi trecut prin multe întâmplări în viaţă. Vreţi să căutaţi acum aventuri asemănătoare şi prin ţinutul nostru?

Ne strânse mâna fiecăruia în parte, chiar şi lui Pongo, pe care-l măsură cu o privire de admiraţie.

— Nu – răspunse Marian, râzând – vrem numai să vizităm Nepalul. Şi pentru asta am dori sfatul d-voastră, domnule maior. Ca să intrăm în ţara aceasta avem nevoie de paşaport sau numai de o autorizaţie?

— E de-ajuns dacă vă voi da o recomandaţie către curtea princiară din Katmanda, răspunse maiorul. Îmi daţi voie să vă întreb dacă doriţi să vizitaţi ţara cu un scop anumit?

— Da, tovarăşul nostru aci de faţă, profesorul Stendrup, îşi caută soţia şi copila dispărute de cincisprezece ani.

Vander se uită cu mirare la profesor, iar acesta istorisi în cuvinte simple povestea sa.

— Care vasăzică spre Parsa vreţi să mergeţi, zise şeful poliţiei, îngândurat. Atunci îmi daţi voie să vă spun că acolo aţi putea întâmpina aventuri după placul dumneavoastră. Căci Tarai-ul, fâşia aceea de pământ grozavă şi bogată în ape de la sudul Nepal-ului, e în prada unei mari nelinişti de câteva săptămâni încoace. Oamenii sunt atacaţi şi jefuiţi, unii dispar fără urmă şi până acum poliţia Nepal-ului n-a putut face lumină în cazurile acestea. E drept că la poliţiştii băştinaşi superstiţia joaca un rol foarte mare…

— Superstiţia? întrebă Marian, interesat.

— E vreo taină legată de aceste tâlhării?

Maiorul râse cam în silă.

— Da, domnilor – răspunse el – e la mijloc şi puţină superstiţie. Victimele care au izbutit să scape, povestesc că au fost urmărite de o haită, de lupi. Dar la nici unul nu s-au văzut muşcături şi cu toate astea declaraţiile lor nu pot fi puse la îndoială. Pe aici nu se vorbeşte decât de „lupii din Tarai”.

Marian clătină capul, apoi zise:

— Lupul indian nu poate să fi ajuns atât de departe spre Nord, aşa

că nu prea cred în zvonurile astea.

— Nici eu, domnule Farrow, deşi toate victimele au spus la fel. Sunt încredinţat, însă, domnilor, că d-voastră nu veţi cădea victime acestor lupi. Voi scrie acum recomandaţia pentru curtea princiară şi sunt sigur că Birna Sahi, prinţul şi fiul său Bahdur vor fi foarte bucuroşi să vă cunoască.

Aşternu câteva rânduri pe o coală de hârtie şi înmânându-ne adăugă:

— Poftim, asta e de-ajuns.

— Vă mulţumesc călduros, domnule maior, răspunse Marian. Nădăjduiesc că vom isprăvi repede cu ceea ce ne duce la Pansa, apoi ne vom înapoia aci. Aventurile prin care am trecut în ultimul timp ne-au împiedecat să ne vedem de ceea ce ne-am pus în gând la început, adică să prindem animale. Şi când te gândeşti că avem o comandă de rinoceri, în special pentru un rinocer cuirasat.

— Da, da, am auzit de asta, zise maiorul, cu interes. Aţi văzut totuşi unul din animalele acestea misterioase, înainte de a fi fost atacaţi de Bataşi.

— Foarte adevărat şi de atunci a început lanţul aventurilor noastre. Trebuie însă neapărat să ne mai ducem odată în Sumatra.

— Ah, v-aş însoţi şi eu cu dragă inimă. Dacă o mai amânaţi pentru o lună, cer un concediu mai lung. Mă interesez şi eu foarte mult de zoologie, căci sunt un pătimaş vânător de fiare sălbatice.

— Vom mai sta de vorbă în privinţa asta, domnule maior. Deocamdată trebuie să încercăm să-i venim în ajutor domnului profesor.

— Vă doresc izbândă, domnilor.

Ne despărţirăm de amabilul maior şi când furăm în stradă, Marian zise:

— Să rămânem în orăşelul acesta cât mai puţin cu putinţă. În primul rând trebuie să ne cumpărăm conserve, ca să avem cu ce trăi, fără să vânăm, cel puţin o săptămână. Aceşti „lupi din Tarai” ne cam încurcă socotelile, căci în cercetările ce vom porni acum va trebui să fim mereu cu ochii-n patru să nu ne întâlnim cu ei.

— Colo peste drum vom găsi ce căutăm, zisei eu şi arătai spre o prăvălie mai mare.

— Da, să trecem strada.

Eram cei dintâi muşterii ai negustorul Johnson, un bărbat scund şi uscăţiv, ne servi chiar el singur. Furăm surprinşi cât de bine aprovizionată era prăvălia lui şi la întrebarea noastră ne răspunse că de aici pornesc adesea partide de vânătoare spre Tarai şi oamenii se aprovizionează de la el.

— Şi acum, când s-ou ivit „lupii din Tarai”? întrebă Marian, râzând.

Fără să vreau privii spre negustor şi-l văzui închizând ochii în chip ciudat. Aruncă apoi o privire pătrunzătoare asupra prietenului meu şi întrebă:

— „Lupii din Tarai”? Ce vreţi să înţelegeţi cu asta?

— Hm... am auzit că în săptămânile din urmă s-au întâmplat multe atacuri, în care e vorba şi de lupii aceştia. D-ta, ca localnic, n-ai auzit încă nimic de aşa ceva?

— Ba am auzit, zâmbi Johnson, dar n-am prea luat în seamă aceste zvonuri. Unor astfel de basme nu trebuie să le dai crezare. Băştinaşii au obiceiul să ia drept aievea ceea ce au visat, poate.

— Ei, da şi eu socot că e o prostie – încuviinţă Marian.

— Cel puţin cred că nu s-a întâmplat nimic până acum vreunor vânători europeni?

Negustorul îl fulgeră iar cu privirea pe Marian apoi răspunse:

— Nu, despre aşa ceva n-am auzit niciodată. De fapt întotdeauna vânătorii aceştia voiau străbată Nepalul, fără să se înapoieze aici. N-am mai auzit apoi nimic de dânşii.

— Cu noi se va întâmpla acelaşi lucru, zise Marian într-o doară.

— Aşa, acum am cumpărat ce aveam nevoie. Poftim plata.

Johnson luă banii zâmbind şi-i puse în buzunar. Mie nu-mi plăcu deloc mutra lui. În clipa aceea semăna cu o vulpe vicleană. Şi când ne conduse cu plecăciuni până la uşă, simţii o antipatie atât de puternică împotriva lui, încât mă făcui că nici nu văd mâna ce mi-o întinse.

— Scârbos om, zise Marian când pornirăm în jos pe strada principală a orăşelului.

— Aveam impresia că ştie mai mult decât vrea să spună, despre „lupii din Tarai”. Nu m-ar mira deloc dacă vom face şi noi cunoştinţă mai de aproape cu fiarele alea misterioase.

Numai că nu vor fi lupi – răspunsei eu – căci, după cum spuneai tu mai adineaori, aceştia nu ajung atât de sus spre Nord.

— În sfârşit, vom vedea noi, răspunse Marian. Acum trebuie să pornim la drum vârtos. Aş vrea ca în noaptea asta că ne şi aşezăm tabăra în apropiere de Parsa.

— Atunci ar trebui să ne zorim, nu glumă, zisei eu, căci sunt peste şaptezeci de kilometri.

— Aşa e, chiar atâta au vom face, dar s-apucăm măcar să trecem hotarul. Dacă avem noroc, mai facem cunoştinţă încă azi cu lupii ăia.

— Asta numeşti d-ta noroc? întrebă profesorul.

— Eu aş zice că mai mare noroc ar fi să nu dăm ochi cu ei.

— Ba nu, căci atunci am fi mereu ameninţaţi de ei şi poate în clipele cele mai nepotrivite.

Tot vorbind, ieşirăm din orăşel şi apucarăm pe şoseaua ce mergea spre Nord. Întorcându-mă odată întâmplător, mi se păru că zăresc o făptură care venea în urma noastră la mare depărtare. Când mă oprii

locului, umbra pieri undeva pe câmp.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă prietenul meu.

— Mi se pare că suntem urmăriţi, răspunsei eu. Omul dindărătul nostru n-ar fi trebuit să se ascundă în câmp atunci când m-am oprit.

— O fi fost un ţăran care are treabă la ogor, îşi dădu cu părerea profesorul.

— Nu, acum nu e timpul pentru munca pământului, zise Marian. Recolta de bumbac e gata abia peste vreo şase săptămâni. Să mergem liniştiţi înainte şi vom descoperi noi îndată dacă suntem urmăriţi sau nu. Din când în când mă voi întoarce pe neaşteptate.

Pornirăm de zor înainte. Marian, care sa aşezase în frunte, se întorcea din vreme în vreme, iar noi îl acopeream ca să nu fie văzut de presupusul urmăritor.

— Pare totuşi să fie un ţăran care îşi vede de drumul lui – zise el în cele din urmă – căci dacă ar fi fost un urmăritor nu se putea să nu-l fi văzut.

— Numai dacă nu s-o fi pitit pe marginea câmpului, îndărătul arbuştilor de bumbac, zisei eu.

— Orice ai spune, mie nu-mi iese din cap că omul acesta ne urmăreşte.

— Şi pentru ce anume? întrebă profesorul.

— Cine să aibă vreun interes în expediţia noastră?

— Cine? Negustorul Johnson, răspunsei cu hotărâre.

— Eu n-am nici un fel de încredere în omul acesta. Şi sunt încredinţat că ştie mai mult decât spunea despre „Lupii din Tarai”.

— Toate bune, dar care e pricina? întrebă mai departe profesorul.

— Asta trebuie s-o aflăm, răspunse Marian. Bănuiesc eu ceva, dar deocamdată e mai bine să tac.

— Ce-ar fi să aşteptăm aici? propusei eu.

— O jumătate de oră mai mult sau mai puţin n-are importanţă şi ne-am putea încredinţa dacă suntem urmării sau nu.

— Putem face asta, hotărî Marian. Şoseaua face colo o cotitură, pe după care ne putem piti în câmpie.

— Şi daca urmăritorul vine într-adevăr? întrebă Stendrup.

— Îl lăsăm s-o ia înainte şi-l urmărim noi pe el. A, uite ici la dreapta copăceii sunt atât de deşi încât ne putem ascunde de minune.

Cu multă băgare de seamă ne furişarăm printre arbuşti şi ne ghemuirăm la pământ. Nu puteam fi văzuţi dinspre şosea, în schimb puteam vedea printre copăcel pe oricine ar fi trecut prin faţa noastră. Prea plăcută nu era însă şederea noastră acolo, căci eram ameninţaţi de tigri şi şerpi veninoşi.

Deodată, Marian mă ghionti uşor şi arătă cu capul spre şosea. Trecea pe acolo, cu paşi furişaţi, un indian înalt. Chipul îi era aproape frumos, îndrăzneţ, dar expresia ochilor săi negri, care azvârleau

fulgere de jur împrejur, era fioroasă. Omul acesta ar fi putut fi un duşman foarte primejdios.

Privirile sale alunecară cu multa băgare de seamă deasupra tufelor îndărătul cărora ne ascunseserăm noi, încât credeam că ne-a şi descoperit. Când îi văzui însă depărtându-se, socotii primejdia trecută. Se petrecu însă atunci ceva neaşteptat.

Profesorul Stendrup sări deodată în sus şi-şi făcu loc printre tufe, ieşind în şosea. Alergă repede spre indian, care duse mina fulgerător la pumnalul ce-l purta în brâu. Dar Stendrup strigă plin de bucurie:

— Thassa, Thassa, unde e soţia mea, unde e copilul meu?

Indianul tresări, înspăimântat. Aruncă apoi o privire cercetătoare asupra chipului agitat al profesorului care-l apucase de braţ, se liberă cu o smucitură şi zise liniştit, într-o englezească fără cusur:

— Iartă-mă, domnule, nu te cunosc. Nici nu mă numesc Thassa, ci Rukoo.

— Bine, Thassa, pentru ce mă minţi? strigă profesorul..

— Sau crezi poate că nu te recunosc? Unde ai lăsat pe soţia şi pe copilul meu?

— Îmi pare rău, domnule – răspunse indianul, calm, însă cu ochi străpungători – dar repet că nu te cunosc.

— Va să zică tăgăduieşti că ai fost servitorul meu acum cincisprezece ani? Că ai dispărut brusc cu soţia şi copila mea?

Indianul îşi luă o mutră mândră:

— E drept că aveam odată un frate cu numele de Thassa, care s-a înjosit primind să slujească pe nişte europeni. Dar eu nu mai ştiu de el.

— Ba nu – strigă Stendrup, necăjit – nu poate să existe o astfel de asemănare. Tu eşti Thassa şi faptul că încerci şi tăgăduieşti, îmi da de înţeles că ştii unde se află Inge şi Charlotte, soţia şi fiica mea. Domnilor, veniţi-mi în ajutor, vă rog! Omul acesta trebuie sa vorbească!

Spunând aceste cuvinte, se-ntoarse spre tufele îndărătul cărora ne aflam noi, aşa că furăm nevoiţi să ne ridicăm. Marian şopti repede credinciosului nostru Negru:

— Pongo, tu rămâi aici! Ne vei urma dacă vom porni mai departe cu omul acela!

— Bine, Masser, Pongo aşa face.

Ieşirăm apoi în şosea şi Marian zise calm:

— Domnule profesor, există doar – mai cu seamă între fraţi gemeni – asemănări uimitoare. Poate însă că Rukoo ştie unde se află fratele său Thassa.

— Nu, domnule, nu ştiu. După cum spuneam, sunt ani de zile de când n-am mai aflat nimic de el. Şi acum vă rog să mă lăsaţi să plec.

Salută scurt şi porni repede mai departe. Marian privi lung după el şi zise în şoaptă:

— Domnule profesor, sunt şi eu încredinţat că, ăsta e mult-căutatul Thassa. Încăpăţânarea cu care neagă e o dovadă ca ştie unde se află soţia şi fetiţa d-tale. Nu trebuie să-l pierdem din ochi cu nici un preţ. Pongo al nostru ne va urma neobservat. E bine să avem o acoperire în spate. Dacă ni se va întâmpla ceva, să nu ne dăm de gol că-l ştim pe Pongo în urma noastră. Staţi să mă duc să-i spun.

Marian se făcu iar nevăzut între tufe, de unde se întoarse după câteva clipe şi zise:

— La drum! Nu trebuie să-l lăsăm pe Thassa ăla să ne-o ia prea mult înainte.

Băgarăm însă repede de seamă, că indianul, care n-avea bagaje ca noi, o luase repede la picior. Abia ne puteam ţine după el şi profesorul începu curând să gâfâie.

— Trebuie să ne ţinem bine – strigă Marian – gândeşte-te la soţia şi la fiica d-tale, domnule profesor. Să nu-l pierdem din ochi pe Thassa!

— Luaţi-o d-voastră înainte – gemu profesorul – vă voi ajunge eu când veţi fi ridicat undeva vreo tabără pentru noapte. Nu pot alerga atât de repede.

— Robert, rămâi atunci şi tu cu profesorul, hotărî Marian.

— N-aş vrea cu nici un chip să-l las singur. Prea mare nu va fi distanţa între noi, căci nu prea cred ca indianul să alerge mereu aşa. Dacă va fi să ne abatem din drum, voi însemna locul cu crenguţe verzi.

Nu-mi mai lăsă timp să răspund şi porni şi mai repede. De voie, de nevoie, rămăsei cu profesorul, care îşi domoli pasul. Asta nu dură însă mult, căci după câteva minute zise:

— Acum să mergem mai repede, căci mă simt mult mai întărit. Şi dorul după cei ce-mi sunt atât de dragi, îmi dă puteri noii.

II.
SE ARATA „LUPII”

PPROFESORUL PORNI ATÂT DE REPEDE, încât aproape că nu mai puteam ţine pas cu el. Îi văzui adesea întorcându-se spre mine şi de fiecare dată clătina capul. Căuta să-l descopere pe Pongo, ceea ce însă nu izbutea. Dar eu eram ferm încredinţat că uriaşul Negru era pe aproape şi nu ne pierdea din ochi.

După vreo jumătate de oră de mers forţat, zărirăm în sfârşit pe Marian care păşea înaintea noastră. După alte zece minute îl ajunserăm.

— Thassa sau Rukoo – cum se numeşte acum – e cu puţin înaintea noastră – zise el – şi merge acum foarte încet. A, l-ai văzut?

Trecuserăm de o cotitură a drumului şi la vreo sută de metri depărtare, făptura înaltă a indianului tocmai pierea pe după altă

cotitură. Marian porni ceva mai repejor şi când ajunse la cotitură iscodi cu băgare de seamă, apoi ne făcu semn.

Aici începea pădurea care acoperă mari întinderi de pământ în Tarai. Drumul ducea câţiva kilometri drept înainte şi Marian şopti:

— Să mergem pe delături, pe sub copaci. Thassa nu trebuie să observe imediat că-l urmărim, deşi cred că bănuieşte. Altminteri s-ar fi întors măcar odată, fără doar şi poate. Şi asta mă pune pe gânduri. Mă tem că vrea să ne atragă într-o cursă.

— Sau să încerce să ne scape prin întuneric, zisei eu. Ori crezi că va aprinde un foc?

— O va face din pricina tigrilor – răspunse prietenul meu – dacă nu cumva are pe aici o ascunzătoare sigură.

— Mă îndoiesc. Cred insă că vom ajunge curând la graniţă şi prin asta în ţinutul lupilor. Sunt curios să dau ochi cu ei.

Ţinurăm drumul la adăpostul copacilor; numai Marian se apleca din când în când în afară ca să se uite după indian. De fiecare dată dădea din cap în semn că cel urmărit se află încă înaintea noastră.

Tot mergând, lăsarăm în urmă hotarul Nepalului. Observarăm asta şi după vegetaţia pădurii, care devenea tot mai deasă.

Vremea prânzului trecuse de mult şi Thassa tot nu-şi îngăduia răgaz. Îmbucarăm ceva în grabă, fără să ne oprim din mers.

Deodată, la dreapta noastră, în pădure răsună un ţipăt ascuţit de pasăre.

— Când păunul ţipa, tigrul nu e departe, zise Marian şi luă puşca din spate.

Îi urmai pilda, numai Stendrup rămase liniştit. Se gândea probabil la tigrul său îmblânzit şi nu ţinea seamă că sunt alţii care trăiesc în stare de sălbăticie. Sau poate că se bizuia în totul pe noi. Într-o privinţă asta era cât se poate de bine, căci un puşcaş prost nu poate decât să strice la o vânătoare de tigri.

Ne văzurăm siliţi să ieşim în sosea, căci sub copaci era prea primejdios. Păunul obişnuieşte să ţipe când simte un tigru care se furişează şi de multe ori strică socotelile fiarei prin semnalul de alarmă ce-l dă.

Lasă-i pe seama lui Marian să nu slăbească din ochi pe indian, iar eu priveam cu atenţiune spre copacii din dreapta. Erau vreo douăzeci de metri până acolo şi aş fi putut trage fără greş dacă s-ar fi arătat cumva „stăpânul Junglei”.

Iarăşi ţipă un păun, de data asta cu mult mai aproape. Se părea că-l însoţeşte pe tigru în plimbarea sa, pentru a-i preveni pe cei ameninţaţi de el. Deodată mă izbii de Marian, care se oprise brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebai încet.

— S-a oprit şi Thassa – răspunse el.

— Dar nu se-ntoarce. A, uite că merge mai departe, înainte! Fiţi cu

băgare de seamă dacă se iveşte vreun tigrul.

— Asta e de la sine înţe…

N-apucai să-mi termin vorba şi holbai ochii spre copaci, unde se iviseră pe nesimţite animale.

„Lupi”, fu primul meu gând. Fiarele, de un cenuşiu bătând în cafeniu, înalte de peste un metru, şapte la număr, stăteau nemişcate şi se holbau la noi. Mă oprisem imediat, deasemenea şi Marian, care atunci când îmi rupse vorba ştiuse îndată că se petrecuse ceva neobişnuit.

Lupii păreau că stau la gânduri dacă să ne atace sau nu. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Fireşte, am fi putut împuşca lesne aceste şapte dihănii, înainte de a se apropia de noi, dar poate că erau numai înaintaşii unei haite numeroase căreia nu l-ar li fost greu să ne sfâşie cât ai clipi din ochi.

— Nu trage! îmi şopti Marian în aceeaşi clipă.

Avusese, deci, acelaşi gând. Fiarele ne priveau mereu. Trăiam clipe îngrozitoare, Pe de altă parte, nu ne mai puteam ocupa de Thassa, care în vremea asta ar fi putut lesne să dispară.

Atunci, cel mai mare dintre lupi îşi întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să şoptească ceva tovarăşilor săi, se-ntoarse şi pieri fără zgomot în pădure. Celelalte şase fiare se luară după el. Răsuflarăm uşuraţi.

— Aşa dar, tot e adevărată povestea cu lupii, zisei eu. Pare să fie vorba de un soi mai mare şi mai puternic. Păcat că nu putem răpune unul. Ar fi interesant pentru ştiinţă.

— Cred că vei avea curând prilejul să răpui chiar mai mulţi şi atunci vei putea să studiezi şi specia, răspunse Marian. A, Thassa a mers încet de tot, aşa că putem rămâne pe urmele sale.

Păşirăm mai departe fără să scoatem o vorbă cufundaţi în gânduri. Deodată, insă, ne oprirăm înspăimântaţi. Dintre copacii de pe dreapta ţâşni ca o furtună un tigru uriaş. Dar înainte s-avem timp să ridicăm puştile, el străbătu şoseaua din câteva sărituri şi dispăru pe stânga în pădure. Ne privirăm înmărmuriţi, apoi Marian zise:

— Probabil că lupii au dat de el şi l-au alungat. Nici chiar un „stăpân al junglei” nu cutează să se ia la luptă cu o haită de lupi.

Pornirăm iarăşi la drum, gândindu-ne mereu la primejdiile de care eram înconjuraţi, când deodată îl auzirăm pe Marian:

— Ah, minunat! Thassa vrea să mâie peste noapte lângă iazul acela mic din dreapta. Uite ca îşi şi caută lemne. E cât se poate de bine, căci ne putem ridica şi noi tabăra în luminişul mic din stânga. Lumina focului nostru n-o va putea vedea, căci o împiedică arborii, pe când noi putem vedea ce face el, înaintând doar cu vreo câţiva paşi.

— Care va să zică nu vrei să-l slăbeşti de din ochi? Atunci eu voi aduna vreascuri în vremea asta şi voi pregăti lagărul.

— Foarte bine. Uite, Thassa a şi început să îngrămădească lemnele

pentru foc. Grăbeşte-te, căci peste o jumătate de ceas se întunecă.

Făcui repede treaba şi când se înnoptă aprinsei un focşor la care încălzii conserve şi ceai. Îmbucai ceva la repezeală, pentru ca apoi să-l schimb pe Marian la postul de observaţie.

Indianul aprinsese şi el un foc şi prietenul meu înaintase atât de mult, încât putea să-l vadă bine. Când îi spusei că am venit să-l schimb, Marian zise:

— N-are nici un rost, Robert, să stai aci. În primul rând e prea primejdios să fii atacat de vreo fiară pe întuneric. Hai cu mine îndărăt la foc, e de-ajuns dacă vom face acolo de pază cu schimbul.

Aşa şi făcurăm. După ce Marian îmbucă şi el, zise:

— Haide, Robert, trebuie să-i ducem ceva lui Pongo. Sunt aproape sigur că el se şi află pe marginea acestui luminiş şi anume în partea de miază-zi, în direcţia de unde am venit noi.

Luarăm câteva cutii cu conserve şi o sticlă cu ceai şi pornirăm spre latura de sud a luminişului înainte de a fi apucat noi să chemăm, se şi auzi:

— Massers, aici!

Braţul lui Pongo se ivi dintr-o tufă deasă şi luă în primire merindele. După aceea Uriaşul şopti:

— Massers, nu bine aici. Mbulus pretutindeni.

Aşa dar şi Pongo observase lupii, pe care-i numea pe limba băştinaşilor. Marian întrebă imediat:

— Mai sunt şi acum aici, Pongo?

— Pretutindeni, Massers. Pongo merge pe copaci, Massers asemeni.

Propunerea nu era de loc rea, dar pentru noi de neîndeplinit, căci daca Pongo se pricepea să înşele simţurile fine ale lupilor, pe noi tot ne vor descoperi ei şi ne vor înconjura. Se va isca o luptă îndârjită şi va trece mult până să-i împuşcăm sau să-i punem pe fugă, iar în vremea asta Thassa ne va scăpa.

Fireşte că vecinătatea asta era foarte primejdioasa, dar eu socoteam totuşi că fiarele nu vor cuteza să ne atace. Marian părea; să fie de aceeaşi părere, căci zise:

— La asta ne vom putea gândi şi mâine. Chiar dacă suntem înconjuraţi de ele, nu mă supără de loc. Nu cred că ne vor ataca şi apoi Thassa mă interesează mai mult decât lupii. Pongo, tu ne vei urma în orice caz, însă nu vei interveni dacă vom fi atacaţi şi luaţi prizonieri de bandiţi. Vei rămâne mereu în urma noastră, oriunde ne-or târî şi după ce vom fi descoperit ascunzătoarea bandei, vei încerca să ne eliberezi.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face.

Ne înapoiarăm la loc şi-i zisei lui Marian:

— I-ai vorbit lui Pongo în aşa fel, ca şi cum ai şti că vom fi neapărat atacaţi de o bandă de tâlhari. N-ai putea să-mi spui cum ai

ajuns la credinţa asta?

— Îmi închipui. Şi bănuiesc că lupii pe care i-am văzut şi despre care cred ca se afla acum pretutindeni în jurul nostru sunt ca să zic aşa, primul semnal.

— Asta înseamnă că indienii atacaţi au spus adevărul!

— Cu siguranţă. N-aş fi crezut dacă nu s-ar fi ivit cei şapte lupi. Şi deoarece Pongo spune că ei ar fi acum în preajma noastră, trebuie ca numărul lor să fie mult mai mare.

— Atunci s-ar părea – răsei eu – că lupii sunt tovarăşi cu bandiţii?

— Întocmai, răspunse Marian cu seriozitate.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit. Apoi mai vorbirăm despre toate, de lupi, de Johnson, de Thassa cu care prilej profesorul luă şi el cuvântul:

— Sunt absolut încredinţat că el e. Am căutat să-mi reamintesc multe din caracteristicile lui, pe care şi le-a păstrat. E cu neputinţă să fie un frate geamăn al lui Thassa, după cum susţine dânsul. Oh, Doamne, de le-aş revedea pe Inge şi pe…

Îşi rupse vorba şi privi ţintă deasupra focului spre marginea de miază-zi a luminişului. Venea dintr-acolo un zgomot slab, ca şi cum s-ar fi frânt nişte ramuri. Şi deodată văzui la lumina focului multe perechi de ochi sclipind în culori roşii şi verzi, la o mică depărtare de noi. Erau lupii. Aruncai repede un braţ de vreascuri în foc, care după câteva clipe se înteţi. Şi lupii erau acolo…

Cel puţin douăzeci de făpturi, strânse una lângă alta, ca soldaţii în front. Stăteau ţepene, numai ochii le ardeau. Mai zvârlii câteva vreascuri în foc, căci flacăra era acum singura noastră pavăză împotriva fiarelor, apoi luai revolverul în mână.

— N-are nici un rost, Robert, căci sunt prea mulţi. Pe de altă parte, sunt încredinţat că-i aveţi şi în spate. Hai să aprindem un al doilea foc îndărătul nostru.

Marian smulse o creangă aprinsă din foc şi-o zvârli la câţiva metri înapoia noastră. Îndată ce flacăra ţâşni, câteva făpturi negricioase începură să mârâie şi fugiră care încotro.

Zvârlirăm repede vreascuri uscate peste creanga aprinsă şi după câteva clipe, aveam şi îndărătul nostru un foc mare. Văzurăm atunci făpturile cenuşii stând acolo strânse laolaltă şi holbându-se la noi. Cele două focuri făceau să fie luminate şi laturile luminişului şi după cum prevăzuse Marian, se aflau şi acolo fiare cu ochi verzi şi roşii.

Era o situaţie foarte neplăcută. Partea cea mai ciudată era că stăteau liniştiţi de tot, părând c-aşteaptă numai ca focul nostru să ardă până la sfârşit. Dar slavă Domnului că mă îngrijisem de vreascuri îndestulătoare şi flăcările erau pentru ei o piedecă de netrecut.

— N-ar fi bine să zvârlim printre ei câteva vreascuri aprinse? propusei eu.

— Nu cred că se vor îndepărta nici aşa, răspunse Marian. N-aş vrea să-i întărit zadarnic, căci tot se vor înapoia pe urmă.

— Mariane, astăzi vorbeşti în enigme, zău aşa! Eu aş fi mulţumit ca fiarele să dispară şi tu ai vrea să le revezi… Ştie Dumnezeu ce vei fi vrând să spui cu asta. A, uite-i că pleacă singuri, ai avut dreptate…

Aşa şi era. Ca la o comandă, lupii făcură stânga împrejur şi dispărură printre tufe. Mă uitai uimit la Marian, care zâmbea doar şi dădea din cap.

— Profesorul îşi frecă şi el ochii şi întrebă, mirat:

— Domnule Farrow, ce drăcovenie mai fu şi asta?

— N-a fost nici un fel de drăcovenie, e numai teatru, răspunse Marian, zâmbind. Cred că acum pricep cum stau lucrurile, numai nu prea cunosc motivele adevărate. Astea le vom afla când vom fi luaţi prizonieri de bandă.

— Mulţumesc de aşa perspectivă, zisei eu cu ciudă. Dacă ştii bine că aşa se va întâmpla, de ce nu ştergem putina cât mai repede cu putinţă?

— Pentru că făcând astfel, nu vom găsi niciodată pe soţia şi copila profesorului. Şi asta e doar ţelul nostru principal, răspunse Marian. Afară de asta nu cred să izbutim să fugim, căci „lupii” ne vor înhăţa fără zăbavă.

— Apeşi atât de ciudat pe cuvântul „lupii”, zisei eu.

— În curând vei vedea singur de ce, râse iar prietenul meu. N-aş vrea să te lipsesc de o surpriză.

— Eşti foarte amabil, n-am ce zice, dar mai plăcut mi-ar fi dacă ai spune acum ce ştii.

— Nu, Robert, nu pot încă, crede-mă! Poate că mă înşel şi eu şi n-aş vrea să fiu luat apoi în râs, căci bănuiala mea e atât de fantastică încât ai râde de mine chiar acum.

— Hm… ştiu eu ce să mai zici cel puţin dac-aş şti de ce au luat-o lupii la goană atât de brusc.

— Poate ca au ascultat de o comandă, răspunse Marian, scurt.

III.
UN ATAC VICLEAN.

CÂT P-ACI SĂ-MI SARĂ ŢANDĂRA, căci credeam că prietenul meu îşi bate joc de mine. Când văzui însă mutra lui serioasă, îmi dădui seamă că nu-i ardea de glumă. De aceea îi zisei:

— Mariane, văd că n-are nici un rost să te plictisesc cu întrebări. Te-aş ruga numai să mă lămureşti de comanda cui ascultă lupii aceştia?

— Bănuiesc că de a lui Thassa.

Pufnii în râs fără să vreau şi profesorul făcu la fel. Marian rămase

însă serios şi zise:

— Dragă Robert, sunt sigur că-ţi va pieri pofta de râs când vei vedea că presupunerile mele se adeveresc întocmai. Dacă mă vezi atât de liniştit, e numai pentru că-l ştiu pe Pongo în spatele nostru. Numai astfel e cu putinţă salvarea noastră. Cred, totuşi, că noaptea asta „lupii” ne vor lăsa în pace. Ia, te rog, tu, Robert, prima veghe. După un ceas îl trezeşti pe domnul profesor, pe care îl voi schimba eu apoi. De fapt, nu va fi nevoie, dar trebuie să întreţinem focul.

Spunând asta se culcă şi ne lăsă în voia gândurilor noastre. Mai stărui câteva clipe de vorbă cu Stendrup, apoi se culcă şi el. Eu întreţineam amândouă focurile, iscodind mereu în jurul meu, până ce se împlini ceasul. Îi trezii pe profesor, care-mi luă locul şi culcându-mă, adormii îndată.

Marian mă deşteptă pentru a doua veghe, care trecu de asemeni în deplină linişte.

Prietenul meu avea ultima veghe şi când mă trezi în zori, îmi spuse că nu observase nimic suspect.

— Aşa, acum putem porni, zise ei după ce băurăm câte-o ceaşcă cu ceai – eu voi porni înainte şi-l voi urmări pe Thassa. Sunt încredinţat însă că nu-l voi mai găsi.

— În cazul acesta, nu cred să ne mai atingem ţinta, se tângui profesorul. Mi-am pus toată nădejdea în urmărirea lui Thassa.

— Lăsă că-l vom revedea noi, îi mângâia Marian.

— E drept că în cu totul alte împrejurări.

— Aoleu! Iar începi cu enigmele tale, făcui eu necăjit.

— Hai mai bine să plecăm!

— Din nenorocire e prea târziu pentru asta, zise Marian, calm, ba zâmbi chiar cu înţeles.

Situaţia noastră nu era deloc veselă, căci deodată ne pomenirăm înconjuraţi de haita de lupi.

Pe nesimţite se iviseră din toate părţile şi făcuseră acum un cerc strâns în jurul nostru. Stăteau liniştiţi şi ne priveau ameninţător.

Orice apărare ar fi fost de prisos. Înţepenisem pe loc şi nici nu cutezam să duc mâna la revolver, căci capetele celor mai apropiate fiare erau abia la un metru de mine. Tovarăşii mei stăteau încă lângă focul stins.

În vreme ce profesorul pălise, Marian privea „lupii” cu mare luare aminte. Mi se părea chiar, că se bucura de această vizită. Îmi aruncă o privire, zâmbi şi dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că se aşteptase la asta.

Necăjit de atitudinea prietenului meu, mă întorsei şi examinai mai atent fiarele. Şi văzui că... nici nu erau lupi. Fiarele astea uriaşe erau Kolsuni sau Buansusi neobişnuit de mari. Adică acei fioroşi câini sălbatici din nordul Indiei. Dar nici câini sălbatici nu li se putea spune,

căci se părea că sunt îmblânziţi şi ascultau de o poruncă.

Lucrul acesta Marian trebuie să-l fi observat încă de ieri.

Începeam să-mi pierd răbdarea. Cât va mai dura oare situaţia asta grozavă? Prea multă vreme nu puteam doar rămâne nemişcaţi.

Răsuflai uşurat când îl văzui deodată pe indianul Thassa străbătând încet luminişul şi venind spre noi. Se opri îndărătul cercului format de câini şi ne privi batjocoritor, apoi se înclină şi zise:

— Domnilor, trebuie să vă exprim admiraţia mea. Până acum, toţi – chiar şi europenii – care au făcut cunoştinţă cu câinii noştri şi-au dat pe faţă spaima şi groaza. Dv. sunteţi oameni foarte viteji, după cât se vede şi cu atât mai mult îmi pare rău că trebuie să vă iau prizonieri.

— Thassa, unde e soţia şi copila mea? strigă profesorul.

Rostind aceste cuvinte, făcu o mişcare nervoasă cu mâna şi imediat câinii din faţă păşiră spire el, mârâind. Indianul le strigă o poruncă scurtă, în urma căreia se opriră, privind însă ameninţător pe profesor.

— Trebuie să fiţi cu băgare de seamă – zâmbi Thassa – căci câinii noştri nu ştiu de glumă. Aşa dar, vă rog să rămâneţi liniştit, domnule profesor, chiar dacă va fi să aveţi acum o mare bucurie. Soţia şi copila d-voastră trăiesc şi le veţi revedea în curând. Acum însă, domnilor, trebuie să vă dezarmez.

Bătu din palme şi dintre tufe se iviră şase indieni. Thassa le dădu o poruncă în urma căreia ei îşi făcură loc prin cercul format de câini.

Câte doi indieni pentru fiecare din noi ne scoaseră revolverele din buzunare, ne luară puştile şi cuţitele mari pentru tăiat mărăcinişul. Noi nu cutezarăm să ne mişcăm, de teama câinilor.

— Foarte bine, zise Thassa când indienii ieşiră din cercul câinilor.

— Văd că domnii îşi dau seamă de situaţie. Vă rog ridicaţi-vă, domnilor – se adresă el lui Marian şi profesorului.

— Aşa, acum să mergem în lagărul nostru. Veţi rămâne surprinşi şi bucuroşi în acelaşi timp, întâlnind acolo o societate numeroasă. Vă rog să mă urmaţi.

Se-ntoarse şi păşi spre şosea. Ne puserăm în mişcare şi câinii din fată făcură stânga-mprejur şi porniră înaintea noastră. Ceilalţi formară un alai mut, dar ameninţător, care ne tăia pofta de fugă. Îndărătul nostru veneau cei şase Indieni.

— Avem voie să vorbim? întrebă, Marian pe Thassa.

— Fireşte, răspunse acesta peste umăr – mă interesează chiar să aud părerea d-voastră.

— Atunci află că pricep cum stau lucrurile, zise Marian.

— Negustorul Johnson din Bettia vă dă de veste despre toate expediţiile pe care le aprovizionează el. Cu ajutorul faimoşilor voştri câini prindeţi pe toţi membrii acestor expediţii şi-i ţineţi prizonieri, iar mărfurile sunt retrimise lui Johnson. Sunt atacaţi şi indieni din când în când, dar pe aceştia îi prădaţi numai. Astfel s-a răspândit zvonul

despre „lupii din Tarai”. Un singur lucru nu prea pricep: de ce îi ţineţi prizonieri pe europeni?

— Eşti foarte inteligent, domnule, zise, Thassa cu admiraţie. Căci lucrurile stau întocmai aşa cum spunem. Cu ce scop îi ţinem prizonieri pe europeni veţi vedea când vom ajunge în lagăr. Şeful nostru vă va lămuri el însuşi.

— Şi eu credeam că d-ta eşti şeful bandei, zise Marian.

— Părerea d-tale mă măguleşte, dar adevărul e că eu sunt numai al doilea şef, deşi aparţin de peste cincisprezece ani asociaţiei noastre. Prima mea faptă a fost răpirea soţiei şi copilei d-lui profesor. De atunci m-am ocupat mai ales cu dresarea câinilor noştri. Strămoşii lor au fost nişte pui de Buansus, pe care i-am găsit eu. Prin alegerea celor mai mari şi puternici pentru dresare, am dobândit aceste animale minunate.

— Şi ai căpătat astfel nişte ajutoare cum nici nu se poate mai bune, zise Marian.

— Cred că nici un prizonier nu încearcă să fugă.

— Aşa e, domnii au avut atâta minte nici să nu încerce. Ne-au scutit astfel de vreo vărsare de sânge. Vă rog, domnilor, trebuie să cotim acum la stânga, în pădure.

Tot vorbind, făcurăm o bucată bună de drum pe şosea. Thassa coti şi dispăru într-un tufiş des.

— Veniţi, vă rog! Ne strigă el dinăuntru.

Îndărătul tufişului se făcea un luminiş mic, din care porneau câteva poteci bătătorite de animale. Thassa arătă spre una care ducea spre Nord-Vest.

— Aşa, domnilor, ţinând mereu pe poteca asta vom ajunge peste câteva ceasuri în lagărul nostru.

Cufundaţi în gânduri mergeam de zor înconjuraţi de câinii care nu ne slăbeau o clipă şi când îmi aruncai privirea pe ceasul-brăţară constatai cu uimire că eram pe drum de trei ceasuri. Fără voie îl admiram pe profesor, care mergea neobosit mânat de dorul de a-şi revedea pe cele două făpturi dragi lui. În acelaşi timp ma cuprinse îngrijorarea gândindu-mă că sforţările pe care le făcea i-ar putea dăuna. La vârsta sa şi neobişnuit cu asemenea oboseli, nu era exclus să se resimtă de pe urma acestui marş lung.

Deodată se sfârşi pădurea şi ne trezirăm printre întinse plantaţii de bumbac. Era aproape o minune să întâlneşti în inima pădurii seculare această dovadă a hărniciei omeneşti. Era rodul unei munci uriaşe, căci pădurea deasă fusese desţelenită cu îngrijire.

Thassa se opri şi se uită la noi. Probabil că mutrele noastre exprimau admiraţie, căci el zâmbi cu mândrie şi zise:

— Asta se datoreşte asociaţiei noastre, domnilor. Veţi afla în curând cum a fost cu putinţă să se înfăptuiască tot ce vedeţi aici. Tatăl

meu, şeful, a început munca acum cincisprezece ani şi mai bine.

— E într-adevăr vrednic de admiraţie – încuviinţă Marian.

— E aproape de necrezut să găseşti în locurile astea tăinuite astfel de dovezi de muncă omenească. M-ar interesa mult să ştiu de unde aţi luat lucrătorii.

Thassa zâmbi ciudat.

— Şi asta vă va spune tatăl meu. Vă veţi încredinţa atunci că ideea lui a fost dreaptă şi rodnică. Vă rog, să mergem mai departe, mai avem cale lungă înaintea noastră.

Îngânduraţi, păşirăm în urma lui, înconjuraţi de câini. Mai mult de un ceas merserăm printre câmpuri muncite cu îngrijire, apoi ajunserăm pe o întindere mare, unde se ridicau nişte barăci. În mijlocul lor se afla o casă în formă de vilă, construită din trunchiuri de copaci.

Thassa se îndreptă spre clădirea aceasta, ne spuse să aşteptăm, afară şi dispăru înăuntru.

După vreo cinci minute se întoarse, se aşeză lângă uşă şi se înclină în faţa unui indian care ieşea încetişor din casă. Era un bătrân înalt, cu părul şi barba albă şi ochii mari, negri. Ne privi câteva clipe în tăcere, dădu apoi din cap spre Thassa şi ni se adresă după aceea într-o englezească fără cusur:

— Domnilor, trebuie s-aduc laude fiului meu că v-a adus încoace. Păreţi să fiţi vânjoşi şi puternici. De asemenea, mă bucur că a venit cu d-voastră şi profesorul Stendrup, căci soţia şi fiica sa îi duc dorul. Acum trebuie să vă lămuresc ce veţi avea de făcut aici. Va trebui să munciţi pentru noi. Da, chiar dacă faceţi mutre cam mirate. Am trăit şi am văzut cum tatăl meu a fost supus la cele mai umilitoare munci de sclav de către englezi, după răscoala cea mare. El a murit din pricina asta, el, un prinţ al ţării noastre. Mi-am jurat atunci să-l răzbun şi acum toţi străinii care îmi cad în mână trebuie să muncească pe câmpurile noastre. Asta e răzbunarea mea împotriva naţiunii cuceritoare străine. Şi ţara noastră trage foloase de pe urma asta. Pun să fie jefuiţi toţi indienii care fac negoţ cu mărfuri străine, dar îi scutesc de munci de sclav. Acestea sunt pentru domnii de rasă albă. Thassa, arată-le domnilor ce au de făcut.

Eram încremeniţi. La aşa ceva nu ne-am fi aşteptat.

Ma uitai pe furiş la Marian, căci mă aşteptam sa protesteze cu tărie. Dar prietenul meu privea gânditor la câinii aceia grozavi care ne înconjurau şi înţelesei că se gândea la o posibilitate de fugă.

Bătrânul indian părea să-i fi ghicit gândurile, căci zâmbi batjocoritor şi zise:

— Fuga este cu neputinţă, domnule. Fiul meu a dresat prea bine câinii şi vă veţi încredinţa că ei sunt cei mai buni paznici.

Profesorul Stendrup, care tot timpul privise cercetător în juru-i,

strigă cu energie:

— Unde e soţia şi fiica mea?

— Veniţi cu mine, răspunse Thassa, politicos. Doamnelor li s-a dat în seamă gospodăria şi se află acum la bucătărie.

Indianul deschise uşa unei barăci şi-l lăsă pe Stendrup să intre. Auzirăm un strigăt: „Inge”, apoi Thassa ne făcu semn să-l urmăm mai departe.

La baraca uimitoare deschise iar o uşă lată şi păşi înăuntru împreună cu noi. Era o sală mare de mâncare, în care stăteau vreo treizeci de bărbaţi în jurul unor mese lungi. La intrarea noastră săriră în sus, iar eu observai că şi aici se aflau sub bănci şi mese câţiva din câinii aceia grozavi.

Thassa arătă spre noi şi zise:

— Domnilor, sunt încredinţat că veţi face cunoştinţă singuri. Spuneţi, vă rog, noilor d-voastră tovarăşi ce au de făcut şi care sunt îndatoririle lor. Cu prilejul acesta vă dau libertate pentru restul zilei.

Se înclină politicos şi părăsi încăperea. Imediat se apropia de noi un bărbat mai în vârstă şi zise:

— Îngăduiţi-mi, să mă prezint, domnilor; sunt colonelul Allison. Fiind cel mai bătrân, tovarăşii mei de suferinţă m-au ales şeful lor. Va compătimesc din suflet pentru soarta care v-a lovit, deşi suntem bucuroşi să vedem chipuri noi să aflăm ce se mai petrece prin lume.

Ne prezentarăm la rândul nostru şi colonelul ne făcu cunoştinţă cu ceilalţi domni. Erau ofiţeri, exploratori şi negustori, care fuseseră luaţi prizonieri de indieni în cursul anilor. Colonelul se afla de cincisprezece ani aici.

Povesti că bătrânul indian şi fiul său, nu le cerea să muncească mai mult decât îi slujeau puterile. Lăuda oarecum omenia cu care erau trataţi prizonierii. Dar cuvintele sale erau totuşi pline de amărăciune.

— N-aţi încercat niciodată să fugiţi? întrebă Marian.

— Asta e cu neputinţă, răspunse colonelul. Câinii aceia fioroşi ne însoţesc pretutindeni. Fiecare din noi are pe lângă el, când munceşte în pădure sau pe câmp, doi paznici dintr-aceştia, care l-ar sfâşia ta bucăţi dac-ar încerca să fugă.

— Eu unul vă spun pe şleau că nu voi rămâne mult timp aici, zise Marian, calm. Şi fireşte că voi încerca tot ce va fi cu putinţă ca să va eliberez şi pe d-voastră. Cel puţin voi fi avut o aventură cum nu se poate mai frumoasă.

Toţi priviră uimiţi pe Marian. Probabil că nu-l prea socoteau în toate minţile.

IV.
PONGO SE IVEŞTE.

URMĂ O DISCUŢIE ÎNSUFLEŢITĂ. Fiecare căuta să ne încredinţează că fuga din captivitate era absolut cu neputinţă. Dar Marian întâmpină potopul de vorbe cu un zâmbet.

Ştiam că se bizuia pe Pongo şi în sinea mea, mă bucuram de mutrele pe care le vor face tovarăşii noştri de suferinţă când vor zări pe credinciosul nostru Negru.

Deodată se deschise uşa şi profesorul Stendrup intră cu chipul strălucitor de fericire, însoţit de două femei: soţia şi fiica sa. Era de nedescris bucuria „muncitorilor”, văzând fericirea acestei familii, căci cele două femei erau foarte iubite de către prizonieri.

După ce se potoli bucuria, doamna Stendrup ne vesti că mâncarea e gata. Ca la militărie merserăm în bucătărie, unde un indian ne dădu fiecăruia o gamelă şi tacâmuri, apoi trecurăm unul după altul prin faţa vetrei şi doamna Stendrup ne dădu câte-o porţie respectabilă. Era carne de cerb şi colonelul ne istorisi mai târziu că vreo câţiva indieni se duceau mereu la vânătoare şi că hrana era îndestulătoare şi bună.

Furăm purtaţi apoi prin lagăr, ni se arătară locurile pentru dormit şi ne puturăm încredinţa cât de bine îşi organizase opera bătrânul Indian. Haine, rufe, medicamente, ba chiar şi o mica bibliotecă într-o sală de lectură.

Erau şi jocuri de cărţi şi şah şi nu era de mirare că unii prizonieri se împăcaseră cu noua lor situaţie.

Trebuia să dormim la un loc cu alţi patru inşi. Erau doi ofiţeri, un medic şi un zoolog. Îmi atrase atenţia faptul că Marian se informă de la cine primeau hrană câinii. Şi prietenul meu îşi frecă mulţumit mâinile când medicul îi răspunse că Thassa le împarte mâncarea, care e gătită, însă, de soţia şi fiica lui Stendrup.

Când se iviră zorile, furăm treziţi din somn. Ceaiul de dimineaţă îl luarăm în sala de mâncare, apoi se ivi Thassa şi orândui munca zilei. Spre marea mea bucurie el spuse că Marian şi eu păream destul de vânjoşi ca să ajutăm la despădurirea unor fâşii de pădure. Acolo va găsi Pongo un prilej să se pună în legătură cu noi.

O încăpere mică lângă bucătărie servea drept depozit de unelte. Ni se dădu câte un topor şi un ferăstrău, apoi Thassa ne conduse spre Nord-Vest, printre lanurile unde câţiva din tovarăşii noştri se şi apucaseră de lucru.

Drumul ţinu ca la vreun ceas, apoi începea pădurea sălbatică. Thassa arătă spre un copac mare de teak şi zise foarte politicos:

— Vă rog, domnilor, cu tăiatul acestui copac veţi fi gata până la prânz. După aceea veţi lua în lucru copacul următor. Cu un ceas înainte de masa de amiază, când veţi auzi un sunet de gong. Vă întoarceţi acasă. Câinii aceştia patru de aici rămân să vă păzească. Vă previn încă odată să nu încercaţi să fugiţi, căci nici cu securea nu vă veţi putea apăra de muşcăturile lor.

— Ne dăm şi noi seama de asta, răspunse Marian. Şi avem destulă minte ca să nu întreprindem ceva care n-are sorţi de izbândă.

— Foarte bine faceţi, zise Thassa, bucuros, după care ne saluta şi se înapoia în lagăr.

Lucrarăm în tăcere timp de vreun ceas, apoi, pentru ca obosisem tot mânuind ferestrăul, Marian începu să izbească în lemn cu toporul. Mă uitai la el câtva timp, pe urmă începui să privesc la cei patru paznici ai noştri.

Inteligentele animale se trântiseră lângă noi, cu botul pe labe şi nu ne lăsau o clipă din ochi. Avusese dreptate Thassa, nici cu securile nu ne-am fi putut apăra de ei.

Deodată ridicară capetele şi ciuliră urechile. Trebuie să fi auzit vreun zgomot pe undeva. Atrăsei atenţia lui Marian, care încetă îndată cu lucrul şi privi la câini.

— Să fie Pongo? şoptii eu.

Toţi patru câini se ridicară în acelaşi timp şi îşi aţintiră privirile în desişul din dreapta noastră.

— Poate să fie şi o fiară sălbatică, îşi dădu cu părerea Marian.

Mă întrebai în gând dacă aceşti patru câini ar fi în stare să se apere de un tigru. Şi fără voie îmi îndreptai privirile spre copacul apropiat căci îmi spusei imediat că tigrul i-ar birui îndată!

Părul de pe spatele câinilor se zburli şi ei începură să mârâie ameninţător. Apoi, înghesuiţi unul într-altul, o zbughiră în desiş.

— Dacă e un tigru, repede într-un copac! îl strigai lui Marian.

Atunci se auzi din desiş un horcăit, apoi altul şi încă două. Fără îndoială că erau horcăiturile de moarte ale celor patru paznici ai noştri. Ma îndreptai îndată spre un copac de teak, dar în clipa aceea se şi auziră foşnete în desişul unde avusese loc lupta şi… glasul lui Pongo răsună:

— O, Massers, Pongo foarte bucuros.

Cu inima plină de bucurie strânserăm mâna credinciosului Negru, apoi Marian întrebă:

— Pongo, cum ai izbutit să faci treaba asta? Cei patru căini sunt morţi?

Uriaşul dădu doar din cap şi scoase pe jumătate din teacă cuţitul sau enorm. Nu-i plăcea să-şi piardă vremea cu vorba.

— Trebuie să-i ascunzi în aşa fel încât să nu poată fi găsiţi, zise Marian.

— Iar noi, Robert, vom istorisi că au adulmecat probabil vreun tigru.

— Cel mai simplu lucru ar fi ca Pongo sa ucidă în fiecare zi câteva din animalele astea, zisei eu. În felul acesta suntem repede liberi.

— Presupun că Thassa ne va da acum mal mulţi câini de pază; afară de asta, cu siguranţă că ne va controla mai des. Va fi cam greu

să-l facem să creadă povestea cu tigrul.

— Ce facem acum? întrebai eu.

— Din spirit de prevedere, ieri, în bibliotecă am rupt o foaie albă dintr-o carte. Creionul mi l-au lăsat, din nebăgare de seamă. Voi scrie acum o scrisoare şi Pongo o va duce la Bettia, la maiorul Vander.

— Ce vrei să-i scrii? întrebai eu, curios.

Marian clătină doar capul şi aşternu în grabă câteva rânduri pe hârtie.

— Ia asta, Pongo! zise el apoi. Maiorul îţi va da câteva pachete pe care mi le vei aduce aici. De găsit ne vei găsi tu, chiar dacă vom fi mutaţi în alt loc. Grăbeşte-te, însă, căci n-avem poftă să rămânem mult timp aici.

— Pongo face repede, făgădui credinciosul nostru tovarăş.

— Şi vezi de piteşte bine hoiturile câinilor! strigă Marian după el.

— Pongo face bine, răspunse uriaşul din desiş.

— Aşa!, zise prietenul meu, mulţumit, acum ne înapoiem în lagăr. Thassa ne va crede mai curând dacă-i vom istorisi că ne-am înapoiat de teama tigrului, după ce au dispărut câinii. Vezi să te ţii bine şi să nu te dai de gol, Robert. Indianul bătrân va căuta să ne iscodească. Să mă laşi pe mine să vorbesc şi tu întăreşte numai spusele mele.

Păşirăm încet printre ţarine şi ne mărirăm paşii abia când îi zărirăm pe camarazii noştri muncind în apropierea lagărului.

— A, uite-l colo pe Thassa, zise Marian deodată. Să-i spunem repede minciuna pe care am ticluit-o.

Când indianul ne văzu venind fără câini îşi zori paşii.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă el agitat. Unde sunt câinii?

Marian îşi jucă rolul de minune. Răsuflă din adânc, îşi şterse fruntea şi zise cu glas înăbuşit:

— A fost îngrozitori. Să fim mulţumiţi c-am scăpat cu viaţă… Trebuie să ne fi dat târcoale vreun tigru… şi se vede că a fost numai la câţiva paşi de noi. Câinii au zbughit-o brusc în desiş şi am auzit că au început să gonească în pădure după vreo fiară sălbatică. Aşteptarăm câtva timp, dar văzând că nu se întorc, am presupus că i-a sfâşiat tigrul. Atunci am pornit repede înapoi.

Thassa ne privi pătrunzător. Când mă văzu şi pe mine încuviinţând din cap, întrebă deodată:

— Dar de ce n-aţi încercat să fugiţi?

— Ce să facem cu un topor împotriva unui tigru! strigă Marian, aproape furios.

— Şi-apoi, veţi fi pus câinii pe urmele noastre.

— Asta aşa e, încuviinţă indianul.

— Vă credeam însă mai viteji.

— De gândit ne-am gândit s-o ştergem, zise Marian cu ton batjocoritor – asta o mărturisesc deschis. Dar dacă am fi fugit, de sigur

căi i-aţi fi ucis pe toţi ceilalţi, deoarece aţi fi putut presupune că vom trimite încoace armata. De asta ne-am temut şi am preferat să rămânem.

— Eşti foarte sincer – zâmbi Thassa – de aceea voi mărturisi şi eu deschis că am fi făcut-o cu siguranţă. La o singură comandă, toţi câinii se năpustesc asupra prizonierilor. Haideţi acum îndărăt în lagăr, în curând va fi vremea prânzului. După masă vă voi duce înapoi în pădure şi vă voi da alţi câini. Trebuie să cercetez mai de-aproape lucrurile, căci aşa ceva nu s-a mai întâmplat. Vai de voi dacă m-aţi minţit!

Privirea cu care Thassa însoţi această ameninţare nu era deloc blândă, dar Marian înălţă din umeri şi răspunse:

— Dacă nu vrei să ne crezi, n-am ce-ţi face.

— Vă voi cere scuze dacă voi constata că, povestirea dv. e adevărată; zise Thassa, zâmbind.

— Hai să mergem ceva mai repede, căci trebuie să-i spun tatei ce s-a întâmplat.

Când ne puse să aşteptăm în faţa uşii bătrânului, Marian îmi şopti:

— Bravo, Robert, faci o mutră cu totul nevinovată. Vezi de te ţine bine şi de acum încolo.

Bătrânul Rukoo feşi afară şi privirea lui era într-adevăr atât de fioroasă încât mă speria aproape. Ne măsură timp de câteva clipe, apoi întrebă cu asprime:

— Aşa dar, câinii au alergat după un tigru?

— Cel puţin asta e părerea mea, răspunse Marian, calm – căci cu siguranţă că s-ar fi înapoiat dac-ar fi rămas în viaţă. Îmi închipui, însă, că tigrul i-a ucis în pădure.

— De ce n-aţi fugit? se adresă el apoi mie.

— I-am explicat fiului d-tale de ce n-am făcut-o, zisei eu, înţepat.

— Vă puteţi încredinţa la faţa locului dacă am spus sau nu adevărul.

— Bine, zise bătrânul, aşa vom face.

Intră înapoi în casă şi Thassa adăugă:

— Până va fi timpul mesei, duceţi-vă în bibliotecă, domnilor. Eu vă spun de pe acum că vă cred. Va trebui însă să lucraţi mai departe în acelaşi loc. Pe viitor vă voi da şase câini. Asta e de ajuns pentru orice tigru.

— Şi dacă vine o pereche? întrebă Marian.

— Atunci câinii vor ţine fiarele atâta timp în loc, până să vă puteţi pune la adăpost, urcându-vă într-un copac. Dacă nu vă întoarceţi la vreme, voi şti că s-a întâmplat ceva.

Când intrarăm în bibliotecă, Marian îmi şopti:

— Acum sa vorbim despre lucruri indiferente.

Mă gândisem şi eu că am putea fi spionaţi, de aceea dădui din cap

şi zisei:

— Ar fi neplăcut dacă tigrul s-ar mai întoarce şi cred c-o va face, de vreme ce a pus mâna pe o pradă atât de bună.

— Dacă se mai întâmplă încă odată eu refuz să mai lucrez acolo, zise prietenul meu. N-am poftă să fiu sfâşiat în bucăţi.

— Aşa e, încuviinţai cu.

— Ah, biblioteca asta e bogată şi aleasă. Uite, eu o să citesc ceva de Robertson.

Ne adâncirăm în cărţile noastre şi nu mai rostirăm nici o vorbă până ce bătu gongul pentru masă. Când părăsirăm încăperea, văzui cu bucurie pe Thassa depărtându-se. De sigur că trăsese cu urechea la fereastră şi se plictisise în lege.

La masă se vorbi mult de aventura noastră. Ne arătarăm şi aici înfuriaţi că nu ni se dădea crezare.

Îndată după masă, Thassa ne chemă afară. Ducea după el şase câini şi în pas alergător pornirăm spre locul de muncă.

Mă simţii cam îngrijorat când Thassa pătrunse imediat cu câinii în tufişul pe care i-l arătasem. Oare Pongo ştersese destul de bine urmele pentru ca indianul să nu descopere nimic?

Marian era cu desăvârşire liniştit Ba chiar începu să dea cu toporul în copac. În sfârşit, Thassa se înapoia.

— Iertaţi-mi, vă rog, bănuiala, domnilor, zise el.

— Spusele d-voastră par să fie adevărate. Câinii au alergat după vreo fiară sălbatică; aceasta şi-a croit o potecă îngustă prin desiş.

Dădurăm din cap numai şi indianul plecă. Aşa dar, Pongo al nostru făcuse treaba cum se cuvine.

Reluarăm lucrul de zor şi după câteva ceasuri trunchiul enorm se prăbuşi la pământ. Începurăm îndată cu al doilea şi nu ne oprirăm decât atunci când gongul ne vesti că se încheiase ziua de muncă.

V.
ELIBERAREA.

CÂND NE ÎNAPOIARĂM ÎN LAGĂR, trecând prin ţarini, zisei prietenului meu:

— Mariane, Pongo va avea acum şase câini împotriva lui. Crezi că-i va da gata şi pe aceştia?

— Desigur. E o nimica toată pentru el. Pe de alta parte, îl voi mai ajuta şi eu cu toporul. E drept că am uitat să-i spun ca să pună la noapte pachetele aici. Asta ar fi fost de ajuns. Acum va trebui să spunem pentru a doua oară povestea cu tigrul.

— Aoleu! Nu-i vor mai da crezare. Şi cu siguranţă că ne vor pune să lucrăm în altă parte.

— N-au decât!

— Cum voi avea pachetele, putem şterge putina în aceeaşi zi. Vreau să zic că Pongo ar trebui să mi le aducă în cursul dimineţii. Trag nădejde însă că totul va sfârşi cu bine. Acum fii liniştit, ne apropiem de locotenent. Aha, ne-a aşteptat!

Tânărul ofiţer, prizonier ca şi noi, ne salută şi zise:

— Lovitura de gong se dă mai de vreme pentru cei care lucrează afară, ca să poată ajunge la timp în lagăr, pentru masă. Noi trebuie să vă aşteptăm şi pe d-voastră, ca să mergem împreună. Ei, v-a mai supărat tigrul?

— Nu, slavă Domnului! Dar nu e deloc plăcut să te ştii în apropierea unor astfel de fiare.

— Te obişnuieşti cu de toate; ne-am obişnuit noi şi cu prizonieratul, după cum vedeţi. Dar credeţi într-adevăr că e cu putinţă să ne eliberăm?

— Te rog, nu vorbi atât de tare, domnule locotenent Da, cred cu toată hotărârea. Vă voi da de veste când va veni momentul, căci voi avea nevoie de oameni viteji care nu se sperie de nimic.

— Te poţi bizui pe mine, zise locotenentul, simplu.

— Asta mă bucură. Sper că în trei zile vom da lovitura cea mare. A, uite-l şi pe domnul colonel. Ei, cum o duceţi cu munca?

— Ne-am deprins, ce să-i faci! răspunse bătrânul. Dar tot mai bine mi-ar plăcea să mă înapoiez în patrie.

— Să nu-ţi pierzi nădejdea, îl mângâia Marian.

— Eşti încă nou – zâmbi colonelul.

— Peste câteva luni vei gândi şi d-ta altfel. Cred că cele mai fericite sunt cele două doamne, de când îl au aci pe profesor.

— Aşa e, încuviinţă Marian.

— Admir tactul lui Thassa care l-a scutit pentru început de orice muncă pe domnul Stendrup. Thassa pare să fie în toate privinţele un om foarte civilizat şi cult.

— Aşa şi e, zise colonelul.

Ajunserăm în lagăr şi intrarăm în sala de mâncare. După masă mai stăturăm de voită câtva timp, apoi ne duserăm la culcare.

Â doua zi dimineaţă, când pornirăm la lucru în tovărăşia celor şase paznici, privii adesea spre tufişul din care se ivise Pongo al nostru. Marian râse însă şi zise:

— Dragă Robert, chiar dacă Pongo şi-ar pune la contribuţie toată iscusinţa să, nu poate ajunge aici decât mâine dimineaţă.

— Păcat! făcui eu. Aproape ca nu mai îmi găsesc loc de neastâmpăr. Nu ştiu de ce am presimţirea că se va ivi ceva cu totul neprevăzut.

— Nu mai cobi! râse Marian. Am chibzuit totul atât de temeinic, încât…

Îşi rupse vorba şi odată cu el mă întorsei şi eu brusc, căci din tufiş

se auzi un sunet care ma înfioră. Era mârâitul întărâtat al unui tigru.

Aşa dar, soarta voia ca minciuna noastră să se schimbe în adevăr. Cel şase câini se năpustiră îndată spre tufiş, dar înainte să poată pătrunde, un trup enorm, dungat, ieşi dintre ramuri şi în clipa următoare se isca o încăierare cum n-am mai văzut.

Ne dădurăm seama îndată că izbânda va fi de partea tigrului. Nu trecură decât câteva minute şi doi câni zburară în lături, cu capetele zdrobite. Şi când al treilea căzu lângă picioarele noastre, cu coastele sfărâmate, alergarăm îndată spre cel mai apropiat copac.

Tocmai la timp, căci abia ne căţăraserăm câţiva metri deasupra pământului, că tigrul şi zdrobise cu laba capul ultimului câine. Străbătu pe urmă în goană luminişul şi îşi întinse labele spre copacul nostru.

Noi ne urcarăm mai sus şi atunci fiara furioasă se întinse la rădăcina copacului şi-şi aţinti spre noi ochii plini de văpaie. O jumătate de oră se scurse astfel, apoi Marian zise:

— Să ne urcăm în frunziş, până nu ne-o mai putea vedea. Poate că atunci se va îndepărta. Partea proastă e însă că Thassa ne va duce să lucrăm în altă parte.

— Da şi Pongo va trebui să ne caute apoi.

— Vom pierde astfel un timp preţios… Nu ştiu de ce, dar am devenit de o nervozitate ciudată. Am impresia că ne paşte o nenorocire.

— Ai început iar să cobeşti, zise Marian, necăjit.

— N-are nici un rost să ne certăm însă, ci mai bine să rămânem liniştiţi, căci altminteri nu mai pleacă deloc fiara aia de jos.

De data asta ne-am greşit socotelile. Tigrul părea că n-are de gând să plece, nici nu se sinchisea măcar de trupurile câinilor, ca şi cum ar fi avut poftă numai de carne de om.

Când sună gongul pentru masa de prânz, Marian zise încet:

— Vreo două ceasuri tot va trebui s-aşteptăm, cred, căci mai de vreme nu poate veni Thassa cu ajutoare.

Într-adevăr, Marian părea să aibă dreptate. După vreo două ceasuri şi ceva, tigrul ridică deodată capul şi iscodi cu privirea spre ţarini. Peste câteva clipe o întreagă haită de câini dădu buzna în luminiş. Fiara uriaşă se scăpă repede de câţiva, apoi păru să-şi dea seamă că avea împotrivă o forţă superioară. Îşi adună puterile, mai răpuse încă doi câini cu lovituri de labă, după aceea o zbughi în tufiş.

Thassa cu trei indieni, toţi înarmaţi cu puşti, păşiră în luminiş. Noi coborârăm încetişor şi când ajunserăm jos, tânărul indian ne întâmpină cu vorbele:

— Mă bucur, că aţi izbutit să vă salvaţi. Câinii pe care îi am acum cu mine, sunt aşa fel dresaţi că pornesc în urmărirea unui vânat numai dacă le poruncesc eu. Tigrul nu ne va mai putea face nimic.

— Ar fi de dorit chiar, zise Marian, râzând. N-am prea petrecut clipe plăcute în copac.

— Vă cred, domnilor, zise Thassa, înclinându-se. Mâine vă voi duce în altă parte la lucru. Acum să mergem!

După cum am presupus, după masă n-am mai căpătat de lucru. Ne-am petrecut vremea citind câteva romane. O singură dată Marian se făcu nevăzut în bucătărie şi se înapoia după o jumătate de oră. Dar, deoarece nu i se putea citi nimic pe faţă, nici nu încercai să-l întreb ce făcuse.

A doua zi dimineaţă furăm duşi spre partea de sud-est, unde trebuiră să ne îndeletnicim tot cu despădurirea. Aveam şi de data asta şase paznici şi intrai la grijă pentru Pongo. Putea să vină astăzi şi atunci lupta lui cu dihăniile astea va fi foarte grea.

Ni se dăduse iar sarcina să doborâm un copac uriaş, dar nu ne prea era capul la lucru. Ne uitam mereu la cei şase câini şi la tufişurile din jurul nostru.

Se vede însă că nu-l cunoşteam destul de bine pe Pongo. Întâlnirea cu primii patru câini îl făcuse mai băgător de seamă. Fără ca paznicii noştri să dea vreun semn de nelinişte, zbură deodată peste capetele noastre un fulger sclipitor.

După o clipă, doi din cei şase câini scoaseră urlete de moarte. Suliţa grozavă a lui Pongo găurise trupurile animalelor, trântindu-le la pământ. Apoi, făptura uriaşa a prietenului nostru sări dintr-un copac. Ceilalţi patru câini se năpustiră îndată asupra lui. Marian ridică toporul, ca să intervină în luptă. Dar nu mai era nevoie. Pongo învârti cuţitul de rechini şi în câteva clipe câinii fură răpuşi.

Marian privi câteva clipe leşurile, pe urmă zise:

— Pongo, căinii trebuie să dispară de aici! Se poate ca Thassa să vie cu noi încoace, chiar înainte de prânz şi va trebui să-i povestim că un tigru a omorât iar câinii. Ia spune, ai adus lucrurile?

Pongo dădu doar din cap, alergă spre copacul din care sărise şi se căţăra într-unsul ca o pisică. După câteva clipe se înapoie cu o cutie mare de carton şi un pachet mai mic.

— Foarte bine, zise Marian, acum trebuie să-i căutăm în grabă pe ofiţerii prizonieri. Slavă Domnului că cei mai mulţi lucrează pe ţarinile pe unde trebuie să trecem când ne înapoiem în lagăr. Vom putea împărţi foarte bine armele… în cutia aceasta sunt douăzeci de pistoale automate, cu câte şapte gloanţe, mi se adresă el.

— Trebuie să împărţim armele fără să se bage de seamă. Pachetul ăstălalt va fi dat doamnei Stendrup.

Spunând asta, ascunse în buzunarul din spate pacheţelul de mărimea unei cutii de ţigări, apoi deschise cutia cea mare şi-mi dădu zece revolvere.

Ascunserăm armele în toate buzunarele pe care le aveam, după

aceea Marian îi spuse lui Pongo să ne aştepte până seara. Deoarece mai erau trei ore până la prânz, Marian propuse să mai stăm o oră. Când pornirăm apoi încet la drum spre lagăr, dădurăm câte-o armă fiecărui ofiţer pe care-l întâlnirăm.

Fireşte că trebuiră să ne tăgăduiască să nu se folosească de ele, până ce Marian va da semnalul.

Tot nu ştiam încă ce avea de gând să facă Marian şi ajunsei în lagăr muncit de curiozitate. Mai era un ceas până la masa de prânz şi văzui cu mirare ca prietenul meu dispăru în bucătărie. Se înapoia peste câteva minute, îmi zâmbi şi zise:

— Acum să-l căutăm pe Thassa. Dacă nu e aici vom merge la bătrânul Rukoo.

Negăsindu-l pe tânăr, tocmai ne pregăteam să batem la uşa tatălui său, când Thassa ieşi din casă. Încruntă sprâncenele când ne văzu.

— Se pare că avem nenoroc, zise Marian, zâmbind. Cei şase câini au fost şi ei sfâşiaţi de un tigru. Am izbutit să fugim la vreme, în timp ce lupta mai dăinuia încă.

— De necrezut, murmură Thassa şi clătină capul. Se pare că sunteţi urmăriţi de fiarele astea. După masă voi cerceta locul luptei. Până atunci vă rog să mergeţi în bibliotecă.

Îndeplinirăm porunca aceasta cu multă plăcere. În vreme ce ne alegeam nişte romane, Marian îmi şopti:

— Acum am câştigat partida în orice caz. Măi temeam că Thassa va ţine să meargă imediat la locul luptei, ceea ce ar fi îngreuiat situaţia noastră. Aşa, însă, vom putea porni îndată după masă.

— M-ai făcut foarte curios, zisei eu, clătinând capul. Bine că am împărţit armele la oameni vrednici de încredere, aşa că vom putea împuşca animalele.

— Nici nu va fi nevoie, zâmbi Marian.

— Armele sunt numai pentru indieni.

Nedumerit, renunţai să-l mai întreb şi mă adânci în citit. Într-un târziu se auzi gongul care chema pe oameni la masă.

Când intrarăm în sala de mâncare, camarazii cărora le dădusem armele ne priviră cu încordare. Dar Marian făcu o mutră de nepătruns şi din când în când se scula, privind pe fereastră.

După ce repetă de vreo zece ori treaba aste, se întoarse brusc, scoase arme sa din buzunar şi spuse grav:

— Domnilor, toţi câinii au fost făcuţi nevătămători. Am rugat-o pe doamna Stendrup să le amestece în mâncare o otravă puternică. Otrava aceasta şi pistoalele ne-au fost aduse de camaradul nostru Pongo, despre care v-a vorbit prietenul meu Bertram. Acum ne mai rămâne numai să-i luăm pe neaşteptate pe cei câţiva indieni. Cred că şi d-voastră sunteţi împotriva unei vărsări de sânge. E de-ajuns dacă-i vom dezarma, închizându-i în vreo baracă.

Fără să aştepte răspuns, se-ndreptă spre uşă, urmat de mine şi de ofiţeri, care săriră imediat de la locurile lor.

În faţa barăcii ne ieşi înainte Thassa. Marian ridică revolverul şi strigă:

— Sus mâinile!

Indianul păli, dar după o clipă scoase o fluierătură.

— Degeaba, Thassa, zise Marian, calm. Câinii voştri au fost otrăviţi. Orice împotrivire e de prisos, suntem înarmaţi. Deci, repet: Sus mâinile!

Thassa se supuse. Restul merse uşor. Toţi indienii trebuiră să ne predea armele, apoi fură închişi în sala de mâncare.

După o jumătate de ceas pornirăm la drum şi în curând avurăm o surpriză plăcută: după un ceas de mers prin ţarini, ne ieşiră în întâmpinare Pongo şi maiorul Vander. Aflarăm cu bucurie că pe şosea ne aşteptau câteva camioane automobile.

Seara ajunserăm cu bine în Bettia şi asistarăm la multe scene mişcătoare, când cei dispăruţi îşi revăzură familiile.

Maiorul Vander organiză imediat o expediţie care porni spre lagărul indienilor. Dar aceştia dispăruseră. De sigur că după câteva săptămâni numai, pădurea seculară înghiţise iar plantaţiile făcute de măna omenească.

Nu ramaserăm mult în orăşelul de graniţă. Îndată după procesul negustorului Johnson care fu pedepsit cu asprime, pornirăm mai departe. Ţineam să vizităm Kaşmirul, ţara aceea minunată, unde s-ar fi aflat odată raiul, după cum spun legendele.»

Şi în drumul într-acolo, întâmpinarăm aventuri, mai misterioase încă decât cele pe care ţi le-am povestit până acum, dragă George – încheia doctorul Bertram, zâmbind.

Aventurile submarinului Dox 066

Hans Warren

I.
O CRIMĂ GROZAVĂ.

— **LA NORD-EST SE ZĂREŞTE O EPAVĂ!** vesti Plundow prin porta-voce în cabina căpitanului.

— Bine, viu! răspunse Farrow, apoi, întorcându-se spre tovarăşii săi de masă Rindow, Brun, Bertram, Hagen şi George. Le zise: Plundow vesteşte că se vede o epavă. Nu e de mirare, după uraganul care a bântuit în cursul nopţii. Poate că izbutim să salvăm câţiva naufragiaţi.

Se ridică imediat de la masă, camarazii săriră de la locurile lor şi urmară în grabă pe căpitan, care o luase înainte pe gangul îngust al vasului. N-aveau toţi loc în turn, căci în vremea asta veniseră sus şi Petre Uriaşul cu Jean Brike.

Cei doi din urmă, George, Bertram şi Rindow, săriră îndată pe punte şi priviră prin ocheane în direcţia arătată. Cu toată depărtarea cea mare, ochii ageri ai lui Plundow văzuseră bine. La Nord-Est se afla o insulă mică, pe a cărei plajă se zărea scheletul unui bric.

— Echipajul se va fi salvat pe insulă – zise căpitanul.

— Nu văd nici un pavilion, aşa că nu pot şti ce naţionalitate au oamenii. Numai de n-ar fi francezi, căci în cazul acesta ne-ar pricinui neplăceri, cu toată situaţia disperată în care se afla.

— Judecând după construcţie, este un vas australian, strigă Petre. Oho! Pare să ardă.., uite, o a doua trâmbă de fum urca din chepengul de la pupă.

— Compresoarele! ordonă Farrow, scurt.

Submarinul ţâşni în sus când compresoarele fură puse în funcţiune, apoi porni ca o săgeată spre insulă. Prevăzător, inginerul Hagen porunci oamenilor săi să adapteze furtunuri la puternicele pompe de apă gândindu-se la posibilitatea stingerii focului.

Zece minute numai după ce Plundow descoperise epava, submarinul se şi afla lângă ea. Căpitanul strigă câteva cuvinte, dar nimeni nu răspunse. Podişca de legătură cu uscatul era lăsată în jos, aşa că nu se putea ca oamenii sa fi părăsit vasul.

— Cred că trebuie sa fim cu multa băgare de seamă, zise Rindow. Tare ma tem ca e o farsă la mijloc. Însuşi faptul că lipseşte pavilionul, este suspect şi apoi liniştea asta misterioasa.

— Ai dreptate, dragă Rindow – încuviinţă Farrow – trebuie să fim cu ochii în patru. Vreo cincisprezece dintre noi să urcam pe vas, ceilalţi camarazi rămân pe puntea submarinului. Deoarece nu putem arunca în sus funii, trupa de asalt va trebui să se urce pe umerii celor rămaşi.

După trei minute, puntea bricului mişuna de marinari înarmaţi cu revolvere şi granate de mână. Cincisprezece oameni se aşezară lipiţi

de parapet, sprijinindu-se de peretele de babord al bricului.

Afara de căpitan, George, doctorul Bertram şi Petre. Încă zece camarazi mai urcară pe punica epavei. Se opriră însă îndată, înfricoşaţi, apoi doctorul exclamă:

— Ah, face impresia că s-a comis o crimă grozavă aici. Desigur ca ăsta e sânge omenesc… colo e o dâră… şi dincolo… Domnule căpitan, fără îndoială că oameni răniţi sau morţi au fost târâţi spre parapet şi zvârliţi peste bord.

— Aşa se pare – încuviinţă Farrow – cred că s-a stârnit o revoltă pe vas. Dacă sunt într-adevăr supravieţuitori pe insulă, n-avem ce ne teme de ei. Bricul acesta a avut un echipaj de cel mult cincisprezece marinari, din care o mare parte va lipsi. Hai să vedem acum dacă putem stinge focul!

— Dragă Hagen – strigă el spre submarin – întinde încoace furtunurile alea.

În vremea asta, Petre îşi căutase de lucru pe punte şi dădu de o secure al cărei tăiş era înroşit de sânge. Probabil că arma aceasta căzuse din mâna vreunui luptător.

Fumul începu să ţâşnească iar prin chepengul de la proră. Uriaşul încercă să deschidă capacul, cu ajutorul securii. Izbuti, dar imediat răbufniră nori şi mai groşi de fum, ceea ce-l făcu pe căpitan să strige:

— Petre, fii cu băgare de seamă, aşteaptă până ce furtunurile vor fi pe punte. Dacă pătrunde acum aer proaspăt, flăcările pot izbucni cu mai multă putere.

Uriaşul închise la loc capacul. În vremea asta fură zvârlite pe puntea bricului trei furtunuri şi Petre apucă îndată unul din ele. Deschise iar capacul, fumul izbucni şi mai năvalnic, dar Uriaşul ridică acum mina şi imediat un camarad de lângă parapet făcu un semn în jos spre submarin.

După câteva minute, furtunurile începură să împrăştie apa. Uriaşul trebuie să fi descoperit cuibul focului, căci coborî câteva trepte înlăuntrul bricului şi făcu semn camarazilor cu celelalte furtunuri să-l urmeze.

Norii de fum se făcură mai deşi, dar curând deveniră albicioşi, fiind amestecaţi cu aburi de apă. În cele din urmă dispărură cu totul şi Petre strigă în sus ca focul fusese stins.

Din prevedere, furtunurile rămaseră încă pe bric, căci putea să mai fie pe undeva încă un cuib de foc. Petre, care coborâse cel dintâi, scoase deodată o exclamaţie de uimire şi spaimă.

Aici zace un rănit, strigă el apoi.

— Îl voi aduce pe punte, căci jos e prea strâmt locul şi aerul e înăbuşitor.

Treptele începură curând să foşnească sub paşii grei, pe urmă apăru Uriaşul cu rănitul.

Acesta era şi el un uriaş. Petre îl aşeză jos cu băgare de seamă, iar doctorul se lăsă îndată în genunchi lângă el şi examină rana de la cap a rănitului.

— O lovitură de secure, zise el îngrijorat Nu cred ca mai poată fi salvat. L-a înăbuşit fumul… trebuie să fi zăcut mult în starea asta. Petre, am nevoie de puţină apă să spăl rana. Voi încerca să-l readuc la viaţă, dar slabă nădejde.

— Poate izbuteşti să-l aduci în simţiri pentru câtva timp numai, zise Farrow – ca să ne lămurească ce s-a întâmplat aici. Judecând după îmbrăcăminte pare să fie căpitanul sau chiar proprietarul vasului.

— Fireşte ca voi face tot ce-mi va sta în putinţă, făgădui doctorul.

Chemă un marinar şi-l rugă să aducă diferite medicamente şi faşă din cabina-infirmerie. Examină apoi mai departe pe rănit şi zise, în cele din urmă:

— Numai lovitura aceea de secure l-a doborât. În nici un caz nu va trăi, căci ţeasta e sfărâmată. Totuşi, o să-l readuc în simţiri.

Petre se întoarse cu o găleată de pânză plină cu apă, iar doctorul se apucă să spele rana. Rănitul gemu şi doctorul zise încet:

— Probabil că aşchii de os au pătruns în creier.

Marinarul se înapoia cu medicamentele cerute şi bandaje. Doctorul se puse pe lucru şi trecu mult timp până ce leşinatul să deschidă ochii.

Doi ochi injectaţi de sânge se aţintiră asupra celor care se aplecară cu interes asupra nenorocitului.

— Acesta murmură câteva cuvinte, pe care nu le pricepu însă nimeni.

— Nu cred să-şi mai recapete limpezimea minţii, zise doctorul. Voi încerca încă odată.

Rănitul, a cărui privire se mai limpezi acum, murmură:

— Maud, Maud a mea!

Camarazii se priviră miraţi. Bănuiră îndată ci aici era vorba de o drama, cum se întâmplă de obicei pe vapoare când e o femeie la mijloc.

Doctorul întrebuinţa toate mijloacele ca să-l ţină pe rănit câtva timp încă în starea asta. În cele din urma, rânitul încercă să se ridice şi întrebă:

— Cine sunteţi?

— Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine.

Uriaşul făcu un gest de mirare, apoi exclamă:

— D-ta eşti Farrow? Oh, cerul te trimite. Salveaz-o pe Maud a mea, care se află în mâinile diavolilor Pacificului! Aseară mi-au atacat bricul, au ucis pe oamenii din echipaj şi i-au aruncat peste bord. Pe Maud au târât-o cu el, am auzit-o ţipând, dar eu zăceam jos în vas, unde m-au doborât cu o lovitură de secure. Deodată izbucni un foc în

apropiere şi nu l-am putut stinge. Oh, căpitane Farrow, salveaz-o pe fiica mea, Maud Hosfield din Brisbane.

— Unde s-a produs atacul? întrebă repede Farrow, căci vedea că rănitul slăbea din ce în ce mai mult.

— La Sud-Vest de aici, răspunse Hosfield, adunându-şi toate puterile. Toată noaptea a bântuit o furtună, care m-a alungat încoace. Farrow… d-ta eşti nădejdea mea.

Din ochii albaştri ai uriaşului porni o privire rugătoare spre căpitan, apoi trupul puternic se încordă străbătut de un fior – şi în cele din urmi nenorocitul îşi dădu sfârşitul.

— S-a sfârşiţi murmură doctorul.

— Să-i dăm un mormânt vrednic de un marinar.

— Şi după aceea să vedem dacă nu-i putem prinde pe acei „piraţi al Pacificului” – zise Farrow cu ciudă.

— Trebuie să fie vorba de o banda de piraţi, care pare să fie cunoscută prin ţinuturile acestea. Dar mai întâi să cercetăm cu băgare de seamă bricul, poate izbutim să salvăm ceva lucruri importante.

Cu toată cercetarea amănunţită a bricului mare şi trainic, camarazii înţeleseră că fusese jefuit cu desăvârşire. Nu găsiră nici măcar registrul de bord sau alte documente.

Când i se raportă căpitanului faptele acestea, ei strigă necăjit:

— Care va să zică e vorba de o bandă de piraţi care atacă şi jefuieşte vase mai mici, prin ţinuturile singuratice ale mării.

— În cală se mai află numai mărfuri pentru băştinaşi.

— Lucruri ieftine, fără nici o valoare pentru bandiţi. La drum, camarazi, să pornim repede spre Sud-Vest! În primul rând trebuie să salvăm pe fiica acestui nenorocit, apoi să pedepsim banda.

Trupul lui Hosfield fu adus pe puntea submarinului. În vreme ce doi marinari îl cusură în pânză de sac şi-i legară de picioare o greutate, toţi ceilalţi, ascultând de ordinul căpitanului, se duseră pe uscat şi cu puteri unite traseră cât putură mai mult, bricul pe plajă.

Dacă salvarea iui Maud Hosfield va izbuti, averea tatălui ei va fi cel puţin salvată. Chiar dacă încărcătura fusese jefuită.

— Tot rămânea bricul.

În nisipul alb al plajei, camarazii nu putură descoperi nici o urmă din care să poată deduce dacă insula era locuită.

După ce priponiră bricul de câţiva palmieri, Farrow dădu comanda de îmbarcare. Departe, la orizont, se ivi o trâmbă de fum, care putea să fie de la un distrugător australian, aflat în căutarea piraţilor Pacificului.

Oamenii echipajului îşi luară posturile în primire, căpitanul făcu un ocol în jurul insulei, care veni astfel între el şi tromba de fum îndepărtată. Echipajul fu chemat înapoi pe punte, se aşeză pe două rânduri şi după câteva cuvinte, bine simţite ale căpitanului, trupul lui

Hosfield fu încredinţat valurilor.

Măi erau vreo trei ceasuri până să se înnopta. Căpitanul făcu iar un ocol înapoi, vrând să se încredinţeze ce fel de vas se ascundea sub trâmba de fum. Când putu privi pe după insulă, dădu imediat comanda de afundare – căci de la vreo patru kilometri depărtare venea în goană un distrugător puternic. Deoarece Farrow se ţinuse aproape de tot de insulă, turnul său abia putu fi văzut. Mergea şi foarte încet şi după câteva minute de la ivirea vasului de război, turnul şi dispăruse sub apă.

Deoarece distrugătorul luase direcţia spre insulă, căpitanul presupuse că zărise bricul naufragiaţi. De aceea porni către răsărit, până se depărta cu vreo doi kilometri. Acolo rămase pe loc şi se puse la pândă.

Recunoscu în curând la pupa vasului străin pavilionul australian. Puntea sa era înţesată de marinari îmbrăcaţi în alb, care priveau cu toţi spre insula.

Vasul de război îşi încetini iuţeala şi în cele din urmă aruncă ancora cu puţin înainte de a ajunge la insulă.

Două bărci mici cu motor fură lăsate pe apă, în câteva clipe se umplură cu ofiţeri şi marinari şi porniră spre ţărm.

Prin periscop, Farrow putu vedea cum doi ofiţeri cercetau cu atenţiune urmele pe care le lăsaseră el cu oamenii săi când trăseseră bricul pe uscat. Abia după aceea marinarii îşi făcură vânt pe punte.

Cercetările ţinură cam multişor şi când, în sfârşit bărcile se înapoiară la distrugător, acesta nu porni imediat cum se aşteptase căpitanul – ci se păru că pe bordul lui se tine mai întâi sfat. Deodată, însă, ancora fu ridicată, elicea începu să se încreţească, distrugătorul făcu un viraj scurt şi… porni dea dreptul spre submarin.

Căpitanul se afundase la şase metri. Trase acum periscopul de tot înăuntru, dădu comanda să se umple tancurile de balast şi în acelaşi timp puse în funcţiune electromotoarele. Cu cea mai mare viteză posibilă, „Dox"-ul porni spre Sud.

După câteva minute numai, vâjâitul elicei distrugătorului se auzi până jos la submarin. Când zgomotul acesta se pierdu în depărtare, Farrow înălţă cu băgare de seamă periscopul. Atunci văzu că distrugătorul cotise la vreun kilometru spre Sud. Părea aşa dar că cercetează marea în mod sistematic.

— Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să rămânem aici până se va înnopta – zise Farrow către Rindow, căruia îi raportase ce văzuse.

— Australienilor nu le vor da în gând că ne aflăm aici, ci vor căuta pe piraţi, de care nu pot crede că au un submarin. După ce se va înnopta, aş dori chiar să mă pun în legătură cu distrugătorul prin radiotelegrafie, ca să-i comunic că e la mijloc mana criminală a „diavolilor Pacificului”.

— Atunci însă va porni şi distrugătorul spre Sud-Vest şi ne va împiedeca mult mişcările – zise Rindow.

— Ce, crezi că le voi spune eu unde s-a dat atacul! Deşi, la o adică, ar fi foarte bine dacă am rămâne mereu în legătură cu australianul. Banda aceasta pare să fie foarte puternică, poate că vom avea nevoie de ajutorul distrugătorului.

II.
O NOUA CRIMA.

FARROW NU SLĂBI DIN OCHI DISTRUGĂTORUL, care merse întâi încetişor spre Sud, apoi făcu un viraj spre Apus. Cu ocheanele lor puternice, ofiţerii cercetau de sigur orizontul, ca să descopere o urmă a piraţilor bănuiţi că s-ar afla prin apropiere.

Vasul întoarse acum iar spre Nord şi Farrow dădu îndată comanda de înaintare spre Sud. Ştia că peste câteva minute se va înnopta şi atunci se va putea înălţa la suprafaţă ca să-şi îndoiască viteza.

După ce se lăsă întunerecul, căpitanul mai merse câtva timp sub apă, înainte de a da comanda de ridicare la suprafaţă.

Când turnul ieşi din apă şi capacul fu deschis, Farrow urcă îndată sus şi privi prin ocheanul de noapte spre Răsărit. Atunci văzu în depărtare ploaia de scântei ce ţâşnea din coşul distrugătorului.

— Minunat! zise el către Rindow, care venise şi el sus.

— Aşa dar, nu ne-a descoperit. Pune te rog să se aşeze imediat antena, căci vreau să transmit o radiogramă.

Marinarii care se pricepeau la treaba asta, o îndepliniră îndată. Apoi telegrafistul „Dox” -ului transmise după dictatul căpitanului:

„Allo, distrugător, aici submarinul căpitanului Farrow. Rog răspuns”.

„Aici distrugătorul Swalow. Ce s-a întâmplat?” veni răspunsul după câteva minute.

„Nu ni s-a întâmplat nimic. Pe bricul de pe insula am găsit grav rănit pe căpitanul Hosfield din Brisbane. A mai putut declara că nişte piraţi, numiţi «diavolii Pacificului», au atacat bricul său, au ucis echipajul, i-au aruncat peste bord şi au luat cu ei pe fiica sa Maud. Hosfield a murit şi l-am încredinţat valurilor, la nord de insulă. Acum am pornit pe urma acestor piraţi”.

„Căpitane Farrow, vrem să lucrăm împreună la opera asta. Indică-ne numai încotro vrei sa te îndrepţi. Nu vom întreprinde nimic împotriva d-tale. Dacă ne vom apropia unul de altul. Maud Hosfield e logodnica locotenentului nostru”.

„Bine, primesc” – răspunse Farrow – „Hosfield mi-a indicat că atacul s-a dat la Sud-Vest. Plecăm acum într-acolo”.

„Mulţumesc, căpitane, te vom urma la distanţă. Aşteptăm aici încă

zece minute, în care timp vei putea lua un avans mare”.

„Bine, asta îmi ajunge; nădăjduiesc s-avem succes”.

Motoarele Diesel mânară vasul cu toată viteza spre Sud-Vest. O noapte întreagă şi aproape toată ziua bricul fusese împins de furtună spre Nord-Est, aşa dar atacul trebuia să se fi dat la foarte mare depărtare.

Se scurseră două ceasuri. Deodată, observă, cu mult înaintea sa, un punct luminos. Duse îndată la ochi ocheanul de noapte şi zări un vas arzând. Să fie o nouă crimă a piraţilor sau luase foc din întâmplare?

Farrow dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele, căci vroia să alerge în ajutorul vasului. „Dox”-ul porni cu mare viteză înainte; curând căpitanul şi tovarăşii săi din turn putură zări cu ochiul liber vasul şi George, care avea privirea mai ageră ca a celorlalţi, strigă:

— Am văzut un om care mergea încetişor spre puntea de jos. Acolo e în siguranţă pentru câtva timp, dar flăcările nu vor întârzia să-l cuprindă în cele din urmă.

— Mergea încet? întrebă căpitanul.

— Atunci sa ştii că e rănit, căci un om sănătos ar alerga cât l-ar ţine picioarele când focul e în spatele său.

— Da, dacă nu mu înşel, mergea puţin aplecat – răspunse George.

— L-am văzut însă numai câteva clipe, aşa că se poate să mă fi înşelat.

— Ei lasă, peste cinci minute vom şti cum stau lucrurile – zise Farrow.

— Totuşi, mă miră mult că se mai află un om pe vasul în flăcări. Dacă ar fi un incendiu normal, provocat din neglijentă sau scurt-circuit, atunci tot echipajul ar fi fugit cu bărcile de salvare din apropierea epavei cuprinsă de foc.

— Nu se vede însă nici o barcă – se amestecă în vorbă Rindow.

— Ar trebui neapărat să le vedem în lumina puternică a vaporului în flăcări, dacă nu cumva or fi luat-o spre Sud.

Farrow îndreptă „Dox”-ul spre pupa vasului. Până acolo nu ajunsese încă focul, dar camarazii putură zări în lumina răspândită de flăcările care mistuiau partea dinainte, că o făptura omenească, negricioasă, se apleca peste parapet.

— Ei, omule, de ce ai mai rămas pe vaporul în flăcări? îi strigă căpitanul, după ce îşi opri „Dox”-ul sub pupa vasului.

— Vino repede jos, până nu e prea târziu.

Dar omul nu răspunse. George îşi aprinse lampa de buzunar şi îndreptă în sus lumina ei puternică. Lumină chipul unui bărbat foarte tânăr, care atârna fără viaţă peste parapet, cu ochii închişi.

— Stai că-l iau eu de-acolo – se oferi imediat Petre.

— Kard, hai şi tu, noi doi suntem de ajuns.

Cei doi uriaşi săriră îndată din fum pe puntea submarinului şi alergară spre parapet. Kard, se lipi de peretele de la pupa al vasului în flăcări, Petre se urcă pe umerii lui şi cât ai clipi din ochi, fu pe puntea bricului.

Cu băgare de seama ridică peste parapet trupul neînsufleţit al marinarului şi dădu drumul încet în jos, până ce Kard îl prinse în braţe, apoi strigă în jos:

— Domnule căpitan, să mai cercetez puţintel pe aici? Focul tocmai a ajuns în mijlocul vasului.

— Atunci nu vei găsi nimic, răspunse Farrow.

— Focul trebuie să fi şi mistuit cabina căpitanului până acum. Vino jos, poate izbutim să aflăm ceva de la acela pe care l-ai salvat. Vezi vreo urmă a distrugătorului?

Petre privi cu încordare spre Nord-Est, apoi strigă agitat:

— Da, domnule căpitan, văd la mare depărtare scânteile care ies de pe coşuri. Iacă, vin!

Îşi dădu drumul în jos şi Kard îl luă în primire.

„Dox"-ul se îndepărtă încet de la pupa vasului în flăcări, apoi Farrow porni cu el mai departe spre Sud.

Marinarul salvat fu transportat fără zăbavă în infirmerie unde doctorul Bertram îl examina cu atenţiune. Farrow predase cârma primului ofiţer, cu ordinul să ţie mereu drumul spre dreapta. El cu George se duse în cabina-infirmerie şi-l întrebă pe Bertram care e situaţia.

— A primit o lovitură puternica de cuţit – răspunse doctorul – probabil ca a fost atins plămânul. Nădăjduiesc că tinereţea lui va învinge.

— Atunci să aşteptăm, poate aflam ceva de la el. Fără îndoială ca şi aici s-a petrecut o crimă, căci bărcile de salvare atârnă încă de cârligele lor. Piraţii Pacificului vor fi ucis şi echipajul acesta, zvârlindu-l apoi peste bord.

Leşinatul scoase un geamăt slab. Doctorul pansase cu măiestrie rana şi acum zise lui Petre, care stătea în uşă:

— Petre, aşează-l cu băgare de seamă pe patul de colo. Voi încerca să-l readuc în simţiri.

Uriaşul îndeplini porunca, apoi medicul se puse pe lucru şi după câteva minute rănitul deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îndată căpitanul.

— A fost atacat bricul?

— Da, au venit diavolii Pacificului – răspunse tânărul, agitat – toţi marinarii au fost ucişi şi aruncaţi peste bord. Eu am izbutit sa mă ascund.

Cu un geamăt înăbuşit, capul îi căzu iar într-o parte. Doctorul se aplecă îndată asupra lui, îl examină din nou şi zise apoi încet:

— Domnule căpitan, e mai grav rănit decât bănuiam. Nu cred să apuce ziua.

Rănitul păru să fi auzit cuvintele acestea, căci ridica capul şi murmură:

— Trebuie să mor? Atunci vă rog să daţi de veste tatălui meu, Josua Timm din Adelaida. Bricul era al lui. Diavolii Pacificului… oh, monştrii aceştia cu chip de om!

Capul îi recăzu pe perne, fata i se făcu pământie şi doctorul zise:

— Deznodământul e mai aproape decât credeam. Probabil o hemoragie internă. Atacul piraţilor nu poate să fi avut loc de mult.

— Aşa e, asta se vede după întinderea pe care a luat-o focul. Păcat, dac-ar fi ziuă, am mai putea vedea vasul piraţilor, zise Farrow, cu amărăciune.

— N-ar fi mai bine să rămânem pe aproape până se face ziuă? Propuse George.

— Poate că piraţii se aţin şi ei prin apropiere, ca să vadă cine vine în ajutorul vasului incendiat.

— Asta se poate presupune, dar dacă vor vedea distrugătorul australian, o vor lua la goană cât mai repede. Am bănuiala că ascunzătoarea lor e pe undeva prin Sud-Vest. Acolo poate să se fi dat şi atacul asupra bricului lui Hosfield, aşa dar îşi vor fi ales ei cu deosebire partea aceasta a Pacificului pentru nelegiuirile lor.

— Să mergem sus, vreau să transmit o radiogramă distrugătorului. Voi căuta să mă exprim cât mai pe ascuns, pentru ca nu cumva piraţii să intercepteze şi el radiograma mea.

Astfel fu transmisă următoarea radiogramă către distrugătorul australian, ale cărui contururi întunecate se vedeau acum la Nord, în reflexul bricului care ardea:

„Aici vas cunoscut. Rog nu precizaţi nume, căci duşmanul poate intercepta. Bricul incendiat aparţine lui Josua Timm, din Adelaida. Fiul său muribund la mine pe bord. Plec mai departe în direcţia cunoscută”

„Priceput totul bine. Venim după d-voastră” fu răspunsul.

Farrow luă acum direcţia spre Sud-Vest. Căpitanul cu George mai rămaseră un ceas în turn, apoi predase cârma lui Petre, care era de veghe.

Noaptea trecu în linişte şi când se iviră zorile, nu se zărea pe întinsul mării nici un alt vas. Submarinul înainta mereu spre Sud-Vest şi în cele din urmă se iviră în depărtare puncte negricioase.

Plundow care avea prima veghe, trezi îndată pe căpitan, raportând:

— La Sud-Vest se găseşte un grup de insule.

După câteva minute, Farrow era în turn, privi spre punctele cu pricina, apoi dădu comanda:

— Pregătiţi totul pentru afundare!

Trăgea nădejde că se apropie de ascunzătoarea bandiţilor, dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Nu putea merge la suprafaţă, căci în cazul acesta succesul putea fi zădărnicit.

Se sună deşteptarea. George şi Rindow intrară în cabina de comandă, unde căpitanul stătea la periscop. Petre se ivi şi el cu o tavă pe care se găsea cafeaua.

— Te rog, dragă Rindow – zise Farrow – ţine sub observaţie insulele spre care mergem. În primul rând fii atent dacă se zăreşte vreun semn de viaţa. Poate avem noroc şi dăm aici peste vizuina piraţilor.

Căpitanul bău repede cafeaua, apoi se duse cu George în cabina-infirmerie. Doctorul le zise îndurerat:

— Bietul tânăr şi-a dat sufletul acum câteva minute. Criminalii aceia trebuie neapărat să-şi primească pedeapsa.

— Asta fără dor şi poate, răspunse căpitanul, cu hotărâre. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să-i pedepsim cât mai aspru. Mă mir numai că distrugătorul australian nu mi-a transmis ceva amănunte asupra piraţilor. O fi crezând poate că noi ştim mai mult.

III.
CURSA PRIMEJDIOASĂ.

FARROW INTRĂ ÎN CABINA DE COMANDĂ. Rindow îi zise agitat:

— Domnule căpitan, am văzut pe ţărm şase băştinaşi. Erau făpturi înalte şi vânjoase, dar purtau pantaloni albi, europeneşti. Trebuie să fi zărit şi ei periscopul nostru, căci au privit cu atenţie încoace, apoi au dispărut repede în tufiş. Asta s-a întâmplat colo la dreapta, lângă cei doi palmieri gemeni.

Farrow privi imediat prin periscop, examină plaja insulei apropiate şi zise:

— Pe coasta aceasta de Nord-Est nu se află nici un golf în care să se poată ascunde un vas. Vom înconjura încet insula, poate că am dat într-adevăr de vizuina bandiţilor. Faptul că băştinaşii poartă pantaloni europeneşti, e o dovadă că sunt mereu în legătură cu Albii. Şi ţinând seamă că ţinutul acesta e izolat, asta înseamnă că numai elemente certate cu morala pot recurge la ajutorul acestor oameni.

— Atunci avem într-adevăr noroc, zise George, vesel.

— Poate îi putem lua prin surprindere şi să-i predăm distrugătorului australian, cu ajutorul câtorva granate cu gaze se poate face treaba.

— Mi-a venit o idee! zise deodată căpitanul. Ne întoarcem acum şi înconjuram insula dinspre Apus. Cei şase băştinaşi pe care i-ai văzut d-ta, dragă Rindow, vor da desigur de veste stăpânilor lor, că noi venim

dinspre coasta de Răsărit, Dacă se pune la cale, deci, ceva împotriva noastră, ne putem feri, făcând ocolul acesta.

Virajul fu îndeplinit îndată şi submarinul ocoli capătul de Nord-Est. Nici pe coasta de Nord nu se observă ceva suspect. Dar când ajunseră pe cea de Apus, căpitanul scoase un fluierat uşor.

Văzu îndată că toată coasta era bogată în golfuri, iar pe ele altă parte îi atrase atenţia un punct unde părea ca domneşte multă însufleţire. Din spirit de prevedere trase înăuntru periscopul aproape de tot, apoi dădu comanda să se încetinească şi mai mult viteza.

Cu cât înainta spre Miază-zi, cu atât mai lămurit devenea punctul care-i atrăsese atenţia. În cele din urmă putu deosebi chiar şi făpturi mici, care mişunau pe acolo. Văzu desluşit oameni jumătate albi şi jumătate negri.

— Aceştia erau aşadar băştinaşii cu pantaloni albi pe care îi văzuse Rindow. Dar printre aceştia se mişcau şi făpturi cu totul albe… Se părea, deci, că dăduseră într-adevăr, peste cuibul piraţilor.

În stânga observă un golf adânc, în care pătrunse imediat. Dăduse comanda pentru aceasta fără să ştie bine pentru ce. Simţise un imbold puternic s-o facă.

Abia când submarinul se află la ţărm, Farrow zise tovarăşilor săi:

— La vreo trei sute de metri de noi sunt oameni pe ţărm.

— Băştinaşi pe jumătate goi sunt şi albi printre ei. Cred că am descoperit cuibul piraţilor, dar nu trebuie să ne ducem dea dreptul într-acolo şi să ne folosim de granatele cu gaze, ci trebuie să ne încredinţăm mai întâi dacă e vorba într-adevăr de banditii pe care îi căutăm. Să debarcăm aici o echipă care se va strecura prin desiş şi-i va fine sub observaţie pe oameni. Fireşte că nu trebuie să fie prea mulţi camarazi. Eu voi conduce echipa. Bineînţeles că va merge şi George, Petre şi Kard. Noi patru suntem de ajuns. După ce vom fi părăsit vasul, d-ta, dragă Rindow, lăsa-te iar sub apă George, Petre şi Kard luaţi cu voi pistoale şi granate cu gaze. Cred că nu e nevoie să vă atrag atenţiunea că trebuie să fiţi cu cea mai mare băgare de seamă.

Submarinul se ridică încet din apă. În tot timpul cât vorbise, căpitanul nu-şi luase ochii de la desiş, dar nu văzuse nimic suspect. Nici chiar când turnul ieşi la suprafaţă nu observă vreo mişcare în tufiş.

Petre Uriaşul se şi căţărase pe scară şi deschise capacul. Aşteptă până ieşi puntea din apă, apoi îşi făcu vânt afară. George îl urmă imediat şi sari cel dintâi pe plajă. Cu mâna pe revolver cercetă cu privirea desişul şi când, după câteva minute, ceilalţi camarazi erau lângă el, le zise:

— Cred că avem noroc, nu pare să fie ascunsa pe aici nici o iscoadă. Să nădăjduim că desişul nu e prea încâlcit, ca să ne putem strecura cu băgare de seama printr-unsul.

O spărtură îngustă se arătă între două tufe înalte. George se furişă, binişor, într-acolo, îşi încordă auzul câteva clipe, apoi se strecură prin spărtură. Se văzu îndată pe o potecă îngustă, care părea să nu fi fost folosita, de mai mult timp, dar care nu prezenta, totuşi, piedeci prea mari, cum se întâmpla de obicei.

Cuţitul ascuţit al tânărului îndepărtă fără zgomot lianele şi mărăcinii din cale. Camarazii porniră înainte pe drumul acesta şi după ce străbătură vreo două sute de metri, auziră în sfârâit zvon de glasuri ca de o adunare mai mare de oameni. Râsete şi strigăte ajungeau până la ei, apoi auziră însă un sunet care-i făcu să se oprească în loc câteva clipe: ţipătul de groază al unei femei.

Dar George nu stătu mult pe gânduri, ci porni înainte, însufleţit numai de gândul ca trebuia să vie cuiva în ajutor. Camarazii îl urmară în grabă, ocolind cu băgare de seama piedicile de pe potecă.

Strigatul se auzi iarăşi, ceea ce îndemnă pe camarazi să se grăbească şi mai mult. George alerga mai repede decât toţi, fără să-şi mai ia oboseala să taie lianele şi mărăcinii. Distanţa dintre el şi tatăl său se făcea tot mai mare, dar căpitanul nu cuteza să-l strige, ca sa nu atragă luarea aminte a piraţilor.

Situaţia se schimbase cu totul. În loc să spioneze cu băgare de seamă cuibul bandiţilor, camarazii erau acum însufleţiţi numai de gândul să alerge în ajutorul bietei fete, chiar dacă va trebui sa se ia la luptă cu întreaga bandă. Bănuiau că este vorba de Maud Hosfield, fata care îşi pierduse părintele într-un chip atât de înfiorător.

Ţipătul se auzi din nou. George înţelese că venea de la cel mult treizeci de metri depărtare. Curând trebuia s-ajungă la golful unde tatăl său văzuse făpturile piraţilor. Un glas lăuntric îi spunea să fie cu băgare de seamă, dar cu toate acestea porni orbeşte înainte, scoţând totuşi revolverul din buzunar, ca să se poată folosi de el.

Deodată simţi o smucitură puternică şi cât p-aci să cadă în nas. O creangă mare ce ieşea din pământ se prinsese de brâul său, rupându-i-l aproape de tot.

Tânărul nu se sinchisi prea mult de întâmplarea aceasta, însufleţit numai de gândul să vie în ajutorul fetei. Nici nu se gândi că prin faptul acesta îşi lăsase acolo granatele cu gaze. Se bizuia pe cele două revolvere ale sale. Gloanţe de rezervă avea destule în buzunarele hainei.

O tufă mare închidea poteca. George simţi instinctiv că îndărătul acestei tufe trebuia să fie un luminiş care ducea la golf. Mai simţi însă că aici era şi primejdia cea mare. Fu şi cu mai multa băgare de seamă.

Poteca pornea la dreapta şi la stânga în jurul acestei tufe. O clipă doar stătu George nehotărât, pe urmă o luă pe poteca din stânga.

Aceasta ducea drept înainte, vreo zece metri numai, apoi George fu izbit de o lumină orbitoare. Auzi hohote de râs, apoi glasul implorator

al unei fete, acoperit însă de râsul celorlalţi.

Până aproape de capătul potecii merse tot în fugă, apoi se opri câteva clipe răsuflă adânc ca să-şi potolească bătăile inimii. Porni apoi iar înainte şi în cele din urmă putu arunca o privire asupra luminişului.

La cel mult zece metri în dreapta lui stăteau câţiva băştinaşi goi până la brâu, îmbrăcaţi doar cu pantaloni albi, europeneşti. Probabil că acolo se sfârşea poteca din dreapta, pe care el o ocolise – din fericire. Pe partea stângă a luminişului se aflau mai multe colibe şi câteva clădiri lungi ca nişte şoproane. În mijlocul luminişului stăteau europenii în jurul unei tinere fete, care scoase acum iarăşi un ţipăt îngrozitor, când unul din bărbaţi o lovi pe spate cu un biciul lung.

Fiarele acestea cu chip de om răcneau de plăcere.

Dar deodată răsună un ţipăt scos de unul din băştinaşii din dreapta lui George. În clipa următoare porni o împuşcătură din tufiş şi George recunoscu îndată, după detunătură, că tatăl său era acela care trăsese.

Băştinaşii se dădură speriaţi în lături, la dreapta şi la stânga potecii.

— Numai unul din ei ridică braţele şi căzu greoi la pământ. Europenii scoaseră îndată revolverele şi săriră şi ei în lături, ca să nu fie nimeriţi de gloanţele care veneau dinspre potecă. Chipurile lor aspre mai zâmbeau încă şi nu păreau de loc surprinşi, ci făceau mai curând impresia că se aşteptaseră la atacul acesta.

Doi din ei însă înhăţară fata şi o târâră cu brutalitate prin luminiş, spre colibe. George ridică atunci revolverul, două împuşcături detunară, cei doi piraţi dădură drumul fetei, rămaseră câteva clipe ca încremeniţi, apoi se prăbuşiră la pământ.

Vreo zece, douăsprezece revolvere începură îndată sa scuipe foc, gloanţele nimeriră în tufiş, ciuruind frunze şi crengi. Dar George se aruncase la pământ îndată după ce trăsese. Arma lui detuna din nou, un pirat uriaş, cu barba neagră, îşi acoperi faţa cu mâinile, se clătină câtva timp, apoi se întinse cât era de lung.

George privi repede spre fata care părea încremenită de spaimă.

Deodată se stârni însufleţire printre tufele din jurul său. Auzi înjurăturile celor doi uriaşi, Petre şi Kard, apoi o comandă energică a tatălui său, câteva împuşcături şi după aceea răcnete sălbatice de triumf. Îşi dădu seamă atunci că piraţii ascunseseră dinainte pe băştinaşi în tufiş şi tatăl său cu cei doi tovarăşi căzuseră în cursă.

El singur nu putea întreprinde nimic acum, trebuia să caute să se salveze şi să se-ntoarcă la submarin. Cu iuţeala fulgerului se afundă în tufişul lângă care se afla.

Fireşte că băştinaşii vor cerceta desişul ca nişte câini de vânătoare, silindu-l să încerce să se strecoare nebăgat în seamă pe dinaintea lor. Dar după clipă se răzgândi, spunându-şi că nu trebuia să meargă înapoi, căci duşmanii îi vor tăia de sigur calea.

Dacă mergea însă înainte, dacă încerca să ajungă la una din colibe, nimeni nu va bănui asta. Şi atunci s-ar afla, pe de altă parte, în apropierea tatălui său, a camarazilor şi a tinerei fete. Poate că era cu putinţă să-i salveze, fără să fie nevoie de intervenţia cu mijloace energice a tovarăşilor de pe submarin.

George auzi aproape de el un zgomot slab.

Ocoli cu băgare de seamă printre ramuri şi văzu un picior gol, care ieşea dintr-un pantalon alb. Aşadar, băştinaşii îl împresuraseră acum – dar vor bănui ei oare că el se ascunsese în tufişul acesta?

Era greu de presupus asta – mai curând vor crede că el se şi retrăsese în desiş. Într-adevăr, băştinaşul al cărui picior îl văzuse, nu rămase locului, ci porni înainte dea lungul potecii. Îl urmară alţii, şase la număr, grăbindu-se cu toţii spre desiş.

George mai aşteptă câteva clipe, apoi se furişă înainte cu băgare de seamă, până putu cuprinde cu privirea luminişul, printre crengi şi frunze. După cum nădăjduise, luminişul era pustiu.

George nu stătu mult la gânduri. De sigur că piraţii albi se aflau în colibe cu prizonierii, iar complicii lor, băştinaşii, fără îndoială că porniseră în desiş să-l caute pe el.

Colibele şi şoproanele erau aşezate toate pe partea stângă a luminişului. Îşi dădu seamă că s-ar putea furişa într-acolo, dacă se ţinea mereu pe marginea desişului.

Ieşi binişor din tufiş, apoi se ridică şi sări repede pe dinaintea potecii din stânga. Se pitula repede îndărătul unei tufe dese şi iscodi cu atenţiune clădirile.

Văzu cu mirare că albii părăseau colibele printr-o a doua ieşire, pe partea opusa. Duceau baloturi grele şi lăzi şi dispărură în desiş.

George privi lung după ei. Ce duceau oamenii cu dânşii? Trebuia să se încredinţeze neapărat. Unde să fi rămas prizonierii şi tânăra fată?

Cu băgare de seamă merse înainte pe marginea desişului, iscodind în toate părţile. Se apropia tot mai mult de colibe şi auzi iar zgomotele făcute de ei, chemări cu glas tare, înjurături şi uneori hohote de râs.

În cele din urmă ajunse la prima colibă, care era la vreo opt metri depărtare de tufa îndărătul căreia se ascunsese. George se uită prin uşa care era deschisă şi văzu că încăperea era destul de bine mobilată. Un dulap stătea deschis, dar era cu desăvârşire gol. Două scaune erau răsturnate la pământ. Din coliba aceasta nu venea nici un zgomot şi George, fără să stea mult pe gânduri, străbătu locul liber din faţa sa şi ajunse la uşă.

Auzul nu-l înşelase, în colibă nu era nimeni. Probabil că locuitorii ei o părăsiseră În mare grabă. Afară de dulap, George mai văzu două rafturi; golite pe jumătate. Cu mirare zări însă acolo cărţi bune în limba engleză şi franceză.

Trebuia să fi fost un om foarte ciudat acela care locuia în această

colibă. Părea să fie foarte cult şi cu toate astea se întovărăşise cu piraţii. Dându-şi seamă că n-avea timp de pierdut, George se duse la uşa din dos şi îşi lipi urechea de ea, înainte de a o deschide. Această a doua uşă în fiecare colibă, dovedea cât erau de prevăzători bandiţii în ceea ce făceau.

IV.
PE VASUL PIRAŢILOR.

PESTE DRUM, la şase metri depărtare, se afla altă colibă, a cărei uşă din faţă era de asemeni deschisă, George străbătu spaţiul acesta din câţiva paşi, lipi iar urechea de uşă, apoi sări înăuntru. Şi aici se arătau semnele unei plecări pripite, iar pe masă se aflau două legături care păreau să fi fost strânse în grabă. Curios, George desfăcu puţin una din ele şi văzu cu mirare, că era într-unsa îmbrăcăminte femeiască. Îşi dădu îndată seamă de rostul acestui lucru. Piraţii vor fi atacat în diferite rânduri vapoare pe care se găseau femei. Nenorocitele victime, fuseseră sau ucise, sau avuseseră o soartă mai grozavă pe insula aceasta.

Faptul că rochiile erau acum duse de aici, era poate o dovadă că afară de Maud Hosfield mai trăiau şi alte nenorocite pe insulă, care fuseseră târâte repede în desiş.

De sigur că piraţii vor fi presupus că fuseseră atacaţi de o trupă mai numeroasă, astfel că lăsaseră apărarea pe seama băştinaşilor, iar ei îşi căutaseră scăparea în fugă.

George se pregătea tocmai sa părăsească această colibă pe uşa din dos, când auzi deodată paşi uşori. Căută repede o ascunzătoare şi se piti îndărătul canatului uşii care era dat de perete.

Era o ascunzătoare foarte primitivă; dacă celor ce intrau le-ar fi dat în gând să închidă uşa, era descoperit. Dar lui George nu-i rămăsese altceva de făcut, căci odaia nu avea alte mobile îndărătul cărora să se fi putut piti.

Auzi deodată glasuri şi văzu doi oameni intrând pe uşa din dos. Avea amândouă revolverele pregătite şi era sigur că gloanţele sale nu vor da greş.

— Ei, John – auzi el un glas aspru – asta e într-adevăr o surpriză neplăcută. Credeam c-avem de-a face numai cu căpitanul Farrow, dar acum iată că se iveşte la orizont şi distrugătorul australian. De sigur că pornise împotriva submarinului şi acum ne strică nouă socotelile.

— Şeful e turbat rău – se auzi al doilea glas – şi zău n-aş vrea să fiu în pielea prizonierilor. Dacă băştinaşii noştri nu pun mâna pe al patrulea, pe tânărul acela care l-a împuşcat pe subşeful nostru, îşi va descărca mânia asupra lor. Dar sunt oameni îndrăzneţi; vin numai patru pe insulă şi ne atacă, pur şi simplu.

— Tot a avut dreptate şeful – zise primul pirat, cu admiraţie – au uitat îndată toată prevederea, când a început fata să răcnească. Cele câteva lovituri n-au avut ce să-i strice, ea a ţipat mai mult de teama celorlalte ameninţări.

— Dar prin asta nouă ne-au picat în plasă păsărelele.

— Numai cea mai bună pasăre a şters-o. În sfârşit, acum să ne grăbim, altminteri te pomeneşti că şeful pleacă fără noi. N-aş vrea să mă părăsească pe insulă când distrugătorul australian îşi va debarca oamenii.

George auzi cum piraţii luară cele două legături de pe masă şi părăsiră repede coliba. (Vezi ilustraţia de pe copertă). O furie de nedescris puse stăpânire pe el. Aşadar, fusese numai o şiretenie biciuirea fetei de către bandiţi, o şiretenie care-i făcuse pe el şi pe tovarăşii săi să uite de orice prevedere. Dar tot avea o mulţumire şi anume că răpusese trei bandiţi, printre care era şi subşeful.

Şeful acestei bande blestemate vroia să şteargă putina repede, luând cu sine, fireşte şi pe prizonieri. N-ar putea oare el, George, s-ajungă repede la submarin? Dar băştinaşii dădeau târcoale pretutindeni şi fără îndoială că-l vor intuita înainte s-ajungă la ţărm. Distrugătorul australian părea să fie departe încă şi nu putea s-aştepte nici un ajutor din partea lui deocamdată.

Mai bine era să se furişeze în urma celor doi piraţi, ca s-ajungă pe bricul cu care aveau de gând să fugă. Va găsi el apoi prilej să-i elibereze pe prizonieri sau să vestească pe cei de pe submarin.

Numai câteva clipe stătu în cumpănă, apoi începu s-alerge în vârful picioarelor prin colibă şi privi afară pe uşa din dos. La stânga lui văzu tocmai pe cei doi piraţi făcându-se nevăzuţi în desiş. Nici nu întoarseră capul, fiind mulţumiţi că ajunseseră sub copacii ocrotitori.

Ca un şarpe se luă George după ei. Când ajunse la desiş văzu capătul unei poteci înguste, foarte bine întreţinută. Poteca asta trebuie să fi fost folosită mereu, căci pământul era bine bătătorit.

Era lesne pentru George să-i urmeze pe cei doi piraţi, căci aceştia nici nu se gândeau c-ar putea fi urmăriţi de cineva, mai cu seamă de acela pe a cărui prindere şeful punea atâta preţ. Ei discutau în şoaptă şi George se apropia atât de mult, Incit putu prinde câteva frânturi de fraze. Izbuti datorita faptului că poteca făcea cotituri foarte dese.

Iată ce auzi:

— … femeia, care trăieşte de un an de zile la noi, …

— … se va fi obişnuit până acum şi nu va spune nimic. Eu cunosc femeile…

— …de sigur că şeful va rămâne pentru totdeauna în ascunzătoarea noastră principală. Marfă n-am prea lăsat multă de unde am fugit, aşa că putem trăi câtva timp fără să facem nimic. Agitaţia se va potoli dacă vom rămâne liniştiţi câteva luni… Nimeni nu se va mai gândi la

diavolii Pacificului.

— Şi cu atât mai lesne vom putea ieşi din bârlogul nostru, râse piratul cu vocea aspră. Abia atunci va începe să înflorească afacerea şi ne va despăgubi din plin pentru odihna asta silită.

— Tii... dac-am pune mâna pe submarin! zise celălalt – ar fi o afacere sigură – Farrow ăla e prea prost, din nenorocire şi nu va vroi să se alăture asociaţiei noastre.

— Cred şi eu – încuviinţă tovarăşul său – dar poate izbuteşte şeful să atragă submarinul într-o cursă. Prizonierii preţuiesc tot atâta aur cât trag la cântar şi asta înseamnă ceva dacă te gândeşti la cei doi uriaşi. Să vezi că o să-i atragă şi pe cel de pe submarin în ascunzătoarea noastră şi acolo vom sfârşi cu ei. Mulţi dintre oi vor prefera să se alăture de noi decât să piară de o moarte grozavă.

Să sperăm, dar eu unul nu voi fi liniştit până atunci când vom fi departe de insulă. Nu m-am simţit niciodată prea bine aici.

— A fost o idee minunată din partea şefului nostru – zise primul pirat – cumpărătorii noştri erau aproape.

— Şi pe de altă parte nici un om nu va bănui că adevărata noastră ascunzătoare se află la câţiva kilometri depărtare. Acolo nu ne vor căuta niciodată.

— Da, da, aşa e, de aceea aş dori să mă văd odată acolo. Păcat că bricul nostru No. 2 se află încă în călătorie, căci e mai bun ca rabla asta. E o idee trăsnită a şefului să se folosească mereu de vasul ăsta vechi.

— Pentru că bate mai puţin la ochi. Instalaţia e doar modernă de tot, avem pe bord până şi telegrafie fără fir.

— Faci tu ce fad şi ai întotdeauna dreptate, mormăi celălalt. Eu sunt astăzi însă foarte prost dispus, aş putea spune chiar nervos. O asemenea nelinişte n-am simţit nici cu prilejul celor mai primejdioase întreprinderi.

— Într-adevăr, îmi pari cam nu ştiu cum. Lasă că totul va fi bine. Uite c-am ajuns, acum trebuie să ne grăbim niţeluş.

George se opri când auzi ultimele cuvinte. Pe după cotitura potecii în fata căreia tocmai se afla, trebuia deci să se afle locul de ancorare al bricului.

Se târî cu băgare de seamă mai departe şi întinse numai capul. La vreo zece metri în faţa lui se afla bricul de culoare închisă, sub a cărui nevinovată înfăţişare nimeni n-ar fi bănuit un vas de piraţi. Funia de la proră care-l ţinea priponit de un palier era dezlegată şi bricul coti încetişor.

Cei doi piraţi a căror discuţie fu de mare folos lui George, zvârliră tovarăşilor pe punte legături pe care le aduseseră, apoi se caţără în grabă pe o scară de frânghie care fu trasă imediat în sus. Acum fu dezlegată şi cealaltă funie.

George băgă de seamă că piraţii care făceau treaba asta nici nu se uitau spre insula. Şi ceilalţi bandiţi dispăruseră de la babord, iar puţinii care erau de văzut priveau încordaţi spre mare.

Atunci George luă cea mai îndrăzneaţă hotărâre, poate, din viaţa sa. Se târî încet înainte, se aţinu aproape de tot de marginea tufişului care se întindea în semicerc până aproape de ţărm, alergă repede ultimii doi metri, se lăsă iute în apă şi înotă spre cârma bricului.

Elicea se învârtea încet de tot, aşa că se putea feri să nu se atingă cu picioarele de ea. Cârma era astfel construită încât George se putu urca o bucată, până găsi un bun punct de sprijin.

Apoi se aşeză pe locul ales, deoarece elicea şi începuse să se învârtească mai repede, stârnind valuri înalte în juru-i. George îşi dădu seamă că vasul acesta mic trebuia să aibă o maşină foarte puternică, mulţumită căreia putea înainta cu mare viteză.

Bricul se întoarse în golf, apoi porni în larg, luând direcţia Sud-Est. Tânărul privi cu oarecare părere de rău îndărăt spre insulă, care se făcea din ce în ce mai mică.

Elicea se învârtea tot mai repede, valurile erau zvârlite uneori până la locul unde se afla George, dar asta nu-l prea supăra. Privea mereu înapoi spre insulă şi îşi spuse că de la depărtarea aceasta n-ar putea descoperi periscopul cu ochiul liber. Se putea însă ca Rindow să fi zării bricul şi dându-şi seamă de situaţie se luase după el.

Tânărul scoase repede batista şi începu s-o agite în bătaia vântului. Nădăjduia să izbutească prin asta să atragă atenţiunea camarazilor.

Ciudat era faptul că deodată se lăsa o ceaţă fină între el şi insulă. Dimineaţa fusese atât de strălucitoare încât nu se putea ivi atât de brusc o negură. Cu toate astea aşa era, ceaţa slabă se îngroşa din ce în ce mai mult, luând în cele din urmă o culoare lăptoasă şi înghiţind cu desăvârşire insula.

— Minunaţi – auzi George deasupra lui un glas râzând.

— Poartă de grijă ca prizonierii şi femeile să fie puşi la adăpost sigur, pune să se închidă toate chepengurile şi toate obiectele de pe punte să fie întărite bine. Am mai întâmpinat eu odată în aceste ţinuturi o furtună care s-a stârnit după o astfel de ceaţă bruscă. Vom avea de furcă spre a scăpa teferi.

— Dacă zici d-ta, şefule, aşa trebuie să fie, răspunse iar celălalt glas. Avem încredere însă în d-ta că vom ajunge cu bine la ascunzătoare.

— Fireşte că voi face totul, Jack, zise şeful. Totuşi, spune camarazilor că vom avea mult de furcă. Acum putem lua direcţia dea dreptul spre Sud. Vom ieşi astfel în întâmpinarea furtunii, care vine dinspre ţinuturile gheţoase de la Sud.

În vremea asta ceaţa se îngroşase atât de mult încât George abia mai putea vedea apa de sub el şi pupa de deasupra lui. Auzea lămurit

însă că cei doi indivizi se îndepărtau şi atunci luă hotărârea să se caţere sus. Nu putea rămâne pe cârmă, căci dacă se stârnea o furtună, valurile uriaşe îl vor zvârli îndată de pe locul său.

Se ridică încet, se încredinţa că cele două revolvere erau puse bine în buzunare, apoi începu sa se urce cu băgare de seamă. Avea un sprijin bun în capetele niturilor care ţintuiau marginea întărită a cârmei de fier.

Mai avu de înlăturat o piedecă, atunci când atinse capătul cârmei, căci deasupra lui se întindea pupa bricului. Se ridică atât cât putu mai sus, se încleştă cu genunchii, apoi se aplecă pe spate şi izbuti să se apuce de marginea punţii. Acum trebuia să-şi desprindă genunchii, rămânând atârnat numai în degete, apoi să se salte în sus ca să ajungă pe punte, sărind peste parapet.

Ştia că e cât se poate de greu, dar îşi spuse că trebuia s-o facă, deoarece era în joc viaţa tatălui său, a camarazilor şi a bietelor femei care se aflau în puterea bandiţilor.

Voia să se mai odihnească vreo câteva minute, apoi va întreprinde primejdioasa încercare. Dacă aluneca, era pierdut. Chiar dacă ar striga după ajutor şi l-ar auzi piraţii, cu greu ar fi cu putinţă salvarea, căci în ceaţă groasă care învăluia vasul nu l-ar putea vedea nimeni.

Tocmai vroia să-şi desprindă genunchii, când auzi iar paşi deasupra lui, apoi zgomote ca şi cum un obiect greu ar fi târât pe scânduri.

— Hi, Austin! strigă apoi cineva.

— Adu-mi o funie, vreau să leg butoaiele astea de aici:

După câteva clipe capetele unei funii, pe care piratul o petrecuse în jurul butoaielor şi parapetului, căzură în jos şi rămaseră atârnate în faţa lui George. Paşii piraţilor se îndepărtară; tânărul s-a apucă cu mâna stângă cele două capete ale funiei, le încercă dacă sunt destul de trainice, apoi se folosi şi de mâna dreaptă. Acum era lesne de tot să urce.

Butoiul îi servea şi de acoperire, dindărătul lui putea privi peste puntea inferioară, însă nu văzu pe nici unul din piraţi. Dar mai departe, în faţă; se auzeau zgomotele făcute de ei.

George se săltă repede peste parapet. Trebuia să-şi caute mai întâi un loc unde să fie la adăpost, căci trebuia să călătorească împreună cu bandiţii până la ascunzătoarea lor.

Porni înainte cu băgare de seamă şi fu cât p-aci să cadă într-o deschizătură care ducea înăuntrul vasului; abia în ultima clipă observă gaura ce se căsca în faţa lui şi un gând îndrăzneţ îi străfulgeră prin minte. Ce să caute pe puntea care în curând va fi răvăşită de furtună? În interiorul vasului era mai la adăpost şi în acelaşi timp putea cerceta ce se întâmplase cu prizonierii.

Fără să stea pe gânduri, începu să coboare scara îngustă şi dreaptă. Ajunse cu bine jos şi se opri la capătul scării.

Stătu câtva timp până se obişnui cu întunerecul, apoi începu să dibuie drumul de-a lungul gangului.

Cunoştea bine cum erau amenajate aceste bricuri mici, se putea însă ca piraţii sa fi adaptat vasul acesta pentru scopurile lor. De fapt ar fi trebuit ca la capătul gangului, îndărătul lui, să fie o cabină mare, dar acolo va locui probabil şeful, deoarece această încăpere de la pupă era cea mai mare de pe vas. Îndărătul lui se afla cala, plină, de sigur, cu obiecte furate. La dreapta şi la stânga puteau fi cabine mai mici, iar în faţă, la prora, trebuia să fie sala echipajului.

Oare prizonierii să fi fost adăpostit; în cală? Nu, căci tot spaţiul de colo jos va fi fost, de sigur, umplut cu lăzi şi saci, aşa că rămânea posibilitatea ca tovarăşii săi şi femeile să se afle în cabinele din stânga şi din dreapta gangului.

Tot mergând înainte, George ascultă cu încordare în toate părţile, dar nu putu auzi nimic. Probabil că acolo se aflau cabinele piraţilor mai „de seamă”.

Ajunse la peretele din faţă al gangului. Zări aici fâşii înguste de lumină, contururile uşii. Lipi repede urechea de tăblie şi auzi murmur înăbuşite de voci.

Un glas limpede zise:

— Lasă că şeful o va scoate la capăt. Putem fi liniştiţi, chiar dacă bătrânul nostru bric va începe să dănţuiască.

George se furişă repede mai departe. Aşa dar piraţii locuiau colo în faţă şi acum singura lui speranţă rămânea ca prizonierii să se afle în cabinele de la babord.

Avu noroc chiar la prima cabină. Auzi plânsete dinăuntru şi un glas mângâietor de femeie. Pipai cu băgare de seamă uşa până găsi două zăvoare, pe care le trase binişor. Deschise uşa numai de două degete; plânsetele încetară imediat înăuntru şi George şopti grăbit:

— Tăceţi, nu mă trădaţi, vă aduc ajutor. Maud Hosfield e aici?

— Da… da, cine eşti d-ta? întrebă un glas stins. E… e adevărat? De unde mă cunoşti?

George se furişă în cabina întunecoasă şi trase după el.

— Am găsit bricul tatălui d-tale şi am mai apucat sa vorbim cu el. Ne-a rugat să te salvăm.

— Oh, Dumnezeule, mi-ai ascultat ruga, să mai aflu ceva despre bietul meu tată. Aşa dar n-a ars de viu, după cum îmi spun ticăloşii aceştia?

— Nu, a murit liniştit şi a avut parte de un mormânt marinăresc, răspunse George.

Tânăra fată începu să plângă, iar cealaltă femeie întrebă:

— Cine eşti d-ta, domnule?

— Mă numesc George Farrow – nu cred să mă cunoşti.

— A! D-ta eşti fiul viteazului căpitan care a fost prins de bandiţi? El

se bucură mult de faptul acesta, dar nu prea ştiu pentru care motiv. E într-adevăr cu putinţă salvarea noastră, domnule?

— Situaţia noastră e foarte grea – zise George – dar până în ultima clipă nădejdea nu mă va părăsi. Mai sunt şi alte femei prizoniere?

— Da, încă una, dar ea a trecut de partea piraţilor – răspunse femeia – bărbatul ei a tratat-o mereu cu asprime şi brutalitate, aşa că a fost pentru ea o izbăvire uciderea lui.

— Ştii poate unde se află tovarăşii mei, întrebă George.

— Trebuie să încerc să-i eliberez.

— În cabina alăturată – răspunse femeia – sunt legaţi de nişte verigi de fier fixate în pereţi.

— Mulţumesc. Rămâneţi aici şi aşteptaţi. Trebuie să zăvoresc la loc uşa, ca să nu bată la ochi. Să nu vă fie teamă de furtuna care se va stârni în curând, căci piraţii susţin că şeful lor e un marinar dibaci.

— O, nu ne temem noi de furtună – zise femeia – du-te acum, ne punem toată nădejdea în d-ta.

V.
RĂPUNEREA PIRAŢILOR.

GEORGE VOIA TOCMAI SĂ DESCHIDĂ UŞA, când bricul se ridică deodată cu botul în sus. Cu greu izbuti tânărul să nu se izbească de unul din pereţii cabinei. Furtuna se stârnise şi făcea din micul vas o adevărată jucărie.

Pârâiea din toate încheieturile, apoi se aplecă cu capul înainte George deschise uşa, dar auzi paşi greoi care apropiau dinspre scara de jos. Omul părea că-şi caută sprijin pretutindeni, căci înjura şi blestema de zor.

Tânărul închise repede uşa, spunându-şi că individul ce venea va fi zvârlit de la un perete la altul al gangului de zbuciumările vasului. Într-adevăr, după câteva clipe el zbură în uşa îndărătul căreia stătea George, mai scoase o înjurături şi se opri la uşa sălii echipajului.

După câteva clipe tânărul deschise iar uşa, se furişă şi trase cele două zăvoare la loc. Dibui apoi drumul spre cabina alăturată, al cărei zăvor îl trase.

— Tată – şopti el, după ce deschise uşa.

— Copilul meu se auzi după câteva clipe exclamaţia de mirare a căpitanului.

— La asta nu m-aş fi aşteptat. Petre însă nu s-a îndoit o clipă; spunea mereu că te vei furişa pe bord.

George intră în cabina întunecoasă şi închise uşa după el. Dibui drumul dea lungul peretelui şi se lovi curând de un trup, în care recunoscu pe unul din cei doi uriaşi.

— Vi s-au luat toate armele? Întrebă el încet.

— Da – răspunse Petre, de care se lovise.

— Dar în buzunarul meu de la spate se află un cuţit mare.

— În bluza mea se află o lampă de buzunar, se auzi glasul lui Kard, care era legat ceva mai încolo.

— Şi eu am un revolver mic în buzunarul de la piept, adăugă căpitanul. Bandiţii nu l-au băgat de seamă.

— Atunci stăm bine, zise George şi se apucă să scotocească prin buzunarele lui Petre.

— Eu am amândouă revolverele, dar brâul l-am pierdut, din nenorocire.

— L-am găsit eu şi l-am luat cu mine, zise Uriaşul, căruia George îi şi tăiase legăturile.

— Trebuie să fie acum în cabina aceluia pe care-l numesc ei „şeful”.

— Atunci cred că ne vom putea lua înapoi armele – zise George, care tăia legăturile tatălui său.

— Şeful trebuie să fie sus pe punte, căci a făgăduit oamenilor săi să scoată vasul cu bine din furtună.

— Atunci să ştii c-o fi un marinar priceput – zise Farrow.

George tăia şi legăturile uriaşului Kard, prizonierii făcură puţină gimnastică pentru a-şi dezmorţească mădularele, apoi Kard aprinse lampa de buzunar. Cabina era foarte simplu mobilată.

— Un singur pat se afla în partea stângă. Probabil că era destinată pentru prizonieri.

— Dovadă verigele groase de fier fixate în perete.

Vasul scârţâia sub izbiturile furtunii, care-l învăţase din fată. Nimeni n-ar fi putut auzi zgomotul făcut de Kard care, aplecându-se, rupse unul din picioarele patului. Acum avea o armă care în mâinile sale putea deveni grozava.

— Sa încercau să ne luăm îndărăt armele zise căpitanul.

— Apoi ne înapoiam în cabina şi sa aşteptăm evenimentele.

Camarazii se furişară cu băgare de seamă pe gang. Erau acum oarecum la adăpost de întâlniri neplăcute, căci toate ajutoarele „şefului” se aflau de sigur pe punte; din sala echipajului nici un pirat nu va cuteza să iasă pe puntea răvăşită de furtună.

Camarazii ajunseră nestânjeniţi la scara de la pupă şi se aflară în faţa unei uşi care ducea în cabina de jos. Uşa aceasta era închisă, dar Petre ştiu să iasă din încurcătură. Vârî lama cuţitului său în crăpătură, deasupra broaştei şi izbuti s-o deschidă.

La lumina lămpii lui Kard văzură o încăpere foarte bine mobilată; printre altele, trei rafturi pline cu cărţi şi o canapea încăpătoare… O odaie cum di fi putut găsi într-o casă luxoasă din orice capitală europeană.

Dar puţin le păsa acum camarazilor de toate acestea. Ei descoperiră

pe unul din rafturi brâurile lor, de care atârnau toate armele, deasemenea şi granatele de gaze.

— Acum să mergem repede înapoi, zise căpitanul.

— Păcat că pe furtuna asta nu putem întreprinde nimic, altminteri aş propune să ne folosim îndată de granatele cu gaze.

Ajunseră cu bine în cabină în care înainte cu câteva minute căpitanul şi cei doi uriaşi erau încă legaţi. Se aşezară unul lângă altul pe patul îngust şi George începu să-şi povestească păţaniile.

— Aşadar, alături se mai afla doua prizoniere, zise Farrow după ce tânărul sfârşi.

— A treia femeie nu cred să vrea să se înapoieze la viaţa dinainte. Acum trebuie însă să mergem şi noi până la ascunzătoarea principală a piraţilor, căci până nu va fi curăţat cuibul acesta, va exista mereu o bandă de piraţi, chiar dacă vom izbuti să-i răpunem pe şef cu ai lui. Partea cea mai mare a bandiţilor o fi, sigur, pe al doilea bric. Păcat că nu putem înştiinţa pe Rindow şi distrugătorul australian.

— Nu cred ca primul ofiţer să fi observat batista pe care o fluturai tu, George. Trebuie să ne bizuim numai pe forţele noastre, de aceea avem o situaţie cam grea.

George stătu pe gânduri câteva clipe, apoi luă o hotărâre bruscă.

— Tată – zise el cu glas agitat – am un plan pe care trebuie să-l ducem la îndeplinire neapărat. Din convorbirea celor doi bandiţi am aflat că bricul acesta e înzestrat cu instalaţie completă de radiotelegrafie. Trebuie să ne furişăm pe punte, să pătrundem în cabina de T. F. F. şi să-i telegrafiam lui Rindow. Ascultă ce ploaie cade afară, însoţită de furtună, aşa că ţinând seamă şi de întunerecul care domneşte, piraţii nici nu ne vor băga în seamă.

— Hm… planul e bun dar cât se poate de îndrăzneţ, răspunse Farrow după câteva clipe de chibzuială.

— Da, da, trebuie să-l punem imediat în aplicare, atâta vreme cât mai bântuie furtuna. Ceaţa de care vorbeai va fi fost demult risipită de furtună, în schimb norii întunecoşi şi ploaia ne vor feri să fim descoperiţi.

— Aşa dar să mergem pe punte! exclamă George şi sări de la locul său.

— Aşa e, băiete, să pornim! strigă Farrow. George deschise uşa cu băgare de seamă. Petre, părăsi cel din urmă cabina, trase amândouă zăvoarele.

Camarazii alergară spre scara de la pupă. Cabina de T. F. F. trebuia să fie în mijlocul vasului, în imediata apropiere a cârmei, unde se afla şeful. Întrebarea era dacă nu cumva se aflau piraţi pe puntea inferioară. Când fură lângă scară, Kard aprinse lampa; George băgă de seamă ca şi Petre rupsese un picior de la pat îşi zise imediat că cei doi uriaşi aveau de gând să se folosească de aceste arme ca să răpună fără

zgomot pe piraţii care le-ar ieşi în cale.

George porni cel dintâi în sus pe scară, înainte ca tatăl său să-l poată opri. Când ajunse la deschizătură, îşi încordă auzul, dar afară de vuietul furtunii şi răpăitul ploii pe punte nu putu auzi nimic.

Ridică încet chepengul. După cum nădăjduise, norii întunecaţi făceau să domnească o beznă desăvârşită, dar fulgerele care izbucneau aproape în fiecare clipă luminau cel mai mic lucru. În schimb, întunericul ce urma era cu atât mai apăsător.

George privi pe punte, însă nu putu descoperi pe nimeni; ridică de tot chepengul, îl ţinu cu toată puterea ca nu cumva să i-l smulgă furtuna din mâini, apoi îl lăsă încet pe punte.

Ieşi afară, urmat de tovarăşii săi şi Petre închise capacul la loc. Îndoiţi din mijloc, alergară în vârful picioarelor spre cabina din mijlocul vasului. George căută să descopere sârmele instalaţiei de T. F. F. şi găsi îndată uşiţa care ducea în cabină.

Petre îl împinse în lături însă. De sigur ca telegrafistul se afla acolo pentru ca, în caz de primejdie, să poată transmite S.O.S.-ul. Trebuia înlăturat repede şi fără zgomot, înainte ca să se poată împotrivi.

Uriaşul deschise uşa cu băgare de seamă şi privi înăuntru, apoi îşi repezi mâna stângă, dădu cu dreapta o lovitură, după aceea trase afară din cabină trupul neînsufleţit al unui om.

Acum veni rândul lui George să lucreze. Tânărul învăţase toate tainele radiotelegrafiei şi îndată ce Petre sfârşi cu sarcina sa, se furişă în cabină şi-şi puse pe cap casca ce căzuse jos de pe urechile telegrafistului doborât de Uriaş.

Farrow se apropie de fiul său, iar cei doi uriaşi trebuiră să rămână afară cu telegrafistul leşinat, deoarece cabina era foarte mică. George puse în funcţiune transmiţătorul şi telegrafia:

„Alo, alo, submarinul Dox, aici George!”

Trebui să repete de câteva ori transmisiunea, dar în cele din urmă primi răspunsul:

„Alo, alo, George, aici Rindow, transmite mai departe, vrem să cunoaştem locul unde vă aflaţi”

„Plecăm direct spre Sud” – transmise George – „băgaţi de seamă la al doilea bric al piraţilor, care vine şi el la ascunzătoarea principală. Urmăriţi de la distanţă mare, suntem liberi pe punte”.

„Alo, Farrow” – se amestecă o altă radiogramă – „aici Swallow. Aţi găsit-o pe Maud Hosfield?”

„Am vorbit cu ea, deocamdată se află în siguranţă” – răspunse George. „Veniţi spre Sud!”

„Mulţumesc, venim!”

George închise aparatul, căci era primejdios să se folosească de el pe furtuna asta. Îşi scoase casca şi comunică tatălui sau ce transmisese şi răspunsurile pe care le primise.

— Să-l aşezăm acum pe telegrafistul leşinat îndărăt la locul sau şi să-i punem casca pe cap, zise Farrow. Când se va trezi, va crede ca zgâlţâielile vasului l-au izbit cu capul de perete, ameţindu-l.

Căpitanul deschise uşa şi-i făcu semn lui Petre să intre. Fulgerele erau din ce în ce mai rare, furtuna părea să se potolească, aşa că era timpul pentru cei patru camarazi să se înapoieze sub punte, înainte de a se face lumină.

Petre îi aşeză pe telegrafist în scaunul său, George îi trase pe cap casca, pe urmă închise uşa cabinei.

Ocrotiţi de întuneric ajunseră înapoi în cabina şi cei doi uriaşi aşezară la loc picioarele patului pe care le rupseseră.

Stăteau liniştiţi unul lângă altul, şoptindu-şi doar din când în când câte ceva. Dar toate simţurile lor erau încordate la culme, căci cu fiecare minut se apropia deznodământul.

Trecuseră cam vreo două ceasuri, marea se liniştise aproape şi bricul îşi recăpătase echilibrul.

— Când deodată se auziră paşi venind din sala echipajului şi îndreptându-se spre scara de la pupă.

— Se apropie clipa hotărâtoare, zise Farrow, în şoaptă.

Se mai scurseră cinci minute, apoi paşii se întoarseră şi se opriră în fata cabinei.

— Jack, vino încoace cu Austin! răsună glasul aspru, pe care George îl mai auzise.

— Trebuie s-aducem pe punte pe cei trei prizonieri, şeful vrea să le arate ascunzătoarea şi celălalt bric al nostru.

Nu se putea ca omul să nu bage de seamă acum că zăvoarele erau trase. Înainte ca Farrow să poată da o poruncă, Petre se şi repezise la uşă, o deschise brusc, apoi răsunară două lovituri înăbuşite, gemete slabe, iar Uriaşul trase victima în cabină şi o aşeză jos.

— Vino, Kard – zise el încet – pe ceilalţi doi îi lăsăm să intre.

Uriaşii se aşezară de amândouă părţile uşii. Paşii piraţilor se apropiau.

— Indivizii n-aveau de ce să fie surprinşi că uşa era deschisă, căci îl credeau pe tovarăşul lor în cabină. Fără să bănuiască nimic, intrară înăuntru, cei doi uriaşi îi înhăţară, se auziră gemete, apoi leşinaţii fură aşezaţi lângă tovarăşul lor.

— Pe Maud Hosfield şi pe tovarăşa ei le luăm sus, hotărî Farrow când ieşiră pe gang.

— Trebuie să rămâie mereu lângă noi, altminteri li se poate întâmpla ceva aci jos, din pricina celorlalţi piraţi.

Uşa fu zăvorită pe dinafară, aşa că cei trei bandiţi, chiar dacă se trezeau, n-ar fi putut ieşi atât de curând.

George deschise uşa cabinei alăturate şi chemă afară pe cele două prizoniere. Căpitanul le spuse pe scurt că se putea să aibă loc o luptă

înverşunată, dar femeile se arătară pline de curaj şi se declarară gata să vie sus.

George porni înainte, urmat de căpitan şi de cele două prizoniere, iar la urmă veneau Petre şi Kard. Chepengul fiind încă deschis, George sări repede afară şi privi în juru-i. Nu văzu însă nici un bandit, în schimb o insulă apropiată, în al cărei golf se legăna un bric.

— Repede la puntea de comandă! şopti Farrow fiului sau.

George porni înainte, dar atunci se-ndreaptă spre el o făptură subţire şi înalta, văzu lucind doi ochi cenuşii, apoi o mişcare repede cu mina, a cărei însemnătate o cunoştea bine. Înainte ea şeful să poată scoate revolverul, detuna arma tânărului. Câteva clipe mai-marele piraţilor ramase nemişcat, pe urmă căzu cu faţa în jos şi rămase ţeapăn.

Petre închise repede chepengul, apoi, ajutat de Kard, rostogoli într-acolo butoiul greu pe care-l dezlegase de la parapet. Banditii care se aflau sub punte nu mai puteau să iasă acum de acolo.

Dar poate că mai ducea a doua scară în sus, dintr-una din cabinele de la proră sau din sala echipajului.

Dinspre uscat şi de pe al doilea bric răsunară chemări puternice. Împuşcătura fusese auzită şi piraţii erau probabil îngrijoraţi. Cei patru tovarăşi alergară spre proră împreună cu femeile. Din cabina de la cârmă detună o împuşcătură, glonţul şuiera deasupra lui George, dar în clipa următoare timonierul zvârli braţele în sus şi căzu greoi la pământ… Glonţul lui George nimerise mai bine.

Tânărul se năpusti îndată în cabina de la cârma şi striga peste umăr tatălui său ca va îndrepta bricul spre larg. În situaţia lor acesta era cel mai bun lucru ce-l aveau de făcut. Farrow strigă doar un „bravo”, apoi porni şi el repede înainte, urmat de Petre, în vreme ce Kard venea ceva mai în urmă, pentru că se dusese să vadă ce mai face telegrafistul, căruia îi luă armele şi-l ameţi din nou cu un pumn zdravăn.

Căpitanul cu Petre ajunseră tocmai la timp, când se ridică un chepeng din partea superioară. Uriaşul sări doar deasupra lui, se auziră bocănituri şi strigăte de spaimă, apoi Petre sări îndărăt de pe capac, al cărui lemn începu să fie ciuruit de gloanţe. Kard îi veni în ajutor; descoperi îndată încă un butoi, pe care îl desprinse de la parapet şi-l rostogoli împreună cu Petre pe chepeng.

În vremea asta, George întoarse bricul şi porni în larg cu el. Farrow cu cele două femei veni lângă puntea de comandă şi zâmbi în sus spre el. Acum erau stăpânii bricului.

Când fură la vreo cinci sute de metri de insulă, căpitanul văzu că al doilea bric al piraţilor se desprinsese de ţărm şi venea după ei. Acum trebuia să se arate care vas era mai bun.

Poate că mai aveau de înfruntat lupte grele, poate că mai erau

expuşi să fie prinşi din nou de piraţii urmăritori.

La început câştigară puţin avans, apoi, însă, bricul urmăritor rămase la aceeaşi distanţă, ba părea chiar s-o ia ceva înainte.

— Se pare că nu vom scăpa atât de uşor, zise Petre către căpitan.

— Atunci va trebui să luptăm, răspunse, calm, Farrow.

Deodată motoarele se opriră – piraţii, din sala maşinilor păreau să fi observat că ceva nu e în ordine. Îndrăzneţi camarazi nici nu se gândiseră că ceilalţi piraţi, pe care îi închiseseră, vor da de veste tovarăşilor lor.

Situaţia devenise foarte primejdioasă, bricul urmăritor se apropia cu repeziciune, iar piraţii dinăuntru făceau sforţări tot mai mari să iasă pe punte, după cum se putea vedea din zvârcolelile celor două butoaie de deasupra chepengurilor. Bricul celalalt mai era numai la o suta de metri, puntea lui era înţesaţi de oameni.

— O împotrivire cu sorţi de izbânda părea cu neputinţa.

George părăsise cârmă şi venise lângă ai săi. Cu revolverele întinse nu pierdeau din ochi bricul care venea în goană spre ei.

Dedată se auzi o detunătură, câteva urlete, apoi explodă o granată în cabina de cârmă a bricului piraţilor. Vasul începu să plutească fără ţintă, iar George scoase o exclamaţie de triumf.

Aproape de tot de ei se ivise submarinul şi Jean Brike, care slobozise ghiuleaua, tocmai îşi încerca iar tunul. Ceva mai în urmă venea distrugătorul australian. De pe puntea acestuia porniră două ghiulele care loviră bricul pirat. Maşinile acestuia se opriră şi vasul se aplecă încet pe-o parte. După câteva minute, „Dox”-ul acostă lângă bricul pe care se aflau camarazii cu femeile salvate. Farrow, George şi cei doi uriaşi îşi luară bun-rămas de la Maud Hosfield şi tovarăşa ei de suferinţă, care rămaseră să fie luate pe distrugător. Nu mai aveau să se aştepte la nici o primejdie.

Camarazii săriră repede pe puntea submarinului, ai cărui marinari izbucniră în urale.

Mai târziu, Farrow primi o radiogramă de mulţumire din partea locotenentului care se unise din nou cu logodnica lui.

Asta era cea mai frumoasă răsplată pe care ar fi putut-o primi vrednicii camarazi.

Aventurile submarinului Dox 067

Hans Warren

I.
LA CURTEA DIN NEPAL.

«— **MAIORUL VANDEB,** şeful poliţiei din orăşelul de frontieră Bettia, predase lui Marian o scrisoare – începu doctorul Bertram, în timp ce stătea cu George în cabina sa de pe „Dox”.

— Din Katmandu – zise el – de sigur de la prinţul Nepalului. Sen Thappa e un bărbat foarte cult, prietenos şi nu mă îndoiesc ca te invită la el.

— Ei, am dreptate?

Marian deschisese scrisoarea şi parcurse rândurile.

— Da, ai, dreptate, domnule maior – râse el – e într-adevăr o invitaţie din partea prinţului.

— Ne scrie că vrea să ne mulţumească în persoană pentru faptul că am răpus „lupii din Tarai”. Şi deoarece vorbeşte de vânători de elefanţi şi tigri, primesc cu dragă inimă invitaţia. De sigur că şi tu, Robert?

— Mai încape vorbă! De mult vroiam eu să cunosc Nepalul.

— Bine. Atunci îi voi. Trimite prinţului telegrafic, mulţumirile noastre pentru această invitaţie. Presupun că va trimite automobile la frontieră în întâmpinarea noastră.

— Mai mult ca sigur – încuviinţă Vander – prinţii indieni pun mare preţ pe cele mai scumpe maşini. Aşa dar, aţi renunţat la planul de a vizita Kaşmirul?

— Deocamdată, da. Vom ajunge odată şi odată noi şi acolo. Nepalul este mai interesant căci n-a fost cercetat de nimeni încă.

— Aşa e. Vă doresc petrecere frumoasă, domnilor; în primul rând… multe aventuri.

— Mulţumesc – râse Marian – din moment ce vom trăi aventuri nu ne trebuie alte petreceri. Aşa dar, domnule maior, poate, că vizităm împreună Sumatra peste o lună când veţi căpăta concediu. Spuneai că vrei să mergi cu noi într-acolo.

— Nu-mi iau înapoi cuvântul. Sunt cu draga inimă alături de dv.

La telegrama lui Marian sosi după câteva ceasuri răspunsul prin care ni se vestea că, vreo câteva maşini au şi pornit spre graniţă. Pe de altă parte, şeful poliţiei ne puse la dispoziţie trăsuri până la frontiera lui North-West Provinces şi peste o jumătate de ceas eram pe drum.

La graniţă nu aşteptarăm mult. Curând sosiri două automobile minunate, unul pentru noi trei, celălalt pentru bagaje. Primul ministru al prinţului, Bhima, un indian mai în vârstă, inteligent, venise şi el şi ne întâmpină în numele lui Sen Thappa.

Călătoria fu minunată în luxoasele maşini. Ajunserăm cu bine la Katmandu, automobile intrară în curtea imensă a palatului şi opriră la

o scară largă de marmoră albă. Acolo stăteau soldaţi înşiruiţi pe două rânduri, care prezentară armele când urcarăm treptele.

Observai cu prilejul acesta că flăcăii aceştia aveau ochii mari şi holbaţi. Aruncai o privire repede spre Pongo, care mergea alături de mine şi cât pe ce să mă pufnească râsul.

Căci prietenul nostru Negru nu avusese parte încă de o astfel de primire şi încurcătura în care se afla îl sili să facă o mutră în stare să primejduiască parada în cinstea noastră…

Văzând cum stau lucrurile, îi dădui un ghiont puternic şi el căută sa se stăpânească. În capul scării ne aştepta un indian înalt şi zvelt, ca de vreo treizeci de ani. Figură lui energici şi îndrăzneaţă se putea spune că e frumoasă şi ochii mari, întunecaţi, exprimau inteligenţă.

— Sen Thappa – se prezintă el într-o englezească fără cusur.

— Mă bucură mult cunoştinţa dvs.

Ne strânse mâna şi nu-l uită nici pe Pongo, care fu iar stânjenit Dar prinţul îl privi pe Negru cu multă plăcere, ne zâmbi şi zise:

— Am urmărit în ziare toate aventurile dv., domnilor şi îmi dau lesne seamă cât vă este de preţios prietenul Pongo. Urmaţi-vă, vă rog, vreau să vă arăt odăile ce v-am pus la dispoziţie.

Prinţul ne conduse la primul etaj al palatului! Ne arătă acolo trei încăperi mari, mobilate europeneşte, cu tot confortul modern.

— Peste o jumătate de ceas îmi voi îngădui să vă invit la masă – zise Sen Thappa cu amabilitate. Servitorii mei vor veni să vă ia.

Ne făcurăm toaleta în grabă, după ce ne îmbăiam şi deoarece îmi mai rămăseseră câteva clipe de răgaz intrai în odaia lui Marian, care stătea la fereastră şi privea îngândurat în curtea imensă.

— Încântător bărbat prinţul, zisei eu, apropiindu-mă de el.

— Da – încuviinţă Marian, dus pe gânduri.

— De-aş şti numai ce are pe inimă!

— Ce, ai observat ceva? întrebai eu, mirat.

— Da, ochii lui erau uimitori de neliniştiţi. Trebuie să fie muncit de ceva. Şi cred că invitaţia lui e mai puţin de dragul vânătorii, cât pentru a-l ajuta în chestia ce-l frământă.

— Ar fi minunat! râsei eu.

— Mă gândeam să mă recreez puţin cu vânătoarea, când colo, te pomeneşti că ne aşteaptă noi aventuri!

— În privinţa asta soarta ne e favorabilă. Cine ştie, poate devine interesantă de tot chestia. Aha! Se aude gongul, să vezi că acum se ivesc servitorii.

Chiar în aceeaşi clipă se auziră bătăi în uşă. Un indian intră în odaie şi înclinându-se în faţa noastră ne rugă să-l urmăm.

Într-o sală mare de la parter, cu mobile vechi orientale minunat sculptate, găsirăm adunaţi o mică societate.

Sen Thappa făcu prezentările: erau mai toţi miniştrii săi şi slujbaşi

înalţi. Deoarece Pongo se împotrivise cu îndârjire să ia masa cu noi, prinţul îi trimise mâncarea în odaia lui. Sen Thappa luase loc între noi. Era singurul care purta haine europeneşti şi numai pe cap avea un turban alb cu o minunată agrafă din diamante. Ceilalţi purtau veştminte albe indiene.

Convorbirile se urmară în englezeşte, limbă pe care toţi o vorbeau fără cusur. Franţuzeşte vorbeau numai prinţul şi medicul său, un bărbat tânăr încă şi care îşi făcuse studiile în Franţa.

Cuvintele lui Marian mă făcură să fiu mai atent şi-i privii cu multă băgare de seamă pe cei din jurul meu. Şi observai într-adevăr că erau cu toţii stăpâniţi de nelinişte, ca şi cum se aşteptau să se întâmple ceva.

Cu cât se apropia masa de sfârşit, cu atât ei deveneau mai turburaţi şi nervozitatea lor mă molipsi şi pe mine. Aşteptam şi eu acum să se întâmple ceva.

Şi se şi întâmplă, dar sub cu totul altă formă decât mă aşteptasem: un servitor aduse prinţului un pacheţel nu mai mare ca o cutie de ţigarete.

Observai atunci că Sen Thappa se cutremură şi vorbi ceva în limba indiană cu servitorul, cu ton iritat. Iar lămuririle date de acesta păreau că nu-l mulţumesc de loc căci prinţul devenea din ce în ce mai nervos.

În cele din urmă indianul care şedea lângă mine – un văr îndepărtat al prinţului, cu numele de Dşang – se aplecă deasupra mesei şi-i şopti lui Sen Thappa câteva cuvinte.

Prinţul dădu din cap, rupse învelitoarea pachetului şi sări în sus de pe scaun, ca zvârlit de un resort. Apoi întinse mâna şi arăta celor de faţă obiectul micuţ din pachet.

Eram dezamăgită. Dac-ar fi fost un şarpe veninos, aş fi priceput turburarea care-i cuprinsese acum pe toţi. Însă nu era decât un tigru mic… sculptat din lemn.

Prinţul izbuti să-şi revie în fire, îşi trecu mâna peste frunte şi se adresă deodată lui Marian:

— Domnule Farrow, îndrăznesc să te rog să asculţi o mică povestire, împreună cu prietenul d-tale Robert. Vreţi să veniţi în camera mea de lucru?

— Fireşte, Alteţă – răspunse Marian, cu amabilitate.

— Eu am şi… dar – se întrerupse el – asta vă voi povesti mai târziu.

Spre mulţumirea mea nu veniră decât Dşang şi primul-ministru Bhima în cabinetul mobilat europeneşte al prinţului.

Sen Thappa se lăsă într-un fotoliu şi ne pofti să luăm loc în faţa lui. Dşang şi Bhima rămaseră în picioare în spatele nostru.

— Domnilor – începu maharadjahul – trebuie să vă mărturisesc sincer că nu v-am invitat numai de dragul vânătorii. Deoarece am auzit multe despre aventurile dv., mi-am zis că voi găsi poate în dv.

un ajutor preţios. Sunteţi dispuşi să-mi daţi concursul într-o chestiune misterioasă, poate chiar şi foarte primejdioasă?

Marian păru că stă pe gânduri câteva clipe apoi răspunse:

— Alteţă, ţinta vieţii mele e tocmai să lămuresc chestiile misterioase şi pline de primejdii. Astfel că sunt gata să vă ajut în toate privinţele. Spuneţi-ne despre ce e vorba şi cât despre prietenul meu Robert, garantez la fel ca pentru Pongo.

Prinţul se înclină:

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Aflaţi că eu nu sunt prinţul îndreptăţit al acestei ţări. Asta este Bahadur, unchiul meu, care se trage din vechea seminţie a Radşpuzilor, care a domnit în Nepal până în veacul al optsprezecelea. Şi n-aş fi ajuns pe tron, dacă acum trei ani ar fi dispărut subit unchiul meu Bahadur, care poartă numele de familie al lui Dşang Bahadur, marele reformator al tării noastre.

Sen Thappa ne privi întrebător. Aştepta probabil, să spunem ceva, dar eu nu voiam să-i iau cuvântul lui Marian şi prietenul meu tăcea chitic.

După câteva clipe, prinţul urmă:

— Dv., domnilor, cazul vi se pare fără însemnătate. Dar pentru ţara noastră a fost de o însemnătate extrem de mare. Căci eu ajungând pe tron, marea clasă a Radşpuzilor mă învinovăţeşte că l-am înlăturat pe unchiul meu, ca să devin domnitor. Şi vă rog să mă credeţi că nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac aşa ceva.

Ne privi din nou cercetător şi de data aceasta Marian zise:

— Alteţă, pricep bine durerea dv. şi fiţi încredinţat că vă voi ajuta cu dragă inimă dacă ne va sta în putere. Dar pentru asta trebuie să-mi explicaţi însemnătatea tigrului sculptat pe care l-aţi primit astăzi.

— Da, domnule Farrow – răspunse Thappa – tocmai de aceea am dorit ajutorul dv. Această figurină este o amuletă veche a unchiului meu, pe care n-a dat-o niciodată din mână. Şi din transmiterea acestei amulete constat lămurit că unchiul meu a mai trăit până acum, ba poate mai trăieşte. Gândiţi-vă însă, domnii mei, că de la dispariţia lui au trecut trei ani. Credeţi că mai poate fi în viaţă?

— Cred asta ne… Ba nu, nu cred de loc, zise Marian.

— De sigur, Alteţă, au vrut sa vă joace o festă.

— Nu, domnule Farrow, răspunse maharadjahul, nu e prima oară că primesc veşti de la unchiul meu dispărut. Aţi băgat de seamă poate că şi în timpul mesei am fost cam neliniştit. Asta pentru că aşteptam vreo veste privitoare la unchiul meu, căci în cursul acestor trei ani am primit la anumite intervale solii asemănătoare cu aceasta de astăzi. Aşa dar, dovezi că unchiul s-ar mai afla în viaţă.

— Dar azi v-aţi înspăimântat rău de tot, după cât am băgat de seamă, zise Marian.

— Bănuiesc, deci, că celelalte semne pe care le-aţi primit aveau altă

însemnătate.

— Ai dreptate, domnule Farrow, zise prinţul, surprins. Am primit mereu până acum numai obiecte pe care unchiul meu le purta la el, dar care nu-i erau atât de preţioase, ca această figurină care mi-a fost adusă azi. Până acum bănuiam adesea că unchiul meu ar fi fost omorât şi transmiterea obiectelor erau mişcări de şah ale ucigaşilor, ca să zic aşa.

— De ce anume mişcări de şah? întrebă Marian.

— Sunt chestiuni de politică internă, domnule Farrow, pe care nu ţi le pot explica deocamdată, răspunse prinţul. Oricum, convingerea mea fermă e că sunt arătat drept ucigaşul unchiului meu. Şi duşmanii mei tainici vor să ridice împotriva mea poporul în felul acesta. Căci toate întâmplările care se petrec la mine chiar în cercurile cele mai restrânse, îşi fac drum în opinia publică.

— E lesne de priceput – zise Marian după câteva clipe.

— Căci pretutindeni sunt urechi care stau la pândă.

— Domnule Farrow, cred că ai priceput bine cum stau lucrurile. Eu…

Se întrerupse şi chibzui câteva momente.

— Nu – zise el apoi – până acum m-am exprimat foarte nelămurit Căci mie însumi toată situaţia îmi e nelămurită. Şovăiam mereu între presupunerile că unchiul trăieşte sau e mort. Atunci cum se explică transmiterea obiectelor care te face să crezi că el ar mai fi în viaţă?

— M-am gândit la asta, Alteţă – răspunse Marian – şi după cum aţi remarcat pe bună dreptate mai înainte, asta ar putea fi o măiastră mişcare de şah a duşmanilor dv., căci fără îndoială se va răspândi în popor părerea că însuşi dv. aţi fi autorul acestei solii, ca să treziţi astfel credinţa că unchiul dv. mai e în viaţă, aşa dar n-a fost ucis de dv.

Auzii un sunet slab, şuierător îndărătul nostru. Mă întorsei repede şi observai o expresie întunecată pe chipul lui Dşang, care strigă înfuriat:

— Asta ar fi o uneltire drăcească.

— Fireşte – încuviinţă prinţul.

— La asta nu m-aş fi gândit. Dşang, trebuie răspândită în popor presupunerea asta.

— Voi lua măsuri să se facă imediat, se grăbi să răspundă vărul prinţului.

— Eu aş fi de părere să n-o faceţi – zâmbi Marian – căci prin asta s-ar putea produce rezultatul contrar, dat fiind că oamenii hărăziţi să ia contact cu poporul ar trebui să fie foarte dibaci şi diplomaţi. Dacă sunt câtuşi de puţin imprudenţi, supuşii dv., Alteţă, ar putea lesne bănui că vestea a fost răspândită chiar de dv. Şi atunci bănuiala va spori, în loc să scadă.

— Foarte bine – zise prinţul, recunoscător – mă bucur nespus ca v-am fost de ajutor. Şi ce mă sfătuiţi acum?

— Deocamdată nu vă pot da nici un sfat, Alteţă – răspunse Marian, îngândurat – căci trebuie să chibzuiesc bine asupra cazului. În primul rând e vorba să-i găsim pe ucigaşii şi chinuitorii unchiului dv. Bănuiesc că nu va fi prea lesne, însă.

Prinţul zâmbi cu tristeţe.

— Timp de trei ani n-am izbutit eu să fac asta, domnule Farrow – zise el – şi aveam la dispoziţie ajutoare câte vrei. În special vărul meu Dşang a organizat un serviciu de detectivi care şi-a întins iţele peste întreaga ţară.

— Şi totuşi n-a izbutit să dea de vreo urmă? întrebă Marian, îngândurat.

— Atunci înseamnă că avem o misiune foarte grea de îndeplinit. Mă mir însă că poporul a stat liniştit timp de trei ani. N-au izbucnit revolte niciodată?

— Ba da şi situaţia mea e din ce în ce mai grea. Şi când se va afla că am primit figurina cu tigrul a unchiului meu, se vor produce conflicte serioase.

— Ca prinţ aveţi însă puterea în mână şi puteţi înăbuşi o eventuală revoltă. Vreau să zic, dacă trupele vă rămân credincioase. Şi asta depinde de comandanţi.

— Pentru asta aş fi în stare să garantez, zâmbi Sen Thappa – căci comandantul suprem al tuturor trupelor este vărul meu Dşang, aici de faţă.

— Aşa da – încuviinţă Marian.

— Cu alte cuvinte, dacă se vor produce turburări n-aveţi de ce vă teme. Şi nădăjduiesc că voi izbuti să limpezesc în curând lucrurile.

Ultimele cuvinte le rosti atât de îngândurat, încât îl privii mirat. Lăsase capul în jos şi părea să chibzuiască profund. Abia peste câteva minute tresări şi zise:

— Vă rog să mă iertaţi, am chibzuit asupra unui punct.

— Am băgat de seamă, spuse prinţul, zâmbind.

— Poate că ai dat şi de-o urmă, în gând.

— Se prea poate, deşi e foarte îndrăzneţ gândul meu. Dar voi urma drumul acesta, în nădejdea că mă va duce la izbândă.

— Şi… ce anume vrei să faci acum? întrebă prinţul.

— Să observ, zâmbi Marian. Toate că făptuitorul e imprudent şi-mi dă el însuşi dovada în mână. Apoi voi şti ce am de făcut.

— Asta cred, zise prinţul, cu însufleţire.

— A! Tocmai îmi dă ceva în gând: sarcina d-tale îţi va da răgazul să mă însoţeşti mâine la vânătoare. Mi s-a adus la cunoştinţă că în apropierea unui mic templu vechi s-au arătat tigri. E cu putinţă, deoarece templul acesta stă părăsit de, ani de zile în mijlocul junglei.

II.
O VÂNĂTOARE NEOBIŞNUITĂ.

— CE, VREI SA MERGI LA TEMPLUL LUI MAHA? întrebă Dşang, aproape speriat.

— Da, răspunse prinţul, surprins. De ce n-aş face-o?

— Sunt îngrijorat – zise Dşang, şovăitor – templul acela e atât de izolat! Cât de lesne ni s-ar putea întâmpla o nenorocire acolo, cu prilejul vânătorii.

— O nenorocire mi se poate întâmpla oriunde la vânătoare. Pe de altă parte as vrea să revăd templul vechi. Păcat că e părăsit după moartea lui Maha.

Dşang chibzui câtva timp apoi înălţă din umeri şi zise:

— Ei, da, ai dreptate. Oriunde ţi se poate întâmpla ceva. Şi dacă domnii te însoresc ai cea mai bună ocrotire. Îmi pare rău că nu pot veni şi eu, căci am proiectai pentru mâine o vizită.

— E mai bine aşa – zise prinţul – căci dacă ai fi plecat şi tu, duşmanii mei or putea întreprinde vreun act de violenţă.

— Foarte adevărat Atâta vreme însă cât sunt aici, nu vor cuteza. Iei cu tine şi elefantul tău de vânătoare?

— Nu, voi trimite încă azi pe Schikarii mei într-acolo ca să construiască două madjamuri. De sigur că tigrii vor veni la iazul din spatele templului şi atunci vom avea cel mai bun prilej să-i împuşcăm.

— Felul acesta de vânătoare va fi prea banal pentru dumnealor – zâmbi Dşang – cred că sunt obişnuiţi mai mult să atace tigrul pe jos.

— Ba de loc – răspunse Marian – n-am căutat niciodată primejdia. Toate sălbătăciunile pe care le-am doborât de aproape ne-au atacat ele înainte de a avea noi prilejul să ne punem la adăpost. Mă bucur chiar de prilejul de a vâna din madjam, căci astfel am posibilitatea să-l observ pe tigru dinainte.

Dşang zâmbi cam batjocoritor, dar tăcu.

— Care va să zică s-a făcut, zise prinţul şi se ridică.

— Mâine în zorii zilei pornim la drum. Voi îngriji eu de merinde, căci se poate întâmpla să întârziem până poimâine. Vine şi Pongo al dv., nu?

— De sigur, nu va lăsa el să-i scape o vânătoare de tigri.

— Foarte bine; în cazul acesta v-aş ruga să vie în madjam-ul meu. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu el.

Asta era o mare cinste pentru prietenul nostru negru şi eu mă bucuram mult, deşi Dşang făcu o mutră cam mirată; ba chiar batjocoritoare.

— Domnilor – urmă prinţul – fireşte că puteţi umbla în voie prin palat. Presupun că asta v-ar face plăcere, deoarece spuneaţi doar că

vreţi să iscodiţi.

— Vă mulţumesc, Alteţă – răspunse Marian.

— Acum va trebui să mă iertaţi – zise Sen Thappa – mă aşteaptă miniştrii.

Părăsirăm odaia şi ne îndreptarăm spre încăperile noastre.

— Părerea mea e că acest caz nu e atât de simplu, zisei eu, ca să-l îndemn la vorbă pe Marian.

El zâmbi însă, dădu din umeri şi zise doar.

— Da, tot ce se poate.

— Ai vreo bănuială sigură?

— Aşa cred, Robert. Ceva sigur nu pot spune însă. Poate, ba chiar foarte probabil că vom avea diferite surprize în zilele următoare.

— Atunci ar fi mai nimerit, cred, să nu mergem mâine la vânătoare, zisei eu.

— Trebuie să mergem, altminteri rămâne prinţul fără nici o apărare. Şi tocmai acum pluteşte, poate, în cea mai mare primejdie. După cum spuneam, criza pare să se apropie.

— Te gândeşti la misterioasa transmitere a tigrului sculptat?

— Da. Şi mai curios e că figurina a sosit odată cu noi.

ÎI privii surprins pe prietenul meu.

— Crezi, aşa dar, că potrivnicii prinţului ştiau sigur că el ne va chema în ajutor?

— Cam aşa ceva. Cel puţin se arată că prezenţa noastră grăbeşte deznodământul. Şi de oarece e vorba de răpunerea lui Sen Thappa, fireşte că vom fi atinşi şi noi.

— Frumoasă afacere. Şi ce vrei sa faci împotrivă?

— Trebuie să aşteptăm până se vor arăta potrivnicii. Deocamdată am numai o bănuială, pe temeiul căreia nu pot întreprinde nimic însă.

Ajunserăm la odăile noastre şi păşirăm înăuntru. Pongo stătea la fereastră, se întoarse şi ne veni încet în întâmpinare. Când ne întâlnirăm în mijlocul odăii, ne şopti:

— Massers, aici nu bine, trebuie băgare de seamă.

— Ai observat ceva, Pongo? întrebă Marian.

Uriaşul trase o pânză de pe masa şi văzurăm trei şerpi mici cu capetele zdrobite. Erau Krait-uri, şerpii aceia extrem de veninoşi care în India fac tot atâtea victime ca şi cobrele.

— Drace! Unde au fost? întrebă Marian, agitat.

Pongo arătă spre pat, apoi întinse capul spre odaia alăturată – (intraserăm în camera lui Marian, care se afla între celelalte două) – şi răspunse:

— În aşternutul de la Masser Bertram şi Pongo.

— Şi cum i-ai observat? întrebă mai departe Marian.

Uriaşul arătă iar spre pat.

— S-a mişcat. Pongo cercetat apoi.

Prietenul meu deveni foarte serios. Rămase pe gânduri câtva timp, după aceea zise:

— În asemenea împrejurări e mai bine că am renunţa la vizitarea palatului, căci lesne ne-ar putea nenoroci. Afară de asta nu trebuie să ne lăsăm camerele nesupravegheate.

— Dar mâine? întrebai.

— Suntem doar invitaţi la vânătoarea de tigri!

— Îl vom ruga pe prinţ ca în timpul acesta să puie un om de încredere în odăile noastre. Fireşte că-i vom povesti chestia cu şerpii.

— Va fi o surpriză frumoasă şi pentru el, zisei.

— Pentru noi, chestia e o dovadă de interesul ce ni-l poartă domnii duşmani. Dacă se grăbesc atât de mult să ne facă seama, înseamnă că le stăm în cale.

— Fără doar şi poate. Or fi auzit şi ei de aventurile noastre şi ştiu că am avut întotdeauna noroc în ceea ce am întreprins. Şi vor să împiedece, de sigur, ca să avem noroc şi cu ei.

— Cu şerpii am avut noroc. Sunt curios să văd ce va urma.

— Dar ia spune, ce facem acum? Rămânem toată ziua în cameră?

— E vorba numai de după-amiază şi cred că e mult mai bine dacă rămânem aici. Sau poate vrei ca diseară să mai găseşti câţiva şerpişori dintr-aceştia în patul tău?

— Nu – dar îmi spun că Pongo va veghea.

— De sigur, dar ce vrei să cauţi în palat? Îţi spuneam doar că ni se poate lesne întâmpla o nenorocire în vreme ce am vizita încăperile. Cine să ne găsească dacă vom dispare în vreo odaie depărtată a acestei clădiri imense?

— Dar bine, Marian, atunci duşmanii trebuie să fie prin apropierea prinţului?

Prietenul meu arătă cu un gest spre şerpi.

— Ei, da, aşa e, încuviinţai eu, asta e doar dovada cea mai bună. Ştii, mie nu mi-a plăcut de loc ministrul acela care şedea cu două scaune la dreapta ta. Are o mutră întunecată şi respingătoare, iar ochii lui au o expresie vicleană. Şi adesea îl privea pe prinţ pe furiş. Omul acesta îmi pare suspect.

— Asta e Siga, mâna dreaptă a lui Dşang în conducerea armatei. M-am informat la prinţ în privinţa lui şi Sen Thappa n-a avut decât cuvinte de laudă pentru el.

— Prinţul pare să fie un om foarte încrezător.

— Eu în locul lui i-aş lua la ochi pe toţi miniştrii.

— N-ar face mare brânză cu asta. Pe temeiul unei simple bănuieli doar nu-i poate aresta sau executa pe toţi.

— Nici noi nu facem mare treabă cu vorba, răsei eu. Mai bine mă duc în odaia mea şi aştern pe hârtie ultima aventură.

— Bine şi eu voi chibzui în linişte asupra celor ce avem de făcut.

Mă adâncii în lucru, fără să bag de seamă cum trec ceasurile. Rămăsei surprins când se ivi decodată un servitor al prinţului şi ne invită la cină. Intrând în odaia lui Marian, o găsii îmbâcsită cu fum de tutun, iar prietenul meu stătea la fereastră şi privea ţintă afară.

Tresări speriat când îi pusei mâna pe umăr – apoi însă râse şi zise:

— Mi-am pierdut vremea visând, fără să ajung la vreun rezultat. De fapt am făurit multe planuri, dar nici unul nu face doi bani.

— Atunci tot eu am făcut treabă mai bună cu scrisul, spusei, răzând.

— Haide acum. Prinţul ne-a chemat la cină.

Îi dădurăm de veste lui Pongo şi ieşirăm pe coridor. Servitorul mai aştepta, să ne conducă în sala de mâncare şi tocmai veneau alţi doi servitori cu mâncarea pentru Pongo. Marian privi după ei când dispărură în odaie, făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i urmeze, apoi clătină capul şi-l urmă pe servitorul care ne chemase.

Gestul său fusese ciudat, dar nu-i dădui mare importantă. Servitorul nu ne conduse acum în sala cea mare, ci într-o sufragerie mobilată europeneşte. La masă mai luau parte, afară de Sen Thappa, Dşang şi primul-ministru Bhima.

Abia spre sfârşitul mesei Marian povesti, râzând, chestia cu şerpii găsiţi în pat. Surpriza şi mânia celor trei indieni era sinceră, căci îi observai atent. Dşang îşi exprimă furia în cuvinte aspre şi ameninţă pe făptaşi cu tot soiul de morţi, dintre care cea mai blândă era ciopârţirea în patru.

Sen Thappa îi făcu semn să tacă şi zise:

— Domnilor, credeţi-mă că acest caz îmi este cât se poate de neplăcut. Deoarece însă văd din asta cât de primejduită vă este viaţa, v-aş ruga să mă părăsiţi. Nu doresc ca sprijinul ce mi l-aţi făgăduit să-l plătiţi, poate, cu viaţa. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi dispune să vie maşinile care să vă transporte îndărăt.

Cuvintele acestea ale prinţului vădeau caracterul său nobil. Ne ridicarăm imediat şi înclinându-ne, Marian zise:

— Alteţă, apreciem bunătatea dv. şi vă mulţumim. Dar noi v-am făgăduit ajutorul şi nu ne speriem de astfel de nimicuri. În numele meu şi al prietenului Bertram vă declar că de-acum ca vom lucra din toată inima spre a lămuri aceasta chestiune. Tocmai acum vom depune toate sforţările ca să-i demascăm pe duşmanii aceştia vicleni. Ar fi împotriva onoarei noastre să plecăm fără să facem nimic.

— Dacă aşa stau lucrurile n-am încotro şi trebuie să vă împlinesc dorinţa, zise Sen Thappa.

Se făcuse târziu când ne despărţirăm. Pongo ne mai aştepta şi ne raportă că nu se întâmplase nimic.

Abia se iviseră zorile că furăm treziţi. Cupă un dejun frugal coborârăm în curte unde ne aşteptau cele două automobile.

Drumul mergea spre Sud. După vreo două ceasuri maşinile îşi încetiniră goana şi şoferii priviră cu băgare de seamă de-a lungul marginii din dreapta a pădurii. Apoi automobilele opriră; un Schikari înalt stătea pe şosea şi ridică mâna.

Sărirăm repede afară; din maşina a doua se iviră servitorii cu puştile şi merindele. O potecă îngustă ducea în pădure.

— Domnilor – zise prinţul – omul meu tocmai îmi raportează că a descoperit la eleşteu urme omeneşti, care ieri, când au construit madjam-urile, nu erau încă. Să însemneze asta vreo primejdie pentru noi?

— Tot ce se poate – răspunse Marian – dar tot atât de lesne se poate să fie urma unui biet pelerin care venise la templu.

— Dar templul e pustiu de trei ani, zise prinţul.

— De unde să se ivească, după atâta timp, un vizitator?

— O fi vreun credincios care crede că numai acolo ar găsi ispăşirea păcatelor. Dar, precum spuneam, e numai o presupunere. Să considerăm însă că avem de-a face cu un duşman, aşa că vom fi cu băgare de seamă.

— Atunci să mergem într-acolo, zise Sen Thappa şi făcu un semn Schikari-ului.

Omul apucă îndată pe poteca îngustă iar noi îl urmarăm.

După vreo douăzeci de minute de mers, pădurea se lumină şi deasupra copacilor se iviră zidurile înnegrite de vreme ale unui templu mic.

Ciudat că poteca ducea de-a dreptul spre lăcaşul sfânt, dar la câţiva paşi de uşa de intrare călăuza coti la dreapta. Aproape de tot de perete poteca ducea de jur împrejurul templului, apoi mergea vreo două sute de metri înainte şi sfârşea într-un luminiş mic, pe stânga căruia sclipea un eleşteu mic.

Când ne apropiarăm, trei indieni se lăsară jos din doi copaci înalţi. Veniră repede spre noi şi dădură prinţului raportul. Sen Thappa clătină din cap, arătă apoi spre copaci şi zise spre noi:

— Colo sus sunt construite cele două madjamuri. La început vroiam să aleg copacul acela din dreapta, dar acum văd că de aici ai un câmp de vedere mai larg. Luaţi vă rog locul acesta!

Primirăm propunerea. Predarăm servitorilor puştile grele şi ne căţărarăm cu îndemânare în copaci, cu merindele. Se putea întâmpla să fim nevoiţi să rămânem acolo douăzeci şi patru de ceasuri.

Când Pongo află că urma să rămâie cu prinţul pe mica platformă, fu cât pe ce s-o ia la fugă şi numai intervenţia energică a lui Marian îl hotărî să primească această cinste.

Înainte de a ne urca în madjamuri ne duserăm la eleşteu ca să examinăm urmele suspecte de picioare. Nenumărate urme de picioare de animale duceau spre apă şi printre ele întipăriturile tigrilor

aşteptaţi. Şi în mijlocul lor se putea observa adâncitura unui picior omenesc.

— O gheată uşoară, turtită, fără talpă – constată Marian – ceea ce înseamnă că e un băştinaş. Trebuie să fi făcut un drum lung ca să-şi potolească setea la eleşteul ăsta primejdios. Poale că dăm de el în templu şi se dovedeşte că e un biet pelerin.

III.
UNELTIRILE DUŞMANILOR.

— N-ARE CE SA NE STRICE – râse prinţul – şi cercetarea templului o putem face şi după vânătoare. Ne urcăm acum sus în copaci? Altminteri se poate întâmpla să mai aşteptăm mult.

— Eu sunt gata – zise Marian – deşi aş fi vrut să-l urmăresc pe misteriosul pelerin. Dar dacă se mai află în templu nu ne va scăpa.. Când se înapoiază oamenii, Alteţă?

Spunând asta arătă spre indienii care ne însoţeau.

— Vor aştepta afară pe şosea până voi trage cu trei gloanţe din pistolul meu. Acesta e semnul ca să vie să ne ia.

— Foarte bine, acu să ne urcăm în madjamuri.

Indienii le construiseră cât se poate de bine şi când furăm sus puturăm cuprinde cu privirea luminişul şi eleşteul. Dacă ar veni acolo tigrii să se adape, nu se putea să nu cadă în mâinile noastre. Ne întinserăm în voie, puserăm puştile în poală şi privirăm apoi spre celălalt madjam, unde stăteau Sen Thappa cu Pongo, vorbindu-şi încetişor.

— Aş vrea să văd acum mutra lui Pongo, râsei eu – atât de încurcat nu cred să fi fost în viaţa lui. E cât se poate de frumos din partea prinţului că şi-l apropie în felul acesta.

— O face din interes pentru prietenul nostru negru şi indirect ca să ne cinstească pe noi, răspunse Marian. În orice caz, sunt bucuros că Sen Thappa se află acum sub cea mai bună pavăză. Niciun tigru şi nici un duşman în două picioare nu va ajunge pe madjam, câtă vreme e Pongo acolo.

— Fără îndoială, încuviinţai eu. Şi în palat Pongo e o pavăză preţioasă pentru noi toţi. Te pomeneşti că duşmanii îşi dau seamă de primejdia ce-o prezintă el pentru dânşii şi se gândesc să se scape de el în primul rând.

— Uşor nu le va fi, când e vorba de Pongo – râse Marian – eu unul n-aş vrea s-o încerc. Ah! – se întrerupse el şi-mi puse mâna pe umăr – îl vezi?

Pe malul celălalt al eleşteului începură să se mişte tufele, apoi ramurile din faţă se desfăcură şi un tigru cât toate zilele scoase afară capul, apoi tot trupul.

Rămase nemişcat câteva clipe, rotindu-şi privirea. Era o privelişte minunată şi noi priveam ţintă, cu interesul cercetătorului.

„Stăpânul junglei” părea să se fi încredinţat că nu e nici o primejdie prin apropiere. Întoarse încetişor capul spre tufele de unde ieşise şi văzurăm cu uimire strecurându-se afară – un al doilea trup vărgat – probabil femeiuşcă.

Cele două feline porni încetişor în jurul eleşteului. Probabil că malul celalalt era prea râpos şi vroiau să se adape la locul care era aproape direct sub picioarele noastre.

Ajunseră acolo şi tigrul începu şi bea cumpătat în vreme ce tigroaica stătea îndărătul iui şi îşi rotea privirea de jur-împrejur. Apoi se-ntoarse şi luă el locul de paznic.

Acum trebuia să tragem, altminteri s-ar fi putut ca fiarele să dispară printre copaci. Privii pe furiş spre Marian care încuviinţă din cap şi ridică încet puşca. După o învoială veche eu, care mă aflam la stânga, trebuia să trag în tigrul dinspre partea mea, adică în femeiuşcă.

Ne aplecarăm trupurile înainte, cu puştile întinse, ca să putem ţinti în capetele fiarelor.

Dar atunci trosniră deodată crengile pe care se sprijinea platforma noastră şi... întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, madjamul se aplecă înainte. Nu mai puteam sări înapoi, dar ştiam că acum vom cădea direct în faţa celor două fiare, astfel că, în vreme ce începurăm să alunecăm pe platforma înclinată, slobozirăm câteva gloanţe la rând asupra tigrilor surprinşi.

Dinspre madjamul prinţului mai auzii câteva împuşcături, apoi horcăitul tigrilor şi după aceea ne prăvălirăm în mijlocul crengilor rupte, tocmai lângă cele două fiare care se zvârcoleau de moarte la pământ.

Prin faptul că o parte a platformei se prăbuşise asupra noastră, eram împiedecaţi să ne rostogolim din această vecinătate primejdioasă şi nici de sărit în sus n-aveam voie, ca să nu atragem luarea-aminte a fiarelor.

Căci deşi erau rănite de moarte ne-ar fi putut sfâşia, totuşi, cu furia ultimelor puteri. Prinţul nu putea nici el sa tragă, deoarece dacă gloanţele ar fi ricoşat, lesne ne-ar fi putut nimeri.

Lipit de pământ, acoperit pe jumătate de crengi, priveam încordat la tigrul care la un metru şi jumătate de mine, smulgea iarba şi o frământa cu labele. Părea să mă fi adulmecat, căci se ridică brusc şi clătinându-se pe picioare îşi aţinti ochii învăpăiaţi asupra mea.

Şi iată-l întinzându-şi picioarele dinapoi, pregătindu-se de săritură. Chibzuii fulgerător dacă n-ar fi bine să sar în sus şi să-i slobod în cap câteva gloanţe de revolver.

Dar tocmai când mă pregăteam să aduc la îndeplinire gândul

acesta, bunul nostru Pongo se ivi lângă fiară.

Ţinea în mâna dreaptă cuţitul enorm pentru spintecat rechini şi se repezi cu el la duşmanul grozav. Tigrul se-ntoarse cu greu. Bănuia probabil primejdia care-l păştea, dar nu mai avu răgazul să i se împotrivească, deoarece tăişul ascuţit al cuţitului îi şi pătrunse în trup adânc de tot. Fiara se zvârcoli câteva clipe, horcăi sinistru, apoi rămase întinsă.

După isprava aceasta uriaşul se îndreptă spre tigroaica rănită, care încerca şi ea să se ridice. Cuţitul său se mai roti odată în aer şi după câteva clipe fu răpusă şi femeiuşca.

Ieşirăm cu greu de sub crengi şi ne ridicarăm. În vremea asta coborâse şi prinţul din madjamul său şi se apropia de noi. Ne strânse călduros mâinile şi zise:

— Domnilor, mulţumesc Atotputernicului că v-a îngăduit să scăpaţi cu bine din această primejdie mare. Am trăit clipe îngrozitoare când v-am văzut în situaţia aceea.

Privi cadavrele, celor doi tigri, apoi zise?

— Voi pedepsi aspru pe oamenii mei care prin neglijenta lor au provocat această nenorocire. De altfel e pentru prima oară că se prăbuşeşte un madjam.

Marian se aplecase şi cercetase câteva din crengile rupte. Când se ridică zise cu ton serios:

— Alteţă, oamenii dv. n-au nici o vină. Vedeţi şi dv., crengile au fost tăiate pe jumătate, cu ferestrăul. Şi după toate probabilităţile, a fost un atentat îndreptat împotriva dv. căci la-nceput dv. vroiaţi să vă urcaţi pe acest madjam.

Sen Thappa privi înspăimântat suprafeţele netede ale crengilor. Şi pe mine mă trecu un fior căci era un atentat pus la cale cu o viclenie drăcească. Apoi mi se duse gândul la urma de picior, care dovedea că după construirea platformelor fusese un om în luminişul acesta unde de obicei nu călca nimeni. Fără-ndoială că făptuise crima în cursul nopţii.

Tocmai când vroiam să-mi exprim părerea, zise Marian:

— Fireşte că acum trebuie să cercetam templul, căci nu e exclus ca criminalul să fie acolo.

— Crezi aşa dar cât fusese omul a cărui urmă se vede lângă eleşteul de aici? întrebai eu.

— Da, răspunse Marian. O fi iscodit pe când lucrau oamenii prinţului şi a aflat astfel că el va urca pe madjamul acesta.

— Voi chema îndată încoace pe Schikarii mei – zise Sen Thappa – după aceea vom putea cerceta cu amănunţime templul. Sau aveţi cumva alt plan?

— Ma gândeam să cercetez singur templul – zise prietenul meu – căci se poate întâmpla ca criminalul sa fie ascuns prin apropiere, să fi

aşteptat să vadă rezultatul crimei sale. Şi dacă aşteptăm prea mult aici, va găsi prilej de fugă.

— E drept ce spui d-ta – încuviinţă prinţul.

— Voi slobozi acum cele trei gloanţe, apoi vom merge îndată la templu să-l cercetăm.

Prinţul scoase pistolul şi dădu semnalul învoit. Părăsirăm apoi luminişul şi pornirăm spre vechiul lăcaş.

După sfatul lui Marian înconjurarăm întâi clădirea, tot căutând urme. Mai ales sub ferestre cercetarăm pământul cu băgare de seamă, căci voiam să ştim dacă misteriosul vizitator de la eleşteu intrase în templu. În pământul moale ar fi trebuit să se întipărească orice urma şi când ne întâlnirăm la uşa de intrare – eu cu Pongo ocoliserăm partea stângă a templului, Marian cu prinţul cea dreaptă – ştiam că nu se folosise de nici o fereastră spre a intra, căci nu găsiserăm nici o urma.. Şi nici la singura uşa a vechiului lăcaş, în faţa căreia stăteam acum, nu se vedea nici o întipăritură de picior.

— Păcat – zise Sen Thappa – nu cred să mai aibă rost cercetarea.

— Clădirile vechi au întotdeauna tainele lor – zise Marian, dus pe gânduri – şi dacă vreun om se ţine ascuns pe aici nu se poate să nu le cunoască.

— Ai dreptate, încuviinţă prinţul.

— Nu m-am gândit la ganguri secrete. De sigur că sunt pe aici mai multe chiar. Dar n-ar fi bine să aşteptăm până vor veni Schikarii mei? Ar putea împresura templul pe o distanţă mare.

— Bine ziceţi! făcu Marian. Şi eventual ne-ar putea elibera dacă am cădea în vreo cursă.

Trebuia să ne aşteptăm la toate. Fără voie privirea mea alunecă deasupra ferestrelor şi deodată mi se păru că zăresc un cap omenesc îndărătul uneia din ele. Tocmai vroiam să atrag atenţia celorlalţi, când Pongo zise:

— Massers, acolo cap.

Spunând asta arătă spre fereastra cu pricina.

— Am observat şi eu – întării eu – aşadar tot se află un om înăuntrul templului.

— Minunat, zise Thappa, frecându-şi mâinile.

— A! Uite că vin şi Schikarii, zise Marian în aceeaşi clipă.

— Alteţă, ar fi bine să-i instruiţi pe oameni în aşa fel ca patru din ei să împresoare templul la distanţă mare, iar ceilalţi doi să se aţină în apropierea intrării, ca să ne poată veni în ajutor când vom fi în primejdie.

Prinţul stătu de vorbă cu indienii inteligenţi şi puternici, care se înclinară în tăcere şi îşi luară locurile. Apoi ne apropiarăm cu băgare de seamă de intrarea templului.

O uşă grea de bronz, cu ornamente minunate, se ivi înaintea

noastră, înverzită de vreme. Marian şi ridicase mâna ca să apese pe clanţă, dar se opri, şovăitor. Apoi se-ntoarse spre Pongo şi-l rugă în şoaptă să-i taie dintr-o tufă apropiată o creangă lungă şi trainică.

Cu băţul gros şi lung de vreo doi metri pe care Pongo îl aduse curând Marian apăsă în jos clanţa şi deschise uşa.

— Foarte bine – şopti prinţul, cu admiraţie – s-ar fi putut ca în clanţă să fie ascuns un ac otrăvit. La temple dintr-astea părăsite preoţi se apără cu astfel de instalaţii.

Marian încuviinţă din cap şi privi cu băgare de seama în interiorul templului. Ma uitai peste umărul lui şi văzui o sală care primea o lumină şezută prin ferestrele mici. În faţa uşii stătea pe un soclu albicios de piatră un zeu de înălţimea unui om, care părea aurit în întregime. Şi prinţul şopti în spatele meu:

— Figura zeului e turnată din aur curat. Cântăreşte câteva sute de kilograme. Şi acum îţi poţi închipui că bătrânul Maha şi-a apărat cu toate mijloacele zeul împotriva furtului.

— Cred – încuviinţai ea – deşi ar fi greu de tot pentru un hoţ să scoată afară statuia din pădurea aceasta.

— Acum da – şopti Sen Thappa – dar înainte ducea un drum larg spre templu, pe care umblau căruţe şi oameni. Atunci ar fi fost lesne să ducă de aici prada grea. Trei sau patru oameni ar fi făcut treaba.

— Şi toată circulaţia asta a încetat brusc?

Întrebai eu.

— Da, când a murit Maha, acum trei ani. Sau mai bine zis când a dispărut fără urmă, în chip cu totul misterios. Cu toate cercetările, întreprinse în primul rând de vărul meu Dşang, el n-a fost regăsit. Şi atunci s-a răspândit în popor zvonul că ar fi fost înghiţit de zeul care se mâniase din cine ştie ce motiv. De atunci templul a rămas gol.

Marian se-ntoarse brusc.

— Am auzit cuvintele dv. Alteţă – zise el ciudat de îngândurat – şi le-am ascultat cu mult interes. Poate că prin asta am făcut un pas spre lămurirea chestiunii.

— Ar fi comic – zâmbi Sen Thappa – dar câte nu se-ntâmplă în viaţă!

Marian dădu din cap doar, apoi se-ntoarse iar şi intră încetişor în sala mare a templului. Observai că lovea cu băţul fiecare îmbucătură a pietrelor ce formau pardoseala, înainte de a pune piciorul; în felul, acesta se ferea să cadă în vreo deschizătură secată, în care erau atât de meşteri constructorii indieni din veacurile trecute.

ÎI urmăream la pas, rotindu-mi privirea în toate părţile, fără să observăm nimic suspect, însă.

Maha cel dispărut fără urmă, pe care l-ar fi înghiţit zeul de aur, nu-mi ieşea din minte. Ce taină să fie ascunsă aici?

Să ni se întâmple oare şi nouă la fel? Fără voie privii figura fioroasă

a zeului, pe care sculptorul îl înfăţişase cu sluţenie respingătoare. Cât de batjocoritor îmi rânjea gura lata, schimonosită – nasul gros, animalic părea să adulmece o nouă jertfă, iar ochii – mă cutremurai din cap până în picioare, căci aceşti ochi păreau vii.

Mă fulgerau din întunerecul lor – scosei un strigăt înăbuşit... iată-i că se îndreaptă asupra lui Marian care stătea la câţiva metri de statuia hidoasă.

— Aha! şopti prinţul lângă mine – ai văzut şi d-ta? Omul misterios se află înăuntrul statuii. Asta o fac adesea şi în zilele noastre preoţii ca să facă pe oracolul sau să intimideze poporul. Uite şi prietenul d-tale a observat.

Cu o mişcare repede, Marian ridicase capul, se holbă câteva clipe la ochii zeului, se dădu repede un pas înapoi şi smulse pistolul.

Glonţul pocni şi Marian, ţintaş minunat, nimerii deschizătura ochiului drept al statuii. Zic „deschizătura ochiului”, căci am observat că ochii vii dispăruseră cu o zecime de secundă înainte că glonţul să pornească.

— Păcat – zise Marian – ar fost mai repede ca mine. Dar acum ştie cel puţin suntem preveniţi. Pun rămăşag că din lăuntrul statuii porneşte intrarea spre gangurile tăinuite de sub templu. Trebuie să intrăm deci în statuie şi cred că uşa se află în spatele zeului.

— Sau statuia se dă în lături, zisei eu.

— Nu cred, căci atunci nimeni n-ar putea pătrunde înăuntru neobservat. Dar pot să încerc.

Prietenul meu lovi cu băţul lung pe partea dreaptă a statuii şi în clipa următoare de jur-împrejurul soclului de piatră se dădură peste cap, în jos, plăcile pardoselei, dar în, acelaşi timp ţâşniră din crăpături ascunse ale soclului, în toate părţile, tăişuri lungi şi sclipitoare de săbii.

Ne privirăm înspăimântaţi. Era ceva drăcesc. Hoţul, care ar fi încercat să zvârle jos figura de aur de pe soclu, ar fi fost străpuns, sau ar fi căzut în adâncimi misterioase, care l-ar fi înghiţit pentru totdeauna.

— Frumos, n-am ce zice! făcu Marian, după câtva timp.

— Am făcut bine că m-am folosit de băţ. Acum ne putem apropia fără teamă de zeu. Chepengurile nu-s prea largi aşa că putem sări lesne peste ele. Şi pe soclu avem loc de ajuns. Voi încerca eu întâi.

IV.
ÎN PRIMEJDIE.

— MARIANE, FII CU BĂGARE DE SEAMĂ! îl preveni eu.

— Cine ştie ce drăcovenii mai sunt ascunse în statuie!

— Da, domnule Farrow – zise şi prinţul.

— Fii cu ochii-n patru! Mai bine ar fi să renunţăm la cercetare căci ne primejduim fără folos şi pe criminal tot nu-l vom găsi. Să ne înapoiem la Katmandu.

— Nu e vorba numai de criminalul acela – răspunse Marian – nădăjduiesc să aflu aici şi lămurirea chestiunii.

Fără să mai aştepte răspuns, Marian se întoarse iar spre statuie şi pipăi soclul cu braţul. Dar oricât de tare apăsa pe toate părţile, nimic nu se mişca.

— Ne putem apropia fără teamă, zise el. Examinând fiecare centimetru al pardoselei el, păşi spre zeu. Eu trăsesem pistolul şi observam atent găurile goale ale ochilor.

Marian stătea acum în fata deschizăturii ce se căsca în podea şi care înconjura soclul de piatră. Mai încercă odată cu băţul diferite părţi ale soclului, puse apoi deoparte băţul şi se aplecă înainte, pentru ca să pună mâna pe soclu, între două săbii care ieşeau în afară.

Dar se ridică repede iar, căci în aceeaşi clipă se auzi un scârţâit înfundat şi în vreme ce plăcile podelii se ridicau încetişor în jurul soclului de piatră, săbiile intrară îndărăt în piatră. Marian privi bănuitor statuia, iar eu îi zisei:

— Mariane, vino-ncoace! E prea primejdios acolo.

Prinţul îl preveni şi el, hotărându-l sa se dea câţiva paşi înapoi.

— Aş pune rămăşag că omul ascuns ne observă cu băgare de seamă, zise el.

— Dar trebuie să dezleg neapărat taina de aici. Şi anume – se apropia de noi şi coborî glasul – trebuia s-o facem astfel încât…

Prietenul meu fu întrerupt de un strigăt al lui Pongo. Uriaşul negru sări înapoi brusc, arătă în sus şi răcni:

— Massers pleacă repede!

Auzirăm deasupra capetelor noastre un scârţâit puternic şi fără să aruncăm o privire în sus alergarăm după Pongo. Totul se petrecu în câteva clipe; îndărătul nostru pământul se cutremură sub izbitura unei greutăţi mari, care se prăbuşise din înălţime.

Vrui să mă-ntorc ca să văd ce drăcovenie nouă pusese la cale duşmanul ascuns, dar în aceeaşi clipă pământul ne fugi de sub picioare, într-un loc pe unde trecusem cu puţin timp înainte.

Zadarnic încercarăm să sărim înapoi. Capcana era aşezată cu prea mult rafinament. Izbindu-ne unul de altul căzurăm în adâncime, înainte de a ne putea da seamă ce se întâmplase, ne trezirăm pe pământ moale şi deasupra noastră se închiseră scârţâind plăcile pardoselii.

— Am păţit-o! zise Marian, după câteva clipe. Acum stăm dedesubtul templului – tocmai unde voiam s-ajungem. A! Bine că nu s-a stricat lampa mea de buzunar, în cădere.

Făcu lumină şi atunci văzurăm ca ne aflăm într-o pivniţa, la vreo

cinci metri adâncime. Aveam loc destul căci era un pătrat de vreo patru metri. Zidurile erau din blocuri trainice de piatră.

Marian îndreptă lumina spre pământ şi – atunci ne cutremurarăm. Căci numeroase teste şi oseminte ne dovediră că nu era cei dintâi închişi în această capcană.

— Robert, trebuie să cercetăm cu atenţie pereţii, zise Marian.

— Ia şi tu lampa ta şi caută niscaiva crăpături unde să putem începe lucrul. Trebuie să scoatem blocurile de piatră.

Mă apropiai de un perete şi examinai blocurile. Şi spre marea mea bucurie văzui că cimentul nu era atât de întărit după cum mă aşteptam. Şi atunci îl auzii pe Marian din cealaltă parte a carcerei:

— Robert, vino-ncoace! Trebuie să ne croim drum spre interiorul templului, altminteri nu ajungem afară. Aici sunt crăpături foarte largi.

Mersei într-acolo şi-l şi văzui pe Pongo îndepărtând cimentul cu cuţitul său pentru spintecat rechini. Lucrarăm încordaţi cu toţii, chiar şi prinţul. Trebuia să ne eliberăm cât mai repede cu putinţă, ca să putem pune mâna pe atentatorul ascuns.

Abia peste un ceas însă izbutirăm să scoatem atâtea pietre ca să ne putem strecura prin deschizătură, Marian lumină în deschizătură şi scoase o exclamaţie de necaz.

— Aici alături mai e o carceră – zise el. Trebuie să lucrăm mai departe.

În vreme ce el intra în cealaltă începere, prin deschizătură, prinţul zise râzând:

— N-are ce să ne strice, domnule Farrow, am căpătat doar experienţă.

Intrarăm în carcera a doua şi luminarăm pereţii.

Văzurăm că încăperea era amenajată pentru locuit: un culcuş moale într-un ungher, o masă şi un scaun, o lampă veche cu petrol şi o cană de apă. Şi într-unul din pereţi observarăm o uşă de lemn negru.

Hm… lemnul va fi mai greu de spart decât scândurile! râse Marian şi se-ndreptă spre uşă.

Când ajunse, scoase o exclamaţie de surpriză:

— Uşa e deschisă. Acum mi se lămuresc multe. Trebuie să ne grăbim, ca să împiedecăm o eventuală crimă.

Fără să răspundă întrebărilor noastre nedumerite, trase uşa, ne făcu semn să nu vorbim şi ieşi cu băgare de seamă afară din carceră. Îi urmăream în vârful picioarelor şi la lumina lămpilor noastre văzurăm un gang strâmt şi boltit.

Câteva uşi dădeau pe el şi avurăm bănuiala îndreptăţită că îndărătul lor erau carcere, căci erau prevăzute cu zăvoare uriaşe, care nu erau închise însă.

Marian se îndreptă mai întâi la, stânga, dar acolo gangul se sfârşea

după câţiva metri. Era închis deţin perete format din blocuri mari şi după ce îl cercetarăm, dacă nu cumva era vreo uşă ascunsă, ne înapoiarăm şi pornirăm spre dreapta. Dar şi acolo dădurăm peste un zid masiv şi Marian zise, după câteva clipe de chibzuială:

— Gangul e atât de lung încât cele două ziduri terminale trebuie să fie identice cu zidurile din afară ale templului. Ceea ce înseamnă că ieşirea se află îndărătul uneia din uşi. Să cercetam fiecare încăpere la stânga şi la dreapta gangului.

Îndărătul celor dintâi uşi erau încăperi goale, care însă păreau să fi servit altădată tot drept carcere. În cele din urmă, Marian deschise o uşă cam pe la mijlocul gangului şi zise îndată:

— Aici trebuie sa fie! Aproape direct deasupra noastră cred că se află statuia.

— Dar bine, Marian, vrei să intri într-unsa? întrebai eu.

— Da, asta vreau, pentru bunul motiv că aş dori să cuprind cu privirea templul, prin găurile ochilor, ca sa ştiu dacă în vremea asta n-aţi intrat în templu alţi duşmani. Trebuie să ne aşteptăm la toate.

— Te admir din ce în ce mai mult, domnule Farrow, zise prinţul.

Când privi insă în încăperea în care intrase Marian, zise speriat:

— Atenţie, păziţi-vă de manivelele acelea. Aşteaptă, eu mă cam pricep la de-alde astea, căci într-un alt templu am văzut o încăpere asemănătoare, pe care mi-au lămurit-o preoţii.

Marian se oprise imediat, privi numeroasele manivele de formă veche din pereţi şi de pe podea, apoi zise:

— Dacă vi pricepeţi în de-alde astea, Alteţă, situaţia noastră se uşurează mult. Dar aş putea spune că aflu îndată scopul acestor manivele.

— Uiţi numai, domnule Farrow, că încăperea asta este, ca să zic aşa, inima întregului templu, înainte vreme de aici erau puse în funcţiune instalaţiile mecanice, care serveau pe deoparte să apere statuia, iar pe de altă parte să întărească frica în rândurile poporului superstiţios. Şi de la sine înţeles că tainele acestei încăperi sunt ocrotite şi prin capcane drăceşti.

— La asta m-am gândit şi eu – zise Marian – şi de aceea am mânuit numai manivelele care au înfăţişarea cea mai primejdioasa. Căci cele care par mai simple pun, de sigur, în mişcare capcanele.

— Aşa e! făcu prinţul, surprins.

— Ai mai văzut dumneata o astfel de încăpere? De unde ştii altminteri?

— Ei, nu e greu să ghiceşti. Când un străin nimereşte într-o astfel de capcană, e pierdut prin însăşi faptul acesta; se agată de manivelele care li par mai simple.

— Aşa e, încuviinţă Sen Thappa. Vezi, manivelele astea cu înfăţişare atât de nevinovată ne-ar zvârli într-o capcană nouă, din care

cu greu am putea ieşi. Vrei să intri în statuie? Atunci capacul trebuie să fie deschis de manivela asta de aici.

Prinţul răsuci, liniştit, o manivelă mare şi deasupra noastră se deschise un capac în tavan. În acelaşi timp se lăsă jos cu un zgomot slab o scară de frânghie din deschizătură.

— Vezi cât de practic el zâmbi prinţul.

— Dacă te urci însă, domnule Farrow, păzeşte-te să atingi vreo manivelă înlăuntrul statuii.

— Fireşte că mă voi păzi, răspunse Marian şi apucând scara de frânghie se urcă cu îndemânare.

După ce dispăru, Sen Thappa zise:

— Nu cred să descopere ceva, dar afară de curajul prietenului d-tale trebuie să admir şi darul lui genial de combinaţiune. A! Uite-l ca vine jos – aşa dar n-a văzut nimic.

Dar Marian avea o mutră atât de serioasă încât bănuii imediat contrariul.

— Alteţă – zise el – trebuie să ieşim repede afară! Cei doi Schikari pe care i-aţi pus de pază ta uşa templului stau neînsufleţiţi, probabil morţi, pe prag. Cred că s-a făptuit colo sus o crimă îngrozitoare.

Speriat, prinţul murmura câteva cuvinte în limba sa, chibzui puţin, apoi răsuci o manivelă.

În zid se ivi o deschizătură.

— Pe acolo trebuie să ducă un drum într-o încăpere a templului – zise el.

— Va trebui să părăsim apoi templul prin fereastră, căci n-aş mai vrea să trec prin sala cea mare.

— Bine, Alteţă, vă voi aştepta sus, dacă-mi îngăduiţi s-o iau înainte. Robert, tu vii la urmă.

Prea bine nu mă simţeam când îl văzui pe Pongo dispărând în deschizătură şi eu rămăsei încă în încăperea misterioasă. Aşa că mă grăbii cât putui să-l urmez pe prietenul nostru negru. Îndărătul deschizăturii strâmte ducea o scară îngustă şi dreaptă în sus. Urcai repede treptele şi după puţin timp văzui lumina zilei.

Tovarăşii mă aşteptau într-o încăpere mică, de lângă sola templului. Prin găuri mici în pereţi se putea vedea în întregime sala.

Prinţul privi cu atenţiune deschizătura ferestrei.

— Pare să nu fie nici o capcană, zise el în cele din urmă. În general se-ntâmplă să cadă de sus drugi grei şi ascuţiţi, de fier, când cineva intră în deschizătură. Dar aici nu pot descoperi nici o deschizătură. Vezi şi d-ta, domnule Farrow.

— Cred că nu e nevoie, zise Marian, calm, se prinse de marginea deschizăturii şi sări afară – veniţi fără teamă, nici aici nu pare sa fie vreo primejdie pe aproape. Şi apoi, trebuie să ne grăbim.

— Dar ce e? întrebă prinţul mirat. Pari să ştii exact ce va urma

acum.

— Bănuiesc cel puţin – îl auzii pe Marian răspunzând – Robert, cât poţi, repede!

Cu toată făptura-i uriaşă, Pongo se furişă ca un şobolan în deschizătură. Îi urmai pilda şi răsuflai uşurat când mă văzui afară din templul misterios.

Marian porni îndată în jurul zidurilor vechi, îndreptându-se spre intrare. Acolo zăceau cei doi oameni pe care îi lăsase de pază prinţul. Marian se aplecă deasupra lor şi după ce-i examină zise serios:

— Înjunghiaţi pe la spate. Omul misterios din templu trebuie, aşadar, să aibă un complice. Trebuie să-ncercăm acum să-i dăm de urmă. Nădăjduiesc că nu va fi greu.

Spre mirarea mea, Marian nu cercetă însă pământul, ca să descopere urme de paşi, ci privi cu atenţiune tufele care împrejmuiau locul. Arătă apoi spre un loc anumit şi zise:

— Pe acolo au pătruns. Trebuie să-i urmăm repede, căci am pierdut timp preţios în carceră.

Se-ndreptă spre tufa arătată şi se făcu nevăzut printre crengi. Când mă strecurai şi eu, observai că unele crengi erau frânte şi frunze rupte. Asta trebuie să se fi întâmplat de vreun ceas, căci sub dogoarea soarelui frunzele s-ar fi uscat.

Se părea că fusese târâtă o sarcină prin desiş. „Desiş” nu prea e cuvântul potrivit. Era o potecă veche de animale, aceea dea lungul căreia mergeam noi, dar acoperită de bălării. Înaintaşii noştri înlăturaseră însă piedecile, astfel că avansam destul de repede.

— A! ne apropiam de un loc ciudat în mijlocul pădurii! exclamă deodată prinţul.

— E o porţiune de teren cam mărişoară şi golaşă. De sigur că aici se adună tot soiul de fiare.

— De n-ar fi ceva mai rău, îşi dădu cu părerea Marian.

— Ei! făcu prinţul. Cam ce-ai vrea să fie, domnule Farrow!

— Veţi vedea. Dacă nu vom ajunge prea târziu, probabil că surpriza dv. va fi foarte mare. Presupunând, fireşte, că bănuielile mele se dovedesc întemeiate.

— Tu ai avut întotdeauna dreptate cu presupunerile tale – zisei eu – aşa că vei avea şi de data asta.

— Nădăjduiesc – numai să nu venim prea târziu, după cum spuneam.

Marian îşi iuţi şi mai mult paşii, iar noi îi urmarăm pilda.

— Peste câteva minute vom fi ajuns la luminiş – zise prinţul.

— Eu cunosc bine ţinutul, căci am împuşcat odată o fiară acolo.

Merserăm mai departe şi deodată, la o cotitură a potecii, Marian se opri şi trase pistolul. Dar atunci zbură un glonţ şi Marian se aplecă fulgerător în lături.

În clipa următoare detună arma sa şi urmarea fu un răcnet de moarte. Dădurăm buzna după prietenul meu, care sărise înainte. Stătea liniştit lângă un indian întins la pământ.

— N-ar fi trebuit să ridice arma împotriva mea, zise el şi arătă spre găurica din mijlocul frunţii mortului.

— Glonţul său a trecut la câţiva milimetri de tâmpla mea. Acum sa mergem înainte însă.

— Îl cunosc pe mort! strigă prinţul.

— E un fost preot în templul lui Maha.

— Atunci să ştiţi că presupunerile mele sunt întemeiate în toate privinţele, zise Marian.

— Dar să pornim repede înainte!

Merserăm vreo cinci minute, apoi Sen Thappa şopti:

— Colo, sub brâul de pădure, se întinde luminişul. E vizitat adesea de sălbăticiuni.

Marian îşi iuţi paşii. Poteca se tot lărgea şi acum alergam unul după altul spre brâul de pădure. Ajunserăm cu toţii în acelaşi timp, aruncarăm o privire asupra tufelor scunde şi cu exclamaţii de spaimă, smulserăm puştile de pe umăr.

V.
TRĂDAREA PEDEPSITĂ.

PRIVELIŞTEA CARE NI SE ÎNFĂŢIŞĂ era atât de înfiorătoare încât la început crezui ca visez. Numai un creier asiatic ar fi putut născoci o astfel de metodă pentru înlăturarea unul duşman.

Luminişul de care amintise prinţul era larg de vreo douăzeci de metri şi lung cam de optzeci. Era acoperit de iarbă şi mărăcini şi numeroasele urme de animale sub formă de dungi negricioase dovedeau că pe locul acesta se adunau tot soiul de fiare.

Şi înaintea noastră priveliştea era înfiorătoare. În faţa tufelor îndărătul cărora stăteam noi se ivea din pământ capul unui om. Era un indian, a cărui figura n-o puteam recunoaşte, căci eram în spatele lui.

Şi dintre tufe ieşeau animale. Una, două, trei… Ca nişte câini mari săreau dintre crengi, se târau o bucată pe pântece, apoi se ridicau. Şi iată-i aţintindu-şi ochii spre capul îngropat în pământ. (Vezi ilustraţia – de pe copertă).

Abia atunci le recunoscui. Erau hiene dintr-a celea care populează aproape întreaga Africă şi sudul Asiei până în India de nord-vest.

Aşa dar, cei doi criminali din templu dăduseră pe seama acestor călăi fioroşi pe nefericitul prizonier.

Ce trebuie să fi simţit bietul condamnat! Complet lipsit de apărare, în inima junglei, vedea apropiindu-se moartea sub forma cea mai înfiorătoare.

Hiena din frunte făcu un pas… nenorocitul scoase un ţipăt care îndemnă şi pe celelalte hiene să se apropie. Încă un ţipăt înăbuşit… şi puşca lui Marian detună.

Prima hienă se prăbuşi în aceeaşi clipă, se zvârcoli câtva timp şi rămase întinsă. Celelalte două se întoarseră îndată şi alergară spre tufişurile ocrotitoare.

Nu ştiam însă cât era de mare haita care se afla în tufiş. Dac-ar fi fost mai multe ne-ar fi putut ataca, de aceea era mai bine să cunoaştem mai întâi numărul lor.

Puşca prinţului şi a mea culcară la pământ cele două fiare, înainte ca ele s-ajungă la tufe. Imediat se produse mişcare în frunziş. Haita văzuse cum muriseră cei din avangardă şi şterse putina în grabă. Se vor întoarce însă după câtva timp, ca să se ospăteze din hoiturile tovarăşilor.

Stăturăm câteva clipe în aşteptare, apoi ieşirăm din tufe şi alergarăm spre nenorocitul îngropat de viu. Eu ajunsei cel dintâi, mă aplecai deasupra sa şi-i trecui încetişor mâna peste cap.

El tresări, înfiorat, crezând, probabil, că-l atingea una din fiare. Apoi deschise pleoapele şi mă privi cu ochii-i mari, negri. O rază de bucurie îi lumină chipul schimonosit de suferinţă şi murmură într-o englezească fără cusur:

— Îţi mulţumesc, domnule. Salvează-mă complet, te pot răsplăti.

— Noi nu cerem nici o răsplată – îi răspunsei – facem binele cu dragă inimă.

Vrui să-i mai spun câteva cuvinte de mângâiere, dar prinţul mă împinse deoparte. Se aplecă şi privi agitat la omul îngropat în pământ, apoi îngenunchea înaintea lui şi începu să-i mângâie obrajii scofâlciţi.

— Bahadur, unchiul meu Bahadur! exclamă el cu glas înăbuşit.

Încremenisem de uimire şi mă uitam mirat la Marian. Dar prietenul meu îmi zâmbi doar şi atunci ştiui că el bănuise asta.

— Haide, Robert – zise el apoi – colo lângă tufe sunt două sape. Trebuie să-l dezgropăm repede pe prinţ.

Ne puserăm pe lucru cu zel. Furăm schimbaţi după câtva timp de Sen Thappa şi Pongo şi în curând îl eliberarăm pe prinţul Bahadur, domnitorul adevărat al Nepal-ului.

Fusese legat în chip brutal şi trebuirăm să-i facem masaje ca să-şi revină în fire. În cele din urmă se ridică; îşi îmbrăţişă nepotul şi ne întinse mâna.

— Domnilor – zise el – puteţi judeca singuri câtă recunoştinţă vă port. Aş vrea să aflu însă cum s-au petrecut lucrurile în amănunţime. Sen Thappa, povesteşte-mi, te rog, totul.

Ne aşezarăm la umbra unui copac şi Sen Thappa istorisi despre greutăţile cu care avusese de luptat de la dispariţia unchiului său şi la sfârşit ajunse să vorbească de noi, cum ne chemase în ajutor şi cum

izbutirăm să dăm, în scurt timp, de unchiul dispărut.

Când fu gata, prinţul Bahadur rămase mult timp pe gânduri, apoi zise:

— Admiraţia mea pentru dv., domnilor, a devenit tot atât de mare ca recunoştinţa ce v-o port. Pornim acum spre Katmandu, nu?

Marian zâmbi:

— Alteţă, nu prea cred să vă bucuraţi de o primire bună acolo. Eu ştiu cine vroia să pună mâna pe putere şi de aceea v-a luat prizonier întâi pe dv., apoi, când ne-am ivit noi, au vrut să-l înlăture pe nepotul dv. În templul cel vechi. O întrebare, vă rog: paznicul dv. din carcera templului a fost bătrânul preot Maha – nu?

— Da – răspunse Bahadur, surprins, în vreme ce Sen Thappa se holba la prietenul meu – dar nu mi-a spus niciodată de ce sunt ţinut prizonier.

Marian nu ţinu seamă de mutrele surprinse ale celor doi prinţi, ci urmă:

— Atunci s-a dus repede la Katmandu ca să comunice noilor stăpâni că drumul e liber. Dar nu trebuie să ne ivim pe faţă, ci trebuie să-l surprindem pe criminali. Alteţă, sunteţi siguri că soldaţii vă sunt credincioşi?

— De sigur! strigară într-un glas amândoi prinţi.

— Cu atât mai mult cu cât Dşang e comandantul suprem.

— Aşa… Ofiţerii s-au împăcat întotdeauna cu dl. Dşang?

— Asta nu, răspunse Sen Thappa.

— Mai ales de când a dispărut unchiul meu mi s-au plâns adesea de Dşang. Dar cu priveam asprimea lui ca o dovada a dragostei sale pentru mine şi de aceea am căutat întotdeauna sa împac lucrurile.

— Aşa care va să zică. Propun acum următoarele: peste vreo trei ceasuri se va înnopta. Vom putea fi atunci pe şoseaua ce duce la Katmandu, unde vom ajunge însă noaptea târziu. Asta ar primejdui mult planul meu. De aceea sunt de părere să ne înapoiem acum la templu. Poate mai sunt acolo cei patru Schikari pe care i-aţi pus să stea de pază în jurul templului, la distantă mare. Merinde mai avem pe madjamuri, aşa că putem înnopta fără grijă acolo şi să pornim la drum mâine dimineaţă, căci automobilele nu se vor mai întoarce.

— Toate bune, dar de ce nu vrei să ajungem la Katmandu chiar în noaptea asta? întrebă prinţul Bahadur, mirat. În clipa când mă voi ivi, se vor spulbera doar toate bănuielile ce apasă asupra nepotului meu.

— Dar e prea târziu, Alteţă, răspunse Marian, cu seriozitate.

— Credeţi-mă că noul stăpân va pune îndată să vă înlăture. Trebuie să-l luăm prin surprindere şi cu viclenie.

— Vrei să zici că-i şi cunoşti pe duşmanul nostru?

— Am bănuit-o din prima zi chiar, însă abia acum am dobândit siguranţa. Cu toate astea s-ar putea să ma înşel, de aceea vreau să

păstrez pentru mine numele, deocamdată.

Ajunserăm la templu puţin înainte de a se înnopta, căci prinţul Bahadur era prea slăbit pentru a putea merge mai repede.

Întâlnirăm unul din Schikarii puşi de pază şi la dorinţa lui Marian, Sen Thappa îi porunci să-şi cheme tovarăşii.

Tocmai când ajunseseră la intrarea templului, veniră patru flăcăi voinici. Zărindu-l pe prinţul Bahadur, îl priviră mai întâi cu spaimă, apoi se aruncară la pământ şi îşi exprimară bucuria în chip zgomotos.

Ridicându-se de la pământ, la o poruncă a prinţului, Marian îl rugă pe acesta să-i trimită să aducă merindele şi lemne pentru foc.

Când oamenii se îndepărtaseră, prietenul meu zise:

— Alteţă, spuneţi, vă rog, oamenilor că între timp alţii au luat puterea pentru el. Dacă băieţii vor să vă rămâie credincioşi, ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Îmi sunt credincioşi, zise Bahadur, cu hotărâre.

— Atunci planul meu va reuşi. Încă o întrebare, Alteţă: aveţi vreun ofiţer superior în armata dv. care se are cu deosebire rău cu vărul dv. Dşang?

— Ah! făcu Sen Thappa, căruia îi fusese adresată întrebarea. Acesta e Atja, comandantul gărzii princiare. Pe el îl bănuieşti? Da… s-ar putea. Domnule Farrow, admir din ce în ce mai mult spiritul dv. de observaţie.

Marian zâmbi.

— Sunt încredinţat, Alteţă, ca vă aşteaptă o mare surpriză, zise el. Din păcate nu va fi prea plăcută pentru dv.

— Ai dreptate, domnule Farrow – răspunse Sen Thappa – pentru Atja aş fi pus mâna în foc.

Convorbirea fu întreruptă din pricina înapoierii Schikarilor. După ce încinseră un foc în luminişul din faţa templului, îngropată cadavrele camarazilor lor ucişi.

Când sfârşiră, prinţul Bahadur le lămuri cum stau lucrurile, iar cei patru indieni îl încredinţară că-i rămân credincioşi.

Îmbucarăm ceva, apoi prinţul Bahadur se întinse pe culcuşul de frunziş pe care i-l făcuseră Schikarii.

Deoarece aceştia se însărcinară cu paza, ne puturăm deda şi noi odihnei. Dar noaptea n-avea să treacă în linişte.

Mă trezii brusc, simţindu-mă atins de cineva. Şi în clipa următoare un fior de spaimă îmi străbătu trupul, căci când deschisei ochii văzui un cobra mare, încolăcită lângă capul meu în acelaşi timp simţii că se mişcă ceva la picioarele mele.

Acum îmi dădu în gând că vechiul templu ascundea, de sigur, nenumărate reptile veninoase, care erau atrase de căldura focului. Nu îndrăzneam să ţip. Tot ce puteam face era să rămân neclintit, căci cea mai mică mişcare ar fi putut însemna moartea.

Mă gândeam cu groază că va trebui, poate, să rămân aşa până dimineaţă. Şi nu numai eu, ci toţi care se aflau în jurul focului.

Dar nu fu aşa. Santinela veni lângă foc ca să mai arunce lemne. Îi auzii scoţând un ţipăt de spaimă, apoi îşi strigă camarazii.

Rămăsei în admiraţie văzând cu câtă îndemânare şi sânge rece ne scăpară cei patru indieni de musafirii nepoftiţi. Fără nici o armă se apropiară cu băgare de seamă şi înhăţând şerpii cu ambele mâini, zvârliră câte doi cât colo.

De cinci ori la rând făcură la fel, ceea ce însemna că se aciuiseră douăzeci de reptile lângă focul nostru. Cei doi prinţi şi camarazii mei se treziră şi dânşii la atingerea trupurilor reci şi rămaseră nemişcaţi ca şi mine.

Acum ne ridicarăm şi prinţul Bahadur mulţumi oamenilor.

Ca apărare împotriva unei noii vizite a şerpilor, fu aprins al doilea foc pe pragul templului. Ne culcarăm apoi la loc şi somnul nu ne mai fu turburat.

Îndată după răsăritul soarelui ne trezi santinela. Îmbucarăm ceva, apoi pornirăm prin pădure spre şoseaua care ducea la Katmandu.

Marian socotise bine că abia spre seară vom ajunge acolo, căci prinţul Bahadur nu putea merge prea repede. Începu să ne povestească suferinţele îndurate în cursul celor trei ani. Zăcuse în carcera grozavă de sub templu, numai un ceas pe zi având dreptul să facă o plimbare în luminişul de lângă eleşteu, însoţit de Maha sau celălalt preot, cu arma întinsă. Numai nădejdea că va fi salvat odată îl oprise să încerce să-şi răpună paznicul.

Apoi ceasurile de groază din ziua trecută. Cei doi paznici se iviseră deodată în carceră, îi legaseră, îi puseseră căluş şi-l duseseră repede în pădure, până în luminişul unde săpară groapa. Şi după ce-l vârâră în pământ se îndepărtară şi Maha îi strigă în batjocură că-şi poate chema acum salvatorii.

În depărtare se iviră casele din Katmandu. Mai zăbovirăm o jumătate de ceas într-o pădurice, până se înnopta, apoi merserăm înainte.

Spre mirarea tuturor, Marian rugase pe prinţi să-l conducă la locuinţa lui Atja. Comandantul gărzii palatului. Dorinţa îi fu împlinită.

Ajunserăm în faţa casei impunătoare. Marian trimise înăuntru doi Schikari, care să-l poftească pe comandant în vestibul.

Prin geamurile uşii îl văzurăm pe indianul înalt în uniforma-i pompoasă, coborând treptele. Atunci Marian deschise uşa şi rugă pe prinţi să intre. Aceştia se supuseră, surprinşi.

Când însă Atja îi văzu, alergă spre ei cu exclamaţii de bucurie şi se aruncă la pământ. Şi bucuria lui era atât de sinceră încât Bahadur şi Sen Thappa se uitară uimiţi la prietenul meu.

— Ştiam, domnilor, că Atja vă este credincios – zâmbi Marian.

— Trădătorul e din nenorocire… Dşang.

Prinţii făcură un pas îndărăt, îngroziţi. Dar înainte să poată pune vreo întrebare, cuvintele lui Marian fură confirmate de Atja, care zise cu tristeţe:

— Dşang a pus mâna pe putere în complicitate cu Siga şi bătrânul Maha. Eu n-aş mai fi fost de mult în viaţă dacă soldaţii mei nu mi-ar fi fost atât de credincioşi.

— Aşa mi-am spus şi eu – zâmbi Marian – de aceea v-am şi întrebat, Alteţă. Acum să-i luăm prin surprindere pe domnii din palat îi rog pe domnul Atja să-şi adune trupele.

Cred că niciodată o armată nu şi-a făcut datoria cu mai multă tragere de inimă. În câteva minute palatul princiar fu ocupat de trupele credincioase şi cei doi prinţi urcară scara largă cu toată solemnitatea cuvenită.

Când intrarăm în sala mare în care se afla Dşang cu miniştrii, văzurăm chipuri înlemnite de spaimă. Dar se dovedi apoi că cei mai mulţi sfetnici rămăseseră totuşi credincioşi prinţilor.

Numai câţiva se grăbiseră să se alăture noilor stăpâni. Aceştia fură executaţi peste câteva zile, împreună cu Dşang, Siga şi Maha.

Câteva zile ramaserăm oaspeţii prinţilor recunoscători, apoi pornirăm spre noi aventuri. »

— Ţi le voi istorisi cu alt prilej, dragă George, îşi încheia povestirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 068

Hans Warren

I.
SPRE „RAIUL PĂMÂNTULUI”

DOCTORUL BERTRAM POVESTI MAI departe lui George, a doua zi, când „Dox”-ul spinteca valurile:

«— Marian deschise telegrama.

— Ah! Se potriveşte de minune! exclamă el, vesel; ni se da însărcinarea să prindem pentru grădina zoologică din Londra câţiva ţapi sălbateci şi moscuri. Tot aveam noi de gând să plecăm spre Kaşmir, ţara aceea minunată, despre care vechii indieni spuneau că e „Raiul pe pământ”, iar mai târziu leagănul omenirii. Şi iată că acum ni se oferă şi prilejul să câştigăm bune parale de pe urma acestei călătorii.

— Minunat! exclamai eu. Atunci putem merge cu trenul până la Lahore şi să facem acolo o vizită domnului William Johnson. Lordul Hagerstony ne-a rugat doar înainte de plecare să-l vizităm pe bunul său prieten din tinereţe.

— Da, la asta m-am gândit şi eu. Din Lahore până la Srinagar, capitala Kaşmirului, avem un drum de vreo trei sute de kilometri numai.

— Prietenul nostru Hagerstony a stăruit atât de mult să-l vizităm pe Johnson, ca şi cum ar fi avut un anumit gând cu asta. Am presimţirea că aceasta vizită ne va vârî într-o nouă aventură.

Marian mă privi, surprins.

— Mi-ai luat vorba din gură, dragă Robert – râse el apoi – căci tocmai vroiam şi spun acelaşi lucru. Ei, de stricat n-are ce să ne strice, căci ne-am odihnit câteva zile.

— După ce am întâmpinat lucruri destul de neplăcute, zisei eu.

— Mai curând interesante decât neplăcute, răspunse Marian.

— Eşti dat dracului, dragul meu!

— În sfârşit să lăsăm gluma. Să ne luăm rămas-bun de la prinţi, apoi, cu automobilul pus la dispoziţie de el plecăm până la Bettia în North-West Provinces şi de acolo ajungem la calea ferată care trece şi ea prin Lahore.

Prinţului Bahadur al Nepalului şt nepotului său Sen Thappa le părea rău de plecarea noastră, căci le salvaserăm doar viaţa şi tronul. Ne însoţiră până la graniţa ţării lor şi la despărţire ne deteră fiecăruia câte un inel preţios cu briliante.

Fireşte că nu puteam – mai ales Pongo – să purtăm aceste giuvaieruri pe deget, de aceea le atârnarăm de gât, pe un şiret de mătase.

Râsei în sinea mea când Bahadur ne zise că în aceste inele sălăşluieşte o putere mare. Deşi văzusem multe ciudăţenii în India, nu

credeam că aceste lucruri neînsufleţite pot avea vreo putere tainică. Cu toate acestea, inelele cu pricina aveau să ne salveze viaţa, numai că în alt chip de cum crezusem.

În Bettia furăm întâmpinaţi cu multă căldură de şeful poliţiei, maiorul Vander. El auzise ce scop avea noua noastră călătorie şi-i părea rău din suflet că nu avea concediu încă, spre a ne putea însoţi.

Către seară ne urcarăm în trenul care trebuia să ne ducă la Lahore. În noaptea următoare ajunserăm în oraşul vechilor împăraţi Moguli, sub domnia cărora Lahore se îmbogăţise cu cele mai minunate clădiri.

Deoarece era prea târziu ca să mai mergem la Miam Mir, localitatea de garnizoană situată la vreo zece kilometri depărtare, unde locuia Johnson, petrecurăm noaptea într-unul din hotelurile de lux din apropierea gării.

La cină, pe care o luarăm în sala de mâncare, îl întrebai pe Marian:

— Mergem mâine direct la Johnson, sau vizităm întâi oraşul?

— Cred că nu pierdem nimic dacă ajungem cu câteva ceasuri mai târziu la el, răspunse prietenul meu, aşa că sunt de părere să vedem mai întâi minunatele clădiri vechi din Lahore.

A doua zi dimineaţă pornirăm în oraş. În primul rând vizitarăm vechiul palat mogul „Hasaribagh”, care e alcătuit din patru curţi mari pătrate; apoi mausoleul din mijlocul unui parc mare – al împăratului Dşehangir, care poarta numele „Şahdura”. După ce mai văzurăm câteva clădiri de mai mică însemnătate, merserăm la „Şalimar”, Casa bucuriei, apoi la parcul Şahului Dşaohan, unul din cele mai frumoase din lume.

Într-acestea se făcuse amiaza; după ce prânzirăm la hotelul nostru, plecarăm spre Miam Mir. Bagajele le lăsarăm la hotel.

La Miam Mâr se aflau cantonate câteva regimente engleze şi băştinaşe. Fireşte ca oamenii se uitau cam chiondorâş la noi şi la asta contribui mult mutra lui Pongo.

Când întrebarăm pe un poliţist englez de William Johnson, omul ne măsură bănuitor, făcu apoi semn unui coleg să se apropie şi ne ceru să-l urmăm. Furăm conduşi la poliţe.

Când sergentul raportă că vroiam să mergem la Mister William Johnson, comisarul de serviciu ne privi mirat, apoi ne întreba:

— Ce treabă aveţi dv. cu Mister Johnson?

— Să-i dăm bună-ziua, răspunse Marian, liniştit, în vreme ce eu fierbeam de mânie.

Comisarul râse.

— Nu oricine poate vorbi cu Mister Johnson, răspunse el.

— Nu veţi ajunge la el dacă nu-mi spuneţi ce doriţi.

— Bine. Domnule comisar, zise Marian, cu nepăsare – atunci plecăm. Dar te rog să comunici domnului Johnson că-i aducem salutări de la lordul Hagerstony. Bună ziua.

Înclină uşor capul şi ieşirăm din localul poliţiei, înainte ca năucitul comisar să poată spune ceva. Cu tramvaiul ne înapoiarăm la Lahore.

— Chestia pare să devie interesantă – zise Marian – căci Johnson acela trebuie să aibă o funcţie foarte importantă şi pare că se simte ameninţat de niscaiva duşmani, de vreme ce se păzeşte atât de mult de vizite. În sfârşit, să vedem dacă nu dă vreun semn de viaţă.

— Vrei să spui că poliţistul îi va spune despre vizita noastră?

— Fără îndoială. Pe de altă parte, cu siguranţă că Hagerstony îi va fi scris despre noi. Să vezi tu: când vom ajunge la hotel va apare şi Mister Johnson.

Marian avea să aibă dreptate. Eram la jumătatea drumului, când o maşină puternică a poliţiei zbură pe dinaintea tramvaiului în care ne aflam. La prima staţie opri, comisarul aşteptă vagonul nostru, se urcă într-unsul, salută milităreşte şi zise cam încurcat:

— Domnilor, Mister Johnson vă roagă călduros să-l vizitaţi şi în acelaşi timp să primiţi scuze pentru faptul că am vrut să vă supun unui interogatoriu. Dar n-am făcut decât să ascult de un ordin.

— Te cred, domnule comisar, răspunse Marian, prietenos. Te însoţim cu plăcere.

Coborârăm din tramvai în ploconelile conductorului. Atât de însemnat personaj să fie oare Johnson în Lahore?

Şi şoferul maşinii cu care venise comisarul stătu ţeapăn când ne urcarăm. Pornirăm apoi îndărăt cu o iuţeală ameţitoare.

Miam Mir este construit după gustul european. Străbăturăm pieţe mari şi străzi cu case trainice din piatră. Maşina opri în faţa unei clădiri impunătoare, în care recunoşteai îndată palatul guvernamental.

Când coborârăm, cele două sentinele de la intrare prezentară armele. Comisarul ne conduse în camera de gardă, unde furăm întâmpinaţi cu mare respect de un locotenent.

— Sunteţi atât de buni să mă urmaţi, domnilor, ne rugă el. Domnul guvernator vă aşteaptă.

Ne privirăm uimiţi o clipă. Aşa dar, prietenul lordului nostru avea slujba aceasta înalta?! Atunci era lesne cu putinţă să aibă nevoie de ajutorul nostru în vreo chestiune deosebită.

Peste câteva minute ne aflam în faţa lui, în cabinetul de lucru. William Johnson avea o statură uriaşă; era puţin mai scund ca Pongo al nostru, dar pe chipu-i energic era săpată o trăsătura de suferinţă. Omul acesta puternic trebuie să fi fost chinuit de gânduri triste – sau cine ştie ce taină îi amăra viaţa.

În vreme ce-mi treceau prin minte gândurile acestea, Johnson îmi strânse mâna călduros şi îşi exprimă cu însufleţire bucuria de a ne face cunoştinţa. Probabil că lordul Hagerstony îi scrisese lucruri măgulitoare despre noi.

— Nădăjduiesc că veţi binevoi să fiţi oaspeţii mei câteva zile, zise

el apoi, cu amabilitate.

— Afară de lucrurile vrednice de văzut ale oraşului şi împrejurimilor, vă pot oferi şi minunate prilejuri de vânătoare. Şi încă…

— Îşi întrerupse vorba, rămase pe gânduri câteva clipe, apoi urmă: Despre asta vom putea vorbi în tihnă diseară. Îmi daţi voie să trimit să vi se aducă bagajul de la hotel? Mulţumesc, voi da îndată ordinele trebuincioase. Aghiotantul meu vă va arăta încăperile ce vă sunt rezervate; din nenorocire eu sunt prea ocupat deocamdată şi vă rog să mă iertaţi.

Văzurăm în vestibul aşteptând o mulţime de ofiţeri şi altă lume; ne despărţirăm de el şi locotenentul ne conduse în curtea clădirii.

Acolo aştepta maşina care ne adusese; tot ea ne transportă repede la o vilă mare, aşezată într-o poziţie pitorească. Furăm primiţi de un englez tânăr, foarte simpatic, care ni se prezintă drept secretar particular al lui Johnson. Făcurăm câte o baie, apoi ne culcarăm pentru câteva ceasuri.

Ne trezirăm spre seară şi după ce ne îmbrăcarăm, ni se anunţă tânărul secretar, Buster Oven şi ne invită la cină. Johnson se întorsese de la slujbă.

Ne salută amabil şi ne rugă – şi pe Pongo – sa luăm loc, apoi porunci să fie adusă mâncarea. Cina trecu în tăcere, dar după ce servitorii indieni strânseră masa, minunatele ţigări fură aprinse şi şampania spumega în pahare, Johnson se lăsă pe spate în fotoliul său, privi îngândurat în pahar şi zise încet:

— Domnilor, am aflat de la prietenul meu lordul Hagerstony, că vă interesaţi mult de lucruri misterioase, mai ales atunci când se leagă aventuri de ele.

Tăcu şi se uită la noi. Marian se înclină şi răspunse:

— Domnule Johnson, vă rog să ne povestiţi necazul ce vă apasă, „necaz” e poate puţin, am impresia că vă îngrijorează un duşman sau o soartă potrivnică – cunoscută şi necunoscută totuşi.

— Dumnezeule! exclamă guvernatorul. Ai darul de a citi gândurile, domnule Farrow?

— Nu, domnule Johnson – zâmbi prietenul meu – dar când lordul Hagerstony m-a rugat atât de stăruitor să vă predau salutări, am bănuit ceva asemănător. Şi am dobândit încredinţare deplină asupra acestui lucru când am văzut felul bănuitor cu care ne-au întâmpinat poliţiştii dv.

— Foarte bine, zise Johnson, cu admiraţie. Lucrurile stau într-adevăr aşa. Dacă îngăduiţi, vă voi istorisi chestia în amănunţime. De vreo două luni observăm printre băştinaşii districtului meu nelinişti care ne sunt cu totul inexplicabile. Fireşte, pretutindeni mocneşte focul în India, dar eu m-am priceput până acum să păstrez încrederea

băştinaşilor, astfel că în districtul meu a fost linişte deplină. Nici acum nu sunt răscoale, cum s-au produs în restul Indiei, ci numai atacuri personale, îndreptate împotriva mea. Numai norocul m-a scăpat din câteva atentate şi ceea ce nu-mi lămuresc deloc, e că nu cunosc pe nimeni care să mă duşmănească de moarte. Mi-am îndeplinit întotdeauna slujba în aşa fel încât până şi potrivnicii mei politici au faţă de mine o atitudine de respect, ba chiar de simpatie.

— Şi nu vă amintiţi de loc să fi făptuit vreo nedreptate vreodată, chiar de mult de tot? întrebă Marian. Se-ntâmplă adesea să se răzbune lucrurile vechi, la care nici nu te mai gândeşti.

Mult timp Johnson rămase pe gânduri. O singură dată clătină capul, ca şi cum ar fi vrut s-alunge un gând, apoi zise şovăitor:

— Nu-mi pot aminti deloc să fi făcut cuiva o nedreptate. Dac-aş fi ştiut de aşa ceva, aş fi pornit de mult cercetări şi în direcţia aceasta. Dispun de un corp minunat de poliţişti secreţi şi aş fi ajuns până acum la un rezultat, dacă aş fi avut un singur punct de sprijin.

— Şi cu toate acestea obârşia acestei mişcări duşmănoase împotriva dv. nu-şi poate, avea rădăcinile decât în trecut, zise Marian cu hotărâre şi-l privi ţintă pe guvernator. Îngăduiţi-mi încă o întrebare, domnule Johnson: aţi dat din cap înainte. În vreme ce vă gândeaţi; de sigur că v-aţi amintit de o împrejurare care ar putea fi pusă totuşi în legătură cu chestia aceasta.

Guvernatorul se uită mirat la prietenul meu. Chipul său se roşi apoi şi cu glas nesigur zise:

— Ai un neasemuit spirit de observaţie, domnule Farrow. E drept că m-am gândit la o întâmplare care s-a petrecut încă pe vremea studiilor mele la Eton, în Anglia. Cu prilejul unui maci de foot-ball am rănit atunci un prieten atât de grav, încât trebuie să fi rămas şchiop pentru toată viaţa. Dar deoarece accidentul acesta s-a produs din nebăgare de seamă la joc, n-avea rost să-mi poarte pică. De altfel, era Allan Oven, tatăl secretarului meu particular.

Tânărul Oven plecase îndată după masă, aşa că Marian putu întreba:

— Ştie secretarul dv. de accidentul acesta? Ştie că l-aţi rănit atât de grav pe tatăl lui?

— Da, ştie – răspunse Johnson – dar am vorbit adesea despre asta şi atât el cât şi tatăl său nu-mi poartă nici un fel de pică.

— A, da, nici eu nu cred să poată fi vorba de o răzbunare întârziată, răspunse Marian, cam codindu-se.

— De sigur că aţi izbutit să-l cunoaşteţi bine pe tânărul Oven în cursul activităţii sale.

— Fireşte – se grăbi, să răspundă guvernatorul – garantez pentru el.. Sau poate crezi că dânsul sau tatăl său ar putea fi pricina duşmăniei ascunse împotriva mea?

— Nu, acum n-o mai cred, zise Marian – căci nu-l socot în stare de o mişelie pe tânărul acesta. Apoi, nici n-ar avea prilejul să provoace, în taină, turburări printre băştinaşi. Încă o întrebare, domnule Johnson: turburările se manifestă prin acte de violenţă, sau lupta împotriva dv. e dusă pe sub ascuns?

— Atentatele ce se produc împotriva mea sunt într-adevăr acte de violenţă şi pe de altă parte din diferite părţi ale districtului meu pornesc plângeri către vice-regele Indiei împotriva mea plângeri care se dovedesc întotdeauna neîntemeiate, dar care, prin numărul lor, mi-au clătinat situaţia.

— Atunci se pare că lucrează din umbră un duşman înverşunat împotriva dv. şi va fi greu să punem mâna pe el. Dacă ne-aţi putea da vreun punct de sprijin, ar fi lesne.

— Aşa, însă, nici nu ştim de unde să începem.

— Poate n-ar fi greu de stabilit din ce parte a ţării vin cele mai multe plângeri. Îmi dădui eu cu părerea. Şi chiar dacă va fi să prindem câţiva atentatori, din documentele respective se va putea vedea dacă aparţin unui anumit district.

— Bravo! strigă Marian, ai grăit bine, dragă Robert în felul acesta avem cel puţin un punct de sprijin, unde se poate găsi conspiratorul.

— La asta nu m-am gândit încă, zise Johnson.

— Îl voi însărcina imediat pe Oven cu cercetările, dar până mâine nu vom putea avea nici un rezultat.

Mai ramaserăm un ceas împreună, vorbind de toate, apoi ne-am retras în odăile noastre.

A doua zi dimineaţă fierbeam de curiozitate să aflu veştile aduse de Buster Oven. Dar trebuia să-mi înfrâng nerăbdarea până la amiază, căci abia atunci guvernatorul scoase un bileţel din buzunar şi ne zise:

— Domnilor, propunerea domnului Bertram a fost într-adevăr foarte bună, căci după raportul făcut de poliţie, cele mai multe plângeri împotriva mea vin din apropierea oraşelului Sialkot, la vreo sută de kilometri la nord de noi şi cei mal mulţi atentatori dovediţi sunt tot de pe acolo.

— Aşa dar acolo trebuie sa se afle presupusul provocator al campaniei împotriva dv., domnule Johnson, zise Marian. Vă rog să ne daţi o recomandaţie către şeful poliţia din Sialkot, căci vrem să pornim chiar în cursul după-amiezii de astăzi, ca să putem începe încă mâine dimineaţă cercetările.

— Ce, atât de repede vreţi să plecaţi? întrebă Johnson mirat.

— Da, căci fierul trebuie bătut cât e cald, cum zice poporul. Veniţi şi dv., domnule guvernator?

— Din păcate nu mi-e cu putinţă, căci situaţia serioasă de acum din toată India reclamă prezenţa mea aici.

— Păcat – dar vom face nici treaba şi singuri. Aşa dar, de Sialkot e

vorba. După câte ştiu, prin apropiere se află jungle întinse – nu?

— Aşa e, răspunse guvernatorul – şi se zice că în aceste jungle ar locui o stăpânitoare misterioasă, de care ascultă satele şi triburile învecinate. Fireşte că am căutat să vedem ce e adevărat din zvonul acesta, dar nici cei mai buni poliţişti ai mei n-au putut descoperi ceva.

— Atunci nici n-o fi întemeiat zvonul acesta, zâmbi Marian. Aş fi însă foarte curios să cunosc o astfel de persoană misterioasă, care poartă şi titlul de stăpânitoare.

— Poate că dai ochii cu ea, râse guvernatorul. Acum voi scrie recomandaţia către Harrikot; şeful politiei din Sialkot. Dacă luaţi trenul care pleacă peste două ceasuri, ajungeţi acolo cam pe la zece seara. Cred că ar fi bine să telegrafiez ca să vi se reţină camere.

— Mai bine să n-o faceţi – zise Marian – căci trebuie să pe aşteptăm ca duşmanul să aibă iscoade pretutindeni şi astfel să poată lua cunoştinţă şi de telegrama dv.

II.
ÎN SIALKOT.

— **VĂD EU ACUM CĂ AFACEREA E ÎN MÂINI BUNE,** căci vă gândiţi la toate, dragă domnule Farrow, zise Johnson, cu admiraţie. Dar cum voi afla veşti de la dv.? Căci nici dv. nu-mi puteţi scrie, fără să vă trădaţi.

— Voi comunica tot ce va trebui secretarului dv. particular, Oven, făgădui Marian. Şi dacă va fi nevoie de prezenţa dv., veţi primi o telegramă.

— Vă mulţumesc din inimă pentru dragostea cu care vă puneţi la dispoziţia mea, zise guvernatorul. Vă doresc noroc şi fiţi siguri de recunoştinţa mea.

Ne referaserăm în odăile noastre ca să ne facem pregătirile. Încercarăm şi armele, căci de ele depindea viaţa noastră în cele mai multe cazuri.

Plecarăm spre gară şi când trenul intră în staţie ne urcarăm într-un compartiment gol.

În drum îl întrebai pe Marian:

— Crezi aşa dar în nevinovăţia lui Oven? Nu s-ar putea oare ca Allan Oven să mai poarte ură lui Johnson şi să caute sa se răzbune acum pe ascuns, cu ajutorul fiului său?

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – de aceea voi şi cerceta mai întâi la Sialkot dacă Buster Oven întreţine corespondentă acolo. Şeful poliţiei va trebui să-mi dea concursul, mulţumită scrisorii de recomandaţie.

— Dacă nu cumva o fi şi el din banda care s-a pus pe capul lui Johnson, îmi dădui eu cu părerea.

— Tii, Robert, că bănuitor ai mai devenit! râse prietenul meu.

— La drept vorbind ar trebui să suspectăm, toate persoanele care vin în atingere cu guvernatorul. Crede-mă, însă, eu sunt convins că Johnson ne-a ascuns ceva din trecutul său şi că în punctul acesta trebuie căutat izvorul atacurilor împotriva lui.

— Ah! Atunci nu m-am înşelat nici eu în observaţiile mele. Aceeaşi impresie am avut-o şi eu, numai că n-am vrut să vorbesc despre asta

— Dacă ai observat-o şi tu, presupunerea mea capătă tot mai mult temei – dar cu atât mai grea ar deveni, fireşte, limpezirea chestiunii.

— Ar fi trebuit să i-o spunem lui Johnson în faţă, poate că atunci ne-am fi cruţat multă muncă.

— Nu prea cred că ai fi scos ceva de la el – spuse Marian – căci e probabil o chestiune delicată, pe care n-o poate pune în legătură cu evenimentele de acum.

— Bine. Să ne îndreptăm deci atenţiunea mai întâi asupra celor doi Oven. Chiar dacă această cale ar fi greşit, e cel puţin un început, poate că tot găsim drumul drept.

— De aceeaşi părere sunt şi eu. Acum să încercăm să dormim puţin, cât mai tine drumul. Cine ştie dacă evenimentele ne-or mai îngădui odihnă.

Se întinse pe spate şi închise ochii. Făcui la fel şi, adormind, mă trezii abia când trenul intră în gara din Sialkot.

— Luăm o cameră la hotel numai pentru o noapte – zise Marian – apoi vom încerca să închiriem pentru noi doi o mică vilă, căci în hotel suntem prea mult sub control.

— Prea iei în lucrurile în serios – zâmbii eu – eu unul nu cred să ne fi băgat în seamă cineva.

— Atunci nu l-ai observat pe indianul care la vederea noastră s-a pitit după dugheana aia de colo, la stânga. Făcea impresia că ne-ar fi aşteptat – şi nu m-aş mira de loc dacă-i vom revedea în curând.

— Dar bine, Mariane, cine să fi aflat de sosirea noastră? Johnson n-a telegrafiat doar nimănui.

— Poate altcineva. Sau poate nu crezi că pasagerilor din tramvaiul electric dintre Miam Mir şi Lahore le-a atras atenţia faptul că am fost luaţi cu automobilul poliţiei?

— Foarte bine, dar cine îţi spune că se afla printre el un spion al complotiştilor? întrebai eu.

— Tot ce se poate şi în cazul acesta s-a şi anunţat aici prezenţa noastră. La drept vorbind, asta nu mi-ar fi de loc neplăcut, căci dacă indivizii ne ies înainte, suntem scutiţi să-i mai căutăm.

— E adevărat, numai că întâlnirea cu ei nu va fi prea plăcută pentru noi, zisei eu.

— Asta aşa e – râse Marian – dar noi suntem obişnuiţi cu surprizele. Uite colo un hotel care pare destul de bun – să luăm o

odaie pentru noapte.

Străbăturăm piaţeta din faţa gării şi intrarăm în hotelul care aparţinea unui englez. Fireşte că şi mutra lui Pongo stârni senzaţie şi hotelierul, un omuleţ slăbănog, cu chip de vulpe, ne dădu cameră abia după ce Marian îi puse pe masă suma cerută şi comandă o cină îmbelşugată.

În vreme ce vorbea cu patronul, băgai de seamă că privea adesea spre intrare. Ba într-un rând văzui chiar un indian care privea cu atenţiune înăuntru, dar dispăru apoi fulgerător.

— L-ai văzut şi tu? mă întrebă Marian, când intrarăm în odăile noastre de la etajul întâi.

— Pe indian? întrebai.

— Da, l-am observat, căci prea se uita cu atenţiune în holul hotelului.

— Ce să fie cu dânsul?

— Asta a fost omul care s-a pitit repede. În gară, atunci când ne-a zărit. Bănuiesc pe bună dreptate, deci, că e un spion al duşmanilor lui Johnson.

— Păcat, ar fi trebuit să-l urmărim, zisei eu.

— N-ar prea fi avut rost, răspunse Marian, căci se află aici la largul lui şi de sigur c-ar fi dispărut brusc. Potrivnicii noştri ar fi ştiut atunci că am prins bănuieli. Cu cât ne arătăm mai nepăsători, cu atât mai bine pentru noi. A! Uite că vine cina.

Se auziră bătăi în uşă şi la invitaţia lui Marian intră un servitor indian cu o tavă mare, pe care se afla mâncarea şi băutura. Puse masa în odaia lui Marian şi noi îl chemarăm pe Pongo din camera vecină. În vreme ce eu turnam sifon în whisky, prietenul meu împărţea friptura de cocoş.

— Deodată se opri din îndeletnicirea lui, privi atent marginea castronului şi zise:

— Îmi face impresia că vor să ne dea gata chiar din primul moment. Vezi tu aici cristalele astea mititele? Aş pune rămăşag că e o otrava cu efect fulgerător.

Îngrozit, îmi aţintii privirea pe fulgii albi.

— Dar zisei numaidecât:

— Mariane, poate să fie numai sare. Atât de repede nu se poate pune la cale un atentat împotriva noastră.

— Vom vedea, răspunse Marian, se duse la uşă şi-l chemă pe chelner.

Veni unul, dar nu era acela care ne adusese mâncarea.

— Unde-i celălalt chelner? îl întrebă Marian, cu asprime.

Indianul nu răspunse, privi mirat la mâncarea de pe masă, apoi bâlbâi într-o englezească stâlcită:

— Aţi primit mâncarea? Şi noi căutăm în bucătărie.

— Aşa? făcu prietenul meu. Atunci cheamă-l te rog pe patron!

Micul englez se ivi curând; făcu şi el ochi mari când zări castroanele pe masa noastră şi fără să aştepte vreo întrebare strigă:

— Heavens, uite-o aici! V-aţi luat-o singuri, domnilor?

— Nu – răspunse Marian şi-l privi, ţintă – ne-a adus-o un servitor indian. Şi… ia te uită aici… a fost otrăvită.

Birtaşul se făcu galben că ceara, apoi apăsă degetul pe cristalele suspecte şi vru să le ducă la gură. Marian îl opri însă la timp şi zise:

— Sunt încredinţat că nu ştii nimic despre afacerea asta; trebuie să-ţi spun că avem aici duşmani primejdioşi care vor să ne înlăture pe calea ăsta. Dar ia spune, cum a fost cu putinţă ca un om străin s-ajungă la mâncare?

— De trei zile am un bucătar nou - răspunse birtaşul.

— E obiceiul la noi ca atunci când mâncărurile sunt gata să fie puse pe bufet de unde le iau chelnerii. Fireşte că bucătarul n-avea de unde să ştie că a fost un indian străin.

— După cum se pare, duşmanii noştri sunt foarte bine organizaţi, murmură Marian.

— Să trecem sub tăcere toată chestia şi îngrijeşte să primim altă mâncare… neotrăvită. Mai vroiam să te întreb dacă nu cumva cunoşti un bungalow, pe care să-l închiriem pentru câtva timp.

— Fireşte, fireşte, răspunse birtaşul, repede.

— La marginea oraşului, în faţa marilor jungle, cineva are un bungalow frumos, pe care-l închiriază. Mâine dimineaţă vă pot duce acolo.

Se vedea cât colo că birtaşul ar fi fost bucuros să plecăm cât mai curând din casa lui şi nu i-o puteam lua în nume de rău, căci nu e deloc plăcut să ai oaspeţi care sunt urmăriţi de duşmani care le pun la cale moartea. Marian zâmbi văzând graba cu care răspunse omul la întrebarea lui, apoi repetă cererea de a ni se aduce altă mâncare. Birtaşul se depărtă.

După câtva timp se înapoia cu un indian care ducea mâncarea şi puse apoi din fiecare castron câte puţin pe o farfurie, din care gustă sub ochii noştri.

— Aşa, domnilor – zise după aceea – acum cred că puteţi mânca fără teamă. L-am pus şi pe bucătar să guste din ele, după aceea am umplut cu mâna mea castroanele. Poftă bună.

După ce servitorul strânse mai târziu masa. Marian zise:

— Duşmanii noştri vor fi aflat, de sigur, că lovitura a dat greş, aşa că ne putem aştepta la un nou atentat, chiar în noaptea asta. Trebuie, deci, să facem de veghe cu schimbul. Uşile dintre odăile noastre le lăsăm deschise, fireşte. Acum e ora unsprezece; ia tu prima veghe, Robert, apoi Pongo, după aceea eu. La ora două te trezesc iarăşi. Să stingem lumina însă altminteri duşmanii noştri nu se vor arăta – şi eu

vreau neapărat să ştiu ce vor întreprinde acum.

Eu aveam odaia din stânga, Marian pe cea din mijloc, iar Pongo dormea în cea din dreapta. Fireşte că nu ne dezbrăcarăm, ci tovarăşii mei se culcară îmbrăcaţi în paturile lor, iar eu rămăsei la masă. După vreo jumătate de ceas totul amuţi în hotel şi eu începui să ascult cu încordare, dacă nu cumva se aude vreun zgomot suspect.

Nimic nu se-ntâmplă însă. Când cadranul fosforescent al ceasului brăţară arătă miezul nopţii, răsuflai uşurat şi-l trezii pe Pongo; apoi mă-ntorsei pe patul meu şi cu toată încordarea nervoasă de care eram stăpânit, adormit numaidecât.

Mă deşteptai simţindu-mă scuturat de braţ. Dusei mâna la revolver, dar Marian îmi şopti:

— Ei, dragă Robert, ai un somn foarte greu. E ora două, ţi-a venit rândul.

Sării repede în picioare, mă aşezai iar la masă, auzii cum Marian se trânteşte pe patul său şi începui să ascult din nou în întuneric.

Deodată simţii o adiere uşoară de aer, pe care n-o simţisem înainte. Să fi fost deschisă o uşă sau o fereastră? Dibui îndată pe masă, unde pusesem revolverul – şi un fior de spaimă îmi trecu prin trup: arma dispăruse, de asemeni şi lampa de buzunar.

Vrui să mă ridic ca să-l strig pe Marian, dar nu mai avui răgazul, căci două mâini îmi încleştară gâtul pe la spate. Strânsoarea era atât de grozavă că nu putui scoate nici un sunet şi durerea ce o simţeam ameninţa să mă facă să-mi pierd cunoştinţa.

Începui sa dau din mâini şi din picioare, izbii de câteva ori în masă, provocând zgomot. Şi tocmai când simţii că-mi pierd cunoştinţa, fulgeră lumina unei lămpi, auzii sărituri uşoare, apoi o lovitură grea şi strânsoarea de fier din jurul gâtului meu slăbi.

Gâfâind şi tuşind mă ridicai în picioare. Mă întorsei şi-l văzui îndărătul meu pe Pongo, aplecat deasupra unei făpturi ce zăcea la pământ. Acum se ivi şi Marian în uşă şi întrebă încet:

— Ei, Robert, care va să zică tot te-au atacat?

— Da, pe neaşteptate, răspunse cu greutate. Era cât p-aci să mă gâtuie, dacă Pongo nu mi-ar fi sărit atât de repede în ajutor.

Întinsei mâna prietenului nostru negru, care răspunse încurcat:

— Pongo auzit: loveşte Masser Bertram, alergat repede şi culcă la pământ om străin.

— Paşii lui Pongo m-au făcut sa mă trezesc, zise Marian. Şi înainte ca să-mi dau seamă ce se-ntâmplă, viteazul nostru prieten mântuise treaba. Acum să-l legam pe agresor!

Individul era un indian înalt şi subţire, cu chipul îndrăzneţ. Îi legarăm cu sfori groase, îi golirăm buzunarele şi îmi luai înapoi revolverul şi lampa de buzunar.

Cercetarăm odaia şi văzurăm că un ochi de geam fusese tăiat cu

măiestrie. Aşa dar, o spargere cu îndemânarea unui spărgător din Europa.

— Să tragem obloanele de dinafară, propuse Marian. Nu e nevoie să-l trezim pe hotelier, o va afla mâine dimineaţă. Vom trage obloanele şi în celelalte odăi şi vom lăsa lumina să ardă. Fireşte că vom urma să facem de veghe şi să nu-l slăbim din ochi pe prizonier.

Se aplecă asupra omului nemişcat, îl privi câtva timp, îl scutură cu putere, apoi zise:

— E mort. Păcat, poate tot am fi scos ceva de la el. Pongo l-a lovit atât de rău încât cred că i-a rupt şira spinării. Nu merge, trebuie să-l trezim pe hotelier şi să-l rugăm să anunţe pe şeful poliţiei, Harrikot.

Marian sună şi când sosi servitorul îi porunci să-l cheme pe patron. Bietul englez se făcu galben ca ceara când îi povestirăm aventura mea şi-i arătarăm cadavrul. Plecă îndată să dea personal de veste poliţiei şi să-l aducă pe şef.

După un sfert de ceas numai acesta apăru, însoţit de câteva persoane. Energicul Harrikot ne plăcu de la prima vedere. Ne strânse mâinile bucuros după ce citi scrisoarea lui Johnson, privi apoi cadavrul şi zise surprins:

— Indianul acesta face parte dintr-un trib care trăieşte în adâncul junglei. Rareori unul din ei vine la oraş să facă schimb de mărfuri sau să cumpere. Nu pot pricepe ce i-a îndemnat să facă o spargere la dv., domnilor.

— Care va să zică în junglă trăieşte, tribul acesta, zise Marian, îngândurat. Bine, în privinţa asta vom sta de vorbă mâine mai amănunţit, domnule Harrikot. Cred că mortul ar putea fi dus acum de aici; împrejurările în care şi-a găsit sfârşitul sunt limpezi.

— Fireşte, încuviinţă şeful, aruncând o privire de admiraţie spre Pongo; dar e aproape de necrezut ca un om să fie omorât cu o lovitură de pumn. Prietenul dv. trebuie să aibă o putere extraordinară.

— Nu greşiţi deloc – răspunse Marian – deşi în cazul de faţă mi-ar fi fost mai plăcut să nu fi lovit atât de tare. Dar dacă vom da de tribul din care făcea parte mortul, vom face poate un pas mare înainte.

— Nu ştiu cu ce misiune aţi venit aici, domnule Farrow – zise Harrikot – oricum ar fi însă vă stau la dispoziţie în orice privinţă, cu tot efectivul meu poliţienesc. Aştept deci vizita dv. mâine dimineaţă, când îmi veţi da lămuriri mai amănunţite. Pentru restul nopţii voi pune oameni de pază în jurul hotelului.

Marian mulţumi şi făgădui şefului să-i vorbească mai pe larg a doua zi. În vremea asta poliţiştii scoseseră afară cadavrul, iar noi ne culcarăm din nou.

Dormirăm tun până dimineaţa. După dejun plecarăm la poliţie şi ne anunţarăm şefului. Marian îi povesti cum stau lucrurile şi când sfârşi, Harrikot făcu o mutră îngândurată:

— Şi credeţi într-adevăr, domnilor, ca veţi găsi în ţinutul acesta dezlegarea tainei?

— Da, domnule Harrikot – răspunse Marian – căci din cele două atentate care au fost făptuite asupra noastră curând după ce aţi venit, puteţi vedea şi d-voastră că suntem pe drumul drept. Duşmanii ne cunosc şi încearcă să ne înlăture. Asta e întotdeauna o dovadă de slăbiciune.

— Şi vreţi să pătrundeţi în junglă ca să daţi de tribul din care făcea parte cel căzut sub pumnul lui Pongo al dv., zise Harrikot – atunci veţi avea prilejul în acelaşi timp să cercetaţi un zvon…

— Ştiu – îl întrerupse Marian – e vorba de femeia misterioasă despre care se spune că stăpâneşte peste mai multe triburi. Ne-a povestit Johnson de asta. Dar dacă acest lucru nu vă stânjeneşte – vreau să spun dacă pentru Anglia stăpânirea ei nu prezintă nici un pericol, atunci fireşte că nu mă voi ocupa de chestie.

— Deocamdată ivirea acestei femei nu ne stânjeneşte deloc – răspunse şeful poliţiei – n-am avea însă ce pierde dacă am dobândi lămuriri asupra ei, căci se poate întâmpla ca mai târziu ea să constituie o primejdie.

— Bine, dacă voi da de urma ei, voi cerceta, făgădui Marian. Acum mă voi duce să închiriez bungalow-ul pe care mi l-a recomandat hotelierul, căci aş vrea să fiu netulburat cât voi sta pe aici.

— A! De sigur că e vorba de bungalow-ul lui Mirzam, la marginea oraşului. Casa ar fi foarte potrivită pentru dv., căci e aşezată aproape la începutul junglei, dar e cu atât mai primejdioasa. Căci acolo puteţi fi atacaţi de o bandă întreagă, fără să aflăm ceva.

— Ei, lasă că veţi afla dv. când vom deschide un foc viu asupra dumnealor, râse Marian.

— Dar cred că nu vor ajunge lucrurile până acolo. Fireşte ca suntem mai expuşi acolo, dar vom fi şi noi mai cu băgare de seamă. În orice caz v-aş ruga, domnule Harrikot, să nu puneţi oameni să ne păzească, pentru că astfel i-aţi alunga pe duşmani. Să vie dumnealor la noi – dacă nu i-om găsi!

Poliţistul privi cu admiraţie pe prietenul meu.

— Respectate mele, domnilor, zise el apoi. Oricare alt om ar fi fost mulţumit dac-ar fi putut sa se ferească de un eventual atac al duşmanilor săi, pe când dv. se pare că-l doriţi. Trebuie să admit acum că în felul acesta veţi ajunge la izbândă, vă doresc însă din inimă să-i găsiţi pe duşmani pe altă cale.

III.
ÎN JUNGLĂ.

— NE-AR FI ŞI NOUĂ PLĂCUT – răspunse Marian, râzând – dar

dacă nu se poate altfel, n-am încotro. Principalul e sa izbândeşti. Aşa dar acum îl vom căuta pe dl. Mirzam acela. Cred că locuieşte în oraş.

— Nu?

— Desigur, domnule Farrow, dugheana de colo e a lui. Bungalow-ul său stă gol de două luni, Spuneţi-i că sunteţi trimişi de mine şi atunci vă va face un preţ mai moderat.

— Sau dimpotrivă, râse Marian.

Fără să mai aştepte s-audă ce spune şeful, care rămase cam uluit, el îi strânse repede mâna şi ieşi din odaie. Când ajunserăm în stradă, îl întrebai:

— Mariane, ce vroiai şi spui cu asta?

— Ei, mai nimic, o presupunere, răspunse el. M-a izbit faptul că bungalow-ul stă gol de două luni.

— A, nu cumva crezi că Mirzam e poate în legă…

— Ţi-am spus doar că nu e decât o presupunere, mă întrerupse el cam aspru. Te rog sa nu mai vorbeşti acum despre asta. Nu putem şti dacă nu suntem înconjuraţi de spioni.

Avea dreptate, aşa că tăcui, dar mă uitai cu băgare de seamă de jur-împrejur, dacă nu se vedea vreun urmăritor. Deodată îl auzii pe Marian mormăind necăjit:

— Prin purtarea ta bătătoare la ochi ai să-l mai şi alungi. În sfârşit, slavă Domnului că am ajuns.

Paşi în dugheană şi eu îl urmai cam îndârjit. Să fi zărit Marian într-adevăr un urmăritor? Îi privii întrebător, pe furiş, dar el dădu din cap şi întrebă pe tânărul vânzător care-i ieşi înainte unde-l poate găsi pe stăpân. Şi când, la întrebarea politicoasă a funcţionarului, Marian răspunse că veniserăm pentru închirierea bungalow-ului, tânărul se-ndepărtă repede şi se înapoia după câteva minute, rugându-ne să-l urmăm.

Furăm conduşi în biroul particular al negustorului. Omul trebuia să fie foarte bogat ca să-şi îngăduie un lux atât de mare. Aşa ceva nu văzusem nici în cele mai mari oraşe ale Indiei, darmite într-un orăşel ca acesta. Şi îndată ma cuprinse o bănuială împotriva lui Mirzam.

Cu toate astea el făcea impresia cea mai bună. Jumătatea de jos a figurii îi era acoperită de o barbă mare, deasă, dar fruntea şi, mai ales, ochii dovedeau o fire dreaptă, cinstită.

Marian merse dea dreptul la ţintă:

— Am dori să închiriam bungalow-ul dv., domnule Mirzam. Ce preţ pretindeţi?

Mirzam făcu o mutră cam mirată, apoi zise, şovăitor, într-o englezească fără cusur:

— Îmi daţi voie să întreb ce vă face să închiriaţi tocmai casa aceasta singuratică? Nu… nu prea veţi fi în siguranţă acolo, căci jungla e foarte aproape.

— Asta nu ne sperie, răspunse Marian cu glas prietenos. Noi vrem să vânăm, astfel că se nimereşte bine că domeniul de vânătoare nu e prea departe.

— Aşa e, încuviinţă Mirzam.

— Dar trebuie să vă spun că tocmai în jungla asta s-au iscat în momentul de faţă turburări printre locuitori, în cea mai mare parte triburi mici. S-ar putea ivi ciocniri cu urmări neplăcute pentru dv..

— Nu ne e frică nouă de asta, zâmbi Marian. Şi apoi, nu le-am făcut nimic oamenilor, vrem cel mult să-i scăpăm de sălbăticiunile de care sunt ameninţaţi. Vă mulţumesc deci, pentru sfatul binevoitor, dar dacă n-aveţi nimic împotrivă, am vrea să închiriam bungalow-ul.

— Dacă ţineţi cu tot dinadinsul – răspunse negustorul, înălţând din umeri – nu vă pot abate de la gândul acesta. Şi deoarece bungalow-ul n-are nici o valoare pentru mine vă cer o liră sterlină pe lună.

— Bine – răspunse Marian, scoase portofelul şi. Puse banii pe masa.

— Asta e un preţ foarte convenabil. Poftim chiria pe o lună înainte. Mai mult cred că nu vom rămâne.

Negatorul ne dădu o chitanţă şi zise:

— Dacă doriţi servitori vă pot recomanda doi indieni care au mai servit la vânători Veţi fi mulţumiţi de ei.

Spre mirarea mea îl auzii pe Marian răspunzând:

— Da, domnule Mirzam, mi-ar fi foarte plăcut Dă-le de veste oamenilor cât mai curând, căci aş vrea să mă mut. Servitorii vor putea să ne aducă bagajele de la hotel.

— O clipă, zise Mirzam, ridicându-se.

— Îi voi chema îndată pe oameni încoace.

Ieşi din odaie şi se înapoie curând, însoţit de doi indieni.

— Asta e Rukos, bucătarul şi cestălalt Tandu, servitorul – îi prezentă el.

— Vi-i recomand călduros pe aceşti doi oameni.

Indienii făceau o impresie foarte bună, vrednică de încredere, păreau să fie liniştiţi, modeşti şi după privire, foarte inteligenţi. Vorbeau bine englezeşte şi Marian se învoi curând cu el.

Mulţumind, ne despărţirăm de negustor şi ne înapoiarăm la hotel, împreună cu servitorii. Aceştia mergeau la oarecare depărtare îndărătul nostru, astfel că Marian găsi prilejul să-mi şoptească:

— Tandu ăsta ne-a urmărit de la hotel şi mai târziu de la poliţie până la Mirzam. Acum îi va fi mai lesne să ne ţie sub ochi, dar şi noi vom putea da mai uşor, prin el, de urma vrăjmaşilor noştri.

— Hm, nu prea e plăcut să ai un duşman în preajma ta, răspunsei eu.

— Ce te faci dacă Rukos îşi pune în gând sa ne otrăvească?

— Va trebui să guste el înainte din fiecare mâncare. Asta i-o voi spune după ce ne vom fi mutat în bungalow.

Ajunserăm la botel şi predarăm bagajele noastre celor doi indieni, care se speriară de moarte zărindu-l pe Pongo. Ne luarăm rămas-bun de la hotelier şi pornirăm spre bungalow.

Cele patru încăperi ale vilei erau simplu mobilate. Servitorii noştri se apucară în primul rând să dea afară musafirii nepoftiţi care îşi făcuseră acolo sălaşul în număr mare: şerpi, şopârle şi tot soiul de gângănii. Când sfârşiră treaba, Marian se adresă bucătarului:

— E aproape vremea mesei, Rukos. Voi încerca să împuşc un cerb, altminteri va trebui să ne mulţumim cu conservele noastre. Peste două ceasuri sunt înapoi.

— Vrei să mergi singur? întrebai eu.

— Da, Robert, nu voi pătrunde prea adânc în junglă. În vremea asta, tu cu Pongo puteţi aranja culcuşurile noastre.

Îmi dădu de înţeles cu prilejul acesta ca să veghez asupra celor doi servitori, luă puşca sub braţ, ne salută, apoi se făcu nevăzut în grădină şi în curând fu înghiţit de tufele înalte.

Neliniştea puse stăpânire pe mine. Ieşeam mereu pe terasă, încordându-mi auzul spre jungla din faţa vilei, căci aşteptam să aud împuşcătura cu care trebuia să răpună cerbul.

În acelaşi timp nu-i slăbeam din ochi pe Rukos şi Tandu, care îşi făceau treaba liniştiţi, în vreme ce Pongo orânduia culcuşurile.

Bucătăria se afla spre curte. Avea o vatră obişnuită de pământ şi într-un ungher al el era fântâna, care părea să fie foarte adâncă. Fireşte că nu vom bea apă din ea fără s-o fierbem.

Se scurse un ceas de aşteptare încordată. Chinuit de nerăbdare luai puşca sub braţ ca să pornesc spre junglă, căci eram aproape sigur că se întâmplase ceva bunului meu prieten. Mă răzgândii, însă aducându-mi aminte că Marian spusese că va întârzia două ceasuri.

Când se scurse şi răgazul acesta, nu mă mai răbdă locul în bungalow. Îi dădui repede în seamă lui Pongo să aibă grijă de cei doi indieni, îmi încercai armele şi părăsii casa pe acelaşi drum pe care apucase Marian.

După ramurile frânte şi frunzele rupte putui vedea pe unde mersese prietenul meu. În curând lăsai în urmă grădina şi păşii într-una din cărările înguste care duceau în junglă.

Aici dădui de o potecă de animale, veche şi întortocheată, care ducea tot mai adânc în junglă. La ceasul acesta al zilei domnea o căldură înăbuşitoare şi numai grija de soarta prietenului meu mă făcea să gonesc fără răgaz, deşi inima îmi bătea cu putere şi plămânii aproape ca nu mai respirau.

Deodată mă oprii, căci în fata mea se vedeau pe o bucată de pământ moale urmele picioarelor lui Marian. Trebuia să fi stat mai mult timp aici, căci urmele se aflau una lângă alta şi erau întipărite adânc în pământ Păşi exact pe urmele sale. Şi ajungând la un tufiş

mărunt putui cuprinde cu privirea, pe deasupra lui un luminiş întins, care părea să fie un loc unde se adunau sălbăticiunile junglei. După câteva minute de aşteptare se iviră deodată din partea stângă câţiva cerbi care rămaseră locului pe marginea luminişului.

La priveliştea aceasta mă cuprinse o teamă grozavă pentru soarta lui Marian. Trebuia să fi observat şi el vânat pe aici şi atunci se punea întrebarea de ce nu împuşcase nimic.

Cercetai cu luare aminte pământul luminişului şi văzui o dungă îngustă şi negricioasă care mergea prin iarba înaltă până la marginea cealaltă. Aşa dar Marian străbătuse luminişul.

Ieşii repede din tufiş şi alergai de-a lungul luminişului, în vreme ce bieţii cerbi, speriaţi, o rupseră de fugă în pădure.

Găsii altă potecă de sălbăticiuni, care părea să mai fie folosită, căci era curăţată de mărăcini şi pământul era bătătorit.

Lângă o tufă, pe partea dreaptă a potecii descoperii deodată o bucată de pânză albă. O cercetai repede şi văzui că nu putea fi ruptă de mult timp şi anume de la un vestmânt indian. Asta însemna că Marian văzuse un indian suspect, pe care-l urmărise în junglă.

Pornii repede înainte, nădăjduind să-l ajung pe prietenul meu şi să-l îndemn să se înapoieze sau să-i vin în ajutor dacă s-ar afla în primejdie. Dar îmi dădui îndată seama cu groază că era prea târziu, căci într-un luminiş mic şi rotund, care se ivi deodată în faţa mea, văzul urmele lămurite ale unei lupte înverşunate. Iarba era călcată, o tufă mică era doborâtă şi… aplecându-mă repede ridicai un obiect strălucitor. Era portţigaretul lui Marian.

Aşa dar, fusese atacat aici de un număr mare de duşmani şi învins. O urmă lată ducea de la câmpul de lupta în pădure. Pornii repede după urma aceasta, dădui de continuarea potecii şi începui să alerg ca un nebun.

De sigur ca indienii îi târâseră pe aici pe Marian, căci într-un loc unde pământul era negru, descoperi urmele adânci ale unor sandale indiene, dar nici o urmă a cizmelor lui Marian.

Tot mergând, dădui iar într-un luminiş, unde nu mai putui urmări urmele imediat, căci porneau mai multe poteci şi iarba era atât de călcată încât îmi spusei că pe aici trebuie să fi trecut multă lume.

Acum, pe care potecă să pornesc?

Hotărâi să înaintez sistematic şi păşii pe una din potecile înguste. Dar deşi cercetai cu mare atenţiune pământul şi tufele, nu găsii nici o urmă. Cercetasem până acum trei poteci în felul acesta şi începui să-mi pierd nădejdea. Când intrai însă pe a patra potecă, observai că aceasta nu putea să fi fost bătătorită atât de des, căci pământul era mai moale şi ierburile nu erau călcate.

Tocmai vroiam să mă-ntorc, când tresării. Se vedea lămurit o întipăritură de picior, care nu putea fi prea veche, căci marginile erau

umede încă, după cum mă încredinţai pipăindu-le. Era o întipăritură de gheată, dar – şi, asta mă umplu de uimire – întipăritură piciorului unei femei. Era micuţă şi elegantă.

Şi atunci îmi veni un gând fulgerător: prinţesa junglei. Oare să domnească ea peste tribul ai cărui oameni îl atacaseră pe Marian? Atunci trebuia neapărat să mă iau după ea. Poate că izbuteam s-o înving şi să-l eliberez pe Marian. Trebuia să fie cu puţin înaintea mea, singură, căci nu găsii alte urme în pământul moale.

Mă ridicai, îmi încordai auzul câtva timp, apoi pornii cu băgare de seamă după urmele ghetei.

De ambele părţi jungla devenea tot mai deasă şi încâlcită. Ce să caute femeia aceasta aici, în inima codrului primejdios? Poteca aceasta nu putea să ducă la tabără, căci observai că se despărţea de direcţia celorlalte poteci.

Deodată rămăsei locului, privii printre crengile unei tufe dese, care închidea poteca, apoi mă furişai cu băgare de seamă în jurul acestei piedici. Văzusem lucind ceva alb – trebuia să fie femeia misterioasă.

Când privii pe după tufă, crezui că visez. În faţa mea se făcea un luminiş mic şi lângă trunchiul unui teak enorm îngenunchea o femeie în costum de pânză albă. De sub casca tropicală ieşea la iveală părul negru, iar profilul ei avea trăsături minunate şi energice.

Era atât de adâncită în lucrul ei, încât nu observase venirea mea, căci… săpa cu o sapă mică o gaură adâncă în pământul dintre rădăcinile copacilor.

M-aş fi aşteptat la orice, dar nu să întâlnesc în inima primejdioasei păduri tropicale o femeie tânără şi frumoasă, o europeană – căci europeană era, judecând după trăsăturile caucaziene, deşi chipul îi era pârlit de soare. Ce-o fi căutând cu atâta zel în pământul negru şi umed?

Stătui la gânduri dacă să sar asupra ei şi s-o iau prizonieră, spunându-mi că nu putea fi altcineva decât domniţa junglei.

Vroiam să văd însă mai întâi ce căuta acolo.

Poate că era o taină care avea însemnătate şi pentru noi. Eram atât de adâncit în contemplare, încât nici nu aruncai o privire în lături şi când o făcui acum întâmplător, când privirea mea atinse marginea luminişului dindărătul tinerei femei, mă trecu un fior de spaimă.

Căci numai la câţiva metri în spatele femeii îngenunchiate, se strecură din frunziş capul unul tigru uriaş. Ochii-i arzători se aţinteau asupra făpturii albe. Se părea că chibzuieşte dacă să se repeadă sau să se retragă pe nesimţite, aşa cum venise.

Văzul însă apoi că se pregătea de săritură şi asta însemna moartea pentru tânăra femeie.

Ridicai repede puşca, trăsei piedica şi când capul fiarei se întoarse spre mine, îi slobozii repede patru gloanţe în căpăţână.

Un răget înfiorător sfâşia liniştea codrului, fiara cu trupul vărgat ţâşni din desiş şi începu să se zvârcolească la pământ lângă femeie.

IV.
ÎNCERCĂRI DE ELIBERARE.

GLOANŢELE MELE NU DĂDUSERĂ GREŞ. Fiara se lupta cu moartea şi totuşi mai putea deveni primejdioasă femeii, în zvârcolirile ei, căci la cel mult un metru şi jumătate de copacul la a cărui rădăcină săpase femeia misterioasă, labele grozave ale tigrului smulgeau iarba, iar femeia rămăsese încremenită în genunchi şi aşteptă.

Se sprijinise în sapă şi privea îngrozită. O singură mişcare a fiarei ar fi făcut-o una cu pământul. De aceea îi strigai în englezeşte:

— Aruncă-te în lături, repede, altminteri eşti pierdută.

Ea ridică fulgerător capul, mă privi câteva clipe cu ochii mari, negri, sări deodată în sus şi alergă îndărătul copacului.

Acum era rândul meu să rămân înmărmurit şi furios în acelaşi timp începui să-mi fac imputări, spunându-mi că ar fi trebuit s-o reţin pe femeia aceasta, căci de sigur ea ar fi fost cheia pentru eliberarea lui Marian. Şi eu lăsasem sa treacă prilejul acesta…

Dar nu-mi pierdui multă: în vreme cu gândurile acestea, ea străbătu repede luminişul, trecând pe lângă tigrul în agonie şi ma furişai şi eu în jurul copacului.

O potecă pornea de aici şi fără să şovăi porni pe ea. Dar de femeia misterioasă nu rămăsese nici o urmă; trebuie să fi fugit într-o goană nebună. Curând băgai de seamă că direcţia drumului se schimba. Cotea tot mai mult spre dreapta şi în cele din urmă dobândii încredinţarea că el trebuia să ducă în satul tribului junglei.

Trebuia să-ncerc, deci, s-ajung în lagăr pe alt drum. Alergai repede înapoi şi-mi dădu în gând că as putea cerceta acum ce vroia sa dezgroape femeia la rădăcina copacului.

Ajunsei în luminiş, văzui că tigrul era mort. Mă repezii la copac, luai sapa în mână şi mă pregătii să adâncesc groapa începută.

Atunci auzi însă un zgomot slab, de parcă m-ar fi lovit două bucăţi de fier. Gândindu-mă ca ar putea fi vorba de arme, socotii nimerit să mă pitesc îndărătul copacului.

Asta a fost salvarea mea, căci după câteva clipe păşiră în luminiş cinci indieni înarmaţi până-n dinţi. Veneau din direcţie opusă, ceea ce însemna că se luaseră după urmele lăsate de mine când pornisem pe acelea ale femeii.

Toţi când erau indivizi vânjoşi şi înalţi şi mutrele lor erau atât de aspre încât îmi dădui seama îndată că n-ar fi avut nici un rost să lupt împotriva lor, căci m-ar fi biruit numaidecât indienii se uitau la tigru şi vorbeau cu însufleţire între ei.

Se lăsară apoi în genunchi lângă groapă şi începură să sape cu mâinile şi cu sapa. As fi vrut mult să văd ce vor găsi acolo, dar situaţia mea era prea primejdioasa. O întâmplare nenorocită şi eram descoperit.

Privii cu atenţie în juru-mi. Eram despărţit de indieni numai de trunchiul copacului, trebuia deci să mă feresc să mă trădez prin vreun zgomot.

Văzui atunci în desişul dindărătul meu o spărtură înaltă de vreun metru şi lată de trei şferturi. Cu multă băgare de seamă mă furişai în trecătoarea aceasta şi izbutii să mă îndepărtez de duşmanii mei, căci după ce străbătui câţiva metri, mă oprii şi îmi încordai auzul. Nu pătrundea nici un zgomot din care aş fi putut înţelege că sunt urmărit.

Cu sudoarea curgându-mi şiroaie mersei mai departe, când deodată auzii bocănituri pe pământ care se apropiau repede. Îmi dădui seama imediat că nu putea fi decât un animal greoi. Trăsei revolverul din buzunar şi aşteptai cu încordare ivirea fiarei. Aceasta nu se lăsă mult aşteptată.. Trebuie să mărturisesc că mă speriai grozav, căci întâlnirea era foarte neplăcută. Era mi mistreţ uriaş, care când mă văzu se opri brusc din fugă, mă privi furios şi grohăi.

Fireşte că l-aş fi putut răpune lesne prin câteva gloanţe bine ţintite, dar nu vroiam să trag, pentru ca împuşcăturile să nu fie auzite de duşmanii apropiaţi.

Mistreţul negru părea să nu ştie nici el ce să facă; scormonea furios pământul cu picioarele dinainte, smulgea crengi şi frunze şi mă privea ţintă cu ochii lui mititei.

Ţineam puşca sub braţul stâng, lipită de trup. Mă gândeam tocmai dacă s-o împing încetişor, spre el, când mistreţul, aruncându-mi încă o privire furioasă, scormoni cu putere pământul, se-ntoarse şi porni înapoi pe unde venise.

Acum puteam să înaintez ceva mai repede şi durǎ vreun ceas până dădui, în sfârşit, de o potecă de animale. Răsuflând uşurat îmi înălţai trupul; trebuia să ştiu deocamdată unde mă aflam. Ştiam cam în ce direcţie mergea poteca pe care apucase mistreţul, dar se punea acum întrebarea pentru mine dacă să-ncerc singur să-l eliberez pe Marian, sau să-l iau cu mine pe Pongo în scopul acesta.

În cele din urmă mă hotărâi pentru aceasta din urmă şi pornii în trap spre direcţia unde se afla bungalow-ul, ca să pot ajunge la vreme şi sa mă înapoiez înainte de a se înnopta.

Frânt de oboseală, ajunsei în luminişul de unde se despărţeau potecile bătătorite. Aici auzii deodată un zgomot de paşi, care se apropiau de linişte. Mai avui timp să sar înapoi pe poteca din care tocmai ieşisem şi să mă lipesc de o tufa.

În aceeaşi clipă, însă, cât pe aci să scot o exclamaţie de uimire, căci văzui trecând pe acolo pe… Mirzam.

Acesta nu mă observă, părea foarte iritat şi aproape alerga prin luminiş. Îmi întipării în minte poteca pe care o alesese – (de sigur că şi Marian fusese dus pe aceasta) – mai aşteptai câteva minute, apoi străbătui cu paşi mari luminişul.

Cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui ajunse nevătămat la bungalow-ul nostru, unde mă aştepta o surpriză mare: casa era goală! Nici Pongo, nici cei doi servitori nu se vedeau. Lucrurile noastre erau neatinse, pe vatră mai ardea încă un foc slab şi câteva cutii goale de conserve dovedeau că Pongo şi cei doi indieni, mâncaseră.

Asta îmi aduse aminte că nu pusesem încă nimic în gură şi ca prin farmec începură să-mi chiorăie maţele. Deschisei repede o cutie cu conserve de peşte şi mâncai.

Dar grija de soarta prietenului meu nu-mi dădea astâmpăr. Aruncai cutia goală într-un ungher al bucătăriei şi dădui buzna afară. În vreme ce străbăteam în fugă grădina, gândurile mi se întoarseră fără voie la Pongo; dacă ne-ar fi urmat, de sigur că ar fi apucat pe acelaşi drum, căci cu simţurile sale ascuţite ar fi găsit chiar şi urme pe care nici un alt ochi nu le-ar fi putut descoperi. Cu atât mai mult urmele noastre atât de lămurite.

Ajunsei iarăşi în junglă şi începui să gonesc pe poteca cunoscută. Trebuia să mă grăbesc, ca să nu fiu surprins de întuneric înainte de a ajunge în lagărul cu pricina.

În cele din urmă ajunsei în luminişul de unde porneau potecile acelea numeroase. Alesei pe aceea pe care apucase Mirzam, spunându-mi că în graba sa trebuia să o fi luat pe cea mai scurtă dintre ele.

Coteam tocmai pe după un colţ, când întunericul se lăsă brusc. În aceeaşi clipă fui cuprins însă de un simţământ de bucurie, căci în depărtare zării sumedenie de luminiţe tremurătoare, care rămâneau totuşi pe loc. Nu puteau fi decât focuri şi asta însemna ca găsisem lagărul pe care-l căutam.

Trebuia acum să fiu cu băgare de seamă la sentinelele care probabil că fuseseră aşezate acolo. Încet de tot, cu paşi de pisică, mersei înainte.

Punctele luminoase deveneau tot mai lămurite şi mai mari şi în curând putui zări umbre: oameni care se mişcau încoace şi-ncolo.

Mă oprii şi priveam acum la indienii care înveştmântaţi în alb, se-ndeletniceau cu pregătirea cinei. Zadarnic, însă, îl căutam pe Marian.

Trebuia, deci, să înconjur lagărul de jur-împrejur. Aruncai repede puşca pe umăr şi luai în mână revolverul, căci acum nu mai aveam a mă teme de fiare, ci numai de oameni.

Ajunsei la luminiş şi cotii la dreapta, tot ţinându-mă în umbra tufelor ce-l mărgineau. După cum observasem încă înainte din depărtare, indienii din lagăr păreau liniştiţi şi fără griji. În cazane

fierbea mâncarea, al cărei miros îmi gâdila nările.

Ocolisem jumătate de tabără şi mă aflam în apropierea corturilor. Rămăsei liniştit, căutând sa vad dacă nu se zăreşte vreo strajă şi atunci văzui oameni mulţi care alergau agitaţi printre colibe. Făcea impresia că se petrecuse un lucra deosebit.

Gândul că i se putuse întâmpla ceva lui Marian mă tăcu să pornesc repede pe dinaintea tufelor ce mărgineau luminişul, ca s-ajung cât mai curând în apropierea colibelor. Mai eram la vreo zece metri de ele, când.., un laţ îmi cuprinse gâtul. Şi înainte să pot vârî degetul ca să slăbesc strânsoarea; şnurul de mătase îmi strânse atât de tare gâtlejul, încât îmi pierdui cunoştinţa.

Deşteptarea fu foarte neplăcută. Eram legat şi cu căluş în gura, într-o încăpere întunecoasă. Respiram cu greutate căci laţul îmi umflase gâtul şi la asta se adăuga căluşul gros legat cu un şnur în jurul capului.

Adunându-mi gândurile încâlcite, primul lucru ce-l tăcui fu să încerc să-mi slăbesc legăturile. Dar de la prima mişcare a mâinilor mă oprii, căci sforile subţiri îmi tăiau carnea.

Renunţai de voie, de nevoie şi-mi încordai auzul. Desluşeam lămurit zgomotul din lagăr, glasurile multor oameni care vorbeau însă într-o limbă ce-mi era necunoscută.

Cu toată durerea pe care o resimţeam mişcându-mă – din pricina legăturilor – mă rostogolii întâi pe partea stângă, până dădui de perete, apoi spre dreapta cu nădejdea că mă voi lovi de alt trup omenesc. Dar nu dădui de nimic.

Simţi deodată o oboseală copleşitoare şi nu ştiu cum se făcu că adormi.

Mă trezi brusc. N-aş fi putut spune cât de mult dormisem, dar cred ca trecuseră câteva ceasuri, căci zgomotele din lagăr amuţiseră. Tresării speriat simţind o atingere uşoară pe faţa şi fără voie mă gândii la vreun şarpe, după cum mi se întâmplase şi în alte dăţi.

Îmi dădui seamă repede că era o mână omenească şi când atinse căluşul auzii… glasul şoptit al credinciosului nostru Pongo:

— Maşter Bertram, fie liniştit. Pongo face liber.

Făcuse bine că mă prevenise să fiu liniştit; căci când îmi tăiase acum legăturile, aproape sa ţip de bucurie.

— Pongo, credinciosul şi bunul nostru prieten, cum de ai ajuns aici, şoptii eu.

— Pongo văzut cum Maşter Bertram fost făcut prizonier – răspunse el încetişor – trebuit aştepte până adormit duşmani. Maşter Farrow gata liber.

— Ce, e liber? şoptii eu, mirat Tot tu ai făcut şi asta?

— Nu, Maşter Farrow singur. Acum fie liniştit.

Mă apucă de mână şi mă trase din colibă. În luminiş mai ardeau numai câteva focuri la marginile din afară şi putui zări câteva

sentinele care păşeau în sus şi-n jos. Nu ştiam cum vom putea ieşi neobservaţi din tabără, dar Pongo înaintă nepăsător spre unul din focuri, mă apăsă apoi la pământ şi-mi şopti în ureche:

— Maşter Bertram vine când strajă va fi liniştit.

Eram foarte curios să văd ce va face uriaşul. Santinelele se-ntâlneau regulat în apropierea focului, apoi se-ntorceau şi mergeau până la jumătatea drumului spre focul următor. Pongo se făcuse brusc nevăzut, atât de nesimţit că nici măcar eu care şezusem lângă el, nu băgasem de seamă nimic.

Cele două sentinele se-ntâlniră iar şi atunci ieşi ca din pământ în faţa lor făptura uriaşă a lui Pongo. O singură mişcare făcu doar şi cei doi indieni se prăbuşiră la pământ Mă ridicai repede şi alergai spre credinciosul nostru negru, care rămăsese liniştit în loc.

— Bun, Maşter Bertram – mormăi el – acum fim liberi.

Alergarăm pe dinaintea focului şi curând ne aflam în siguranţă. Pongo părea să cunoască bine drumul căci, cu tot întunericul, mă conduse pe o potecă îngustă, pe care n-aş fi găsit-o singur.

Vreo jumătate de ceas mă târî după el, apoi ajunserăm într-un luminiş mărginit de arbori uriaşi de teak. Pongo păşi spre unul din aceşti arbori şi când ajunserăm strigă în sus, spre frunziş:

— Maşter Farrow, totul bine.

În clipa următoare prietenul meu se lăsă în jos de-a lungul trunchiului, îmi strânse mâna şi zise:

— Ştiam că vei veni după mine, dragă Robert.

V.
DOMNIŢA JUNGLEI.

NU SE POATE DESCRIE BUCURIA MEA la această revedere. Nu puteam scoate nici o vorbă, ci mă mulţumeam să-i strâng mâinile cu putere. Când îmi recăpătai graiul, îi zisei:

— Mariane, am văzut pe domniţa junglei, ba chiar am salvat-o de la moarte.

Îi istorisii întâlnirea cu femeia misterioasă şi după câteva clipe de gândire Marian spuse:

— Dacă are într-adevăr vreo putere asupra acestui trib. Atunci suntem în afară de orice primejdie, căci nu cred să facă vreun rău salvatorului ei şi camarazilor acestuia. Aş vrea s-o caut, ca să lămurim odată toate tainele.

— Ce-o fi dezgropat acolo? întrebai eu.

— Asta numai ea ar putea-o spune şi…

— Masters, repede copac! zise Pongo, deodată.

Auzul său fin trebuie să fi prins apropierea vreunei primejdii şi fără să ne pierdem vremea cu întrebări, ne căţărarăm în grabă între

crengile copacului, la adăpostul acoperământului de frunziş.

Încă în vreme ce vorbeam, luna răsărise pe cer şi-şi trimitea razele în luminiş. Ne aşezarăm în aşa fel printre ramuri încât puteam cuprinde cu privirea rariştea luminată pe jumătate, fără sa ne temem că vom fi descoperiţi de jos.

Trecură câteva minute şi deodată se strecură în luminiş trupul uriaş al unui rinocer. Era un exemplar neobişnuit şi, după ce adulmecă în juru-i câtva timp, începu să smulgă cu dinţii iarba.

Era neînţeles pentru mine cum putuse Pongo să simtă apropierea lui. Priveam cu interes la animalul de o mărime uriaşa, care ridică deodată capul, îşi aţinti câteva clipa ochii pe poteca pe care fugiserăm noi din lagărul indienilor, suflă apoi necăjit, îşi răsuci trupul enorm şi porni în goană îndărăt în pădure.

După câtva timpi se ivi pe poteca o rază slaba de lumină, care se mărea, apropiindu-se repede. Şi după câteva minute vreo zece indieni cu făclii aprinse păşiră în luminiş, având în frunte pe… misterioasa femeie. Alături de ea mergea Mirzam, care cerceta pământul cu băgare de seamă.

Când coloana ajunse la locul unde se răsucise rinocerul, Mirzam ridică braţul şi toţi rămaseră liniştiţi. Examină apoi foarte atent pământul, vorbi cu însufleţire cu femela şi în cele din urmă privi în juru-i.

— E un urmăritor foarte primejdios – şopti Marian în aceea clipă. Acum cu siguranţă ca ne va descoperi.

— A! Îmi închipuiam eu: aprind un loc în luminiş şi vor aştepta până dimineaţa.

Indienii aprinseseră un foc mare şi adunau mereu vreascuri, dovadă că într-adevăr vroiau să rămâie acolo toată noaptea. Se aşezară apoi pe vine în jurul focului, Iar femeia pe o buturugă. Acum îi puteam vedea lămurit chipul.

— Era de o drăgălăşenie uimitoare, numai că nu se potrivea la asta cuta adâncă de pe frunte şi expresia ochilor ei, cu care privea în foc.

Marian mă ghionti şi şopti:

— Nu ţi se pare că seamănă cu o cunoştinţa a noastră?

Mirat privii câtva timp spre ea, lăsai să-mi treacă prin minte toţi cunoscuţii mei, dar degeaba.

— Nu – răspunsei lui Marian – la cine te gândeşti?

— Se poate să mă fi înşelat – a fost doar o presupunere trecătoare… care însă ar putea lămuri toată chestia – adăugă el, îngândurat.

Chestia? Cu asta nu putea crede decât însărcinarea data de Johnson. Şi când mai privii odată profilul tinerei femei, se făcu brusc lumină în mine. Fără nici o îndoială, erau aceleaşi trăsături energice şi îndrăzneţe, precum şi cuta îndurerată din jurul gurii.

— Johnson! exclamai, uimit.

— Tăcere! şopti Marian. Nu trebuie să vorbeşti prea tare. Dar văd că ai recunoscut-o şi tu. Fata are mare asemănare cu guvernatorul. Aşa dar acesta e punctul întunecat, pe care el l-a trecut, totuşi, sub tăcere.

— Vrei sa zici că ar fi fiica lui?

— Poate… Ba nu, am altă idee, care cred că e mai aproape de adevăr. Da, da, aşa trebuie să fie.

— Ce vrei să spui? Îl întrebai, dar Marian nu vru să răspundă şi se adânci pe gânduri.

Făcui la fel, dar nu ajunsei la alt rezultat decât că e fiica guvernatorului şi îmi spusei că dacă ea e într-adevăr instigatoarea atentatelor împotriva tatălui ei, trebuie să fie pricinuite de împrejurări cu totul deosebite.

Fui turburat din gândurile mele de un zgomot ciudat, un bubuit înăbuşit, regulat, care creştea din ce în ce.

— Robert, puştile pregătite! şopti în aceeaşi clipă Marian. Poate mai trebuie s-o salvăm odată pe tânăra fată.

Indienii din jurul focului săriseră în sus. Văzui acum că erau înarmaţi numai cu pistoale pe care le ţineau în mână.

Fata scosese şi ea o armă şi toţi priveau ţintă spre poteca ce ducea în pădure, de unde pe ivi – suflând şi mârâind – rinocerul de mai înainte, care vroia probabil sa ştie cine îi turburase ospăţul adineauri. Era atât de înfuriat, încât nu-l speria nici focul, nici zbieretele pe care le scoaseră indienii când îl văzură.

Pistoalele detunară, dar ce puteau să-i strice gloanţele mici, matahalei care se năpustea asupra grupului de oamenii. Şi cea mai primejduită era tânăra fată căci stătea pe partea dinspre potecă.

Tocmai când. Mă pregăteam să trag, două gloanţe detunară din puşca lui Marian. Nimerise bine prietenul meu.

Animalul se aruncă în lături, se răsuci în loc de câteva ori ca turbat – apoi goni înapoi în pădure.

— L-am nimerit în nas – zise Marian, calm – asta nu pot indura ei. Şi mă bucur că n-am fost silit să-l omor, căci animalele acestea sunt pe cale de dispariţie.

Nu răspunse ci îmi îndreptai puşca spre indieni. Acum ne dăduserăm singuri de gol şi indivizii se zgâiau în sus la noi, în vreme ce fata se apropia, şovăitoare.

— Venim, venim – îi strigă Marian – dar te-aş ruga să le spui oamenilor d-tale să-şi vâre armele la loc. Altminteri ne vom vedea siliţi să deschidem focul.

Fata strigă câteva cuvinte cu glas poruncitor şi indienii vârâră îndată armele în brâu.

— Haidem! ne zise Marian şi începu să coboare. Cred că vom rezolva acum chestia spre mulţumirea ambelor părţi.

Îl urmarăm – eu şi Pongo – fata se dăduse înapoi până la foc şi stătea lângă Mirzam, cu care vorbea cu însufleţire. Marian aşteptă până furăm lângă el, ne zise un scurt: „Haideţi" şi se-ndreptă spre foc.

Cu mâna pe armă iscodeam mişcările indienilor, dar aceştia nici nu se clinteau şi nici privirile lor nu aveau nimic duşmănos.

Marian salută politicos pe tânăra fată şi eu făcui asemenea. Înainte ca el să poată spune ceva, ea ne întinse mâna şi începu:

— Domnilor, pentru a doua oară mi-aţi salvat viaţa. Căci bănuiesc, mai bine zis sunt sigură că domnul acesta – arătă spre mine – a ucis tigrul care mă ameninţa.

— Aşa e – zâmbi Marian – eu mă aflam atunci în puterea oamenilor d-tale.

— Vă rog să mă iertaţi de întâmplarea asta, domnilor. Veniţi în lagăr, acolo vă voi istorisi totul. Să n-aveţi nici o teamă, acum sunteţi în siguranţă.

— Cu toată plăcerea, domnişoară, răspunse Marian.

Fata dădu o poruncă oamenilor şi aceştia aprinseră imediat făcliile.

Când ajunserăm în lagăr, se aprinseră pretutindeni focuri. Toţi păreau să fie pe picioare. Dar furăm întâmpinaţi în tăcere şi ni se făcu loc să mergem spre o colibă mare şi frumos lucrată.

La un semn al fetei, însoţitorii noştri rămaseră la uşa, iar noi intrarăm înăuntru. Privirea ne căzu imediat pe ceva întins pe o masă din mijlocul încăperii ceva acoperit cu pânză albă.

Fata se apropia de masă, dădu puţin pânza la o parte şi ieşi în iveală capul unui mort, la a cărui vedere strigai speriat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnson! Aşadar, i s-a împlinit soarta?

Fără voie dusei mâna la revolver. Marian păşi însă liniştit spre masă, examină mortul şi zise fetei:

— Domnişoară Johnson, o pierdere mare pentru dv. Dacă nu mă-nşel sunteţi o nepoată a guvernatorului din Lahore?

— Mă numesc Maud Johnson – răspunse fata calm. Luaţi loc, vă rog, trebuie să vă povestesc viaţa mea.

Ne arătă câteva scaune în jurul unei măsuţe dintr-un ungher, acoperi la loc cadavrul şi porni înaintea noastră spre ungherul acela.

După ce luarăm loc, ea arătă spre mort şi zise:

— Până la moartea lui îl socoteam drept tatăl meu şi abia acum, după ce am dezgropat o ladă ascunsă, ştiu că a fost unchiul meu. Şi inima îmi spunea mereu asta, căci nu-l puteam iubi cum îşi iubeşte o fiică tatăl.

Marian se înclină în scaunul său:

— Stimată domnişoară, sunt încredinţat că tatăl d-voastră, guvernatorul, se va bucura mult când vă veţi înapoia la el, împreună cu noi.

În vreme ce eu mă uitam năucit la prietenul meu, faţa zise printre lacrimi:

— Nu ştiu dacă mă va primi în aiurările dinaintea morţii sale, unchiul meu a indicat exact locul unde îngropase lada. Şi din anumite indicaţiuni mi-am dat seamă că tot conţinutul ei ar fi foarte important şi pentru mine. Ieri, după ce a murit, m-am dus să dezgrop lada. În vremea asta oamenii mei te-au prins pe d-ta, domnule Farrow, căci au bănuit că eşti un spion al guvernului, iar domnul Bertram mi-a salvat viaţa. Când mi-a vorbit, am rupt-o de fugă şi am trimis câţiva oameni care îmi aduseră lada. D-ta domnule Bertram, dispăruseşi. Din hârtiile aflate în ladă, am aflat că adevăratul meu tata e William Johnson, guvernatorul din Lahore. Mortul e fratele lui gemen, Oliver. Acum douăzeci de ani, folosindu-se de scrisori false, a izbutit s-o convingă pe mama că soţul ei o înşeală şi că a comis nereguli în slujba sa, ceea ce făcea necesară arestarea lui. În realitate, însă, Oliver a făcut toate astea, căci era împreună cu tatăl meu în slujbă. Mama l-a crezut însă şi a fugit cu el. Acum zece ani a murit.

Fata tăcu şi ochii-i frumoşi se umplură de lacrimi.

— Pricep – zise Marian – unchiul d-tale ţi-a povestit că fratele său l-a nenorocit şi de aceea socoteai drepte atentatele şi denunţurile împotriva lui. Nu înţeleg însă de ce a început cu ele abia acum două luni?

— Aveţi dreptate, domnule, aşa stau lucrurile. Faptul că au început abia acum două luni se explică prin aceea că până atunci nu auzise nimic de el, în izolarea sa de aici. Atunci s-a înapoiat aici un membru al tribului – care îşi ispăşise o pedeapsă în închisoare – şi s-a priceput să-l aţâţe pe unchiul meu. Acest indian a pus la cale atentatele, până ce a fost ucis şi el, cu prilejul celui din urmă.

— Atunci totul e lămurit – zise Marian – numai nu ştiu ce rol joacă Mirzam în afacerea asta.

— Mirzam e tovarăşul meu. Aveam bănuieli împotriva unchiului meu – deşi îl ţineam drept tatăl meu – şi l-am însărcinat pe el să ia informaţii despre guvernator.

Marian se ridică.

— S-a făcut ziuă, domnişoară Johnson, zise el, ia te uită cum râde soarele! Fie ca şi viaţa d-tale, de-acum încolo, să decurgă atât de frumos şi limpede, după ce te vei fi înapoiat la tatăl d-tale.

— Îţi mulţumesc pentru vorbele astea, zise fata şi-i întinse măna. Voi veni cu d-voastră.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi în uşă. Mirzam intră. Schimbă câteva cuvinte cu faţa, apoi intrară în încăpere câţiva indieni, care ridicară mortul şi-l duseră afară.

Nespusă fu bucuria guvernatorului când îşi revăzu fiica, după atâţia ani. Ramaserăm puţin timp în Lahore, căci dorul de aventuri nu ne

lăsa multă vreme pe loc. Drumul nostru ducea spre frumosul Kaşmir, unde aveam să găsim tot ce ne dorea inima, dar despre asta, cu alt prilej dragă George», încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 069

Hans Warren

I.
O ÎNTÂLNIRE CU BUCLUC.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, RINDOW, ai şi descoperit insula? Faci o mutră atât de uluită!

Căpitanul Farrow, care stătea în turn lângă primul său ofiţer, nici nu mai aşteptă răspunsul acestuia, ci îndreptă minunatul său ochean în direcţia în care privea Rindow de câteva minute.

— Ei, ce-o mai fi asta, draga Rindow? Plutesc oare colo în fata noastră trunchiuri de copaci în apă, sau sunt sticle mari? Mai întreabă el, mirat.

— Nici eu nu ştiu ce sunt, domnule căpitan, răspunse ofiţerul. Nu se mişcă de loc, însă se afundă şi ies la suprafaţă mereu, urmând jocul valurilor. Trebuie să fim aproape de insula la care vrem să ajungem.

În clipa aceasta se ivi în turn doctorul Bertram, care întrebă răzând dacă au descoperit iarăşi un distrugător francez.

— Nu, dragă doctore – răspunse căpitanul Farrow – am zărit ceva ciudat în faţa noastră. Priveşte te rog şi d-ta prin ochean, poate ne lămureşti ce pluteşte colo în apă.

Doctorul lua ocheanul din mâna căpitanului şi cum aruncă o privire în direcţia cu pricină, exclamă vesel:

— Minunat! Căpitane, aşa ceva n-am nai văzut încă niciodată. Animalele stau dea dreptul în apă.

— Ce fel de animale? întrebă în acelaşi timp căpitanul şi Rindow. Nu cumva vrei să susţii că… trunchiurile alea de acolo sunt animale?

— Fără îndoială, domnule căpitan, sunt balene. Am auzit adesea că se ivesc în cârduri mari, numite „scoală" şi că stau de-a în picioarele în apă, dar de văzut n-am văzut până acum. E o privelişte interesantă.

— Eşti sigur că sunt balene, dragă doctore? Întrebă Farrow. Atunci ar trebui să ne schimbăm direcţia, căci n-aş vrea să mă întâlnesc cu dihăniile astea.

— Balene sunt, domnule căpitan, dar te poţi apropia de ele fără teamă, căci vreau să le văd de aproape.

— Nu, nu, asta nu se poate, dragă doctore. Ştii doar şi d-ta cât de primejdioase pot deveni aceste animale. E drept că submarinul nostru e de oţel, dar cu toate astea o lovitură puternică l-ar putea găuri. Poate că izbutim să le ocolim căci trebuie neapărat să ajungem la insulă, altminteri rămânem pe apă. Hagen trebuie să schimbe lagărul acela al elicei.

— Pare să fie un cârd cam mărişor –zise doctorul.

Interesul naturalistului se trezise într-unsul şi nu se mai gândea la primejdie. În vremea asta Rindow cercetă zarea cu ocheanul şi în cele din urmă zise:

Trebuie să facem un ocol foarte mare, domnule căpitan, ca să nu atragem asupra noastră atenţia monştrilor. Ştiţi că sunt foarte războinici şi mai repede atacă un vas decât sa fugă de el. Îi voi întreba pe domnul Hagen dacă mai putem face un ocol cu lagărul defect.

Prin porta-voce rugă pe inginer să vie sus. În vremea asta căpitanul încetinise şi mai mult viteza submarinului. Balenele erau la vreo trei mii de metri de vas, dar ar fi fost luau uşor pentru ele sa străbată distanţa aceasta în timp, foarte scurt.

— Domnule Hagen, Trebuie sa facem un ocol – se adresă căpitanul inginerului său când acesta se ivi în turn.

— Colo în faţa noastră e un cârd mare de balene, de care trebuie să ne ferim. Crezi că lagărul defect va mai ţine atâta timp?

Inginerul dădu din umeri şi răspunse:

— Nu cred, domnule căpitan. Lagărul e aproape topit şi dacă nu-l schimb cât mai repede, se poate întâmpla să rămânem în drum. Aş putea face reparaţia aici pe apă, deoarece la apropierea vreunei primejdii ne-am putea afunda lesne, dar mai plăcut mi-ar fi să ajungem la o insulă.

— Cred, aşa dar, că nu trebuie să facem acest ocol? întrebă Farrow.

— Nu, domnule căpitan, mai bine rămân aici pe apă. Reparaţia nu durează mai mult de două ceasuri.

— Bine, rămânem unde suntem, hotărî Farrow.

Prin porta-voce dădu comanda în sala maşinilor să se oprească imediat vasul din mers.

Minunatul submarin se opri după câteva minute şi începu sa se legene pe valurile uşoare.

Hagen se duse imediat jos să înceapă reparaţia. Căpitanul, doctorul şi Rindow priveau mereu la cârdul de balene. Bertram îşi aduse şi el ocheanul şi Petre îi anunţă pe George de descoperirea tatălui sau. Tânărul veni şi el repede în turn, începu sa privească cu interes la balenele care tot mai stăteau ridicate în apă.

— N-am ştiut până acum că balenele pot sta în apa de-a în picioarele, ca să zic aşa, spuse tânărul. Păcat că nu ne putem apropia, aş fi vrea mult să le privesc de aproape.

— Nu avem voie să facem asta – răspunse căpitanul. Mă tem ca ne pot zări şi aici unde ne aflăm şi să dea buzna peste noi. N-aş vrea să mă ciocnesc cu ele.

— Dacă stăm liniştiţi nu ne vor face nimic, căpitane, zise Bertram. În cel mai rău caz va trebui să ne afundăm repede.

— Dar balenele nu se pot afunda şi ele sub apă? întrebă George. Afundarea nu ne-ar fi atunci de nici un folos.

— Ba se afundă destul de mult sub apă, pentru că acolo îşi găsesc în deosebi hrana. Îţi dai seamă de câtă hrană are nevoie o astfel de dihanie, lungă de 25 metri şi cu circumferinţa de 12 metri?

— Îmi cam închipui eu, draga doctore, dar cred că sub apă nu se vor da la noi. Ne putem aşeza pe fundul mării doar.

— Asta ar fi singurul lucru ce am avea de făcut, George, răspunse doctorul. Despre balenele acestea am citit lucruri pe care nu-ţi vine să le crezi. Astăzi balenierele sunt altfel construite ca în urmă cu ani; pe atunci nu era rost să le ieşi în cale, căci îţi sfărâmau vasul la repezeală.

— Atenţiune! strigă în aceeaşi clipa căpitanul. Cred că balenele ne-au zărit. Nu mai stau ridicate în apă, ci culcate la suprafaţa. Aşa e… s-au pus în mişcare… vin spre noi.

Doctorul Bertram aruncă repede o privire prin ocheanul său şi zise:

— Trebuie sa ne afundam, domnule căpitan, altfel ne ciocnim de dihăniile acestea!

Dispărură cu toţii repede înăuntru şi căpitanul dădu comanda de afundare. În câteva clipe vasul se afla sub apa. Se adâncea încetişor tot mai mult şi în cele din urmă atinse fundul mării. Erau la douăzeci de metri adâncime şi toţi alergară acum spre capătul vasului unde Hagen construise fereastra miraculoasa.

Căpitanul nu aprinse însă reflectorul de data aceasta, căci nu vroia să atragă balenele. Stăteau cu toţii tăcuţi în mica încăpere şi aşteptau ivirea dihăniilor.

În cele din urmă zăriră o balenă enormă, care ţâşni la vreo patru metri de submarin, fără să dea vreo atenţie acestuia.

— După ce lagărul va fi reparat, ne vom putea urma drumul sub apa, tată, zise George. Aici desigur că ne va ataca o balenă.

— Are dreptate, încuviinţă doctorul. Ar fi neplăcut să ieşim brusc la suprafaţă în mijlocul cârdului de balene. Dacă am mai merge vreo doi kilometri sub apă, nu mai avem ce ne teme de ele. A! uite-l pe domnul Hagen. De sigur că lagărul e reparat.

— Aşa e, domnilor, n-a fost aşa de greu cum am crezut la început răspunse, râzând, inginerul. Acum ne putem urma drumul. Aţi văzut balenele.

— Numai una, răspunse Bertram. Suntem bucuroşi ca nu s-au ivit toate.

— Atunci sa urcăm acum până la zece metri şi sa ne urmam drumul, zise căpitanul.

— George şi d-ta, doctore, puteţi rămâne aici, ca sa ne daţi de veste îndată ce s-or arata dihăniile.

— Bine, domnule căpitan, deşi nu cred că ne vom mai întâlni odată cu ceata. De sigur că s-au cărat de mult.

Farrow şi Rindow se înapoiară în turn, iar Hagen se duse în sala maşinilor. Numai Bertram şi George rămaseră în cămăruţa de la proră, dar reflectorul tot nu-l aprinseră. Când submarinul se înălţă, apa se mai lumină înaintea lor şi putură zări la mare depărtare umbrele

balenelor. Nici una nu se mai apropia şi în timp ce „Dox”-ul străbătuse vreo 3000 metri, Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţa.

Cât puteai cuprinde cu privirea nu se mai zărea nici o balenă. Numai la vreo patru kilometri depărtare văzură o dungă neagră la orizont.

— E insula unde vrem sa acostam – zise Rindow. Dacă n-am avea neapărată nevoie de apă, aş propune să ne urmăm drumul, căci insulele acestea de pe aici sunt cam primejdioase, după cum prea bine ştii, domnule căpitan.

— Ai dreptate, dragul meu, dar trebuie să ne oprim, căci nu ne mai ajunge apa de băut. Nu cred, însă, să întâlnim sălbateci pe aici, căci prea e izolată insula de toate celelalte.

— Sălbateci ar putea locui totuşi acolo, domnule căpitan – interveni doctorul Bertram – deşi insula e socotită ca aparţinând grupului Kermadec şi nelocuită. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

Cu viteză mare submarinul se apropie de insulă. În curând camarazii o putură vedea cu ochiul liber şi când mai erau numai la o suta de metri, o cercetară cu ocheanele. Nici o fiinţa nu se zărea. Una din coaste era presărată cu stânci înalte, pe când cealaltă era toată împădurita. Părea să aibă un diametru de numai doi kilometri.

— Să debarcăm pe ţărmul stâncos – propuse Farrow – acolo nu se pot ascunde sălbateci daca ar fi indivizi dintr-aceştia pe insulă. Afara de asta găsim aici apă de băut mai curând ca dincolo.

— Domnule căpitan, eu totuşi cred că insula e locuită, zise deodată Rindow.

— Vezi golfuleţul acela din faţa noastră? Colo pe ţărm e ceva ce nu poate fi făcut decât de mână omenească! Cred că e o undiţă.

Toţi îşi îndreptară îndată ocheanele într-acolo şi doctorul exclamă:

— Ai dreptate, dragă Rindow, e o undiţă. Dar nu e dintr-aceia cum îşi fac sălbatecii, ci trebuie să aparţină unui alb. Poate dăm de vreun naufragiat pe aici.

— Tot ce se poate, domnule doctor. Da, undiţa e făcută de un alb, căci şnurul e din sfoară obişnuită, albă. Să debarcăm aci. Domnule căpitan, sau să opresc vasul la oarecare distanţă de ţărm şi să dau drumul pe apă câtorva bărci?

— Putem merge până la ţărm, Rindow, apa e destul de adâncă. Vor putea debarca toţi dacă ne va ameninţa vreo primejdie. Să acostăm la platoul acela mic.

„Dox”-ul făcu un ocol şi după câteva minute se afla la locul indicat de căpitan. Puteau coborî de pe punte direct pe ţărm şi când George cobori primul, căpitanul îl strigă:

— Ai grija, George, nu ştii încă cine locuieşte pe insula asta. Aşteaptă până vom coborî cu toţii! Voi lua vreo zece marinari, ca să cercetam insula.

Petre, care nu-l lăsa niciodată singur pe George sărise şi el pe ţărm şi-l ajunse din urmă pe tânăr. Deoarece ştia că acesta e întotdeauna foarte înflăcărat şi ţine să fie întâiul la cercetări, îl rugă pe George să aştepte până ce căpitanul îşi va fi ales oamenii şi va veni cu ei pe uscat.

Dar tânărul începu să se plictisească. Nu vroia să îndepărteze prea mult, însă curiozitatea nu-l lasă sa stea locului. Din creştetul stâncii de colo de sigur că se putea cuprinde cu privirea insula. Nu era nevoie să vie toţi colo sus, era de ajuns dacă se căţăra el singur. Strigă tatălui sau intenţia ce-o avea şi căpitanul vru să se împotrivească la început, dar când îl văzu pe Uriaş alături de fiul său, nu mai zise nimic.

— Urcă-te împreună cu Petre, George, dar fi cu mare băgare de seamă! Noi vom aştepta aici jos până ne vei spune ce vezi acolo.

George alergă îndată spre stânca în care se afla o scobitură adânca. De acolo trebuia să ducă o potecă în sus, îngăduindu-i să urce mai uşor. Aproape că nici nu-l luă în seamă pe Petre care-l urmase imediat.

Dispăru repede în scobitura şi Uriaşul se luă după el. Când ajunse şi dânsul, îl văzu pe George stând ca înspăimântat la capătul trecătoarei. Privea într-o anumită direcţie, de parc-ar fi văzut ceva interesant acolo. Petre îl ajunse după câteva minute pe tânărul său stăpân, dar înainte sa poată rosti o vorbă, ramase şi el împietrit. De aici putea privi în jos spre o vâlcea foarte rodnică şi acoperita de flori. Deoparte se afla o colibă, în faţa căruia stătea un bătrân alb, cufundat în gânduri.

La orice s-ar fi aşteptat George, numai la asta nu. Tocmai vroia să facă un semn la Petre sa coboare împreună în vale, când zărită un al doilea om, tot un alb, care venea din cealaltă parte a văii. Era mult mai tânăr ca cel din faţa colibei, purta o armă pe umăr şi părea sa fi vânat ceva.

George aşteptă să vadă ce va face acest al doilea om. Nu ştia cu cine avea de-a face şi din atitudinea lor vroia să deducă dacă erau duşmani sau niscai naufragiaţi.

— Petre, aleargă înapoi la tata – şopti el Uriaşului – şi adu-l încoace! Voi aştepta până veniţi. Poate e mai bine dacă ne ivim cu toţii în acelaşi timp, colo, în luminiş.

Petre porni în grabă îndărăt şi ajunse curând la căpitan, care-şi aştepta fiul pe ţărm. Alesese zece oameni care să-l însoţească. Văzându-l pe Petre venind în fugă, îi ieşi înainte împreună cu doctorul şi Rindow.

Uriaşul îi linişti, povestind ce văzuseră. Farrow dădu repede câteva comenzi spre submarin, îi ruga pe Rindow să ia comanda pentru tot timpul lipsei sale, apoi îl urmă pe Uriaş, însoţit de doctorul şi de cei zece marinari.

Când îi ajunseră pe George, acesta le vesti că al doilea alb se află în

colibă, unde pregătea, probabil, prânzul. Nu părea să fie nici o primejdie pe aici.

Căpitanul hotărî, deci, să coboare în vale şi paşi cu calm, alături de doctor, George şi Petre.

Când bătrânul auzi paşi sări repede în sus. Scoase un strigat şi se holbă la străini. Imediat se ivi al doilea alb din colibă, dar când îi văzu pe străini chipul i se lumină şi exclama bucuros:

— Tata, salvarea noastră sa apropie în sfârşit. Nu trebuie să-ţi fie teamă, sunt marinari care de sigur ca ne-au descoperit întâmplător aici.

Căpitanul se apropiase, salută per cei doi pustnici şi-i întrebă dacă sunt naufragiaţi.

— Da, domnule, suntem naufragiaţi, răspunse tânărul.

— De şase ani tot aşteptăm ajutor, dar până acum nici un vas n-a venit aici, deşi stăteam adesea sus pe stâncă iscodind în larg.. Vreţi să ne luaţi şi pe noi, ca să ne lăsaţi pe urma în vreun port?

— De ce nu! răspunse Farrow.

— Sunteţi singurii naufragiaţi pe insula aceasta?

— Da, domnule. Vasul nostru, o baleniera, ne-a lăsat în drum.

— Probabil că marinarii s-au răsculat, în vreme ce eu şi tata ne aflam într-o barcă. Prinseserăm o balenă uriaşă, dar când ne apropiarăm cu barca de dihania moartă furăm atacaţi de alta balenă, care răsturnă barca noastră. Nădăjduiam că ne va veni în ajutor vasul nostru, „Queen Victoria”, dar îl văzurăm deodată pornind în larg şi lăsându-ne singuri pe apă. Probabil că marinarii se gândiseră sa pună ei mâna pe prada preţioasa.. Ştiţi doar ce valoare are o balenă.

— Da, ştiu. Şi aţi înotat spre insula asta, unde trăiţi singuri de atunci?

— Întocmai, domnule. Tatăl meu era căpitanul şi proprietarul vasului „Queen Victoria” suntem de obârşie engleza.

Căpitanul Farrow se prezintă. Cei doi nu auziseră încă de numele său, aşa că nici nu puteau şti că vrednicii marinari sunt căutaţi de englezi. Naufragiaţii se numeau Jack şi Tim Robber. Tim fusese prim-timonier pe vasul tatălui său.

Dacă nu mă-nşel, am văzut acum câtva timp vasul „Queen Victoria” la Singapore, zise căpitanul Farrow.

— Nu e o balenieră modernă de tot, care merge atât cu pânze cât şi cu forţa motrice?

— Întocmai, domnule căpitan, strigă bătrânul Robber. Dea Domnul să-mi mai revăd odată vaporul!

În faţa colibei se afla o masă simplă de lemn şi două bănci. Farrow, Bertram, George şi Petre luară loc şi căpitanul începu să-i ia la cercetare pe naufragiaţi.

— De ce presupui că marinarii de pe vasul d-tale s-au răsculat,

domnule Robber? Ai observat ceva înainte?

— Da. Pe vasul meu era un timonier, care ceruse în două rânduri mâna fiicei mele. Acum zece ani m-am expatriat în America; locuiam în apropiere de San Francisco şi aveam noroc în meseria mea. Încetul cu-ncetul am strâns o avere frumuşică, m-am cumpărat o căsuţă şi pământ şi trăiam mulţumit alături de fiul şi fiica mea. Odată pe an plecam la vânătoare de balene şi luam cu mine pe fiul meu, iar fata rămânea singură acasă. Acum şase ani, când mă pregăteam să pornesc din nou, veni la mine timonierul secund şi-mi ceru mâna fiicei mele. I-am râs în nas, dar asta nu l-a descurajat şi peste trei zile şi-a repetat cererea. M-am necăjit şi l-am ameninţat cu concedierea dacă va mai veni cu asemenea propuneri prosteşti. Îmi aruncă o privire de ură; dar nu-i dădui nici o atenţie faptului, cu atât mai mult cu cât după două zile pornirăm la drum. În cursul călătoriei se vede că timonierul acesta i-a aţâţat pe marinari, căci numai aşa îmi pot lămuri ceea ce s-a petrecut. Toţi erau oameni de încredere, care au fost orbiţi probabil numai de făgăduielile de câştig ale timonierului. Astăzi vor fi crezând cu toţii, poate, că m-am înecat.

— E posibil ca omul acesta – să fi luat în stăpânire vasul dv. domnule Robber. Deoarece l-am văzut la Singapore. Sau să-l fi vândut fiica d-tale?

— Cu neputinţă! Asta n-ar face-o, mai ales că nu ştie în mod sigur că eu m-am înecat. Ea îl urăşte pe timonier, îi e scârbă chiar de el şi mi-a spus-o în repetate rânduri.

— Cum îl cheamă? întrebă căpitanul.

— William Hunter; e american.

— Bine, domnule Robber, vă voi lua cu mine pe amândoi şi vă voi lăsa în primul port mai mare. Din nenorocire nu mă pot afişa nicăieri, căci sunt căutat de fostele Puteri aliate. Eşti şi d-ta Englez, dar cu toate astea îţi voi istorisi povestea mea.

Şi Farrow îi vorbi de minunatul sau submarin şi de aventurile prin care trecuse. Când sfârşi, tatăl şi fiul îi strânseră mâna şi făgăduiră că nu-l vor trăda niciodată.

II.
UN VAS SUSPECT.

FARROW LE MAI ISTORISI că zăriră în drumul lor încoace un cârd de balene. Ochii celor doi englezi străluciră, dar ramaseră tăcuţi şi când căpitanul îi întrebă ce aveau de gând să întreprindă pe uscat, bătrânul Robber răspunse:

— Mai întâi îl vom căuta pe William Hunter acela şi-i vom lua înapoi vasul nostru. Dacă l-a vândut în vremea asta, voi dovedi autorităţilor ca mi-a fost furat. Abia după aceea ne vom înapoia în

America.

— Şi unde aveţi de gând să-l căutaţi pe Hunter, domnule Robber?

— Nu spuneai că l-ai văzut la Singapore – adică vasul meu – domnule căpitan? Voi porni îndată într-acolo şi mă voi informa.

— Ai destui bani ca să-ţi plăteşti călătoria asta? Din motive temeinice eu nu vă pot duce până acolo.

— Ştiu, domnule căpitan, dar am păstrat portofelul, în care se află 5000 de dolari. Sper că suma aceasta îmi va ajunge deocamdată.

— Fireşte, domnule Robber, răspunse căpitanul, râzând.

— Dar ia spune-mi acum unde găsim apă de băut pe insula asta?

— Jim, arată oamenilor izvorul! zise bătrânul.

— Când vreţi să părăsiţi insula, domnule căpitan?

— Îndată ce vom avea pe bord apă destulă. Ar fi bine să vă strângeţi de pe acum lucrurile.

Deoarece bătrânul avea în portofel o fotografie a balenierei sale, o arătă lui Farrow care recunoscu imediat vasul şi-l încredinţă din nou că-l văzuse la Singapore. Rugă apoi pe cei doi naufragiaţi sa vie pe submarin, deoarece vor găsi acolo mâncare mai bună.

Bătrânul care păruse la început un om doborât, căpătă deodată noi puteri. Păşi sprinten alături de căpitan şi zâmbi pe sub mustaţă când acesta îi întreba de vârstă.

— Sunt în etate de 60 ani, domnule căpitan, dar mă simt ca de 40. M-am căsătorit târziu, fiul meu e în etate de 30 ani, dar fiica mea n-are decât 24. Nădăjduiesc că ma voi ţine încă multă vreme de vechea mea meserie, pescuitul balenelor.

În vreme ce vorbeau ajunseră la submarin unde marinarii erau ocupaţi de zor să umple tancurile cu apă de băut.

Rindow vesti că într-o jumătate de ceas vor putea porni iar la drum şi întrebă pe căpitan ce direcţie vroia să ia.

— În privinţa asta vom sta de vorbă la masa, dragă Rindow, nici eu nu ştiu încă unde îi vom duce pe oaspeţii noştri, răspunse Farrow. Primul port mai mare ar fi în Auckland în Noua Zeelandă, de unde cei doi domni ar putea merge apoi mai departe.

Oaspeţii mâncară cu pofta şi când căpitanul le comunică după masă că are de gând să se îndrepte spre Auckland, Jack Robber răspunse repede:

— Minunat, domnule căpitan, am acolo buni prieteni, care îmi vor ajuta poate. Când veţi ajunge în portul acela?

— Încă în noaptea asta, domnilor. Ştiţi ca trebuie să fiu cu mare băgare de seamă ca vei pleca de pe vas cu bărcile. În nici un caz submarinul meu nu trebuie să fie văzut.

Tim Robber, care ascultase în tăcere până acum, se adresă căpitanului:

— Am o mare rugăminte la d-voastră, domnule căpitan şi m-aş

bucura mult dacă mi-aţi împlini-o. Îmi îngăduiţi să rămân câtva timp pe vasul d-voastră? Poate că întâlnim în drum „Queen Victoria”. Într-un port cred că l-am găsi mai greu.

Căpitanul avusese de gând, de altfel, să se înapoieze la „Insula odihnei”, dar văzând că i se oferă prilejul să vie în ajutorul unul om, se lăsa înduplecat şi zise către bătrânul Robber:

— Ce părere ai d-ta despre asta? Ai avea şi d-ta poftă să rămâi câtva timp pe submarinul meu? Deocamdată n-am o ţintă anumită şi cu dragă inimă aş vrea să vă viu în ajutor.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru oferta d-tale domnule căpitan – răspunse bătrânul – dar as vrea să merg la Auckland. Dacă vreţi însă să-l ţineţi pe fiul meu pe bordul d-voastră, mi-ar fi foarte plăcut. Eu aş putea porni de pe uscat cercetările pentru găsirea vasului meu, în vreme ce d-voastră veţi face acelaşi lucru din apele astea. Sunt încredinţat că veţi găsi curând vasul meu dacă… stăpânii lui de acum n-au renunţat la pescuitul balenelor.

— Nu cred asta, domnule Robber, căci când l-am văzut la Singapore era echipat pentru vânătoare. Te voi lăsa deci pe dumneata Ia Auckland, iar eu voi cutreiera câtva timp părţile astea ale Pacificului. Fireşte că nu va trebui să spui cine te-a salvat, altminteri îmi sar în spate francezii şi englezii.

— Nu voi aminti de numele d-tale, domnule căpitan. Cum voi putea afla, însă, dacă ai avut vreun succes?

— Da-mi adresa unui cunoscut al d-tale din Auckland şi-i voi transmite o radiotelegramă.

— Bine, domnule căpitan, aşa rămâne. Probabil ca voi pleca eu singur la Singapore, mai întâii şi voi porni cercetări de acolo.

După o jumătate de ceas căpitanul dădu comanda de plecare. Submarinul luă îndată direcţia spre sud şi deoarece Farrow vroia să ajungă încât din cursul nopţii la Auckland, dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele. Cu o iuţeală ameţitoare „Dox”-ul spintecă valurile şi alergă astfel ceas după ceas; spre seară, cu puţin înainte de a se lăsa întunericul, Rindow, care stătea în turn, la cârmă, exclamă deodată:

— Se zăreşte un vapor, domnule căpitan. Să ne afundăm?

Farrow duse ocheanul la ochi şi după ce privi şi el spre vapor, se adresă lui Jack Robber:

— Pare sa fie o balenieră – vrei să te uiţi şi d-ta? Te pomeneşti că o fi chiar vasul d-tale, adăugă el, zâmbind.

Jack Robber privi câtva timp prin ochean la vaporul îndepărtat, apoi, fără să spuie un cuvânt dădu instrumentul fiului său, privindu-l însă ca năucit.

— Ei, nu zici nimic, domnule Robber? făcu Farrow. Cunoşti poate vaporul acesta?

— Domnule căpitan, cred că mă înşel. Nu poate să fie „Queen Victoria”, căci atâta noroc nu pot avea. Tim, tu ce zici?

— E încă prea departe, tată, dar trebuie să mărturisesc că seamănă mult cu vaporul nostru. Dar nu se poate… vedem năluci… toate balenierele se cam aseamănă între ele. Vrei sa te apropii, domnule căpitan, sau ţii să te fereşti de o întâlnire?

— Mai bine m-aş feri, domnilor, căci dacă indivizii aceia au pe bord un post de radiotelegrafie, vor vesti în lumea întreagă că m-au văzut aici. Urmarea ar fi că peste câteva ceasuri ne-am trezi cu distrugătoare în spate şi n-am mai putea cerceta cum trebuie. În orice caz aş dori să mă afund acum şi să urmăresc prin periscop vasul.

Toţi părăsiră puntea şi peste câteva minute „Dox”-ul se lăsă la fund şi îşi urmă drumul la patru metri sub apă. Căpitanul nu înălţă imediat periscopul, ca să nu fie zărit de vaporul străin; vroia să se apropie mai întâi şi când ajunse la distanţă îndestulătoare înălţă încet periscopul.

La vreo trei sute de metri de ei venea cu viteză vasul celălalt. Jack Robber, care-l vedea bine acum, zise dezamăgită:

— Nu e baleniera mea, domnule căpitan, dar cunosc bine pe proprietarul ei. E bătrânul căpitan Henricksen, un norvegian, cu care am stat adesea de vorbă la un păhărel.

— Crezi că l-am putea striga fără să ne temem că vom fi trădaţi de el? întrebă Farrow.

— De sigur, domnule căpitan. Dacă Henricksen mă va recunoaşte şi-l voi ruga să-mi vie în ajutor, nu va întreprinde nimic împotriva d-voastră. Nu ştiu însă ce părere au oamenii săi în privinţa asta.

— De asta nu-mi pasă, căci n-ar putea povesti despre întâlnirea cu noi decât când vor ajunge într-un port oarecare. Rindow, dă comanda de ieşire la suprafaţa!

Tocmai când Petre deschise capacul turnului se lăsă întunericul. Norvegianul nu zărise încă submarinul deoarece acesta n-avea luminile aprinse şi nu putea fi văzut nici acum. Farrow, însă, vedea lămurit înaintea sa. Îi spuse lui Rindow să facă un ocol şi se apropia de el pe la spate. Când fu la douăzeci de metri, puse pe Jack Robber să-l strige:

— Ei, căpitane Henricksen, unde eşti?

— Cine mă cheamă? se auzi un glas mirat.

— Nu vad nici un vapor.

— Stopează vasul, domnule căpitan, aici e Jack Robber… Aş dori să-ţi vorbesc.

— Jack Robber e mort de mult! se auzi glasul puternic al căpitanului Henricksen.

Un reflector mic se aprinse atunci şi lumină marca. Descoperi după câteva clipe submarinul şi dădu comanda de stopare a maşinilor.

— Allo, domnule căpitan Henricksen! strigă acum şi Farrow. Vino

te rog la parapet, căci aş vrea să-ţi comunic ceva. Nu suntem piraţi, cum bănuieşti, poate.

— Ştiu pe cine am în faţa mea. Apropie-te cu vasul d-tale, căpitane Farrow, căci d-ta eşti doar. De mult doream să te cunosc personal.

— Îţi aduc cunoscuţi vechi, căpitane Henricksen, răspunse, râzând, Farrow.

Dădu lui Rindow comanda să se apropie încet de vasul celălalt, care stopase cu totul şi când ajunse sări cu îndemânare peste parapet; se trezi faţă în faţă cu un adevărat uriaş, care-i întinse mâna, râzând. Marinarii norvegianului se apropiaseră şi ei, formând un semicerc în jurul celor, doi comandanţi.

— Mă bucur din inimă să te cunosc personal, domnule căpitan Farrow, zise Henricksen.

— Atunci sper că nu vei răspândi în lume vestea întâlnirii noastre, răspunse Farrow, râzând.

— Mă crezi oare spion? făcu celălalt aproape supărat. Să n-ai nici o grija, noi ne bucuram chiar, când aflăm că ai scăpat de urmăritorii d-tale – dar ce spuneai de căpitanul Robber? Acesta s-a înecat doar cu prilejul unei vânători de balene.

— Nu, domnule căpitan, el şi fiul său se afla pe bordul submarinului meu. Dacă vă aplecaţi peste parapet le puteţi strânge mâinile.

Henricksen făcu întocmai şi deoarece reflectorul fusese stins, strigă în jos, spre submarin:

— Allo, unde eşti, Jack Robber? E adevărat că trăiţi?

— E adevărat! răspunse bătrânul englez şi se căţără pe puntea norvegianului, urmat de fiul său.

Henricksen îl privi înmărmurit o clipă, apoi îl întinse amândouă mâinile şi strigă:

— Nu, nu e nici o amăgire, te recunosc bine. Trebuie să fi trecut prin multe, Jack, căci te-ai schimbat grozav. A! Uite-l şi pe Tim. Vino sa te îmbrăţişez, flăcăule! Unde aţi fost atât amar de vreme?

— Pe o insulă pustie, Knut. Am fost atacaţi de balene, care ne-au distrus barca în care ne aflam. Dar în loc ca oamenii mei să mă salveze, au luat-o Ia fugă şi m-au lăsat luptându-mă cu valurile împreună cu fiul meu. Bănuiesc că timonierul secund de fie atunci, William Hunter, a răsculat echipajul şi m-au lăsat în voia soartei. Am aflat de la domnul căpitan Farrow că „Queen Victoria” a mea mai brăzdează apele acestea şi face vânătoare de balene.

— Aşa e, dragă Jack. Dar să mergem în cabina mea şi sa sărbătorim revederea la un păhărel de whisky şi d-ta, domnule căpitan Farrow. Ah, iată-l şi pe fiul d-tale, George, de care am auzit atâtea. Urcă-te tinere, vreau să-ţi strâng mâna şi d-tale.

Henricksen era în culmea fericirii. Îşi duse oaspeţii în cabina sa şi

porunci bucătarului să pregătească ceva bun.

— Aşa dar, dragă Jack, lucrurile stau după cum urmează: William Hunter acela s-a înapoiat la San Francisco, aducând vestea că v-aţi înecat amândoi. Adăugă ca aţi fost scoşi din apă, dar că aţi murit după două ceasuri. Cu puţin înainte de a-ţi da sfârşitul, zicea el, l-ai fi rugat să poarte de grijă fiicei tale şi să ia el comanda vasului. Fiica ta a plâns, până l-au secat lacrimile, totuşi când Hunter a căutat s-o mângâie în felul lui, ea îi respinse, dar respectând ultima ta dorinţă i-a lăsat comanda vasului tău. Fireşte că individul acesta a lucrat mereu după metoda sa şi frumoasa ta „Queen Victoria” şi-a pierdut repede reputaţia printre ceilalţi baleniere. Nimeni nu mai vroia să aibă de-a face cu Hunter sau echipajul său, deşi toţi aveau bani din belşug.

Acum vreo opt săptămâni fiica ta a dispărut fără urmă într-o bună zi. Hunter a răspândit zvonul că ă pornit să facă o călătorie, dar nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

— Ce, fiica mea a dispărut? strigă Jack Robber. Ah! Dacă pun mâna pe ticălosul acela de Hunter, îi arăt eu! Spune, Knut, când ai văzul ultima oară vasul meu şi unde a fost asta?

— Cred că în momentul de faţă cutreieră apele acestea, Jack, după cum am aflat de curând. Se zice ca ar fi pe aici cârduri întregi de balene, ceea ce m-a făcut şi pe mine să pornesc încoace.

— E adevărat, căpitane Henricksen, râse Farrow. Am văzut şi noi un astfel de cârd. Trebuie să se aţie la nord-vest de aici.

— Atunci n-am fost greşit informat, răspunse norvegianul. Dar acum voi renunţa la balene şi-ţi pun la dispoziţie vasul meu, dragă Jack, ca sa dai de urma lui Hunter acela.

— Îţi mulţumesc şi primesc cu dragă inimă, dragă Knut. Fiul meu vrea să rămâie însă pe submarinul căpitanului Farrow, care mi-a făgăduit şi el sprijinul său. Aş vrea să ştiu numai unde se află fiica mea. Crezi că e pe bordul lui „Queen Victoria”?

— Probabil că se aflase acolo, dar acum nu cred să mai fie. Poate că Hunter a debarcat-o undeva.

— Ticălosul! Crede că m-am înecat, dar voi apare ca răzbunător în faţa lui. Ce facem acum Knut?

— Propun să pornim spre nord-est, în căutarea vasului tău. Hunter are numai 12 oameni şi cu ăştia sfârşim noi repede. „Dox”-ul căpitanului Farrow e mai rapid ca baleniera mea, aşa că va găsi vasul mal curând ca mine. În cazul acesta te-aş ruga să-mi dai o radiogramă, domnule căpitan. Să ne înţelegem asupra unul semn convenţional, ca să nu priceapă ordine.

În clipa asta se ivi un marinar în cabină şi vesti că în depărtare se zăresc luminile unui vapor. Toţi urcară îndată pe punte, dar deşi aveau ocheane bune, nu putură recunoaşte ce fel de vas era.

Mă voi apropia cu „Dox”-ul şi voi cerceta, zise Farrow.

— Fiul d-tale mă va însoţi, domnule Robber. De va fi „Queen Victoria”, vă voi da de ştire imediat.

— Bine, domnule căpitan Farrow, vă voi urma cât voi putea repede – zise Henricksen.

După câteva minute submarinul spintecă cu repeziciune valurile, îndreptându-se spre vasul care se zărea în deportare. Nu mergea prea repede şi Farrow nădăjduia să-i ajungă într-un ceas.

Se apropiau din nou de insulele Kermadec şi cât p-aci s-ajungă vasul dinaintea lor, când deodată acesta îşi stinse luminile şi dispăru fără urmă.

— Că doar nu s-o fi scufundat, domnule căpitan, zise Tim Robber, care stătea şi el pe punte.

De scufundat în nici un caz nu s-a scufundat, domnule Robber, dar cred că în faţa noastră, colo, se află câteva insuliţe. Poate că s-a dus spre una din ele, ca să rămâie peste noapte acolo. Într-o jumătate de ceas vom ajunge şi noi la locul unde a dispărut vasul.

Submarinul îşi urmă drumul cu viteză redusă. Toţi stăteau liniştiţi pe punte şi observau apa dinaintea lor. Aşteptau în fiecare clipă să vadă ivindu-se o insulă, dar când răsări şi luna, învăluind în lumina marea, nu văzură pe tot cuprinsul ei nici un petec de pământ. Ajunseră la locul unde dispăruse vasul; de jur-împrejur era numai apă – nu se vedea nici o ascunzătoare unde să se fi putut piti vaporul.

— Nu mai pricep nimic, zise căpitanul. Am văzut doar lămurit luminile, trebuie să fi fost un vas mare.

Tată, poate că au vrut sa fie prevăzători, îşi dădu cu părerea George. Căpitanul a văzut desigur luminile vasului lui Henricksen şi a observat că a luat direcţia spre el. Atunci ca să se ferească de o întâlnire, a stins propriile sale lumini şi a luat alta direcţie.

— Dar atunci tot trebuie să mai vedeţi vaporul, care nu poate să fie departe. Ce s-a întâmplat, Rindow, ai văzut ceva?

— Mi s-a părut că a ţâşnit o flacăra colo la apus de noi, răspunse primul ofiţer. Poate că vasul a ancorat undeva prin locurile acelea.

— Atunci trebuie să fie şi acolo insule, Rindow, zise căpitanul.

— Aşa e, sunt însă cam mici şi nelocuite. Sa iau direcţia într-acolo?

— Da, căci nu putem rămâne pe loc. Vasul dinaintea noastră s-a făcut suspect şi cred că am dat de o urmă a lui „Queen Victoria”.

— Dar Hunter n-avea nevoie să stingă luminile – zise George – căci nu ştie încă despre cei doi Robber că mai sunt în viaţă.

— Atunci o fi învârtind altceva pe aici, răspunse căpitanul. Vezi tu… insulele acelea mici din faţa noastră n-au fost încă cercetate toate, pentru că… nu poţi avea nici un folos. De sigur, că sunt acolo şi sălbatici şi cu aceştia Hunter, face afaceri. Le-o fi aducând mărfuri din oraş şi ia în schimb altceva. Poate că vinde şi… femei.

— Domnule căpitan, te gândeşti la sora mea? strigă Tim Robber

îngrozit.

— Nu pot să ştiu nimic hotărât. Poate că o găsim pe sora dumitale pe aici undeva.

— Poate ca a devenit zeiţa albă a vreunui trib.

— Domnule căpitan, înaintea noastră se află câteva insuliţe care nu-s trecute pe harta de navigaţiei zise Rindow deodată, să le ocolesc? Poate că dăm fie vaporul acela.

— Bine, fă şi aşa, dar ţine-te la distanţă.

III.
FLOAREA ALBA.

SUBMARINUL ÎŞI URMĂ DRUMUL ÎNCET. Toţi stăteau pe punte, cu ocheanele îndreptate spre insuliţe. Rindow le ocoli la oarecare distanţă, dar nu găsiră nici urmă de vasul misterios.

La mare depărtare, zăriră în sfârşit alte două insule, una mai mare şi alta mai mică. Rindow porni îndată spre ele şi încă înainte de a ajunge, marinarii putură să-şi dea seama că cea mai mare era împădurită, în vreme ce a doua era formată din stânci.

Când Farrow ajunse cu „Dox"-ul la vreo cincizeci de metri de cea mai mare, văzu în faţa lui un golf destul de lat ca să îngăduie trecerea unei baleniere.

— Dacă e destul de adânc, vom intra înăuntru, Rindow – zise Farrow către primul său ofiţer. Presupun că am descoperit aici o ascunzătoare. Ia să măsoare Petre adâncimea la capătul vasului.

Ordinele fură executate. Uriaşul găsi o adâncime de zece metri şi nici direct la intrare nu era mai mică.

Să încercăm, Rindow.

— Nu cred ca apa să scadă mai încolo. Dar băgare de seamă!

Căpitanul se duse şi el la capătul vasului, unde Petre se mai îndeletnicea cu măsurarea adâncimii. Aceasta rămânea neschimbată şi după câteva clipe „Dox"-ul dispăruse înăuntru.

Deodată se ivi în fata marinarilor un lac mic, închis de jur-împrejur de stânci. Rindow comandă imediat stoparea maşinilor şi arătă spre dreapta unde se zăreau, în lumina lunei, contururile unui vapor.

— Sa acostăm la stânga, dragă Rindow. Şopti căpitanul către primul său ofiţer. Cred ca nu se afla nici un om pe bordul vaporului, dar trebuie să-l cercetăm mai întâii. Eu cu George, doctorul Bertram, Petre şi cinci marinari vom coborî şi cerceta împrejurimile. În vremea asta d-ta poţi părăsi lacul ca să vezi ce e cu baleniera lui Henricksen. Ar fi bine dacă ar veni şi el încoace.

Marinarii fură repede traşi la sorţi şi când „Dox"-ul acostă la un platou de stâncă ce ieşea în afară, căpitanul cu oamenii săi coborâră cu grabă de pe vas.

Tim Robber se alătură şi el, după ce Farrow le dădu arme.

În timp ce căpitanul cerceta împrejurimile, submarinul ieşi înapoi afară din strâmtoare. Deodată George se opri şi îşi încordă auzul. Din depărtare auzea lămurit zgomote ciudate. Păreau sunete de tobă şi din când în când i se părea ca aude un strigăt slab.

— Acolo trebuie să fie sălbateci, zise căpitanul încet. Poate că albii sunt acum la ei şi se sărbătoreşte primirea lor. Să mergem mai întâi la vapor şi să-l cercetăm. Domnul Robber va trebui sa ne spuie în primul rând dacă e într-adevăr „Queen Victoria”, altminteri n-avem voie să dăm atacul.

Se furişară încet înainte şi ajunseră curând în apropierea vaporului misterios. Abia aruncă o privire asupra lui, că Tim Robber strigă:

— Domnule căpitan, e într-adevăr „Queen Victoria”. Păcat că nu e tata aici, că şi-ar fi reluat imediat vasul.

— Asta o poţi face şi d-ta, domnule Robber.

— Ai fost prim-timonier pe el şi afară de asta eşti fiul proprietarului. Dacă nu întâlnim nici un om pe dânsul, îi vom scoate pur şi simplu de acolo şi vom ancora în larg, ca să-l ferim de primejdii. Atenţiune, fiţi liniştiţi, cred că sunt totuşi oameni pe vapor.

Auzeau lămurit paşi, sus, pe punte. Rămăsese probabil o santinelă şi Farrow se gândea cum ar putea să o înlăture cât mai repede. Atunci se apropia Petre Uriaşul de el şi-l întrebă dacă să ia pe seama lui doborârea sentinelei.

Căpitanul încuviinţă. Petre făcu un semn lui George, fără de care nu întreprindea niciodată nimic şi amândoi se furişară până la puntea de legătură cu uscatul, aşteptând acolo până ce sentinela, în mersul ei, se îndepărtă iarăşi. Se urcară apoi repede pe vapor şi se pitiră acolo îndărătul unui colac mare de frânghii. Sentinela trecu fără să bănuiască nimic şi deodată se prăbuşi la pământ. Uriaşul îl înhăţase de gât, lăsându-l în nesimţire.

— Ei, Tom, ce s-a întâmplat? se auzi deodată un glas dinspre scara care ducea înlăuntrul vasului. M-ai chemat?

În acelaş timp se ivi un al doilea bărbat, care-şi roti privirea în toate părţile. Îi mai strigă de două ori pe Tom, dar neprimind nici un răspuns, porni spre puntea de legătură cu uscatul, ca să coboare spre ţărm. Petre îl înhăţa şi pe el şi după câteva clipe zăcea întins lângă camaradul său.

— Să mergem jos sa cercetăm vaporul, şopti George lui Petre.

— N-ar fi mai nimerit să-l chemi pe domnul căpitan? E mai bine dacă suntem mai mulţi. Poate cu dorm acolo jos câţiva oameni şi numai Hunter ăla s-a dus pe uscat.

— Ar dura prea mult, Petre, până sa vie tata. Noi amândoi suntem destul de voinici ca sa doborâm tot echipajul. Haide să isprăvim repede.

Fără să aştepte răspuns, se repezi pe scară, aşa că Uriaşul trebui să-l urmeze. Tânărul aprinse îndată lampa de buzunar şi lumina cabinele la rând, dar nu dădu de nimeni. În cabina căpitanului, se aflau pe masă câteva hârtii, pe care George le cercetă în grabă. Cu prilejul acesta îi atrase luarea-aminte o schiţă care nu putea reprezenta decât o insulă. O vâri în buzunar, apoi se înapoie sus, împreună cu Petre şi-l strigă încet pe tatăl său. Nu dură mult şi căpitanul ocupă vasul cu oamenii săi şi dădu îndată poruncă Să se puie în funcţiune motoarele şi să se dezlege odgoanele. Vroia să ducă vasul în siguranţă.

Tim Robber stătea cu ochii scânteietori la cârmă şi conduse vasul spre ieşire.

La oarecare depărtare de insulă, văzură luminile balenierei norvegiene, care se apropia acum cu băgare de seamă. Tim Robber aprinse şi el lămpile de poziţie. Curând cele două vase erau unul lângă altul şi căpitanul Robber puse piciorul, fericit pe vaporul său, drag.

Tocmai acum îşi reveniră în simţiri cei doi prizonieri. Jack Robber recunoscu într-unşii pe doi foşti marinari ai săi pe care vroia să-i ia la rost imediat. Era şi Henricksen de faţă şi-i sfătui să le dea mai întâi o bătaie zdravănă.

Cei doi săriră în sus, speriaţi, când recunoscură pe fostul lor căpitan, pe care-l credeau mort. Acesta îi privi sfredelitor, apoi întrebă:

— Unde William Hunter?

— S-a dus cu toţi oamenii pe uscat ca să-l viziteze pe căpetenia Yorik.

— Ce vor de la el?

— Nu ştiu, domnule căpitan, căci nu ne-a destăinuit nimic până acum. Eu şi cu Tom trebuia să rămânem totdeauna pe vapor.

— Unde e fiica mea?

Cei doi prizonieri nu răspunseră. Întrebându-i din nou şi neprimind răspuns nici de data asta, Robber făcu un semn fiului său şi zise:

— Tim, îi vom spânzura colo sus; n-are nici un rost să ne pierdem vremea cu ei dacă nu vor să mărturisească nimic.

Tim Robber încuviinţă din cap.

— Da, tată – zise el apoi – ai dreptate. Am şi pregătit două funii trainice şi voi îndeplini cu plăcere porunca ta. Dacă însă cei doi ticăloşi ne-ar fi destăinuit ceva cu privire la sora mea, te-aş fi rugat să fii milos cu ei şi să-i laşi în plata Domnului.

— Ia încearcă de-i întreabă şi tu, poate că ţie au să-ţi răspundă.

— Îi voi întreba, dar abia când vor începe să se bălăbănească de funie. Mister Petre, n-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor la treaba asta?

Uriaşul se apropia repede, înhăţă pe unul din prizonieri şi-l aşeză în picioare. Într-o clipită Tim Robber îi trecu laţul în jurul gâtului şi

celălalt capăt îl petrecu pe după o grindă. Pe urmă, după ce strânse bine funia, întrebă pe prizonieri:

— Aşa dar, unde e sora mea? O singură dată te întreb şi dacă nu-mi răspunzi, s-a isprăvit cu tine.

— William Hunter a răpit-o, domnule Robber, mărturisi individul. Credem că se află la sălbatecii ăştia de aici. Hunter e bun prieten cu căpetenia, îi aduce mereu fel de fel de mărfuri.

— Aşa dar, zici că s-ar afla pe insulă. Bine, daca o găsim în viaţă atunci veţi fi liberi amândoi. Dar vă vom lăsa pe insula unde am trăit cu tata şase ani de zile. Poate veţi avea mai mult noroc şi vă veţi salva mai repede decât noi. Dacă n-o vom găsi însă pe sora mea ştiţi ce vă aşteaptă. Vă voi spânzura împreună cu toţi complicii voştri.

Jack Robber încuviinţă cele spuse de fiul său, apoi puse să fie duşi în interiorul vasului cel doi prizonieri. Tatăl şi fiul cercetară tot vasul. Găsiră multe mărfuri destinate schimbului şi rămaseră încredinţaţi că William Hunter făcea negoţ cu diferite triburi şi părăsise cu totul negoţul cu balene.

Farrow propuse ca cei doi Robber şi căpitanul Henricksen să-l însoţească pe submarinul său, deoarece mai vroia să debarce odată pe insulă; prima lovitură Ie izbutise şi poate aveau noroc acum sa puie mâna pe Hunter şi s-o elibereze pe fiica lui Robber.

Toţi fură de aceiaşi părere şi în vreme ce balenierele rămaseră la oarecare depărtare de insulă. „Dox”-ul mai trecu odată prin strâmtoare, spre lac şi căpitanul Farrow debarcă cu zece marinari care aveau să-l însoţească prin desiş la lagărul sălbatecilor.

De la locul unde ancorase „Queen Victoria”, ducea prin pădure o potecă îngustă, pe care păşiră acum cu toţii. Căpitanul porni în frunte, cu revolverul în mână, urmat de George şi Petre.

Poteca făcea multe cotituri şi după ce merseră timp îndelungat, văzură printre copaci şi tufe lumină şi cunoscură îndată două focuri mari de lagăr, în jurul cărora stăteau vreo doisprezece albi şi douăzeci de sălbateci. Păreau că puneau la cale o afacere, căci un sălbatec gros, care arăta să fie căpetenie şi se împotrivea mereu să primească condiţiile pe care i le punea albul, William Hunter.

Albii aduseseră lucruri de tot soiul. Hunter scotea necontenit fel de fel de obiecte din doi saci desfăcuţi: stofe, mărgele, oglinzi şi chiar pălării. Sălbatecii priveau cu ochi lacomi obiectele, dar când Hunter spunea ceva, căpetenia clătina capul.

Căpitanul Farrow înţelese situaţia dintr-o privire repede. Erau acolo douăzeci de sălbateci pe care i-ar fi putut învinge lesne, dar cei doisprezece albi nu erau deloc duşmani de dispreţuit. El cu însoţitorii săi erau numai şaptesprezece la număr şi s-ar fi iscat o luptă înverşunată dacă ar fi pornit cu arma în mână împotriva lor.

De aceea dădu comanda să se pregătească granatele cu gaze; el

însuşi purta două din aceste granate şi spuse lui George şi lui Petre s-arunce în acelaş timp cu el, pentru ca nici un potrivnic să nu scape.

După câteva clipe minunatele granate şuierară prin aer. Albii şi sălbatecii duseră îndată mâna la arme, dar înainte să poată face vreo mişcare granatele explodară şi cei din jurul focurilor căzură la pământ.

— Acum trebuie să aşteptăm o jumătate de ceas, zise căpitanul, adresându-se celor doi Robber şi lui Henricksen. După asta vom porni să cercetăm prin lagăr şi vom încerca să găsim şi femeile, căci aici nu le văd. De sigur că împreună cu ele va fi şi domnişoara Robber. Farrow ceru însoţitorilor săi sa vorbească încet deoarece era de părere ca mai puteau fi sălbateci în pădure. Aşteptară în linişte jumătate de ceas, până ce căpitanul dădu semnalul pornirii spre altar.

Când ajunseră acolo nu găsiră decât pe oamenii leşinaţi din jurul focurilor. Deoarece nu se vedea nici un fel de colibe aici, Farrow fu încredinţat că adevăratul lagăr trebuie să afle în altă parte.

Tocmai vroia să pornească mai departe, când deodată băgă de seamă lipsa lui George şi a lui Petre. Îi strigă pe nume, dar nu primi răspuns.

Un simţimânt de frică îi cuprinse. Descoperise el o potecă ce ducea de la acest lagăr în mijlocul insulei, dar George şi Petre n-au putut apuca pe ea, altfel i-ar fi văzut.

— Trebuie să pornim pe poteca asta – hotărî el în cele din urmă. Prizonierii noştri nu se trezesc până mâine seară.

Spunând acestea intră pe potecă şi o luă la picior. După un sfert de ceas ajunse într-un lagăr presărat cu colibe, dar nu văzu nici ţipenie de om acolo. Adăposturile erau goale.

*

George şi Petre se îndepărtaseră puţin de lagăr, deoarece tânărul descoperise o potecă lăturalnică pe care vroia s-o cerceteze în treacăt. Deodată, dânsul avu impresia că se ivise ceva negru în faţa sa şi vroia să-l previe pe Uriaş.

— Dar înainte ca să poată rosti o vorbă, fu înhăţat de numeroase mâini. Aceeaşi soartă o avu şi Petre; după câteva minute zăcea legat şi cu căluş în gură alături de tânărul său stăpân.

Cei doi camarazi fură ridicaţi apoi pe sus şi misterioşii duşmani se îndepărtară cu paşi repezi. Nu se îndreptară însă spre lagărul unde se aflau colibele, ci spre ţărmul unde stăteau pregătite trei kanu-uri lungi.

Doi sălbateci alergară însă în lagărul femeilor şi le preveni. În câteva minute, lagărul fu pustiu, deoarece fugiseră într-un desiş de nepătruns.

Patru sălbateci urcară într-un kanu cu cei doi prizonieri leşinaţi şi vâsliră repede. Ţinta lor era insula cea mai apropiată, care era foarte

stâncoasă şi de aceea nu fusese cercetată de căpitanul Farrow.

Când sălbatecii debarcară, îi ridicară din nou pe sus pe George şi Petre şi-i duseră pe poteci stâncoase, până ajunseră într-o trecătoare, ai cărei pereţi erau atât de drepţi încât nici un om nu s-ar ti putut căţăra pe ei. În fund se afla o peşteră, în faţa căreia sălbatecii îi lăsară jos pe prizonieri.

George şi Petre îşi reveniră în simţiri, dar căluşurile îi împiedecau să ţipe. Unul din sălbateci îi mai strigă ceva într-o englezească stricată, din care George nu înţelese decât cuvintele: „floare albă”. Apoi sălbatecii se făcură nevăzuţi. George observase că fuseseră cuprinşi de oarecare spaimă, când intraseră în trecătoarea aceasta.

Cu ajutorul lui Petre încercă să-şi slăbească legăturile de la mâini, ceea ce izbuti şi în curând avea mâinile libere; nu trecu mult şi erau amândoi cu totul liberi.

— Aş dori să ştiu unde ne-au târât sălbatecii aceştia – zise tânărul. Îmi fac impresia că vor să ne jertfească. Poate ca sălăşluieşte aici vreo fiară.

— Domnule George, sălbatecii nici nu s-au gândit sa ne ia armele. Dacă se afla într-adevăr o fiara pe aici o vom împuşca. Mai am şi o granata cu gaze la mine.

— Minunat, dragă Petre, atunci nu avem de ce ne mai teme. Tata va observa lipsa mea şi va pune totul în mişcară ca să ne găsească. Ia să-ncercăm, nu gătim vreo ieşire de aici.

Abia făcură câţiva paşi, că auziră un ţipăt de spaimă îndărătul lor. Duseră repede mâinile la arme, dar când se întoarseră brusc, se treziră faţă în faţă cu o tânără fată, care îi privi cu mirare.

George îşi recăpătă cel dintâi sângele rece şi zise:

— Ah, Petre, cred că am găsit-o pe domnişoara Robber, pe care o căutăm.

— M-aţi căutat, domnilor? întrebă fata.

— E drept că mă numesc Robber, dar cum se face de mă cunoaşteţi?

George îşi spuse numele. Bucuroasă, fata se apropia şi întinse mâna.

— Am auzit multe despre d-ta şi tatăl d-tale, domnule Farrow, dar te rog să-mi răspunzi mal întâi la întrebarea cum ai ajuns să mă cauţi aici. Sunt socotită drept sfântă, oamenii mă numesc „floarea albă” şi mi se aduce tot ce poftesc, numai ca să nu-mi pierd buna dispoziţie. Dacă fac o mutră întunecată, sălbatecii se întristează. Dacă râd, însă, atunci se bucură şi cântă. Vin aici din trei în trei zile.

— Domnişoară Robber, trebuie să-ţi vestesc ceva care te va bucura mult. Crezi desigur, că tatăl şi fratele d-tale s-au înecat…

— Domnule Farrow, spune repede te rog: trăiesc amândoi? îl întrerupse fata.

— Da, domnişoară, trăiesc şi sunt aproape. Am recucerit „Queen Victoria” şi l-am luat prizonier pe Wlliam Hunter. Numai pe d-ta nu te-am putut găsi. În întunericul nopţii sălbatecii m-au atacat şi pe mine şi pe însoţitorul meu şi ne-au adus aici. Poate îmi poţi spune ce vor să facă acum cu noi?

— Ah, domnule Farrow, sălbatecii aceştia au fost întotdeauna buni cu mine… poate că vor să-mi aducă o jertfă. Aţi avut noroc că v-au adus la mine… la „floarea albă”. Când vor veni mâine sălbatecii, voi face în aşa fel, ca şi cum m-ar fi bucurat jertfa aceasta.

— Căci de aici nu puteţi fugi, am încercat şi eu zadarnic în câteva rânduri. Numai sălbatecii cunosc intrarea tăinuită spre această trecătoare.

— William Hunter a fost vreodată pe aici, domnişoară Robber? întrebă George.

— Nu, slavă Domnului! Sălbatecii nu i-ar îngădui, căci trecătoarea asta e sfântă pentru ei.

— Cum ai ajuns pe insula asta domnişoară? Am întâlnit în drum un căpitan cu numele de Henricksen, care ne-a înştiinţat despre dispariţia d-tale. Tatăl d-tale e foarte îngrijorat.

IV.
ÎN CAPCANĂ.

— **VINO TE ROG CU MINE ÎN PEŞTERA MEA,** domnule Farrow. Acolo putem sta de vorbă mai bine. Îţi voi povesti prin câte am trecut de când am aflat de moartea fetei. Credeam mereu că Hunter spune adevărul, până mi-am dat seamă – prea târziu, din păcate, că mă minte.

George şi Petre o urmară şi peste câteva clipe şedeau cu toţii în peşteră, dar în aşa fel incit sa poată cuprinde cu privirea trecătoare, luminata de lună.

— Într-o zi – începu fata – William Hunter se înapoie la San Francisco şi îmi vesti moartea tatălui şi a fratelui meu. Spunea că au fost atacaţi de o balenă, care sfărâmă barca în care se aflau, aşa fel că se înecară amândoi. Izbuti să-l pescuiască pe tata, dar curând după aceea îşi dădu sfârşitul. Cu puţin înainte de moarta l-ar fi rugat să se îngrijească de mine, luându-mă de soţie şi să păstreze pentru el „Queen Victoria”.

La început nu ştiam ce să fac. În cele din urmă am predat lui Hunter vasul, care făcu diferite călătorii cu el. Se înapoia însă întotdeauna cu buzunarele goale, spunând că n-a avut noroc la pescuit şi eu începui să mă gândesc să aleg pe altcineva, care s-ar fi îngrijit mai mult de interesele mele.

Înainte de ultima sa călătorie Hunter veni la mine şi-mi apuse că

avea dovezi sigure că tatăl meu trăieşte. Îmi ceru să fac împreună cu el călătoria, ca să mă încredinţez singură de lucrul acesta.

Acum opt săptămâni am pornit la drum şi am ajuns cu bine în Oceanul Pacific. Hunter debarcă pe o insulă singuratică şi se duse s-o cerceteze numai cu oamenii săi. Se întoarse abia către seară şi-mi povesti că descoperise o colibă, în care se părea că locuieşte un alb – şi ţinu să mă ducă îndată acolo. La început m-am împotrivit să merg singură cu el prin întuneric; dar deoarece aveam la mine un revolver, m-am lăsat convinsă. Ajunserăm într-un lagăr părăsit şi înainte să-mi dau bine seama unde mă aflu, mă simţii înhăţată ţi legată. Hunter stătea lângă mine şi râdea. Mă predase sălbatecilor. Credeam că soarta îmi e pecetluită, dar în curând văzui că eram tratată ca o sfântă. După ce Hunter plecă, fui adusă pe insula asta, unde am trăit până azi o viaţă foarte plăcută. Am mâncare bună şi sălbatecii nici nu se ating de mine. Sarcina mea e să le zâmbesc prietenos; să-i vezi atunci cum se bucură ca nişte copii. Din păcate nu cunosc limba lor, altminteri i-aş fi rugat de mult să-mi redea libertatea. Lui Hunter i-am jurat însă răzbunare şi cred că voi avea prilejul în curând să-i arunc în faţă dispreţul meu.

— În curând va veni şi clipa aceasta, domnişoară Robber, zise George, căci nădăjduiesc că vom pleca de aici în zorii zilei. Dacă nu vom găsi ieşirea, atunci mă va căută tatăl meu. Va găsi el mijloace să-l silească pe căpetenie să-i spună unde mă aflu.

Până se lumină de ziuă stătură de vorbă în peşteră. Când se făcu lumină afară, domnişoara Robber zise:

— Acum trebuie să vă ascundeţi în peşteră, domnilor, căci în curând vor veni doi sălbateci să-mi aducă mâncarea.

George şi Petre se duseră până în fundul peşterii unde rămaseră în aşteptare. După câteva minute numai văzură de după o stâncă ivindu-se doi sălbateci, care se apropiară încet de peşteră şi puseră jos în faţa ei un fel de coş. Apoi se înapoiară repede, fără să întoarcă măcar capul. Tânăra fată râse.

— Au văzut că lipesc cei doi albi, domnule Farrow – zise ea – şi şi-au zis că i-am luat în puterea mea. Oare va face plăcere, sa mâncăm acum ceva. În coş sunt fructe minunate şi peşti prăjiţi.

Fireşte că cei dai oaspeţi nu refuzară şi în curând coşul se goli. George luase bine seama pe unde dispăruseră sălbateci şi ceru fetei şi lui Petre să-l urmeze.

Curând ajunseră la locul de unde se iviseră sălbatecii. Îndărătul unei stânci ieşite în afară se afla o alta bucată de stancă, închizând o trecătoare largă de numai jumătate de metru. Era cu neputinţa ca sa îndepărteze blocul acesta. Îşi sleiră puterile amândoi.

Deodată Petre scoase o fluierătură, se aplecă şi împinse dedesubtul blocului de stâncă un al doilea, mai mic. Se ivi o deschizătură, destul

de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Bravo, Petre! exclamă tânărul. Nu mi-aş fi închipuit că uşa e colo jos. Mă voi strecura eu înainte ca să văd dacă nu e vreo sentinelă afară. Să mă urmezi numai când te voi chema.

Petre încuviinţă. Îi lăsa pe George să facă precum vroia şi rămase în aşteptare. Dar când văzu că timpul trece fără ca tânărul să dea vreun semn de viaţă, fu cuprins de îngrijorare. Spuse domnişoarei Robber să-l aştepte şi se strecură şi el prin trecătoarea îngustă.

Abia străbătu insă patru metri că pământul începu să-i fugă de sub picioare şi se prăbuşi într-o prăpastie. Căzu pe moale şi anume pe un om: pe George, care se rostogolise înaintea Lui şi care tocmai se trezea din leşin. Tânărul căzuse în cap şi acum simţea dureri îngrozitoare.

Se găseau într-un soi de groapă, lungă de cinci metri şi lată de patru, care n-avea nici o ieşire.

De jur-împrejur se înălţau pereţi drepţi, pe care nu te puteai căţăra.

Am căzut într-o cursă, domnule George, zise Uriaşul.

— Ar mai lipsi ca domnişoara Robber să-şi piardă răbdarea aşteptând şi să ne pomenim cu ea aici jos. De ieşit nu mai ieşim căci se pare c-am nimerit în vatra unui crater stins.

— Aşa m-am gândit şi eu, Petre. Ia stai, mi se pare că vine şi domnişoara Robber! S-o prindem în braţe, ce să nu-i se întâmple ceva. A! Petre, uite că vine!

Un ţipăt uşor răsună deasupra lor. Uriaşul întinse mâinile şi o prinse pe fată.

— Ce e asta domnule Farrow? întrebă ea, năucă. Unde ne aflăm? Nu mai putem ieşi de aici?

— Nu prea cred, domnişoară. Se pare că am căzut într-o capcană.

Tânărul aprinse lampa de buzunar şi plimbă lumina în juru-i. Deodată scoase o exclamaţie de bucurie. În ungherul din fund era o gaură îngustă, prin care s-ar fi putut strecura poate. Nu ştia unde duce, dar mai bine era să caute ieşirea acolo decât să încerce s-ajungă sus.

George se lăsă în genunchi şi lumină în gang, apoi se târî înainte, încet de tot, căci era foarte strâmt locul.

După ce trecu de o cotitură, văzu înaintea sa lumina zilei. Răsuflând uşurat se opri câteva clipe apoi porni mai departe şi ajunse în cele din urmă la capătul gangului. În faţa lui se întindea marea şi dedesubtul lui, în adâncime, văzu o trecătoare unde care forfoteau sălbateci. Încoace fugiseră deci femeile şi copiii, când tatăl său cerceta cealaltă insulă.

George se afla acum pe un mic platou de stâncă, la vreo douăzeci de metri deasupra sălbatecilor. Ar fi putut să coboare de aici, căci ieşiturile stâncii formau ca un fel de trepte.

— Dar atunci ar fi căzut în mâinile sălbatecilor, printre care se

aflau vreo zece bărbaţi. Singura posibilitate era să se urce şi mai sus şi sa caute acolo un drum pe unde să poată fugi.

Mai întâi trebuia să se înapoieze Ia Petre şi domnişoara Robber, ca să le dea de veste. Micul platou îi îngăduia să se întoarcă şi peste câteva clipe dispăru iar în gangul pe care-l străbătu acum mai lesne.

Ajungând la tovarăşii săi le povesti cum stau lucrurile şi Petre dispăru cel dintâi în gang, urmat de tânăra fată şi de George.

Deoarece platoul era prea mic ca să încapă toţi pe el. Uriaşul trebui să se caţere îndată mai sus. Mai erau zece metri până la pisc şi după zece minute numai îl atinse. Domnişoara Robber ieşi pe platou şi ea; George îi ceru să urce, iar el o urmă imediat, ca s-o sprijine la caz de nevoie.

Ajunseră în sfârşit în vârf şi Petre îi trase spre el. Răsuflând uşurat îşi rotiră privirile în toate părţile. Vedeau a doua insulă unde ancorau cele două vase şi mai vedeau submarinul în micul lac al insulei.

Spre nord mai descoperiră o insuliţă, care era însă atât de îndepărtată încât malurile ei se vedeau nelămurit.

— Domnule George, dac-am putea ajunge jos suntem salvaţii zise deodată Petre.

— Vezi colo cele două Kanu-uri? Dacă izbutim să ne îmbarcăm în ele, sălbatecii nu ne-ar mai putea ajunge. Ah, tatăl d-tale a pus marinarii să ducă pe submarin prizonierii albi, probabil ca vrea să-i transporte pe „Queen Victoria”. Se trezesc doar abia la noapte.

George încercă să se facă observat prin semne, dar depărtarea era prea mare.

Porniră în drum pe coama stâncii, zăriră deodată dedesubtul lor trecătoarea „floarei albe” şi văzură acolo mulţi sălbateci, care cercetau de zor peştera şi crăpăturile stâncilor. Probabil că observaseră lipsa „floarei albe” şi nu ştiau unde ar putea fi.

Tot înaintând de-a lungul crestei, George găsi un loc potrivit pe unde se putea cobori.

Petre îşi dădu drumul cel dintâi şi ajunse cu bine pe ţărm. Când însă ceilalţi doi ajunseră la jumătatea drumului. Uriaşul scoase deodată un strigăt. George nu se putea întoarce, astfel că nu putea observa că cinci sălbateci se iviseră pe neaşteptate şi-l înhăţară pe Petre. Acesta mai putuse scoate strigătul, apoi gura îi fu închisă de un căluş.

George se opri şi când fu în stare s-arunce o privire în jos, nu mai văzu nici un sălbatec şi nici pe Uriaş.

Urmă să coboare şi atinse ţărmul în acelaş timp cu tânăra fată, dar cum puse piciorul pe pământ, fu înhăţat pe la spate şi trântit jos. Lui nu-i puseră căluş sălbatecii, dar îl legară atât de vârtos în cât nu putea face nici o mişcare.

Înmărmurită de groază, domnişoara Robber se aştepta ca sălbatecii

să se năpustească şi asupra ei. Când aceştia văzură însă chipul ei înspăimântat, căzură la pământ şi murmurară cuvinte neînţelese. Un sălbatec înalt sări în sus, scoase un cuţit mare şi vru să-l împlânte în trupul lui George. Fata ţipă de groază, ceea ce-l făcu pe sălbatec să renunţe la gândul său. Ea se apropia de el, îi luă cuţitul din mână, se aplecă deasupra lui George, îi tăia funiile şi-i zise repede:

— Domnule Farrow, adresează-mi câteva cuvinte cu glas tare şi voi începe să râd şi urmarea va fi că sălbatecii se vor linişti.

Tânărul se ridică repede, se înclină în faţa fetei şi strigă:

— Banda asta ar merita sa fie spânzurată.

Domnişoara Robber se prefăcu că se bucură tare şi izbucni în râs. Sălbatecii săriră îndată în picioare şi se porniră să joace ca nebunii.

Ea mai ţinea cuţitul în mână şi-l căuta acum pe Petre care se află îndărătul unei stânci şi-i tăia şi lui legăturile şi-i scoase căluşul.

După aceia toţi trei fură duşi de sălbateci în jurul stâncilor şi se văzură deodată în trecătoarea unde se aflau femeile şi copiii sălbatecilor. Aproape toţi se aruncară la pământ când o văzură venind pe „Floarea albă” şi nici nu luară în seamă pe cei doi Albi. În fundul văii se afla o colibă mare, spre care fu dusă domnişoara Robber. George şi Petre rămaseră în faţa colibei, când ea dispăru înăuntru.

— Domnule Farrow – se auzi deodată din coliba – înainte de a se înnopta nu putem întreprinde nimic. Sălbatecii păzesc acum cu mare băgare de seamă – ei au văzut că eu nu vreau moartea voastră, aşa că nu vă vor face nici un rău. La noapte va trebui să încercăm să ajungem Ia unul din Kanu-urile acelea, ca să putem fugi repede la vasele care ancorează la ţărmul insulei.

— Ah, îmi pâre ca vine tata! exclamă George în aceeaşi clipa. Vad că sălbatecii devin neliniştiţi şi se dau înapoi.

— E de ajuns sa strigăm de câteva ori ca sa afle căpitanul unde suntem, zise Petre.

— Dar nu e sigur ca e chiar tatăl d-tale. Voi încerca sa ma târăsc până la intrarea văii.

Petre făcu precum spusese, când ajunse însă aproape de intrare, cinci sălbateci i se aşezară în faţă ameninţători. Atunci domnişoara Robber striga în gura mare şi indivizii se dădură îndată în urma, lăsându-l în pace pe Uriaş. Acesta ajunse la intrarea acoperită şi privi prin câteva crăpături. Pe mare, la o sută de metri de el numai trecea… un distrugător francez.

Petre se cutremură. Alergă repede înapoi la George şi vesti descoperirea. Tânărul îl linişti spunându-i că cele două baleniere erau o pavăză pentru submarinul lor, împotriva vasului duşman.

V.
PRIZONIERI LA FRANCEZI.

NU TRECU ÎNSĂ NICI UN CEAS de la ivirea distrugătorului francez, când sălbatecii părură iar înspăimântaţi şi se retraseră de la intrare. George merse el însuşi într-acolo de data asta şi văzu cu groază, afară pe ţărm, vreo douăzeci de marinari francezi care primeau tocmai ordine de la un comandant. Urmarea fu că se împrăştiară pe insulă părând că vor s-o cerceteze cu deamănuntul. Comandantul rămase în apropierea intrării şi vorbi cu un ofiţer. George putea auzi aproape fiecare cuvânt.

— Cele două vase îmi par foarte suspecte, zicea tocmai comandantul.

— Sunt două baleniere care au făcut escală aici, dar povestirile căpitanului Robber par atât de necrezut, încât presupun ca stă în legătură cu vestitul căpitan Farrow. Se spune doar că submarinul său a fost văzut de curând prin apele acestea.

Dar am cercetat cu amănunţime cealaltă insulă şi nu i-am găsit decât pe sălbateci, domnule comandant. Probabil că s-au îmbătat cu vreo băutură tare şi au căzut în nesimţire. Ciudat e numai faptul că şi marinarii albi – fiind răsculaţi – sunt şi ei ameţiţi. Căpitanul Robber a refuzat ajutorul meu şi susţine că prietenul său, norvegianul, îl va ajuta. Vrea să-l predea el însuşi pe prizonieri.

În clipa aceasta se întâmplă ca domnişoarei Robber îi veni să strănute cu putere. Cel doi ofiţeri priviră imediat în sus şi comandantul zise, arătând spre intrarea tăinuită:

— Aici în spate trebuie să fi fost, domnule locotenent. Cheamă repede câţiva oameni încoace. Cred că vom descoperi ceva. Vezi, peretele acesta pare să fie artificial.

Locotenentul strigă ceva spre ţărm. Imediat veniră vreo zece marinari care, la ordinul comandantului lor se apucară să îndepărteze blocurile de stâncă pe care sălbatecii le aşezaseră în faţa intrării. George alergă spre colibă şi dispăru într-unsa, împreună cu Petre.

Nu trecu mult şi marinarii pătrunseră în trecătoare. Sălbatecii se retraseră într-un colt şi se ghemuiră acolo la pământ. George şi Petre însă ieşiră repede din colibă şi-l salutară pe comandant prefăcându-se bucuroşi.

— Aţi venii la timp, domnule comandant, zise George în franţuzeşti. Am fost trimişi de căpitanul Robber al nostru să-i căutam fiica, pe care am şi găsit-o chiar aici – dar sălbatecii au vrut să ne împiedice să părăsim insula.

— Şi unde se afla domnişoara, Robber? întrebă comandantul, bănuitor.

— Aici sunt, domnule.

Tânăra fata ieşi din colibă şi privi zâmbitoare la comandaţii. Acesta o salută milităreşte şi întorcându-se iar spre George, zise:

— Faci parte aşa dar din echipajul balenierei „Queen Victoria”? Îmi dai voie să vă întreb de numele d-tale?

— Domnule comandant, ne aflăm aici pe teritoriu englez, aşa că nu poţi să-mi impui să-ţi răspund. Numele meu n-are nici o legătură cu chestia asta şi nici eu nu ţin să-l cunosc pe al dv.

Comandantul rămase cam surprins. Îi privi acum şi pe Uriaş, apoi zise:

— Te înşeli domnule, dacă crezi că te afli pe teritoriu englez. Insulele acestea nu-s trecute încă pe hărţile marine şi de aceea le iau eu cum în stăpânire, ca francez. Sau ai şi făcut-o, poate, d-ta… ca german?

— Din păcate, nu încă, răspunse George, fără să bănuiască ce cursă îi întindea căpitanul.

— Recunoşti deci că eşti German? întrebă comandantul.

— Da, răspunse tânărul. Acum v-aş ruga numai să ne lăsaţi să plecăm de aici, deoarece căpitanul meu doreşte să-şi revadă cât mai curând fiica. Cred că n-aveţi nimic împotrivă.

— Ba am, domnule, căci mai întâi Trebuie să ştiu cine eşti. Bănuiesc că ai fi fiul căpitanului Farrow.

George izbucni în râs:

— Îmi pare rău, domnule, că trebuie să-ţi procur o dezamăgire, căci tatăl meu nu e căpitan.

— Aş dori să-ţi văd hârtiile. Dacă d-ta şt tovarăşul d-tale n-aveţi acte la dv., voi fi nevoit să vă arestez. Susţin că faceţi parte din echipajul căpitanului Farrow. Poţi dovedi contrariul?

— Cum să vă dovedesc asta, domnule comandant? Dacă vreţi să mă arestaţi, n-aveţi decât, dar înainte de a o face, va rog s-o duceţi pe domnişoara la tatăl ei, care o aşteaptă cu inima îndurerată.

— Se va face, răspunse comandantul. Domnule locotenent, aceşti doi oameni sunt prizonierii d-tale şi-mi răspunzi de ei. Dacă se va dovedi că am făcut o greşeală, mă voi scuza faţă de dv.

— Nu va fi nevoie, domnule comandant, căci vă mărturisesc singur că sunt fiul căpitanului Farrow, zise George. N-am făptuit altă crimă decât aceea de a fi luat parte la călătoriile tatălui meu, aşa că nu pot fi adus în faţa nici unui tribunal.

— Asta las-o pe seama noastră, domnule Farrow. Mă bucur însă că ai spus adevărul şi astfel te vei bucura pe bord de mai multă libertate decât ceilalţi prizonieri. Până te voi preda, vei fi… oaspetele meu.

— Mă bizui pe cuvântul dv., domnule comandant, dar vă cer să mi-l lăsaţi pe însoţitorul meu pentru serviciul meu personal.

— Îţi încuviinţez şi această dorinţă.

— Aşa, domnule locotenent, cred că putem pleca acum. Mai întâii s-o duci pe domnişoara la tatăl ei şi vesteşte-l că l-ai arestat pe fiul căpitanului Farrow.

După un sfert de ceas, George şi Petre se aflau pe bordul distrugătorului, care porni imediat spre Australia. Insulele piereau din ce în ce la orizont şi tânărul se simţi cuprins de un simţământ de tristeţe când nu mai zări submarinul lor.

Se bucura de libertate deplină pe distrugător şi era mereu împreună cu Petre. Comandantul tocmai plecase de lingă ei, când Uriaşul şopti repede tânărului său stăpân:

— Domnule George, am un plan foarte bun. Desigur că tatăl dumitale urmăreşte în taină distrugătorul, astfel că n-ar fi nevoie decât să cădem încet peste bord, ca nimeni să nu bage de seamă. E drept ca sunt mulţi rechini pe aici, dar asta nu face nimic. Am cercetat ferestruica de la cabina noastră şi am izbutit s-o deschid, deşi era închisă bine pe dinafară. Când s-o înnopta, mergem să ne culcăm mai de vreme şi... ne facem nevăzuţi prin ferestruică. Ce părere ai de planul meu?

— Bine, Petre, aşa vom face. Ah! Comandantul se înapoiază. De sigur că vrea să cineze cu mine.

Amabil, cum sunt toţi Francezii, căpitanul se apropia de George şi-l invită la masa ofiţerilor. Jos, în sala de mâncare, fu prezentat ofiţerilor şi fu nevoit să povestească din aventurile sale. Cam pe la ora nouă, când se sfârşi masa, George îşi luă rămas-bun, spunând că vinul îl cam ameţise şi simţea nevoia să se culce.

În cabină dădu de Petre care se prefăcea că doarme în hamacul său. Fără să schimbe o vorbă, cu el, George se culcă şi ascultă cu încordare până se potoliră sus zgomote! E şi nu se mai auzeau decât paşii sentinelelor.

Atunci se sculă şi atinse braţul lui Petre. Acesta aşteptase de mult semnalul şi se furişă până la ferestruică, pe care o trase încetişor înăuntru. Era destul de mare ca sa se poată strecura printr-însa şi Uriaşul făcu cel dintâi treaba asta.

După câteva minute se aflau amândoi în apă, îndepărtându-se tot mal mult de distrugător, care spinteca valurile cu repeziciune. Petre ţinea în mână lampa lui de buzunar şi începu să dea semnale în direcţia de unde veniseră.

Şi... minune! La o mică depărtare semnalele fură repetate, iar după câteva minute „Dox”-ul spintecă apa ca o săgeată, oprind brusc lângă cei doi înotători. După alte câteva minute George îl îmbrăţişă pe tatăl său, mulţumindu-l pentru că-l salvase atât de repede.

— Ce s-a făcut cu căpitanul Robber, tată? întrebă el, după ce-şi schimbă hainele. A luat prizonierii cu el, ca să-i predea autorităţilor?

— Da; pe William Hunter l-a pedepsit însă el însuşi. L-a osândit să primească o sută de lovituri pe care să i le dea singur, la intervale anumite. Douăzeci şi cinci a şi primit şi Trebuie să mărturisesc deschis că în cazul de faţă pedeapsa cu bătaia e la locul ei.

— Şi ce a spus când şi-a revăzut fiica? Mi-a părut rău că nu i-am putut-o aduce eu.

— Sunt de părere să plecăm acum repede înapoi şi vom mai întâlni amândouă vapoarele. Ah! Ce s-a întâmplat, Rindow? S-a înapoiat cumva distrugătorul şi îi caută pe prizonieri?

— Cam aşa se arata, domnule căpitan, Trebuie să ne afundam imediat, răspunse primul ofiţer.

— A aprins reflectoarele şi cercetează marea?

— Da, încă n-aş putea porni spre sud şi el nici n-ar baga de seama, iar noi vom putea observa unde rămâne.

— Chiar aşa să facem, dragă Rindow; viu şi eu acuş sus ca să-l văd pe francezul ăla. Nu-mi mai ia el fiul a doua oară.

Submarinul făcu un viraj şi porni în unghi drept, faţă de drumul de până acum. Deodată „Dox"ul fu învăluit într-o baie de lumină; un reflector îl descoperise. Căpitanul dădu îndată comanda de afundare, dar înainte ca să poată fi închis capacul, se auzi o bubuitură şi o ghiulea lovi apa la mică depărtare.

Când capacul fu bine închis, submarinul începu să se afunde cu repeziciune. Mai simţiră explozia câtorva bombe în apă, dar Farrow schimbă îndată direcţia şi scăpă „Dox"-ul cu bine.

Încă în cursul nopţii ajunseră la insule şi tocmai când ieşiră la suprafaţă se lumină de ziuă. Fură întâmpinaţi cu bucurie de toţi şi abia către amiază se despărţiră iarăşi.

Robber vroia să se îndrepte spre primul port englez, ca să-i predea pe prizonierii săi. Apoi avea de gând să se înapoieze, după ce îşi va fi angajat alt echipaj şi să reînceapă vânatul balenelor, împreună cu căpitanul Henricksen.

Aventurile submarinului Dox 070

Hans Warren

I.
TAINA DESENULUI.

— EI, GEORGE, AI SCOS-O LA CAPĂT? întrebă căpitanul, mângâind capul fiului său. Sunt câteva zile de când tot examinezi desenul pe care l-ai găsit în balenieră. Probabil că merge greu descifrarea?

— Nici nu cred că o voi scoate la capăt, răspunse George, cam necăjit. De obicei descifrez uşor scrierile secrete, de data asta însă nu vrea să meargă şi pace! Şi doctorul a încercat, dar i-a fost munca în zadar.

— Ei, las că vei izbuti tu, îl îmbărbătă căpitanul. Cu cât e mai greu, cu atât te vei bucura mai mult când îţi va reuşi.

— Fără îndoială că e vorba de o insula – zise George şi privi cu mare băgare de seamă desenul – dar nu văd nici o indicaţie unde ar putea fi. Pe dosul desenului trebuie să fi fost scris ceva, se văd urme de litere dacă ţii hârtia în dreptul luminii.

Petre Uriaşul, care stătea sprijinit pe punte, lângă turn, se amestecă în vorbă:

— Domnule George, as încerca eu să colorez dosul desenului. Poate că literele ies la iveală.

— Ideea e cât se poate de bună, Petre! strigă tânărul, cu însufleţire. Voi face imediat cum ai spus. Poate că va merge dacă voi sufla puţin praf de grafit pe dosul desenului. Acesta va intra în adâncituri.

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul. Cel mai bun lucru ar fi s-o faci împreuna cu doctorul. Vino şi ne spune pe urmă la ce rezultat ai ajuns.

George cobori în grabă scări în din turn. Căpitanul privi zâmbind după el, apoi zise către Petre:

— Nu m-aş mira de loc daca desenul acesta ne va vârî într-o noua aventura. În privinţa aceasta se poate spune că George are un adevărat noroc. Dar de ce priveşti cu atâta încordare spre Răsărit?

Petre clătină capul încurcat şi răspunse:

— M-am înşelat; credeam că văd colo în depărtare un bric. Dar se pare că e numai un nor, care sta dea dreptul deasupra mării.

— Un nor deasupra marii? întrebă căpitanul, mirat. Asta ar fi foarte ciudat, ba poate foarte primejdios.

Duse ocheanul la ochi şi cerceta zarea spre răsărit.

— Într-adevăr – zise el apoi – e un nor de formă şi culcare ciudată. Şi spuneai că văzuşi înainte acolo un bric?

— Da, domnule căpitan, cred însă că m-am înşelat. Poate că marginile norului au fost mai îngroşate şi asta a făcut să cred că e un bric.

— Oricum, trebuie să fim cu băgare de seamă, zise Farrow. Haidem în turn, Petre, poate va fi nevoie să ne lăsăm repede la fund. Norul acela nu-mi place deloc. Asta e ori un semn că se apropie un uragan grozav, ori o fi ascuns într-adevăr în nor un vas străin, care a dispărut repede din raza vederii tale, vârându-se în negură. Poate să fie şi un vas care are pe bord un aparat de produs ceaţă.

— Atunci tot trebuie să ne fi descoperit – zise Petre.

— Tot ce se poate. Va fi având ocheane bune, prin care văd la mari depărtări. Ia te uită, norul călătoreşte dea lungul oceanului. E, deci, cu siguranţă un vapor care s-a învăluit în ceaţă. Mai bine să ne afundăm şi să observăm norul ciudat prin periscop.

Petre cobori îndată scara, urmat de căpitan, care închise capacul. După câteva minute submarinul dispăruse sub apă. Farrow urmărea prin periscop. Norul ciudat, care părea să rătăcească pe apă la vreo patru kilometri spre răsărit. Deşi electromotoarele funcţionau din plin, norul rămânea mereu la aceeaşi înălţime. Trebuie deci să fie ascuns în ceaţă un vas care alerga cu toată viteza spre Nord.

Se scurse cam vreo jumătate de ceas dar priveliştea rămase neschimbată. Rindow, care stătea lângă Farrow şi căpătase lămuriri de la acesta, întrebă:

— Nu se vede încă nimic nou, domnule căpitan?

— Până acum nu… ah, norul pare că-şi schimba înfăţişarea, se destramă. Ia te uită, se iveşte bolul unui vas din ceaţă… da, e un bric mărişor, care aleargă repede spre Nord. Foarte interesant. Trebuie să urmărească ceva deosebit, de vreme ce s-a ascuns astfel de noi.

— Dacă ar fi un vas al autorităţilor, nu s-ar fi depărtat atunci când ne-a zărit, ci ar fi încercat sa se apropie de noi la adăpostul norului, îşi dădu cu părerea Rindow. Aşa dar, trebuie fie, dimpotrivă, un vas care are toate motivele să se ferească de vapoarele autorităţilor.

— Ai dreptate, la fel mă gândesc şi eu – încuviinţă căpitanul. Cei de pe bric ne-or fi luat drept un submarin al vreunuia din statele care posedă dominionuri aici. Uite, se pare că avem aceeaşi direcţie deocamdată, ceea ce ne îngăduie să-l observăm bine. Aha, văd că o ia spre Nord-Vest. O! Aveam dreptate, am zărit câteva puncte ce sclipeau în bătaia soarelui ce apune. Asta înseamnă că bricul cercetează marea cu ocheanele.

— Păcat că peste două ceasuri se înnoptează – zise Rindow – în întunerec desigur că bricul ne va scăpa. Prin ceaţa de care s-a învăluit, s-a făcut foarte suspect.

În clipa aceea George veni într-un suflet în cabina de comandă. Flutura în mână desenul cu care îşi bătuse capul atâta vreme şi strigă:

— Tată, Petre mi-a dat un sfat foarte bun. Din păcate n-am putut descifra totul, dar acum ştiu cel puţin că e vorba de insula Mallikolo. Trebuie să mergem într-acolo; pare că s-a făptuit o crimă împotriva

unei tinere fete.

— Dragă Rindow, ţine dumneata bricul sub observare – zise căpitanul – chestia lui George mă interesează foarte mult. Dacă păstrăm direcţia în care mergem acum, ajungem cam tot la Mallikolo, căci se află în grupul Noilor Hebride. Aşa, băiete, arată-ne acum ce-ai descoperit!

— Uite, tată, aici poţi citi lămurit numele Mallikolo şi dincoace numele Ellen Hami…, numele de familie nu e prea citeţ, dar cred că e „Hamilton”. Probabil că e scris de o rudă apropiată a ei, că aici stă: „singura mea”, apoi: „se afla în cea mai mare pri…” Jos e încă un nume. … „eph Blowt”… poate fi: „Joseph Blowter”.

— Joseph Blowter? exclamă Rindow, surprins. Asta e numele unui cunoscut bandit, căutat de autorităţile australiene. Îţi aduci aminte de radiograma pe care am prins-o acum vreo şase săptămâni, domnule căpitan? Se spunea într-unsa că se acordă o răsplată mare pentru prinderea acestui individ.

— Îmi amintesc – răspunse Farrow. După descrierea care s-a dat despre el, Blowter ar fi făptuit o crimă împotriva unei fete sau unei femei. Hm… sunt de părere să mergem spre Mallikolo. Poate descoperi indicaţiuni mai precise pe documentul acela. Numai cu datele astea nu putem începe mare lucru.

— Fireşte că voi încerca să descifrez mai departe scrierea, zise George. Doctorul se şi îndeletniceşte cu fabricarea unui lichid colorant, care va scoate la iveală poate şi alte litere.

Tânărul părăsi repede cabina de comandă, cu desenul în mână. Rindow, care nu scăpase din ochi bricul, zise acum:

— Domnule căpitan, în radiograma guvernului australian se dădea ca probabil că Blowter se folosise de un bric pentru a fugi. Nu e exclus să se afle pe vasul acela suspect dinaintea noastră, altminteri n-ar fi pus în funcţiune aparatul de produs ceaţă, când ne-a descoperit.

— Fireşte, dragă Rindow, se poate să fie aşa, încuviinţă căpitanul. Atunci descoperirea făcută de George pe balenieră ar fi foarte importantă. Poate izbutim sa scăpăm din mare primejdie o tânără fată şi în acelaşi timp să punem mâna pe Blowter acela. Păcat numai că n-am păstrat radiograma de atunci, nu-mi mai pot aminti bine ce se spunea în ea despre Blowter.

— Eu însă da, zise Rindow. A fost mai întâi bandit de codru pe teritoriul australian, apoi, când poliţia i-a dat de urmă şi-a strămutat câmpul de activitate pe apă şi a început sa se ocupe cu contrabanda de coastă şi piraterie. Se pun în sarcina lui multe atacuri asupra bricurilor mici, precum şi câteva omoruri. Aha, uite că se azvârle nişte obiecte peste bord de pe bric; a făcut şi un viraj foarte pronunţat spre Răsărit. Mereu cad obiectele de la pupă în mare. Trebuie să mă folosesc de telescop.

Hagen, care în cursul timpului înzestrase submarinul cu perfecţiunile cele mai practice, izbutise să adapteze la periscop un dispozitiv care avea însuşiri de telescop, îngăduind să fie recunoscute lămurit obiecte de la mare distanţă. Când Rindow privi printr-unsul, exclamă speriat:

— Ce ticăloşi… probabil că bănuiesc că îi urmărim. Aruncă în mare bombe, care sunt legate între ele cu o funie. De funie sunt atârnate „înotătoare” (bombe goale, care menţin echilibrul, în împrejurări anumite), care vor ţine bombele la o adâncime anumită de la suprafaţa mării.

— Atunci ia direcţia spre Apus! strigă Farrow.

— Spuneai doar că bricul întinde barajul spre răsărit.

Cu o smucitură submarinul îşi schimbă cursul spre Vest. Căpitanul Farrow ştia că se poate bizui în totul pe primul său ofiţer, aşa că îi lăsă conducerea vasului.

— Aha, a aşezat barajul de bombe la vreo două sute de metri spre răsărit – zise Rindow – acum a pornit înapoi. De fapt e, o manevră foarte proastă din partea lui, căci îşi poate închipui că-l supraveghem. E cu putinţă să fi zărit periscopul nostru şi ne ţine mereu sub observaţie.

— Atunci de sigur nu ştie că-i putem recunoaşte bine de la depărtarea aceasta, fu de părere Farrow. Va presupune că nu vedem ce face. În orice caz, socoteşte probabil că noi am luat acum direcţia spre răsărit şi alergăm dea dreptul în barajul de bombe.

— Tot ce se poate, încuviinţă Rindow. Ah, goneşte spre apus…, a ajuns cam la punctul unde a început să aşeze barajul acela afurisit. Dumnezeule sfinte! Acum aşează un nou lanţ de bombe, de data asta spre Apus. Trebuie să mă abat şi mai mult din drum… Omul ăsta nu se gândeşte că primejduieşte în felul acesta toate vasele care vor trece cândva pe aici.

— Hm… ar trebui să distrugem într-un fel oarecare barajul, zise Farrow. E hărăzit nouă, aşa că avem îndatorirea să apărăm şi alte vase de primejdia ce le ameninţă. Dar cum putem face asta? Bombele sunt mari?

— Socot că sunt de ajuns de mari ca să distrugă amândouă învelişurile submarinului nostru. Mai mult ca sigur că sunt umplute cu un explozibil foarte puternic.

— Nu trebuie să pierdem timp – zise căpitanul – şi nici bricul nu trebuie să-l slăbim din ochi, altminteri mai aşează un baraj în care ne vom prinde.

— Ah, dragă Hagen, vii tocmai la timp – se adresă el inginerului, care tocmai intra în cabina de comandă.

— Cum am putea scăpa în modul cel mai sigur şi mai repede de barajul de bombe din faţa noastră?

Zugrăvi inginerului pe scurt situaţia, accentuând că nu vroia numai să se strecoare prin baraj, ci să facă sa explodeze bombele, pentru ca să nu fie primejduite alte vase.

— Cred că e de ajuns să provocăm explozia unei singure bombe din flecare lanţ – zise Hagen – atunci celelalte se vor afunda destul de adânc ca sa nu mai primejduiască nici un vas.

— E drept ce spui dumneata – încuviinţă căpitanul – dar cum putem face treaba asta, fără să ne primejduim noi înşine? De sigur că nu e atât de simplu, căci nu trebuie sa pierdem din ochi bricul pentru mai mult timp.

II.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

— ÎN CAZUL ACESTA NU EXISTA DECÂT O SINGURA CALE, care nu e lipsită de pericole mari, răspunse inginerul. Trebuie s-aşteptăm câtva timp până nu vom mai putea fi văzuţi de pe bric. Apoi va fi nevoie să ne ridicăm repede la suprafaţă; Jean Brike va trimite câte o granată în amândouă barajele, care însă va trebui să explodeze pe mare îndată după ce va fi slobozită. Lucrul e posibil, potrivindu-se aprinzătorul.

— Hm… asta e foarte primejdios, zise căpitanul. Înseamnă că aprinzătorul trebuie potrivit pentru cinci secunde; Brike va trebui să încarce cu iuţeala fulgerului şi să sloboadă bomba cu o secunda înainte de explozie. Treaba ar merge, văd eu, dar prea e riscată. E de ajuns să nu funcţioneze prima oară granata şi atunci se duce dracului şi tunul şi vrednicul nostru Jean. Afară de asta, dragul meu, nici nu vom avea izbânda pe care o urmărim, căci dacă vor exploda cu adevărat câteva bombe, înotătoarele vor duce cu atât mai bine celelalte bombe.

— Cam ai dreptate, fu nevoit să încuviinţeze inginerul. Nu ne rămâne altceva, deci, decât să aşteptăm până ce bricul nu se va mai vedea şi atunci să ne ridicăm la suprafaţă şi să tăiem „înotătoarele”, noi rămânând pe vasul nostru. Bombele se vor duce la fund şi numai constituie nici o primejdie.

— Ei, da, altceva nu ne rămâne de făcut, repetă căpitanul. Vom ajunge noi după aceea bricul. Tot se mai vede, Rindow?

— Ba, domnule căpitan şi-a încetinit viteza. Dacă nu mă-nşel, pare că stopează. De sigur că vrea să vadă dacă barajul de bombe îşi va facă efectul.

— Neplăcută afacere! murmură căpitanul. Ce putem face ca să-l înşelăm de-a binelea? Ei, George, ce s-a întâmplat iar?

— Pe desen a ieşit la iveală o cruce lângă Mallikolo! strigă George, agitat; trebuie să fie, de sigur, vreo insuliţă din Sud, de însemnătate cu

totul deosebită.

— Bine, băiete, vom vedea, asta când vom ajunge acolo. Deocamdată stăm locului aici.

— Da, m-am mirat şi eu că nu mai funcţionează motoarele. Ce s-a întâmplat?

Farrow îi vorbi despre situaţia grea în care se afla. Tânărul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se-ntoarse spre tatăl sau, cu chipul strălucitor:

— Tată, am o idee foarte bună: vom putea păcăli de minune echipajul bricului. Dar trebuie să-mi îngădui să şi aduc la îndeplinire aceasta idee.

ÎI privi rugător pe căpitan, care răspunse, şovăind:

— Dacă nu e primejdios, fie! Dar povesteşte-ne repede ce ţi-ai pus în gând.

— O clipă, vreau s-aduc obiectele care îmi trebuie pentru asta.

Ieşi grăbit din cabina de comandă, lăsând pe tovarăşi în nedumerire.

Nu trecu însă mult şi se înapoia cu un echipament cam ciudat. Îşi pusese o mască împotriva gazelor, dar în loc de cartuşul pentru aerisire, adaptase matul unui aparat de oxigen, pe care-l legase de brâul său lat. Aparatele acestea le luaseră cândva de la nişte piraţi foarte primejdioşi. În mâini, George ţinea un cleşte mare şi greu. Îşi scoase masca şi zise râzând:

— Tată, voi părăsi submarinul prin cămăruţa de scafandru, voi înota pană la barajul de bombe şi voi tăia „înotătoarele”; în felul acesta bombele căzând pe fundul mării nu vor mai vătăma nimănui.

— Ideea e foarte bună, dar prea primejdioasă, exclamă căpitanul.

— Încărcat cu cleştele şi cu sticlele de oxigen, vei fi împiedicat sa înoţi şi afară de asta e lesne cu putinţa să fii atacat de un rechin. Atunci cu greu vom fi în stare să-ţi venim în ajutor. Pe de alta parte, trebuie sa producem neapărat explozia uneia dintre bombe, căci bricul aşteaptă să vadă explozia barajului.

— Putem face şi asta, se grăbi să răspundă tânărul.

— Bombele de apă sunt astfel construite, încât să explodeze în urma unei izbituri puternice. Voi face în aşa fel încât să las să înoate două bombe, voi lega însă o sfoară lungă de „înotătoarea” mijlocie. Dacă vom trage apoi din toate puterile, bombele se vor ciocni intre ele şi nu se poate să nu explodeze.

— George, asta e însă prea primejdios, se împotrivi căpitanul. În primul rând îţi va veni nespus de greu să te ţii deasupra apei. Şi cum vrei să mai şi lucrezi în situaţia aceasta? Nu cred s-o scoţi la capăt.

— M-am gândit eu la asta şi-mi voi pune un colac de salvare.

— Hagen, ce crezi de ideea băiatului? întrebă căpitanul pe inginer.

— Cred că planul lui George e foarte bun. În felul acesta nu

pierdem din ochi bricul. Afară de asta planul e şi mai sigur ca cele născocite de noi.

— Hm… aşa el încuviinţă căpitanul.

— Dar eu unul sunt îngrijorat, căci mă tem de rechini.

George râse şi scoase de la brâu un cuţit mare şi ascuţit.

— Uite, tată, tu ştii că mă pricep să mă apăr bine împotriva unui rechin. Nu fii îngrijorat, căci mă voi întoarce teafăr.

— Ei bine, băiete, facă-se voia ta, hotărî Farrow în cele din urmă. Timp mult de pierdut n-avem. Rindow, ia-o cât mai înainte, căci ştii cam pe unde sunt barajele de bombe. Du-te, George şi fă treaba cum trebuie.

Tânărul intră în cămăruţa de scafandru de la tribord. Abia se închise uşa în urma lui, că apa şi fu pompată înăuntru. George fu ridicat încet în apă, colacul de salvare pe care şi-l pusese se dovedi destul de trainic, ca să susţie funia lungă şi cleştele acela greu. Cămăruţa se umplu repede, George deschise uşa din afară şi ieşi prin deschizătura îngustă. Colacul de salvare îl ridică îndată la suprafaţă. În faţa lui George văzu şirul lung de „înotătoare” dănţuind pe valurile uşoare. Nu înotă însă îndată într-acolo, ci se afundă mai întâi ca să lege de parapetul submarinului unul din capetele funiei. Când vasul va da înapoi, bombele urmau să se ciocnească între ele.

Abia când sfârşi treaba aceasta importantă, el înotă cu băgare de seamă spre primejdioasele baraje de bombe. Descoperi îndată cele două baraje întinse, căci acela care ducea spre apus se afla la câţiva metri de celălalt. El luă la ochi întâi pe cel dinspre Răsărit, înotă până la capătul din dreapta şi începu să taie funia care lega una de alta „înotătoarele”. Acestea fură îndepărtate, iar bombele se afundară în adâncul apei.

Curând barajul fu înlăturat, afară de ultimele două bombe, de a căror funie de legătură George fixă frânghia de care o adusese. Apoi se duse la celălalt.

Deoarece tânărul era un bun înotător şi tăierea funiei nu-i făcea mari greutăţi, fu gata în scurt timp cu treaba lui şi înotă înapoi la submarin. Totul mersese atât de bine, cum nici nu se aşteptase. Simţea o bucurie mare şi o mândrie fără margini că izbutise să-i scoată pe tovarăşi din situaţia aceasta neplăcută.

Când ajunse aproape de submarin, îşi întoarse privirea. Vroia să vadă dacă nu putea zări ci ochiul liber bricul îndepărtat. Asta n-ar fi fost tocmai pe placul lui, căci atunci ar fi însemnat că, prin ocheanele lor puternice, piraţii l-ar fi putut vedea şi pe el foarte bine la lucru.

Dar se încredinţă că nici cu ochii săi ageri nu putea vedea punctuleţul de pe suprafaţa întinsă a apei, astfel că era cu neputinţă să fi fost zărit el de către ceilalţi.

Vroia tocmai să se-ntoarcă iar, când rămase înmărmurit. La cel

mult douăzeci de metri de el, coada triunghiulară a unui rechin spintecă undele limpezi.

Dihania zărise victima, înainta tot mai repede… câteva clipe doar şi-l va înhăţa pe nefericitul tânăr… Dar George nu se găsea pentru prima dată într-o astfel de situaţie.

Cu iuţeala fulgerului trase afară cuţitul şi taie mai întâi cureaua lată care-i ţinea colacul de salvare. Apoi se lăsă repede la fund, căci bănuia că monstrul se afla în spatele său. Se afundă ca un bolovan, căci purta la brâu sticlele grele de oxigen.

Nici n-ar fi fost vreme de pierdut, căci simţi la picioare o lovitură puternică: rechinul îl atinsese cu coada lui grozavă.

În vreme ce se afunda, George, care ţinea între dinţi cuţitul, desprinse sticlele de oxigen de la brâu şi scoase masca. Acum era liber şi se putea război cu rechinul.

Îşi întoarse trupul în apă şi privi în sus. Monstrul dădea năvală spre el, cu o furie sălbatica. George se afla într-o situaţie foarte primejdioasă; căci sub apă nu se putea mişca atât de repede şi în sărituri, cum ar fi fost nevoie.

Rechinul părea însă că nici nu vrea să se azvârle pe spate – căscase botul uriaş crezând că va putea înhăţa cu siguranţă prada. O clipă numai chibzui George, apoi se lăsă iar afund, cu capul înainte. Nu putea să atace încă; în clipa aceasta trebuia să se ferească de năvala dihaniei.

Totuşi, în vreme ce se afunda, îşi întoarse capul Şi văzu aproape de el afundându-se şi trupul uriaş al rechinului. Tânărul lovi şi vâri cuţitul mare în corpul monstrului, dar nu-l atinse decât lângă coadă. Nu-l rănise prea grav, rechinul însă se înspăimântă, cel puţin şi se adânci şi mai mult.

Prin asta George câştigă timp şi încordându-şi puterile, îşi făcu vânt la suprafaţă. Trase cu nesaţ aer în piept, dar nu pierdu din vedere să facă semne spre periscopul submarinului, care se afla în apropiere. Apoi se-ntoarse iar şi privi în apă. Din fericire aceasta era străvezie, aşa că putu vedea lămurit umbra care ţâşni din nou la suprafaţă, din adâncul verzui.

Rechinul îşi zări şi el victima, se repezi dea dreptul spre George, acum însă nu se putea folosi de botul său de formă ciudată, fără să se arunce pe spate.

George asta aştepta, căci atunci lupta devenea hotărâtoare pentru el. Când trupul uriaş al dihaniei ajunse la suprafaţă, lângă el, tânărul era pregătit. Monstrul se răsuci fulgerător şi începu să se zvârcolească furios, ca să-şi înhaţe prada. Dar George se şi aruncase în lături şi burta monstrului alunecă lângă el, aşa că avu timp să-i implânte cuţitul adânc în trup. Ţinu cu toată puterea mânerul acestuia, când rechinul ţâşni mai departe lovind din coadă şi tăişul ascuţit spintecă

trupul dihaniei până la rădăcina cozii.

Fericit de izbânda aceasta, George înotă în jurul rechinului, îndreptându-se spre submarin. Acum avea de îndeplinit o sarcină grea, trebuind s-ajungă în vas fără mască de scafandru, ceea ce însemna că trebuia să rabde în cămăruţă lipsa de aer, până când pompele vor fi împins afară o parte din apă.

Mai făcu odată semn spre periscop, trase adânc aer în piept, apoi se afundă cu capul în jos. Lăsase deschisă uşa exterioară a cămăruţei de scafandru, când ieşise şi acum se furişă repede înăuntru, închise uşa şi puse zăvorul.

Camarazii trebuie să fi observat bine cum stau lucrurile, căci înainte încă de a ciocăni în uşii a dinăuntru, ca semn că totul e în regulă, pompele şi începură să dea afară apa. În vârtejul care se stârnise, George îşi încordă toate puterile ca să se ridice la suprafaţă. Acolo era un ventil cate potrivea intrarea şi ieşirea aerului în şi din cămăruţă, după cum era umplută sau golită de apă.

În cele din urmă George izbuti să-şi scoată capul deasupra apei spumegânde. Trase în piept aerul care venea dinăuntrul submarinului şi… orice primejdie trecuse.

În câteva minute cămăruţa de scafandru era golită, uşa dinăuntru fu deschisă şi în mijlocul uralelor camarazilor, tânărul îşi făcu vânt în pântecul submarinului.

— Ai lucrat minunat, scumpul meu copil! exclamă căpitanul, cu mândrie.

— Vino repede în cabina de comandă după ce-ţi vei fi schimbat hainele. Vom porni acum în grabă înapoi, ca sa producem explozia bombelor.

— Da, asta trebuie făcut repede – zise tânărul – mă tem că zvârcolelile rechinului au tras atenţia piraţilor. Mă voi grăbi cât pe poate, chiar în vremea asta îndepliniţi manevra care să-l înşele.

— Bine, răspunse Farrow şi alergă spre „comandă”, în timp ce George se duse în cabina lui ca să-şi schimbe hainele.

Era încă ocupat cu asta, când simţi smucitura cu care vasul porni repede îndărăt. Se scurseră câteva clipe, apoi se produse o zguduitură destul de puternică. Deşi submarinul se afla departe de bombele cari, atunci când funia se-ntinse fura ciocnite cu putere, explozia se simţi totuşi destul de tare – dovadă că aveau o încărcătură puternică.

După câtva timp George dădu fuga în „comandă”. Căpitanul privea prin periscop şi tocmai zicea:

— Şiretenia noastră pare să fi reuşit – bricul s-a pus iar în mişcare. George, îţi mulţumesc c-ai făcut treaba cum trebuie.

— Cu toată viteza înainte! strigă el apoi în sala motoarelor.

Încă o smucitură şi vasul porni cu viteză tot mai mare spre nord, după bricul suspect şi primejdios.

III.
O DESCOPERIRE GROZAVA.

— CURÂND SE VA ÎNTUNECA – urmă Farrow – şi ne vom putea ridica la suprafaţă ca să ne apropiem de bric.

Trecură vreo zece minute, apoi căpitanul părăsi periscopul, răsuflând uşurat:

— Pregătiţi totul pentru ridicare la suprafaţă! ordonă el. Rindow, împarte d-ta, te rog, veghea de noapte. Vino să mai stăm câteva ceasuri în turn, George.

După câteva minute trăgeau în piept cu nesaţ aerul rece al nopţii. Afară de căpitan şi George mai veniseră în turn Hagen şi Petre. Camarazii stăteau tăcuţi şi priveau în larg. Farrow dădu cu glas încet comanda:

— Compresoarele în funcţiune! Folosiţi amortizoarele!

Zgomotul motoarelor abia se auzea şi totuşi „Dox”-ul gonea prin noapte cu viteza aproape îndoită.

Drumul se făcu în linişte. După vreo jumătate de ceas auziră zgomotul slab şi regulat al unui motor. Ajunseseră, deci, din urmă bricul.

— Cred c-ar fi bine să ne ţinem la oarecare distanţă – fu de părere Farrow. Se prea poate să măture marea cu reflectoarele. E de ajuns dacă vom încerca s-auzim mereu zgomotul motoarelor. După ecou, suntem la cel mult un kilometru depărtare.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Hagen, după ce îşi încordă auzul câtva timp. La depărtarea aceasta suntem oarecum la adăpost de-a fi descoperiţi de reflectoare. Ei, ce-a fost asta?

Camarazii ascultară în tăcere. Se auzise un ţipăt sălbatec, care trebuie să fi venit de pe bric. Ţipătul se repetă… şi acum recunoscură lămurit un glas bărbătesc, care striga după ajutor. Apoi se auzi un plescăit puternic – un corp greu fusese zvârlit în apă. Un hohot de râs batjocoritor răsună apoi şi Farrow zise agitat:

— Pare să se fi iscat o ceartă între piraţi.

— Au zvârlit peste bord pe unul din tovarăşii lor. Trebuie să-ncercăm să-l salvam pe nenorocit.

— Poate izbutim să scoatem de la el amănunte importante.

— Dacă nu i-or fi vârât un cuţit în piept înainte de a-l fi aruncat în mare, zise Hagen.

— Se mai poate să-l fi şi legat şi în cazul acesta ajutorul nostru ar veni prea târziu.

— Totuşi, trebuie să-ncercăm! hotărî Farrow.

— Păcat numai că nu putem pune în funcţiune reflectoarele. Ia te uită, bricul aleargă mereu înainte – aşa dar, nenorocitul a fost lăsat

pradă valurilor.

— Am auzit iar un strigăt slab – zise George, după câteva minute – ceea ce înseamnă că tot se mai luptă cu moartea. Trebuie să-l găsim cu orice chip! Chiar dacă e un criminal fioros. În clipele acestea îşi ispăşeşte nelegiuirile cu vârf şi îndesat.

Submarinul alerga înainte; cei patru camarazi se aplecaseră peste marginea turnului şi îşi încordaseră auzul în noapte. Tresăriră cu toţii în acelaşi timp, când auziră pe aproape un strigăt slab.

— Allo, allo! strigă Farrow cu putere.

Drept răspuns un geamăt, pe jumătate înăbuşit. Căpitanul dădu imediat comanda de stopare a motoarelor.

— Cum l-am putea găsi acum? întrebă Hagen, când submarinul se opri brusc.

Dar George sări pe punte, alergă până la parapet şi îndreptă spre apă lumina lămpii sale de buzunar.

Din nou răsună în întuneric strigătul, dar lumina nu bătea atât de departe ca să poată fi zărit înotătorul. Atunci George, care auzise lămurit din ce direcţie răsunase strigătul, nu stătu mult la gânduri şi se aruncă în mare. Luase lampa intre dinţi şi începu să înoate cu putere. În curând lumina căzu pe un cap omenesc, în care scânteiau ciudat doi ochi holbaţi.

— Viu şi eu, domnule George – auzi el îndărătul său glasul credinciosului Petre, apoi răsună o plescăitură puternică în apă.

În clipa următoare George îl şi ajunsese pe nenorocit şi cu o mişcare dibace îl apucă de braţe. Îi întoarse cu faţa în sus, se vârî sub trupul lui şi, înotând pe spate, îşi croi drum spre submarin.

După câteva clipe sosi şi Uriaşul lângă el şi acum putură lua pe nenorocit între ei şi să înoate pe piept.

În turnul submarinului căpitanul aprinsese lampa şi îndreptă lumina pieziş pe apă, ca să arate celor doi calea. Câţiva camarazi săriseră pe punte şi întinseră braţele. Necunoscutul fu tras pe bord, apoi se urcă şi George cu Petre.

— George, azi sunt de două ori mândru de tine! exclamă căpitanul. Ai salvat din nou viaţa unui om, în împrejurări din cele mal grele.

— N-a fost cine ştie ce, tată – oricare alt camarad al nostru ar fi făcut la fel.

Doctorul Bertram sări îndată pe punte şi începu să-l examineze pe leşinat, căruia Petre tocmai îl tăia funiile cu care era legat. După câteva clipe savantul medic se ridică şi zise vesel:

— Se va trezi în curând –e o slăbiciune trecătoare, provocată de sforţările uriaşe ce le-a făcut.

Leşinatul fu dus îndată în turn şi de acolo în cabina-infirmerie. Farrow zise, râzând, fiului său:

— Acum trebuie să-ţi schimbi iar hainele, George; şi nădăjduim că

e pentru ultima oară.

George îşi puse în grabă alte haine, apoi se duse în infirmerie, ca să vadă cum stau lucrurile cu omul pe care-l salvase. Găsi acolo pe tatăl său şi pe Petre, iar doctorul Bertram îi strigă vesel:

— George, se va trezi curând şi cred că sănătatea sa nu va avea de suferit de pe urm „accidentului". A! Uite că se şi mişcă! De altfel, arată a fi foarte inteligent.

— Nu-mi vine să cred că ar fi putut avea ceva de-a face cu piraţii.

Căpitanul privi îngândurat la chipul palid al tânărului, care să tot fi avut 25—26 ani.

— Ai dreptate, dragă doctore – zise el apoi – nu are mutră de pirat. Dar te poţi înşela lesne uneori.

— Sub învelişul cel mai bun se ascunde adesea cea mai mare putreziciune. Vom vedea noi îndată ce e cu el.

Necunoscutul mişcă mâinile, clătină apoi capul încolo şi-ncoace, gemu slab şi deschise ochii. Aceştia erau de un albastru închis, mari şi în lumina artificială păreau negri. Privi rătăcit în juru-i, apoi îngână:

— Unde… unde sunt? Ce s-a în… întâmplat? Da… m-au legat şi zvârlit peste bord, apoi am auzit chemări, am văzut lumină, m-am simţit apucat… tocmai când eram gata să mă afund. Oh, acum ştiu, sunt salvat… printr-o minune dumnezeiască.

Se ridică pe jumătate şi-i privi pe camarazi. Cu un zâmbet de fericire, care dădu chipului său o expresie foarte simpatică, urmă:

— E adevărat… da, e adevărat… vă mulţumesc din adâncul inimii, domnilor. Acum tot mi-a mai rămas nădejdea s-o salvez pe Ellen a mea. Vă duceţi cumva spre Mallikolo?

— Da, într-acolo mergem, răspunse căpitanul. Vrem să salvăm o fată cu numele de Ellen Hamilton, care s-ar afla acolo în primejdie.

— Logodnica mea! strigă omul, uimit. Logodnica mea! De unde o cunoaşteţi d-voastră? întrebă el apoi, bănuitor. De unde ştiţi că se află în primejdie pe Mallikolo?

— Nu trebuie să-ţi fie teamă – zise Farrow, zâmbind. Numai întâmplarea a făcut să dăm de această taină. Pe o balenieră am găsit un fel de hartă cu scriere secretă, pe care am izbutit, însă, s-o descifrăm. Harta asta ne-a pus pe urmele ei. Apoi ne-a atras luarea-aminte felul ciudat de navigaţie al unui bric şi ne-am luat după el. Am auzit un om strigând ajutor, după ce fusese zvârlit în apă şi fiul meu a izbutit să te salveze.

— Dumnezeu să-l răsplătească pentru asta? zise tânărul, cu sinceritate în glas. Totul pare o minune, zău aşa! Tocmai d-voastră trebuie să mă şi salvaţi. Mă numesc Joe Godley, sunt inginer şi m-am furişat în Brisbane pe bricul piraţilor, deoarece întâmplător am auzit într-o tavernă din port, că oamenii ştiau despre dispariţia logodnicei mele. Când s-a întunecat, am fost descoperit în ascunzătoarea mea;

şeful – un monstru cu chip de om – m-a recunoscut şi la porunca lui fui legat şi zvârlit în mare.

— Şeful acela nu cumva se numeşte Joseph Blowter? întrebă repede căpitanul.

Godley tresări surprins, apoi strigă cu glas înăbuşit de furie:

— Da, e ticălosul acela, piratul cunoscut de o lume întreagă. Oh! De-aş pune mâna pe el. Nu-mi scapă până nu şi-o ispăşi toate ticăloşiile.

— Poate vei avea prilejul în curând – zise căpitanul – eu ştiu că Blowter e un mare criminal, care are şi omoruri pe conştiinţă. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să-l prindem şi să facem să-şi primească pedeapsa cuvenită. Dar acum odihneşte-te, căci ai nevoie să-ţi întăreşti nervii. Gândeşte-te că poţi avea toată nădejdea să-ţi revezi logodnica. Mâine vom vorbi mai pe larg.

— Da, simt nevoia să mă odihnesc… dar aş dori totuşi să cunosc numele salvatorului meu.

— Eu sunt căpitanul Farrow, pe al cărui submarin te afli. Poate că numele meu nu-ţi este străin.

— Oh, căpitanul Farrow! exclamă Godley, cu un zâmbet fericit. Acum cu adevărat sunt sigur că o voi revedea pe Ellen a mea. Oh, nici nu vă daţi seama cât sunt de mulţumit. Acum voi…

Restul vorbelor sale se pierdură într-un murmur nedesluşit. Oboseala îl învinsese.

— A căzut într-un somn adânc, zise doctorul Bertram. Haide, Petre, să-l aşezăm în pat!

Uriaşul făcu singur, însă, treaba asta. Ridică pe tânărul acela voinic ca pe un copil şi-l duse la pat. Doctorul îl înveli cu grijă părintească, apoi făcu semn camarazilor să iasă încet din cabină.

— Minunat! zise George când fu dincolo de uşă. Se pare că însăşi soarta a vrut ca să-l salvez tocmai pe logodnicul tinerei fete pe care o căutăm. Bucuria mea e fără margini.

— Ai tot dreptul să te bucuri, dragă George, îi răspunse Farrow. E într-adevăr o coincidenţa ciudată. S-aşteptăm până mâine, când ne va da lămuriri mai amănunţite despre Blowter acela. Vroiai să spui ceva, Petre?

— O! eu… mă gândeam numai… dacă… hm.. dacă vom trece cu bine noaptea, bolborosi Uriaşul, încurcat. Piraţii ăştia ne-au dovedit doar ca sunt daţi dracului şi că…

— Ia nu mai cobi, Petre! se răsti Farrow, mai în glumă, mai în serios. Ai început să ai presimţiri, ca Plundow şi Brike, cei doi superstiţioşi? Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea ta.

— Domnule căpitan, v-aduceţi aminte când cu mumia misterioasă, tot eu aveam dreptate! se apără Petre. Şi acum tot o presimţire ca asta mă munceşte. Mă tem că vom întâmpina primejdii mari.

— Prostii! răspunse căpitanul. Hai mai bine în turn, unde aerul proaspăt al nopţii îţi va alunga gărgăunii din cap.

Cu mutra cam plouată, Petre îl urmă pe căpitan şi George, care urcară, repede scăriţa în turn.

— Ei, e ceva nou, dragă Rindow?

— Mi s-a părut c-am auzit plescăind ceva în apă la mare depărtare, raportă primul ofiţer, codindu-se niţel. Bricul pare să-şi fi sporit viteza, zgomotul motoarelor sale a devenit ceva mai slab.

Petre mormăi ceva în barbă, iar Farrow întrebă îngrijorat:

— Aşa dar piraţii au aruncat iar ceva în mare? Lucrul poate fi neplăcut pentru noi. Cam ce putea să fie?

— N-aş putea să spun, răspunse Rindow. Plescăitura a fost destul de tare, dar zgomotul suna cam şuierător… nici eu nu mă pot exprima cum trebuie.

Câteva clipe camarazii rămaseră tăcuţi, apoi Rindow strigă:

— Cred că bricul aleargă acum şi mai repede, domnule căpitan; zgomotul motoarelor devine tot mai slab. Să nu-l pierdem din vedere dacă facem un ocol.

— Pare într-adevăr ca se îndepărtează – încuviinţă Farrow.

— Dar cred că tot e mai bine. Căpitanul, care auzise totuşi ultimele cuvinte ale obiectul care a fost zvârlit acum în mare: Cârmeşte fără grijă ceva mai spre răsărit, dragă Rindow!

Primul ofiţer schimbă îndată direcţia, apoi Farrow zise:

— Vom pune în funcţiune compresoarele şi astfel vom recâştiga distanţa pierdută.

Dădu comanda cuvenită şi submarinul îşi spori simţitor, viteza. Toţi îşi încordară auzul în noapte şi în cele din urmă Farrow făcu mulţumit:

— Ne apropiem, zgomotul motoarelor bricului se aude mai tare.

— Pare însă c-a luat direcţia spre Răsărit, domnule căpitan, zise Petre.

Toţi îşi încordară din nou auzul, apoi Farrow răspunse:

— Nu, dragă Petre, de sigur că te-ai înşelat. Aleargă acum direct înaintea noastră. E drept că şi noi am făcut un mic ocol spre Răsărit.

— Aşa dar asta o fi adevărata direcţie.

— Merge totuşi mai departe spre Răsărit, stărui Petre, după câtva timp. Asta nu e lucru curat.

— Ba nu, spre Apus merge! Căpitanul.

— N-auzi?

— Da, acum aud şi eu – încuviinţă Uriaşul. Atunci trebuie să fi făcut brusc un ocol mare.

— Te vei fi înşelat tu adineauri, răspunse căpitanul. Ne-am înşelat cu toţii.

— De, vom vedea! zise Petre, încet.

IV.
ARDE MAREA.

— **PETRE, NU MAI COBII,** se răsti, aproape căpitanul, care auzise totuşi ultimele cuvinte ale Uriaşului. Cine ştie ce-au aruncat piraţii! Poate câteva găleţi cu resturi de la bucătărie sau ceva asemănător. Ei or fi crezând cu siguranţă că barajele de mine ne-au dat gata.

— Poate însă că Blowter acela e un om foarte prevăzător şi ne-a pregătit încă vreo surpriză, zise şi Rindow, cu şovăială. Zgomotele pe care le-am prins sunau foarte ciudat.

— Ei lasă, am luat-o înainte atât de mult, încât nu mă mai tem de nici o primejdie, zise Farrow. Nu cred sa mai fi pus încă odată un baraj de bombe. Ar fi trebuit atunci să se audă piese…

Căpitanul nu-şi sfârşi vorba. În plină viteză submarinul se izbi de o piedică moale, elastică. Nimeni nu putea şti ce era, dar toţi avură îndată presimţirea unei primejdii grozave.

— Înapoi cu toată viteza! răcni căpitanul în porta-voce.

Din cauza smuciturii bruşte pe care o produse îndeplinirea acestei comenzi, camarazii fură izbiţi cu putere de marginea din faţă a turnului. Îndată însă scoaseră în acelaşi timp o exclamaţiei de groază, căci deodată ţâşni o lumină orbitoare de jur-împrejurul „Dox”-ului – marea era acoperită cu flăcări pe o distanţă mare.

Era într-adevăr foc, căci simţiră numaidecât o căldură dogoritoare împroşcată de valurile în flăcări, Cu iuţeală din ce în ce mai mare, elicea trăgea vasul înapoi, dar focul grozav părea să-i urmărească.

— Dumnezeule, ce şi fie aste? strigă Rindow, cu glas înăbuşit. Nu mai înaintăm.

— Coborâţi în vas! porunci Farrow. Repede, nu e nici o clipă de pierdut! Trebuie să ne afundăm sub apa. Bănuiesc că Blowter ăla a făcut o descoperire drăcească. Repede înăuntru!

Camarazii coborâră cu toată graba scăriţa din turn. George ramase până în ultima clipă sus, deşi văpaia tot mai grozavă îi tăia răsuflarea. Văzu că focul era tras înapoi în unghi ascuţit de la submarin, dar nu putu găsi nici o explicaţie pentru asta.

După ce închise capacul şi coborî scăriţa, spuse tatălui său despre ciudăţenia aceasta. Hagen, căruia căpitanul îi lămurise cum stau lucrurile, zise imediat:

— Atunci nu trebuie să ne lăsăm afund, ci să ne urmăm drumul de-a-ndărătelea, cu toată viteza. Blowter acela trebuie să fi zvârlit o plasă în care se găsesc bombe umplute cu felurite substanţe chimice care, venind în atingere cu apa dau loc la focul acela grozav. Trebuie să fie ceva asemănător cu carbidul. Pintenul submarinului nostru a intrat în

plasa şi s-a prins atât de bine într-unul din ochiuri, încât acum tragem după noi toţi plasa cu focul acela drăcesc. Dacă n-ai fi dat imediat comanda de întoarcere, domnule căpitan, atunci cu siguranţă că plasa aceea s-ar fi închis în jurul nostru. Fără îndoială că ăsta a şi fost gândul lui Blowter.

— Omul acesta e într-adevăr un geniu diabolic, zise căpitanul. Dar cum scăpăm acum de văpaia asta grozavă? Mă tem că a început să se topească învelişul din afară al submarinului nostru în fată la proră.

— Mă duc imediat acolo – se oferi Hagen – voi căuta să răcesc învelişul pe dinăuntru.

Va fi foarte bine dacă am putea libera vasul nostru din plasă.

— Tată, asta las-o pe seama mea, zise George, Din turn treaba se poate face mai lesne, cu ajutorul unor beţe lung! Îmi voi pune iar o mască, pe care o voi lega cu un aparat de oxigen, Voi putea astfel răbda căldura, oricât ar fi ea de mare.

— Îţi voi da şi eu o mână de ajutor, domnule George, zise Petre.

Hagen alergă la proră, urmat de patru marinari, din care făcuse buni mecanici, pe când George şi Petre se făcură nevăzuţi, dar se înapoiară după câtva timp, echipaţi cu măşti şi aparate de oxigen.

— Fiţi cu băgare de seamă! le zise Farrow îngrijorat. Dacă focul se-ntinde prea mult, înapoiaţi-vă imediat.

— Vom face totul cum trebuie! răspunse tânărul.

Înşurubă apoi ţeava aparatului de oxigen la gura măştii şi se căţără pe scăriţa de fier. Când deschise capacul turnului, îl izbi în faţă o căldură de iad, care îi arse aproape mâinile şi celelalte părţi neacoperite ale trupului. Chiar şi camarazii din cabina de comandă simţiră această văpaie, care pătrundea înăuntru cu zgomot; Farrow şi primul ofiţer se priviră înspăimântaţi.

— Nu vor putea să rabde dogoarea – zise Rindow – nici Farrow nu va putea apăra vasul împotriva acestei mări de flăcări. Suntem într-o situaţie foarte primejdioasă. Blowter acela trebuie să fie un diavol.

George era cât p-aci să se-ntoarcă atunci când simţi căldura grozavă izbindu-l în fată. Avea impresia că pielea neacoperită i se face băşici.

— Dar căută să-şi învingă slăbiciunea şi continuă sa se caţere pe scăriţa din turn.

Când ajunse la marginea acestuia, vru să se salte afară, se văzu însă nevoit să-şi desprindă mâinile de pe fier, căci acesta era fierbinte. Privi în sus şi-l văzu pe Petre ieşind prin deschizătura. Asta îi insuflă energie şi îşi zise că nu trebuia să dea îndărăt acum, ca să nu se facă de râs în faţa tovarăşilor.

Petre se ghemui la marginea deschizăturii turnului şi scoase afară două căngi lungi. Acestea erau făcute din lemn greu şi tare şi aveau vârfuri lungi de fier.

George se ridică, hotărât. Trebuia să-nchidă ochii căci îl orbea văpaia de iad, care părea să fi devenit şi mai grozavă. Îşi obişnui cu încetul ochii cu lumina orbitoare, apoi simţi în mână una din căngile pe care i-o întinse Uriaşul.

Cu dinţii strânşi, cu lacrimi în ochi, George împinse cangea cu vârful spre proră. Întâmpină curând o piedică elastică.

— Găsise plasa de otel, de a cărui îndepărtare atârna salvarea submarinului. Se opinti cu toată puterea în cange; plasa însă rămânea pe loc.

Dar Petre ajunse lângă el, împinse cangea şi atinse şi el plasa. Se opintiră amândoi şi forţa uriaşă a lui Petre făcu ca piedeca şi cedeze încet.

George era gata să se prăbuşească din pricina durerilor. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor, dar îşi adună puterile şi împinse nebuneşte.

Plasa se îndepărtă tot mai mult şi în cele din urmă nu o mai simţiră de fel, iar cei doi camarazi căzură cu faţa înainte.

Se dădură înapoi cu grabă, căci peretele de oţel al turnului se înroşise de căldură. George nădăjduia că vasul fusese liberat în sfârşit din plasa, dar atunci observă cu spaimă că văpaia alunecase ceva mai departe, dar la capătul cel mai înaintat al prorei plasa trebuie să se fi prins încă odată de parapet.

Căngile ajungeau şi până acolo, dar din turn nu mai puteau fi mânuite.

Nu aveau încotro, trebuiau să iasă pe punte să înainteze cât mai mult cu putinţă. Fără să stea mult la cumpănă, cei doi camarazi aruncară pe punte căngile, al căror lemn începuse să fumege, apoi săriră peste marginea turnului, fără să-l atingă cu mâinile.

George avu impresia că sărise de-a dreptul în foc, atât de grozavă era căldura. Nu era timp de şovăit, nici o clipă nu putea fi pierdută, căci altminteri s-ar fi prăbuşit pe punte.

Petre îşi luase în primire cangea şi păşi încet spre proră. George, nevoind să rămâie de ruşine, îl urmă, deşi mâinile îi ardeau atât de tare, încât îşi închipuia că nu se va mai putea folosi niciodată de ele.

În cele din urmă Uriaşul se opri şi ridică repede cangea. În lumina orbitoare George putu recunoaşte nelămurit câteva fire subţiri – erau sârmele de otel ale plasei. Ridică şi el repede cangea şi o nouă durere îi străbătu trupul, căci lemnul devenise şi mai fierbinte ca aerul, care se răcise puţin, datorită curentului care venea dinspre proră.

Gemând dureros, tânărul aşeză capătul cangei pe unul din firele subţiri şi se opinti din răsputeri. Petre făcu la fel şi în clipa următoare, amândoi căzură pe puntea fierbinte.

Săriră repede în sus, cu mâinile arse în diferite locuri. Dar inimile li se umplură de mândrie şi bucurie, căci submarinul fusese salvat.

Dogoarea începu să se domolească. Încă înainte de a ajunge la turn, aerul se răcise atât de mult încât îşi putură lua jos măştile.

Căpitanul se ivi în turn.

— George, Petre! exclamă el emoţionat. Sunteţi într-adevăr nişte eroi. Aţi salvat submarinul şi pe noi toţi de o soartă grozavă. Hagen n-ar mai fi putut ţine mult timp învelişul exterior, căci apa cu care-l stropea se prefăcea imediat în aburi. Sunt mândru de voi, băieţii!

— A fost îngrozitor, tatăl zise George, cu glas răguşit.

— Am simţit ce înseamnă să fii ars de viu. Dar nici nu-ţi închipui cât mă bucur că am izbutit totuşi să vă salvăm.

— A fost o muncă grea, nu glumă, întări şi Petre.

— Cât p-aci să mă prăpădesc, zău aşa. Ei, dar las că pun numai mâna pe Blowter acela, îl învăţ eu minte. N-aş vrea să fiu în pielea lui…

— Cred că vom avea mult de furcă cu el, zise căpitanul, îngândurat.

— Oare o fi crezând el că ne-a distrus submarinul cu totul?

— Aşa trebuie să creadă – zise George – căci cum să-şi închipuie că am scăpat din acest foc de iad! Ia te uită, plasa mai arde chiar în adâncul mării!

Un punct mare, luminos, se vedea în adâncime şi Farrow zise:

— Da, George, el va crede, desigur, că vasul nostru se afundă acolo. În mod normal, învelişurile ar fi trebuit să se topească, atunci când am fost împresuraţi de văpaia aceasta. Dar acum sa luăm altă direcţie; ştim doar că banditul se îndreaptă spre Mallikolo.

George şi Petre coborâră în turn, abia târându-se pe picioare. Când fură în cabina de comandă, Rindow le zise:

— Bravo, mă închin în fata voastră! Aţi făcut ceva ce n-ar putea face nimeni altul. Credeam că ni se apropie sfârşitul. Până şi aici jos, era o căldură ca într-un cuptor. Îmi închipui ce-o fi fost sus la voi.

— Plăcut n-a fost deloc, răspunse tânărul, râzând. Cred că ar fi bine să ne ducem la doctor să vadă ce-i cu mâinile noastre. Puntea dogorea ca jarul. Haide, Petre, să mergem la doctor!

Rindow privi cu admiraţie după cei doi camarazi, apoi auzi comanda:

— Înainte cu toată viteza!

Din nou se simţi o smucitură, după care trapul de oţel porni înainte; Farrow luă direcţia spre Răsărit şi curând fu departe de locul în care submarinul său era cât p-aci să se prăpădească.

În vremea asta George şi Petre intrară în cabina-infirmerie. Doctorul citise de zor şi nici nu bănuise în ce primejdie se aflase „Dox”-ul lor. Când George îi povesti ce se întâmplase, păru foarte necăjit, dar nu din pricina primejdiei, ci pentru că scăpase prilejul să vadă interesanta privelişte a mării în flăcări.

Se linişti însă îndată când George îi întinse mâinile. Câteva băşici provocate de arsuri se vedeau la rădăcina şi la vârfurile degetelor şi medicul începu îndată tratamentul. Petre avea şi el câteva băşici, mai puţin grave însă.

George se înapoia apoi în turn şi-l întrebă pe căpitan:

— Când crezi că vom ajunge la Mallikolo, tată?

— Dacă nu intervin alte drăcovenii ale piraţilor, nădăjduiesc să fim acolo mâine spre seară.

— Asta ar fi minunat. Am putea să mai descoperim poate, bricul misterios. Te pomeneşti că izbutim chiar s-o liberăm pe fată în cursul nopţii.

— Nu trebuie să nădăjduim prea mult – răspunse căpitanul.

— Blowter acela e un individ foarte primejdios şi viclean, după cum aţi aflat pe propria voastră piele. Cred că vom mâi avea mult de furcă, înainte ca să ne ajungem ţinta – dacă ne-o vom ajunge vreodată.

— Trebuie neapărat, zise George, cu hotărâre. Piratul acela trebuie să-şi capete pedeapsa.

— Ei, da, vom încerca tot ce se poate – zise Farrow, râzând – dar acum te-aş sfătui să te culci niţel. Ţi se cuvine, pe bună dreptate, puţină odihnă.

— Da, sunt într-adevăr istovit, răspunse tânărul Noapte bună, tată.

— Noapte bună, băiete!

Drumul se făcu în linişte până a doua zi dimineaţă. După o călătorie de o jumătate de ceas, căpitanul schimbase direcţia şi o luase spre, nord-vest. Fu înlocuit de Rindow la conducerea vasului, apoi veni Brun şi la urmă Plundow.

Vrednicul timonier avea ordin să-l scoale pe căpitan în zorii zilei. Cerul tocmai se înroşea la Răsărit când Farrow păşi pe punte.

— Nimic nou de raportat! zise Plundow.

Căpitanul mulţumi şi privi în juru-i. Marea era liniştită pe tot întinsul ei. Nu se vedea nici un vas, nici o insulă. Dar căpitanul era bănuitor de felul lui.

Îşi luă ocheanul sau puternic şi cercetă zarea de jur-împrejur, mai întâi spre miază-zi, apoi spre răsărit şi la sfârşit spre apus. Nu se vedea nimic suspect şi în cele din urmă privi spre nord-vest, direcţia în care mergea. Nici acolo nu se zărea nimic, cu toate astea ţinu ocheanul mai mult timp la ochi. Cunoştea destul de bine partea aceasta a Pacificului şi ştia că în curând se vor ivi insulele din grupul Noilor Hebride, la sud-est de Mallikolo.

După câteva minute clătină capul, mulţumit. La orizont se ivi o dungă slabă – una din insulele dintre Api şi Efato. Socoteala sa se potrivea, deci: va ajunge la Mallikolo încă înainte de a se înnopta.

— Du-te jos, Plundow şi mai odihneşte-te puţin! zise el, prietenos.

Poate că la noapte nu vom avea odihnă. E foarte probabil să ne ciocnim cu piraţii aceia care ne-au mai dat de lucru cu invenţiile lor drăceşti.

Căpitanul nu rămase însă multă vreme singur, căci deodată se ivi George, dându-i bună-dimineaţa.

— Ei, te-ai şi sculat, băiete? îl întrebă căpitanul, vesel.

— Cum o mai duci cu mâinile?

— Nu mai simt nici o durere, plasturele pe care mi l-a pus doctorul mi-a făcut bine. Am dormit minunat şi mă simt iarăşi în puteri.

— Asta mă bucură, scumpul meu copil. Spre seară ne vom ajunge ţinta şi sunt foarte curios să văd ce vom întâmpina acolo.

— Să nădăjduim că ne va fi dat să vedem moartea lui Blowter acela, zise George. Omul ăsta trebuie făcut nevătămător cu orice chip, căci trăieşte numai spre paguba semenilor săi.

— Ai dreptate, George. Vom încerca totul ca să-l punem cu botul pe labe. Dar făgăduieşte-mi să nu te pripeşti şi să nu fii neprevăzător.

— Piratul acesta e foarte primejdios, după cum am avut prilejul să ne dăm seama.

— Dar bine, tată, eu sunt totdeauna prevăzător, răspunse George, râzând. Ce pot face eu, dacă primejdiile îmi ies în cale!

Căpitanul se mulţumi cu această făgăduială şi se întoarse ca să-l salute pe Rindow şi pe marinarul care trebuia să ia cârma pentru primele ceasuri ale dimineţii.

— Să bem repede cafeaua! zise el primului ofiţer. Apoi va trebui să fim cu băgare de seamă, căci prin părţile acestea ale Pacificului, e o mare forfoteală.

V.
O SALVARE MIRACULOASA.

ÎN SUFRAGERIA unde luau ofiţerii cafeaua de dimineaţă, domnea o atmosferă foarte serioasă. Toţi ştiau că se ducea lupta împotriva unui duşman care dispunea de arme cu totul deosebite şi de care se folosea fără nici un scrupul.

Doctorul îşi termină repede dejunul şi îşi ceru scuze de la ceilalţi. Pricina grabei sale o aflară însă ceva mai târziu, când se înapoie cu Joe Godley, căruia îi împrumutase unul din costumele sale. Tânărul Australian mai mulţumi încă odată căpitanului şi lui George îndeosebi, apoi primi invitaţia lui Farrow la cafea. Se dovedi a fi un om cult, interesant şi simpatic, astfel că George se bucura tot mai mult că-l salvase.

Godley se posomori deodată şi întrebă:

— Domnule căpitan, e vreo nădejde s-o salvam pe logodnica mea? Blowter acela e un diavol cu chip de om. Dar şi un geniu în anumite

privinţe. E un inginer şi un chimist desăvârşit şi se mai pricepe şi în multe alte domenii, cu totul opuse.

— Am avut prilejul să ne dăm seama de asta, zise Farrow zâmbind şi povesti tânărului de cursele pe care li le întinsese Blowter.

Godley se grăbi să spuie:

— Vedeţi, n-am exagerat. Acum însă trebuie să vă istorisesc amănunţit toată povestea: Tatăl Ellenei era în legături de afaceri cu toate insulele Pacificului şi era foarte bine situat, aş putea spune chiar foarte bogat. Se ocupa şi cu vânătoarea de balene şi se prea poate că se afla pe vasul unde aţi găsit d-voastră biletul de care-mi vorbea doctorul. Joseph Blowter se apropiase de el sub un nume fals, dându-se drept negustor bogat; motivul era Ellen, cu care eram pe atunci logodit în taină. Eu am izbutit să-i descopăr jocul, în urma cărui fapt fu nevoit să fugă în grabă; dar după o jumătate de an se întoarse, fireşte iar sub o mască de nerecunoscut. Cum a izbutit s-o înşele pe Ellen, am aflat-o abia când mi-a strigat în faţă batjocoritor, în vreme ce mă arunca în mare: îi spusese că tatăl ei se îmbolnăvise grav la Mallikolo şi vroia neapărat să-i mai vorbească odată, înainte de moarte. Fata se îmbarcă pe primul vas care pornea într-acolo, refuzând oferta lui Blowter de a călători cu bricul lui. Asta îi strica toate socotelile, dar un prieten, căruia îi telegrafiase, o răpi pe Ellen la debarcader şi o duse pe o insuliţă de lângă Mallikolo. Am aflat de ticăloşia asta şi m-am furişat pe bricul său. Am fost descoperit şi aruncat în apă.

— Atunci putem avea mare nădejde s-o scăpăm, zise căpitanul. Blowter nu poate ajunge la insula decât cu puţin timp înaintea noastră. Ai încredere, domnule Godley, căci îţi vei vedea în curând logodnica.

— Să dea Dumnezeu! oftă Australianul, cu inima strânsă de durere..

Aproape toată ziua Farrow, George şi Joe Godley stătură în turn sau pe punte. George era cam tăcut şi gânditor şi în cursul după-amiezii, aflându-se singur cu tatăl său la proră, zise:

— Tată, n-ar fi mai bine să punem în funcţiune compresoarele? Blowter ne-a luat-o mult înainte şi cine ştie ce rău i-ar putea face bietei fete, dacă nu ajungem îndată după el.

— Hm... ai dreptate, băiete. Cu viteza de acum am mai avea de făcut patru ceasuri, pe care le-am putea reduce numai la două şi jumătate, dacă ne-am folosi de compresoare. Da, aşa vom face!

Godley văzu cu mirare că viteza submarinului spori aproape încă odată pe atâta. George îi dădu lămuririle cuvenite, scoţând în evidenţă meritele genialului inginer Hagen, apoi zise:

— Vino acum, domnule Godley, ne apropiem cu fiecare clipă de un loc cu o circulaţie foarte mare şi poate va trebui să ne afundăm.

Merseră în turn şi George privi cu atenţiune prin ocheanul său puternic, cercetând împrejurimile. Submarinul alergă cu viteza aceasta timp de o jumătate de ceas, apoi George exclamă deodată:

— Tată, cred că acolo în faţă, e bricul lui Blowter. Ţine direcţia veche spre Mallikolo, pe care pornise după ce a pus barajul de foc.

Farrow duse şi el ocheanul la ochi, cercetând punctuleţul care se ivise în zare.

— Ai dreptate, George – zise el – pare să fie Blowter. Trebuie să încetinim viteza, altminteri ne va vedea prin telescoapele sale.

Compresoarele fură oprite şi căpitanul încetini viteza atât până ce punctul îndepărtat dispăru din câmpul vederii sale.

— Încă vreo două ceasuri – se adresa el lui Godley – apoi se va hotărî totul. Du-te mai bine înăuntrul vasului, căci se poate că vom fi nevoiţi să ne afundăm pe neaşteptate.

Rindow şi Petre coborâră şi ei, fiecare fiind o piedică, dacă vasul ar fi trebuit să se afunde repede dintr-un motiv oarecare. Camarazii erau într-o încordare lesne de înţeles, căci ştiau cu ce fel de duşman primejdios aveau de-a face.

Căpitanul şi George priveau cu băgare de seamă în jurul lor; în fiecare clipă se putea ivi un vas străin, din fata căruia ar fi trebuit să dispară repede. Dar abia peste un ceas văzură venind dinspre răsărit un vas de comerţ. Coborâră repede scăriţa de fier, George închise capacul turnului şi submarinul dispăru sub apă.

Trecură pe lângă vasul de comerţ dar fără îndoială că nimeni din echipajul acestuia n-ar fi bănuit că atât de aproape de ei aluneca mult căutatul submarin al căpitanului Farrow.

„Dox”-ul trebui acum să meargă mai mult timp sub apă şi când vasul străin fu departe şi căpitanul ieşi din nou la suprafaţă cu submarinul, mai putu înainta pe apă numai un ceas, apoi trebui să se lase iar la fund, deoarece la orizont se ivi o insuliţă.

Farrow o privi cu atenţiune prin telescop, apoi zise camarazilor care stăteau încordaţi în jurul lui.

— Asta pare să fie insula căutată însemnată pe hartă cu o cruce. Se află în faţa lui Mallikolo, e acoperită cu vegetaţie şi dacă nu ma înşel, malurile sunt foarte neregulate şi au golfuri care pătrund adânc întrunsa. Poate că zărim bricul piraţilor într-unul din aceste golfuri.

Submarinul îşi încetini viteza şi căpitanul se apropia până la cinci sute de metri de insulă, apoi cârmi vasul spre apus, încetini şi mai mult viteza şi alunecă, la distanţa asta, dea lungul malurilor.

Prin periscop putu vedea foarte bine ţărmul. Golfurile se înşirau acolo aproape unul lângă altul, dar bricul căutat nu-l putu descoperi.

Curând ajunse la capătul de apus al insulei; şi coti spre nord. Coasta de apus, dea lungul căreia înaintau acum. Era şi mai sfârtecată, dar în niciuna din scobiturile în formă de fiord nu putu zări bricul.

Începuse să devină neliniştit, când, deodată văzu la capătul unei scobituri înguste şi lungi, o mişcare uşoară în tufele dese care creşteau lângă apă, întinzându-şi ramurile deasupra ei.

Căpitanul trecu liniştit pe dinaintea golfului, spunându-şi că mişcarea aceea era făcută de vreo santinelă pe care Blowter o pusese acolo. Împărtăşi camarazilor părerea sa şi George se grăbi să spuie:

— Tată, atunci să ştii că bricul se află între tufe. Blowter trebuie doar să-l pitească, pentru ca să nu bată la ochi. Pe lângă insulă trec multe vapoare, ale căror echipaje s-ar mira de sigur văzând un bric acostat în insula asta pierdută.

— Da, băiete, se poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul.

— Atunci să debarcăm de cealaltă parte a insulei şi să încercăm să descoperim lagărul ascuns al piraţilor. Pe cât cu putinţă trebuie să ne ferim de o luptă, căutând s-o scoatem prin viclenie pe fata răpită.

— Asta în orice caz, zise George, agitat. Blowter acela ar fi în stare s-o înlăture într-un fel sau altul. Dacă lucrurile vor ajunge la o luptă. Unde vrei să debarcam? În nici un caz, nu prea departe de golful în care ai observat mişcare.

— Fireşte ca nu. Răspunse căpitanul. Mai întâi aş vrea totuşi sa ocolesc insula, poate găsim ceva ce ne-ar putea interesa.

La comande căpitanului, submarinul începu să alunece mai repede. Insula nu era prea întinsă şi după numai o jumătate de ceas ajunseră iarăşi pe coasta de vest.

Căpitanul nu trecu acum pe lângă golful în care observase mişcarea suspectă, ci cu puţin înainte de ea cârmi într-o altă scobitură îngustă. Intră aproape până la capătul ei, apoi dădu comanda de stopare, când vasul se află în faţa tufelor care şi aici ajungeau până la apă.

Farrow privi mai întâi câtva timp împrejurimile şi abia când nu putu descoperi nici o mişcare suspectă, dădu comanda pentru golirea tancurilor de balast.

Monstrul de oţel se ridică încetişor din mare. Când marginea turnului atinse suprafaţa. George se şi repezi în sus pe scară şi deschise capacul. Ascultă cu încordare, dar de jur-împrejur domnea o tăcere de moarte.

În cele din urmă puntea ieşi la suprafaţă cu totul, George sări afară şi alerga la proră. Putu atinge cu mâna frunzişul şi desfăcu ramurile, ca să sară pe ţărm. Lucrul merse mai lesne decât îşi închipuise, căci vasul era cu prora numai la o jumătate de metru de ţărm.

Fireşte că George se înarmase cu pistoalele, cuţitul şi granatele cu gaze. Îi reveniră în minte prevenirile tatălui său, să nu fie prea uşuratic, stătu la gânduri câteva clipe, apoi, văzând că Petre iese din turn, tânărul sări pe ţărm.

Tufele se închiseră îndărătul său, George privi în juru-i şi văzu o potecă îngustă, care mergea spre nord şi spre sud. Golful în care tatăl

său zărise mişcarea suspectă, era mai spre nord şi imediat el alergă într-acolo, cu paşi uşori.

Se simţea în deplină siguranţă, căci îl ştia pe credinciosul Uriaş îndărătul lui. Merse vreo treizeci de metri pe poteca îngustă, când deodată aceasta făcu o cotitură spre mijlocul insulei. George bănui că va da acum de o sentinelă, astfel că-şi încetini paşii, furişându-se după colţ.

În clipa următoare tufele foşniră lângă el, îşi duse repede mâna la revolver, dar era prea târziu… Simţi la tâmplă o lovitură atât de puternică, încât se poticni şi căzu în genunchi. Urma a doua lovitură şi mai puternică şi de data asta se prăbuşi cu totul.

Din tufiş ieşi un bărbat de statură mijlocie, cu chipul brutal şi cu o barbă ce-i dădea o înfăţişare sălbătăcită. Părea să aibă puteri de uriaş, căci îl înhaţă pe George şi-l ridică în sus ca pe un fulg. Apoi porni în goană pe potecă, pieri în desiş.

Când se trezi, tânărul auzi glasuri răguşite vorbind şi râzând şi la cap simţi o durere sfredelitoare. Dură mult până să-şi poată aduna gândurile-i încâlcite.

Se afla, aşa dar, în puterea acelui Blowter, pe care vroise să-l prindă în bârlogul lui. Gemu fără voie, nu atât de durere cât, de furie.

— Aha, se trezeşte flăcăul! se auzi un glas tăios.

— Jack, toarnă-i apă pe cap.

Duşul rece îl readuse pe George cu totul în simţiri. Se ridică şi privi în jurul său. Se afla într-un luminiş potrivit de mare, mărginit de câteva colibe. În fata lui ardea un foc care nu făcea nici un pic de fum. În jurul acestui foc stăteau făpturi cu mutre oarecum sălbatice, iar în mijlocul lor o fată frumoasă, ai cărei ochi înlăcrimaţi îl priveau cu o expresie de durere.

— Să nu-ţi faci nici o nădejde, băiete, oamenii tăi nu vor putea să te salveze. Să poftească numai, dacă vor s-alerge de-a dreptul în braţele morţii. Frumosul submarin îl voi lua eu, căci am nevoie de el. Ei, Joe?

Un bărbat înalt, de vreo douăzeci şi cinci de ani, păşi în grabă lângă foc.

— Vin foarte încet, căpitane, şopti el. Mai poate dura un ceas până vor fi în capcană. Ambrosie va face atunci să explodeze mina.

— Foarte bine! râse piratul, cu cruzime. Vor veni apoi şi ceilalţi oameni de pe submarin ca să vadă ce e cu tovarăşii lor şi astfel îşi vor găsi şi ei moartea.

— Aşa, tinere, acum să ne ocupăm şi de tine. Ai fost îndrăzneţ din cale afară, vroiai să te poţi lăuda ca ai prins pe Joseph Blowter şi ai eliberat-o pe micuţa lui logodnică, nu e aşa? Ei vezi, asta se pedepseşte la noi. Ce părere aveţi voi, băieţi, să-l trimitem înaintea camarazilor săi?

Se auziră murmure de încuviinţare. Blowter zâmbi mulţumit şi urmă:

— În ce fel să-l expediem? Vrem doar să petrecem pe socoteala lui.

Se auziră propuneri la auzul cărora lui George îi îngheţă sângele în vine. N-ar fi crezut niciodată că există astfel de monştri printre europeni. Sau poate vroiau numai să-l sperie? Dar privind mutrele acelea care căpătaseră acum o înfăţişare de fiară, îşi zise că nu se putea aştepta la nici un fel de cruţare din partea acestor oameni.

— Prea multă vreme nu trebuie să ne pierdem însă cu el, căci s-ar putea ca tovarăşii săi să facă totuşi ceva, zise deodată şeful piraţilor. Trebuie să ţineţi seamă c-avem de-a face cu căpitanul Farrow. El cu oamenii săi a adus la îndeplinire până acum cele mai neînchipuite şi îndrăzneţe fapte.

— Căpitane, atunci să-l mal lăsăm pe băiat în viaţă, până ce se va fi terminat treaba, propuse unul din piraţi. După aceea vom avea mai mult timp fi vom petrece mai bine pe socoteala lui.

— Ai dreptate, Francis, du-l în colibă. Du-o şi pe fată, căci n-am vreme acum pentru ea.

George, care abia acum băgă de seama că era legat fedeleş, fu ridicat în sus şi târât spre una din colibe. Nu era nimic în ea, numai pe pereţi se aflau, din distantă în distanţă, verigi de fier. De una din acestea fu încătuşat George, apoi fu împinsă înainte fata, ale cărei mâini erau de asemeni legate la spate; fu legată şi ea de o verigă, în faţa tânărului:

— Aşa, acum puteţi sta de vorbă! rânji un pirat, înainte de a părăsi, cu tovarăşul său, coliba.

George o privi cu tristeţe pe Ellen Hamilton, apoi zise încet:

— Să nu-ţi pierzi curajul, domnişoară, căci tatăl meu şi camarazii ne vor scoate el de aici. Cu dânşii e şi logodnicul d-tale, pe care l-am salvat din mare.

— Ah, Joe trăieşte? exclamă ea şi chipul îi se lumină. Atunci vreau sa trăiesc şi eu… Pierdusem toată bucuria de viaţă. Cine eşti dumneata?

— George Farrow. Nu ştiu dacă…

— Fireşte că te cunosc! exclama ea, vesel. Acum am încredere că totul se va sfârşi cu bine. Piraţii nu m-au legat prea tare şi nici nu ştiu ei că eu mă pricep în toate sporturile. Voi fi liberă îndată.

George văzu cum făcea sforţări să-şi slăbească curelele care-i ţineau legate mâinile. Începu şi el imediat să facă la fel şi i se păru că legăturile nu erau atât de strânse, precum crezuse la început. Cu dinţii încleştaţi îşi smucea mâinile încoace şi încolo, încerca mereu să-şi slăbească legăturile prin întinderea braţelor şi simţi în cele din urmă cu mulţumire, că treaba mergea strună.

Un strigăt de triumf îl făcu să-şi ridice ochii: Ellen Hamilton se

liberase, cureaua trainică din jurul mâinilor atârna de veriga de fier.

— Vin să-ţi ajut! strigă ea, dar în aceeaşi clipă izbutise şi George să-şi scoată o mână, apoi cealaltă.

— Acum lucrurile se prezintă altfel! exclamă el vesel. Trebuie să încerc să-mi recapăt armele.

— Domnule Farrow, am văzut că brâul d-tale cu arme a fost dus în coliba de alături, zise Ellen. Acolo locuieşte piratul, care m-a păzit tot timpul, până la venirea lui Blowter, tot el m-a luat în primire la Mallikolo şi m-a adus încoace.

— Trebuie să văd mai întâi dacă au rămas acasă mulţi piraţi, zise George.

Păşi cu băgare de seamă la ferestruica îngustă şi privi afară. Lângă foc stătea un singur om şi Ellen, care venise în urma tânărului, şopti:

— Asta e paznicul – nu cred să mai fie şi alţii.

În clipa aceea omul se ridică, privi nehotărât în toate părţile, apoi merse spre coliba în care se aflau cei doi tineri. George îl privi liniştit, în vreme ce Ellen tremura de frică în spatele lui.

Tânărul nostru erou îşi dădu seamă îndată ce individul era foarte puternic, dar el se bizuia pe propria-i îndemânare şi luarea prin surprindere. Văzu îndată că paznicul avea numai un pistol în mâna dreaptă şi imediat se furişă spre uşa şi se lipi de ea.

Paznicul intră cu hotărâre înăuntru, după ce făcu însă un pas, se opri şi se holbă la veriga de care fusese legat George. Clipa asta îi fu fatală. Tânărul se repezi fulgerător spre el, îi smulse pistolul de la brâu şi strigă:

— Sus mâinile!

În acelaşi timp se dădu niţel înapoi ca să nu poată fi înhăţat de celălalt. Piratul, însă, ascultă de poruncă, deoarece expresia chipului lui George era ameninţătoare.

— Întoarce-te! mai porunci George. Mâinile la spate!

Înjurând şi mormăind, piratul îndeplini şi porunca aceasta. Tânărul se apropia de el şi zise Ellenei:

— Leagă-l cum se cuvine, domnişoară Hamilton!

Scrâşnind din dinţi, piratul se lăsă ca fata să-l lege fedeleş. Nu degeaba îi spusese lui George că era antrenată în toate sporturile, căci chipul banditului, care se schimonosea uneori de durere, îi dovedea că era într-adevăr foarte puternică.

— Aşează-te la perele! mai porunci George, după ce mâinile paznicului fură legate.

Ellen îl legă de inelul, de cure fusese ferecat înainte George, iar tânărul rupse din cămaşa prizonierului o fâşie mare, din care-i făcu un căluş.

Râzând cu poftă, cei doi tineri părăsiră coliba; George intră repede în cea alăturată şi găsi îndată brâul său, din care nu lipsea nimic. Şi-l

puse în jurul mijlocului şi vru tocmai să părăsească repede coliba, când văzu atârnând pe perete o puşcă foarte bună. O luă jos, se încredinţă că e încărcată şi şi-o zvârli pe umăr.

Ajuns afară o întrebă pe Ellen, care se înarmase cu pistolul paznicului:

— Ai văzut încotro s-au îndreptat piraţii? Trebuie să ne grăbim acum, căci mă tem ca tovarăşii mei să nu cadă în capcană de care vorbea Blowter.

— Au coborât poteca aceea de colo, răspunse fata.

Abia acum observă George că mijlocul insulei pe care se aflau, era un platou înalt şi îşi dădu seama eu tovarăşii săi trebuiau să vie printr-o trecătoare. Aceasta era probabil minată şi explozia care se va produce, va dărâma stâncile sub care vor fi îngropaţi vrednicii marinari.

În toată graba, tânărul porni pe poteca ce cobora în pantă. După câteva minute se opri, auzind glasuri îndărătul unei tufe dese; cu mare băgare de seamă înconjură tufa aceasta şi avu o privelişte ciudată.

Pe un platou stâncos şi îngust stăteau piraţii în frunte cu Blowter. În fata lor se afla trecătoarea, spre care priveau ei. Mai departe cu vreo douăzeci de metri stătea un singur pirat, care privea şi el în adânc.

— Aha, uite-i că vini exclamă Blowter. Francis, când voi ridica mâinile, apasă pe buton!

George îşi dădu seamă că nu era nici o clipă de pierdut. Văzu că piratul vroia să se aplece de cealaltă parte a trecătoarei stâncoase… şi atunci îşi smulse repede de pe umăr puşca pe care o luase din colibă. Când detună împuşcătura, Francis sări în sus, căzu apoi greoi la pământ şi se rostogoli în prăpastie, peste marginea platoului.

În aceeaşi clipă George smulsese cele două granate cu gaze ce le avea la brâu şi le zvârli la picioarele piraţilor, care erau în număr de vreo douăzeci. Îi văzu pe Blowter clătinându-se şi rostogolindu-se şi el peste marginea platoului. Îi văzu pe ceilalţi căzând în genunchi… O apucă repede pe Ellen de mână şi-ncepu să alerge cu ea îndărăt pe potecă.

— I-am pus cu botul pe labe pe toţii strigă el, triumfător. În curând îţi vei revedea logodnicul. Piraţii sunt ameţiţi acum pentru douăzeci şi patru de ore.

După o jumătate de ceas camarazii veneau în fugă prin altă trecătoare spre luminiş şi în fruntea lor aflau Petre şi Joe Godley: Cu un strigăt de bucurie, Ellen se repezi înaintea logodnicului ei şi cei doi tineri rămaseră multă vreme strâns îmbrăţişaţi.

Farrow se apropia cu o mutră întunecată de George, pregătindu-se să-i facă mustrări că nu ţinuse seamă de sfaturile sale şi pornise iar de capul lui. Dar George i-o luă înainte şi zise:

— Tată, nu trebuie să-mi faci mustrări – fii mulţumit că piraţii au pus mâna pe mine. Altminteri, cu siguranţă, că v-aţi fi găsit toţi moartea.

Povesti repede despre capcana drăcească pe care o aşezase Blowter şi când sfârşi, căpitanul îl strânse în braţe în vreme ce camarazii izbucniră în urale.

Încă înainte de a se înnopta, Farrow porni la drum, vrând să-i ducă pe Joe Godley şi Ellen Hamilton la Mallikolo. Acolo urmau să înştiinţeze autorităţile ce s-a întâmplat cu Blowter şi piraţii lui.

Seara târziu, căpitanul îşi lua rămas-bun călduros de la tânăra pereche şi părăsi Mallikolo. Când fură în larg se întinseră antenele şi în curând toate staţiunile poliţieneşti fură înştiinţate că mult-căutatul pirat Joseph Blowter e mort şi că oamenii săi zac leşinaţi pe insuliţă.

Apoi Farrow îndreptă submarinul spre miazăzi, ca s-ajungă în sfârşit la „Insula odihnei”.

Aventurile submarinului Dox 071

Hans Warren

I

PE DRUMURI GRELE

LAHORE ERA ÎNDĂRĂTUL NOSTRU. Domniţa junglei îşi părăsise ,,poporul" ei şi se înapoiase la tatăl său — începu doctorul Bertram să povestească lui George, în vreme ce submarinul îşi vedea liniştit de drum spre „Insula odihnei". Noi, însă, eram atraşi spre „Paradisul pământesc", spre Kaşmir, unde legendele indiene spun că ar fi fost leagănul neamului omenesc.

Aveam cele mai bune scrisori de recomandaţie către Mahab Singh, maharadjahul acestei ţări minunate, căci prin nenumăratele noastre aventuri pe cari le-am întâmpinat în India deveniserăm foarte cunoscuţi, în primul rând pentru că avuseserăm prilejul să aducem servicii preţioase unor înalţi slujbaşi englezi şi prinţi indieni.

N-aveam vreo ţintă anumită în Kaşmir, ci vroiam nurnai sa vizităm minunata ţară, a cărei frumuseţe n-o întrece nici o alta pe pământ.

Am plecat cu trenul de la Lahore la Jehlam şi de acolo aveam de gând să mergem pe jos până la trecătoarea Pir Pandschal, care se afla la o depărtare de vreo sută zece kilometri. Ne-am fi putut folosi de vreun alt mijloc de transport, dar preferam să mergem apostoleşte, ca să cunoaştem mai de-aproape tara şl oamenii.

Eram siguri de o primire bună la curtea princiară căci guvernatorul din Lahore anunţase telegrafic sosirea noastră. Dar, ascultându-ne rugămintea, nu indicase timpul exact al sosirii, căci vroiam să ne ferim a fi obiectul unei primiri bătătoare la ochi.

Când coborirăm în mica staţiune de cale ferată, privirăm în juru-ne, din obişnuinţă ca şi cum ne-am fi aşteptat la ceva. Eram convinşi noi, înşine de asta si tânjeam după ceva nou, extraordinar, ne intrase in sânge si n-aveam încotro.

Ca întotdeauna stârnirăm luare-aminte a băştinaşilor care populau peronul, în primul rând Pongo cu făptura-i uriaşă şi capu-i grozav. Şi poliţistul englez care făcea de gardă în gară ne luă la ochi, se apropiă apoi de noi si-ne întrebă foarte politicos, dar cu priviri bănuitoare, dacă ne-ar putea fi de folos cumva.

— Fireşte, răspunse Marian, prietenos. Dacă ai vrea să fii atât de drăguţ, ne-ai putea arăta drumul care duce la trecătoarea Pir Pnndschal.

Automobilul ăla de colo pleacă spre trecătoare, zise poliţistul la fel de politicos ca înainte.

— Vezi că noi vrem s-o luam apostoleşte, răspunse Marian, zâmbind.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnilor, zise poliţistul, cu ton autoritar, v-aş ruga să vă legitimaţi. În vremea din urmă situaţia a

devenit atât de turbure în ţinutul acesta de frontieră, încât suntem siliţi să-i rugăm pe străini să-şi arate identitatea.

— Cu toată plăcerea, răspunse Marian, prietenos. Te mulţumeşti cu această scrisoare a guvernatorului din Lahore? E o recomandaţie către toate autorităţile ca să binevoiască să ne sprijine în toate privinţele.

Poliţistul făcu „drepţii" şi zise tare şi milităros:

— Domnule Farrow, vă stau cu totul la dispoziţie.

— Nu aşa, dragul meu, râse Marian, vreau numai să-mi arăţi drumul prin oraş ca să ies Ia şoseaua ce duce la Pir Pandschal.

— Vreţi într-adevăr să mergeţi pe jos, domnule Farrow? întrebă politistul, mirat.

— Da, că în felul acesta cunosc mai bine oamenii şl locurile.

— Prilejul cel mai bun pentru asta îl veti avea, probabil, la trecătoare, zâmbi poliţistul, căci în ultimul timp se dau pe acolo atacuri asupra călătorilor. După căte am auzit, guvernul nostru s-a plâns de asta chiar şl prinţului din Kaşmir.

— Ei vezi, asta ar fi tocmai ceva pentru noi, râse Marian, Au fost atacaţi şi călători europeni?

— Nu, că atunci am fi luat alte măsuri, în cea mai mare parte victime au fost Hinduşi.

— Aşa, aşal Dacă nu mă înşel locuitorii Kaşmirului sunt în cea mai mare parte mahomedani? Şi tocmai cei câţiva Hinduşi sunt atacaţi?

— Asupra acestui lucru n-am prea stat să chibzulesc domnule Farrow, râse poliţistul. Dacă vreţi, putem merge acum. Îl văd colo pe camaradul care mă schimbă, aşa că am vreme să vă călăuzesc prin oraş.

Tocmai când ne pregăteam de drum, Pongo mă pişcă deodată de braţ şi-mi şopti:

— Messer Bertram, om de colo nu bun. Stat aproape noi, a auzit, acum pleacă repede.

Spunând asta arătă cu capul spre un Indian înalt, care se îndepărta cu paşi grăbiţi spre piaţa unde se aflau automobilele. Îi atrag atenţia lui Marian, dar el dădu din umeri şi zise.

— Ce vrei, nu putem face nimic împotrivă lui. Doar nu ne putem lua după el să-l întrebăm de ce stătuse aproape de noi.

De vreme ce Pongo l-a luat la ochi, să ştii câ e suspect, rostesc.

— Sunt de aceeaşi părere, încuviinţă prietenul meu, chiar pe o simplă bănuială nu putem porni nimic împotriva Iul.

— Uite că se urcă într-o maşină, zisei eu.

Am putea merge şi noi cu aşa ceva până la trecătoare.

— Crezi de sigur că vrea să ne pândească acolo sus? râse Marian. Eu cred mai degrabă că e un slujbaş al prinţului, aşa că nu vom scăpa totuşi de o primire triumfală.

— Să ştii că aşa e, încuviinţai eu. Cu toate astea ne-am putea

încredinţa mal bine decă am pleca şi noi cu o maşina.

— Ba de loc. Vom mergem pe jos, ca să vedem frumuseţile ţării, dragul meu

Se-ntoarse el spre poliţistul care ascultase mirat convorbirea noastră.

— Acum suntem gata de drum. Vrei să fii atât de bun să ne călăuzeşti?

Cu plăcere, domnule Farrow. Din păcate oraşelul nostru n-are lucruri vrednice de văzut, de aceea vă voi duce pe drumul cel mal scurt afară din oraş. Aveţi cale lungă de făcut şi va sfătuiesc să poposiţi cel puţin două nopţi înainte de a ajungeţi în trecătoare.

— Sunt hanuri bune pe drum? întrebă Marian.

— Da, da, atât pe distanţa până la Rajaori, cât şl mei departe, între localitatea asta şi trecătoare. Cel dintâi han este condus de un Chinez, al doilea de un Persan.

— Numai cu două hanuri nu facem nimic, zise Marian, căci depărtare e prea mare. Va trebui deci să-noptăm şi în Rajaori.

— Fireşte, domnule Farrow. Acolo sunt mai multe hanuri. Cel mai mare e ţinut chiar de un European, cred că e Olandez.

— Încă ceva: socot că dela ultimul han înaintea trecătorii nu ajungem într-o singură zi la Srinagar, capitala Kaşmirului. Cunoşti cumva drumul şi de acolo mai departe?

— Din păcate, nu, domnule Farrow. Am fost numai până la trecătoare ca s-arunc o privire în jos, spre valea Kaşmirului.

— În sfârşit, nu face nimic, vom găsi noi undeva adăpost, zise Marian. Şi la urma urmei dacă nu vom avea încotro, va trebui să facem ce-am mai făcut de atâtea ori, adică să dormim sub cerul liber.

Pădurile Kaşmirului sunt însă bogate în sălbăticiuni, zise călăuza noastră. Sunt populate mai ales de urşi, în număr foarte mare.

— Nu ne e teamă nouă de ei, râse Marian. Aprindem un foc mare şi-i alungăm. Şi chiar dacă ar cuteza să se apropie, avem la îndemână minunatele noastre arme, cu cari ara răpus noi sălbăticiunii şi mai ceva ca urşii.

Poliţistul se opri şi zise:

— Aşa, domnilor, şoseaua asta duce la Rajaori şi de acolo mai departe, în trecătoarea lanţului de munţi Pir Pandschal. A fost o cinste pentru mine să vă fiu călăuză şi nădăjduiesc că vă veti întoarce cu bine.

— Sper şi eu, ba simt chiar sigur, râse Marian.

Ne luarăm rămas bun de la amabilul poliţist şi pornirăm repede pe şoseaua albă. Era încă devreme şi timpul era răcoros. Dar soarele începuse să urce pe cer, incălzindu-ne cu razele sale.

Marian se împotrivise să luăm prea multe merinde din Lahore, căci credea că în drumul nostru spre Srinagar vom găsi unde cumpăra

conserve.

La început, priveliştea era tipic indiană. Plantaţii de bumbac şi orez de amândouă laturile şoselei, dar după câteva ceasuri, trecând hotarul Kaşmirului, priveliştea se schimbă. Dădurăm întâi de jungle, cari se deosebeau de acele din sudul Indiei prin faptul că erau mai luminoase, începurăm să fim cu băgare de seamă, căci se putea să se aţină pe acolo tigri, pantere sau alte fiare. Pe lângă asta deveni şi mersul mai greu, deoarece pe de o parte căldura era tot mai puternică, iar pe de alta şoseaua începu să urce.

Din îndărătul nostru, departe, se auzi deodată sunetul unul claxon de automobil. Ne întoarserăm privirea şl văzurăm o maşină venind în goană nebună. Deoarece stârnise un nor uriaş de praf, ne dădurăm repede în lături de pe şosea, Marian şi Pongo pe partea dreaptă, eu pe cea stângă. Pătrunsei o bucată bună în desiş, mă oprii într-o rarişte şi printre copaci putui cuprinde cu privirea o parte din şosea.

Maşina se apropia. Ciudat era faptul că-şi încetinise viteza. De ce oare?

Vedeam umbrele celor cari stăteau în fundul maşinii deschise şi deodată auzii o izbitură puternică deasupra capului în trunchiul copacului uriaş de care mă sprijineam — apoi maşina dispăru.

La sgomotul ciudat ce se produsese deasupra mea mă-ntorsei brusc şi privind în sus spre beţele de bambus văzui urma atacului viclean care se dăduse asupra mea. O gaură mică şi rotundă în lemn îmi dovedi că se trăsese asupră-mi cu un pistol care trebuia să fi avut o colosală forţă de pătrundere. În primul moment fusei speriat, apoi însă mă cuprinse furia şl smulgându-mi puşca de pe umăr pornii cu paşi mari spre şosea, ca să trimit în urma maşinii o salutare de plumb...

Dar când ajunsei pe şosea, îmi dădui seamă cu părere de rău că automobilul dispăruse după cotitura drumului.

— Ei, Robert, ce vrei să împuşti? îl auzii în clipa aceea pe Marian, din partea cealaltă, care tocmai ieşea din desiş, urmat de Pongo.

— Pe individul din maşină, răspunsei eu, furios. A tras asupra mea.

— Ce? făcu Marian şi din câţiva paşi fu lângă mine. Te-a nimerit, Robert? mai întrebă el, privindu-mă îngrijorat.

— Din fericire, nu, zisei, dar glonţul a trecut doar la câţiva centimetri deasupra capului meu şl a lovit în bambus.

— În maşină om rău, zise in aceeaşi clipă Pongo, care se apropiase.

— Ce? făcui eu, sărind în sus. L-ai recunoscut iar pe omul acela? A fost acelaşi care ne-a spionat în Jehlam?

— Fost om rău, repetă credinciosul uriaş.

Hm... chestia începe iarăşi frumos, zise Marian după o pauză scurtă.

— Cine să se intereseze oare de noi, de cum am păşit pe teritoriul Kaşmirului?

— Nici eu nu-mi pot lămuri asta, răspunsei, căci n-am fost chemaţi în ajutor de nimeni, aşa câ nu ne putem aştepta să dăm de duşmani.

— Poate câ ne-a asemuit cu alţii, îşi dădu cu părerea Marian, dar când stau şi mă gândesc mai bine îmi zic că tot pe noi ne-a luat la ochi, câci Indianul şi-a îndreptat atenţiunea asupra noastră, abia când poliţistul din Jehlam mi-a rostit numele. Poate că omul acela e un membru al bandei de tâlhari care îşi face veacul la trecătoarea Pir Pandschal, şi s-o fi gândind că suntem pe urmele lor. Din păcate ne-am făcut cunoscuţi prin aventurile noastre !

— Să ştii că aşa e, încuviinţai eu. Păcat că nu le-am putut spune indivizilor că puţin ne pasă de ticăloşiile lor.

— Ia spune, Robert râse Marian vrei cumva să tăgăduieşti că ai arătat şi tu mare interes la povestirea poliţistului? Sau te vei da în lături dacă prinţul ne-ar ruga să luăm pe seama noastră prinderea acestei bande? Cred că în privinţa asta suntem amândoi plămădiţi din acelaşi aluat.

— Asta fără doar şi poate, încuviinţai eu, râzând. După cât se pare, banda asta mă cunoaşte foarte bine. Slavă Domnului, am avut destul de-aface cu piraţi şi alţi domnişori de felul acesta, aşa că s-ar putea lesne să fie în banda asta vreunul care ne cunoaşte dinainte.

Vezi, tot aşa mi-am zis şi eu, răspunse Marian, cu însufleţire. Poate că revedem cunoscuţi vechi colo sus.

Tot ce se poate, zisei eu. Fapt e că omul acela a făptuit o mare nechibzuintă trăgând asupra noastră, căci prin asta ne-a prevenit.

Hm... nu ştiu ce să spun — făcu Marian, după oarecare chibzuială. Punctul acesta îmi dă de gândit. Dacă, presupunând că face parte din bandă, ar fi trecut fără să ne facă nimic, atunci domnişorii din trecătoare ne-ar răpus fără să prindem de veste. Trebue doar să-şi fi spus că prin glontul lui a primejduit tot planul.

Stăteam încă în mijlocul şoselei şi priveam spre luminişul unde era să fiu răpus de glonţul necunoscutului din maşină. Deodată furăm ghiontiţi cu atâta putere încât zburararăm împreună în desişul din fata noastră. Şi în acelaşi timp Pongo răcni:

— Massers, băgare de seamă.

Trecu apoi ca un fulger pe lângă noi, în vreme ce căutam să ne recăpătăm echilibrul. Şi când privirăm năuciţi în juru-ne, văzurăm doar un nor uriaş de praf pe şosea, care se îndrepta vertiginos spre Jehlam.

— Ah, care va să zică s-a înapoiat şi a vrut să ne calce cu maşina , zis Marian.

— Om rău e în maşină, spuse Pongo.

— A, ai văzut şi asta! făcu prietenul meu. Pongo eşti un om minunat.

Strânserăm braţul uriaşului, apoi zisei;

— Mariane, sunt încredinţat că duşmanul acesta misterios s-a ascuns undeva înaintea noastră. Şi când vom ajunge la locul acela, ne va împuşca în toată liniştea.

— Tot ce se poate, încuviinţă Marian. În cazul acesta ar fi mai bine să părăsim şoseaua şi să ne urmăm drumul prin junglă.

Zis şi făcut. Părăsirăm şoseaua, pătrunserăm vreo cincizeci de metri în pădure, pornind apoi spre nord-vest, în direcţia trecătoarei îndepărtate.

Aproape două ceasuri merserăm prin căldura tot mai arzătoare, apoi ne oprirăm într-un luminiş mic, unde Marian propuse să îmbucăm ceva, apoi să ne odihnim puţin.

De partea cealaltă a luminişului era un cireş sălbatec, dovadă că ne apropiam de tara-minune a Kaşmirului. Ne aşezarăm lagărul la rădăcina arborelui uriaş şi în vreme ce noi săpam o groapă pentru foc, Pongo aduna vreascuri, cu cari făcurăm un focşor, pentru a ne încălzi conservele.

După ce mâncarăm, ne lăsarăm odihnei vreun ceas la umbra copacului. Ne ridicarăm apoi şi aruncându-ne bagajul în spinare pornirăm din nou prin desiş.

Deodată ne trezirăm la marginea unor câmpuri întinse de orez. Şoseaua era la vreo cincizeci de metri la stânga noastră şi privirăm îndelung într-acolo, înainte de a pătrunde printre spicele foşnitoare, unde căldura era cumplită.

II
HANUL CHINEZULUI

MERSERĂM VREO DOI KILOMETRI pe digurile înguste cari străbat câmpurile ce stau sub apă, după aceea îl auzi pe Marian spunând:

— Acum putem merge iar pe şosea, către cea mai apropiată pădure ce cu mult înaintea noastră şi deocamdată duşmanului nostru nu i se prezintă nicăieri vreun loc unde să se poată ascunde.

Eram peste măsură de bucuros că pot părăsi terenul acesta neplăcut şi alergai repede spre digul transversal care ducea spre şosea. Se vede treaba, însă, că nu e bine să te bucuri prea repede, căci în graba mea alunecai de pe dig şl căzui în apa mocirloasă.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost deajuns, mă trezii deodată în primejdie de moarte, căci pe când mă sileam să ies din nămol, spicele de orez din apropiere foşniră şl în clipa următoare se ridică, şuierând, o cobra uriaşă, aproape neagră, la câţiva centimetri numai de mine.

Rămăsei imediat în nemişcare, ca să nu întărât şarpele. Dar situaţia mea nu înceta să fie din cele mai grozave.

Un fulger străbătu văzduhul şi capul ameninţător al şarpelui

zburară în lături. Sări în sus, căd sângele trupului care se zbătea, mă stropi în faţă. Cu scârbă dădui în lături cu piciorul reptila retezată, mă căţărai repede pe dig şi strânsei mişcat mâna viteazului Pongo.

El îşi dăduse îndată seama de primejdia în care mă aflam, se lăsase în genunchi şi, cu cuţitul său de spintecat rechini, înlăturase pericolul.

Ca întotdeauna, uriaşul făcu o mutră încurcată la mulţumirile noastre şi zise:

— Massers merge mai departe. Aici mulţi şerpi.

Îi ascultarăm sfatul şi pornirăm la drum.

Ajungând în şosea, privirăm câtva timp îndărăt, dacă nu cumva se ivea din junglă duşmanul nostru. Nimeni nu se arăta însă şi Marian zise:

— Aţi pierdut cam mult timp cu mâncarea şi odihna. În vremea asta, el putea lesne să ne-o ia înainte, ca să se ascundă în pădure. Prin urmare, când vom ajunge la cei dintâi copaci, va trebui să părăsim din nou şoseaua. Slavă Domnului, nu s-arată să fie junglă pe acolo, ci pădure bătrână.

— Care, însă, poate fi mult mai deasă ca junglele, zisei eu.

— Atunci va trebui să ne croim drum, spuse Marian. E mai bine aşa, decât să ne trezim cu vreun glonţ pe nepusă masă.

— Cred şi eu.

Cu toate că eram foarte obosiţi, mergeam voiniceşte şi acum vedeam ceva mai lămurit pădurea dinaintea noastră. Era din copaci înalţi de teak şi atât cât puteam recunoaşte de departe, aceştia nu erau prea deşi.

Repede, dar cu multă băgare de seamă, ne apropiarăm de marginea pădurii. În cele din urmă, ajunserăm la vreo cincizeci de metri şi ne oprirăm, căci acum trebuia să se hotărască. Ţineam puştile pregătite în mână, ca să putem răspunde unui eventual atac. Dar nu se arătă nimeni.

— Ce să ne mai facem griji, zise Marian. Rămânem pe şosea şi pace! Dacă va fi să ne ajungă soărta, se poate întâmpla tot atât de bine şi în pădure.

— Ai dreptate, Mariane. Să mergem deci mai departe!

Aşa şi făcurăm. Marian cerceta cu privirea în dreapta, eu în stânga, în vreme ce Pongo — după cum ştiam foarte bine, îşi avea ochii pretutindeni.

Merserăm vreun kilometru prin pădure şi prietenul meu clătină din când în când capul, ca şi cum liniştea aceea nu-i plăcea de fel; eu deveneam tot mai neliniştit, căci mă gândeam ce putea plănui necunoscutul nostru vrăjmaş, pentru a ne înlătura în mod sigur.

Deodată se făcu în dreapta un luminiş mare şi câteva clădiri frumuşele dovedeau că ajunseserăm la mult-căutatul han al Chinezului.

Cu aceeaşi băgare de seamă ca până acum, păşirăm cu armele în mână spre uşa de intrare. Marian o deschise şi-mi strigă peste umăr:

— Pare că ne-am înşelat , Robert.

— Da, încuviinţai dar cine ştie ce ne mai aşteaptă.

Intraserăm într-o odaie mare şl curată. Un Chinez tânăr, îmbrăcat europeneşte, cu chipul simpatic şi inteligent, păşi spre noi, făcu o plecăciune politicoasă şi, spre mirarea noastră, spuse intr-o germană fără cusur:

— Bună ziua, domnilor. Îmi daţi voe să mă prezint: doctorul Tsao, proprietarul acestei case. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am dori să rămânem peste noapte aici, răspunse Marian. Înainte de asta, am vrea să luăm şi ceva în gură. Trebue şâ vă spun însă că nu m-aş fi aşteptat să vă aud vorbind atât de bine nemţeşte.

La aceasta, chinezul zâmbi, apoi zise:

— Am studiat trei ani Ia Heidelberg, după aceea am fost nevoit să viu acasă şi să iau locul tatălui meu, deoarece el a murit.

Tsao ne duse la etaj, unde căpătarăm trei odăi alăturate, foarte curate şi cu mobilă bună. Probabil că hanul avea clienţi, altminteri Chinezul n-ar fi făcut atâta cheltuială. Din păcate, odăile n-aveau comunicaţie între ele. Văzurăm însă că broaştele la uşile ce dădeau pe coridor erau foarte trainice şi complicate şi, când Tsao băgă de seamă că arătam interes pentru asta, ne zise:

— Sunt broaşte de siguranţă, domnilor, cari nu seamănă una cu alta. Le-am pus pentru ca fiecare călător să se simtă în siguranţă.

— E atât de nesigur ţinutul acesta? întrebă Marian râzând.

Observai cu oarecare nelinişte că Tsao îndreptă spre el o privire ciudată prin ochii întredeschişi, apoi zise, dând din umeri:

— Nu ştiu dacă domnii, cari vin de sigur din Jehlam, n-au auzit acolo că la trecătoarea Pir Pandschal îşi face veacul de câtva timp o bandă de jefuitori. Din pricina aceasta, socot nimerit să mă îngrijesc de siguranţa clienţilor mei.

— E foarte frumos din partea dumitale, zise Marian, dar mă gândesc că trecătoarea cu pricina e cam departe. Crezi că banda ar putea veni până aici?

— Cu o maşină, drumul se face repede, răspunse Chinezul zâmbind.

— Aha! să nădăjduim totuşi că nu ni se va întâmpla nimic, râse Marian. Acum ne vom face puţin toaleta la repezeală, apoi vom coborî la masă.

Tsao se înclină adânc şi ieşi. Ma aflam singur cu Marian şi îndreptându-mă spre uşă ca să mă duc în camera mea, prietenul meu zise, într-o doară:

— Interesant bărbat acest doctor Tsao.

— Da, încuviinţai, nu ştiu însă bine ce să cred despre el.

— Nici eu nu ştiu încă, Robert, dar poate că în timpul şederii

noastre aici, o vom afla. Acum schimbă-ţi repede hainele, căci sunt flămând ca un lup.

În odaia mea, dezbrăcai hainele murdare, pusei un costum curat şi abia fui gata cu treaba asta, că un pui de Chinez intră în odaie, după ce bătu în uşă şi, într-o englezească îngrozitoare, ceru să-i dau costumul ca să-l cureţe.

Eram surprins peste măsură că Tsao se îngrijea atât de mult de clienţii săi; dădui băiatului costumul şi-l întrebai când mi-l aduce înapoi.

— Mâine dimineaţă, răspunse el.

Păşii pe coridor şi încuiai camera. În acelaşi timp veniră din odăile lor şi Marian cu Pongo. Când intrarăm în sala mare de jos, văzurăm aşezată o masă la fereastră, de unde puteam privi afară pe şosea. Abia luarăm loc, la invitaţia lui Tsao, că se şi aduse mâncarea, o minunată friptură de vânat, stropită cu un vin tot atât de bun.

După ce ne potolirăm foamea, mai râmaserăm de vorbă la un pahar. Nu prea aveam noi prilejul adesea să stăm sub un acoperământ omenesc, la o masă ca lumea. Numai Pongo ceruse îngăduinţa să se retragă şi ieşise din casă.

Bănui imediat că voia să se încredinţeze dacă adăpostul nostru era într-adevăr sigur. Cât despre duşmani, eram sigur că-l va dibui el, oricât de ascunşi ar fi aceştia.

La invitaţia lui Marian, Tsao lua loc la maşa noastră, dar refuză paharul cu vin pe care i-l oferi. Prietenul meu întrebă dacă hanul era vizitat adesea de drumeţi. Doctorul răspunse, zâmbind, că era mulţumit. După câtva timp, Marian mai întrebă:

— Îmi pare , domnule doctor, ca fost azi un automobil care a venit cu puţin înaintea noastră.

Auzind aceasta, Tsao tresări puternic, apoi zise şovăind:

— Este adevărat, domnilor. Era un automobil care a trecut numai, dar n-a tras aici, ci a trecut prin faţa hanului. L-am văzut întâmplător prin fereastra.

M-am încredinţat în aceeaşi clipă că Tsao minţea şi eram încredinţat ca şi Marian gândea la fel, căci zise liniştit:

— As fi vrut să stau de vorbă cu cei dinlăuntrul lui, căci mi se pare ca am văzut pe unul din ei în Jenam.

— Atunci trebuie să fi mers foarte repede în dreptul hanului ... Nu am putut observa din cauza grabei cu care circula .

Atunci, se vede ca m-am înşelat, răspunse Marian. La urma urmei nici nu e atât de important.

— Urmăriţi un scop anumit cu vizita dumneavoastră, în Kasmir? întrebă Tsao. Poate vă pot fi de folos cu ceva?

— O, nu, răspunse Marian, vrem numai să cunoaştem ţara şi oamenii. Apoi mai vrem să facem o vizită maharadjahului.

— Maliab Singh, actualul maharadjab, vă va primi cu greu, zise doctorul şovăind. Am auzit că are necazuri mari acum.

— Ei, atunci vom călători, zâmbi Marian. Pentru noi, lucrul cel mai de seama e să cunoaştem frumuseţile Kaşmirului.

— E frumoasă ţara, ce-i drept, zise doctorul, cu însufleţire, dar ştiu ca dacă dumneavoastră, cari aţi văzut atâtea, veţi preţui frumuseţea ei! Dacă vă face plăcere, v-aş da o călăuză pricepută.

— Nu, nu, ne place mai mult să fim singuri.

— Dacă mergeţi pe jos, poate să întâmpinaţi primejdii la trecătoare, zise Tsao, după ce chibzui câteva clipe. Călătorii, în special Europeni, cari trec cu maşina peste trecătoare, sunt lăsaţi în pace, dar de pedestraşi se cam leagă.

— Las-că ştim noi să ne apărăm, zâmbi Marian. Cred că le-ar părea rău bandiţilor dacă ne-ar căuta pricină.

— Fireşte, domnilor, aveţi arme minunate şi or să se teamă de Uriaşul acela care vă însoţeşte, pare să fiţi şi oameni foarte puternici, dar ce aveţi să faceţi împotriva unei forte superioare, care o mai fi stând şi ascunsă?

— Las-că nu vor ajunge lucrurile atât de departe! zise Marian, zâmbind, şi se ridică. Trebuie să mărturisesc că sunt cam obosit, marşul pe care l-am făcut m-a istovit şi mâine în zorii zilei, trebuie să pornim la drum. Ne îngădui, deci, d-le doctor, să ne retragem, în camerele noastre?

— Ia te uită, s-a lăsat noaptea şl eu nici n-am băgat de seamă, în toiul discuţiei, zise Tsao, mirat. Vă doresc odihnă plăcută, domnilor.

— Mulţumesc, asemenea, domnule doctor

Când ajunserăm cam la jumătatea sălii, Tsao striga după noi:

— Dar unde e însoţitorul dumneavoastră, domnilor?

— N-avea grija, va veni şi Pongo, răspunsa Marian.

Observai că la auzul acestui nume, Chinezul tresări puternic. Dar se stăpâni repede şi zise mirat:

— Pongo? Ce nume caraghioş! A! mi se pare că l-am mai auzit. Nu sunteţi dumneavoastră. domnii Farrow şi Bertram?

— Ba chiar noi suntem, zâmbi Marian. Iartă-ne, te rog, că am trecut cu vederea să-ne prezentăm.

— Hm!, atunci cred că nu vă temeţi dv. de bandiţii de la trecătoare, zise Tsao. Aşa fiind, de sigur că veţi fi primiţi şi de maharadjah.

— Crezi cumva că ne va cere să-i dăm ajutorul nostru? Cunoşti ceva amănunte cu privire la necazurile sale?

Tsao îşi întoarse repede privirea în altă parte.

— Nu, nu, zise el apoi. Nu ştiu nimic hotărit. Nişte călători spuneau că ar avea necazuri mari.

— Aşa! Vom vedea atunci dacă nu-i putem risipi necazurile acestea, zâmbi Marian. Ah, uite-l pe Pongo.

Credinciosul nostru tovarăş intră în han, venind de afară. Nu spuse nimic, dar ochii-i scânteiau şi asta era pentru noi un semn că descoperise ceva de seamă. Ne despărţirăm de Chinez şi urcarăm la etaj intrând cu toţii în odaia lui Marian, care-l întrebă îndată pe credinciosul uriaş:

— Ia spune, Pongo, ce ai văzut?

— Om rău văzut! răspunse Negrul. Fugit, înainte ca Pongo poate prinde la el.

Ne uitarăm unii la alţii, îngrijoraţi. Asta era o veste importantă, ce-i drept. Oare hangiul chinez să fie tovarăş cu ei ?

— Foarte neplăcută chestie, întrerupse tăcerea Marian in cele din urmă. Acum trebue sa stăm de veghe cu schimbul peste noapte. Am impresia că toată afacerea asta stă în legătură cu plănuita noastră vizită la maharadjah.

— Tăcere, Massers! zise deodată Pongo. Afară om.

Noi nu auziserăm nimic, dar când Marian fu acum dintr-o săritură la uşă şi o deschise brusc, doctorul Tsao stătea afară şi întrebă, zâmbind, dacă doream să fim treziţi a doua zi.

Marian îi mulţumi politicos, spunând că obişnuiam să ne trezim singuri în zorii zilei. Chinezul se înclină şi se făcu nevăzut, fără zgomot.

— Frumos! şopti Marian după câteva dipe. De sigur că a auzit că îl suspectezi, Robert. Cred că ar fi mai bine să ne petrecem cu toţi noaptea în camera asta. Ia aduceţi-vă bagajele şi armele!

Treaba fu făcută repede, şi când furăm iar împreună, orânduirăm veghea. Eu făceam începutul, apoi venea Pongo, iar al treilea era Marian.

Prima mea veghe era uşoară, căci camarazii nu se culcară îndată ci îmi ţinură tovărăşie, până veni rândul lui Pongo. Mă culcai pe canapea şi adormii îndată.

Marian mă trezi. Îşi făcuse şi el veghea şi îmi şopti la ureche:

— Robert, atăt Pongo, cât si eu am auzit sgomote suspecte în casă, iar afară, în faţa ferestrelor, trebuie să fi fost oameni. Fii cu băgare de seamă şi tine pistolul pregătit! Cred că Tsao ăsta n-are cugetul curat.

Mă dădui jos de pe canapea şi Marian îmi luă locul. Pongo dormea în pat.

Mă aşezai la masă, pusei revolverul şi lampa de buzunar la îndemână şi rămasei în aşteptare.

Să fî trecut vreo jumătate de ceas, când mă cuprinse deodată o oboseală atât de mare încât abia puteam ţine ochii deschişi. Mă ridicai repede şi începui să măsor odaia în lung şi-n lat.

După vreo zece minute tresării, căci auzii lămurit un sunet, ca şi cum cineva ar fi umblat la geamul ferestrei. Nu mi-a trebuit multă bătaie de cap ca să-mi dau seamă că cineva tăia geamul.

Mă apropiai în vârful picioarelor de masă, luai pistolul în mâna dreaptă şi lampa de buzunar în cea stângă. Dar nu mai avui nevoie de lampă, căci în clipa când vrui s-o aprind, luna răsări pe cer şi în lumina ei orbitoare zării în odaia noastră umbra ameninţătoare a unui cap omenesc.

În mai puţin de o secundă văzul că era un Indian şi fără să stau pe gânduri ridicai arma şi slobozii un glonţ în geam. Dar misteriosul individ de afară fu mai repede ca mine. El trebue să fie observat gestul meu şi cu iuţeala fulgerului dăduse capul de o parte.

Marian şi Pongo săriră repede în picioare la auzul detunăturii, dar când prietenul nostru Negru deschise fereastra şi privi afară, nu se mai vedea nimeni.

— Ciudat!, făcu Marian. Aş vrea să ştiu numai dacă Tsao ăla e amestecat aici. Probabil că aşa e, căci aş pune rămăşag că el îl cunoaşte pe Indianul care a tras asupra ta, Robert.

— Stai! Acum ştiu! strigai eu, înfuriat. Făra îndoială că a fost acelaşi individ care a tras asupră-mi din maşină. Ce-o fi având el cu noi? Suntem doar cu totul nevinovaţi.

— Suntem nevinovaţi până nu dăm ochi cu maharadjahul. răspunse Marian. Şi probabil că de asta se tem oamenii cari stau în legătură cu duşmanul nostru;

— Masser, tăcere! mormăi bunul nostru Pongo, în întunericul odăii. Om pe coridor.

Stăteam încă la masă, cu pistolul în mână. Luai repede lampa de buzunar, mă repezii spre uşă, pe care o descuiai şi o deschisei repede şi luminai afară pe coridor.

În faţa mea stătea zâmbitor... doctorul Tsao.

III
LA STĂPÂNITORUL KAŞMIRULUI

— Ce cauţi aici?, mă răstii eu la el.

— Ah, domnul doctor, zise în aceeaşi clipă Marian, în spatele meu. De sigur că ai auzit împuşcătura din odaia noastră. Închipuieşte-ţi, un Indian străin încercase să taie geamul de la fereastră.

— Asta e cât se poate de neplăcut, zise Tsao, părând foarte necăjit. De când am preluat hotelul e pentru prima oară că nişte pasageri de ai mei sunt deranjaţi în felul acesta.

Nu aprinseserăm lampa de masă şi asta fu norocul nostru, căci deodată detună afară o împuşcătură, glonţul, sparse geamul, şuieră printre capetele noastre, trecând deasupra Chinezului ce stătea în faţa noastră şi se înfipse în peretele coridorului.

Lumina lămpii mele îl învăluia pe doctorul Tsao si fui surprins văzând cât de calm ramaseşi. Căci, deşi glonţul ii trecuse doar la câţiva centimetri deasupra capului, nici un muşchi de pe faţa sa nu tresări. Stinsei imediat lampa de buzunar şi întrebai cu asprime:

— Si aşa, doctore, nu găseşti nimic de spus când se trag gloanţe asupra pasagerilor d-tale. Cel puţin am observat că nu te-ai speriat deloc când glonţul ţi-a trecut deasupra capului.

Tsao râse, apoi zise:

— Domnule Farrow, eu nu mă speriu nici chiar dacă zeci de gloanţe ar şuiera deasupra capului meu. Ce mi se poate întâmpla? Dacă m-ar nimeri, peste o clipă voiu fi la strămoşii mei, atâta tot. Şi asta e soarta cea mai frumoasă ce poate fi hărăzită unui om pe pământ. Zău că nu ştiu cine a tras asupra dumneavoastră, dar cred că numele dumneasvoastră sunt destul de cunoscute în toată India şi că vă puteţi aştepta să întâlniţi pretutindeni duşmani.

Era adevărat şi tonul cu care rostise Chinezul cuvintele, părea cu totul nevinovat — cu toate astea nu putui scăpa dc o bănuială ce-o aveam împotriva lui.

Înainte însă de a-i răspunde cu asprime, cum vroiam, Marian zise liniştit:

— Drept e că am adus oarecare turburare în casa d-tale, domnule doctor. Te rog să ne ierţi şi mă declar dispus să plătesc toate pagubele. Trece, te rog, şi geamul spart în socoteala mea.

— Dar bine, domnule Farrow, nici nu poate fi vorba de asta, răspunse Tsao, jignit. Eu... regret într-adevăr foarte mult că a trebuit să vi se întâmple aşa ceva tocmai în casa mea.

— Dar bine, domnule doctor, zise Marian, pe acelaşi ton, ce vină ai d-ta? Şi de vreme ce suntem musafiri atât de primejdioşi, fireşte că trebue să răspundem de orice pagubă. Nădăjduiesc că nu vom mai fi supăraţi de-acum încolo, deoarece prietenul nostru Pongo stă de veghe la fereastră aşa că cred că ne putem culca fără teamă.

— Sun... sunteţi foarte curajoşi, îngâimă Tsao. Nu cred ca alţii în locul dv. să rămână tot atât de liniştiţi .

— Eh, asta o înveţi cu timpul, râse Marian, care mă împinse în lături şi se apropiase şi el de uşă. Ingăduie-mi, domnule doctor, să închid la loc uşa. Fii încredinţat că puşcaşul acela ascuns nu va avea noroc cu noi.

Fără s-aştepte răspunsul Chinezului, închise uşa. Auzii nelămurit glasul lui Tsao, care murmura, probabil, un bună seara, apoi Marian îmi şopti:

— E ceva ,,putred" aici şi trebue să fim cu ochii-n patru. Cred însă că vom avea linişte pentru restul nopţii, aşa că putem merge la culcare. Nici Pongo nu mai trebuie să stea de pază, căci la urma urmei avem cu toţii un somn atât de uşor că vom auzi îndată cel mai uşor

zgomot.

Deoarece eram, într-adevăr, foarte obosit după marşul lung din timpul zilei, nu mă mai împotrivii, ci mă trântii lângă el pe pat, iar Pongo se întinse pe canapea.

Noaptea trecu în linişte.

A doua zi dimineaţă intrând în salon, complect echipaţi pentru drum, Tsao ne ieşi înainte, frecându-şi mâinile.

— Eu v-aş sfătui totuşi să luaţi o maşină, zise el, căci se pare că aveţi aici potrivnici care procedează fără nici un fel de scrupule.

Marian zâmbi şi răspunse liniştit:

— Dragă domnule doctor, asta nu ne sperie deloc. Am spus că vrem sâ mergem pe jos in Kaşmir şi aşa rămâne.

— Cum doriţi! zâmbi Chinezul. Eu v-am vrut binele.

Îmbucarăm ceva la repezeală, apoi Marian plăti socoteala şi ieşirăm din hanul suspect.

Marian o luă îndată la picior până ne îndepărtarăm simţitor de han, apoi îşi încetini pasul şi după câtva timp se aşeză brusc pe marginea şoselei.

— Aşa, zise el, acum să aşteptăm niţel aici; cred că vom întâlni în curând o maşină.

— Care va să zică ai renunţat să mergi pe jos? întrebai eu, mirat.

— Da, căci duşmanul nostru va fi stând probabil în legătură cu Tsao şi va fi aflat că avem de gând să mergem pe jos, aşa că trebue să-l luăm prin surprindere.

Pongo nu luă parte la discuţie, ci iscodea cu băgare de seamă de jur-împrejur. Se scurseră astfel vreo două ceasuri şi începui să-mi cam pierd răbdarea, când se auzi un duduit slab, care se apropia repede.

Un automobil minunat, o maşină de lux cum rar se vede, venea dinspre Kaşmir. Afară de conducătorul băştinaş se mai afla intr-ânsa un Indian foarte distins.

Eu n-aş fi cutezat să opresc maşina asta boierească, dar Marian sări îndată în picioare, se repezi spre mijlocul şoselei şi ridică mâinile… Şi, spre uimirea mea, maşina opri îndată, Indianul distins coborî şi întrebă politicos, într-o englezească perfectă:

— Am onoarea cu domnul Farrow?,

— Da, răspunse prietenul meu. Cred că nu mă înşel presupunând că prinţul Mahab Singh ne trimite maşina în întâmpinare?

— Aşa e, domnule Farrow, răspunse Indianul, făcând o plecăciune adâncă. Îngăduiţi-mi să mă prezint: sunt primul ministru Randschit.

— Încântat, domnule Randschit, zâmbi Marian, amabil. Acesta e prietenul meu Robert Bertram Şi cestălalt e credinciosul nostru însoţitor şi prieten Pongo.

Indianul îmi strânse mâna, tresări puţin când îl zări pe Pongo, dar îl salută apoi şi pe el cu amabilitate.

Uriaşul Negru luă loc lângă şofer, pe când pe noi ministrul ne pofti să ne aşezăm în maşină.

Astfel scăparăm de mersul pe jos şi ajunserăm în primele ceasuri ale amiezii la hanul Persanului, pe care-l aveam trecut în planul nostru de călătorie. Îmbucarăm ceva la repezeală, apoi minunata maşină porni pe şoseaua din munţi, care ducea la trecătoarea Pir Pandschal, cocoţată la 3.500 metri înălţime.

În tot timpul drumului, Marian nu prea vorbise mult, aciuit în colţul său. Când ne apropiarăm însă de trecătoare, deveni mai vioiu. Îmi aruncă o privire scurtă şi, fără ca ministrul, ce stătea în faţa noastră, să fi observat ceva, scoase revolverul din buzunar. Eram cam mirat de asta, dar îi urmai pilda şi luai la ochi partea stângă a şoselei, care zrabura pe dinaintea noastră.

Cu un semnal scurt din claxon, maşina pătrunse în trecătoarea îngustă care taie în două uriaşul lanţ de munţi Pir Pandschal. Primul ministru tocmai se întoarse spre noi şi arăta spre o stâncă de formă ciudată, de care ne apropiam cu viteză ameţitoare. Vroia probabil sa ne arate o minune, dar vorba îi se opri pe buze, căci în aceeaşi clipa răsunară împuşcături de ambele laturi ale şoselei şi gloanţele şuierară ameninţător de aproape de capetele noastre. Revolverul lui Marian răspunse în aceeaşi clipă şi deoarece şi eu văzui câteva ţevi de puşcă ce dovedeau prezenţa bandiţilor. Golii la repezeală încărcătorul armei mele.

Nu puteam şti dacă am nimerit pe cineva, căci lucrurile se petrecuseră prea repede. Ieşiserăm din trecătoare, când ministrul izbuti să îngâne:

— Dar, dar, domnilor, ce fu asta?

— Probabil împuşcături, râse Marian, bine dispus. Ceea ce mă bucură e că frumoasa maşină a scăpat neatinsă.

Randschit clătină capul apoi zise, ca pentru sine:

— Poate că stăpânul meu are dreptate.

— Ce înţelegi prin asta? se grăbi să întreba Marian.

Sfetnicul înălţă din umeri, enervat .

— O, domnule Farrow, zise el apoi, lasă că vă va povesti stăpânul meu, prinţul, mai bina ca mine.

— Fie!, spuse Marian, după câteva clipe. Recunosc că nu puteţi sau nu vreţi să-mi destăinuiţi nimic. Să lăsăm deci până vom ajunge la Srinagar.

Coboram acum într-o vâlcea minunată, trecurăm prin păduri bătrâne, apoi veniră pădurici cu pomi fructiferi, şi când ajunserăm în valea proriu-zisă, ne izbi în faţă parfumul trandafirilor sălbateci, al iasomiei şi al altor flori. Era un adevărat rai pământesc.

În cele din urmă ajunserăm în Srînagar, capitala ţării. Oraşul e aşezat între malul drept al Dsebimn-ului şi e tăiat de multe canale

mari îmi aminteau Veneţia. Numai că clădirile de aici, din cărămizi şi scânduri, se deosebesc mult de palatele din vechiul oraş al Dogilor.

Palatul prinţului în schimb era fastuos, cum numai un stăpânitor bogat şi-ar putea îngădui. Şi tocmai de ceea ce am fi vrut să ne ferim... se-ntâmplă acum, căci atunci când maşina noastră intră, în sunete de goarne, în curte, garda de onoare a prinţului se rândui de ambele părţi ale scării pe care ne conduse primul ministru, cu toată cinstea-cuvenită.

Într-o încăpere mare şi mobilată cu mult lux, furăm rugaţi să aşteptăm puţin, apoi Randschit dădu în lături o perdea şi, înclinându-se adânc, ne pofti să intrăm.

Pătrunserăm într-un cabinet de lucru mobilat europeneşte, iar de la masa de scris se ridică maharadjahul Mahab Singh şi ne ieşi în întâmpinare.

Făcea o impresie cât se poate de distinsă şi simpatică, părând a fi în vârstă de vreo şaizeci şi cinci de ani. Purta un costum elegant, de culoare închisă, şi pe cap un turban alb, prins cu o minunată agrafă de diamante.

— Bună ziua, domnilor, ne salută el într-o germană fără cusur, mă bucur foarte mult că am prilejul să vă fac cunoştinţa.

După ce ne strânse mâinile, ne rugă să luăm loc în scaunele din faţa biroului.

— Ministrul meu mi-a şi comunicat de atacul dat asupra d-voastră, urmă el, reluându-şi locul la masa de scris. Poate că aţi aflat de faptul că, acolo sus, în trecătoarea Pir Pandschal, viata călătorilor nu mai e în siguranţă.

— Da, Alteţă, am auzit asta încă pe când ne aflam In Jehlam, răspunse Marian. Dar cred că în fiecare tară se iveşte câteodată o bandă care face nesigur un loc anumit.

— Părerea mea însă e că aici e vorba de lucruri mai serioase, zise prinţul, cu glasul turburat, căci, ca mai peste tot în vremurile astea, şi tronul meu e primejduit, fără să ştiu de către cine. Am însă unele dovezi că poporul e atâtat mereu împotriva mea.

— În cazul acesta, v-am veni cu mare plăcere în ajutor, Alteţă, zise Marian. Noi am mai făcut şi prinţului din Nepal un serviciu asemănător.

— Ştiu asta, domnilor, şi de aceea am fost foarte bucuros când mi s-a vestit vizita d-voastră. Da, vroiam să vă fac rugămintea aceasta, dar văd că mi-aţi luat-o înainte cu atâta amabilitate. Ajutaţi-mă, domnilor!

— Vom începe chiar imediat, Alteţă, răspunse Marian. Aveti vreo bănuială?

— Nu, răspunse prinţul, cu hotărâre. M-am gândit în fel şi chip, dar nu cunosc niciun om care să caute să mă răstoarne de pe tronul ce l-

am moştenit de la părinţi.

— Succesiunea la tron e asigurată:

— Da, fiul meu Akbar îmi va lua locul, când Atotputernicul mă va chema la el.

— Mai aveţi şi alţi copil, Alteţă?

— Da, un fiu măi tânăr, Gulab, şi o fiică: Meghawa.

Marian se cufundă în gânduri şi pe mine mă cuprinse o anumită bănuială împotriva fiului mai tânăr. El era exclus dela moştenirea tronului, numai dacă n-ar căuta să dobândească prin forţă propriul loc.

— Fiul d-voastră, Akbar, e iubit de popor, Alteţă?, îmi întrerupse gândurile Marian

— Ca să fiu sincer... nu prea, răspunse prinţul cu şovăială. Akbar e foarte mândru şi face impresie rea din pricina asta.

— Atunci fiul d-voastră Gulab o fi altfel, zise Marian într-o doară. De obiceiu aşa se-ntâmplă.

— Foarte adevărat. Gulab e într-adevăr un om bun. I-am dat pe mână armata mea şi soldaţii s-ar duce la moarte pentru el.

Lauda aceasta a părintelui îmi întări bănuiala, căci dacă cineva are armata cu el, îi e foarte uşor să dea jos de pe tron pe un altul şi să sa urce el.

Marian scutură capul, ca şi cum ar fi alungat un gând, apoi întrebă:

— Am observat o nelinişte mare în palat, Alteţă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, răspunse prinţul, vroiam tocmai să v-o spun şi în acelaşi timp să vă cer scuze pentru faptul că va trebui să locuiţi într-un turn vechi al palatului meu. Fiica mea Meghawa se căsătoreşte peste trei zile aşa că de câteva săptămâni casa e plină de oaspeţi.

— Viitorul dv. ginere face parte şi el dintr-o familie princiară? întrebă Marian.

— Da, aparţine celei mai de seamă familii din ţara mea.

— Fireşte că, sarcina noastră va fi oarecum îngreunată din pricina agitaţiei ce domneşte aici, dur pe de altă parte putem face cercetările mai neobservaţi. S-au făptuit atentate împotriva dv. personal?

— Da, şi încă foarte viclene. Astfel, de pildă, am găsit într-un rând, cu totul întâmplător, în mâneca hainei mele un ac, în care m-aş fi înţepat cu siguranţă dacă aş fi îmbrăcat haina. Şi acul acesta fusese muiat într-o otravă foarte puternică. Am găsit otravă şi în mâncărurile cari mi se aduceau şi de atunci pus bucătarul să le guste el întâi, sub ochii mei.

— Asta e foarte îngrijorător, zise Marian, şi chestia cu acul otrăvit dovedeşte că aveţi un duşman foarte primejdios şl viclean. Puteţi avea încredere în servitorii dv. personali?

— Cred că da. Sunt de ani de zile în serviciul meu şi aş putea spune

că-mi sunt foarte credincioşi.

— Trebuie să cercetez lucrurile în linişte, zise Marian, în primul rând voi căuta să observ în taină pe cei ce vă înconjoară. Câci făptuitorul trebue să...

Prietenul meu îşi întrerupse vorba şi privi încordat spre o perdea din spatele prinţului, care începuse să se mişte. Ştofa grea se despărţi în două şi un tânăr Indian, în uniformă pompoasă, intră în odaie.

Prinţul se ridică şi făcu prezentările.

— Fiul meu cel mai tânăr, zise el radios şi mândria părintească îi lucea în ochi.

Şi avea şi de ce să fie mândru, cănd prinţul Gulab făcea o impresie cât se poate de bună. Avea o figură foarte simpatică şi inteligentă, un trup minunat şi cu noi, se arăta de o amabilitate fără seamăn.

După ce se scuză faţă de noi, Gulab schimbă câteva cuvinte cu tatăl său în limba ţării, apoi îşi rămas-bun in chip cât se poate de politicos apoi părăsi încăperea.

— Ei, cum vă place fiul meu? întrebă prinţul. N-aveam dreptate când susţineam că are de ce să fie iubit de toţi ?

— De, Alteţă, cred şi eu asta, răspunse Marian. Fiul dv. e un om atât de minunat cum nu întâlneşti mulţi. Dacă ne îngăduiţi, Alteţă, vom merge acum în încăperile noastre, ca să scuturăm niţel praful de pe noi.

— Vă voi conduce chiar eu, se oferi prinţul, cu bunăvoinţă. Poftiţi, domnilor.

IV
O LOCUINŢĂ PRIMEJDIOASĂ

NE CONDUSE prin întreg palatul, prin coridoare lungi, pe lângă unghere întunecoase, urcarăm şi coborârîra scări. Nu era uşor să ne întipărim în minte drumul, şi prinţul, oare observă probabil mutra mea îngrijorată, zise zâmbind:

— Fireşte că vă stau la dispoziţie servitori, cari vă vor arăta tot palatul, până veţi cunoaşte singuri toate drumurile. Iata, acum am ajuns. Vă voiu chema Ia masă.

Deschise o uşă de metal artistic lucrată şi ne invită să intrăm într-o cameră mobilată oriental.

— Socot că aici, ar putea locui credinciosul dv. însoţitor, Pongo, zise el, pe când dv. domnilor, veţi căpăta două odăi alăturate la etajul de deasupra. Urmaţi-mă, vă rog.

Desfăcu o perdea din peretele de peste drum si deschise o uşă care se afla îndărătul ei. O scară îngustă ducea în sus la un coridor mic, din care porneau iarăşi doua uşi în odăile luxos amenajate pentru noi şi cari — spre mulţumirea noastră — comunicau printr-o uşă între ele.

La întrebarea noastră, prinţul ne lămuri că nimeni afară de noi, nu mai locueşte în turnul acesta lateral. De la fereastră ne arătă, că Ia cel mult un metru distanţă, se afla zidul larg care înconjura întreg palatul. Creasta zidului era aproape la aceeaşi înălţime cu fereastra odăii lui Pongo.

Prinţul se despărţi de noi după ce ne mai spuse că puteam chema servitorul bătând într-un gong mare din coridor.

Mă spălai şl îmbrăcai haina pe care tânărul servitor chinez mi-o curătase şi călcase de minune în hanul lui Tsao, apoi mă dusei în odaia lui Marian şi îl întrebai în şoaptă:

— Ia spune, Mariane, ce părere ai tu de Gulab acela? E un om foarte simpatic, nu e aşa?

Prietenul meu mă privi înveselit.

— Te aştepţi să-ţi spun, de sigur, că-l bănuiesc, zâmbi el. Deşi te-ai stăpânit cât ai putut, eu totuşi ţi-am ghicit gândurile şi sentimentele. Şi părerile tale sunt în oarecare măsură îndreptăţite, dar ar fi greşit să te încâlceşti în ele, căci adesea te-nşeală tocmai cele mai smintite sentimente.

— Ei, da, încuviinţai eu, dar nu pot scăpa totuşi de o anumită bănuială împotriva lui. Prea suspectă a fost ivirea lui bruscă în odaie, tocmai când tu vorbeai despre duşmanul prinţului.

O bătaie în uşă ne întrerupse şi, la încuviinţarea noastră se ivi servitorul care ne comunică, într-o englezească fără cusur, că prinţul ne invită la masă.

Ca de obicei, Pongo refuză cu îndârjire sa ia parte. Aranjam ca mâncarea să-i fie adusă în camera. Noi furăm conduşi însă într-o sală imensă, în care se aflau vreo treizeci de persoane.

Mahab Singh ne prezintă şi în primul rând, luarăm cunoştinţă cu fiul său mai mare Akbar. Mi-l închipuisem mult mai impunător şi mai mândru, dar spre plăcuta mea dezamăgire, văzui un tânăr foarte serios şi simpatic, însă foarte deosebit de fratele său.

Ne înclinarăm apoi în faţa Meghawei, tânăra logodnică. Era nespus de frumoasă, dar făcea şi ea o impresie foarte serioasă şi tristă, aşa că avui îndată simţimântul că nu prea îi era plăcută căsătoria pe care trebuia s-o facă.

Totuşi, Raubir, logodnicul ei, era un bărbat foarte frumos şi simpatic, care părea s-o iubească mult, după cum dovedea atitudinea sa.

Fui prezentat şi celorlalţi oaspeţi, tot unul şi unul, prinţi şi înalţi demnitari din ţările învecinate.

Tocmai eram recomandat unui ministru cu numele de Kalischka, reprezentantul unei ţări muntoase de la nord. Şi când văzui pe bărbatul acesta întunecat, ai cărui ochi se aţinteau asupra-mi cu neîncredere, mă străbătu bănuiala că în jocul politic de aici erau

amestecate, poate, şi alte ţări, cari urmăreau să-şi întărească puterea de pe urma unei schimbări de tron. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci aveam o sarcină foarte grea.

Ni se dăduse locul de cinste lângă prinţ, care în lot cursul mesei îmbelşugate, discuta cu însufleţire cu noi. Mahab Singh colindase mult prin lume şi era un om foarte cult. Cât de deosebit era el de vechii despoti cari domniseră înainte vreme peste această ţară minunată !

După masă, oaspeţii se retraseră ca să-şi petreacă ceasurile călduroase în odăile răcoroase. Pentru seara, prinţul aranjase o plimbare generală pe fluviul Dşilam, şi drumul aveam să-l facem cu bărci cu motor până la uriaşul lac Wular.

Servitorul nostru ne conduse înapoi în turn, dar de data asta ne întipăurirăm mai bine în memorie, drumul. Pongo stătea culcat pe pat, dar, sări jos când intrarăm şi întrebă:

— Massers descoperit om rău?

— Nu, dragă Pongo, râse Marian, chiar atât de uşor nu merge. Dar cred că am o bănuială.

— Kalischka, nu mă putui reţine să strig, fără îndoială că stă în legătură cu Gulab.

— Ah, pentrucă a ciocnit paharul cu el? zămbi Marian. Robert, cred că te-ai înşelat în ideile tale. Fireşte, nici mie nu mi-e simpatic omul acesta şi vom fi cu băgare de seamă, dar asta nu trebue să ne facă să credem că am şi rezolvat chestia. În sfârşit, acum să ne culcăm şi noi şi să dormim. Pongo, diseară va trebui să vii şi tu cu noi, căci facem o plimbare pe apă.

În vreme ce Uriaşul se întinse iarăşi în patul său, noi urcarăm în odăile noastre. Aş fi dorit mult să stau de vorbă cu Marian, să-i împărtăşesc părerile mele, dar el făcu un gest de împotrivire şi-mi spuse că se simte prea obosit. Ştiam bine însă că voia să fie singur.

Cam indispus intrai în odaia mea, stătui câteva clipe în faţa patului, apoi, deoarece nu eram deloc obosit, hotărâi să privesc mai bine afară pe fereastră, ca să mă orientez puţin asupra împrejurimilor.

Din păcate, nu putui vedea decât zidul, căci pe una din părţi curgea Dşilam-ul, iar cealaltă era mărginită de o pădure deasă. Plictisit, tocmai vroiam să mă retrag, când zării ceva care mă făcu să cred la început că visez: dealungul zidului mergea o panteră enormă.

Primul meu gând fu că venise probabil din pădure, dar păşea atât de nepăsâtoare pe poteca de piatră încât ajunsei la încredinţarea că e vorba de un animal îmblânzit, căci mulţi prinţi Indieni dau drumul în timpul nopţii unor tigri şi pantere, pentru paza palatelor lor.

Înmărmurit priveam minunatul animal, care se apropia încet. Ajunse direct sub fereastra mea şi în clipa următoare... zburară aproape pe fereastra deschisă a odăii lui Pongo.

O clipă rămăsei ca împietrit, apoi mă repezii la masă, luai pistolul

şi strigai prin uşa deschisă ce dădea în odaia învecinată:

— Mariane, repede, o panteră în camera Iui Pongo !

Prietenul meu sări din pat, iar eu dădui buzna pe coridor şi mă rostogolii pe scară; imediat în urma mea, venea Marian. Când deschiserăm uşa spre odaia lui Pongo, ni se înfăţişă o privelişte ei im nu poate fi mai grozavă şi frumoasă în acelaşi timp.

Pongo al nostru, uriaşul aceia cu atâtea însuşiri minunate, nu putea fi luat prin surprindere nici de o panteră. Smulsese pătura groasă de pe masă, şi-o infăşurase în jurul braţului stâng şi în felul astfel apărat îl întinse în faţa panterei, care se ridicase pe labele dinapoi, ca să-şi înfingă colţii şi ghiarele în pătură.

Pongo se pregătea tocmai să lovească cu enormu-i cuţit de spintecat rechini. (Vezi ilustraţia 36 de pe copertă). Fără să-şi întoarcă spre noi capul, el lovi cu toată forţa-i uriaşă...

Era o lovitură de maestru, căci uriaşa fiară se cutremură, rămase câteva clipe pe loc, în vreme ce Pongo scotea din trupul ei arma-i grozavă, — apoi trupul vărgat se clătină, pentru ca în cele din urmă să se rostogolească pe podea.

— Minunat! exclamai eu, entuziasmat. Pongo, eşti un om extraordinar!

Nici Marian nu-şi precupeţi laudele, în vreme ce uriaşul înălţă doar din umeri şi zise:

— Tigri foarte proşti. Face prea multă gălăgie, mişcat prea încet.

Atât şi nimic mai mult...

Marian bătu într-un gong fixat în fata uşii lui Pongo, şi când servitorul nostru se ivi, prietenul meu îi arătă doar pantera.

— Oh, ăsta e Mahmud, pantera stăpânului nostru, Gulab! strigă Indianul speriat.

— Aşa? făcu Marian. Dar cum a ieşit fiara din cuşca ei?

— Stăpâne, asta nu ştiu. Numai stăpânul nostru se ocupa de animalul, care era foarte rău fată de ceilalţi.

— Cheamă pe Alteţa Sa încoace! porunci Marian, — şi servitorul dispăru imediat.

După câteva minute, Mahab Singh veni intr-un suflet.

— Asta e de necrezut, domnilor! exclamă el, după ce privi încremenit la cadavrul panterei. Zău nu pricep cum fiara a putut scăpa din cuşcă, căci cheia o are fiul meu Gulab. Spune-i să vie repede aici! porunci servitorului.

Gulab nu se lăsă mult aşteptat. Rămase o clipă ca împietrit, apoi se înroşi şl bâlbâi:

— Asta e cu neputinţei

Caută cu înfrigurare în brâul veştmântului său de mătase, apoi exclamă:

— Trebuie să fi pierdut cheia, dar cine să fi deschis cuşca? Nimeni

nu putea doar să se apropie de animal.

— O cuşcă poate fi deschisă şi de la depărtare, unde eşti la adăpost, zise Marian calm. Dar, îngăduiţi-mi o întrebare, Alteţă: când aţi avut cheia ultima oară?

— Azi după amiază, răspunse Gulab, fără să şovăie. I-am arătat ministrului Kalischka pe Mahmud al meu şi în scopul acesta am intrat chiar în cuşcă.

— Kalischka! şi îmi frecai mâinile mulţumit, căci presupunerea mea se dovedea îndreptăţită.

— Aţi plutit în mare primejdie, zise prinţul Mahab Singh, căci fiul meu a locuit vreme îndelungată aici şi pantera era obişnuită să vie la el şi să facă plimbări scurte pe creasta zidului.

— Atunci a fost foarte firesc să alerge îndată aici, zise Marian. Mă gândesc că vreun servitor a deschis din greşeală cuşca, sau, poate, pentru a-şi arăta curajul, dar fără să ţie seamă de urmări.

Mahab Singh îi aruncă o privire pe furiş şi zise:

— Îţi mulţumesc că vrei să explici astfel întâmplarea, domnule Farrow. Dar eu am părerea mea şi voiu încerca şă descopăr pe vinovatul care-a deschis cuşca şi fii sigur că îşi va primi pedeapsa meritată.

Lovi in gong şi imediat veniră câţiva servitori cari duseră afară trupul greu al panterei. Apoi prinţul zise:

— Domnilor, îmi e cât se poate de neplăcut că v-a ameninţat o astfel de primejdie în casa mea. Aveţi toată încrederea că voi ştii cum să găsesc pe vinovaţi. Acum vă rog să mă scuzaţi căci vreau să pornesc cercetări amănunţite.

După ce părăsi odaia împreună cu fiul său, zisei lui Marian:

— Să-l ia la rost pe fiul său Gulab şi pe ministrul Kalischka acela, îşi va putea cruţa în modul acesta altă osteneală.

— Cred însă că şi osteneala asta va fi zadarnică, zise Marian, îngândurat. Fireşte. În prima clipă am fost şi eu surprins de coincidenţa ciudată, dar chibzuind mai îndelung am ajuns Ia altă explicaţie. Nu cred că Gulab are vreo vină în chestia asta.

— Atunci, eu în locul tău, aş căuta să-l fac cam necăjit. Cred că lucrurile sunt limpezi ca lumina zilei. Se pusese la cale înlăturarea noastră, ca duşmani primejdioşi, cu ajutorul panterei.

— Tocmai aici e buba, zâmbi Marian, lucrul e prea limpede. Şi asta mă nelinişteşte.

— Atunci, eu în locul tău, aş căuta să-l fac şi puţin limpede, zisei, necăjit. Dar acum mă duc să mă culc şi eu niteluş.

Urcai în odaia mea şi mă trântii pe pat, punând revolverul la îndemână. După câtva timp adormii şi începui să visez despre patria mea minunată, pe care n-o mai văzusem de ani de zile.

Dar, ca tot ce e frumos pe pământ, şi visul meu avea să fie turburat,

şi încă într-un fel foarte neplăcut. Mă trezii sirntindu-mi trupul zgudâit cu putere, şi când vrui să mă ridic, pe jumătate adormit cum eram, simţii în jurul gâtului un lanţ subţire care se strângea mereu.

Zadarnic dădui din mâini, nu-l puteam înfrânge pe duşmanul viclean. Mi se întunecă înainte ochilor, încercai să strig, dar latul ucigaş mă strângea tot mal mult.

Totuşi, zvârcolelile mele înaintea îmi aduseră salvarea, căci dădui peste etajera pe care îmi pusesem armele şi izbutii s-o răstorn. În aceeaşi clipă văzui în prin ceaţă făptura lui Marian, auzii un strigât, apoi strânsoarea din jurul gâtului meu slăbi.

Cu o smucitură puternică Marian rupse şnurul subţire şi cu un simtimânt de fericire nespusă răsuflai în voie.

Mă ridicai repede şi privii în juru-mi. Dar pe duşmanul meu nu-l putui zări nici acum. Uluit îl întrebai cu glas răguşit pe Marian:

— Cine... cine a făcut asta?

— Nu ştiu — răspunse prietenul meu, îngrijorat. Cum te simţi?

— Mai bine... Cum de a fost cu putinţă aşa ceva ?

— Palatele vechi îşi au tainele lor, răspunse Marian, cu seriozitate. Poate că nici prinţul n-o ştie, altminteri te-ar fi atras atenţiunea. În ziduri trebue să fie ganguri şi pe deasupra patului e o clapă, prin care poate îi ucis foarte lesne un om adormit, am văzut numai o mână cafenie care trăgea de laţ. Când am sărit încoace, mâna a dispărut şi clapa s-a închis fulgerător. Ia să încercâm dacă n-o putem deschide.

— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat cu Pongo? strigai, speriat. Oare ucigaşul să-l fi omorât pe el întâi, înainte de a veni sus?

Nici nu-mi sfârşii bine vorba, că Marian şi dădu buzna pe uşă, dar după câteva clipe se ivi Pongo şi eu răsuflai uşurat.

— Pongo n-o observat nimic, zise el. În odaia de jos lipseşte tapetul de lemn dela căpătâiul patului. Instalaţia blestemată pare să existe numai în camera aceasta.

— Ia să încercăm dacă putem deschide clapa!

Cu ajutorul unui cuţit Marian găsi crăpăturile cari nu puteau fi descoperite decât atunci când le câutai cu mare atenţiune. Şi când mai veni în ajutor Pongo cu cuţitul său enorm, sări deodată în sus clapa mare de vreo jumătate metru pătrat. Se ivi o gaură întunecoasă, în care Marian îndreptă lumina lămpii de buzunar.

— Duce o scară în jos — zise el — şi deoarece nu se zăreşte niciun gang lateral, înseamnă că instalaţia aceasta se află numai ad în cameră. Va trebui pe urmă să cercetăm afară dacă nu cumva se găseşte în perete o uşă ascunsă. Deoarece scara merge drept în jos, ştiu aproximativ locul unde trebue s-o căutăm.

— Eu unul nu mai dorm aici, spusei.

— Fireşte că nu, răspunse Marian. Haide, Pongo, vom duce paiul ţn odaia mea.

Îi urmai pe camarazi cari duseră în camera alăturată patul greu, şi Marian îmi porunci:

— Robert te vei culca iarăşi şi vei dormi. Stii că diseară facem plimbarea pe apă.

M-am supus şi după câtva timp dormeam adânc.

V
O DESCOPERIRE SURPRINZĂTOARE

— SCOALĂ ROBERT, a sosit vremea !

Marian mă scutură şi eu sări în sus, speriat.

— E târziu? Îl întrebai.

— Peste o jumătate de ceas pornim, râse prietenul meu. Grăbeşte-te, ca să mai ai vreme să mănânci ceva. Ţi-am adus bucatele de la masă acum o jumătate de ceas, căci îmi puneam că somnul îţi va face mai bine ca mâncarea.

— Mulţumesc, Mariane ! Pai nu vrei să căutăm uşa secretă înainte de-a porni la drum?

— Am fost mai harnic ca tine, râse prietenul meu. Uşa am găsit-o repede, era acoperita cu dibăcie de plante agăţătoare. Am pus apoi pe servitorul nostru să-mi aducă nişte unelte, am stricat broasca uşii şi, afară de asta, clapa din odaia alăturată, am bătut-o atât de bine, încât nu mai poate fi deschisă. Aşa dar, putem fi liniştiţi în privinţa. asta.

Merserăm în odaia alăturată şi îmbucai ceva la repezeală, din mâncarea pregătită de Marian. Tocmai când eram pe sfârşite, se ivi servitorul nostru şi vesti că prinţul ne aşteaptă.

Iată-ne adunaţi cu toţi la o laolaltă, străbătând parcul spre malul Dşilam-ului. Acolo se aflau două bărci mari cu motor, moderne, în cari luarăm loc. Prinţul stărui să rămânem în apropierea lui şi ne arătă locurile la prora uneia din bărci. Lângă noi şedeau fiii săi şi logodnicii — Maghawa cu chipul trist, Raubir foarte vesel.

Mai erau două ceasuri până să se înopteze şi după un ceas ajunserăm la uriaşul lac Wular, care are o întindere de vreo două sute şapte zeci şi cinci de kilometri pătraţi. Mai zăbovirăm vreun ceas pe apă, apoi se lăsă noaptea şi pornirăm înapoi, în lumina reflectoarelor.

Observai acum că Marian devenise neliniştit. Mă aplecai spre el şi-l întrebai în şoaptă:

— Ce ai, Mariane?

— Aş vrea mai bine să stau la pupă, răspunse el. Nu prea mi-a plăcut să am oameni în spate.

Găsii că are dreptate, dar vorbele lui îmi stricară tot cheful, căci trebuia să mă gândesc, mereu la grozavul laţ care-mi fusese aruncat în jurul gâtului.

Devenii şi mai neliniştit când Gulab se ridică şi se târî spre fundul bărcii. Acum îl ştiam pe duşman în spate şi mă aşezai în aşa fel ca să fiu pe jumătate întors spre interiorul bărcii. Din păcate nu puteam vedea unde stătea ministrul Kalischka, dar eram încredinţat că Gulab vorbea acum cu el.

Tocmai când îmi treceau acestea prin gând, prinţul se înapoiă şi îşi reluă locul.

Alunecam pe dinaintea unei păduri dese, când motorul bărcii se opri brusc. Conducătorul cârmî îndată spre mal şi un servitor legă cablul de ancorare de un copac puternic.

A doua barcă acostă şi ea când observă accidentul, şi în vreme ce conducătorul lucra de zor la motor, eu priveam pădurea din faţa noastră.

Deodată, îmi zburară ceva pe dinaintea ochilor. Crezui la început că era un gândac mare, dar când lucrul se repetă de câteva ori, devenii cam nervos. „Gândacii" veneau toţi de pe de lături şi le plăcea mult se vede să bâzâie în jurul capului meu.

În interiorul bărcii fusese aprinsă lumina la faruri şl ea se răsfrânse pe capetele noastre.

Deodată îl auzii pe Marian mormăind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, apleacă-te, caci săgeţile pot fi otrăvite, ele ne sunt destinate numai nouă.

Înspăimântat, mă aplecai neobservat, dar în aşa fel ca eram apărat acum de peretele de bord. În aceeaşi clipă se auziră ciudatele zgomote.

Abia acum avui răgazul să chibzuiesc la vorbele lui Marian. Săgeţi... otrăvite?

Dar iată că motorul nostru începu să funcţioneze iar, barca fu desprinsă, şi alunecarăm repede pe fluviu în jos. Abia după câtva timp însă, cutezarăm să ne ridicăm capetele.

Vroiam să vorbesc cu Marian cu privire la atacul acesta viclean, dar în aceeaşi clipă Akbar, fiul mai mare al prinţului, care în timpul panei se aţinuse pe lângă motor, veni spre proră şi zise:

— Deranjamentul a fost provocat, — probabil de cineva care vruse să facă o glumă şi a turtit cu un cleşte conducta de benzină. E o glumă proastă.

Îmi dădui seamă îndată cum stau lucrurile... Arcaşii erau ascunşi în pădure şi un complice din barcă provocase deranjamentul la timpul potrivit.

În vreme ce prinţul cu însoţitorii săi făceau diferite presupuneri cine ar fi putut face această glumă proastă, Marian era cufundat în gânduri şi eu nu vroiam sa-l tulbur. Abia când ajunserăm la palat ridică el capul şi zise ca pentru sine:

— Da, aşa trebue să fie.

Din păcate nu i-am putut întreba de însemnătatea acestor cuvinte, deoarece prinţul nu-i mai dădu drumul. Mai luarăm o mică gustare, apoi toţi oaspeţii se împraştiară.

Băgai de seamă că ministrul Kalischka se despărţi foarte politicos de Gulab. făcând cu prilejul acesta nişte ochi ca vechii Auguri din Roma.

Fireşte că îndată ce furăm în odăile noastre, împărtăşii lui Marian observaţiile mele.

— Robert, zise el foarte serios, ţi-am mai spus că ideea ta e greşită. L-am observat bine pe Gulab şi afirm cu toată siguranţa că-l socot cu desăvârşire nevinovat. Sunt însă pe o urmă, care cred că e cea mai bună. Numai că nu-ţi pot spune încă nimic, deoarece mă tem că nu te vei putea stăpâni să nu te dai de gol. Şi, acum, vom încerca să demascăm pe făptaş.

— Cum, chiar acum noaptea? întrebai, mirat.

— Da. Am şi vorbit cu prinţul. Uite, inelul acesta ne îngăduie intrare liberă pretutindeni şi sentinelele de afară şi din palat trebue să ne sprijine în toate privinţele.

Marian îşi luă lampa de buzunar şi revolverul, eu făcui la fel, apoi coborârăm binişor scara şi intrarăm în odaia lui Pongo. Uriaşul Negru sări imediat în picioare.

— Pongo, acum e acum! zise Marian.

— Foarte bine, Masser! se bucură Uriaşul. Prindem om rău.

Prietenul meu deschise încetinel uşa, ascultă cu încordare câteva momente, apoi ne făcu semn să-l urmăm.

Observarăm îndată că sentinelele erau la posturile lor, căci aproape din douăzeci în douăzeci de metri, eram opriţi. Marian arăta atunci inelul şi soldaţii îşi luau imediat poziţia.

Marian ne conduse la primul etaj şi se opri în faţa unei uşi, în care bătu încet. Apoi ne şopti să aşteptâm. îşi spuse numele, când un glas bărbătesc întrebă dinăuntru cine e, şi se strecură pe uşă.

Trecu destul de mult până ce uşa se deschise iar. îndărătul lui Marian ieşi un Indian tânăr, care ne fusese şi el prezentat in cursul zilei, dar al cărui nume îl uitasem.

Marian bănui probabil situaţia, căci îl recomandă încă odată :

— Dragă Robert, acesta e domnul Rintschawa, noul nostru tovarăş. Nici nu ne-am fi putut dori unul mai bun, căci două pasiuni puternice îl îndeamnă să ne ajute.

Acum îmi adusei aminte: acest Indian tânăr şi foarte simpatic, făcea parte dintr-una din cele mai distinse familii ale ţării, — tatăl său era ministru al prinţului şi familia sa locuia chiar în palat.

Ne strânserăm mâinile, apoi Marian întrebă încet :

— Aşa dar, trebue să mergem în cealaltă aripă a castelului? Vă rog să fiţi cu băgare de seamă şi să nu faceţi sgomot!

Ne furişarăm din nou ca nişte fantome prin coridoarele şi sălile lungi ale palatului, pretutindeni furăm opriţi de sentinele şi când ajunserăm într-un gang mai lat, ele erau şi mai numeroase.

— Aici locuiesc oaspeţii cei mai distinşi, îmi şopti Marian.

Deodată scârţâi o uşa şi Marian stinse lampa. Ne pitirăm îndărătul unei coloane şi mai mult simţirăm decât auzirăm că o făptură trece pe dinaintea noastră. Sentinelele o opriră dar individul părea să aibă şi el un talisman ca al lui Marian.

— După ei ! şopti prietenul meu şi pornirăm in vârful picioarelor în urma omului misterios.

Din nou scârţâi o uşă şi îndată ne îndreptarăm paşii într-acolo. În odaie răsunară glasuri, în limba necunoscută nouă a Kaşmirului.

Acum îmi dădui seamă de ce-l luase Marian pe tânărul Indian, căci acesta îşi lipi urechea de uşă şi ascultă cu încordare.

După vreo zece minute Rintschawa se retrase Şi şopti:

— Repede înapoi, vor veni îndată ! Domnule Farrow, planul d-tale a fost bun, nu se poate să nu cadă în cursă, repede !

Pornirăm dea lungul gangului şi când cotirăm pe după un colţ, Marian aprinse din nou lampa.

— Trebue să intrăm în odaia lui Pongo şi la dumneavoastră, şopti Indianul, în vreme ce alergam, acolo vor să pătrundă.

Ajunserăm în sfârşit în camera uriaşului, Marian îşi plimbă lumina lămpii de jur-împrejur şi Rintschawa arătă deodată spre un loc al peretelui care ducea afară.

— Aici e! zise el. Kalischka a explicat-o lămurit. Pe acolo vor să-şi trimeatâ acele otrăvite, ca să-l înlăture în primul rând pe Pongo.

— Ah! atunci vor aduce şi o lanternă, zise Marian, repede, trebue să vârâm perne sub pătura patului, ca să-i înşelăm.

Treaba se făcu repede, apoi ne aşezarăm, lângă zidul indicat de Rintschawa, lăsând un spaţiu de vreun metru şi jumătate între noi.

Deodată simţii un curent slab de aer. Uşa tăinuită trebuia, deci, să fi fost deschisă fără zgomot. Lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar căzu pe patul lui Pongo şi în aceeaşi clipă zburarară două ace lungi, lucitoare, prin raza de lumină şi se înfipseră prin pătură, pătrunzând în perne.

Un hohot de râs se auzi.

Două făpturi se furişară in odaie; în clipa următoare Marian aprinse lampa, eu îi urmai pilda şi prietenul meu strigă;

— Sus mâinile !

Ca împietrit rămase Kalischka, ai cărui dinţi luceau prin barba neagră. Nu era omul care să se dea bătut fără împotrivire, — duse mâna fulgerător la buzunarul veştmântului său şi în clipa următoare luci în mâna-i ridicată unul din acele otrăvite.

Si atunci Pongo se repezi ca o panteră, mâna ticălosului se lăsă în

jos şi după o luptă scurtă ministrul se prăbuşi, urlând. Pongo îi răsucise braţul.

Şi celălalt ticălos vru să facă o mişcare, dar uriaşul Negru îi dădu un pumn făcându-l să se rostogolească pe podea. Când Marian îi lumină faţa, scoase o exclamaţie de mirare, căci în faţa noastră, la pământ, nu zăcea Gulab, ci Raubir, viitorul ginere al prinţului.

— Da, da, făcu Marian zâmbind, am bănuit eu. Am prins o privire pe care o schimbase cu Kalischka şi atunci am ştiut cum stau lucrurile. Acum să-l chemăm pe prinţ.

Lui Mahab Singh nu-i venea să-şi creadă ochilor când îi zări pe cei doi, pe cari noi îi legaserăm la repezeală. Dar Raubir, care îşi reveni cel dintâi, îi strigă furios adevărul în faţă, cum că avea de gând să cucerească tronul iar Kalischka pe acela al ţării învecinate, urmând ca apoi să creeze împreună un regat puternic. Bandiţii de la trecătoare şi arcaşii ascunşi în pădure, erau complicii lor.

Mahab Singh îşi chemă servitorii ca să-i ducă afară pe cei doi prizonieri, apoi ne zise:

— Domnilor, i-aţi cruţat în primul rând fiicei mele mari suferinţe. Am bănuit eu că nu se simţea fericită, dar mă gândeam că Raubir va izbuti să-i cucerească dragostea. Acum poate să-şi aleagă pe cine o îndeamnă inima.

Rintschawa veni în faţa prinţului şi zise cu hotărîre:

— Atunci cer eu mâna prinţesei, căci ne iubim.

— Bine! făcu prinţul surprins. Mi-am dat cuvântul, şi nu-mi rămâne decât să te iau de ginere.

— Mai râmaserăm câtva timp ca oaspeţi ai prinţului, apoi, într-o zi, ateriză un avion în faţa palatului şi pilotul său, un tânăr ofiţer, ne înmână o telegramă care ne chema în pustietăţile acoperite de gheaţă. Dar până să ajungem acolo, mai întâmpinarăm multe aventuri minunate, dragă George.

Aventurile submarinului Dox 072

Hans Warren

I.
UN STRIGĂT DE AJUTOR.

«— ÎN SRINAGAR, capitala frumosului Kaşmir, am primit o scrisoare ciudată – urmă doctorul Bertram – şi tot atât de ciudat a fost şi felul cum ne-a fost înmânată. În faţa palatului prinţului ateriză un avion elegant şi ofiţerul englez care cobori dintr-unsul, ne predase o scrisoare din partea lordului Bird, unul din cei mai de seamă bărbaţi din conducerea Indiei. Scrisoarea glăsuia:

„Prea stimate domnule Farrow!

Am urmărit cu mare interes veştile privitoare la ciudatele d-voastre aventuri. Pe de altă parte, am aflat de la prietenul meu, lordul Hagerstony, că daţi cu plăcere o mână de ajutor acolo unde puteţi; am nevoie urgentă de ajutorul d-voastre!

Ca să-ţi dai seamă despre ce e vorba trebuie să-ţi istorisesc o chestie familiară, pe care n-a aflat-o încă nimeni. Singura mea soră s-a căsătorit acum douăzeci de ani cu unul anume Tim Gallagher, un bărbat foarte frumos, ce-i drept, care s-a dovedit, însă, lipsit de caracter. În scurt timp a făcut praf din marea avere pe care a avut-o ca zestre sora mea, apoi a dispărut cu dansa şi nu am mai auzit de ei.

Acum am primit de la sora mea o scrisoare scrisa de ea pe patul de moarte. Scrisoarea vine din Alaska unde a dus-o Tim Gallagher pe tânăra-i soţie.

Nădăjduise să găsească aur acolo dar în cele din urmă fu nevoit să lucreze pământul şi să se ocupe cu vânatul, pentru a putea hrăni pe ai săi (Sora mea dăduse viaţă între timp unei fetiţe, cu numele de Maud).

Când biata mea soră îşi simţi sfârşitul aproape îmi scrise se o scrisoare imploratoare, prin care mă ruga s-o scot pe fiica ei – astăzi în vârstă de optsprezece ani – din pustietatea aceea grozavă, cu iarnă nesfârşită.

Am primit scrisoarea aceasta tocmai când mă întorceam din concediul meu din Europa. Ştii şi d-ta, stimate domnule Farrow, că tocmai în vremea asta, când turburările mocnesc pretutindeni, prezenţa mea aici e mai necesară ca oricând şi afară de asta, fiind om bătrân, n-aş mai fi în stare să îndur greutăţile unei astfel de călătorii.

De aceea, am cumpărat avionul cu care căpitanul Babcock îţi aduce scrisoarea de faţă şi ţi-l ţin la dispoziţie. Ştiu că în vremea războiului ai fost unul din cei mai buni aviatori, ca şi prietenul d-tale, Bertram. În acelaşi timp am dat căpitanului Babcock suma de trei mii lire sterline pentru cheltuielile ce le veţi face pe drum.

Vezi, domnule Farrow, că am dispus de d-ta fără multă vorbă, dar te rog să mă ierţi, ţinând seama de grija ce o am pentru nepoata mea.

Va implor să primeşti sarcina aceasta. Avionul e destul de mare pentru d-ta şi cei doi tovarăşi ai d-tale: domnul Bertram şi admirabilul Pongo. Căpitanul Babcock se va înapoia cu trenul şi nădăjduiesc să-mi aducă vestea că îmi veţi îndeplini rugămintea; îţi doresc noroc şi izbândă deplină, prea stimate domnule Farrow.

Primeşte salutările mele călduroase şi transmite-le şi camarazilor d-tale.

Cu deosebită stimă,

Lordul James Bird"

„P. S. – Cumnatul meu s-a stabilit pe ţărmul fluviului Yukon, la vreo douăzeci kilometri de mare. Sunt încredinţat că-l veţi găsi, totuşi, cu toate indicaţiile neprecise. J. B."

Marian citise scrisoarea cu glas tare şi după ce sfârşi mă privi întrebător.

— Ei, Robert, ce părere ai?

— Cred că P.S.-ul e cea mai importantă parte din scrisoare, răspunsei, simplu. Când decolăm?

— Aşa îmi placi, râse prietenul meu. Eram hotărât din primul moment să îndeplinesc rugămintea asta. Mai întâi să-l întrebăm însă pe căpitanul Babcock ce rază de acţiune are avionul.

Tânărul şi simpaticul căpitan se îndepărtase puţin după ce predase lui Marian scrisoarea. Ne apropiarăm de el şi la întrebarea lui Marian, răspunse spre bucuria noastră:

— Aparatul e construit special pentru un raid lung. Dar deoarece proiectul a dat greş, lordul Bird l-a putut cumpăra. Are o rază de acţiune de două mii de kilometri.

— Minunat! exclamă Marian. Atunci, făcând cu rândul, putem ajunge la destinaţie în câteva zile, căci după socoteala mea, drumul ce avem de străbătut e de vreo zece mii de kilometri.

— Eu v-aş sfătui să faceţi escală pentru aprovizionarea cu benzină în modul următor, zise căpitanul: în Barkul, apoi Ignaschana, a treia staţiune Worrowskoje în Kamciatka şi la sfârşit, pe una din insulele Vulpei.

— Foarte adevărat, încuviinţă Marian. Vom face acum un zbor de probă cu avionul, apoi îţi voi preda o scrisoare pentru lord, domnule căpitan. Vrei să urci şi d-ta cu noi?

— Cu plăcere.

Ne urcarăm în aparatul minunat şi-l pilotarăm fiecare câte o jumătate de ceas, familiarizându-ne cu el. Benzina consumată până acum o înlocuirăm cu alta luată de la prinţ şi după o scurtă consfătuire, luarăm hotărârea să decolăm a doua zi dimineaţa.

Prinţul Mahab Singh, gazda noastră, fu sincer întristat când îl

vestirăm că-l vom părăsi a doua zi. Ar fi vrut din toată inima să mai rămânem câtva timp la el, dar îşi dădu seamă că nu se putea.

Sarcina noastră era ceva cu totul nou de data aceasta. Din ţinuturi tropicale, minunate, ne duceam în Alaska gheţoasă şi neprimitoare. Eram în anotimpul iernii, aşa că trebuia să ne aşteptăm la geruri straşnice, necunoscute unui european.

Eram oarecum îngrijorat pentru Pongo al nostru. EI trăise în Africa toridă, locuise numai la tropice şi acum se va pomeni deodată într-o climă necunoscută lui. O va putea îndura el oare?

Seara, prinţul ne dădu un ospăţ de adio, la care luă parte şi căpitanul Babcock.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui puserăm alicea în funcţiune. După vreo zece minute motorul se încălzise, noi ne ocuparăm locurile – Marian luase cârma – un rămas bun inimos de la familia princiară… apoi pasărea galbenă porni cu viteză dea lungul câmpului, pentru ca, după o sută de metri, să se înalţe uşor în văzduh.

Eram în drum spre nord, spre Alaska neprimitoare şi neexplorată. În timp ce zburam deasupra văii întinse, minunate, a Kaşmir-ului, nici prin gând nu-mi trecea prin câte aventuri mai aveam să trecem înainte de a ajunge în Alaska.

Când fermecătorul ţinut dispăru în urma noastră, vremea se schimbă brusc. Senină şi însorită mai înainte, deodată începu să se-nalţe un abur uşor, care acoperi pământul, învălui lanţurile de munţi şi furăm nevoiţi să ne înălţăm tot mai sus, ca să nu ne ciocnim de vreo stâncă.

Aburul de sub noi se prefăcu în ceaţă deasă, nu mai vedeam nimic dedesubtul nostru şi se părea că plutim deasupra unei mări cenuşii, uşor ondulată.

Soarele fu învăluit şi el încetul cu încetul şi în acelaşi timp se stârni un vânt puternic de la Nord, aparatul nostru începu să se legene şi deodată Marian exclamă speriat:

— Dumnezeule, s-a rupt acul busolei! Acu trebuie să zburam la întâmplare, până la cel mai apropiat aerodrom.

— Asta era cel mai neplăcut lucru ce ni se putea întâmpla. Fără să vedem nimic dedesubtul nostru, lipsiţi de posibilitatea de orientare, eram în voia elementelor, la o înălţime de vreo trei mii de metri.

Şi furtuna se înteţea mereu. În curând deveni un adevărat uragan, prin care aparatul nostru trebuia să-şi croiască drum. Stăteam alături de Pongo în cele două locuri din spatele lui Marian şi priveam din când în când îngrijorat la credinciosul nostru Negru, temându-mă că s-ar putea îmbolnăvi din cauza legănărilor avionului.

Dar Pongo stătea liniştit, părând chiar că-i prieşte, căci râdea tot mai vesel. Astfel că îngrijorarea mea se-ndreptă asupra direcţiei zborului. Din pricina lipsei busolei, de sigur că ne abătuserăm din

direcţia Nord-Est şi cine ştie unde ne vom trezi când vom putea privi iar dedesubtul nostru.

În cabina închisă nu se auzea prea tare duduitul motorului, aşa că îi putui împărtăşi lui Marian îngrijorarea mea.

Prietenul meu înălţă din umeri şi răspunse:

— Singurul lucru ce ni se poate întâmpla e să fim mânaţi spre North-West-Provinces. Acolo vom căpăta îndată altă busolă, vom putea lua şi benzină şi facem un ocol de cel mult câteva sute de kilometri. Situaţia nu e atât de grozavă.

— O fi! Pentru Tim Gallagher ăla, de care trebuie să dăm în Alaska, e cam tot una dacă venim cu două, trei zile mai târziu. Cu toate astea, mie unul mi-ar plăcea mai bine un marş prin pădurea tropicală, decât zborul acesta la întâmplare.

— Ai dreptate – râse Marian – dacă am fi împinşi prin Gaurisankar, lucrul ar putea deveni neplăcut, căci atunci ar trebui să zburăm la cel puţin nouă mii de metri.

— Frumoasă mângâiere! Indicatorul de înălţime funcţiona încă, dar arăta numai trei mii cinci sute de metri şi numai Mount Everest era de vreo două ori atât de înalt. Şi deoarece zburam de vreo opt ceasuri, se prea putea să ne şi aflăm în împărăţia acestui uriaş lanţ de munţi.

Cu tot vântul care ne lovea din coastă, mai aveam totuşi o viteză de vreo sută cincizeci de kilometri pe ceas.

Mă frământam pe scaunul meu, în vreme ce Marian îşi păstra toată liniştea, la fel şi Pongo, care părea să se simtă destul de bine.

Trecură astfel vreo două ceasuri şi deodată Marian se-ntoarse şi zise, râzând:

— Aşa, dragă Robert, ia mai ia şi tu în primire aparatul.

Nu puteam refuza, căci prietenul meu pilotase destul. Schimbai locul cu el şi în curând uitai de toate temerile, absorbit cu totul de sarcina de a conduce avionul.

Să fi trecut iar vreo două ceasuri, când observai deodată ca motorul făcea un zgomot ca totul ciudat. Cercetai cu băgare de seamă, fără să găsesc pricina şi tocmai când vroiam să-l consult pe Marian, motorul se opri cu totul.

Prietenul meu, care aţipise, se trezi îndată; unul din noi trebuia acum să iasă din avion ca să descopere defectul, în vreme ce ne putem ţine încă mult timp în zbor planat, la înălţimea asta. Numai de n-ar fi fost grozavul vânt de la nord!

Marian îmi dădu de-nţeles că lua asupra lui sarcina grea de a se căţăra pe aripile aparatului. Aveam însă şi eu destul de furcă pentru a pilota avionul, care fără forţa motorului, se legăna acum ca o frunză în vânt.

Numai zburătorii încercaţi îşi pot da seama de greutatea acestei sarcini. Uneori, uraganul apăsă în jos aparatul cu atâta putere, încât se

părea ca ne prăbuşim. Încercăm mereu să-l ţin în înălţime, dar observai cu spaimă că sforţările mele erau zadarnice.

Altimetrul arătă deodată numai o mie de metri atât de mult ne împinsese în jos uraganul. Cu o hotărâre bruscă repezii aparatul spre nord, înaintea furtunii, căci numai astfel puteam nădăjdui că uriaşa contra-apăsare va înălţa din nou avionul.

Înainte de a face manevra aceasta, mă gândii, fireşte, la Marian. Se putea lesne întâmpla ca din pricina smuciturii bruşte şi a direcţiei schimbate a furtunii, să fie zvârlit de pe aripa aparatului, dar pe de altă parte ştiam că el, ca zburător, încercat, îşi va închipui uşor în ce situaţie mă aflam eu.

Pentru mine nu exista altă cale decât virajul acesta şi el trebuia să fie pregătit pentru aceasta. Într-adevăr, nu trecuseră trei minute, că-l văzui sărind prin uşa cabinei, împins de un vârtej de vânt.

— Totul e zadarnic, Robert – zise el – nu pot găsi nici un defect la motor. Trebuie să-ncercăm, deci, să coborâm în zbor planat. În împrejurările de faţă e cam neplăcut asta, dar nu se poate; altfel. Dealtminteri ai făcut minunat virajul în direcţia vântului. M-am aşteptat la asta şi m-am încleştat bine.

Raportul sau nu prea era încurajator, dar trecuserăm noi prin atâtea altele în cariera noastră de vântură-lume… încercai deci din toate puterile sa aduc aparatul pe cât cu putinţă în înălţime, văzui însa cu spaimă că altimetrul cobora tot mai mult.

— Arata numai opt sute de metri acum. Opt sute de metri în ţinutul acesta unde ameninţau de jur-împrejur creste de munţi de câte opt mii de metri… Şi nu vedeai nimic, din cauza ceţii!

Tocmai când Marian intră în avion, se lăsă noaptea, Acum sarcina mea era şi mai grea, căci nu mă mai puteam orienta decât după aparate. Şi lucru principal, busola nu funcţiona, iar cel mai rău lucru era lipsa forţei motorului, care singur ne-ar mai fi putut tine împotriva uraganului grozav.

Altimetrul cobora tot mai mult. Aruncai lui Marian o privire disperată, dar nici el nu-mi putea ajuta.

— Robert, încearcă, poate izbuteşti să rămâi sus până se iveşte luna! îl auzii zicând.

Asta era o mică nădejde de salvare, dar foarte slabă. Luna – dacă izbutea să răzbată prin nori – putea răsări de abia peste două ceasuri. Atâta timp să ţin aparatul împotriva furtunii? Cu neputinţă!

— Da, dragă, Robert – zise prietenul meu, văzându-mi gestul de neîncredere – e cu neputinţă. Tot ce putem face e să îngrămădim în jurul nostru toate pernele, când altimetrul va arăta apropierea pământului; vom lăsa atunci aparatul să cadă cum o vrea el.

Încuviinţai propunerea asta, căci în aceeaşi clipă furtuna apăsă în jos aparatul cu încă cincizeci de metri. Auzeam pe Marian îndărătul

meu scoţând toate pernele scaunelor. Spuse şi lui Pongo ce va avea de făcut, îmi mai puse mie o pernă pe cap, apoi aşteptarăm catastrofa.

Şi ea nu se lăsă mult aşteptată. Încă două răbufneli puternice şi ajunserăm la cincizeci de metri.

Deodată aparatul îşi pierdu cu totul echilibrul. Nimerirăm într-unul din cunoscutele „goluri de aer" – provocate de curenţii atmosferici – în care şi-au pierdut viaţa mulţi aviatori curajoşi.

Era cu neputinţă sa mai foloseşti de cârmă căci aparatul cădea în jos ca un bolovan. În clipa următoare se produse o zguduitură puternică, o pârâitură, furăm azvârliţi unul peste altul, aparatul se răsturnă şi dădurăm peste acoperişul cabinei, care întorsese la pământ. Ameţiţi încă, ne ridicarăm; Pongo, cu forţa lui de uriaş, împinse uşa îndoită a cabinei şi ieşirăm repede dintre sfărâmăturile avionului, căci ne putem aştepta ca benzina scursă să se aprindă de motorul încins.

Era întuneric beznă. Nu puteam şti unde ne aflăm, dar fugind din apropierea sfărâmăturilor primejdioase ale aparatului, văzui ca alergam pe un teren stâncos. Aşa dar, ne prăbuşiserăm undeva prin munţii Himalayei.

Era foarte frig şi noi n-aveam haine groase. După ce ne îndepărtarăm cam cu vreo sută de metri de aparat – Marian zise că ne-am afla în siguranţă – ne oprirăm tremurând şi nehotărâţi în bezna apăsătoare.

Trebuia să întreprindem ceva şi după câtva timp zisei:

— Acum de sigur că e exclusă primejdia exploziei benzinei. Socot cel mai nimerit lucru e să scoatem din cabină pernele şi lemnăria scaunelor Şi să aprindem un focşor. Nu ne putem petrece noaptea pe frigul ăsta.

Pornirăm încet îndărăt, dar ne iuţirăm deodată paşii, căci auzirăm sunete care ne vârâră spaima în oase. Era lătratul unei haite de lupi.

II.
ÎN PUTEREA BANDIŢILOR.

— **TREBUIE SĂ APRINDEM CÂT MAI REPEDE UN FOC,** altminteri eram fără nici o apărare în faţa acestor fiare. Ciudat era că urletele se auzeau deasupra noastră, ca şi cum lupii s-ar afla pe un munte. Împrejurarea asta mă umplu de mirare, căci de obicei lupii se aţin numai prin stepe.

Era o fugă foarte grea, căci ne poticneam mereu de nenumăraţii bolovani cu care era acoperit pământul. Şi în bezna care ne înconjura, nu ne puteam călăuzi decât numai după simţuri.

Urletele fioroase se auzeau tot mai aproape. Puteau să fi fost doar la vreo cincizeci de metri depărtare, dar se auzeau tot deasupra noastră. Îmi frământam creierul gândindu-mă la împrejurarea asta

ciudată – când mă izbii de o aripă a avionului nostru.

Strigătul meu îi călăuzi încoace pe camarazi, găsirăm repede uşa deschisă a cabinei şi intrarăm înăuntru. Pongo închise la loc uşa turtită de metal; deocamdată eram la adăpost de lupi. Mai dăinuia însă primejdia unei explozii.

Din fericire nu mirosea a benzină scursă şi liniştiţi oarecum, dibuirăm locul unde puseserăm armele şi lămpile de buzunar. Plasa nu se rupsese şi cu mare uşurare vârâi în brâu revolverele atât de nepreţuite, mai ales acum.

Aprinserăm apoi lămpile şi la lumina lor strânserăm toate pernele, în vreme ce Pongo despica lemnul scaunelor, cu cuţitul său. Adunarăm astfel o legătură bună de combustibil. Dar acum trebuia să chibzuim unde să aprindem focul.

Marian luă repede o hotărâre. Rotind în toate părţile lumina lămpii sale, ieşi prin uşa pe care Pongo o deschise la un semn al său, se căţăra cu îndemânare pe una din aripile avionului şi alergă câţiva paşi pe întuneric. Văzui lămurit câteva trupuri de animale dându-se îndărăt din faţa luminii lămpii; ieşii şi eu afară şi venii în ajutorul lui Marian.

Acum puteam lumina în acelaşi timp în două direcţii şi văzurăm lucind ochi roşii sau verzi când îi atingea lumina. În vremea asta Pongo aţâţase un foc şi curând flăcările împrăştiară întunericul pe o mare întindere.

Încălzirăm repede nişte conserve de carne şi mâncarăm cu poftă. Apoi, dând la o parte bolovanii, ne culcarăm liniştiţi, în timp ce Pongo luase întâia veghe.

Mulţumită economiei pe care o făcurăm cu lemnele, avurăm foc toată noaptea şi nu furăm supăraţi de nici un lup.

Când se lumină de ziuă, văzurăm unde ne aflăm. Aparatul se prăbuşise într-o râpă, ai cărei pereţi, de ambele părţi, erau înalţi de cel puţin cincizeci de metri. Singura ieşire era spre nord, căci de acolo ducea în sus o potecă stâncoasă, îngustă, cu multe cotituri.

Tot cercetând în jurul nostru, descoperirăm în apropiere un izvoraş limpede, care ţâşnea din peretele de stâncă.

— Foarte bine! făcu Marian. Acum avem cu ce ne face câte un ceai, ba să ne umplem chiar şi sticlele „termos”. După aceea vom putea porni spre cel mai apropiat oraş, ca să-i dăm de veste de acolo lordului Bird. Poate ne pune la dispoziţie un avion nou, căci de sigur că cel sfărâmat a fost asigurat.

În curând ceaiul fu gata, băurăm pe săturate, apoi ne umplurăm sticlele. După aceea, Pongo intră iarăşi în avion, vârî în sacii noştri cutii cu conserve, ne încărcarăm bagajele în spinare şi pornirăm spre poteca ce ducea afară din văgăună.

Deodată rămăsei locului şi mă frecai la ochi. Mi se păruse că văzusem sus la o cotitură a potecii, o făptură omenească. Fusese ca o

umbră ce dispăruse repede.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă Marian.

— Mi se pare că am văzut colo sus un om, care s-a ascuns în grabă, răspunsei.

— Oare nu te vei fi înşelat? făcu prietenul meu. Atunci ar fi un semn că individul nu umblă cu gânduri bune. Dar poate să fie şi o iluzie optică, sau a fost vreun păstor singuratic, care a socotit mai nimerit s-o şteargă văzând trei străini.

— Aşa sau altminteri, noi să fim cu băgare de seamă!

Privind mereu în sus, urcarăm încet poteca. Nu se întâmplă nimic însă şi începui să cred că m-am înşelat.

Când ajunserăm la cotitura unde mi se păruse că zărisem umbra, Marian înfipse pălăria în vârful ţevii armei sale şi o împinse înainte. Nimic nu se mişcă şi atunci privi cu băgare de seamă pe după cotitură.

— Te vei fi înşelat – zise el apoi şi păşi înainte. Sau omul o fi şters-o de mult.

— Atunci putem fi liniştiţi – rasei eu.

— În orice caz, să fim cu băgare de seamă. Ieşim îndată din văgăună şi vom vedea unde ne aflăm.

Sfatul său era bun şi-l urmarăm cu toţii. Dar împotriva şireteniei şi al uneltirilor nu foloseşte uneori nici cea mai mare prevedere. Trecurăm iar de o cotitură, peretele stâncos pe de lături era sfârtecat, dar nu dădurăm mare atenţie acestui lucru, deoarece în curând trebuia să ajungem la platou.

Deodată, ne pomenirăm cu nişte lovituri atât de puternice în cap, încât ne clătinarăm şi cât p-aci să ne rostogolim la vale. Ni se aruncară nişte pături peste cap şi înainte ca să ne putem gândi la vreo apărare, eram legaţi ca nişte pachete, ridicaţi pe sus şi duşi de acolo. Îmi dădui seamă însă că nu eram duşi în sus, adică afară din văgăună, ci pe drum drept şi deoarece aerul deveni deodată foarte rece, bănui că eram târâţi înăuntrul peretelui stâncos.

Drumul trebuie să fi fost lung de vreo cincizeci de metri, apoi acei care mă duceau se opriră şi mă aruncară la pământ. Căzusem pe piatră şi izbitura îmi zdruncină măruntaiele. Îmi dădui seama că şi Marian cu Pongo fură zvârliţi lângă mine. Sub pătura care-mi îngreuia respiraţia desluşii murmure înăbuşite. Trebuie să fi fost adunaţi mulţi oameni într-o încăpere mare. Auzi un glas limpede, pătrunzător şi îndată furăm înhăţaţi iarăşi. Câţiva oameni îmi ţineau braţele încleştate şi funiile care ţineau pătura fură dezlegate.

Aşteptam să mi se dezlege funiile care îmi legau braţele, căci eram hotărât să nu mă las legat din nou fără o împotrivire înverşunată. Poate că izbuteam să scot chiar revolverele…

Duşmanii mei erau însă mai şireţi. Când pătura fu destul de slăbită din legături. Funiile îmi mai ţineau strâns lipite braţele de trup.

Încheieturile mâinilor îmi fură înhăţate, strânse una de alta şi legate fulgerător.

Îmi scotociră apoi buzunarele, golindu-le. În din urmă mi se luă cu totul pătura. Mă rostogolii imediat pe spate şi-mi ridicai partea de sus a trupului.

Alături de mine stăteau Pongo şi Marian, amândoi legaţi fedeleş. Rotind privirea în juru-mi, văzui că ne aflam într-o peşteră mare, ale cărei sculpturi dovedeau că e de obârşie străveche. În jurul nostru stăteau vreo treizeci de bărbaţi care ne priveau în tăcere. Erau Tibetani, lucru ce-l observai imediat, după statura lor mărunta; frunţile înguste, umerii obrajilor largi şi ochii oblici.

Chiar şi îmbrăcămintea lor era tipică: haine lungi – galbene sau roşii – strânse cu un brâu în jurul mijlocului. Cizme de piele sau pâslă şi căciuli de blană.

Unul din ei îi întrecea pe toţi ceilalţi atât în înălţime, cât şi prin îmbrăcămintea mai bună şi armele mai de preţ. Acesta începu sa ne vorbească, cu glasul poruncitor pe care-l auzisem de sub pătură. Vorbea o englezească stricată de tot:

— Domnilor, sunteţi cu totul în puterea noastră şi nu veţi izbuti să scăpaţi, după cum n-au izbutit mulţi înaintea voastră. Nu vi se va întâmpla nimic, dar va trebui să scrieţi prietenilor sau reprezentanţilor ţării voastre, că veţi fi liberaţi numai în schimbul unul preţ mare de răscumpărare, adică o mie de lire sterline de cap. De obicei nu luăm atât de mult, dar deoarece am găsit la voi trei mii de lire sterline, pare să fiţi foarte bogaţi, ceea ce dovedeşte şi avionul vostru.

— Atât avionul cât şi banii nu erau ai noştri, răspunse Marian, cu hotărâre. Ne-au fost încredinţaţi, ca să aducem la îndeplinire o sarcină.

— Nu face nimic, zise căpetenia bandiţilor. În cazul acesta vor trebui să plătească cei ce v-au dat însărcinarea. Sau poate vreţi să muriţi aici? Atunci n-aveţi decât să nu scrieţi scrisorile şi în clipa următoare veţi fi spânzuraţi. Noi nu glumim.

— Bine – zise Marian, după câteva clipe de gândire. Voi adresa scrisoarea lordului Bird, care ne-a dat avionul şi banii. În ce fel să fie trimisă suma?

— Ne aflăm aici – ceea ce probabil nu ştiţi – în apropiere de Lhassa, capitala Tibetului. Veţi scrie lordului să trimită suma negustorului Me-Hang de acolo. Nu uitaţi însă că la cel mai mic semn de trădare viaţa voastră e în primejdie.

— Bine, aşa voi face, răspunse Marian.

Banditul scoase un pistol şi îndreptă ţeava spre capul lui Marian. În acelaşi timp, un alt bandit aruncă prietenului meu un laţ în jurul gâtului şi trase funia printr-un inel de fier fixat la oarecare înălţime în perete.

— Vă vom dezlega braţele – zise căpetenia – şi dacă veţi face o mişcare suspectă, veţi fi gâtuiţi pe loc Dacă nu va fi de ajuns asta, vă găuresc ţeasta cu un glonţ.

Strigă o poruncă şi imediat veni un tânăr cu o scândură pe care se aflau cele de trebuinţă pentru scris. Scândura fu aşezată peste genunchii lui Marian, apoi doi indivizi îi dezlegară mâinile.

Marian îşi freca încheieturile câtva timp, apoi începu să scrie. Abia sfârşi că mâinile îi fură aduse la spate legate la loc.

Seful banditilor citi scrisoarea, apoi zise, mulţumit:

— Aşa, ai făcut bine, căci unii prizonieri au încercat să-i îndemne pe prieteni lor să puie în mişcare poliţia. Fireşte că i-am spânzurat fără multă vorbă.

După o pauză urmă:

— O veţi duce bine, aici, domnilor şi nu veţi indura lipsuri. După cum am văzut, tocmai aţi băut ceaiul, aşa că până Ia prânz veţi putea aştepta. Voi pune acum să vă ducă în închisoarea noastră.

Dădu o nouă poruncă, oamenii se năpustiră asupra noastră, furăm ridicaţi pe sus şi târâţi repede în fundul peşterii.

Aici erau firide adânci în stâncă şi paznicii noştri intrară aplecaţi în cea mal mare dintre ele, aşezându-ne pe frunzişul care acoperea pământul. Ni se aruncară deasupra trupurilor şi blănuri, căci era frig al naibii.

Eram aşezaţi în aşa fel încât din gaura boltită care servea de intrare, puteam privi în peştera luminată de focuri mari. Noi zăceam în întunerec şi imediat îmi veni gândul că ne-am putea slobozi unul altuia legăturile.

Dar nu pusesem la socoteală viclenia şefului bandei. Acesta se ivi în faţa firidei, se aplecă în jos şi strigă:

— Să nu faceţi vreo încercare să vă sloboziţi unul altuia legăturile. Sunteţi supravegheaţi fără încetare şi dacă vom băga de seamă că aţi nesocotit porunca mea, mă voi vedea silit să vă ucid. În fiecare zi, la ora meselor, vă vom dezlega mâinile, iar timp de două ceasuri zilnic veţi putea alerga prin peşteră.

— Avem voie să stăm de vorbă? întrebă Marian, politicos.

— Fireşte, n-avem nici un interes să vă oprim.

Şeful râse, se ridică şi plecă.

— Am intrat rău la apă, mormăii eu. Crezi că lordul va trimite banii?

— Trei mii de lire e o sumă frumuşică – răspunse Marian.

— Şi aceeaşi sumă bandiţii ne-au şi luat-o – cam scump va plăti lordul însărcinarea pe care ne-a dat-o.

— Şi dacă va fi s-o ducem mai departe, va trebui să ne mai trimită bani de cheltuială.

— Trebuie să încercăm să fugim, zisei eu, încet.

— La asta mă gândesc de mult – răspunse Marian – dar aş vrea să iau înapoi cele trei mii de lire.

— Şi armele noastre.

— Asta e de la sine înţeles. Poate că-mi vine în gând vreun plan bun, căci fireşte că numai prin şiretenie putem izbuti. Trebuie să lucrăm repede, căci altminteri vom ieşi cu greu din încurcătură. Banda trebuie să fie luată prin surprindere. Îndată după masă voi face o încercare.

Tocmai vroiam să răspund, când şeful se ivi iar la gura firidei.

— Tocmai acum mi-am amintit, domnule Farrow – zise el politicos – că prizonierii mei sunt cunoscuţii şi vestiţii vântură-lume, despre a căror fapte au scris şi gazetele noastre. Vă rog să nu vă închipuiţi însă că vă veţi elibera. Chiar dacă aţi izbutit să scăpaţi din alte situaţii primejdioase, aici e zadarnică orice încercare. De altfel mi-ar părea şi rău dacă aş fi nevoit să ucid oameni atât de viteji.

— Mi-am dat şi eu seamă că ieşirea de aici este foarte grea, dacă nu chiar cu neputinţă – răspunse Marian, liniştit – totuşi nu ne-ai putea opri s-o facem, dacă se va ivi un prilej potrivit.

— Fireşte ca v-aş putea opri, dar un astfel de prilej cred că nu se vă ivi niciodată. Vă previn încăodată, domnilor şi vom întări şi mai mult supravegherea noastră.

— Păcat! făcui eu după ce se îndepărtă. Trebuie să aşteptăm până ce lordul va fi trimis banii de răscumpărare. Păcat, zău aşa!

— O! Acum aventura e şi mai interesantă, râse Marian. Cu cât un lucru e mai primejdios şi mai greu cu atât îmi place mai mult. Lasă! Pe seama mea să găsesc calea cea mai bună şi apoi vom vedea.

Tăcurăm şi începui să chibzuiesc şi eu la vreun mijloc de scăpare, dar degeaba nu găseam inimic. Pongo stătea cu totul nemişcat, adunându-şi puteri, probabil, căci îi auzeam răsuflarea adâncă şi regulată.

Ceasurile treceau încet. Deodată, îl văzui pe Marian mişcându-se, apoi îmi zise:

— Robert, mi se pare că am găsit o cale, dar e foarte grea. E însă singura pe care putem apuca. Dacă facem cum trebuie, nu se poate să nu izbutim şi atunci avem în mână toată banda.

— Ah! Acum bănuiesc despre ce e vorba! exclamai eu, luminat deodată. Vrei să-l iei prizonier pe şeful bandei?

— Întocmai. Îi avem astfel ca ostatec şi vom cere ca în schimbul liberării sale să ni se redea şi nouă libertatea. Vom face încercarea îndată după masă.

Mă simţii înviorat ca prin minune. Examinai planul acesta îndrăzneţ, din toate punctele de vedere şi în cele din urmă trebuii să recunosc ca e singurul care făgăduia izbândă. Fireşte că trebuia să punem mâna pe el când va sta de vorbă cu noi şi să-l tragem în firida

noastră în aşa fel încât să ne acopere cu trupul său. Apoi puteam dicta condiţiile noastre.

Împărtăşii lui Marian gândurile mele şi el încuviinţă.

— Trebuie să facem astfel ca să se apropie cât mai mult de noi – zise el – căci altminteri va fi prea greu. Dacă sare înapoi repede nu-l mai putem prinde. Cel mai bun lucru ar fi să mă prefac bolnav; tu îl vei striga şi atunci, probabil că va intra în firidă. Pongo îl va înhăţa apoi şi când va simţi strânsoarea pumnilor săi în jurul gâtului, va primi toate condiţiile ce i se vor pune.

— Numai de n-ar veni însoţit, căci după cât se arată e foarte bănuitor, îmi dădui eu cu părerea.

— Atunci îi luăm pe seama noastră şi pe însoţitori şi astfel avem mai mulţi ostatici, râse Marian.

ÎI învăţă în şoaptă pe Pongo, ce are de făcut. Uriaşul se bucură ca un copil şi răspunse:

— Oh, Massers, foarte bine! Pongo apucă om rău.

III.
O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

N-AVURĂM DE AŞTEPTAT MULT până veniră câţiva Tibetani în închisoarea noastră. Ne ridicară de jos şi ne duseră afară. Marian începu să geamă, prefăcându-se că îi e rău şi la întrebarea şefului ce are, răspunse că nu se simte bine, din pricină că fusese lovit prea tare în cap.

— Nu face nimici zise şeful. Într-o doară.

Dădu apoi o poruncă şi imediat ni se dezlegară mâinile. Ne aşezară pe un morman de blănuri – probabil culcuşul vreunui bandit – şi ni se dădu în străchini mari carne de capră bine fiartă şi foarte gustoasă.

Marian uită cu totul că… era bolnav şi goli strachina cu mare poftă. Şefului nu-i scăpă asta, căci zise:

— Vezi, domnule Farrow, se pare că lucrurile nu stau atât de rău cu dumneata. Cel puţin văd că nu te plângi de poftă de mâncare.

— Păi da… mâncarea mi-a făcut foarte bine, răspunse Marian, fără să se turbure. Şi cred că dacă voi dormi puţin, mă voi însănătoşi repede.

— De fapt acum ar fi ora plimbării – zise şeful – dar dacă vreţi puteţi face asta şi seara.

— Cred că e mai bine să amânăm plimbarea pe diseară – spuse Marian.

— Cum vreţi, răspunse banditul, spre uşurarea noastră.

— Atunci trebuie s-aştepte până atunci şi tovarăşii d-tale. Căci cu oameni primejdioşi ca d-voastră nu cutezăm să facem experienţa de două ori pe zi.

Ne supuserăm voinţei sale şi ne jucarăm rolurile atât de bine, încât şeful n-ar fi putut prinde nici o bănuială.

Furăm din nou legaţi cu mare băgare de seamă, dar observai că funiile nu erau atât de strânse – poate că şeful vroia să ne dea o dovadă de omenia sa.

Tibetanii ne duseră iar în firidă, ne aşezară pe frunziş şi se făcură nevăzuţi.

— Nu cred ca vreun paznic să poată observa prin întuneric mişcările noastre – zise Marian – căci lumina focului aproape că nu ajunge până la noi. Hai, Pongo, întoarce-te şi încearcă să-mi dezlegi frânghiile!

Marian zăcea între mine şi Negru. Cu mare băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, cei doi se întoarseră, aşa fel că veniră spate în spate.

Cu puterea de uriaş a lui Pongo nu era greu să rupă frânghiile, dar în starea în care ne aflam trecură vreo douăzeci de minute până ce Marian şopti:

— Aşa, asta s-a făcut! Acum vii tu la rând, Robert. Întoarce-te repede să te dezleg.

Simţii îndată că mâinile sale lucrează la legăturile mele. În vremea asta Pongo se căznea să-şi libereze picioarele, treabă cu care fu gata tocmai când Marian sfârşi să-mi dezlege mie mâinile.

Acum venea şi pentru noi partea grea – dezlegarea picioarelor – dar în cele din urmă izbutirăm.

Duserăm din nou mâinile la spate, căci se putea ca şeful să vie cu o lumânare când va păşi în închisoarea noastră. Ba poate se pricepea omul să se folosească de lămpile noastre de buzunar.

Marian începu deodată să se răsucească încoace şi-ncolo şi din când în când gemea adânc. Nu trecură decât două minute şi se ivi un tibetan în fata intrării, privi cu băgare de seamă înăuntru, apoi se făcu nevăzut.

„Acu e acu! îmi zisei. De sigur că va veni cu şeful”. Şi într-adevăr, nu trecu mult şi făptura înaltă a capului bandei se ivi în lumina focului.

Întocmai cum ne aşteptaserăm, el rămase locului la doi paşi de peşteră şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnilor? Sentinela mi-a spus ca domnul Farrow e neliniştit.

— Prietenul meu pare să fie serios bolnav, răspunsei eu repede, în vreme ce Marian gemu iar. Nu s-ar putea să-i puneţi nişte comprese reci pe cap?

Câtva timp domni tăcere. Şeful părea să chibzuiască ce are de făcut, apoi strigă deodată o poruncă şi imediat veniră doi paznici, care însoţiră pe şef care intră, aplecat, în firida noastră.

Marian gemea mereu şi… când cei trei bandiţi fură la picioarele

noastre, sărirăm în sus ca împinşi de un arc. Fiecare din ei căpătă câte un pumn puternic în stomac, încât căzură în cap, cu răsuflarea tăiată. Apoi le mai dădurăm câte o lovitură în tâmplă şi-i apucarăm de beregată. În clipa următoare zăceau neputincioşi sub pumnii noştri.

Imediat trăsei potrivnicului meu pistolul de la brâu, căci lupta trebuie să fi fost auzită de ceilalţi paznici. Dar, lucru ciudat, nimeni nu se arătă. Probabil că cei mai mulţi bandiţi se culcaseră după masă.

Astfel îi puturăm lega în toată liniştea pe prizonierii noştri, cu aceleaşi funii cu care fuseserăm legaţi noi.

În cele din urmă începură să se mişte. Cel dintâi care se trezi fu şeful. Când văzu că era legat, stătu câteva clipe nemişcat, apoi începu să smucească legăturile cu furie şi scrâşnind din dinţi. Pongo însa făcuse treabă bună şi şeful se resemnă, gemând de durere şi furie.

— Da, da, acum s-a întors foaia, râse Marian. Ia să începem să ne punem condiţiile. Ascultă: eliberare fără nici o pretenţie din partea voastră, înapoierea lucrurilor noastre – împreună cu cele trei mii lire sterline – în schimb vă eliberăm şi noi. Fireşte că va trebui să ne asigurăm de vreun atac din partea oamenilor voştri.

Şeful bandiţilor rosti o înjurătură într-o limbă străină, rămase apoi iar liniştit câtva timp şi în cele din urmă zise:

— Nu credeam că sunteţi atât de primejdioşi. Trebuie să primesc condiţiile voastre, dar vă înştiinţez de pe acum că lupta va reîncepe de îndată ce vă veţi fi îndepărtat o anumită distanţă de văgăuna noastră. Şi atunci nu vom şti ce-i cruţarea, căci n-avem poftă să ne trădaţi.

— Bine – încuviinţă Marian, cu sânge rece. Să zicem că ne îngădui să ne îndepărtăm un kilometru. Cât mai o până la Lhassa?

— Vreo zece kilometri. Ne vom sili să vă ajungem înainte ca să intraţi în oraş şi chiar dacă veţi izbuti, nu ne vom lăsa până nu vă vom da de urmă.

— E cam uşuratic din partea d-tale să ameninţi în felul acesta – răspunse Marian – dar deoarece nu ne temem de d-ta şi oamenii d-tale, n-aveţi decât să faceţi cum vă taie capul. Ne-am înţeles: ne laşi să ne îndepărtăm un kilometru.

— Bine, atunci îmi voi chema oamenii şi le voi porunci să se adune în fundul peşterii. După aceea noi vom ieşi afară, d-voastră vă îndepărtaţi şi după ce veţi fi străbătut un kilometru, ne daţi drumul.

— S-a făcut, zise Marian după o scurtă chibzuială.

— Dar dă ordin să se aducă chiar acum lucrurile noastre şi să fie puse undeva de unde sa le putem lua fără primejdie. Spune oamenilor că la cel mai mic semn suspect îi paşte moartea.

Şeful bandiţilor scrâşni iar din dinţi, apoi strigă ceva. Dădu câteva porunci şi văzurăm – (apucasem să-l ducem spre intrarea firidei) – că bandiţii adunară cu toţii într-un ungher al peşterii, din faţa intrării.

Toate lucrurile noastre fură aşezate pe un morman de piei, aproape

de ieşire. Pongo îl luă în primire pe şef, iar Marian şi eu pe ceilalţi prizonieri şi cu propriile lor pistoale îi silirăm s-o în înainte.

Trebuie să mărturisesc că mă simţeam mai liniştit acum când aveam iarăşi armele noastre. Acele ale prizonierilor le puserăm jos, căci nu vroiam să le luăm.

Apoi pornirăm pe o potecă îngustă şi întortocheată. Intrarea spre lagărul bandei se afla aproape de tot de marginea văgăunii. Urcarăm câţiva metri numai şi ne aflarăm pe un platou întins. În fund de tot, nelămurit, sclipea şi scânteia ceva în soarele de după-amiază. Trebuia să fie Lhassa, oraşul plin de mistere.

O luarăm la picior, căci vroiam să ajungem în oraş înainte de a se însera. Nu-l puteam pierde din ochi atâta vreme cât ne aflam pe platou. Cu toate astea ne-ar fi fost mai plăcut să fim în ţinuturi mai adânci, căci în pădure te ascunzi mai uşor ca pe stânci golaşe.

Totuşi, când străbătuserăm în cele din urmă kilometrul convenit, văzui cu bucurie că dorinţa mea se va împlini curând, căci numai la câteva sute de metri de noi, platoul se sfârşea. La întrebarea ce-o puserăm şefului, acesta ne răspunse ca acolo vom da de un coborâş bun şi apoi de un drum prin păduri şi peste câmpii, după care drumul urca iar spre oraş.

Îi spuserăm că acum putea să se întoarcă împreună cu cei doi însoţitori ai săi, dar nu le dezlegarăm mâinile, căci ar fi putut avea ascunse arme cu care să ne ucidă apoi pe la spate.

Căpetenia bandiţilor se uită lung la noi şi zise cu admiraţie:

— Domnilor, d-voastră aţi izbutit să faceţi ceea ce n-a reuşit încă nimănui. Îmi pare rău că nu vă mai pot cruţa acum, căci ar însemna să-mi calc jurământul pe care mi l-am făcut mie însumi.

— Numai de-ai putea, râse Marian.

— Vă voi prinde, răspunse banditul, cu hotărâre.

— Asta ar însemna să ai noroc. Acum e timpul să ne vedem de drum.

Lăsarăm pe cei trei bandiţi în plata Domnului, făcurăm stânga împrejur şi pornirăm repede spre pădurea ocrotitoare. Când ajunserăm la marginea platoului, mă mai întorsei odată şi văzui că foştii noştri ostateci alergau de zor înapoi. În fund de tot se iviră câteva puncte mişcătoare; erau bandiţii care ieşeau din văgăună şi porneau în urmărirea noastră.

— Uite-i că şi vin! strigai eu şi iuţirăm paşii.

Şeful nu minţise, căci drumul pe care coboram acum, era în stare bună, iar jos ducea o potecuţă printr-o pădurice.

Curând observarăm că ne apropiam de capitală, căci începură să se ivească întinse câmpuri cu legume, o dovadă de cultură.

Fără îndoială că noi ne pricepeam să alergăm mai bine decât tibetanii aceia pipernicţi: pe de altă parte, era sigur că ne vor mirosi

urma în oraş. În vreme ce alergam de zor, împărtăşii temeiurile mele lui Marian şi el răspunse:

— Ai dreptate, Robert, situaţia noastră va fi foarte grea. Mai nimerit ar fi să părăsim îndată Lhassa, dar mă gândesc că trebuie să telegrafiem neapărat lordului, chiar dac-ar fi numai ca sa afle că ne-am prăbuşit cu avionul. Cel mai nimerit lucru va fi ca eu să dau telegrama şi tu vei îngriji în vremea asta de cai buni. Vom călători apoi dea curmezişul Tibetului, poate până în China. Acolo vom găsi noi un avion, chiar de-ar fi să-l luăm de la aviaţia militară.

În clipa asta mă întorsei instinctiv şi văzui cu spaimă că îndărătul nostru veneau călăreţi. Erau vreo opt la număr şi se apropiau cu iuţeală.

— Mariane, banda are cai! Strigai eu şi începui să gonesc.

Dar prietenul meu mă opri, zicând:

— N-are nici un rost, Robert, îţi pierzi respiraţia, te vor ajunge totuşi din urmă şi dacă va fi s-ajungem la luptă nu vei mai putea trage cum trebuie. Sunt doar numai opt indivizi, pe care îi putem răpune uşor. Rămâi liniştit pe loc, vor fi îndată aici. Ia te uită, în urma lor vin în fugă şi ceilalţi bandiţi. Ah, călăreţii par să nici nu facă parte din bandă. Sunt bine îmbrăcaţi şi cred că avem de-a face cu locuitori de condiţie mai bună din Lhassa. Hai să ne dăm în lături să-i lăsăm să treacă.

Mica trupă de călăreţi se apropia îndată. Ţinurăm puştile pregătite, căci nu ştiam dacă erau duşmani sau nu.

Dar cavalcada trecu în zbor pe dinaintea noastră, fără ca indivizii să pară că ne-au văzut. Numai cel din frunte, un bărbat înalt şi vânjos, aruncă o privire în treacăt asupra noastră. Şi această privire era ca de gheaţă, făcându-mă sa mă cutremur fără voie.

Pornirăm mai departe şi Marian zise:

— Hm… domnul acesta pare să fie un individ cam neplăcut. Să vezi că vom avea de furcă atunci când vom intra în Lhassa.

— Asta ar fi frumos! Şi unde mai pui că banda din urma noastră va sosi cu cel mult o jumătate de ceas după noi. Ştie Dumnezeu ce-o mai ieşi din afacerea asta! Cincizeci de oameni nu putem împuşca doar cu una, cu două.

— Când o fi vorba la o adică, o facem noi şi pe asta, zise Marian, calm. Acum s-o luăm iar mai repede, altfel urmăritorii se apropie prea mult. A! Uite că se vede mai lămurit Lhassa. Cred că nu mai sunt decât doi kilometri până acolo.

— Şi tocmai atunci se va însera! gâfâii eu, căci Marian o luase la goană nebuneşte şi drumul începuse să urce. Poate că asta va fi salvarea noastră, căci pe întunerec ne vor pierde urma. Şi dacă nu ne vom opri mult timp, ci vom porni îndată mai departe, călări, au să ne caute ei mult şi bine.

— Fireşte că vom face o plângere la poliţie şi vom comunica aventura noastră. O voi face în scris însă, căci altfel pierdem numai vremea.

Întorsei din nou capul şi văzui cu bucurie ca urmăritorii noştri se pierdeau în depărtare.

— Rămân în urmă! îi strigai lui Marian.

— Aşa şi trebuie! îmi răspunse el peste umăr Aş dori s-ajung cât mai repede în Lhassa, căci am presimţirea că ne aduc nenorocire călăreţi de mai înainte. Se poate întâmpla să mă şi înşel. Dar privirea ăluia mi-a dat de gândit. Daca individul e, după cum mi-a făcut impresia, un slujbaş mai înalt, atunci să ştii că ne aşteaptă poliţiştii.

— În cazul acesta vom avea cea mai bună apărare împotriva bandei, asupra căreia le vom atrage îndată luarea-aminte. Da, trebuie s-ajungem cât mai repede în oraş.

Începui s-alerg atât de repede, încât Marian îmi spuse râzând că mă va lăsa să fug singur.

Fireşte că asta nu-mi convenea, aşa că îmi mai încetinii galopul.

Lhassa se apropia tot mai mult. Formele bizare ale templelor sale aşezate pe coline se profilau misterios pe cerul care începuse să se coloreze. Şi când ajunserăm la cele dintâi case – (urmăritorii noştri nu se mai zăreau deocamdată) – nu mai aveam înaintea noastră decât cel mult o jumătate ceas până se va întuneca.

Ne grăbirăm spre inima oraşului, bănuind că acolo se aflau magazinele mai mari şi poşta. Fireşte că îmbrăcămintea noastră stârni senzaţie şi când descoperirăm în cele din urmă o prăvălie mai însemnată, dădurăm buzna înăuntru. Negustorul era un chinez şi ceea ce era foarte plăcut pentru noi – vorbea bine englezeşte. Ne învoirăm repede. Lăsarăm acolo hainele noastre tropicale, căci deocamdată n-aveam nevoie de ele, ne cumpărarăm câte două costume groase, despre care chinezul ne spuse că se poartă foarte mult. Asta şi vroiam, căci ca să nu batem la ochi, era mai bine să nu ne îmbrăcăm în portul naţional.

Chinezul ne arătă drumul spre cel mai apropiat oficiu poştal şi ne mai dădu şi adresa unui negustor de cai, chinez şi el.

IV.
IAR URMĂRIŢI.

AJUNGÂND LA POŞTA, Marian se făcu nevăzut înăuntru, în vreme ce eu pornii spre chinezul a cărui adresă ni se dăduse, ca să cumpăr patru cai. Deoarece ştiam ca în Tibet se găsesc numai cai mici, aveam de gând să-l folosim pe al patrulea pentru bagajele noastre.

N-avui însă noroc. Chinezul grăsun şi zâmbitor îmi zise că pentru moment n-avea decât doi cai. Dar dacă eram dispuşi să aşteptăm vreo

două ceasuri, ar putea găsi încă doi. Asta era cam neplăcut, căci în vremea asta bandiţii ne vor fi dat de urmă.

Pe când vorbeam cu chinezul, sosi Marian. Aflând cum stau lucrurile, fu şi el foarte necăjit câteva clipe, îşi regăsi însă repede energia, totuşi nu izbuti să-l înfricoşeze pe chinez, care devenea tot mai politicos.

În cele din urmă Marian se hotărî:

— Atunci luăm acum aceşti doi cai. Câte parale?

Chinezul ceru o sumă pentru care s-ar fi putut cumpăra un pur-sânge englezesc. Marian îi dădu îndată a zecea parte din preţ, dar, spre mirarea noastră, galbenul ţinu morţiş la preţul său.

— Aha – îmi zise Marian, încet – probabil că trebuie sa fim reţinuţi aici. Când am intrat în casă, tocmai ieşea un băiat care a luat-o repede la fugă. Aş pune rămăşag că s-a dus să vestească poliţia sau pe bandiţi de sosirea noastră aici.

— În primul caz te gândeşti, probabil la călăreţul ăla? Dar ce crimă am făcut? Sau...

Fui întrerupt, căci în aceeaşi clipă intrară în curte şase poliţişti, al căror conducător – probabil un soi de comisar – ne ceru, într-o englezească stâlcită, să-l urmăm.

Ar fi fost zadarnic să ne împotrivim. Aruncarăm chinezului care rânjea o privire ameninţătoare, apoi furam încercuiţi de cei şase indivizi. Ne duseră într-o clădire mare – probabil Prefectura poliţiei – trebuirăm să aşteptăm mult într-o sală, apoi furăm conduşi în altă încăpere, luminată de numeroase lămpi.

Îndărătul unei mese mari şedea călăreţul, care ne măsura acum cu ochii lui ca de gheaţă.

Susţinurăm netulburaţi privirea aceasta. Se părea că acum nu-i e lui îndemână, căci începu să se frământe pe scaun şi în cele din urmă zise, într-o englezească fără cusur:

— În calitate de şef al poliţiei din Lhassa sunt îndreptăţit şi obligat să iau în cercetare pe orice străin. Îmi daţi voie să vă cer lămuriri asupra persoanelor d-voastră?

— Fireşte – răspunse Marian, politicos.

Se apropia de masă, dădu şefului paşaportul sau şi în vreme ce omul examina documentul, prietenul meu îi istorisi ultima noastră aventură.

Când aminti de banda din văgăună, mi se păru că şeful tresare uşor. Dar apoi ascultă în linişte urmarea povestirii şi la urmă spuse:

— Numele d-voastră îmi sunt cunoscute, domnule Farrow. Vă voi da aşa dar autorizaţia sa părăsiţi imediat Lhassa. Trebuie să vă previn însă, că sunteţi fără apărare faţă de această bandă de tâlhari. Nici nu ştiţi când vă poate nimeri un glonţ sau o lovitură de cuţit.

— Vom şti noi să ne păzim, răspunse Marian, zâmbind. Cred totuşi

că v-am dat o indicaţie preţioasă, Acum puteţi da năvala în ascunzătoarea, bandei.

— Nu mai are nici un rost, zise şeful. Bandiţii ştiu că d-ta m-ai înştiinţat, astfel că înainte de a ajunge noi la văgăună, ei vor fi şters putina. Bandele astea au multe ascunzători.

— Atunci s-ar putea cel puţin să fie scos avionul şi pus la adăpost pentru lordul Bird, ceru Marian.

— Fireşte, domnule Farrow, voi purta grijă să se facă asta.

— Nu vreţi să-l arestaţi pe chinezul Me-Hang care este, de sigur, tăinuitorul bandei?

— Cu neputinţă, zâmbi poliţistul. Va susţine că nu putea să ştie nimic de suma trimisă de lord şi că va retrimite banii.

— Aşa e, încuviinţă Marian. Dar mai am să vă fac o rugăminte: am putea căpăta patru cai? Dorim să părăsim cât mai repede Lhassa.

— Duceţi-vă la chinezul în casa căruia aţi fost arestaţi. Trebuia să vă oprească acolo până la sosirea poliţiştilor. Acesta a fost ordinul meu. Acum fireşte că puteţi cumpăra caii cu preţ convenabil.

— Vă mulţumesc. Putem pleca, deci?

— Aveţi toată libertatea, domnule Farrow. Fiţi cu ochii-n patru însă!

Când furăm afară zisei lui Marian:

— N-a fost atât de rău cum ne aşteptasem. La drept vorbind e un om foarte simpatic.

— N-ai putut descoperi nici o asemănare la el? întrebă Marian.

Tresări, căci întrebarea lui suna atât de hotărâtă, încât îmi dădui îndată seama că făcuse o descoperire. Zadarnic însă căutai să-mi readuc în memorie chipul rece şi îndrăzneţ al şefului politiei. Nu-mi puteam aminti pentru moment să fi văzut vreodată un om cu o înfăţişare asemănătoare.

Marian râse şi zise:

— Nu trebuie să te întorci înapoi cu gândul, dragă Robert. Cugetă niţeluş la aventura noastră cea mai recentă. Îţi mai aduci aminte, cred, de şeful bandei de tâlhari?

Asta fu ca un duş rece. Aceşti doi oameni, căpetenia bandiţilor şi şeful poliţiei, trebuiau să fie rude apropiate, poate chiar fraţi. Şi acum pricepui şi de ce poliţistul nu voise să pornească spre ascunzătoarea bandei.

Situaţia noastră era deci şi mai primejdioasă. În loc să ne bucurăm de protecţia poluţiei, eram, dimpotrivă, lăsaţi în voia răzbunării acestei bande.

— Să ştii că am dat de dracu, Mariane! făcui eu. Nu crezi şi tu că Me-Hang ăla e tovarăş cu banda? Cine ştie ce ne aşteaptă în casa lui!

— Ai dreptate, la asta m-am gândit şi eu – încuviinţă Marian. N-avem însă încotro, trebuie să intrăm în bârlogul ursului; vom vedea pe

urmă cum scăpăm de acolo.

Pe când vorbeam, ajunserăm în faţa casei chinezului. Poliţistul pe care ni-l dăduse şeful ca însoţitor, bătu cu ciocanul în uşă şi imediat se ivi în prag Me-Hang.

— A! Care va să zică s-a aranjat totul, domnilor? făcu el, politicos. În vremea asta am primit şi cei doi cai care îmi mai lipseau. Afară de asta om făcut o nouă socoteală a preţului şi vă pot oferi toţi patru cai pentru o sumă mult mai mică.

Spuse un preţ, destul de pipărat şi acesta, dar aproape un fleac pe lângă cel dintâi. Marian nu se tocmi deloc şi zise:

— Bine, vreau să pornesc repede la drum, aşa că o sută mai mult sau mai puţin, n-are vreo însemnătate. Pune dumneata să fie aduşi caii în curte. Banii ţii dau când vom fi în şea şi poarta deschisă.

— Fireşte, fireşte, chicoti Chinezul. La voia dumneavoastră, domnilor!

În vremea asta poliţistul salutase şi se îndepărtase. Cu mâna pe revolvere noi stăteam aproape de poartă, rotind priviri bănuitoare împrejur, dar nu puturăm descoperi nimic suspect.

Câţiva pui de chinezi scoteau tocmai afară cei patru cai. Observarăm îndată că animalele – deşi mici de statură – erau însă iuţi şi rezistente, împrejurarea asta mă umplu de îndoieli.

Dacă era vorba să fim răpuşi aici, atunci duşmanii noştri n-aveau nevoie să ne dea cai atât de buni, îmi zisei.

Ca şi cum Marian mi-ar fi ghicit gândurile, zise încet:

— Asta e o viclenie de-a lor. Dându-ne aceşti cai buni, vor să ne legene în credinţa că suntem în siguranţă, pentru ca apoi să ne atace cu atât mai pe neaşteptate.

Avea dreptate prietenul meu. Îl văzui plătind chinezului preţul cerut, apoi îl întrebă de drumul cel mai apropiat care iese din oraş şi galbenul descrise cu amănunţime străzile prin care urma să trecem. Încălecarăm, salutarăm pe vicleanul negustor şi ieşirăm pe poartă.

Dar în loc s-o ia la stânga, după cum spusese Me-Hang, Marian coti la dreapta.

Îi pricepui gândul, căci nu era greu de înţeles că urma să fim îndreptaţi pe o cale greşită, prin străzi pe unde bandiţii stăteau la pândă. Direcţia pe care o luarăm acum ducea spre răsărit, spre China îndepărtată, unde trebuia neapărat să ajungem ca să ne putem aduce la îndeplinire sarcina.

Văzurăm curând că bine tăcuserăm, căci abia îndepărtaserăm o bucată mică de casa chinezului, că poliţistul care ne condusese acolo ni se aşeză în drum şi prin gesturi disperate cu mâinile ne arătă spre direcţia opusă.

Marian râse numai, îi zvârli o monedă şi îşi clatină calul atât de tare că reprezentantul forţei publice fu nevoit să sară repede în lături.

Fără să ne sinchisim de răcnetele lui, ne văzurăm liniştiţi de drum. Marian îşi îndemna tot mai mult calul şi trecătorii se dădeau la o parte, înjurând.

Deodată băgai de seamă, cu spaimă, că străzile deveneau tot mai înguste şi mai întunecoase. N-om fi nimerit oare pe un drum greşit?

În aceeaşi clipă auzii îndărătul nostru răcnete. Desigur că erau urmăritorii, care ne dăduseră de urmă.

— Înainte, înainte! strigă Marian. În curând vom ieşi la loc sigur şi atunci nu ne mai pot tare nimic.

În galop nebun trecurăm pe lângă casele scunde.

Marian apucă brusc la dreapta, într-o stradă mai largă. La capătul ei sclipeau lumini şi puteam nădăjdui că sunt felinarele vreunui post de pază de la bariera oraşului.

Curând însă aveam sa suferim o dezamăgire, după ce coborârăm strada, ajunserăm într-o piaţă mărişoară, mărginită de clădiri înalte şi posomorite. Prin curtea casei din faţa noastră ducea o poartă spre câmp liber, spre stepa salvatoare Era însă închisă de un grilaj masiv, lucrat cu artă şi când caii noştri tropăiră pe caldarâmul străzii, ieşiră Ia iveală din casă vreo zece poliţişti, care îşi îndreptară armele înspre noi.

Îndărătul nostru se auzeau tot mai aproape strigătele urmăritorilor. Marian scoase repede paşaportul său şi-l deschise la foaia pe care pusese stampila şeful politiei. Îl arătă celui dintâi poliţist şi în acelaşi timp arătă poruncitor spre grilaj. Dar tibetanul dădu din umeri, făcu apoi un semn să descălecăm şi întinse mâna spre clădire. Asta însemna că trebuia să trecem mai întâi pe la comisariat.

În strada dindărătul nostru tocmai coteau câteva făpturi cu înfăţişare sălbatică. Nu era aici locul să ne luam la luptă, aşa că, la îndemnul lui Marian sărirăm de pe cai şi escortaţi de poliţişti, dădurăm buzna în localul secţiei.

Urmăritorii noştri izbucniră în urlete de furie. Dar noi eram, deocamdată, la adăpost. Mai mult ca sigur însă că animalele noastre erau pierdute şi odată cu ele şi bagajele. Dar cel puţin scăpaserăm cu viaţă şi ne păstraserăm şi armele.

Din păcate nici un poliţist nu vorbea englezeşte. Ne spuseră ei ceva, nu pricepurăm însă nimic. Unul din ei dădu atunci o poruncă altuia, care plecă imediat.

După vreo jumătate de ceas uşa grea de la intrare fu deschisă brusc şi se ivi şeful poliţiei. Zâmbi când dădu cu ochii de noi şi zise politicos:

— Îmi pare foarte rău, domnilor, că aţi fost reţinuţi aici. Dar vina e numai a d-voastră, căci poliţistul meu v-a arătat direcţia. Prin poarta asta nu trec decât preoţii înaltului cler.

— Foarte neplăcut pentru noi, răspunse Marian. Am luat-o pe

drumul acesta pentru că urmăritorii noştri stăteau la pândă pe celălalt drum. Au fost chiar pe urmele noastre şi ne-am putut salva numai intrând nici. Dacă va trebui să ne întoarcem acum, de sigur că ne vor ataca.

— Asta e adevărat – încuviinţă şeful – dar eu vă voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dându-vă o echipă de însoţitori, bandiţii nu se vor apropia de d-voastră.

— În vremea asta se vor fi ascuns probabil prin case şi ne vor putea împuşca în voie, când vom trece pe dinaintea lor, zise Marian.

Şeful înălţă din umeri şi se pierdu în gânduri. Apoi zise, cam şovăitor:

— Asta e foarte probabil şi zău nu ştiu cum să vă ocrotesc.

— Poate că izbutiţi să ni se dea autorizaţia preoţilor să trecem prin poarta asta – încercă Marian.

— E cu desăvârşire exclus. Nimeni în afară de ei nu poate trece pe aici. Nu există altă cale decât aceea de a vă întoarce îndărăt cu o acoperire puternică.

— Atunci e mult mai bine să plecăm singuri, hotărî Marian. Oamenii d-tale ar trebui să alerge pe jos şi prin asta am pierde vremea, căci noi vom fi călare. Te-aş ruga acum să-mi descrii drumul exact.

Marian îi întinse o foaie albă din carnetul său de notiţe şi tibetanul schiţă străzile pe care trebuia să trecem. La sfârşit adăugă:

— Fireşte că nu pot lua nici o răspundere pentru siguranţa d-voastră, domnilor, oricât mi-ar părea de rău. Sunteţi din altă ţară şi poate nu vă vine să credeţi, banda aceasta de tâlhari e mai puternică decât poliţia – dar, din păcate, aşa este.

Marian luă foaia de hârtie şi după ce o privi, răspunse:

— Mai am o rugăminte: ar putea trei din poliţişti să ne ducă caii la poarta de ieşire însemnată aici? În cazul acesta am încerca mai bine să ne strecurăm pe jos până acolo.

Şeful încruntă o clipă sprâncenele, pe urmă zisei cu nepăsare:

— Fireşte, se poate. Când vreţi să plecaţi?

— Chiar acum. Nu trebuie să şovăiră mult căci luna s-a ridicat foarte mult pe cer şi mai târziu nu vom avea umbră la adăpostul caselor. Ne dai voie să plecăm? Poliţişti cu caii ne-o vor lua înainte, de sigur.

Şeful ne strânse mâna şi ne încredinţă din nou că îi este foarte neplăcută situaţia noastră. În ochi i se citea parcă bucuria.

Ieşirăm afară din secţie. Piaţa era luminată de felinare înfipte în ziduri, aşa că trebuirăm s-o străbatem repede. Marian zise încet Negrului:

— Pongo, tu o iei înainte. Dacă te opreşte careva, îl culci îndată la pământ. Nu încape cruţare.

— Pongo face! rânji credinciosul uriaş.

Trecurăm în goană pe lângă caii noştri, cari mai stăteau în faţa clădirii. Străbătuserăm piaţa pe trei sferturi, când se auzi de undeva un strigăt ciudat, căruia i se răspunse din toate părţile. Duşmanii erau la posturi.

Ajungând în strada pe jumătate luminată de lună, auzirăm o bufnitură înăbuşită şi din umbră zbură, în lumina astrului nopţii, un trup întunecat. Pongo doborâse; în bandit.

Prin strigăte scurte Marian ne indică direcţia.

Din nou aruncă Pongo în lături un trup omenesc, apoi cotirăm la dreapta într-o uliţă învăluită în bezna. Acum nu mai puteam alerga, ci trebuia să dibuim drumul pe lângă case, atât era de întunerec. Deodată Marian şopti:

— Am apucat acum pe drumul opus, căci n-am încredere în şeful politiei. Trebuie să ieşim pe aici, chiar de-ar fi nevoie să ne căţărăm pe o casă sau pe un zid.

— Şi caii noştri? întrebai.

— Trebuie să renunţăm la ei. Stepele sunt pline de cai, aşa că vom putea avea alţii în drum. Înainte, trebuie să izbutim!

V.
IARĂŞI ÎN PRIMEJDIE.

STRADA FĂCEA COTITURI NENUMĂRATE. Dibuirăm drumul cu băgare de seamă, ferindu-ne să facem zgomot. Şi astfel puturăm auzi strigătele bandiţilor, departe în urma noastră. Marian râse şi şoşoti:

Ce papară o să mănânce şeful poliţiei de la fratele sau, banditul! Le-am tras clapa.

— Massers, tăcere! şopti Pongo.

Ne oprim îndată, căci Marian se ciocnise de negru, care rămăsese pe loc. Ascultarăm cu încordare în bezně şi în cele din urmă auzirăm paşi uşori târşiţi, care se apropiau.

În clipa următoare se auzi o lovitură înăbuşită urmată de o bufnitură: Pongo îl culcase la pământ pe individul suspect Deodată răsună un strigăt de alarmă la câţiva paşi de noi şi imediat răspunseră glasuri îndărătul nostru.

Iar se auzi un ţipăt, care amuţi însă îndată. Pongo se repezise înainte şi făcuse de petrecanie şi celuilalt bandit.

— Massers, vine repede! strigă el acum.

Alergarăm înainte, dea lungul ulicioarei întunecate, cu mâinile întinse, ca să nu ne izbim de vreo piedecă. Şi în urma noastră răsunau mereu strigătele prin care bandiţii se înţelegeau între ei.

Deodată Pongo scoase un ţipăt de prevenire şi în clipa următoare ne izbirăm de un zid înalt, care ne închidea drumul. Asta putea să

însemneze libertatea, căci de sigur că îndărătul lui începea stepa.

Blocurile mari de piatră ofereau sprijin bun mâinilor şi picioarelor noastre şi imediat începurăm să ne căţărăm. Zidul era înalt de vreo cinci metri şi când ajunserăm pe creasta lui, auzirăm destul de aproape glasurile urmăritorilor noştri. Încălecarăm repede creasta şi ne lăsarăm în jos pe partea cealaltă.

Dar când puserăm piciorul pe pământ şi ne pregăteam să pornim prin stepă, ramaserăm încremeniţi. Luna, care nu pătrunsese în uliţa îngustă, lumina acum în faţa noastră clădiri uriaşe şi bizare. Intraserăm într-un al doilea oraş şi îndată îmi spusei că nu putea fi decât oraşul templelor, în care nu ne era îngăduit să intrăm.

— Neplăcută afacere! şopti Marian. Mi se pare că am căzut din lac în puţ, cum s-ar zice. Dacă ne descoperă preoţii, suntem pierduţi, căci nici un european n-a pătruns încă în oraşul sfânt.

— Cred că n-au pus paznici – răspunsei eu – aşa că ne putem strecura. De partea cealaltă ne aşteaptă libertatea.

Îndărătul nostru răsunară strigăte furioase, Dar tocmai când mă temeam că larma asta i-ar putea aduna pe preoţi, glasurile amuţiră brusc şi auzirăm lămurit paşi grăbiţi îndepărtându-se.

— Înainte! strigă Marian. De sigur că vor să le dea de veste preoţilor.

Lipiţi aproape de clădirile uriaşe, alergarăm înainte. Nici ţipenie de om, de parcă partea asta a oraşului ar fi fost un mormânt. Dar tocmai liniştea aceasta avea ceva misterios într-unsa. Se părea că primejdia stă la pândă în fiecare ungher.

Observai deodată cu spaimă că străzile începeau să urce. Şi noi care vroiam să ieşim în stepa! Marian băgă şi el de seamă, căci se opri imediat.

— Dacă mergem mai departe – şopti el – cu siguranţă că ajungem la cel mai înalt şi mai sfânt templu. Trebuie să ne aţinem acum pe de lături ca să ne strecurăm în jurul colinei. Păcat, de la început ar fi trebuit să alergăm de-a lungul zidului.

— Uite aici, la dreapta, să apucăm pe strada asta – fui eu de părere. Pe o parte e umbră.

Cotirăm repede în străduţa îngustă.

Deodată, tăcerea misterioasă care ne înconjura fu întrerupta de un sunet de corn repetat de pe ziduri.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Marian. De sigur că vreun paznic îi înştiinţează pe preoţi. Fără îndoială ca bandiţii le-au dat de veste că am pătruns aici.

Oraşul tăcut se însufleţi. De jur-împrejurul nostru se auziră sunete de corn. Ba şi glasuri omeneşti porniră să strige porunci, care se încrucişau unele cu altele.

În cele din urmă larma se mai potoli şi acum puturăm deosebi un

glas sonor, care striga fraze scurte, poruncitoare.

— De sigur căpetenia preoţilor – zise Marian. Acum vor începe vânătoarea. Intraţi aici!

Ajunseserăm la o poartă mare de fier şi Marian apăsase clanţa. Poarta se deschise fără zgomot, ne strecurarăm înăuntru şi închiserăm canatul greu în urma noastră.

Din stradă se auzeau paşi apropiindu-se şi trecând în graba pe dinaintea porţii. Era şi timpul să intrăm aici, altminteri duşmanii ar fi pus mâna pe noi.

Pe afară treceau din ce în ce mai mulţi oameni şi Marian şuşoti deodată:

— Trebuie să ne ascundem aici pe undeva. Daca nu ne vor găsi, vor presupune, de sigur, că am scăpat. După ce gălăgia se va fi potolit, vom putea încerca să ieşim. Să aprindem lămpile!

Snopuri de lumină brăzdară întunericul şi… cu mare greutate izbutii să-mi înăbuş un ţipăt de spaimă, căci în faţă ne rânji hidos, înfiorător, un chip uriaş, drăcesc, ce părea viu.

Era vreun zeu, probabil încă din vremea când chinezii stăpâneau Tibetul. Chipul acesta din metal lucitor era o operă de artă, ce-i drept, dar era atât de hidos cum numai creierul chinezesc a putut născoci.

Încăperea în care trona acest zeu nu era prea mare şi cu o uşurare lesne de înţeles nu văzui nici un fel de jertfe la picioarele grozavei statui, probabil că zeul acesta nu se bucura de mari simpatii şi puteam trage nădejde că nu vom fi descoperiţi atât de repede.

Marian păşi liniştit spre statuie, ne făcu semn şi înconjură uriaşul soclu de piatră pe care stătea statuia de metal. În spate era un spaţiu strâmt intre soclu şi zid şi el ne oferea o ascunzătoare foarte bună.

Se vede însă că Marian nu era mulţumit cu asta. Îşi plimbă lumina tâmpii deasupra soclului de piatră şi examină cu băgare de seamă fiecare crăpătură.

— Ce cauţi? îl întrebai. Ascunzătoarea e doar cât se poate de bună.

— Am auzit cândva că idolii ăştia vechi îşi au tainele lor – răspunse Marian. Poate că ne putem ascunde chiar în statuie, căci aici în dos puteam fi lesne descoperiţi.

Îndreptai îndată, lumina lămpii mele spre spadele zeului în nădejdea că voi găsi acolo o uşă. În aceeaşi clipă Marian scoase o şuierătură slabă, îşi ridică cuţitul şi vârî vârful într-o crăpătură mai largă a soclului. Apăsă cu putere: scârţâind uşor se dădu în lături o lespede enormă de piatră şi lămpile noastre luminară o scară îngustă care ducea în jos.

— Înăuntru! porunci Marian. Poate că ajungem în ganguri secrete care duc afară din templu.

Cu nădejdea în suflet coborâi cel din urmă scara străveche. Jos era foarte frig şi mirosea a mucegai. Asta era un semn că gangul secret era

complet necunoscut preoţilor. O dovedea şi praful care zăcea gros de câteva degete pe treptele de piatră.

— Foarte bine – şoptii eu – aici pare să nu fi călcat încă picior omenesc.

— Din nenorocire! zise Marian, spre mirarea mea. Mai plăcut mi-ar fi dacă templul de sus ar fi mai des folosit.

— De ce? întrebai, surprins.

— Pentru că pe praful podelei de sus am lăsat acum întipărituri de picioare, răspunse prietenul meu. Şi urmele duc îndărătul soclului de piatră. Chiar dacă gangul acesta secret e necunoscut preoţilor, vor descoperi totuşi lesne, unde se deschide lespedea.

Câteva clipe rămasei înmărmurit. La asta nu m-aş fi gândit şi cu toate astea explicaţia era Ia mintea omului.

— Ai dreptate, Mariane! izbutii să îngân în cele din urmă. Să sperăm însă că deocamdată nu va pătrunde nimeni în templu.

— Da, asta e şi singura mea nădejde. A! Uite, de aici duc mai multe ganguri. Cred că ar fi bine să apucăm pe ăsta din dreapta, căci duce spre răsărit, adică tocmai încotro vrem noi.

Ajunserăm la capătul scării şi ne aflam într-o peşteră mică, din care porneau, în formă de raze, câteva ganguri scunde. Intrarăm repede în cel arătat de Marian. Şi aici era un strat gros de praf pe jos, dovadă că gangul n-a fost folosit ani de zile.

În cele din urmă băgarăm de seamă că terenul se înclina uşor. O nouă nădejde încolţi în inimile noastre, căci ne putem aştepta acum să găsim o ieşire spre stepă. Şi mai băgarăm de seamă că aerul, care până acum mirosise a mucegai, era mai curat.

Totuşi, gangul se înclina tot mai mult, aerul devenea tot mai rece, dar şi mai uşor în acelaşi timp, Pongo începu deodată să adulmece aerul, apoi zise, scurt:

— Apă.

Ne privirăm miraţi Preţiosul nostru însoţitor să aibă oare simţuri atât de dezvoltate încât să adulmece până şi apa?

Ne urmarăm drumul, dar după vreo treizeci de metri observarăm şi noi că aerul e tot mai greu şi mai umed. Pongo avusese dreptate, ne apropiam de o apă.

— Poate că e un râu care curge prin apropiere, îmi dădui cu părerea.

— Atunci ar trebui să-i auzim şopotul, răspunse Marian. Eu însă bănuiesc că vom avea o surpriză foarte neplăcută.

— Nu mai cobi! zisei, necăjit.

— Uite că şi vine colo îndărătul nostru, răspunse el, scurt.

Departe, în spatele nostru, se auziră strigăte slabe. De sigur că vreun preot ne descoperise urmele şi îşi chema acum tovarăşii. Iuţirăm paşii, drumul cobora tot mai mult şi deodată, ne oprirăm la un lac

subpământean.

Avea un diametru de vreo douăzeci de metri, apa lui era grozav de neagră, dovedind cu asta că avea o mare adâncime. Era rece ca gheaţa după cum simţii când vârâi degetul înăuntru, crezând că o vom putea străbate înot. Dar când Marian plimbă în jur lumina lămpii sale, văzurăm cu spaimă că drumul se oprea aci. Lacul era înconjurat de pereţi netezi de stâncă.

Atunci Pongo arătă în sus. În tavanul scund, deasupra noastră, era o gaură rotundă, cu un diametru de vreun metru. Din gaura asta adia un curent de aer rece.

— Trebuie să fie o fântână, zise Marian. Repede sus! Dacă ne încleştăm de pereţi ne putem căţăra. De sigur că vom ajunge în vreo curte.

— Dar repede, căci vin preoţii!

Pongo se săltă cel dintâi, urmat de Marian, iar la urmă veneam eu. Groapa săpată în stâncă cine ştie cu câtă trudă, era înaltă de vreo zece metri. Norocul nostru că era întuneric, căci când ajunsei Ia margine şi camarazii îmi ajutară să ies, ne trezirăm într-o curte slab luminată, înconjurată de clădiri înalte.

Ne dădurăm imediat în umbră, ne lipirăm de zid şi ramaserăm în aşteptare. Curând auzirăm glasurile urmăritorilor răsunând din fântână – probabil că se sfătuiau – apoi vocile se îndepărtară iar, pierzându-se încet.

— Acum vor şti probabil că ne aflăm în curtea asta – şopti Marian. Ia să vedem dacă nu putem ieşi de aici.

Ne furişarăm în jurul curţii, dea lungul clădirilor. Dădurăm de câteva uşi, toate încuiate. Deodată se stârni însufleţire într-una din case.

— Înapoi în fântână! porunci Marian. Să alegem alt gang. Repede!

Pongo încălecă îndată marginea fântânii urmat de Marian, iar eu rămăsei din nou la urmă. Abia dispărusem înăuntru că şi auzii strigăte în curte.

Când ajunsei jos, Pongo mă prinse în braţe şi mă trase în gang. Văzui atunci, în lumina lămpii lui Marian, un trup neînsufleţit zăcând la pământ. Era un preot, rămas de pază şi pe care Pongo îl ameţise fără zgomot.

— Repede, repede! stărui Marian. Vor şti îndată că am sărit înapoi în fântână.

Pornirăm în grabă de-a lungul gangului şi în cele din urmă ajunserăm în peştera mică din care porneau diferitele ganguri. Marian chibzui câteva clipe. Şi iată ca îndărătul nostru, în gangul pe care tocmai îl părăsisem, se auziră strigăte sălbatice. Aşadar, preoţii coborâseră şi ei în fântână şi dădură peste tovarăşul lor ameţit.

— Aici înăuntru! striga Marian şi arătă spre un gang care era ceva

mai înalt ca celelalte. Duce spre nord-est; poate că acolo ne e scăparea.

Cu sărituri uriaşe gonirăm de-a lungul gangului şi în curând nu mai auzirăm îndărătul nostru strigătele sălbatice.

Deodată însă Pongo se opri. Ajunserăm din nou într-o peşteri mică, din care porneau câteva ganguri. Şi aici văzurăm în stratul gros de praf o cărare care lega, de-a curmezişul peşterii, două ganguri ce-şi stăteau faţă-n fată. Asta însemna că pe aici treceau adesea oameni.

— Trebuie s-o luăm spre stânga! hotărî Marian îndată.

Începurăm s-alergăm ca nebunii, cu Pongo în frunte. Gangul făcu deodată o cotitură bruscă spre dreapta, adică sud-est.

— Foarte bine! zise Marian. Cu siguranţă că ieşim acum afară. Repede, repede!

Fără să ştiu cum, îmi iuţii paşii şi mai mult, căci deodată se auziră iar îndărătul nostru strigăte furioase. Urmăritorii păreau să se fi apropiat, dar furia lor era o dovadă că ne aflam pe drumul bun, spre libertate.

Marian izbucni în râs auzind urletele lor de furie.

— Vezi tu, Robert, ieşim în stepă. Acolo să văd daca ne-or prinde dumnealor!

Depărtarea dintre noi şi urmăritori părea să sporească, deoarece strigătele lor se auzeau tot mai slab. Şi asta ne îndemnă la o sforţare şi mai mare, de credeam uneori că voi cădea zdrobit.

O adiere rece, înviorătoare, ne lovi în faţă. Drumul ducea în sus, încă cincizeci de metri mai gonirăm pe terenul stâncos, apoi auzii crengi foşnind. O clipă încă şi ele mă izbiră în faţă; cu toate astea eram cât p-aci să scot un strigăt de triumf, căci când pătrunsei printre tufe îndărătul camarazilor mei, înaintea mea se întindea stepa luminată de lună.

Îndărătul nostru se înălţau zidurile întunecate care împrejmuiau Lhassa, oraşul misterios. O clipă doar ne oprirăm, traserăm aer în piept, apoi Marian porunci:

— Înainte! Colo în fund e pădurea. La ea trebuie s-ajungem, căci abia atunci vom fi salvaţi.

Cu sărituri mari alergarăm prin iarba măruntă, spre dunga neagra care se zarea. După o jumătate de ceas ajunserăm şi când ne oprirăm sub cei dintâi copaci, ne puturăm socoti salvaţi.

Se vede însă că nu ne era dat să ne bucurăm multă vreme de libertatea redobândită. Preoţii erau mai vicleni şi mai îndrăzneţi în ura lor, decât ne închipuiam noi. Aventurile pe care le-am mai întâmpinat cu dânşii ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George», încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 073

Hans Warren

I.
IARĂŞI PRIZONIERI.

DOCTORUL BERTRAM ÎI POVESTI mai departe lui George:

«— Răsuflând uşuraţi văzurăm cu bucurie soarele răsărind în zarea stepei, căci toată noaptea tremuraserăm de frig. Ca măsură de prevedere, din pricina noilor noştri duşmani, preoţii din cartierul oprit al oraşului Lhassa, n-am cutezat să aprindem un foc.

Acum, la ivirea zorilor, nădăjduiam să dăm de ceva vânat şi de herghelii de cai pe jumătate sălbateci care cutreieră stepa. Marian privi peste întinsul pustei spre răsărit, apoi zise:

— Acum e momentul să încercăm. Slavă Domnului că mai avem armele noastre, numai că Pongo şi-a pierdut minunata lui suliţă prin gangurile subpământene ale oraşului oprit. Vom purta însă noi de grijă să căpătăm ceva vânat şi trag nădejde că vom da curând de o herghelie de cai, din care să ne alegem vreo trei pentru călărit. Aşa dar, înainte, spre răsărit!

Ne frecarăm niţel mădularele amorţite, aruncarăm armele pe umăr şi ne pregătirăm de drum.

Dar nu făcurăm nici trei paşi, că tufele începură să foşnească din toate părţile şi peste o clipă furăm împresuraţi de atâtea făpturi sălbatece încât toată muniţia pistoalelor şi puştilor noastre n-ar fi fost de ajuns să-i doboare pe toţi. Afară de asta, cei mai mulţi ţineau îndreptate spre noi revolvere automate, moderne, împotriva cărora cu greu ne-am fi putut apăra.

Rămăserăm locului privind la făpturile sălbatece. Un bărbat, care se deosebea de ceilalţi prin înălţime, păşi spre noi şi zise într-o englezească stâlcită:

— Sunteţi prizonierii noştri. Urmaţi-ne!

Însoţi vorbele acestea de un gest atât de poruncitor încât ne dădurăm seamă îndată că nu încăpea împotrivire.

După ce ne puserăm în mişcare, câţiva indivizi pricepuţi ne luară armele, aproape fără să simţim.

Într-o tăcere desăvârşită ne urmarăm drumul de-a curmezişul stepei arsă de soare, îndărăt spre zidurile care înconjurau oraşul sfânt. Tibetanii nici nu se mai sinchiseau de noi. Ne luaseră doar armele, erau în număr mare şi atât le era de ajuns.

Tot chibzuind la un mijloc de scăpare, nici nu băgai de seamă când trecu timpul şi ne trezirăm deodată în faţa zidului înalt îndărătul căruia mocneau atâtea taine întunecate.

Furăm duşi spre o poartă mare de fier, care se deschise la o chemare a tibetanului înalt.

O clipă doar văzurăm în faţa noastră temple ciudate, apoi furăm

împinşi cu brutalitate într-o încăpere întunecoasă de la dreapta intrării. Se închise fulgerător uşa în urma noastră şi zăvoarele fură trase din afară. Privirăm imediat printr-o deschizătură zăbrelita din această uşă şi văzurăm cu bucurie că armele noastre fuseseră duse într-o încăpere de peste drum, săpată şi ea în zid. Probabil că acolo era ghereta paznicului.

Marian se apucă îndată să cerceteze uşa. Era din lemn, dar în cursul anilor – poate a veacurilor – acesta devenise tare ca fierul. Şi cu bricegele noastre – preoţii nu ne scotociseră buzunarele, slavă Domnului! N-am fi putut întreprinde nimic împotrivă. Marian aprinse lampa sa şi cercetă pereţii carcerei, apoi zise pe şoptite:

— Pereţii trebuie să fie de piatră, căci atât de gros nu poate fi zidul. De sigur că numai aici la poartă o fi atât de gros. Poate izbutim sa scoatem câteva blocuri şi ne recăpătăm astfel libertatea. Dacă reuşim să găurim zidul, atunci putem scoate colo în adăpostul paznicului câteva pietre şi prin deschizătură să ne luăm armele. Fireşte că asta va fi cu putinţă numai noaptea, când paznicii dorm.

— Ar fi minunat! mă bucurai eu. Aş vrea să văd mutrele preoţilor când vor găsi mâine cuibul gol.

— Dacă ne-or lăsa în pace până mâine, răspunse Marian.

— Mă tem însă că ne vor judeca şi condamna chiar astăzi.

— Vom cere atunci să fim duşi în faţa mai-marelui lor, Dalai Lama. Dacă îi vom istorisi cum s-au petrecut lucrurile în realitate, poate ca ne va lăsa liberi.

— Sau poate nu – mormăi Marian, în vreme ce încerca să-şi vâre cuţitul într-o crăpătură. Ia te uită, cimentul nici nu e atât de tare precum mă aşteptam.

— Minunat! făcui eu.

— Atunci să ne punem pe lucru.

— Dar va trebui să facem de pază cu schimbul la ferestruica zăbrelită spre uşa paznicilor, hotărî Marian. Robert, ia-ţi tu întâi sarcina asta, în vreme ce eu cu Pongo vom începe să desprindem tencuiala.

Mă aşezai la postul de observaţie să nu scap din ochi pe cei doi paznici de la poartă care se aşezaseră pe o bancă de piatră din faţa adăpostului lor şi stăteau nemişcaţi ca nişte stane de piatră. Îndărătul meu auzeam zgomotul regulat făcut de cuţitele camarazilor mei.

În cele din urmă, Marian mă bătu încet pe umăr şi-mi şopti:

— Acum du-te de lucrează tu şi voi sta eu la pândă. Am desprins până acum două pietre.

Munca nu era de loc uşoară, căci oricât erau de trainice bricegele noastre, nu prea erau ele potrivite pentru lucrul acesta greu. Când izbutirăm în cele din urmă să mai desprindem două pietre, îl trimisei pe Pongo să-l schimbe pe Marian. Mai desprinseserăm încă o piatră

după sforţări uriaşe, când deodată Pongo scoase o exclamaţie uşoară de prevenire. Ne ridicarăm imediat cu nişte mutre nepăsătoare, cu spatele la perete, ca să acoperim astfel urmele muncii noastre de până acum.

Pongo continuă să privească liniştit prin deschizătura mică, se dădu apoi un pas îndărăt şi în clipa următoare cele două zăvoare fură trase.

Uşa fu deschisă brusc şi în ea se iviră vreo zece preoţi care judecând după vestmintele lor bogate, păreau să aparţină unei tagme mai înalte.

Cel din frunte, un bărbat mai în vârstă cu mutra aspră şi rece, ne măsură mult timp cu privirea, apoi ridică mâna şi zise poruncitor într-o englezească fără cusur:

— Aţi pătruns în oraşul oprit ceea ce se pedepseşte cu mare asprime. Haideţi cu noi, acum urmează să se dea sentinţa.

Preoţii n-aveau arme, dar cei doi paznici care se ridicaseră de pe banca de piatră îndreptară ameninţător pistoalele spre noi. Orice împotrivire ar fi fost deci zadarnică, aşa că ieşirăm repede din închisoare fără să crâcnim.

Spre uşurarea noastră uşa fu încuiată la loc, fără ca cineva să fi băgat de seamă că am dat jos tencuiala. Preoţii ne luară în mijloc şi convoiul se puse în mişcare. Străbăturăm o stradă îngustă şi întortocheată şi ne oprirăm pe o piaţă mare, înţesată cu preoţi de toate categoriile. Mulţimea asta formă în tăcere un loc de trecere până la uşa de fier a unei clădiri mari, ai cărei pereţi din afară erau împodobiţi cu figuri caraghioase.

Era nespus de misterioasă tăcerea asta întreruptă numai de zgomotul paşilor noştri. Ajungând la câţiva paşi numai de uşa aceea străveche, aceasta se deschise fără zgomot şi în faţa noastră se ivi o sală mare, cu desăvârşire goală. Numai pereţii erau împodobiţi cu aceleaşi figuri caraghioase care dădeau o înfăţişare atât de misterioasă ridurilor.

În mijlocul sălii preoţii ne opriră, iar ei se dădură în lături, lipindu-se de pereţi. În fundul sălii se desfăcu o perdea şi doi preoţi aduseră înăuntru un jilţ de aur, bogat împodobit, pe care-i aşezară jos la câţiva paşi de perete.

O lovitură înăbuşită de gong răsună undeva şi în aceeaşi clipă se iviră de după perdea o sumedenie de preoţi, care formară în tăcere şiruri lungi, întreite, dea lungul pereţilor sălii. Ne aflam aşa dar la mijloc, la vreo zece metri depărtare de jilţul în formă de tron.

O lovitură de gong răsună din nou, toţi preoţii se înclinară adânc şi un bărbat în veştminte de mare preţ păşi agale în sală.

Omul se aşeză liniştit şi eu ni găsii altceva mai bun de făcut decât şi-i privesc cu atenţie chipul fanatic. Trăsăturile-i aspre exprimau energie sălbatecă, cruntă, buzele-i subţiri erau strânse şi nările îi

tremurau uşor, trădând o fire nervoasă şi iute la mânie.

Ridică mâna şi imediat păşi în faţă preotul mai în vârstă, care ne scosese din carceră.

— Va aflaţi înaintea Tribunalului preoţilor – ni se adresă el – aplecaţi-vă şi spuneţi de ce aţi pătruns în oraşul nostru sfânt.

Marian îşi înălţă trupul şi povesti cu sinceritate păţaniile noastre. Când sfârşi, preotul tălmăci cuvintele sale în limba ţării.

Stareţul închisese ochii şi părea să asculte cu mare luare aminte. După câtva timp îi deschise iar şi ne privi lung. Noi îl susţinurăm în linişte privirea, căci acum trebuia să ne dovedim nevinovăţia şi prin atitudinea noastră. Apoi ridică mâna şi din rândurile preoţilor se apropiară de el încă cinci preoţi în vârstă, în veştminte bogate. El le puse diferite întrebări, la care ei răspunseră cu chibzuială, imul după altul.

Ridică din nou mâna şi cei cinci sfetnici se înapoiară la locurile lor. Apoi stareţul vorbi mai mult timp cu tâlmaciul, care se întoarse apoi spre noi.

— Povestirea dv. pare să fie adevărată – zise el spre bucuria mea – vom supune cazul acesta căpeteniei noastre, care va lua o hotărâre. Mâine veţi avea răspunsul, dar ţin să vă spun că pătrunderea dv. în oraşul nostru sfânt rămâne fapt şi asta se pedepseşte cu moartea. Căpetenia, însă, poate să hotărască cum va crede de cuviinţă. Retrageţi-vă!

În vreme ce preotul mai vorbea, stareţul se făcuse nevăzut după perdea, urmărit de plecăciunile adânci ale preoţilor. Noi luarăm drumul înapoi, în mijlocul celor zece preoţi care ne aduseseră.

Abia se închisese în urma noastră uşa carcerei, că Marian îl aşeză pe Pongo la postul de observaţie şi începu să trebăluiască la zid cu cuţitul său. Mă apropiai de el şi-i dădui o mână de ajutor. Avem înaintea noastră un răgaz – o noapte – pe care trebuia neapărat să-l folosim pentru fugă.

— Acum e nevoie să lucrăm de zor – scrâşni Marian printre dinţi – şi dacă izbutim să scăpăm de aici, să nu mai rămânem colo în pădurice, ci să alergăm toată noaptea, oricâte sforţări ne-ar trebui pentru asta.

— Da, numai dacă ne-am putea lua îndărăt armele – răspunsei eu – asta e partea cea mai grea a lucrului nostru. De sigur că paznicii vor auzi zgomotul pe care-l vom face, când vom desprinde pietrele de dinafară.

— Trebuie să ne silim să lucrăm cât mai încet – zise el.

Ne urmarăm munca în tăcere, slăbirăm două pietre şi eu îl schimbai pe Pongo, ca să ţie sub observaţie pe cei doi paznici de pe banca de piatra. Deodată se iviră trei preoţi; doi duceau străchini şi căni, din care ieşeau aburi, iar al treilea o legătură enormă de paie.

— Ne aduc mâncare şi culcuşuri! spusei încet.

Tovarăşii mei acoperiră îndată cu trupurile lor peretele la care lucrasem. Uşa fu deschisă – paznicii cu pistoalele în mâini – şi cei trei preoţi intrară înăuntru.

Fără să rostească un cuvânt, unul din ei aruncă pe pământ legătura de paie, ceilalţi puseră jos străchinile şi cănile, apoi ieşiră din încăpere.

— A mers bine, râse Marian, când zăvoarele fură trase la loc. Ia să vedem cum miroase ospăţul din urmă.

Era carne de capră bine fiartă şi ca băutură ceai. Mâncarăm cu poftă după munca pe care o depuseserăm până atunci. După ce sfârşirăm masa furăm nevoiţi să mai aşteptăm vreun ceas, până ce preoţii veniră să ia înapoi străchinile şi cănile goale.

Începurăm iarăşi munca şi nu încetarăm până ce ni se aduse cina: carne rece, un fel de pâine şi ceai. Slăbiserăm atâtea pietre de la locul lor, încât prin deschizătura făcută am fi putut ieşi lesne afară. Mai bine zis: prin deschizătura ce s-ar fi făcut. Căci până acum lăsaserăm încă pietrele la locul lor.

Abia se înseră însă, că şi începurăm să scoatem bolovanii. Pe unul din bolovani furăm nevoiţi să-l împingem în afară, dar din fericire iarba deasă de lângă zid înăbuşi zgomotul. Pe ceilalţi îi îngrămădiserăm înăuntru, căci la caz de nevoie puteau servi drept arme minunate în mâinile lui Pongo.

Tocmai când eram gata cu scosul pietrelor, fu aprins în fata uşii noastre un foc viu, care lumină în parte carcera noastră.

Fireşte că asta era neplăcut, căci acum paznicii ne-ar fi putut zări când părăseam încăperea. Dar Marian găsi leac şi pentru asta.

Aranjarăm paiele în aşa fel încât făcea impresia că două trupuri se sprijineau de perete, în vreme ce, cu schimbul, unul din noi avea să se culce în faţă, în văzul cui ar fi privit întâmplător din afară. Raza focului cădea tocmai pe culcuşul de paie, în timp ce deschizătura din zid nu se vedea, din fericire.

Eu fui ales pentru prima veghe; mă întinsei pe paie, iar camarazii mei dispărură fără zgomot, ca să-şi înceapă lucrul la căsuţa paznicilor. Mă aşezasem în aşa fel ca să fiu cu faţa spre uşă şi pe când chibzuiam la situaţia noastră, auzii deodată gălăgie la intrare. Sării repede în sus şi privind afară văzui cu bucurie că paznicii tocmai erau schimbaţi. Preoţii stătură de vorbă câtva timp, până ce paznicii de până atunci se îndepărtară agale.

Deodată, tresării speriat. Fără să facă cel mai mic zgomot Marian intrase prin deschizătură, veni lângă mine şi-mi şopti:

— Acum, merge bine, Robert, du-te tu afară! Luă locul meu şi eu mă folosii de foşnetul paielor ca să mă strecor prin gaura din zid.

Mă-ndreptai spre stânga şi trecui pe dinaintea porţii, până mă izbii

de Pongo care lucra de zor.

II.
ÎN ULTIMA CLIPA.

PIPĂII PERETELE şi băgai de seama că Marian şi Pongo lucraseră cu spor. Pusei şi eu mâna şi cu mare bucurie observai că tencuiala era atât de moale – probabil din pricina ploii şi a schimbărilor de temperatură – încât cuţitul nu făcea nici un zgomot.

Într-un rând îmi scăpă cuţitul prin pătura subţire de tencuială lăsată ca prevedere; cu băgare de seamă trăsei cuţitul îndărât şi văzui că prin gaura făcută pătrundea lumina.

Mă uitai îndată printr-însa, cuprinsei cu privirea o parte din încăperea luminată cu lămpi vechi de petrol şi descoperii câţiva paznici care se şi întinseseră pe nişte culcuşuri de paie. Deoarece fumau însă din pipe lungi de alamă eram nevoiţi să mai aşteptăm mult timp înainte ca să cutezăm să scoatem afară pietrele. Îi trăsei pe Pongo lângă mine şi-l pusei să privească şi el prin deschizătură.

— Masser, foarte bine – şopti el – duşmanii îndată doarme.

Lucrarăm în tăcere mai departe vreo jumătate de ceas, apoi îl trimesei pe credinciosul Negru să-l schimbe pe Marian. Când veni prietenul meu privirăm mai întâi prin deschizătura făcută fără voie şi observarăm, cu bucurie, că vreo câţiva paznici adormiseră.

— Să nădăjduim că au fumat opiu – îmi şopti Marian – în cazul acesta sarcina noastră ar fi cât se poate de uşoară.

— Nu cred să facă asta când sunt de veghe, răspunsei eu.

— Trebuie să observăm la ce interval de timp îi schimbă pe cei doi paznici de afară. Numai cu puţin înainte de vremea schimbului putem scoate pietrele.

— Am urmărit eu asta încă în cursul zilei – răspunse Marian. Se schimbă la fiecare ceas. După cum vezi sunt douăzeci şi patru de oameni, aşa dar următorul schimb al întregii echipe vine peste douăsprezece ore.

— Păcat, făcui eu. Dacă s-ar fi schimbat din două în două ceasuri treaba ar fi mers mai lesne, căci atunci de sigur c-ar fi dormit mai adânc. Ei, dar trebuie să meargă şi aşa, cel puţin eu am mare încredere.

Un zgomot puternic dinăuntrul căsuţei paznicilor ne făcu să ne întrerupem vorba. Marian privi repede prin deschizătură, apoi zise, liniştit:

— S-a făcut schimbul paznicilor de afară. Oamenii par să fie foarte obosiţi, căci în afară de cei doi schimbaţi, ceilalţi par să doarmă.

— N-am putea încerca lovitura după vreo trei sferturi de ceas?

— Bine ar fi! Cu cât fugim mai repede, cu atât mai mult ne putem

îndepărta până să prindă ei de veste. Dar trebuie să fie neapărat şi Pongo, căci el va scoate armele. Noi nu putem lucra atât de fără zgomot ca dânsul.

— Atunci să începem chiar de pe acum să îndepărtăm tencuiala din partea de sus. E nevoie şi de data asta să aruncăm afară prima piatră.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – să începem de la deschizătura făcută de tine. Fii cu băgare de seamă când arunci tencuiala afară!

— Fireşte!

Mării cu atenţiune deschizătura cu vârful cuţitului şi împinsei mereu în afară tencuiala sfărâmată lăsând-o să cadă în iarba moale.

Crăpătura fu în curând atât de mare încât şi Marian putu să lucreze de partea cealaltă. Şi odată la lucru, îndepărtarăm şi tencuiala care lega vertical pietrele intre ele.

Acum puteam cuprinde cu privirea toată încăperea. Numai doi paznici, probabil cei schimbaţi, se mai mişcau din când în când ca să-şi găsească un loc mal bun, probabil.

— În curând vor fi adormit tun, şopti Marian.

— Cred că-l putem chema pe Pongo. Vezi armele noastre?

Da, le vedeam. Erau îngrămădite tocmai în colţul opus, pe o parte liberă a culcuşului, dar Pongo – odată intrat – va şti el să înlăture şi greutatea asta.

Se părea însă că soarta vroia altfel decât nădăjduiam noi. Nu pot spune dacă a fost o neprevedere din partea mea sau a lui Marian – în tot cazul trei din bolovanii desprinşi căzură cu mare zgomot în adăpostul paznicilor.

Muţi de spaimă priveam prin deschizătura astfel formată la mutrele încremenite ale paznicilor, care la zgomotul acesta se treziseră îndată şi se ridicară de jos.

Ne recăpătarăm însă repede sângele rece, ne dădurăm fulgerător în lături şi alergarăm spre carcera noastră.

— Pongo, repede afară! strigă Marian. În deschizătura de zid.

În aceeaşi clipă aproape, uriaşul se şi afla lângă noi. La auzul zgomotului făcut de căderea pietrelor el îşi spusese îndată că planul nostru a dat greş.

Acum trebuia cel puţin să ne salvăm viaţa. Fugim repede în stepă, deşi fără arme asta însemna aproape o sinucidere.

Alergarăm în grabă dea lungul zidului. Nu trebuia să mergem imediat în stepă, căci luna îşi arunca tocmai luminaşi albă peste întinsul sclipitor. Am fi putut fi lesne descoperiţi de pe zid, astfel că furăm siliţi să alergăm mai întâi o bucată pe lângă acesta, înainte de a porni în goană peste câmpia luminată, căci de sigur că urmăritorii noştri vor ieşi în curând pe poartă.

Strigătele lor răsunau ameninţător spre noi, sunete de corn sfâşiau tăcerea nopţii şi pretutindeni în misteriosul oraş al templelor se stârni

însufleţire.

Deodată îl auzii pe Marian izbucnind în râs şi în vreme ce alerga zise:

— Am un plan bun, Robert. Trebuie să ne recăpătăm neapărat armele, altminteri suntem pierduţi în stepă. Aşa dar ne înapoiam şi pătrundem în gangul secret din care am fugit noaptea trecută. Asta n-o vor bănui el, pentru nimic în lume. Odată ce vom fi în oraşul lor, vom izbuti poate, în tulburarea generală, să ajungem la poartă şi să ne luăm armele. Atâta vreme cât luna nu luminează străzile, e aproape cu neputinţă să fim descoperiţi.

— Bravo, Mariane! încuviinţai eu. Asta e o idee minunată, pe care fireşte că trebuie s-o şi aducem la îndeplinire.

Ramaserăm multă vreme în loc şi ascultarăm dacă nu cumva câţiva preoţi au pornit în urmărirea noastră pe drumul acesta. Văzând însă că totul rămâne liniştit, urcarăm cu băgare de seamă scara veche de piatră şi ajunserăm curând în faţa lespedei care forma uşa aproape nevăzută în soclul enorm de piatră pe care trona zeul hidos.

Înăuntru încuietoarea era foarte simplă. Marian o deschise, ridică lespedea, ascultă câteva clipe afară, apoi ieşi. Eu îl urmai, dar când şi Pongo scoase capul, Marian zise:

— În orice caz e mai bine dacă Pongo rămâne aici. În primul rând va bate la ochi în întuneric trupul lui înalt, iar în al doilea rând ne va sluji de o acoperire foarte bună, dacă ne va fi dat să mai fim prinşi odată.

Trebuii să-i dau dreptate şi îndurerat, credinciosul uriaş închise din nou lespedea de piatră, căci nu cuteza să iasă din cuvântul nostru.

Ne aflam îndărătul zeului grozav, mai ascultarăm cu încordare câtva timp în beznă, apoi, la un strigăt scurt al lui Marian ne părăsirăm locul, ca să ne furişăm spre uşă.

— Strada de afară trebuie să ducă pe piaţă la al cărei capăt se află cădirea unde urma să fim judecaţi astăzi – şopti Marian.

— Din piaţa asta nu mai avem mult până la poartă. Sunt sigur că tot ca paznicii au alergat spre stepă.

— Atunci ar fi lucru de nimic pentru noi – zisei eu. Dar tăcere, vine cineva!

Paşi grăbiţi răsunară de afară, din uliţa îngustă; oare să aibă de gând vreun preot să intre în templul acela vechi? Ne dădurăm repede în lături, în aşa fel că Marian stătea la dreapta şi eu la stânga uşii. Dacă omul intra înăuntru, trebuia înlăturat din calea noastră.

Într-adevăr, paşii se doriră în fata uşii şi o mână apăsă clanţa.

Aşteptarăm încordaţi; dar omul de afară părea un se fi răzgândit, căci deodată paşi grăbiţi, care se-ndepărtau în josul străzii, ne dovediră ca pornise spre poarta din a cărei carceră fugiserăm noi.

— Acum repede, după el! şopti eu.

Dar Marian scoase un şuierat uşor, care ma făcu să tac. Trebuie să fi auzit ei ceva, care mie îmi scăpase.

Şi în clipa următoare, clanţa uşii scârţâi iarăşi. Asta însemna că trebuie să fi venit doi preoţi, dintre care numai unul se îndepărtase, sau un altul se furişase uşor dar fusese auzit de Marian.

Uşa fu deschisă încet; în întunericul adânc care domnea afară, nu puteam vedea nimic, dar se auzea răsuflarea grăbită a unul om, care însă nu intră în templu, ci strigă încet câteva cuvinte înăuntru.

Fireşte că ramaserăm nemişcaţi şi ne silirăm să ne oprim respiraţia. Omul nevăzut din apropierea noastră rămase tăcut câteva clipe, apoi murmură necăjit ceva ca pentru sine, mai strică odată ceva neînţeles şi în cele din urmă intră.

Auzirăm paşii lui uşori trecând pe lângă noi în clipa următoare aprinsei lampa mea de buzunar.

Lamina căzu asupra unul preot în veştminte nespus de bogate, ceea ce însemna că avea un rang foarte înalt; el se răsuci brusc în loc, rămase orbit de lumina lămpii şi deschise gura să strige.

Dar Marian îl şi apucase de beregată cu stânga, aşa încât ţipătul se pierdu într-un horcăit. Apoi lovi de două ori cu dreapta în tâmpla omului; acesta se zbătu niţel, apoi trupul i se muia şi numai mulţumită ajutorului lui Marian nu se prăbuşi la pământ.

Împinsei repede uşa templului, ca nu cumva lumina lămpii să fie zărită din stradă de vreun trecător. În vremea asta Marian culcase la pământ pe leşinat şi rupse din veştmântul bogat fâşii late, pe care le răsucirăm ca să facem frânghii din ele.

Din acelaşi vestmânt îi făcurăm şi un căluş, pe care i-l vârârăm în gură, iar o altă fâşie i-o legarăm peste faţă, ca să nu-l dea afară cu limba.

ÎI duserăm pe urmă îndărătul soclului de piatră. Marian bătu în lespede şi-l strigă pe Pongo care deschise imediat. El dădu din cap când văzu pe prizonier, îl înhăţă şi-l trase înăuntru.

— Pongo bagă de seamă – şopti el – om nu fuge.

— Foarte bine. Acum vom încerca să ne redobândim armele. Dumnezeule, asta e…

Prietenul meu îşi rupse vorba, intră repede prin deschizătură înăuntru la Pongo, iar eu îl urmai. Repede, dar cu băgare de seamă, închiserăm lespedea de piatră, eu stinsei lampa şi acum stăteam într-o beznă adâncă pe scară şi ascultam cu o încordare de nedescris.

Marian îşi întrerupsese vorba pentru bunul motiv că poarta templului se deschisese iar şi răsunaseră câteva glasuri.

— Repede jos! şopti Marian. Dacă nu, trebuie să ne ascundem undeva. Haide, Pongo!

Dar credinciosul uriaş se şi coborâse cu prizonierul său şi eu îi urmai repede, folosindu-mă de lampă, în vreme ce Marian mai rămase

sus ca să asculte.

Mă aflam cu Pongo într-o peşteră mică, din care porneau câteva ganguri. Dacă veneau preoţii, puţeam lesne ieşi iar afară. Şi prizonierul nostru ar fi putut deveni un ostatec de preţ, în schimbul căruia am fi cerut să ni se înapoieze armele.

La lumina lămpii mele cercetai gangul, dar nu putui vedea nici o lumină care să arate apropierea preoţilor.

Acum însă mă cuprinse neliniştea pentru Marian. Dacă preoţii ar voi să se folosească de intrarea prin lespedea de piatră, atunci n-ar mai fi avut vreme să se retragă neobservat.

Neliniştea asta nu-mi mai dădu pace. Şoptii repede lui Pongo să rămâie pe loc, iar eu începui să urc binişor scara.

Cu mâinile întinse dădui în sfârşit de picioarele lui Marian, care stătea nemişcat. Mă lipii de el şi-mi încordai şi eu pe cât putui auzul. În templu domnea mare zarvă. Paşi grăbiţi alergau de colo până colo, glasuri se amestecau şi din când în când o voce limpede dădea porunci.

— N-ar fi mai bine să ne retragem? şoptii eu.

— Parcă n-au de gând să intre aici – răspunse Marian.

— Dar nu-mi pot explica deloc ce fac ei în templu. Te pomeneşti că imploră pe zeul părăsit ca să le ajute la prinderea noastră.

— Hai să ne furişăm afară şi să iscodim cu băgare de seamă în jurul soclului de piatră! propusei eu.

— La asta m-am gândit şi eu. Haide, putem cuteza!

Deschiserăm cu atenţiune lespedea de piatră. O lumină vie pătrunse prin crăpătura îngustă, zgomotele din templu se auziră mai lămurit, dar nimeni nu părea să dea vreo atenţie ascunzătorii noastre.

Atunci Marian deschise cu totul lespedea, ieşi afară şi se furişă spre coltul din dreapta al soclului de piatră. Eu îl urmai imediat, dar îmi alesei colţul stâng.

Întinsei puţin capul înainte şi văzui o privelişte prea puţin obişnuită. Templul acesta părea să fie locul de pedeapsă al oraşului sfânt şi în momentul de faţă victimele erau paznicii noştri, care nu fuseseră cu destulă băgare de seamă faţă de noi.

Cei douăzeci şi patru de oameni stăteau înşiruiţi, goi până la brâu. Un preot în vestmânt bogat dădu o poruncă, primul paznic înaintă câţiva paşi şi primi douăzeci de lovituri de bici de la doi preoţi voinici.

Condamnatul nici nu scânci măcar, se înclină după sfârşitul pedepsei în faţa căpeteniei, îşi îmbrăcă sutana pe care o ţinea un alt preot şi trecu în rândurile spectatorilor, de unde privi liniştit cum camaradul său, al doilea la rând îşi primea pedeapsa.

Prea frumoasă nu era priveliştea asta, dar mie îmi bătu la ochi că odată cu pedeapsa aceasta vina paznicilor părea cu totul uitată, căci cei bătuţi îşi reluară imediat locurile printre tovarăşii lor, ca şi cum nu

s-ar fi întâmplat nimic. Şi trebuie să mărturisesc că asta îmi plăcu.

Ultimul paznic îşi primise pedeapsa, poarta templului fu deschisă şi căpetenia ieşi cel dintâi afară. Ceilalţi îl urmară care cum apuca, mulţi din ei purtau făclii, pe care le stinseră când părăsiră templul.

În cele din urmă ultimul purtător de făclie ieşise, stinse torţa şi împinse poarta.

Strigarăm credinciosului nostru tovarăş să vie imediat sus cu preotul prizonier. Marian îi împărtăşi cele întâmplate şi-l preveni încăodată să nu lase să-i scape ostatecul, apoi Pongo închise pe dinăuntru lespedea şi noi ne furişarăm spre poarta templului.

Ascultarăm câtva timp cu încordare în stradă, apoi Marian apăsă clanţa, deschise binişor poarta şi ieşirăm repede afară.

Întuneric desăvârşit domnea în stradă, dar acoperişurile clădirilor din dreapta erau luminate de lună. Trebuia să ne grăbit deci, dacă vroiam să ne înapoiem încă pe întunerec.

Alergarăm îndată în josul străzii. Ajunserăm repede pe locul liber pe care-l cunoşteam încă de dimineaţă. Nu mai era mult până la poartă, dar abia acum devenea primejdioasă întreprinderea noastră, căci în primul rând piaţa era viu luminată de lună şi apoi forfoteau mulţi preoţi, care erau probabil în căutarea noastră.

— Haidem! zise Marian, hotărât. Orice şovăială măreşte primejdia. Ne vom aţine pe cât cu putinţă, pe lângă clădirile din dreapta.

Străbăturăm piaţa şi ajunserăm în strada care ducea la poartă. Aici domnea mare zarvă, dar din fericire, clădirile din stânga aruncau atâta umbră încât n-aveam a ne teme că vom fi recunoscuţi.

Ajunserăm în sfârşit la poartă. Era atâta înghesuială, încât nu puteam cuteza să ne amestecăm şi noi în mulţime. Pe de altă parte locul eră atât de luminat de făclii, încât fără îndoiala că am fi bătut la ochi în vestmintele noastre.

Marian mă trase repede într-o firidă adâncă a porţii, de unde observarăm desfăşurarea lucrurilor.

Deodată se auzi un glas poruncitor care acoperi larma. Preoţii se liniştiră şi căpetenia, care condusese pedepsirea paznicilor porţii, dădu câteva porunci. Imediat preoţii se împrăştiară, se întoarseră după câtva timp cu vase mari de lemn şi văzurăm c-aveau de gând să zidească la loc găurile făcute de noi în zid.

Şi într-adevăr, părăsiră cu toţii piaţa prin poarta larg deschisă, ca să pună la loc pietrele pe dinafară.

— Când vor fi vârât pietrele la loc şi vor începe să dea cu tencuială, ne vom putea strecura în cabina paznicilor, şopti Marian. Acum e acum, a sosit momentul!

Străbăturăm repede mica piaţă, ne apropiarăm de uşa odăii şi ne uitarăm înăuntru. Încăperea era goală. Privind spre zidul de afară mă încredinţai că pietrele fuseseră aşezate la loc, iar preoţii se

îndeletniceau acum cu întărirea lor.

Armele noastre erau tot la locul lor. Păşirăm repede înăuntru, dar în clipa aceea se auzi în spatele nostru un zgomot şi înainte de-a avea răgazul să ne-ntoarcem, furăm prinşi de braţe zdravene. Zadarnic ne silirăm să ne liberăm şi să punem mâna pe arme. Într-o clipă pumnii se înzeciră, toţi ne înhăţau, până îmi simţii mâinile legate la spate. Eram iar în puterea preoţilor ţi aruncând o privire repede lângă mine, văzui că Marian împărtăşise aceeaşi soartă.

III.
ÎNVOIALA.

CEI CE NE ÎNHĂŢASERĂ erau paznicii cari fuseseră pedepsiţi cu lovituri de bici pentru fuga noastră. Nu era de mirare că la vederea noastră nu-şi putuseră stăpâni furia. Probabil că ne zăriseră mai dinainte şi ne săriseră în spate.

Eram zdrobit. Atât de aproape de ţintă şi... Dar gândul la Pongo şi la prizonierul nostru îmi dădu curaj. Poate că izbuteam să ne recăpătăm libertatea făcând schimb de prizonieri.

Duşmanii noştri izbucniră în chiote de veselie, ceea ce aduse repede la faţa locului pe căpetenia preoţilor. Când ne zări, o rază de bucurie îi lumină chipul, zâmbi mulţumit către paznici, apoi se încruntă şi privind în juru-i puse câteva întrebări.

Paznicii dădură de înţeles prin vorbe şi gesturi că nu ştiau nimic şi asta mă făcu să pricep că mai-marele întrebase de Pongo. Într-adevăr, se întoarse spre noi.

— Unde e camaradul vostru? ne întrebă el într-o englezească perfectă.

— E la adăpost, răspunse Marian, calm. Şi cu el se află, legat, un preot mai mare, pe care l-am luat prizonier în templul zeului pedepsei. Dacă ni se va întâmpla ceva, nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă.

Preotul tresări şi chipul îi se schimonosi de furie. Apoi dădu o poruncă paznicilor şi imediat furăm târâţi în sala în care fuseserăm interogaţi în cursul dimineţii.

Din nou se înşiruiră preoţi de ambele părţi.

Din nou fu adus jilţul bogat şi în curând se ivi stareţul cu mutra fanatică.

Şi el strânse buzele de furie când ne zări, apoi se aşeză şi ridică mâna. Şeful preoţilor înainta şi ne întrebă:

— E adevărat că l-aţi prins pe tovarăşul nostru?

— Da; purta un veştmânt de mătase roşie, brodat cu figuri aurite de animale, răspunse Marian. Calm.

Cel ce întrebase tresări iar şi celălalt, din jilţ, făcu ochii mari.

— I s-a întâmplat ceva? întrebă preotul, cu glas tremurător.

— Nu, însă i se va întâmpla, dacă ne veţi face nouă ceva.

— Aşadar în templul zeului pedepsei l-aţi prins? Atunci vom şti noi să-l găsim.

Văzui că Marian îşi muşcă buzele. Prin vorba asta nechibzuită trădase el însuşi unde se afla Pongo. Preotul dădu câteva porunci, în urma cărora ceilalţi se împrăştiară îndată.

Începui să tremur acum pentru libertatea lui Pongo, ba chiar pentru viaţa lui, căci de sigur că fanaticii vor încerca să-l împuşte pe ascuns când vor vedea că nu se pot apropia de el.

După mutra întunecată a lui Marian văzui c-avea aceleaşi gânduri. Îşi făcea de sigur imputări că făptuise această nechibzuinţă.

Numai câţiva preoţi – lamale – rămăseseră în sală. Dac-am fi avut braţele libere, cu siguranţă că am fi pus mâna pe stareţ, care stătea pe jilţ numai la câţiva paşi de noi şi privea în gol.

Singura noastră nădejde rămăsese Pongo. Daca lăsă să-i scape preotul, atunci eram pierduţi cu desăvârşire, căci ne aştepta moartea. Şi deşi ne puteam bizui pe Pongo în orice împrejurare, acum însă situaţia lui era atât de grea, încât nu ştiam cum ar fi putut ieşi învingător.

După o aşteptare chinuitoare, câţiva preoţi se înapoiară, în prada unei vii agitaţii. Vorbiră cu însufleţire mai-marelui lor, care se întreţinu apoi iar mult timp cu stareţul. În cele din urmă se-ntoarse spre noi. Chipul îi era schimonosit de furie şi cu glas răguşit izbucni:

— Tovarăşul vostru ameninţă să-l gâtuiască pe prizonier. Fireşte că în acest caz v-ar aştepta o moarte grozavă. A închis pe dinăuntru lespedea de piatră şi-l ţine pe preot drept scut în faţa sa. Vă vom duce acum în templul zeului pedepsei şi veţi porunci tovarăşului vostru să iasă afară. Numai astfel vă puteţi aştepta la îndurare.

— Noi nu cerem îndurare, răspunse Marian, calm. Ceea ce vrem este dreptate. Redaţi-ne armele şi libertatea şi atunci va fi liber şi prizonierul nostru.

— Pentru faptul că aţi pătruns în oraşul nostru, trebuie să fiţi pedepsiţi, scrâşni preotul. Vă înrăutăţiţi situaţia dacă nu daţi drumul prizonierului.

Marian zâmbi şi răspunse:

— Situaţia noastră e destul de proastă şi cred că cel mult o putem îmbunătăţi dacă stăruim în pretenţiile noastre. Aşa dar, repet: armele şi libertatea pentru libertatea preotului prizonier.

Căpetenia vorbi iar agitat cu cel din jilţ, apoi zise scurt:

— În privinţa asta va hotărî cel mai mare. Vă vom duce acum la adăpost şi mâine veţi căpăta răspunsul. Dar nu vă dau nici o nădejde, să ştiţi. Mai bine să moară prizonierul decât să scăpaţi voi nepedepsiţi.

Câteva lamale ne înhăţară de braţe şi ne traseră afară. Trecurăm prin câteva străzi, apoi se deschise o poartă mare şi intrarăm într-o

sală viu luminată, goală şi ea şi ai cărei pereţi erau acoperiţi cu zugrăveli ciudate.

În mijlocul podelei se căsca o gaură mare din care pornea o scară.

— Colo jos! porunci preotul.

Câteva lamale coborâră înainte şi noi furăm siliţi de asemeni să ne lăsăm în jos, îngăduindu-ni-se să facem asta cu faţa înainte, ca să ne putem ţine cu mâinile legate la spate. Milostivi oameni!

Jos era o încăpere mică ai cărei pereţi erau alcătuiţi din blocuri mari de piatră. Într-un ungher fură aşternute paie, aduse de două lamale. Şeful preoţilor arătă spre culcuşul acesta şi zise:

— Aici vă puteţi odihni. Mâine dimineaţă veţi afla hotărârea. Fuga e cu desăvârşire exclusă, aşa dar nu vă osteniţi degeaba.

Ne zâmbi batjocoritor, dădu oamenilor săi o poruncă scurtă, apoi urcă iar scara. În câteva inele de fier din pereţi fuseseră fixate făclii, care acum fură stinse; dar prin gaura mare de sus cădea în jos destulă lumină ca să putem vedea cât ne trebuia.

În fâşia lată de lumină văzurăm lamalele urcând unul după altul şi la sfârşit fu trasă în sus scara, precum mă şi aşteptasem.

— Păcat, făcu Marian, acum ne va veni greu să ieşim de aici. În primul rând să ne scăpăm de legături, căci nu e plăcut să dormi aşa.

Căpătaserăm destulă experienţă în de-alde astea, mulţumită nenumăratelor noastre aventuri. Ne rostogolirăm ca să venim spate în spate şi dezlegarăm nodurile strânse; era greu, ce-i drept şi ne cam rupserăm unghiile, dar după un sfert de ceas eram liberi.

— N-am putea încerca să ieşim? întrebai acum pe şoptite.

— M-am gândit în fel şi chip, răspunse Marian, dar e cu neputinţă. Să aşteptăm liniştiţi sentinţa de mâine. Cred că Dalai Lama e destul de inteligent ca să primească propunerea mea, căci preotul pe care-l ţine Pongo în puterea lui pare să fie de un rang foarte înalt.

— Da, aşa trebuie să fie. Să nădăjduim că totul se va sfârşi cu bine. Cred c-ar fi nimerit să încercăm acum să dormim niţel. Poate că mâine vom avea nevoie de noii puteri.

— Ai dreptate, dragă Robert şi cred că vom dormi bine, căci culcuşul e moale şi suntem cam obosiţi.

Ne întinserăm în voie şi adormii tun.

*

Furăm treziţi de vuiet de glasuri şi o lumină vie. Fără să-mi pierd cumpătul adusei din nou mâinile la spate, ca şi cum aş mai fi fost legat. Şi Marian făcu la fel.

Scara fusese iar lăsată în jos şi câteva lamale se îndeletniceau cu aprinderea făcliilor din perete. Slavă Domnului că erau atât de ocupaţi cu treaba lor încât n-au băgat de seamă mişcările noastre.

Vreo cincisprezece preoţi coborâră scara şi luară loc în tăcere de-a lungul pereţilor. Încet, cu demnitate, coborî apoi căpetenia, care însă

nu se întoarse spre noi, ci râmase la piciorul scării.

De sus se auzi acum un sunet de gong – ca la începutul unei reprezentaţii teatrale – şi mai încet încă, cu şi mai multă demnitate cobori stareţul, pe care şeful preoţilor îl întâmpină cu o plecăciune adâncă, iar ceilalţi îşi încovoiară spinările.

Găsirăm că e mai nimerit să ne ridicăm, dar ca măsură de prevedere ramaserăm lipiţi de perete, ca să nu se vadă că ne dezlegaserăm braţele. Stareţul înaintă spre noi, însoţit de căpetenia preoţilor, care începu:

— Mi s-a adus la cunoştinţă că tovarăşul dumneavoastră a dispărut cu prizonierul. Prin asta l-am şters din comunitatea noastră, căci acum nu-şi va mai recăpăta libertatea. Nici d-voastră nu ştiţi unde să vă căutaţi camaradul.

Pe lângă furie mai era şi teamă în glasul său, căci de sigur că oamenii aceştia superstiţioşi îl ţineau pe Pongo drept un diavol care se putea face nevăzut.

Vestea asta fu pentru noi o mare surpriză. Ne păstrarăm sângele rece însă şi Marian zise:

— Dacă vom fi liberaţi va fi liber şi prizonierul. Îl cunosc pe tovarăşul meu şi ştiu că nu face nimic necugetat şi vede totul ori de unde s-ar găsi.

Aproape să mă pufnească râsul când, la vorbele acestea, preotul şi stareţul se-ntoarseră repede şi priviră în peşteră, ca şi cum ar căuta să-l descopere pe Pongo. Prin asta dobândirăm convingerea că şi el pricepea englezeşte. Se ţinea prea mândru numai, ca să ne vorbească direct nouă, muritori de rând.

— Nu-l puteţi vedea, dar el observă toate, grăbi să spună Marian, foarte serios. Căpetenia preoţilor îşi recăpătase stăpânirea de fi sine, însă şi zise zâmbind:

— Nu e nevoie să ne spuneţi asta. Tovarăşul vostru e un om voinic şi viclean, dar nu e duh. Acum ascultaţi sentinţa pe care a dat-o superiorul nostru. Ea a fost schimbată în ultima clipă, după ce s-a cunoscut dispariţia tovarăşului vostru.

— Dar dacă se iveşte din nou? întrebă Marian.

— Atunci e valabilă prima sentinţă. Ascultaţi: superiorul a poruncit ca să fiţi condamnaţi la moarte; pentru vina de a fi pângărit oraşul sfânt, pentru încercarea de fugă şi luarea ca ostatec a unui preot, care acum a dispărut. Cum se cuvine unor oameni viteji, veţi fi împuşcaţi. Nădăjduiesc că vă daţi seama de această favoare.

— Fireşte, răspunse Marian foarte serios şi se înclină. Vă suntem foarte recunoscători pentru felul acesta de moarte. Dar aş putea cunoaşte şi prima sentinţă?

— Ea glăsuieşte: „Dacă îi daţi drumul nevătămat preotului prizonier, veţi recăpăta şi voi libertatea. Dar ca pedeapsă pentru

profanarea templelor noastre, va trebui să părăsiţi oraşul fără arme”.

— Asta ar fi cam la fel cu o condamnare la moarte, zise Marian, rece, fiindcă fără arme ne aşteaptă moartea în stepă. Prefer a doua sentinţă, căci moartea prin împuşcare merge mai repede. Îmi daţi voie să întreb unde urmează să fie executată sentinţa?

În templul zeului pedepsei. Pregătiţi-vă, căci va fi îndeplinită îndată! Marian aplecase capul, ceea ce însemna că chibzuia adânc. Şeful preoţilor făcu un gest de nerăbdare şi atunci prietenul meu ridică iar capul şi zise:

— Ne-aţi mai da un mic răgaz, dac-am vrea să încercăm să-l aducem pe tovarăşul nostru? M-am răzgândit, spunându-ne că prima sentinţă ne-ar da totuşi prilejul să ne salvăm viaţa.

Mirat, căpetenia se întoarse spre stareţ şi stătu de vorbă cu el. Şi eu eram mirat, căci dacă Marian îl chema într-adevăr pe Pongo, eram cu totul în puterea acestor fanatici. Ce asigurare aveam că-şi vor ţine cuvântul?

Dar observai că Marian zâmbea pe sub mustaţă şi atunci îmi dădui seamă că avea el planul lui. Şi pe când îmi băteam capul să pot ghici despre ce e vorba, îmi şopti de abia auzit:

— Când voi sări înainte, tu ia pe căpetenie, eu pe stareţ.

Oricât de încet şoptise, căpetenia părea totuşi să fi auzit, căci îşi întrerupse discuţia cu celălalt, ne privi aspru şi zise:

— Păziţi-vă să faceţi vreo nechibzuinţă. De aici nu puteţi ieşi. Aşteptaţi până vom fi luat o hotărâre.

Apoi îşi continuă discuţia cu celălalt. Din mutrele celor doi îmi putui da seama ca stareţul era învoit cu propunerea lui Marian, în vreme ce celălalt părea să fie împotrivă. Şi asta mă linişti, căci, în definitiv, cel dintâi avea mai mult drept să hotărască.

Izbuti însă să-şi impuie părerea, căci în cele din urmă preotul se întoarse spre noi şi zise cam necăjit:

— Vă mai încuviinţăm un răgaz de un ceas. Dacă în vremea asta îl veţi putea aduce pe tovarăşul vostru, atunci e valabilă prima sentinţă.

— Dar cum să-l chem de aici? zise Marian. Trebuie să ne duceţi sus, căci desigur ca se aţine prin vreuna din clădiri.

Cei doi preoţi se sfătuiră din nou, dar acum se părea că şi stareţul devenise bănuitor, căci clătina mereu capul. În cele din urmă tălmaciul ne vesti că nu ne poate fi îngăduită părăsirea încăperii, deoarece am dat dovezi că suntem foarte primejdioşi.

Marian înalţă din umeri şi zise:

— Atunci nu pot chezăşui că tovarăşul meu va veni. Fireşte că voi încerca să-l chem, dar mi prea cred că va veni.

— Ar fi rău pentru voi – zâmbi cu cruzime preotul – căci atunci înseamnă că veţi fi împuşcaţi peste un ceas.

Se înclină batjocoritor şi se pregăti să plece. Împreună cu celălalt.

Deodată se petrecu ceva la care nu m-aş fi aşteptat niciodată.

IV.
FAPTA UIMITOARE A LUI PONGO.

DE SUS DIN ÎNCĂPERE se auziră deodată strigate sălbatece de spaimă. Apoi căzură greu trupuri la pământ, într-un vacarm de ţipete de durere şi groază. Cei doi preoţi se opriră în loc şi se holbară spre deschizătura din tavan. În clipa aceea zburară în jos trei trupuri omeneşti, care ramaseră nemişcate pe pământ, lângă scară.

O făptură uriaşă se ivi în deschizătura şi aluneca fulgerător pe scară. Era Pongo. Venise fără sa fie chemat, mânat de grija pentru noi.

Lamalele vrură să se repeadă asupra lui, dar când el sări la ei scoţând fiorosul său strigăt de luptă, îi apucă cu câte o mână şi-i zvârli printre ceilalţi, se dădură cu toţii înapoi, ca dinaintea unei arătări diavoleşti.

Nu ramaserăm nici noi cu mâinile în sân. În vreme ce Marian doborî pe stareţ, eu îl înhăţai pe celălalt şi izbindu-l în tâmplă îl culcai la pământ.

— Oh, Massers liberi – se bucură uriaşul. Massers vine repede!

— Ia-l şi pe el! strigă Marian şi arătă spre stareţ, apoi sări spre scara pe care o urcă repede.

Eu îl urmai şi îndărătul meu venea Pongo care, deşi îl purta pe leşinat sub braţul drept, nu fu mai puţin iute de picior ca noi. Lamalele izbucniră într-un strigăt de furie, dar nici unul nu cuteză să ne urmărească.

Când ajunsei afară văzui vreo opt trupuri întinse la pământ, dar prin poarta de intrare veneau tocmai câţiva preoţi şi îndărătul lor se auzeau strigăte şi paşi în goană, ceea ce dovedea că soseau întăriri.

Credeam acum că toate sforţările noastre fuseseră zadarnice, dar Pongo, care tocmai sărise afară cu povara sa, alergă spre peretele opus şi strigă:

— Massers, vine repede!

ÎI urmarăm, căci ştiam că ne puteam încrede în ei. Dădurăm în perete peste o deschizătură îngustă, care nu era altceva decât o uşa. Pongo o împinse cu totul şi dispăru cu povara lui în întuneric.

Noi după el. Închisei repede uşa în urma noastră, Marian aprinse îndată lampa de buzunar şi îndrepta lumina spre uşă aşa că putui zări îndată zăvorul enorm, pe care-i împinsei.

Zgomotul pe care-l făcu, dădu naştere unui adevărat urlet de furie şi câţiva începură să izbească cu pumnii în uşă. Râserăm şi privirăm: încăperea în care intraserăm. Avea o suprafaţă de cel mult patru metri pătraţi, pereţii erau din bolovani mari, la fel podeaua şi tavanul în faţa noastră se mai afla o uşă de fier, închisă şi ea cu două zăvoare.

Lângă unul din pereţi stătea ghemotoc preotul pe care-l luasem prizonier în templul zeului pedepsei.

— Pongo, cum ai făcut treaba asta? întrebă Marian, punând mâinile pe umerii credinciosului uriaş.

Acesta răspunse, încurcat:

— Pongo găsit uşă în piatră, deschis cu cuţitul găsit în gang, venit aici. Auzit oameni vorbeşte, privit în gaură podea, spus îndată că Massers acolo este. Pongo repede coborât, Massers liberi acum.

Şi deşi făcea o mutră de împotrivire, îi ţinurăm mâinile strânse până ce strigă în cele din urmă:

— Massers, om trezit.

Într-adevăr, se trezise preţiosul nostru ostatec. Bătrânul se ridicase, privi năuc în juru-i şi se frecă la cap.

— Ştiu că vorbeşti englezeşte – îi zise Marian – eşti acum în puterea noastră şi oamenii dumitale nu pot face nimic ca să te elibereze. Poate că nu ştii încă unde te afli?

Omul dădu din cap cu o mutră plouată, apoi bolborosi:

— Ba ştiu, aici a fost înainte vreme tezaurul. Ce vreţi să faceţi cu mine?

— Asta atârnă de dumneata – răspunse Marian.

— Cerem să ni se redea libertatea şi armele. Iar în schimb te lăsăm liberi, pe dumneata şi pe preotul de colo.

Bătrânul aruncă o privire asupra preotului legat care la cuvintele lui Marian ridicase capul – şi se cutremură. Apoi plecă ochii, chibzui câtva timp şi zise:

— Ai dreptate, suntem în puterea voastră. Voi sta de vorbă cu oamenii mei, cerându-le să înştiinţeze pe superior.

— Bine – răspunse Marian – trebuie s-ajungem la o ieşire din situaţia asta. Dar îmi îngădui să te caut dacă n-ai arme.

Bătrânul râse obosit şi zise:

— Poţi face asta, domnule, dar te asigur că nu port arme la mine.

— Cuvântul acesta îmi ajunge, se grăbi să spuie Marian.

— Te rog, pune-te în legătură cu oamenii d-tale!

Tibetanul îl privi mirat câteva clipe, apoi zise cu ton prietenos:

— Mi-ai dovedit mare încredere şi din asta văd că aţi pătruns neintenţionat în oraşul nostru. Pentru acest motiv mă voi sfătui şi eu cu preotul meu în limba engleză, ca să puteţi controla că nu umblăm cu gânduri ascunse.

— Mă rog, mă rogi făcu Marian, politicos.

— Poate e mai bine dacă şi celelalte lamale vor pricepe cuvintele dv. Folosiţi-vă liniştit de graiul dv.

— Bine! Făcu bătrânul, dând din cap. Pare să fiţi oameni cu totul deosebiţi. E mai bine aşa. Vă asigur însă că voi reda întocmai propunerea dv.

— Nu m-am îndoit o clipă de asta, răspunse Marian, amabil.

Bătrânul se ridică cu anevoie, dar Pongo se grăbi să-l ajute. Aruncând o privire sfioasă spre uriaş, se târî până la uşa care ducea în sala cea mare şi strigă:

— Chultun! Chultun!

De cealaltă parte se auzi imediat glasul limpede al şefului preoţilor pe care-l doborâsem noi jos în pivniţă.

Începu o conversaţie mai lungă, foarte însufleţită şi în cele din urmă stareţul se-ntoarse spre noi şi zise:

— Chultun va comunica îndată superiorului propunerea dv. şi nu ma îndoiesc că va fi primită. Veţi. Putea părăsi oraşul cu armele dv. ca sa vă continuaţi drumul în stepă.

— Vom fi urmăriţi? întrebă Marian.

— De noi nu – răspunse bătrânul, imediat.

Dar se prea poate ca banda de tâlhari din mâinile cărora aţi fugit, să stea la pândă, căci existenta lor se află în mâinile dv. Dacă veţi ajunge într-un oraş străin şi veţi istorisi Englezilor aventura dv., de sigur că se va porni o acţiune împotriva bandei.

Stareţul, tăcu câtva timp, apoi, deodată, se uita cu ochii mari la prietenul meu, desprinse un obiect mic de pe vestmântul său şi-l dădu lui Marian, spunând cu multă seriozitate:

— D-ta mi-ai cruţat viaţa şi poate că talismanul acesta îţi va putea folosi vreodată. Daca în drumul dv. prin Tibet sau chiar, prin Mongolia – căci veţi atinge şi coasta – veţi alunge în mare primejdie din pricina locuitorilor sălbateci ai stepelor, e de ajuns să arătaţi asta.

Era o figură de zeu mititică, lungă de o jumătate de deget, dintr-o piatră verzuie. Dar noi ştiam să preţuim valoarea acestui dar şi Marian mulţumi călduros.

Apoi adăugă:

— Mi-ar fi foarte plăcut dacă ne-am putea recăpăta caii noştri, pe care i-am cumpărat în oraş, căci unul din ei poartă proviziile noastre.

— Voi îngriji să aveţi caii, făgădui prizonierul nostru.

— Ştiu că sunt acum în mâinile poliţiei. Dacă superiorul încuviinţează propunerea d-tale, veţi putea pleca cu caii dv.

— Atunci suntem salvaţii exclamă Marian, vesel. — Căci de bandiţi nu ne temem, chiar dac-ar sta la pândă. Şi deoarece am toată încrederea în d-ta, îl voi dezlega acum şi pe preotul de colo.

Se apropie de prizonier şi-i desfăcu legăturile. Omul se ridică încet, îşi frecă mult timp încheieturile, apoi zise într-o englezească perfectă:

— Domnilor, vă admir. Sunteţi cei dintâi străini care au păşit în oraşul nostru sfânt şi n-au fost pedepsiţi. Sunt încredinţat ca superiorul va încuviinţa propunerea dv. şi mai ştiu ca vă veţi atinge ţinta.

După acest „discurs” se ghemui într-un ungher al încăperii şi îşi

sprijini capul în palme.

Minutele se scurgeau într-o tăcere apăsătoare. În sfârşit, după vreo jumătate de ceas se auziră bătăi în uşa de fier şi apoi glasul limpede al preotului. Dădu un raport lung stareţului şi acesta ne comunică, plin de bucurie:

— Sunteţi liberi, domnilor şi am mai poruncit să fie aduşi caii voştri. Până atunci rămânem aici, apoi, când se va deschide uşa aceasta, vă vor fi date armele. Noi doi, prizonierii, vă vom conduce apoi singuri până la poartă. Veţi încăleca şi când veţi porni la drum suntem şi noi liberi.

— Bine, fie şi aşa. Dar fiţi încredinţat ca v-a sunat clipa din urma dacă vom mirosi vreo trădare – răspunse Marian.

— Veţi vedea că ne ţinem de cuvânt, răspunse celălalt, liniştit.

— Atunci suntem înţeleşi. Spune, te rog, oamenilor s-aducă încoace toate armele noastre.

— Asta se face chiar acum. Îi şi aud pe oamenii mei venind. Dacă uriaşul dv. tovarăş vrea să le ia în primire, nu poate încăpea nici o şiretenie.

— Trebuie să ne ierţi dacă suntem cu băgare de seamă, zise Marian după o pauză scurtă. Oricât ar fi de voinic Pongo al nostru n-ar putea face nimic împotriva unui glonţ care l-ar nimeri în clipa când ar deschide uşa. Propun deci ca armele să fie puse jos, afară în faţa uşii. Oamenii d-tale vor trebui apoi să se retragă şi abia când vom fi în stăpânirea armelor vom părăsi cu toţii încăperea asta.

Marele preot clătină capul şi zise, jignit:

— V-am asigurat, domnilor, că puteţi părăsi nevătămaţi oraşul nostru. Dar recunosc că trebuie să fiţi prevăzători şi bănuitori. De aceea voi da porunca cerută de d-ta şi peste câteva minute vom părăsi oraşul. Voi rămâne cu dv. până veţi fi pe cai.

Bătrânul se duse la uşă şi vorbi cu preotul care adusese răspunsul lui Dalai Lama. Apoi se-ntoarse spre noi şi zise:

— Totul e în regulă, domnilor, armele dv., vor fi aşezate în faţa uşii. Puteţi auzi şi dv. Auzeam într-adevăr zângănitul de metale, apoi paşi care se îndepărtau.

La un semn al lui Marian, Pongo deschise uşa cu băgare de seamă. Temerile noastre se dovediră neîndreptăţite, căci uriaşul ne întinse toate armele. Cu totul altfel ne simţeam acum, când puteam cuprinde cu palma paturile credincioaselor noastre pistoale; nu m-aş fi temut acum să păşesc printre rândurile tuturor preoţilor din oraşul sfânt.

Dar, precum spusese stareţul, sala în care intrarăm acum era pustie. Ne orânduirăm în aşa fel ca Pongo s-o ia înainte, apoi urmau cei doi preoţi prizonieri, iar Marian venea în coadă.

Străzile erau pustii, în apusul soarelui. Deodată ne trezirăm în faţa porţii din a cărei carceră încercaserăm să fugim.

Nici aici nu se vedea nimeni, poarta enormă era larg deschisă şi afară, în libertate, păşteau cei trei cai ai noştri. Ne apropiarăm de ei şi stareţul ne întinse mâna şi zise foarte serios:

— Domnilor, n-am avut încă prilejul să cunosc bărbaţi de felul dv. voi ruga pe Atotputernicul să vă ocrotească în calea voastră. Aţi avut de pătimit multe în oraşul nostru. Nu ne judecaţi cu asprime, căci nu facem decât să ne păstrăm tradiţia străveche, care acum a fost călcata pentru întâia oară, prin dv.

Îi strânserăm mâna şi Marian răspunse:

— Mă voi gândi cu plăcere la oraşul sfânt. Căci în d-ta am avut prilejul să cunoaştem un om bun şi drept.

Încălecarăm repede, îndreptarăm caii spre răsărit şi în galop pornirăm spre stepa nesfârşită.

Eram iarăşi liberi.

Numai gândul la banda de tâlhari ne mai preocupa. Poliţia trebuie să le fi dat de veste bandiţilor că am scăpat din oraşul sfânt. De aceea iscodirăm cu băgare de seamă în toate părţile, dar nu puturăm descoperi nici un urmăritor.

— Asta nu-mi place de loc – zise Marian în cele din urmă.

— Mă tem că ne-au întins vreo cursă pe undeva. Ei ştiu doar că trebuie s-o luăm pe aici spre răsărit şi au avut destulă vreme să se ascundă.

— În timpul zilei nu vor cuteza sa ne atace – zisei eu – căci se tem de armele noastre. Noaptea însă va deveni primejdioasă.

— De aceea va trebui să călărim toată noaptea.

— Numai de-ar ţine caii, care nu cred să fie obişnuiţi la drum lung.

— Atunci să mergem acum mai încet, ca să le cruţăm puterile.

Înfrânarăm galopul animalelor şi înaintarăm în trap. Deodată Pongo ridică braţul şi arătă spre nord-est.

— Vine bărbaţi! zise el, scurt.

Eu nu putui descoperi nimic încă, deoarece nu aveam ochi ageri ca ai uriaşului. Aşa trebuia să fie însă şi asta însemna că situaţia noastră devenea îngrijorătoare. Dacă erau bandiţii, atunci scăparea noastră era numai în fugă, sau trebuia în orice caz să ajungem la un loc, unde să ne putem apăra bine. Departe, înaintea noastră se înălţă o dungă întunecată din mijlocul şesului. Vreun lanţ de munţi probabil, le care trebuia sa ajungem cât mai curând, înainte ca să fim ajunşi de urmăritori.

Tocmai când mă gândeam la asta, Marian dădu porunca să îndemnăm caii la galop. Dar Pongo, care nu-l slăbea din ochi pe cei nevăzuţi de noi zise îndată:

— Oameni vin încet, nu este primejdie.

— Să călărim mai încet – propuse Marian – până vom putea vedea cu cine avem de-a face. Dacă simt bandiţii, atunci se vor împrăştia în

linie largă prin stepă, ca să ne prindă.

Spunând asta se-ntoarse în şea şi se uită îndărăt, apoi înălţă din umeri şi zise:

— Foarte ciudat, par într-adevăr să nu ne urmărească. Fireşte că asta m-ar bucura, dar mă tem, totuşi, să nu fie vreo cursă. Ah! Acum pot recunoaşte punctele.

În zare se iviseră puncte mici de tot. Şi după cum observase de mult Pongo, ele înaintau foarte încet. Îndreptarăm caii în unghi drept spre nord, ca să ne-ntâlnim, astfel, cu presupusa caravană.

În curând punctele erau atât de mari încât puturăm recunoaşte călăreţi. Trebuie să ne fi observat şi ei, căci convoiul se opri. De sigur că acei călători vroiau să se încredinţeze în primul rând cine suntem. Din asta pricepurăm îndată că nu putea fi banda de tâlhari, căci aceştia ar fi pornit glonţ spre noi dacă ne-ar fi descoperit.

— Să mergem în trap spre ei – propuse Marian – şi în vreme ce ne vom apropia va trebui să ridicam braţele, ca să-i încredinţam ca nu suntem primejdioşi.

În curând ne puturăm da seama că avem într-adevăr o caravană înaintea noastră. Erau vreo douăzeci de oameni, care însoţeau un mare număr de animale de povară. Recunoscurăm apoi că e vorba de chinezi şi împrejurarea aceasta fu o mică dezamăgire pentru noi. Chinezii – mai ales când e vorba de călători – nu prea sunt viteji în lupta. Cu astfel de potrivnici bandiţii vor sfârşi repede.

Când ne apropiarăm până la vreo cincizeci de metri, călăreţul din frunte – un bărbat gras – ridică mâna, în care avea un pistol. Imediat ridicarăm braţele şi Marian strigă:

— Vorbiţi englezeşte?

— Da, sună răspunsul.

— Cine sunteţi?

— Fugari din Lhassa – răspunse Marian – vrem să mergem în China. Nu ne-am putea alătura de dv.?

Caii noştri se opriseră când dădurăm drumul frâielor. Chinezul cel gras ne măsură din cap până în picioare, apoi zise:

— Apropiaţi-vă, faceţi impresie bună şi vreau să am încredere în voi. Şi noi vrem să ne înapoiem în ţara noastră aşa că tovarăşi de drum nu ne pot fi decât bine-veniţi. Se prea poate să fim atacaţi de bandiţi prin părţile astea.

Pornirăm spre ei, Marian se aplecă politicos în şea şi spuse numele noastre.

Chinezul se lumină la faţă şi se prezintă şi el:

— Numele meu e Ho-ang.

Ne strânserăm mâinile şi Chinezul cel gras, care de aproape făcea impresia unui om simpatic şi inteligent, arată spre însoţitorii săi şi zise:

— Aceştia sunt servitorii mei. Să pornim acum mai departe, căci aş dori să ies cât mai repede din ţinutul acesta, care e foarte primejdios.

— Ştim şi noi asta, răspunse Marian. Nu e mult de când am izbutit să scăpăm din mâinile acestei bande.

— Povestiţi, povestiţii strigă Ho-ang. Arătaţi a fi oameni foarte îndrăzneţi şi viteji.

În timpul povestirii lui Marian, pe chipul chinezului se oglindeau, pe rând, aproape toate simţimintele omeneşti şi când prietenul meu sfârşi, bunul Ho-ang călări multă vreme în tăcere, dar cu gura căscată.

Clătină apoi capul şi abia putu îngâna:

— Eu aş fi murit dacă mi se întâmpla aşa ceva. În luptă dreaptă cu tâlharii mă simt destul de tare, dar la aşa ceva nu, încheie el înfiorându-se.

V.
CEA DIN URMĂ LUPTĂ.

PONGO RIDICA DEODATA BRAŢUL şi arătă spre sud-est Acolo se iviseră munţi înalţi şi uriaşul strigă acum:

— Massers, oameni pe munte.

Privirăm cu încordare într-acolo, dar nu puturăm zări pe nimeni; totuşi aşa trebuia să fie, de vreme ce susţinea Pongo şi Marian îl întrebă imediat pe chinez:

— Trebuie să trecem peste munţii de colo?

— Da, domnule Farrow, duce o trecătoare largă printre ei.

— Asta e foarte neplăcut; aş dori mai curând să-i ocolesc. Dacă s-or fi aţinând oameni pe acolo, cu siguranţă că n-au gânduri bune.

— Să ştii că sunt bandiţi – zise grasul, cu sânge rece.

— Mai mult ca sigur că mâine se va isca o luptă. Trecătoarea asta o aleg ei mai ales pentru a da atacuri.

Slăbi brâul în care îşi avea înfipte pistoalele, lua de pe umăr puşca, o armă modernă, cu repetiţie – şi o aşeză în faţa lui, dea curmezişul, pe şea. Apoi strigă oamenilor săi câteva cuvinte şi spre mirarea mea observai că şi servitorii se pregăteau de luptă, aproape nepăsători.

Luarăm şi noi puştile pe şei şi Marian zise:

— Vom avea pierderi mari, căci bandiţii vor fi pitit bine sus în munţi.

— Aşa e – încuviinţă Ho-ang, nepăsător. Va trebui să călărim foarte repede prin trecătoare, care e lungă de vreo doi kilometri.

— Şi nu se poate ocoli Muntele? întrebă Marian din nou.

— Cu neputinţă, răspunse chinezul, de amândouă părţile sunt mlaştini care nu pot fi trecute.

— Atunci va trebui să ne croim drum cum s-o putea – zise Marian.

— Mi-ar părea rău numai dacă va fi să pierzi din oameni.

— Ei nu se tem de moarte! răspunse Ho-ang, liniştit. Se duc la strămoşii lor. Într-o lume mai bună.

Încă o sută de metri ne mai despărţeau de intrarea trecătoarei. Despiedicarăm puştile şi servitorii Chinezului făcură la fel. Păreau să fi trecut adesea călare pe drumul acesta. Ho-ang zise:

— Când vom fi la cincizeci de metri, va trebui să gonim cât mal tare. În felul acesta trecem în câteva minute de locul primejdios. În drum va trebui să tragem mereu în sus, căci asta îi sperie pe duşmani.

Deoarece sfatul acesta era cel mai bun, încuviinţarăm îndată. În curând sosi clipa hotărâtoare. Ho-ang ridică mâna şi imediat întreaga caravană începu să galopeze, spre trecătoare. Nu căzu nici un glonţ şi chinezul făcu o mutră foarte mirată, în vreme ce ochii lui cercetau stâncile. Să se fi înşelat Pongo? Văzuse oare lupi?

Totuşi, aşa ceva nu i se putea întâmpla credinciosului nostru uriaş. Oameni trebuie să fi fost, fără nici o îndoială, dar poate că erau nişte ciobani sau vânători, cărora li s-o fi făcut frică de noi.

Dar iată că, trecând de o cotitură, văzurăm că am căzut într-o capcană. Dea curmezişul drumului era îngrămădită o baricadă înaltă de bolovani, peste care caii noştri n-ar fi putut sări cu nici un chip.

Şi când oprirăm animalele în faţa acestei stavile, ne pomenirăm cu un foc viu din toate părţile. Doi Chinezi, ţipând înfiorător, ridicară braţele şi se prăbuşiră de pe şea, morţi.

— Jos de pe caii răcni Marian. Căutaţi acoperire îndărătul stâncilor!

Ho-ang tălmăci îndată porunca aceasta oamenilor săi, sărirăm de pe caii speriaţi şi alergarăm spre marginea potecii. Împuşcăturile duşmanilor slăbiră îndată; acum ne puteam îngriji şi noi de o ţintă pentru gloanţele noastre.

Ne împărţirăm în aşa fel încât de fiecare parte a potecii era aproape acelaşi număr de oameni, astfel că puteam ţine sub foc amândoi pereţii de stâncă. Un glonţ şuieră în aer şi un servitor de lângă mine ridică mâinile în sus şi căzu mort la pământ.

Dar în aceeaşi clipă detună puşca lui Marian şi din creştetul peretelui de stâncă se rostogoli o făptură întunecată.

Un urlet de furie se auzi, apoi gloanţele duşmane răpăiră fără ţintă în jurul nostru: nu mai făcură nici o victimă.

Această izbucnire de furie a bandiţilor ne dădu prilej să trimitem câteva gloanţe înspre ei. Marian trase de două ori, eu răpusei un duşman şi Pongo altul. Patru trupuri se rostogoliră la vale.

Ho-ang, care stătea în faţa noastră, se dovedi şi el a fi un bun ţintaş şi cu sânge rece. Puşca lui detună de două ori şi deasupra noastră se auziră două răcnete de moarte.

Duşmanii deveniră mai cu băgare de seamă. Din când în când doar se mai ivea o căciulă îndărătul unui bloc de stâncă şi un glonţ, pornea

atunci la nimereală. Mai izbutirăm să răpunem încă trei tâlhari, iar Ho-ang împuşcă pe unul de deasupra noastră. Trupul lui se prăbuşi pe şosea, chiar lângă noi.

Imediat îmi dădui seamă că aveam de-a face cu banda din mâinile căreia scăpasem, căci recunoscui pe cel ucis. Chipul său fioros îmi bătuse la ochi încă în ascunzătoarea banditilor.

— Pongo – strigă Marian – dă în lături dărâmăturile de stâncă! Vom băga noi de seamă să nu tragă nimeni asupra ta.

Uriaşul Negru dădu din cap, îşi zvârli puşca pe umăr şi începu să curețe din cale bolovanii care zburau ca pietricelele din mâna lui.

De două ori încercară banditii să tragă asupra lui. Dar plătiră cu viaţa încercarea lor.

Pongo îndepărtase jumătate din bolovani când deodată Ho-ang strigă câtorva servitori o poruncă. Aceştia îşi părăsiră adăpostul de lângă stâncă şi mânară caii prin spărtură.

Acum banditii nu se mai putură stăpâni. De pretutindeni se iviră făpturile lor întunecate îndărătul stâncilor şi o ploaie de gloanţe se abătu asupra noastră. Cu toate acestea, numai un servitor fu uşor rănit, căci în furia lor banditii îşi greşeau ţinta.

În schimb noi, liniştiţi, îi luarăm la ochi, unul după altul şi banda pierdu vreo opt oameni de pe partea din faţa noastră, în vreme ce Ho-ang şi ai lui doborâră vreo şase.

Urmă o linişte de câteva minute, care fu folosită de vitejii servitori ai Chinezului, ca să treacă prin drumul făcut de Pongo, toţi caii rămaşi neatinşi.

Greul pentru noi era acum să ne asigurăm retragerea. Fără îndoială că banditii vor trage asupra noastră atâta timp cât ne vor putea vedea şi ne putem aştepta la mari pierderi.

Dar Marian ştiu şi de data asta ce e de făcut. Sfătuit de el, Pongo făcu şi de cealaltă parte a barierei o spărtură destul de mare pentru ca un om să se poată strecura printr-însa. Şi aţinându-ne mereu pe lângă stâncă, ne strecurarăm încet prin spărtură şi urmarăm caii pe care servitorii îi scoseseră aproape din trecătoare.

Banditii, care ghiciră îndată gândul nostru, deschiseră iar un foc violent, dar ţintiră prost şi de data asta, aşa că numai un servitor fu uşor rănit. Noi, în schimb, mai culcarăm la pământ doi din ei.

Abia se făcu puţină linişte, că pornirăm iar mai departe. Dar, precum mă aşteptasem, banditii ne urmăriră sus în munţi şi după vreo douăzeci de metri furăm nevoiţi sa ne apărăm iar împotriva unui atac. Încă un servitor al lut Ho-ang rămase pe teren.

În schimb, Marian avu o mare izbândă. După ultimul său glonţ urmă un ţipăt de moarte, o făptură înaltă bătu aerul cu braţele, apoi zbură în jos, pe poteca. În cadavrul lui recunoscurăm îndată pe căpetenia bandei.

Oamenii săi izbucniră în strigăte sălbatece. Îşi pierdură capul şi se repeziră jos spre noi, fără să se mai gândească să tragă. Se cuminţiră abia când câţiva din ei căzură sub gloanţele noastre.

Începură să tragă şi ei, fără însă să nimerească, în timp ce noi mergeam liniştiţi mai departe, trimiţând din când în când un glonţ în sus, când se ivea vreo căciulă.

În cele din urmă ajunserăm la capătul trecătoarei. Servitorii lui Ho-ang duseseră caii la câteva sute de metri depărtare, în stepă, unde nu puteau fi ajunşi de gloanţele banditilor. Pentru noi începea acum greul, căci trebuia sa ne părăsim acoperirea stâncilor şi să alergăm în plin şes.

Că bandiţii ne urmăriseră până acum, o dovedeau gloanţele care vâjiiau din când în când în jurul nostru. Marian chibzui câteva clipe, apoi strigă spre Ho-ang:

— Trebuie să alergăm repede de tot, mereu în zigzag, spre caii noştri. Mă voi opri la răstimpuri şi voi încerca să trag câte un foc. Spune şi oamenilor d-tale, apoi dau comanda.

— Bine – răspunse chinezul – e cel mai bun lucru ce avem de făcut.

Strigă oamenilor săi câteva vorbe, pe urmă privi întrebător spre Marian, care nu întârzie să dea semnalul, ridicând mâna. Urmarea fu că dădurăm buzna în stepă.

Mereu urmăriţi de gloanţe, ajunserăm în cele din urmă la cai, încălecarăm repede şi părăsirăm în galop ţinutul acesta primejdios.

ÎI admiram acum pe Ho-ang, căci nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la luptă, ca şi rum ar fi fost ceva neînsemnat.

Călărirăm în tăcere până la amiază. Atunci chinezul îşi opri animalul şi zise:

— Să poposim aici câtva timp, domnilor. Caii au nevoie de odihnă şi noi deasemenea.

Primirăm propunerea, căci din seara trecuta nu îmbucaserăm nimic.

— Întotdeauna făceam popas aici – zise Ho-ang – în apropiere se află un izvor şi lemne pentru foc.

Nu trecu mult şi stăteam în jurul focului, ne încălzirăm conserve şi ceai pe care ni-l oferi chinezul.

— La ce depărtare se află primul oraş? întrebă Marian.

Ho-ang chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Asta ar fi Tşamkar, care se află pe malul lui Jarro Tsangpo. Să fie vreo două sute cincizeci kilometri până acolo.

— Atunci vom avea nevoie cam de cinci zile.

— Da, mai mult de cincizeci de kilometri pe zi nu putem face cu animalele de povară.

— Altă localitate nu se-află pe aproape?

— Vreţi de sigur să telegrafiaţi şi asta nu puteţi face decât în

Tşamkar. Ar fi un oraş prin apropiere, dar nici un om n-a păşit într-unsul. De sigur că e numai o legendă.

Cuvintele acestea ne stârniră curiozitatea, căci tocmai lucrurile astea misterioase ne interesau pe noi.

— Asta e ceva ce-mi place mie, se grăbi să spună Marian.

— N-ai putea să ne dai amănunte?

Chinezul păru încurcat.

— Da, domnilor, e vorbii numai de o legendă. La vreo zece kilometri în nord de aici, se zice că a existat cândva un oraş însemnat din vremuri străvechi, Tătarii l-ar fi distrus şi astăzi n-au mai rămas decât ruinele clădirilor, dar nimeni nu cutează să se apropie, căci se spune c-ar sălăşlui acolo duhuri rele.

— Păcat! făcu Marian, cam dezamăgit.

— M-am aşteptat la mai mult. Un oraş vechi în ruine e şi el interesant, dar mă gândeam c-o fi legată de el vreo împrejurare deosebită. Cel puţin primele d-tale cuvinte m-au făcut să bănuiesc asta.

— Spuneam c-ar sălăşlui acolo duhuri rele – răspunse Ho-ang, liniştit – şi chiar dacă, personal, nu cred în asta, e fapt stabilit că au dispărut fără urmă multe caravane al căror drum ducea pe acolo. Există o cale mai bună şi mal scurtă într-acolo, dar nimeni nu mai cutează să se folosească de ea.

— Hm, eu unul m-aş folosi de drumul acesta, ca să ajung mai repede la ţintă, căci des diavoli sau duhuri rele nu mă tem deloc, zise Marian.

— Atunci ar trebui să mergeţi singuri – răspunse Ho-ang – căci nu i-aş putea convinge pe servitorii mei sa vă urmeze. Vă sfătuiesc, însă, să veniţi cu noi, căci chiar dacă durează mai mult, ajungeţi sigur la ţinta, în vreme ce pe drumul celălalt poate că aţi fi pierduţi.

— Vom călători împreună cu dv., hotărî Marian după oarecare gândire.

— Nu de teama, ci pentru că ştiţi drumul. Pe celălalt ar trebui să-l căutăm. Dar aş vrea să cercetez acest oraş în ruine, căci se poate să dau de unele taine.

— De când nu s-a mai întors şi o trupă de soldaţi trimisă într-acolo, nimeni n-a mai îndrăznit să calce prin ţinutul acela, zise Ho-ang. — Trebuie sa fie o taină grozavă.

Ne privirăm miraţi. Era deci vorba de un mister şi de primejdii, de vreme ce până şi soldaţii dispăruseră fără urmă.

Ho-ang deveni deodată nerăbdător. Stărui sa pornim şi-mi făcea impresia că i se făcuse frică, pentru că amintise de oraşul misterios.

După o jumătate de ceas, eram pe cai şi în trap liniştit pornirăm prin stepa nesfârşită.»

— Ce-am întâmpinat acolo, îţi voi povesti cu alt prilej, dragă

George.

Aventurile submarinului Dox 074

Hans Warren

I.

O DESCOPERIRE ÎNFIORĂTOARE.

MINUNATUL SUBMARIN al căpitanului Farrow plutea liniştit prin marea Coraliilor. Cerul înstelat se-ntindea luminos deasupra apei pe care nici o boare de vânt n-o turbura.

Petre Uriaşul, care stătea la cârmă, îşi ridica adesea privirea, cu admiraţie, spre bolta albastră şi rămânea dus pe gânduri.

— Ei, Petre, visezi? strigă deodată George lângă el.

Uriaşul tresări, speriat:

— Ah, bună-dimineaţa, domnule George, e drept că în curând se va lumina de ziuă, dar chiar atât de devreme nu te-am aşteptat aici. Ai fi dormit rău poate?

Tânărul vru să răspundă, în aceeaşi clipă însă se ivi în faţa lor o umbră întunecata. Petre abia avu vreme să mai smucească repede cârma, altminteri s-ar fi ciocnit cu rabla aceea de culoare închisă, care se ivise atât de neaşteptat înaintea lor.

— Ce Dumnezeu, vasul ăla nu şi-a aprins luminile, Petre! zise George, mirat, după ce-i trecu niţel spaima.

— Nici noi, domnule George – răspunse uriaşul, zâmbind – te pomeneşti ca şi ăia or fi având motive să n-o facă. Dar vad ca vasul nu înaintează de loc. Ia să dau o raita în jurul lui, desigur ca e un pirat care sta la panda pe aici.

George duse la ochi ocheanul de noapte şi cerceta cu băgare de seama puntea vasului misterios. Era un vas cu pânze cu trei catarge. Dar toate pânzele erau strânse şi pe punte nu era ţipenie de om. Petre ocoli de doua ori vasul cu submarinul, dar nimeni nu se arata la bord.

— Nu pricep ce să fie asta, Petre! – zise tânărul – mă duc să-l trezesc pe tata şi pe Rindow; mie nu prea mi se pare să fie lucru curat la mijloc.

— Domnule George, mai bine să ne cărăbănim de aici – răspunse Uriaşul. Te pomeneşti ca avem în faţa noastră pe „Olandezul Zburător”.

George rase, apoi zise:

— Opreşte vasul la oarecare depărtare, Petre, eu mă duc să-l aduc pe tata. În curând se face lumina şi atunci vom vedea ce e cu vasul ală.

Fără să mai aştepte un răspuns coborî înlăuntru vasului, în vreme ce Petre se îndepărta puţin de vasul cu pricina. Era superstiţios ca toţi marinarii şi bănuia ca e vorba de vreo corabie-fantomă, aşa ca mai curând l-ar fi tras inima să plece de lângă el.

Dar iată că apăru pe punte şi căpitanul Farrow cu fiul sau, urmat de Rindow şi doctorul Bertram.

Primul ofiţer lua în primire cârmă şi se apropie de vasul cu pânze;

striga apoi într-acolo, dar nu primi nici un răspuns. Se părea ca nici o fiinţă vie nu se mai afla la bord.

— Ciudată afacere, domnule căpitan! zise el în cele din urma. Trebuie să mergem pe bord şi să vedem cum stau lucrurile. A, slava Domnului ca se luminează de ziua! Asta ne va uşura munca.

În lumina cenuşie a zorilor, puturăm vedea mai lămurit vasul cu pânze. Era o rablă neagră, care avea la pupă numele: „Helena”. Toate pânzele erau strânse şi din câte putură observa camarazii, ordine desăvârşită domnea pe bordul corăbiei.

— Trebuie să cercetăm vasul, zise căpitanul, după câteva clipe de gândire. Dar să fim cu băgare de seamă, căci se poate să fie vreo cursă.

— Nu prea cred asta, domnule căpitan – răspunse Rindow. Mai curând aş zice că echipajul a părăsit vasul dintr-un motiv oarecare, poate că s-a revoltat, sau o fi izbucnit vreo molimă. Iau cu mine câţiva marinari şi mă duc pe bord ca să cercetez.

— Bine faci, dragă Rindow, eu voi rămâne la cârmă şi în caz de primejdie voi lua hotărârile trebuincioase.

— Tată, mă duc şi eu cu Petre pe bordul vasului, zise George căpitanului, care încuviinţă fără multă vorbă.

Rindow alese cinci marinari, care se înarmară imediat. Farrow se apropia încetişor cu „Dox”-ul de corabia cu pânze şi Rindow sari cel dintâi pe punte. Peste câteva clipe fură acolo atât marinarii cât şi George şi toţi priviră cu mirare în jurul lor. Nimeni nu se afla pe punte şi nici la cârmă care era legata.

Primul ofiţer străbătu coverta urmat de George şi Petre. Deodată se opriră ca împietriţi şi rămaseră cu privirea pironita la doi bărbaţi, care, numai cu ghetele în picioare zăceau morţi la picioarele catargului cel mare. Păreau să fi murit de curând.

Petre cerceta cu băgare de seama cele doua cadavre şi când sfârşi, zise:

— Amândoi au fost omorâţi cu lovituri; au la ceafă câte o rana deschisa.

— Atunci cu siguranţă ca ucigaşii mai sunt la bord, zise George, căci nu lipseşte nici o barca de salvare, după cum vad.

— Să mergem înlăuntrul vasului, poate ca descoperim acolo ce s-a întâmplat, zise Rindow.

Înainte însă ca să coboare scăriţa ce ducea jos, se apropia de parapet şi spuse în câteva cuvinte căpitanului Farrow de grozava descoperire pe care o făcuseră. Îl rugă să-i mai trimită cinci marinari, care să vegheze pe punte în vreme ce el cu ceilalţi vor fi înăuntru.

George şi Petre îşi mai rotiră privirile pe punte, se îndreptară apoi spre partea dinainte şi ajunseră la magazia vasului. Se dădură îngroziţi înapoi când zăriră pe podeaua acesteia cinci cadavre care aveau şi ele

aceleaşi răni ca şi ceilalţi. Chemară repede pe Rindow şi marinari şi examinară leşurile mai de aproape. Printre morţi erau şi trei negri.

Mai găsiră şi în alta parte un cadavru, care prezenta şi el semne de crima.

— Nu mai pricep nimic – zise în cele din urma Rindow. Face impresia ca vasul acesta a fost atacat, dar rănile par să fi fost făcute de oamenii unui trib sălbatec, ceea ce nu exista pe aici pe aproape. Daca vasul ar fi căzut în mana unor piraţi, atunci l-ar fi jefuit şi poate l-ar fi scufundat.

— Poate mai descoperim altele sub punte – zise George – hai să coborâm! Am impresia că vom găsi lămuriri colo, jos.

Rindow încuviinţă şi păşi îndată spre scara ce ducea în lăuntrul vasului. O linişte înfiorătoare îi întâmpină. Se opriră încordându-şi auzul, apoi primul ofiţer străbătu gangul îngust şi deschise o uşiţă pe dreapta. Toţi îşi luaseră lămpile de buzunar cu care luminară mica încăpere din faţa lor.

Aceasta era cabina căpitanului. Pe pat zăcea un om într-o baltă de sânge şi Petre, care-l examină la repezeală, exclamă:

— Omul trăieşte încă, aduceţi repede apă, poate să ne mai spuie ceva înainte de a-şi da sufletul. E şi el grav rănit.

Rindow dădu o poruncă unui marinar, care alergă în sus pe scară să-l cheme pe doctorul Bertram. După câteva minute, acesta fu la faţa locului şi-l examină pe rănit.

— Trebuie să-l ducem pe bordul submarinului nostru – zise medicul, în cele din urmă – poate mai izbutesc să-l salvez, deşi rana e foarte gravă.

Cu ajutorul a doi marinari omul tu transportat sus, în vreme ce Rindow şi George începură să cerceteze cabina. Găsiră registrele de bord, din care primul ofiţer stabili că e vorba de un vas american, care făcea negoţ de schimb prin ţinuturile acestea. Cercetând mai departe în cală, ei mai constatară că vasul nu se afla încă pe drumul de înapoiere şi după toate aparenţele vroia să mai viziteze diferite insulele ţinutului. Căpitanul se numea Tommy Watson, din San Francisco.

Cercetarea celorlalte încăperi nu dădu nici un rezultat. Nu descoperiră nici o urmă de ucigaşi şi în cele din urmă se înapoiară pe punte, ca a discute chestiunea cu căpitanul Farrow.

— Nu trebuie să luăm nimic cu noi, zise acesta, când George îi propuse să puie la adăpost cel puţin obiectele de preţ.

Dădu ordin telegrafistului să transmită o radiogramă guvernului australian, ca să ia în primire vasul şi să facă cercetările cuvenite.

— Nu era nevoie să dăm radiograma, zise deodată Rindow şi arătă spre o trâmbă de fum care se ivise la orizont, spre sud. Pare să fie un distrugător, care vine încoace. Dacă nu, îi putem da de veste.

Toţi îşi îndreptară privirile spre vasul care se apropia cu repeziciune. Venea de-a dreptul spre corabia cu pânze şi Farrow se văzu silit să se pregătească de afundare. Mai scrise repede un raport scurt, în care spunea că întâlnise în drumul său corabia cu pânze şi prinse „scrisoarea” de catargul cel mare, pe urmă toţi marinarii se înapoiară pe bordul submarinului, care după câteva minute şi dispăru sub apă. În raportul său căpitanul Farrow trecuse sub tăcere înadins faptul descoperirii rănitului.

Din depărtare observă prin periscop distrugătorul, care dădu şi el un apoi se opri lângă el şi câţiva marinari urcară pe punte.

Căpitanul Farrow trase periscopul înlăuntru şi porni spre strâmtoarea Torres. După aceea, însoţit de George de George, se duse la cabina – infirmerie unde doctorul Bertram se mai îndeletnicea cu examinarea rănitului. Aşteptă în tăcere rezultatul, când medicul sfârşi în cele din urma zise către căpitan:

— Cred ca îl voi salva. Nu s-a trezit încă din leşin, dar a gemut adesea pe când îl spălam rana. Am găsit în haina lui un carneţel, din care poate izbuteşti să afli ceva.

— Când crezi că se va trezi, doctore? întreba Farrow.

— Eu rămân lângă el şi îl voi ţine sub observaţie. De îndată ce-şi va veni în simţiri, te voi chema, în vremea asta ai putea cerceta carneţelul.

Căpitanul se-ntoarse în cabina sa, însoţit de George şi amândoi începură să răsfoiască micul carnet. Era un fel de jurnal. Rănitul se numea Jack Watson şi era fratele căpitanului Tommy Watson, pe care-l însoţea mereu în călătoriile sale. Acum se aflau în drum spre Noua Guinee şi naufragiaseră în golful Papua.

— Ciudat – zise George – Jack Watson scrie aici ca încă de acum doua zile ar fi ajuns în golful Papua, pe câtă vreme noi am găsit vasul în Marea Coralilor.

— Tot ce se poate, George – răspunse căpitanul – presupun ca vasul a fost atacat în golful acesta, poate chiar de sălbaticii cu care cei doi fraţi vroiau să facă negoţ. Voi da îndată comanda lui Rindow să nu mai pornească spre strâmtoarea Torres, ci spre golful Papua. Poate ca Tommy a fost luat prizonier şi se mai afla în mâinile sălbaticilor.

Mai cercetară odată carneţelul şi căpitanul Farrow stabili ca „Helene” ancorase în apropierea munţilor „Owen Stanley” şi ca a fost atacată acolo, probabil, de sălbateci. Vasul cu care n-aveau ce face, pornise probabil singur în larg şi astfel ajunsese în marea Coraliilor.

— Dar bine, tată, atunci sălbatecii ar fi jefuit vaporul, zise George. Mai erau doar destule mărfuri în magazie.

— Poate c-au luat numai o parte, George, răspunse căpitanul. Şi mie îmi dă de bănuit faptul că „Helene” a ancorat în apropierea munţii lor. Acolo doar nu există sălbateci. Trebuie să-l întreb pe

doctorul Bertram, care cunoaşte mai bine popoarele astea. Ei, ce s-a întâmplat, Petre? se adresă el Uriaşului, care tocmai intrase în cabină.

— Rănitul s-a trezit şi e limpede la minte. Domnul doctor vă roagă să poftiţi îndată la el.

Căpitanul şi George ieşiră din cabină şi se îndreptară spre „infirmerie”. Când intrară, Bertram arătă cu mâna spre rănit. Tatăl şi fiul se apropiară de pat şi salutară pe bolnav.

— Te simţi mai bine, domnule Watson? îl întrebă Farrow. Te-am găsit într-o situaţie proastă de tot.

— Mă cunoaşteţi, domnule? întrebă rănitul.

— Dar spuneţi-mi mai întâi, vă rog, unde se află fratele meu Tommy, care a fost cu mine când sălbatecii ne-au atacat pe neaşteptate. Pe mine m-au lovit la cap şi am izbutit ca să mă salvez în cabină, unde m-am prăbuşit.

— Fratele d-tale pare să nu fie rănit, domnule Watson. Am citit „jurnalul” d-tale şi am aflat astfel cum te cheamă. Numele meu e Farrow.

— Căpitanul Farrow, care e căutat de lumea? întrebă Watson, aproape vesel.

— Da. Te afli acum pe submarinul meu şi eşti în mâini bune. Povesteşte-ne repede unde ai fost atacat şi unde l-am putea găsi pe fratele d-tale, dacă a căzut într-adevăr în puterea sălbatecilor. Probabil că în curând te vor cuprinde frigurile, aşa că e mai bine dacă ştim totul dinainte.

— Ca de obicei, ne-am îndreptat spre golful Papua, domnule căpitan; fratele meu pleca odată pe an într-acolo, ca să facă negoţ cu sălbatecii. Eu îl însoţeam întotdeauna şi câştigam foarte bine cu mărfurile de schimb. Acum două zile ne aflam aproape de munţii Owen Stanley şi aveam de gând să pătrundem mai adânc în golf a doua zi dimineaţa. În cursul nopţii, însă, se iviră deodată pe bord sălbatecii în număr mare şi, înainte de a ne putea apăra, furăm culcaţi la pământ. Am mai putut vedea trei făpturi aruncându-se asupra fratelui meu, dar n-am mai izbutit să-i vin în ajutor, de oarece eu însumi am căpătat o loviturii în ceafă. M-am rostogolit pe scară vrând să-mi iau armele din cabină, m-am prăbuşit însă în nesimţire pe patul meu. Probabil ci sălbatecii au jefuit tot vaporul.

— Nu, domnule Watson. Ne-am mirat noi de asta. Ştii poate din ce trib erau sălbatecii?

— Din nenorocire nu ştiu, domnule căpitan. Îl puteţi salva pe fratele meu?

— Cred că da, domnule Watson, daca nu-i s-a întâmplat nimic încă. Păcat că n-ai recunoscut tribul.

— Mi s-a părut că am văzut un alb printre aceşti sălbateci, domnule Farrow, dar n-aş putea afirma cu siguranţă. Daca vasul n-a fost jefuit,

probabil ca sălbaticii au fost alungaţi de ceva şi vaporul a fost împins de vânt în Marea Coralilor. Unde va aflaţi acum, domnule căpitan?

— Tocmai intrăm în Golful Papua, domnule Watson, răspunse Farrow. Încearcă să dormi ca să nu simţi atât de mult frigurile. Poate ca atunci când te vei trezi ţi-l voi putea prezenta pe fratele d-tale.

Rănitul mulţumi recunoscător, apoi închise ochii, obosit. Farrow şi George părăsiră încet cabina-infirmerie şi se înapoiară în aceea a căpitanului. Curând se ivi şi doctorul Bertram care-l lăsase pe bolnav în grija unui marinar.

— Tot nu ştim unde l-am putea găsi pe Tommy Watson acela, zise doctorul. Desigur ca sălbaticii locuiesc departe în interiorul insulei şi vin la ţărm numai în epoci anumite, când aşteaptă un vapor. Ce-ai de gând să întreprinzi acum, domnule căpitan?

— În primul rând, spune-ne doctore daca şi în munţii Noii-Guinee trăiesc sălbaticii sau daca aceştia nu prefera mai curând pădurile seculare. Vasul a fost atacat în apropiere de munţii Owen Stanley, probabil sub conducerea unui alb, căci nu-mi vine să cred ca sălbaticii aceştia au fost în stare să puie singuri la cale un astfel de plan.

— Locuitorii Noii-Guinee formează un popor împărţit în triburi mici de tot care fac parte din rasa Melanezienilor. N-am auzit pana acum ca ar fi locuind în munţi, dar sunt încredinţat ca au fost aduşi încoace, ca să încerce atacul asupra vaporului. Probabil ca avem de-a face cu un trib care a înaintat pana la coasta şi e sub conducerea unui alb, ceea ce se întâmpla ades pe aici.

— Atunci socotiţi c-ar fi mai bine să nu ancorăm lângă munte, ci să înaintam de-a dreptul în golf? întreba Farrow.

— Acesta ar fi cel mai nimerit lucru, căpitane. S-a făcut! Mă voi pune îndată în legătura cu Rindow. E mai bine să mergem sub apă, căci astfel nu se vor ascunde sălbatecii de noi.

II.
ÎN CERCETARE.

DE TREI CEASURI submarinul mergea sub apă de-a lungul coastei golfului Papua. Rindow şi Farrow făceau cu schimbul la periscop şi observau ţărmul. Până acum văzuseră numai munţi înalţi ai lanţului Owen Stanley, dar când zarea ivindu-se deodată pădurea seculara în faţa lor, Rindow micşoră şi mai mult viteza.

Încă un ceas se mai scurse. Fără să se observe nimic deosebit. Pe după o mica limbă de pământ ţâşni deodată o pirogă[1] în care se aflau doi sălbateci. Deoarece „Dox”-ul mergea sub apă, ei nu-l putură zări şi nici periscopul înălţat nu-l observară îndată. Păreau să fie foarte grăbiţi şi vâsleau spre alta limbă de pământ la vreo sută de metri mai la nord.

Când ajunseră la ţărm, debarcară şi traseră piroga pe uscat. După câteva clipe se făcură nevăzuţi cu ea. Căpitanul Farrow ocoli limba de pământ dar nu descoperi nimic.

— Nu putem ieşi la suprafaţă, zise căpitanul lui Rindow. Va trebui probabil să aşteptăm până se va întuneca, pentru ca să ne furişăm atunci. E drept că nu ştiu încă dacă sunt aceiaşi sălbateci care au atacat vasul cu pânze, dar bănuiesc că ei sunt.

— Atunci Tommy Watson trebuie să fie şi el pe aproape, domnule căpitan, răspunse Rindow. Ce-ar fi să mergem înainte de-a lungul coastei şi să debarcăm într-un loc singuratec? Eu cu douăzeci de marinari îi voi înconjura atunci pe sălbateci dinspre uscat, în vreme ce d-ta vei putea face acelaşi lucru dinspre apă. O granată cu gaze n-ar strica în cazul acesta.

— Ai dreptate, dragă Rindow. A… ce să fie acolo? Ia te uită…. De după prima limbă pământ vine iar o pirogă, cu un alb în ea. Repede, trebuie să-ntoarcem şi să ieşim la suprafaţă, poate izbutim să punem mâna pe alb. Nu ştim dacă e Tommy sau conducătorul sălbatecilor.

Submarinul făcu un viraj scurt şi în acelaşi timp se înălţă încet. Petre stătea lângă capacul turnului, pe care-l deschise repede când „Dox”-ul atinse oglinda apei. În mai puţin de o clipă fu pe punte şi alergă spre prora vasului.

Sălbatecii observară abia acum submarinul şi scoţând strigăte de spaimă, vâsliră spre ţărm. Dar „Dox”-ul fu mai repede şi în curând vârful lui atinse piroga. Petre se aplecă peste înhăţându-l pe alb, îl trase sus. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Sălbatecii fură atât de îngroziţi încât nu se gândiră să se împotrivească, ci goniră cat mai repede spre ţărm. Şi acolo se iviseră sălbaticii care începură să agite armele, ţipând de zor. Căpitanul Farrow făcu un viraj şi porni spre larg. Se bucura ca pusese mana atât de repede pe albul acesta, căci îşi dădu seama îndată că nu putea fi căpetenia sălbatecilor deoarece omul răsuflă uşurat când Farrow îl întrebă:

— Cine eşti domnule şi ce vor sălbatecii de d-ta?

— Eu sunt timonierul „Hellenei” şi am fost luat prizonier împreună cu căpitanul meu acum două zile, când sălbatecii au atacat vasul nostru de comerţ. Vroiau să ne târască în lagărul lor să ne mănânce.

— Nu ştii cumva dacă domnul căpitan al vostru mai trăieşte? Întrebă Farrow.

— Da, trăieşte; nu e nici un ceas de când l-am văzut şi i-am vorbit. Eu mă numesc John Classen şi căpitanul meu e Tommy Watson.

— Ştiu asta, domnule Classen, răspunse Farrow. — Am întâlnit vasul dv., în drum şi am luat pe bord pe fratele căpitanului vostru, care este grav rănit. Unde se află acum sălbatecii. Nu cumva pe peninsula aia de colo?

— Nu, acolo se află acum numai bărcile. Cei mai mulţi sălbateci au pornit în insulă luând cu ei şi pe căpitanul meu. Eu urma să vin cu ultimii sălbateci. Printre ei se află şi un alb, un francez, care vroia să-l libereze pe căpitan şi pe mine, în schimbul unei mari sume de răscumpărare. Sălbatecii n-au putut jefui de tot vasul nostru, căci în golf se ivi un distrugător, care nu văzu însă vasul. Părăsiră cu piroagele lor „Helena” noastră şi se înapoiară la ascunzători.

A doua zi, când vrură să-şi desăvârşească fapta vasul nu se mai vedea, căci fusese mânat de valuri. Sălbatecii erau înfuriaţi şi-l învinovăţiră pe alb de faptul că se aleseseră cu o pradă atât de mică. Acesta însă, trebuie să aibă putere mare asupra băştinaşilor, căci se răsti la ei şi-i făcu să amuţească. Se mulţumiră să-i arunce doar priviri de furie.

— Ştii cel puţin încotro au apucat sălbatecii aceştia, domnule Classen?

— Da, căci am luat bine seama.

— Ne-ai putea călăuzi când vom pătrunde în pădure?

— Numai atâta cât ştiu şi eu. Iertaţi-mi întrebarea, am cumva cinstea să mă aflu în faţa căpitanului Farrow?

— Da, eu sunt, răspunse comandantul „Dox”-ului, râzând. Dar cum m-ai recunoscut, domnule Classen?

— Văd că mă aflu pe un submarin german şi apoi... uniformele.

— Ai dreptate. Uniformele astea ne-au dat de gol de multe ori. Voi pune să ni se facă altele. Acum haidem sub punte, căci trebuie să-ţi fie tare foame şi cred că o să te bucuri să-l vezi pe fratele căpitanului d-tale. Toţi ceilalţi camarazi ai d-tale au fost ucişi.

— Ce, toţi sunt morţi? strigă timonierul. Nu... asta nu se poate, ar fi îngrozitor!

— Din nefericire aşa este, am văzut-o cu ochi noştri, domnule Classen. Acum, trebuie să ne grăbim, ca să nu-i lăsăm pe sălbateci să ne-o ia prea mult înainte.

În sala echipajului se dădu de mâncare timonierului salvat, care înfulecă cu o lăcomie de lup. În vremea asta căpitanul află de la Bertram că rănitul dormea liniştit.

Farrow ţinu sfat cu toţi oamenii şi erau de părere să se pornească imediat în urmărirea sălbatecilor. Se traseră la sorţi oamenii care aveau să ia parte la expediţie.

Căpitanul, George, Rindow, Petre cincisprezece marinari urmau să pornească, fiindcă după spusele timonierului Classen sălbaticii erau în număr de numai treizeci.

Repede se făcură pregătirile şi după o jumătate de ceas căpitanul, Rindow şi câţiva marinari se aflau la ţărmul limbii de pământ, pe care o cercetară temeinic. În vremea asta, însă, bărcile cu George şi oamenii care rămaseră cu el vâsliră în susul apei.

Luaseră înţelegere să-şi dea de veste prin două împuşcături la caz de primejdie; în felul acesta îşi puteau sări în ajutor unul altuia.

Pentru George, pătrunderea în lăuntrul Noii-Guinee era o adevărată plăcere. El cu Petre, Kard şi încă un marinar se aflau în prima barcă, în vreme ce a doua îi urma la o mică distantă.

Spre seară, cu puţin înainte de a se lăsa întunerecul, îşi făcură tabăra pe un banc de nisip. Păsări şi lilieci mari, care răspândeau în jurul lor un miros pătrunzător de mosc, îşi începură viaţa de noapte. Liliecii zburau în roiuri dese, încât George şi Petre aproape că îi puteau prinde cu mâna. Camarazii stăteau în jurul unui foc mic, prăjind peştii pe care Kard îi pescuise.

Deodată tresăriră speriaţi. O larmă grozava se stârni brusc şi din pădure se iviră sălbateci bine înarmaţi care, agitând arcuri şi suliţi, veneau în goană spre ei.

George trase îndată revolverul şi vru să-l îndrepte asupra sălbatecilor din primul rând, dar văzu cu uimire că aceştia îşi aşezară armele la pământ şi se apropiau, răcnind.

La distanţă mica de cei doi camarazi, ei se opriră şi începură să vorbească într-o limba pe care nici George, nici Petre n-o pricepură. Tânărul îşi zise însă că asta ar fi un fel de salut, se ridică şi începu şi el să îndruge ceva într-o păsărească cum îi venea la gură, râzând necontenit în acelaşi timp. Sălbatecii păreau să se bucure mult, se aşezară jos, făcând cerc în jurul albilor şi acum începu o pălăvrăgeală în toată regula, după moravurile papuaşe. Cu timpul George izbuti să se înţeleagă într-atâta cu oameni aceştia, încât îşi dădu seamă că ei îi invitau în tabăra lor.

Tânărul se codea însă, deoarece nu prea avea încredere în prietenia asta neaşteptată. Încercă prin semne, să le dea de înţeles că se află în căutarea unui prieten, care ar fi fost răpit de alţi sălbateci. Mai marele băştinaşilor stătea să chibzuiască puţin, apoi ridică deodată braţul şi arătă în direcţia unde trebuia să fi mers prin pădure căpitanul Farrow, ca să caute lagărul celorlalţi sălbateci. Omul dădu de înţeles că acolo putea fi găsit cu siguranţă „prietenul “, dar că el, sălbatecul, n-are nimic de-a face cu ceilalţi.

Mai prin semne, mai prin vorbe, George izbuti să afle în cele din urmă pe ce drum să apuce ca s-ajungă în lagărul acestor sălbateci. Trebuia să meargă pe apă până la amiază, apoi să coboare pe ţărmul stâng. Acolo va da de lagăr.

Sălbatecul „prieten” îi mai dădu ceilalţi sunt foarte fioroşi şi-l sfătui să fie cu mare băgare de seamă.

În vremea asta se lăsase noaptea şi George puse să se stingă focul. Sălbatecii îşi luară rămas-bun de la camarazi şi dispărură în pădure.

— Eu mă şi pregătisem pentru o luptă înverşunata, domnule George, zise Petre. N-aş fi crezut că sălbatecii ăştia să fie atât de

paşnici.

— Cu siguranţă că se temeau de armele noastre, răspunse George. Cred însă că e mai bine să punem două sentinele pentru timpul nopţii.

— Ai dreptate – încuviinţă Uriaşul – apoi mai cred că locuiesc şi alte triburi aici în pădure.

Sentinelele fură trase la sorţi la repezeală. George cu Petre îşi păstrară pentru ei ultima veghe.

Dar noaptea trecu în deplină linişte şi când răsări soarele, camarazii se îmbarcară iar în bărci şi porniră mai departe.

Pe la amiază dădură din nou peste un banc de nisip şi George hotărî să debarce, pentru a încerca să pătrundă în pădurea seculară. Zadarnic caută însă un loc potrivit pentru debarcare, căci pădurea era atât de deasă încât era cu neputinţă să intri în ea. Şi cu toate asta „prietenul” sau, canibalul, susţinuse că se putea pătrunde pe aici, pe ţărmul stâng.

— Să mai mergem o bucata în susul apei, domnule George, propuse Petre. Sălbatecii ăştia or fi socotind timpul de mers după pirogile lor repezi, pe câtă vreme noi am mers mai încet. E de ajuns să înaintăm dea lungul ţărmului şi să-l observăm cu băgare de seama ca să găsim locul pe care-l crezuse sălbatecul.

George găsi bună propunerea. La deportare de doi metri de ţărm o luară înainte, fără să bănuiască ce primejdie îi aştepta.

Fluviul făcea o cotitură şi când trecură de ea, văzură în faţa lor, la vreo zece metri, un alt banc de nisip, pe care însă mişunau crocodilii. Oare bancul acesta îl crezuse sălbatecul? Atunci trebuiau să treacă peste el, ceea ce nu era deloc uşor.

Cele două bărci opriră una lângă alta. Petre propuse să coboare chiar aici şi să ducă bărcile în jurul bancului de nisip. Ţărmul era atât de îngust încât trebuiau să meargă mai mult în apă.

În cele din urmă George îşi dădu seama că asta era singura posibilitate pentru a putea înainta. Orândui, deci, ca barca a doua să fie dusă mai întâi în jurul bancului de către cei patru marinari, în vreme ce el cu Petre şi Kard va sta de veghe cu armele pregătite, ca nu cumva crocodilii să-i atace.

După ce vor fi ocolit cu bine bancul de nisip şi vor fi pus barca la adăpost, se vor înapoia ca s-o aducă şi pe cealaltă, deoarece George şi Petre trebuiau să aibă mâinile libere, pentru apărare.

Celor patru marinari le cam bătea inima când trecură prin apropierea crocodililor. Aceştia însă nici nu se puteau mişca pe uscat, deoarece nu erau în elementul lor; răsuflând uşuraţi marinarii ajunseră la locul unde putură lăsa iar barca pe apa.

Se apropiară repede ca s-o aducă şi pe cealaltă şi ajunseseră cu bine şi de data asta la locul ales. Rămaseră însă îngroziţi când văzură ca barca nu mai era la ţărm, ci pe apă. Un curent uşor o mâna dea

dreptul spre bancul unde mişunau crocodilii.

III.
ÎN MÂINILE CANIBALILOR.

GEORGE PORUNCI MARINARILOR să lase repede pe apă a doua barcă. Vroia să-ncerce ca împreună cu Kard şi Petre s-ajungă cealaltă luntre.

Într-o clipă se îmbarcă împreună cu camarazii săi. Uriaşul apucă vâslele şi barca porni ca o săgeată. Dar George îşi dădu seamă că n-o va putea ajunge pe cealaltă înainte de a trece pe lângă banc şi îşi şi pregăti revolverul, ca să nu lase timp crocodililor să-i atace.

Când fură numai la trei metri de cealaltă barcă, aceasta şi atinsese bancul de nisip. Cu prilejul acesta lovi coada unui crocodil care se întoarse imediat şi se repezi la barcă. Înainte de a-şi da drumul în apă, izbi cu coada atât de tare în barcă, încât aceasta era cât p-aci să se răstoarne.

Ceilalţi crocodili, tulburaţi din liniştea lor, se lăsară şi ei în apă şi într-o clipă George şi camarazii săi se văzură împresuraţi de reptile.

Cu toată primejdia în care se aflau, Petre apropiă barca lor de cealaltă şi George sări repede într-însa. Apucă vâsla şi încercă să aducă la adăpost a doua barcă.

Crocodilii nu prea vedeau cu ochi buni treaba asta, căci deodată se văzu şi el înconjurat de o mulţime de reptile şi, hotărându-se repede, trase revolverul, ţinti spre ochiul celei mai apropiate dihănii şi trase.

Se vede că nimerise bine, căci capul dispăru imediat. Începu sub apă o luptă înverşunată şi primejdioasă. Ceilalţi crocodili se năpustiseră asupra celui rănit şi începură să-l sfâşie şi păstră liniştea. Petre îşi şi adusese barca la adăpost şi aştepta la oarecare depărtare pentru ca la nevoie să poată sări în ajutorul iubitului sau stăpân. Kard stătea şi el cu carabina pregătita. Din câteva lovituri de lopată, George izbuti să iasă din zona primejdioasă şi fu în curând lângă Petre care mâna şi el barca spre ţărm. Când ajunseră la acesta după câteva minute, văzură pe camarazii lor stând cu carabinele în mână.

— Lucrul ar fi putut deveni primejdios, domnule George – zise Kard – numai de n-ar fi auzit sălbatecii împuşcăturile.

— Ba eu cred că le-au auzit, Kard, dar acum nu mă mai tem de ei. Avem granate cu gaze şi ne vom pregăti o primire călduroasă dacă se vor ivi aici. Să pornim cu băgare de seamă mai departe; crocodilii par să se fi astâmpărat şi cred că nu se vor apropia prea mult de mal. Din clipă ne putem aştepta să dăm de poteca ce duce la lagărul sălbatecilor.

După câteva minute pluteau iar pe apa.

— Domnule George, văd colo o scobitură – zise deodată Petre –

desigur că vom putea intra într-însa. Să debarcăm aici unde putem ascunde mai bine bărcile.

George încuviinţă. Deoarece nu îmbucaseră nimic la prânz, avea de gând să facă un mic popas înainte de a intra în pădure.

Lăsară să treacă o jumătate de ceas, apoi porniră iar la drum. George cu Petre şi Kard o luară înainte. Poteca ce ducea din partea asta în pădure devenea adesea atât de îngusta încât trebuiau să păşească unul în urma celuilalt. Mergeau aproape de o oră, când George zări deodată o umbră întunecată. Sub copacii, deşi lumina era atât de slabă încât tânărul nu-şi putu da seama îndată despre ce e vorba. Ca să se încredinţeze, alergă înainte cu sărituri mari şi dispăru după o cotitură, înainte ca Petre şi Kard să-l poată urma.

Umbra pierise. George rămase locului, încordându-şi auzul, când se simţi deodată înhămat şi târât în desiş. O mână îl strângea de beregată şi nu putu scoate nici măcar un singur strigăt. Fu dus de acolo în pas alergător.

Strânsoarea din jurul gâtului îi tăiase respiraţia şi în cele din urmă îşi pierdu cunoştinţa. Când se trezi după un ceas, se văzu legat, într-o colibă mică. Lângă el stătea un alb, care-l privea, zâmbind.

— Ei, domnule, te-ai trezit? întrebă el în franţuzeşte.

George nu răspunse imediat şi, privind cu mirare la omul din faţa sa, întrebă:

— Unde mă aflu şi cine eşti d-ta?

— Te afli în mâinile mele, domnule şi dacă nu vei face ceea ce îţi voi porunci eu, vei sluji de hrană canibalilor de pe aici. Numele meu e Raoul Valbre. Înainte vreme făceam şi eu negoţ cu sălbatecii aceştia, dar în cele din urmă mi-am dat seama că te poţi îmbogăţi mai repede şi pe altă cale. Eşti în stare să plăteşti o sumă de răscumpărare?

— Depinde cât ceri, răspunse George, care nu-şi pierdu o clipă cumpătul.

Dacă la sălbaticii ăştia se afla şi un alb, putea nădăjdui că nu va servi ca friptură. Afară de asta, camarazii şi tatăl său erau pe drum încoace şi vor izbuti ei să-l elibereze în curând. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, francezul zise:

— Să nu te bizui pe camarazii dumitale, domnule; pe doi din ei i-am şi prins, iar ceilalţi au alergat înapoi la ţărm şi vor încerca, desigur, să treacă singuri bancul de nisip. De mult te-am pandit eu; am observat cum trăgeai cu sânge rece în crocodili şi trebuie să mărturisesc că ţi-am admirat curajul. Ţi-o spun asta, căci pe un potrivnic curajos se cuvine să-l respecţi.

— Cu atât mai mult se cuvine să dispreţuieşti pe unul viclean, răspunse George, zâmbind. D-ta, n-ai prea dat dovadă de curaj, aşa cum ai procedat.

— Cum vrei s-o iei şi… chestie de afaceri, domnule, zise francezul.

Dar să ne-ntoarcem la chestia noastră. Ce zici, e mult dacă cer o mie de lire sterline de persoană, drept preţ de răscumpărare? De sigur că d-ta eşti conducătorul şi nu mă îndoiesc că vei fi bucuros că cer atât de puţin. Unul din camarazii d-tale ar putea aduce banii. Dacă până într-un timp anumit nu se întoarce, atunci… va trebui să te predau oamenilor mei, care se vor bucura mult de chilipirul ăsta.

— Atâţia bani n-am; poate c-o laşi mai ieftin, zise George. Să zicem… 1500 de lire pentru toţi.

— Îmi pare rău, domnule, dar vezi d-ta, cheltuielile sunt şi ele mari. Trebuie să fac daruri sălbaticilor, pe care le capătă de la mine fără să-mi dea nimic în schimb. De aceea am şi atâta putere asupra lor. Aşadar trei mii de lire. Ai timp un ceas. Daca nu-mi dai răspuns pana atunci, nu mai stau de vorba.

— În cazul acesta nici nu mai e nevoie să s-aşteptăm să treacă ceasul acesta… văd ca trebuie să primesc condiţiile d-tale. Dar cum să facem? La mine n-am nici un ban şi un sol ar avea nevoie de prea mult timp pană să se înapoieze, căci ar trebui să meargă până la Singapore unde am cunoscuţi.

Francezul râse batjocoritor.

— Mă crezi pesemne prea prost, dumneata – zise el apoi – îţi închipui că n-am ghicit eu de mult cine eşti? Ştiu cine e tatăl d-tale şi că e căutat de ani de zile de Puterile aliate. E de ajuns să trimiţi o scrisoare tatălui d-tale, care se află în golful Papua şi să-i ceri să trimită banii, domnule… George Farrow..

Tânărul chibzui. Vrea să zică francezul nici nu bănuia că tatăl său se afla pe drum încoace. De aceea răspunse cu o nevinovăţie prefăcuta:

— Bine, domnule, voi scrie scrisoarea şi sunt sigur că tata îţi va trimite banii. Cine îmi garantează, însă, că-mi vei da drumul pe urmă?

— Nu-s atât de prost încât să te dau pradă canibalilor, după asta. Dimpotrivă, nădăjduiesc că-mi vei mai face o vizită în curând, căci trei mii de lire se topesc repede.

— Atunci dă-mi hârtie şi cerneală şi voi scrie scrisoarea întocmai după cum îmi vei dicta. Pe cine vrei să trimiţi la tatăl meu?

— Nu pe camaradul cel mare, ci pe cel mic, domnule Farrow. Dar mai cer o mie de lire pentru omul alb pe care tatăl d-tale i-a luat oamenilor mei. Să nu crezi că mă las cu păgubit de aşa ceva.

George râse în sinea lui. De sigur ca tatăl tău se şi afla pe aproape, poate că şi pusese mana pe santinele şi supraveghea de la distanţa lagărul. Francezul aduse hârtie şi un stilou şi dezlegă mâinile lui George. Cu revolverul îndreptat spre tânăr, ceru acestuia să scrie scrisoarea. Dădu mulţumit din cap când George o semnă, apoi îl legă iarăşi.

— Solul n-are nevoie să ia drumul pe apa – zise el după aceea –

unul din oamenii mei îl poate duce la ţărm prin pădure. În felul acesta se înapoiază mai curând. Aştept trei ore şi dacă în răstimpul acesta nu primesc banii, ştii ce urmează...

George zâmbi. Deodată îi veni o idee.

— Domnule Valbre – zise el – mai ai un prizonier aici, pe Mister Tommy Watson, pe care-l căutăm. Nu s-ar putea ca tata să-l răscumpere şi pe el, ca să ne înapoiem apoi cu toţii?

— Asta nu merge, domnule Farrow. Pe Watson acesta a trebuit să-l predau sălbaticilor, altminteri n-ar mai fi ascultat de mine.

Peste un sfert de ceas se ivi Kard în coliba si-l privi cu tristeţe pe George. Dar tânărul îi zâmbi şi atunci marinarul înţelese ca situaţia nu e atât de gravă.

— Am căzut în mâinile unui... şantajist, Kard, zise George, liniştit, în faţa francezului, care surâse doar la aceste cuvinte. Da o fuga pana la tata, în golful Papua şi predă-i scrisoarea asta. Dacă tata va întreprinde ceva ca să mă elibereze, voi fi ucis îndată. Să trimită imediat banii, apoi voi fi în curând la el. Vei fi însoţit de un sălbatec, care nu se va atinge de tine. Grăbeşte-te, căci aş vrea să fiu liberat mai repede.

Kard îi făgădui să facă tot ce-i va sta în putinţă şi ieşi din colibă. George ştia că bravul camarad nu-l va căuta pe căpitan în golf, ci în pădurea de acolo.

Tânărul încercă să-şi slăbească legăturile, prin răsucirea mâinilor. Nu prea nădăjduia să izbutească, dar deodată băgă de seamă că legăturile se slăbiseră într-adevăr. Se vede că francezul nu prea fusese atent la ce face când îl legase a doua oară, astfel că George putu, după câtva timp, să-şi mişte liber mâinile.

Dar la ce-i folosea asta deocamdată? Afară, în faţa colibei se aflau vreo treizeci de sălbateci, care l-ar înhăţa imediat ce-ar încerca să fugă din colibă. Trebuia să recurgă la un vicleşug, aducându-l poate pe francez în puterea sa.

Îşi liberă repede şi picioarele, dar aşeză funiile aşa fel ca să pară că mai e legat Şi mâinile le aduse la spate şi aşteptă înapoierea francezului.

Ceas după ceas trecu fără să se petreacă ceva. Deodată se lăsă întunerec şi George îşi zise că sosise, momentul să lucreze, căci se aştepta să vie în curând cineva să-i aducă mâncarea.

Cu băgare de seamă tânărul se ridică în capul oaselor şi încercă s-arunce o privire în luminişul în care se afla tabăra sălbatecilor. Afară ardea acum un foc şi el putu zări lămurit vreo treizeci de sălbateci care stăteau în jurul acestuia şi mâncau.

Colibele se aflau la marginea luminişului şi dacă izbutea să fugă prin peretele din spate, s-ar afla îndată în pădure. Dat fiind că aceste colibe erau construite din rămurele subţiri, George izbuti în scurt timp

să-şi facă o ieşire prin care îşi vara capul cu băgare de seama.

În partea asta care dădea în pădure era întuneric şi nimeni nu-l va vedea când va părăsi. Fără să stea mult la gânduri se strecura cu totul prin deschizătură şi peste câteva clipe dispăru în pădure.

Era însă atât de deasă încât cu greu izbuti să înainteze. Dacă sălbatecii ar observa fuga lui, cu siguranţă că l-ar prinde imediat. Pătrunsese vreo douăzeci de metri în pădure, când îi veni deodată o idee bună. Trebuia să se înapoieze şi să se urce într-un copac din apropierea lagărului sălbatecilor; acolo desigur ca nu vor da peste el atât de repede.

Se-ntoarse imediat şi-i văzu pe canibali stând tot în jurul focului şi mâncând. George îşi alese un copac înalt şi des şi se urcă într-unsul fără multă greutate. Sus îşi găsi un loc bun, de unde putea cuprinde cu privirea lagărul, fără ca el însuşi să poată fi zărit.

Timp de o jumătate de ceas nu-şi clinti privirea de la lagăr, când, deodată, se ivi din pădure francezul şi dădu câteva porunci sălbaticilor. Imediat se ridicară doi oameni, luară ceva mâncare şi dispărură într-o colibă ce se afla pe partea cealaltă a luminişului. Acolo se afla, probabil, alt prizonier şi George îşi propuse să-l elibereze şi pe acesta, după ce se vor fi liniştit, în urma descoperirii sale. Francezul nu se aşezase lângă foc şi în faţa unei colibe unde lua şi el cina. După câtva timp veniră înapoi sălbatecii care duseseră de mâncare celuilalt prizonier, luară alte merinde şi… se îndrepta spre coliba unde stătuse George.

Abia intrară înăuntru, ca tânărul auzi doua strigăte puternice. Sălbatecii se iviseră iar în luminiş şi răcniră câteva cuvinte la francez care sări în sus speriat.

Se stârni o gălăgie de nedescris în lagăr. Sălbatecii răcneau care mai de care şi glasul aspru al francezului izbuti cu greu să-i potolească. Se duse el însuşi în colibă, dar după câteva clipe se înapoia şi dădu noii porunci.

Şase sălbateci puseră mâna pe arme şi luând-o prin spatele colibei lui George, dădură buzna în pădure.

Francezul era foarte agitat. Se răstea la sălbateci, părând că le face imputări aspre. Într-un rând intra în coliba celuilalt prizonier şi când ieşi afară puse două santinele în faţa ei.

George îl admira pe acest om care ţinea pe sălbateci în puterea lui şi făceau tot ce le poruncea el. Dar agitaţia francezului spori când sălbatecii care pătrunseseră în pădure se înapoiară fără nici un rezultat. Scoase revolverul şi-i ameninţă cu el, încât oamenii se înapoiară în pădure, după ce căpătaseră, probabil, porunca să nu se întoarcă fără prizonier.

Trecu aproape un ceas până ce sălbatecii şi albul să se mai liniştească puţin. Se mai scurse încă un ceas, fără ca, totuşi, oamenii

trimişi în cercetare să se înapoieze.

Atunci George se hotărî să facă o încercare de eliberare. Coborî încet din copac, cu ochii mereu aţintiţi la sălbatecii din luminiş. Aceştia micşoraseră focul, aşa fel că rariştea era slab luminată. Îndărătul colibelor, pe marginea luminişului, George se furişa mai departe. Curând ajunse la coliba unde se afla cel de-al doilea prizonier. Paznicii mai stăteau acolo, făcând rondul ca să împiedice o fugă a celui închis.

George se ascunse în pădure, în spatele colibei. Vroia s-aştepte până se ivea momentul potrivit.

După un sfert de ceas văzu un sălbatec făcând ocolul colibei. Se opri îndărătul ei şi cercetă cu băgare de seamă, apoi se înapoia mulţumit la camaradul său. Fulgerător, George se furişă atunci în dosul colibei şi încercă să facă acolo o gaură, destul de mare, prin care să poată pătrunde înăuntru.

În cele din urmă izbuti. Fără să stea pe gânduri pătrunse înăuntru şi pipai în juru-i; se izbi de un trup şi deoarece nu-l putea vedea, întrebă în şoaptă:

— Cine e aici? Răspunde încetişor, am să te liberez.

Tânărul se aştepta să fi dat de căpitanul Tommy Watson, dar cu atât mai mare fu bucuria lui când auzi glasul cunoscut al lui Petre.

— D-ta eşti, domnule George? Slava Domnului că ai venit – începusem să ma tem ca de data asta ni s-a înfundat. Uite aici mâinile mele. Probabil că n-ai cuţit şi va trebui să te chinuieşti să desfaci nodurile. Trebuie să ne grăbim, căci paznicii ocolesc coliba din zece în zece minute.

— Ştiu, Petre, răspunse tânărul, în vreme ce lucra de zor să deznoade funiile.

În cele din urmă izbuti să dezlege mâinile Uriaşului şi acesta începu să-şi dezlege singur picioarele. În câteva clipe fu gata şi cei doi camarazi se furişară cu băgare de seama afară din coliba.

Când se depărtară cu vreo câţiva metri de ea, Petre spuse în şoapta stăpânului său:

— Domnule George, mi-a venit o idee buna: ce-ar fi să ne furişăm la coliba francezului, care sta şi aşteaptă întoarcerea sălbatecilor? Într-una din colibe se află, de sigur, armele noastre care ne-ar fi de mare folos acum, mai ales granatele de gaze.

— O putem face, Petre, dar ne punem pielea în joc dacă ne prinde francezul. Totuşi să-ncercăm, căci fără arme nu putem face nimic în pădurea asta.

Ocoliră ca nişte umbre lagărul şi după câtva timp ajunseră la coliba francezului. Petre se puse pe lucru să facă o deschizătură în spatele ei, ceea ce şi izbuti în scurt timp. În vremea asta George îl observase în taină pe Francez, care stătea pe gânduri, parând că nu bagă de seamă

nimic.

Petre şi dispăruse în colibă, unde urma să caute armele. Deodată francezul se ridică şi privirea că vrea să intre în coliba sa. George nu-l mai putu preveni pe Uriaş, aşa că se pregăti de fuga. Francezul intră în colibă, dar George aştepta în zadar s-audă vreun strigăt de alarmă.

I se păru, totuşi că aude zgomotul unei lupte scurte, dar nu putea să vie în ajutorul camaradului sau, căci trebuia să nu-i scape din ochi pe ceilalţi sălbateci.

Într-un târziu auzi glasul slab al lui Petre, care-şi vara capul prin peretele din spatele colibei.

— Aici, domnule George, sunt armele dumitale şi granatele cu gaze. L-am cam atins pe francez, încât şi-a pierdut cunoştinţa. Ce facem cu el.

— Nu-l putem lua cu noi, Petre, căci trebuie să-i facem nevătămători mai întâi pe ceilalţi sălbateci. Ce-ar fi fost să le trimitem aici câteva granate cu gaze?

— Minunat, domnule George! le vom zvârli amândoi în acelaşi timp. Dumneata să porţi de grija s-o arunci aşa încât să fie atinşi şi paznicii care stau mai deoparte.

Pregătiră îndată două granate, pe care le şi aruncară, fără ca cei ce dormeau lângă foc să bage de seamă.

Minunatele arme făcură explozie şi cei doi camarazi alergară îndată spre pădure, unde puteau aştepta jumătatea de ceas până se vor împrăştia gazele.

IV.
DISPARIŢIA CĂPITANULUI FARROW.

STATURĂ PESTE JUMĂTATE DE CEAS în pădure, înainte de a se înapoia în lagăr. Acolo îi aştepta o mica surpriza şi anume: cei şase sălbateci trimişi în cercetare se înapoiaseră în vremea asta şi păşind în tufiş căzură şi ei ameţiţi la pământ.

George râse şi îi zise lui Petre:

— Mai bine de cum s-a întâmplat nici nu ne-am fi dorit. Aproape toţi sălbaticii sunt acum scoşi din lupta şi numai însoţitorul lui Kard ne mai lipseşte. Pana şi pe francez îl avem în puterea noastră. Abia rostise aceste cuvinte, ca dinspre luminiş se auziră doua împuşcături. Gloanţele zburară la câţiva milimetri doar de capetelor celor doi camarazi care se aruncară îndată la pământ şi îşi traseră revolverele. Apoi se retraseră încetişor spre pădure, unde se putură ridica iar.

— Ce să fi fost asta, Petre? întreba George, mirat.

— Poate că Francezul s-a trezit şi s-a putut libera, domnule George, răspunse Uriaşul. Ia să cercetăm în coliba lui.

— Ar fi păcat să se fi întâmplat aşa, Petre, De sigur că el o fi fost,

căci sălbatecii n-au arme de foc.

Ajunseră repede la colibă şi se încredinţară că francezul ştersese într-adevăr putina. Funiile cu care fusese legat zăceau la pământ.

— Atunci nu ne putem arăta în luminiş, Petre, căci va trage în noi imediat, îşi dădu cu părerea tânărul.

— Cu toate astea să încercăm să-l prindem din nou, domnule George. Singur n-are ce face omul acesta în pădure.

— Cu siguranţă că mai cunoaşte alţi sălbateci cu care s-o fi împrietenit. Gândeşte-te numai la dispărutul căpitan Watson, care nu se află aici, ceea ce înseamnă că a fost răpit de alţii. Noi am pornit doar să-l căutăm pe el şi până acum n-am făcut decât să-i ameţim pe aceşti sălbateci. Abia acum începe de fapt aventura noastră Şi e păcat că nu sunt şi camarazii noştri aici.

— Mai bine să ne furişăm înspre spre ţărm şi să-i căutăm, răspunse Petre. Aici tot nu putem începe nimic până nu se luminează de ziuă. Ma mir numai ca tatăl d-tale n-a sosit încă.

— Şi eu ma mir, Petre, ba sunt chiar îngrijorat de soarta lui.

— Vom afla îndată cum stau lucrurile, domnule George. Să nu ne mai pierdem vremea pe aici, ci să ne furişăm spre ţărm, poate că tot sunt prin apropiere camarazii noştri.

George găsi bună propunerea asta. Mai dădură târcoale odată lagărului, apoi dispărură pe poteca îngustă care trebuia să duca la fluviu. Fără să se gândească la vreo primejdie, mergeau cu grabă înainte şi după două ceasuri ajunseseră la ţărm. Dar nu văzură nici urma de camarazi.

Bancul de nisip nu era ocupat deocamdată de crocodili şi George păşi pe el ca şi privească de acolo în josul fluviului. De aici, putea vedea totul destul de bine, de oarece luna lumina ca luna lumina la fel ca ziua.

Petre rămăsese pe ţărm şi chibzuia ce-ar fi putut întreprinde fără ajutorul camarazilor. Deodată fu trezit din gândurile sale, de un zgomot. În tufiş se mişcase ceva şi când îşi trase revolverul şi se dădu cu câţiva paşi îndărăt, auzi spre marea-i bucurie, un glas cunoscut:

— E Petre Uriaşul, zău aşa!

Şi imediat auziră foşnete în tufiş şi camarazii săi se iviră deodată în faţa lui.

George se apropia şi el în graba şi-i saluta plin de bucurie. Acum lucrurile se schimbau căci şapte oameni bine înarmaţi puteau întreprinde ceva împotriva acestor sălbateci.

— Dar unde aţi fost atâta timp? întreba George. De sigur ca v-au căutat şi pe voi sălbaticii?

— Da, domnule George – răspunse unul din marinari – am fugit întâi cu bărcile, dar în timpul nopţii ne-am înapoiat şi acum doua ceasuri am debarcat iar pe mal.

— Minunat, făcu George. Ia să mâncăm acum omeneşte băieţi! Apoi ne vom furişa înapoi în tufiş şi la lumina zilei vom încerca să punem mana pe albul acela.

Marinarii primiră cu entuziasm. Dar interesându-se de soarta căpitanului lor şi aflând ca acesta nu se ivise în lagărul sălbaticilor, fura cuprinşi de teama să nu i se întâmplat ceva.

După un ceas porniră iar la drum. Ajunseră cu bine în lagăr, văzură pe sălbaticii zăcând în jurul focului stins acum, apoi se împrăştiară de jur-împrejurul luminişului, la distante egale, ca să aştepte ivirea zorilor.

În cele din urma se lumina de ziua. George începu să cerceteze cu amănunţime împrejurările lagărului. De aici mai pornea spre partea cealaltă numai o poteca pe care desigur o luase Kard cu însoţitorul lui ca să ajungă în golful Papua.

Altminteri pădurea era de nepătruns şi ei trebuiră să se hotărască să apuce tot pe poteca asta.

Străbătură o bucata buna fără să dea de vreun sălbatec. George mergea iar în frunte cu Petre, când deodată ajunseseră la o răscruce a potecii şi Uriaşul, cercetând cu luare-aminte terenul, fu de părere ca Farrow înaintase până aici cu oamenii săi, apoi pornise pe poteca alăturată.

Răsuflară cu toţii uşuraţi când acum văzură lămurit ca Farrow nu putuse veni în lagărul sălbaticilor pentru ca greşise drumul. Vrură să meargă mai departe şi George coti pe poteca alăturată, când Petre îl trase repede înapoi.

Tânărul îl privi mirat, dar uriaşul arata spre poteca lăturalnică şi zise:

— Am văzut pierind fulgerător în tufiş o umbra, domnule George, trebuie să fi fost un sălbatec care ne aşteaptă desigur pe noi, să înaintam toţi odată şi să tragem fără şovăiala daca ne ameninţa ceva.

— Nu cumva te-ai înşelat, Petre? întreba George.

— Am văzut lămurit cum te vad şi ma vezi. E pitit colo, la stânga în tufiş. Poate ca e şi pe acolo o poteca latura şi o fi anunţat şi pe ceilalţi despre ivirea noastră.

— Dar nici nu putem rămâne locului, Petre răspunse tânărul, nerăbdător. Dacă ştii cu hotărâre ca s-a pitit acolo atunci n-aveam de ce ne teme şi trebuie numai să fim cu băgare de seama când s-o ivi din tufiş.

— Nici nu mi-a trecut prin minte să stăm locului, domnule George, ci am vrut, doar să-ţi împărtăşesc descoperirea făcută. Te rog să nu porneşti singur mai departe, altminteri dăm iar de vreun bucluc.

George rase de îngrijorarea camaradului sau şi-i ceru să rămână alături de el. Dar abia puseră piciorul pe poteca aceea că se şi ivi un om dintre tufe şi alerga între ei. Braţele ridicate ale camarazilor se

lăsară iar în jos când îl zăriră pe individ şi Petre striga vesel?

— Tu eşti Kard? Dar de ce Dumnezeu te ascunzi de noi?

— Credeam ca sunt sălbatecii, răspunse timonierul. Îmi pare bine ca ai venit domnule George, căci trebuie să-ţi dau o veste trista: tatăl dumneavoastră cu oamenii săi au căzut în mâinile sălbaticilor. Pe doi i-a împuşcat, dar erau prea mulţi aşa ca ai noştri au fost învinşi. Şi francezul e acum acolo şi probabil el vrea să scoată o sumă mare de răscumpărare.

George se speria auzind vestea asta. Chibzui o clipă, apoi îl întrebă pe Kard cum izbutise să se libereze.

— A fost uşor de tot, domnule George, răspunse timonierul. Francezul a mers cu noi până pe poteca asta, unde mai dădu câteva porunci sălbatecului care urma să mă însoţească. Apoi se întoarse şi dispăru iar în pădure. Eu cu sălbatecul merserăm în tăcere mai departe; aşteptai câteva minute, apoi îi dădui o lovitura de box, care-l culcă la pământ, unde rămase în nesimţire, Domnul căpitan ne sfătuise să luăm multe funii cu noi şi cu una din ele îl legai pe sălbatec şi-i mai pusei şi un căluş în gură. Încercai apoi pe întuneric să mă înapoiez în lagăr, dar ajunsei acolo tocmai după ce aţi fugit dv., domnule George. Fui nevoit să mă retrag iar, deoarece sălbatecii cercetau şi poteca asta de aici. Stăm ascuns la încrucişarea asta de poteci şi am aşteptat. După câtva timp auzii pe cineva venind şi văzui cu spaimă că era francezul, care dispăru în grabă pe poteca asta lăturalnică. Fireşte că m-am luat după el şi după un ceas ajunsei la un al doilea lagăr de sălbateci, unde francezul fu întâmpinat cu bucurie de ei. Văzui pe urmă că sălbatecii luaseră prizonieri pe tatăl dv. cu oamenii lui şi asta m-a hotărât să mă întorc repede ca să vă înştiinţez, sau să aduc ajutoare de pe submarin.

— Atunci ştiu cel puţin că-l vom găsi cu siguranţă pe tata, zise George. Probabil că va trebui să ne folosim de granatele cu gaze şi chiar daca prizonierii vor adormi, încă n-ar fi nimic. N-avem încotro, mai bine ca tata să doarmă douăzeci şi patru de ceasuri, decât să rămână în mâinile canibalilor.

— Să nădăjduim că acum, în timpul zilei sălbaticii n-au pus nici un praznic, zise Petre – francezul le-o fi spus desigur – ca am fugit şi i-am făcut nevătămători pe ceilalţi; poate că vor porni, chiar, pe urmele noastre.

— La asta mă gândeam şi eu, Petre, dar acum nu mai avem timp de pierdut. Liberarea căpitanului Watson pare să fie mai grea decât ne închipuiam noi.

— Dar până deseară trebuie să terminăm totul – adăugă uriaşul – altminteri se trezesc ceilalţi sălbateci şi vom fi nevoiţi să luptăm pe două fronturi.

Tânărul tremura de manie. Trebuia să încerce totul ca să-i elibereze pe camarazi şi să dea de urma lui Tommy Watson.

Porni în fruntea micii sale trupe mai departe. Merseră aproape doua ceasuri fără să dea de vreun sălbatec.

Când ajunseră aproape de o cotitura a potecii, auziră deodată răcnete de furie şi imediat văzură venind de după cotitura o droaie de sălbateci alergând în sărituri mari. Aveau în mâini securi ciudate pe care le fluturau ameninţător înspre camarazi.

— Scoateţi granatele de mână, porunci George.

El însuşi luase una în mana şi o aruncase la picioarele primului sălbatec care-i ieşi înainte. Petre la rândul lui arunca alta care căzu şi exploda lângă cotitura care o făcea poteca.

Camarazii se dădură repede înapoi ca să nu fie şi ei ameţiţi de gaze. Sălbaticii se opriră brusc din fuga şi căzură la pământ. Cei din urma se prăbuşiră peste acestelalţi ameţiţi şi ei.

— Să speram ca ăştia au fost toţi din tabără, zise Petre, aşa ca ne rămâne s-aşteptăm doar jumătate de ceas ca să-i eliberam pe prizonieri.

— Mai sunt şi alţii în lagăr, zise Kard, care-l vizitase în timpul nopţii. Mă tem să nu le facă vreun rău prizonierilor ca să se răzbune. Francezul e doar cu ei.

Aştepta în tăcere. George privea mereu la ceas, pana în cele din urma trecu jumătate de ceas.

Porniră la drum şi după ce trecu de cotitura potecii unde zăceau leşinaţi sălbaticii, zăriră la oarecare distanta un luminiş şi Kard zise ca acolo era lagărul. George, urmat de Petre o lua la goana, având în mana stânga revolverul, iar în dreapta o granata cu gaze. Păşi cel dintâi în luminiş, dar fu tras imediat înapoi de Petre, care-l ajunse din urma. Patru săgeţi zburară deasupra capetelor lor, apoi imediat detuna o împuşcătură de revolver.

Nehotărât, tânărul se uita la Petre, dar când alte câteva săgeţi mai şuieră în aer, fu cuprins de furie. Cu o smucitura se desprinse de Petre şi dădu buzna în luminiş. Uriaşul se văzu nevoit să-l urmeze imediat, căci cu toată primejdia, nu-l putea lăsa singur pe tânărul sau stăpân. În partea de fund a luminişului stăteau cinci sălbateci care tocmai îşi încordau arcurile. Când George făcu o mişcare cu mana, ei lăsară jos arcurile şi săgeţile şi dispărură în pădure. Numai francezul mai stătea acolo şi vru să ridice revolverul, dar George fu mai repede ca el. Trase de doua ori, omul scoase o înjurătură, scapă arma din mana... Şi se făcu nevăzut în desiş.

Marinarii din urma alergară îndată într-acolo după alb, dar ei nu putură să intre atât de repede în pădure. Se mulţumiră să se aşeze la pândă ca să preîntâmpine alte atacuri. În vremea asta George cerceta colibele şi Petre auzi o exclamaţie de bucurie. Împrăştiaţi prin coliba se aflau camarazii, teferi şi nevătămaţi. Tânărul îl elibera pe tatăl sau şi lăsa în seama lui Petre să-i dezlege pe ceilalţi. Farrow îşi îmbrăţişă

fiul şi-i istorisi pe scurt cum fuseseră luaţi prizonieri.

— Dar căpitanul Watson nu e aici? întreba George.

— Pana acum nu l-am văzut, răspunse Farrow.

— Trebuie să-l urmărim pe francezul asta, tată, cu ciuda. În faţa noastră mai avem cinci sălbateci de care nu trebuie să ne temem. Desigur ca Francezul ştie unde se afla Watson.

— Aşa cred şi eu, George, dar va fi cu neputinţa să-l urmărim căci ştie el să se descurce pe aici mai bine decât mine. Noi vom fi nevoiţi să ne croim un drum, în vreme ce el cunoaşte toate locurile unde se poate strecura din tufiş. Lucrul cel mai bun ar fi să rămânem aici peste noapte şi apoi să-i luam la cercetări pe sălbaticii din celalalt lagăr care ne vor destăinui unde se afla căpitanul, daca îi vom ameninţa cu moartea.

— Asta ar însemna o prea mare pierdere de timp – răspunse George – şi apoi vom avea împotriva noastră toţi sălbaticii. Eu cu Petre îl voi urmări pe ticălosul acela şi cred că voi da de el. Ah ce s-o fi întâmplat? Îl văd pe Kard râzând ca un nebun.

Viteazul timonier se apropie de căpitanul sau şi-i vesti ca izbutise să mai prindă un sălbatec, pe care-l vor aduce camarazii săi. Se împotrivise vajnic, dar pumnii marinarilor i-au venit de hac.

Dinspre marginea luminişului veneau trei marinari târând după ei un sălbatec. Fu dus îndată în faţa căpitanului Farrow, care încerca să se înţeleagă cu el prin semne şi îl ceru să îi arate unde se află prizonierul alb, pe care voiau să îl mănânce.

La început sălbatecul nu pricepu, dar când Farrow îi puse revolverul în piept, păru să-nţeleagă. Prin semne arătă că albul cu pricina nu sosise încă şi că francezul îi făgăduise numai că-l va aduce, dacă totul se va sfârşi pe placul lui. De aceea şi ascultară toţi de sfatul lui toţi căci altminteri şi-ar fi pierdut „friptura”.

— Asta nu e cu putinţă – zise timonierul Classen – căci eu l-am văzut pe căpitanul meu când ne aflam în golful Papua.

Farrow îl întreba prin semne pe sălbatec şi afla ca francezul îl dusese în alta parte pe căpitanul Watson când se ivise submarinul. Trebuia să aibă o ascunzătoare în munţi.

— Să ne înapoiem cat mai repede, zise căpitanul care începu să priceapă cum stau lucrurile.

Daca ne grăbim ajungem la coasta mai repede decât francezul deoarece ne putem folosi de o potecă netedă, care nu prezintă nici o piedecă, pe când el trebuie să-şi croiască cu greu drumul. În golf se află bărcile sălbatecilor de care se va folosi de sigur, ca s-ajungă la ascunzătoarea lui. Sunt încredinţat că sălbatecul acesta ne-a spus adevărul.

Camarazii îmbucară ceva în grabă şi porniră la drum. George vroia să se folosească de bărci, deoarece pe apă puteau ajunge la coasta mai

repede ca prin pădure.

Porniră în fuga şi se despărţiră la răscrucea potecii. Farrow apuca drumul spre coasta, în vreme ce fiul lui apuca pe cel ce ducea la al doilea lagăr, ca s-ajungă la malul fluviului.

V.
UN PĂIANJEN OMENESC.

GEORGE CU OAMENII SAI AJUNSERĂ cu bine la bărci şi peste puţin timp se şi aflau pe apa. Vâsliră de zor şi pana să se înnopteze, străbătură jumătate din drum. La ivirea zorilor se aflau la gura fluviului şi vâsliră îndată spre limba de pământ.

Timonierul Plundow care luase comanda „Dox”-ului văzu venind bărcile camarazilor săi şi ieşi imediat la suprafaţă. Revederea dintre doctorul Bertram şi George fu cat se poate de călduroasă. Rănitul nu prea avusese friguri, în schimb întrebase mereu de fratele sau. Doctorul nu vroia încă să anunţe înapoierea camarazilor. Tânărul povesti repede ce întâmpinaseră în drum şi încheie cu speranţa ca va izbuti poate acum să pună mana pe francez.

— N-ar avea nici un rost, George – zise doctorul Bertram – sau crezi cumva ca omul acela îţi va spune unde l-a ascuns pe căpitanul Watson?

George recunoscu că doctorul are dreptate şi hotărî să-i urmeze sfatul, rămânând pe submarin până se va ivi şi tatăl său.

— E mai bine să nu ne arătam aici – adăugă doctorul – când va veni tatăl tău ne afundam iar şi ne aşezăm la pândă sub apa. Francezul se va folosi, de sigur, de o barca a sălbatecilor, ca s-ajungă la ascunzătoarea lui. Prin periscop îl putem supraveghea şi vom şti încotro o ia.

— Ideea e bună, doctore şi cred că şi tata o va încuviinţa.

După câteva minute „Dox”-ul se afla la patru metri adâncime, pe fundul golfului.

Pe la amiaza se ivi căpitanul Farrow cu oamenii săi. Rindow dădu îndată semnalul de ridicare la suprafaţa. În curând fură toţi pe bord şi George împărtăşi căpitanului planul doctorului. Farrow îl încuviinţa imediat.

Rindow lua iar comanda submarinului şi făcea cu schimbul cu George la periscop ca să ţie sub ochi malul.

După două ceasuri se ivi francezul pe ţărm şi cercetă cu atenţiune întinsul apei. Văzând ca totul e liniştit, dispăru pe limba de pământ, dar după câteva minute se ivi cu o piroga care o lasă în apa. Porni dea lungul coastei spre munţi. Rindow îl urmări încetişor cu submarinul.

Se apropiau tot mai mult de munţi şi după un drum de trei ceasuri francezul ajunsese la locul unde se dăduse atacul asupra „Helenei”. Rindow şi George trebuiau să fie acum cu mare băgare de seama, căci ticălosul putea coborî pe uscat din clipa în clipa. Căpitanul Farrow venise şi el în cabina de observaţie şi lua parte la urmărirea francezului.

Stânci înalte şi colţuroase se înălţau din apa; căpitanul socotea ca individul nu va putea să debarce acum, îl văzu vâslind spre ţărm… şi dispărând printre stânci.

— Acolo trebuie să fie o intrare îngusta, zise el primului ofiţer. Francezul tocmai a dispărut. Ne putem apropia fără grija de mal şi să ne ridicam la suprafaţă, căci acum ştiu unde să-l căutăm.

Rindow aruncă o privire prin periscop şi dădu comanda pentru sporirea vitezei. Ajunse curând la mal şi ieşi la suprafaţă.

După propunerea căpitanului se lăsă pe apă o barca de aluminium, în cere luară loc Farrow, Rindow, George şi Petre. Barca se-ndrepta spre locul unde dispăruse aceea a francezului şi când ajunseră, George, care stătea în faţa, zise:

— Tată, drept în faţa noastră e un canal îngust pe cere nu-l poţi recunoaşte din depărtare. E atât de strâmt încât abia putem trece printr-însul.

Era o crăpătură de stâncă, care se adâncea mult înlăuntrul muntelui. Fără să şovăie, căpitanul îndrumă barca într-acolo. Merseră tot înainte şi ajunseseră aproape de capăt când George care îşi îndreptase ochii în sus, exclama:

— Petre, repede înainte, altfel suntem pierduţi! Ticălosul vrea să ne bombardeze cu bolovani… ne-a descoperit!

Uriaşul vâsli din răsputeri de câteva ori. Dar îndată se şi auzi un plescăit puternic în apa, îndărătul bărcii: un bloc enorm fusese rostogolit de sus. Toţi traseră îndată revolverele şi aşteptară să se ivească iar ticălosul.

Dar acesta nu se mai arata. George începu să se îndoiască ca ar fi fost adevărat francezul sau altcineva.

— Trebuie să se mai aţie cineva pe aici, zise Farrow – altminteri prizonierul ar muri de foame. Presupun ca francezul nici n-o fi ajuns încă sus, căci a intrat în canal cu puţin înaintea noastră.

— Se poate, domnule căpitan, răspunse Rindow. Acolo se sfârşeşte canalul… Acum îl vom vedea cu siguranţă pe francez.

Barca intra tocmai într-un cazan de stanca, în fundul căruia era un platou, pe care se afla piroga. Fără să stea pe gânduri, Farrow porni într-acolo şi George sări cel dintâi pe platou. Privind cu băgare de seama în juru-i, el apuca la stânga şi în curând dispăru din faţa celorlalţi.

Când Petre văzu asta fu cuprins de o teama nelămurită. Priponi

repede barca de stanca şi sări şi el jos. O lua înaintea căpitanului şi a lui Rindow şi dispăru de asemeni pe după cea mai apropiata stâncă.

Striga în gura mare numele iubitului sau stăpân, dar nu primi nici un răspuns. La capătul platoului văzu doar o poteca îngusta, urcând, îşi zise ca George nu se putuse sui încă pe ea. Ramase pe loc şi aşteptă sosirea căpitanului.

Cercetară încăodată platoul, dar nicăieri nu găsiră vreo crăpătura sau vreo peştera cât de mică.

— Atunci să ştiţi ca numai în apa ar putea să fi căzut, îşi dădu cu părerea Rindow. Când văzu însă chipul speriat al căpitanului, adaugă:

— Nu, nu, asta nu se poate căci ar fi trebuit să vedem tulburându-se apa.

— E drept ca aşa s-a şi întâmplat, domnule căpitan, zise Petre – dar nu ca şi cum s-ar fi luptat cineva să iasă la suprafaţă. S-ar părea ca ar fi căzut ceva la fund care nu s-a mai mişcat în apa.

— Staţi, mi-a venit o idee! exclama deodată Rindow. Petre, ia-ţi lampa de buzunar, leag-o cu o funie şi las-o în adâncime în locul unde ai văzut apa tulburându-se.

Uriaşul făcu întocmai. Apa era adâncă de cel mult trei metri şi cei de sus puteau vedea lămurit fundul. Cât despre George, nici urma. Dar când Farrow vru să reînceapă cercetările, Rindow îl opri spunându-i:

— Ştiu unde se afla fiul d-tale, d-le căpitan. În stânca asta se găseşte desigur o peşteră subpământeană a cărei intrare se afla aici, sub apa. Ca s-ajungem la George trebuie să ne afundăm şi să străbatem iute un tunel. Nu se poate să fie altfel. Am văzut bine intrarea tunelului, când Petre a lăsat lampa în apa. La început căpitanul nici n-a vrut să creadă, văzând însă că Uriaşul se şi pregăteşte să intre în apă, îi strânse mâna şi zise.

— Petre, dacă mi-l aduci pe fiul meu, îţi voi fi recunoscător toată viaţa.

Uriaşul zâmbi pe sub mustaţa, sări repede în apă, se afunda şi se trezi în faţa tunelului. Era lung numai de un metru şi credinciosul camarad îl străbătu îndată, ieşind pe partea cealaltă. Când se ivi la suprafaţă, însă, o împuşcătură detuna înaintea lui şi glonţul plescăi în apă lângă el. Uriaşul vru să se afunde iar, când văzu în semiobscuritatea peşterii ivindu-se o a doua făptura, care dădu un brânci celei dintâi. Aceasta căzu în apă, aproape de tot de Petre. Uriaşul o înhaţă imediat şi o împinse în jos.

— Petre, e francezul, nu-l cruţa deloc, căci a vrut să mă ţie aici prizonier şi să mă dea apoi hrană sălbatecilor. M-a smuls de pe platou şi m-a târât repede prin tunel.

Petre îl afundă pe ticălos, dar acesta se împotrivea din răsputeri, astfel că Uriaşul se văzu silit să-l ameţească cu un pumn. Deoarece apa în peşteră era adâncă doar de vreun metru, Petre putu să-l ridice în

sus pe leşinat, dându-l în primire lui George, care-l legă imediat. Apoi, se săltă şi el pe platforma care ocolea de jur-împrejur peştera.

În fundul acesteia cei doi camarazi găsiră un culcuş, merinde şi muniţii. Dar de căpitanul Watson nici urmă.

— Să ieşim de aici, domnule George, căci domnul căpitan o fi îngrijorat. Pe francez – acest „păianjen” omenesc – îl lăsam aici. De fugit nu poate fugi, ci doar să cadă în apă când s-o mişca.

Cei doi camarazi părăsiri peştera prin tunel şi în curând fură alături de căpitan a cărui bucurie era de nedescris. Partea grea a întreprinderii venea însă abia acum: trebuia să urce pe munte şi să pună mâna pe tovarăşul francezului, care desigur că-l păzea acolo pe căpitanul Watson. De data asta porni Petre în frunte, urmat de căpitan, George şi Rindow.

Poteca urca tot mai sus şi deodată detuna o împuşcătură, iar glonţul trecu la un deget numai de capul Uriaşului. Aproape în aceeaşi clipa acesta trase revolverul şi păşi liniştit mai departe. Atunci se ivi în faţa lui o făptura, îndreptând o armă asupra lui. Petre fu însă mai iute de mana, ridică revolverul, glonţul porni şi individul căzu din înălţime, plescăind în apa de picioarele lor.

— L-am lovit în cap, zise Uriaşul nepăsător.

Tot urcând poteca şi ajungând la partea care dădea înspre mare, văzură deodată în faţa lor o peştera încăpătoare. Petre intra repede intr-unsa şi peste câteva clipe aduse afară un om legat de mâini şi de picioare şi cu un calus în gura. Era căpitanul Tommy Watson.

Fu dezlegat repede şi răsufla uşurat când Farrow îi spuse ca îl caută de mult timp. Apoi îi povesti ca se întâmplase.

— Nu credeam să mai ies de aici, zise căpitanul Watson. Francezul ala e un ticălos care merita de o mie de ori moartea. Ar trebui tras pe roata.

— E prizonierul nostru domnule căpitan. Îl poţi lua ca să-l predai autorităţilor, răspunse Farrow.

Porniră încet înapoi pe poteca, Watson fiind sprijinit de Petre. Când ajunseseră la platou, căpitanul Farrow făcu un semn Uriaşului să-l aducă pe prizonier. Dar când intra în peştera văzu cu spaima ca Francezul dispăruse… zăcea pe fundul apei aşa legat cum fusese. Se înecase. Uriaşul se înapoie şi povesti ce se întâmplase în peştera.

— A avut o moarte prea uşoară domnilor, spuse căpitanul Watson. Nici nu ştiţi prin ce am trecut eu şi alţii ca mine înainte de a fi daţi pe mana sălbaticilor. Ajunseră cu bine la submarin unde fura întâmpinaţi cu bucurie. După câteva minute numai, minunatul „Dox” se puse în mişcare, îndreptându-se spre strâmtoarea Torres. Mare fu bucuria celor doi fraţi când se revăzură; nu mai ştiau cum să mulţumească lui Farrow pentru ajutorul dat.

Submarinul ajunse pe coastele Australiei şi deoarece rana lui Jack

Watson nu era atât de grava cum părea la început, căpitanul Farrow debarcă pe cei doi fraţi în apropierea unui oraş mare. Despărţire fu cât se poate de călduroasă şi camarazi de pe „Dox” se puteau mândri cu încă o faptă bună, pe lângă atâtea altele.

Observații

[←1]

Luntre lunguiaţă făcută dintr-un trunchi scobit.

Aventurile submarinului Dox 075

Hans Warren

I.
DUŞMAN SAU PRIETEN?

— DE DATA ASTA şi-au pus de gând sa ne prindă cu orice chip, domnule căpitan, zise Rindow. Văd înaintea noastră trei distrugătoare şi la orizont se mai iveşte o trâmbă de fum. Englezii trebuie să fi primit informaţii hotărâte că ne aflam aici în Marea Bandei.

— Nu mă tem de cele trei distrugătoare – răspunse Farrow – ne-am strecurat noi până acum printre forţe mai mari.

— Dar nu sunt numai cele trei distrugătoare care au pornit vânătoarea împotriva noastră, domnule căpitan. Ai văzut doar şi d-ta în drum vasele de război şi care par să ne caute. Daca le ocolim pe toate, e o flotă în toată puterea cuvântului.

— Care e însă atât de răsfirată încât nu trebuie s-o luăm în seamă. Să tragem înăuntru periscopul şi să luăm direcţia spre nord şi atunci distrugătoarele vor trece pe dinaintea noastre.

Rindow mai aruncă o privire cercetătoare asupra apei, apoi dădu prin porta-voce comanda de adâncire. Vroia să se afunde până la treizeci de metri, unde s-ar afla în deplină siguranţă.

Căpitanul se înapoie în cabina lui ca să-şi termine însemnările cu care fusese ocupat pana ce Rindow îl chemase. Dar nu trecu decât un sfert de ceas, ca George veni şi-l rugă sa urce imediat în turn.

— Stăm prost, tată – zise tânărul – căci se pare că englezii au chiar şi trei submarine. Rindow susţine că ar fi văzut periscoapele lor.

— Asta ar fi cât se poate de rău, George. Nu ne-ar rămâne decât să căutăm imediat o insulă şi să ne ascundem acolo până trece primejdia. Cu trei submarine nu ne putem încerca puterile.

Ajunseră în turn şi căpitanul privi îndată prin periscop, apoi în aceeaşi clipă dădu comanda de afundare mai adânc şi pentru tragerea înăuntru a periscopului.

La depărtare de o sută de metri recunoscuse periscoapele a două submarine care lăsau o dâră pe apa liniştită.

— Unde ne aflam acum? îl întrebă pe Rindow.

— La vreo treizeci de kilometri de insulele Moluce, domnule căpitan. Putem ajunge la ele într-un ceas şi jumătate. Nu pot înainta repede pe aici, deoarece sunt multe stânci care nu-s însemnate pe hărţile marine. Cel mai bun lucru ar fi ca George şi Petre să meargă în cabina de observaţie ca să controleze mersul.

Căpitanul încuviinţă. George dispăru repede din turn şi găsindu-l pe Uriaş, se duseră împreună în cabina de observaţie.

„Dox”-ul se afundase iar la treizeci de metri adâncime. Minunatul submarin spintecă apa cu viteză potrivită, apropiindu-se de insulele Moluce.

George privea prin geamurile groase de cristal.

Deşi lumina cam lăsă de dorit în apă, putea totuşi să recunoască lămurit orice obiect. Prin porta-voce el stătea în legătură cu cei ce conduceau submarinul şi care executau imediat comenzile pe care le dădea George, în interesul siguranţei mersului.

După o jumătate de ceas de călătorie sub apă, se ivi deodată, de o parte a submarinului un corp lung, întunecat, care părea că stă pe o stâncă marină. George dădu imediat comanda de stopare. Elicea uriaşă se învârti înapoi şi vasul se opri aproape brusc, alături de corpul cu pricina, în care tânărul recunoscu îndată un… submarin, care se împotmolise aici. Ei vesti imediat pe tatăl său de ceea ce descoperise.

Căpitanul şi Rindow veniră fără zăbavă în cabina de observaţie şi amândoi priviră la submarinul duşman. Părea că se aflǎ de curând aici şi făcea impresia că e foarte nou.

— E un englez – zise Rindow – poate că s-a împotmolit şi aşteaptă ajutor.

— Ah, atunci e lesne să ne închipuim cum stau lucrurile, dragă Rindow. Englezii nu ne caută pe noi, ci submarinul lor. Se vede că nu le-a mai putut da de veste. Păcat că nu e pe fundul mării, ca să putem cerceta dacă nu s-or mai fi aflând supravieţuitori într-unsul.

— Asta o putem face şi aşa, tata, fără fie nevoie să coborâm. Ne apropiem cu „Dox”-ul de submarin, ne ducem în cămăruţa blindata şi deschidem uşa. Prin ciocănituri ne vom putea înţelege cu echipajul.

— Ideea e bună, domnule căpitan – zise Rindow. Probabil ca englezii nici nu ştiu încă unde se aflu vasul lor.

— Le vom da noi de veste mai târziu – răspunse Farrow. Acum să facem aşa cum a propus George.

Tânărul şi Petre se grăbiră să-şi îmbrace costumele de scafandri. Nu trecu mult şi cei doi camarazi intrară în cămăruţa, care se umplu cu apa imediat. Peste câteva minute tânărul deschise uşa din afara şi văzu celalalt submarin la doi metri depărtare. Aşteptă apoi pana ce vasul lor se apropie cu totul de cel englez în aşa fel că-l putu atinge cu mana.

Începu să lovească cu ciocanul în peretele blindat al submarinului străin şi după câteva clipe auzi răspunsul. Încercă atunci să se înţeleagă cu oamenii de acolo prin semnale de alfabet Morse şi următoarea convorbire avu loc între ei:

— Alo, trăiţi cu toţii? întrebă George.

— Da, trebuie însă să ne veniţi repede în ajutor, căci aerul a devenit foarte rău şi rar. De trei zile stăm aici.

— Vă vom ajuta îndată, n-aveţi grijă. Peste o jumătate de ceas veţi avea aer de ajuns.

— Grăbiţi-vă, tocmai au leşinat încă doi oameni de-ai noştri. Cine a venit să ne salveze?

— Căpitanul Farrow, pe care l-aţi căutat cu atâta înverşunare, răspunse George, cu mândrie. Dar nu vă purtam nici un fel de duşmănie şi vă vom veni în ajutor îndată.

George închise la loc uşa de afară şi aşteptă până se goli apa din cămăruţă. Ajungând înapoi în submarin şi scoţându-şi casca, strigă cu bucurie tatălui sau:

— Trăiesc cu toţii, tată, dar au foarte puţin aer. Hagen trebuie să facă îndată o gaura în peretele din afara al submarinului străin, cu să putem trece un tub de aluminium şi să-l alimentăm cu aer. E însă nevoie să ne grăbim.

— Ţi-ai şi făcut planul, George, râse căpitanul. A, uite-l şi pe Hagen! Va trebui să îmbrace al treilea costum de scafandru şi să se puie îndată pe lucru, împreună cu noi.

Inginerul îşi făcu repede „toaleta”, după care puse să se aducă în cămăruţa blindată aparatul de sudat, care lucra sub apă. Tubul fu şi el tras imediat.

După un sfert de ceas totul era pregătit şi Farrow puse să se umple iar cu apă cămăruţa; prin geamurile groase urmărea cum înainta lucrul.

Prin semnale Morse, Hagen dădu dispoziţiunile de trebuinţă şi se apucă îndată de treabă. În câteva minute făcuse o gaură mică în peretele de otel al celuilalt submarin şi vârî tubul de aluminiu care se potrivea întocmai. După ce astupa bine gaura de jur împrejur, dădu un semnal căpitanului Farrow.

Electromotoarele începură să funcţioneze şi pompele împinseră rezerve de aer în celălalt submarin. După un sfert de ceas întrebă prin tubul de aer – care servea acum de porta-voce – dacă ajutorul venise la timp.

— Vă mulţumim din suflet, domnule căpitan, aici e chiar comandantul submarinului, se auzi răspunsul. — Numele meu e Vilbert şi mă bucur că-ţi pot exprima personal mulţumirile mele. Mă voi grăbi să aduc la cunoştinţa guvernului meu frumoasa d-tale faptă.

— Mă bucur şi eu că te-am putut ajuta, domnule comandant, răspunse Farrow. Voi mai pompa aer, ca să aveţi pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore. Camarazii dv. vă caută pe sus şi-i voi vesti imediat că vă aflaţi aici. Nădăjduiesc că vasul va putea fi scos la suprafaţă. Dacă s-ar întâmpla să nu vă poată veni în ajutor camarazii dv., atunci mă înapoiez după patruzeci şi opt de ore şi vă scot eu afară.

— Dar cum vrei să faci asta, domnule căpitan Farrow? întreba, mirat, comandantul.

— E secretul meu, pe care nu ţi-l pot trăda, din motive lesne de înţeles.

— Îţi mulţumesc încă odată, domnule căpitan. M-aş bucura din

suflet să-ţi pot vorbi personal şi să-ţi strâng mâna.

— Asta va fi cam greu, domnule comandant, dar… poate că ne mai vedem cândva. Rămâi cu bine şi în patruzeci şi opt de ore mă voi încredinţa dacă eşti salvat, altminteri te scot eu afară.

Pompele de aer începură din nou să lucreze de zor. Căpitanul pompă cât mai mult aer, apoi se sfătui cu Rindow, doctorul Bertram, George şi Brun cum ar putea da de veste englezilor, ca să găsească şi ei locul unde zăcea submarinul scufundat.

— E de ajuns să punem aici o baliza, domnule căpitan – zise Rindow – şi atunci englezii vor şti unde se află vasul.

— Şi dacă vor găsi baliza peste cine ştie cate zile, ce te faci? Asta înseamnă că tot noi va trebui să-i scoatem afară pe bieţii oameni.

— Tată, ne putem ridica la suprafaţă fără grijă, e vorba doar de vieţi omeneşti nici, zise George, că doar Englezii nu i-or lua prizonieri pe salvatorii camarazilor lor, ce dracu'!

— La asta m-am gândit şi eu, domnule George, dar dacă o vor face-o, totuşi?

— Atunci procedam fără cruţare faţă de ei şi lansam o torpilă.

Propunerea fu primită şi după ce Hagen trase înapoi tubul de aer şi astupă gaura din celălalt submarin, căpitanul Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţă. George urma să deschidă capacul şi să dea semnale cu un steguleţ alb, ca să nu fie atacaţi din primul moment. Căpitanul avea de gând să se pună apoi în legătură cu englezii.

Tânărul stătea dedesubtul capacului şi aştepta momentul când submarinul va fi ieşit cu totul la suprafaţă. În cele din urmă acesta atinse oglinda apei şi după câteva clipe George se afla pe punte. Dar nu se folosi încă de steguleţul alb, căci cât cuprindeai cu privirea nu se zărea nici un vas duşman.

— Acum când îi căutăm nu se arată, zise căpitanul, necăjit.

— Trebuie să ne facem observaşi – propuse Rindow. Cel mai nimerit lucru ar fi să transmitem o radiogramă şi atunci nu vor întârzia să vie. Voi pune să se întindă antena.

Farrow încuviinţă. Nu trecu mult şi porni în spaţiu vestea că submarinul „Dox" dăduse peste vasul englez scufundat şi aştepta ajutoare. Indica exact locul nenorocirii.

După câteva minute sosiră răspunsurile. Vreo cinci distrugătoare şi trei vase mari de război porneau la drum imediat şi căpitanul Farrow era rugat să nu părăsească locul cu pricina, pentru ca cei închişi în submarinul scufundat să poată căpăta îndată ajutor.

După două ceasuri sosiră vasele. Cu ele veniseră şi cele trei submarine şi deodată căpitanul Farrow se trezi împresurat de vase engleze.

Câteva vase de război lansară imediat pe apă bărci, care se îndreptară spre „Dox", care stătea nemişcat. Pe punte se aflau

căpitanul. Rindow, George, doctorul Bertram, Brun şi Petre. Bărcile care veneau erau ocupate de ofiţeri şi comandanţi şi peste puţin timp se opriră toate lângă submarin. Puntea acestuia fu înţesată, în curând, de uniforme englezeşti.

Un ofiţer superior se apropia de Farrow şi-l salută milităreşte.

— Mă bucur, domnule căpitan Farrow – zise el – că i-aţi găsit pe camarazii noştri; numele meu e Bildiur, comandantul vasului de război „Nelson". Să n-aveţi teamă că vom întreprinde ceva împotriva dv. Şi cuvântul meu e valabil pentru toţi câţi suntem aici.

Farrow mulţumi politicos şi răspunse că nici nu se aşteptase altfel, altminteri n-ar fi rămas în locul acesta, apoi se făcură prezentările şi Farrow povesti cum izbutise să dea primele ajutoare celor din submarinul scufundat. Trecu sub tăcere însa existenţa instalaţiei secrete de scafandru.

Vasele de război aduseseră cu ele tot ce era de trebuinţă pentru ridicarea la suprafaţă a submarinului şi imediat se lăsară afund câţiva scafandri. Farrow nu vru s-aştepte rezultatul şi se despărţi de ofiţerii englezi.

— Din păcate suntem siliţi de guvernele noastre să continuăm urmărirea împotriva dvs., domnule căpitan Farrow – zise comandantul Bildiur – dar aveţi acum timp douăzeci şi patru de ore să vă puneţi la adăpost. După trecerea acestui timp, vom fi nevoiţi, cu părere de rău, să ne luăm iar după dv. În numele întregului popor englez, însă, vă exprim cele mai călduroase mulţumiri şi nădăjduiesc să ne putem întâlni cândva camaradereşte, în alte împrejurări.

După un ceas de drum se ivi pământ în fata „Dox"-ului.. Farrow luă direcţia într-acolo şi vru să intre într-un golf ascuns, unde să ancoreze şi să aştepte până ce englezii se vor fi îndepărtat cu submarinul scos la suprafaţă. Apoi avea de gând să pornească spre Formosa.

— E insula Amboina, domnule căpitan – zise Rindow, când se apropiară de uscat – acolo suntem netulburaţi, deoarece insula se află sub stăpânirea olandeză.

— Face parte din grupul Moluscelor, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Aici în Pacific se află şi un golf mare şi adânc cu portul şi oraşul Amboina, care desparte insula în două jumătăţi. Cea mai mare, la Nord, se numeşte Hitu, cealaltă, mai mică, la Sud, poartă numele de Leitimor Pe aceasta din urmă locuitorii trăiesc în sătuleţe cocoţate pe munţi, în timp ce pe Hitu ei locuiesc pe coasta. De aceea propun să ne îndreptăm spre Leitimor, al cărei ţărm e mai puţin populat.

Căpitanul Farrow încuviinţă şi dădu lui Rindow comanda. Mergând de-a lungul marginei peninsulei sudice, ei căutară un golf ascuns, pe care nu întârziară să-l găsească. Era înconjurat de o pădure densă şi munţi înalţi şi deoarece dinspre apă nu exista decât o intrare îngustă, locul de ancorare era cu adevărat minunat.

— Dar putem fi închişi aici, zise Rindow.

— Nimeni nu ne va căuta aici, răspunse Farrow. Aşteptăm în locul ăsta până vom afla dacă englezii au scos la suprafaţă submarinul scufundat şi ca să nu ne plictisim în vremea asta, vom da o raită prin insulă, poate găsim ceva care să te intereseze pe d-ta, doctore.

— La asta m-am gândit şi eu, căpitane. Îi voi ruga pe George să mă însoţească. – De asemeni şi pe Petre.

— Dar să nu lipseşti mult timp, dragă doctore, căci se apropie noaptea. Cu deosebire vezi de nu-l lăsa singur pe George!

II.
O REVEDERE NEAŞTEPTATA.

FIREŞTE CA GEORGE se declară îndată gata să-l însoţească pe doctor. Îi vesti repede pe Petre şi după câteva minute părăsiră submarinul şi dispărură în pădure.

Doctorul Bertram ştia că locuitorii se aţineau mai mult prin munţi şi vroia să viziteze unul din satele de pe acolo. În drum privi cu mult interes la lumea insectelor şi nici nu observă că George şi Petre porniseră înainte fără să se sinchisească de el.

Doctorul se oprise din nou în faţa unui copăcel şi privea la un gândac de un soi deosebit pe care nu-l avea încă în colecţia sa. Scoase repede o sticluţă cu gâtul larg, care conţinea un lichid tare şi, cu multă atenţiune, introduse gândacul înăuntru. Mândru de isprava lui îşi ridică trupul şi, pregătindu-se de drum, văzu înaintea sa un om, o corcitură, care se holbă la dânsul.

O clipă doar ţinu uimirea acestuia, apoi întrebă în limba băştinaşilor, pe care şi doctorul o pricepea:

— Cum ai ajuns aici, străinule? Acesta e pământul meu, pe care nici un om n-are voie să-l calce fără îngăduinţa mea.

— Nu ştiam asta – răspunse doctorul – am venit aici de curând şi am pornit să facem o mică plimbare. Dar cine eşti tu că ne opreşti să încălcăm ţinutul acesta, eşti cumva regele din Amboina?

— Sunt Jack din Amboina şi în curând voi fi rege aici, astfel că te poftesc să părăseşti imediat ţinutul.

— Care va să zică nu-mi îngădui să studiez gândacii ţării tale, Jack? întrebă, în glumă, doctorul. Ţi-aş dărui ceva frumos în schimb.

— N-am nevoie de daruri, vreau numai să te supui îndată poruncii mele.

— Dar şi camarazii mei sunt aici; au pornit înainte şi de sigur că m-aşteaptă. Trebuie să mă duc la ei şi să le spun porunca ta. Vii şi tu?

Corcitura făcu cu mâna un gest doctorului s-o ia înainte, dar acesta nu se supuse, ci zise, râzând:

— Un rege nu trebuie să meargă în spatele cuiva, ci se cuvine s-o ia

înainte. Aşa dar, fă aşa, Jack!

Dar şi corcitura era bănuitor, astfel că în cele din urmă căzură la învoială să meargă alături şi în tot cursul drumului se priviră pe furiş unul pe altul.

— Te-aş fi putut ucide – zise Jack din Amboina – când te lăsaseşi în genunchi lângă copăcel şi erai cu spatele la mine.

— N-ai făcut-o însă şi mă mir de ce vrei să mă opreşti să calc pământul acesta. Vroiam să te vizitez încă în cursul zilei de azi şi să-ţi aduc daruri.

— Eu nu primesc nici un fel de dar, răspunse încăodată corcitura. Vreau să părăseşti ţara, pentru că acum n-am ce face cu străinii aici. Mai târziu, când voi fi rege mă vei putea vizita – acum însă trebuie să pleci, căci oamenii mei vor ucide pe toţi străinii.

— Şi cum vrei s-ajungi rege? întrebă doctorul.

— Eu sunt Jack din Amboina – răspunse cu mândrie omul – şi oamenii mei mă vor înălţa la rangul de rege. Voi conduce cu singur ţara mea şi voi da porunci.

Doctorul făcu mult haz pe socoteala acestui om şi mai află că el e un urmaş al coloniştilor portughezi şi olandezi de odinioară, care de pe atunci încă îşi dădeau aere de stăpâni.

Bertram încercă în zadar să dea de urma lui George şi Petre. Îi strigă în câteva rânduri, dar fără nici un folos, ceea ce-l făcu pe Jack să spuie:

— Or fi căzut în mâinile oamenilor mei, care îşi au lagărul în apropiere. Ne-am şi înţeles cu locuitorii, care ne privesc ca stăpâni. Hai să mergem în lagăr, poate îi găsim acolo pe tovarăşii tăi.

Cuprins de teamă pentru soarta lui George, doctorul Bertram porni repede alături de viitorul „rege” şi după un ceas ajunseră la lagărul din pădure. Jack din Amboina fu primit cu bucurie şi înainte ca doctorul să-şi dea seamă de ceva, fu împresurat de o mulţime de oameni, înhăţat şi legat de trunchiul unui copac. La oarecare depărtare îi văzu pe George şi Petre, care fuseseră legaţi şi ei.

Jack din Amboina protestă cu tărie împotriva tratamentului la care era supus însoţitorul său, dar doctorul văzu îndată că dânsul nu era încă regele, căci băştinaşii se împotriviră cu hotărâre şi refuzară să-i libereze pe prizonieri. Erau acolo băştinaşi şi corcituri, precum şi câţiva Chinezi.

În cele din urmă Jack veni la doctor şi zise ca şi cum ar fi vrut să se scuze:

— Eu n-am vrut să te iau prizonier şi am încercat totul să te lase liber, dar tovarăşii mei nu vor. Şi-au pus în gând să vă ţie aici ca ostateci şi să vă ucidă îndată ce guvernul olandez va întreprinde ceva împotriva noastră.

— Dar eu credeam că eşti rege? zise doctorul.

— Nu sunt încă, din păcate, dar îmi voi impune totuşi voinţa. După ce se va înnopta voi veni şi vă voi elibera.

— Dar şi pe camarazii mei, Jack, altminteri îi liberez eu singur. Mi-aţi luat armele, pe care vreau neapărat să le redobândesc.

— Ţi le voi aduce la noapte, dar nu ştiu dacă-i voi putea elibera pe camarazii d-tale.

Doctorul Bertram băgase de seamă că Jack devenise foarte politicos şi încetase să-l tutuiască.

Noaptea se lăsă surprinzător de repede. Doctorul îi observa cu atenţiune pe oamenii din jurul focului. Deodată simţi cum cineva îi cerceta uşurel mâinile legate la spate, în jurul copacului, Se şi credea salvat, dar atingerea încetă brusc.

— Vom veni mai târziu sa te eliberăm, auzi pe cineva şoptindu-i în ureche şi recunoscu îndată glasul lui Kard.

Apoi se făcu iar tăcere în jurul lui. Îşi îndreptă privirea spre George şi Petre şi cât p-aci să izbucnească într-un strigăt de triumf, văzându-i pe aceştia dispărând deodată de lângă copaci. Niciunul din cei adunaţi în jurul focului nu băgă de seamă imediat dispariţia, astfel că cei doi camarazi avură prilejul să se ascundă în desişul pădurii.

Deodată, însă, oamenii din jurul focului izbucniră în strigăte. Observaseră dispariţia prizonierilor şi ridicându-se de la locurile lor alergară în pădure ca să pună mâna pe fugari.

Plecaseră cu toţii, numai Jack şi încă doi oameni mai rămaseră lângă foc. Pe neaşteptate se iviră dinspre partea cealaltă a lagărului George şi Petre, se furişară prin spatele celor trei bărbaţi şi dispărură într-o colibă din apropiere. După câteva clipe ieşiră afară, ţinând armele în mâini, făcură un semn doctorului, apoi pieriră iar în pădure.

Zadarnic aşteptă însă Bertram să vie să-l libereze şi pe el; probabil că vroiau să se pună întâi ei la adăpost, căci unul după altul se înapoiau acum în lagăr ceilalţi oameni, care fură primiţi cu imputări de bărbaţii din jurul focului. Numai Jack tăcea privind întristat spre doctorul Bertram.

Deodată, acesta din urmă văzu un om ridicându-se de lângă foc şi venind spre el. Cercetă mai întâi legăturile prizonierului şi găsindu-le în ordine, se aşeză jos pe pământ la vreo trei paşi de copac şi nu slăbea din ochi pe ostatec.

Dar doctorul simţi deodată că cineva îi pipăia iar legăturile la spate. Încetul cu încetul acestea slăbiră şi-n cele din urmă îi fură luate cu totul. Ar fi putut s-o rupă de fugă acum, se hotărî însă s-aştepte un moment mai prielnic. Şi acesta sosi când paznicul începu să moţăie, fapt de care Bertram se folosi ca să se facă nevăzut. Dar omul se trezi din nou şi văzând ca prizonierul dispăruse, scoase un ţipăt răsunător, alarmând tot lagărul.

George îl liberase într-adevăr pe doctorul Bertram şi trase după

sine prin pădurea cufundată în beznă. Nu porniră însă îndărăt pe poteca pe care veniseră, ci se ascunseră într-o tufă deasă, în care aşteptau mai de mult Petre şi Kard.

Nu trecu mult şi cei alarmaţi sosiră în goană, alergând în jos spre golfuleţ, fără să arunce măcar o privire spre tufiş.

Camarazii aşteptară cu încordare înapoierea urmăritorilor. Kard le povesti în vremea asta ca Farrow devenise îngrijorat de întârzierea doctorului şi a însoţitorilor săi şi atunci cu Kard luase hotărârea să-i caute pe camarazi, pe care izbuti să-i găsească şi să-i elibereze.

George strânse mâna, în tăcere, viteazului timonier. Apoi mai aşteptară un ceas până auziră că băştinaşii se înapoiază. Aceştia păreau dezamăgiţi.

După ce trecură de tufă, George mai lăsă să se scurgă câteva minute, pe urmă dădu semnalul de plecare. Cu multă băgare de seamă porniră la drum şi ajunseră cu bine în golf.

Rămaseră însă încremeniţi, nevăzând nici o urmă de submarin. Să fi fost descoperit „Dox"-ul şi căpitanul să fi părăsit în grabă adăpostul?

Stăteau nehotărâţi pe ţărm, neştiind ce să facă, Tresăriră speriaţi când se ivi deodată o făptură în faţa lor, dar răsuflară uşuraţi recunoscându-l pe Jack din Amboina.

— M-am luat după voi, dar n-am de gând să vă fac prizonieri, zise corcitura. Nici unul din oamenii mei nu ştie unde mă aflu acum. Am văzut vasul cu care aţi venit şi v-aş ruga să mă luaţi şi pe mine, căci nu mai pot rămâne mult timp împreună cu oamenii aceştia.

— Dar parcă spuneai că vrei să devii regele Amboinei? râse doctorul Bertram. S-a irosit visul?

— A fost o înşelătorie, cu care am vrut să-mi dau aere fată de dv., domnilor. Nu vreau să am nimic de-a face cu oamenii ăia, care n-au altă grijă decât să jefuiască. Vreţi să-mi îndepliniţi dorinţa, luându-mă cu dv.?

— Pentru asta ai trebui să vorbeşti mai întâi cu tatăl meu, răspunse George. Numai el poate hotărî. Încotro vrei să te duci?

— Aş dori să mă duc la o insuliţă care ascunde o taină. Băştinaşii vroiau într-un rând să-mi smulgă cu de-a sila această taină, dar eu n-am spus nimic.

— Atunci trebuie s-aşteptăm aici până se înapoiază submarinul – zise George. Nici noi nu ştim încotro s-a dus.

— S-a lăsat la fund când au venit oamenii mei, am văzut eu bine, răspunse corcitura. Cunosc eu vasele astea care pot merge sub apă.

— Atunci trebuie să mai fie pe aici, zise George. Voi da un semnal, căci sunt sigur că ei cercetează ţărmul cu periscopul.

Scoase repede lampa de buzunar şi dădu semnalul convenit. După câteva minute văzură ivindu-se într-adevăr trupul de oţel al „Dox"-ului şi imediat apărură pe punte căpitanul şi Rindow, întrebând cine e

pe ţărm. Era atât de întuneric sub copaci încât cei trei nu puteau fi văzuţi.

George povesti tatălui său despre Jack din Amboina, împărtăşindu-i rugămintea acestuia. Când Farrow auzi că străinul avea o taină pe o insuliţă, primi să-l ia pe bord.

Noaptea trecu în linişte. Când se ridicară la suprafaţa a doua zi primiră veşti prin T. F. F. despre submarinul scufundat. Acesta fusese scos atât cât oamenii dintr-unsul să poată fi salvaţi. Accidentul era datorit unei pompe, care nu putuse fi înlocuită sub apă, nefiind pe bord piese de schimb. Englezii telegrafiau că reparaţia va fi făcută în curând, astfel că submarinul va fi în măsură să pornească singur.

— Atunci nu mai avem ce căuta aici, zise Rindow. Să ne vedem de drum!

— Ba nu, dragul meu – răspunse căpitanul – mai rămânem până se vor fi îndepărtat englezii. Îndată ce vom fi zăriţi, începe vânătoarea împotriva noastră. Mâine dimineaţă pornim. Jack va veni în cabina mea, căci vreau să aflu cum stau lucrurile cu el.

George se făcu nevăzut şi după câtva timp se înapoie cu doctorul şi cu Jack. Nu mult după aceasta se iviră în cabină şi Rindow cu Petre.

— Haide, Jack, povesteşte-mi ce căutai pe insula asta şi cine eşti de fapt, zise căpitanul. Ca să-ţi ajutăm, trebuie să ştim cu cine avem de a face.

— Mă numesc Jack din Amboina, domnule căpitan – răspunse el – prietenii mei îmi făcură propunerea să devin rege pe insula aceasta, dar din păcate am aflat prea târziu ce anume vroiau de la mine oamenii aceştia, pe care îi numeam prieteni. De la tatăl meu, care a murit acum doi ani, am aflat ceva despre care n-am vorbit încă cu nimeni. Dar prietenii mei aflaseră totuşi că ştiam ceva şi ţineau neapărat să-mi smulgă taina. De aceea îmi propuseră să mă facă regele acestei insule; totul n-a fost însă decât înşelătorie, după cum am văzut în noaptea asta. Bandiţii nu urmăreau decât să-i jefuiască pe băştinaşi şi să ceară preţ de răscumpărare pentru ei. I-am părăsit în taină şi m-am luat după fiul dv., care izbutise să fugă. L-am rugat să mă ia cu dânsul şi să mă lase pe o anumită insulă.

— Şi ce fel de insulă e asta?

— Nu e prea departe, domnule căpitan. Pe lângă insulele Banda. E mică şi – după cât se pare – nelocuită. O cunosc numai după descriere, am şi un plan la mine, pe care vi-l voi preda mâine, după ce vom porni la drum. Poate că după el vei izbuti să găsiţi insula.

— Bine. Jack, asta e cu putinţă. Ia spune-ne acum ce-a fost cu tatăl d-tale!

— Părintele meu fusese colonist pe insula asta, dar n-a putut face nici o scofală, deoarece au fost câţiva ani de secetă. Nu mi-a lăsat nici o moştenire, astfel ca rămas cu totul lipsit de mijloace.

— Dar despre strămoşii d-tale ai aflat ceva?

Jack păru încurcat şi tăcu. Deodată, însă, ridică repede capul şi zise:

— Vă voi povesti şi asta mâine, când vom fi în drum; din diferite motive n-aş dori s-o spun aici.

— Am înţeles. Mâine dimineaţă în zori pornim la drum şi în cursul zilei vom ajunge cu siguranţă la insula cu pricina.

Privirea lui Jack se lumină. Mulţumi călduros căpitanului şi când părăsi cabina, doctorul Bertram zise:

— Pun rămăşag că strămoşii lui au fost… piraţi şi că pe insula aceea se află ascuns ceva ce Jack ar dori să găsească neapărat.

— Aşa mi-am spus şi eu, dragă doctore, răspunse căpitanul. Dar ce e, Brun, s-a întâmplat ceva?

Secundul intrase în cabină şi raportă că prinseseră tocmai o radiogramă în care se spunea că submarinul fusese scos la suprafaţă şi îşi putea urma drumul singur.

— Atunci vom avea linişte mâine când vom porni iar spre sud, zise Farrow. Ziua de azi s-o hotărâm odihnei şi să nu mergem pe uscat. O baie însă n-are ce să ne strice. Dimpotrivă.

Banditii nu se arătară pe ţărm, astfel că ziua şi noaptea trecură în linişte. Când răsări soarele a doua zi, căpitanul înălţă periscopul, ca să cerceteze suprafaţa apei. Nu descoperi nimic suspect şi vru tocmai să dea comanda pentru ridicare, când zări aproape de tot de „Dox”-ul său, la doi metri numai, ivindu-se din apă un alt periscop. Farrow se sperie atât de tare încât uită să tragă înăuntru pe al său. Se trădase, aşa dar şi acum va cădea în mâinile duşmanilor.

La strigătul său de alarmă dădură buzna aproape toţi în turn şi aflară vestea grozavă. În nici un caz nu puteau părăsi acum golful sub apă, deoarece celălalt submarin se afla tocmai în faţa lor şi închidea ieşirea.

— Să ne ridicăm la suprafaţă şi să încercăm s-ajungem la o înţelegere, zise căpitanul în cele din urmă.

Era singurul lucru ce-l au de făcut, de altfel. De aceea Farrow scoase vasul la suprafaţă şi George deschise capacul, sărind pe punte, unde fu urmat de tatăl său de ceilalţi.

Periscopul duşman era încă acolo şi Farrow dădu un semnal invitând submarinul străin să iasă şi el la suprafaţă. Acesta se supuse şi când capacul turnului fu deschis, se ivi pe punte, un ofiţer englez, care salută zâmbind.

— Mi s-a împlinit dorinţa – zise apoi comandantul submarinului englez – pot exprima personal mulţumirile mele salvatorului nostru. Numele meu este Vilbert, domnule căpitan Farrow şi vasul pe care l-aţi găsit sub apă e al meu.

Cei din echipajul „Dox”-ului rămaseră înmărmuriţi o clipă, apoi

Farrow răspunse zâmbind:

— Ne temeam că am căzut în mâinile duşmanilor noştri, domnule comandant, dar acum nu cred că am avea să ne temem de ceva din partea dv.

— Fireşte că nu, domnilor; cum aţi putea crede că există în lumea asta oameni atât de nerecunoscători? Aţi fost doar salvatorul nostru dintr-o primejdie grozavă. Îmi daţi voie să vă invit cu camarazii dv. pe bordul meu, ca să vă pot strânge mâna?

Căpitanul primi şi dat fiind că cele două vase se aflau alături, nu le fu greu camarazilor să treacă pe submarinul englez. Comandantul acestuia ţinu mult timp mâna lui Farrow într-a sa, apoi strânse şi mâinile celorlalţi, mulţumindu-le călduros.

În sala de mâncare a ofiţerilor fu servită masa şi vorbiră despre întâmplările de pe apă şi de sub apă.

Marinarii celor două vase se împrietenirâ şi ei, făcându-şi daruri unii altora şi petrecură clipe de adevărată camaraderie.

— Dacă va fi să te mai întâlnesc odată în drum, domnule căpitan – zise comandantul englez, atunci nu trebuie să te temi de mine, ci să ne alăturăm vasele, ca să luăm masa împreună.

— Dar cum te voi putea recunoaşte, domnule comandant? Întrebă Farrow.

— Aşa e, ai dreptate. Voi vopsi o dungă albă pe turnul meu şi astfel vei şti cine e.

Masa trecu într-o atmosferă de veselie şi abia după trei ceasuri se despărţiră, fiecare pornind în drumul lui.

Farrow se duse în cabina sa şi-l trimise pe George să-l aducă pe Jack. Când acesta sosi, îi zise:

— Jack, acum dă-mi, te rog, desenul pe care l-ai primit de la tatăl d-tale.

Corcitura îl şi avea în mână şi-l puse pe masă în faţa lui Farrow.

— Insula ar fi însemnată aici cu roşu, domnule căpitan, zise el. Dedesubt e o descriere după ce anume poate fi recunoscută.

Toţi se aplecară asupra hârtiei şi căpitanul citi cu glas tare ce scria acolo:

„Insula nu e uşor de găsit. Pe dânsa se ridică o stâncă înaltă şi ascuţită care are în partea de sus o gaură rotundă. În golful insulei stau trei palmieri unul lângă altul şi de acolo duce o potecă îngustă spre stâncă, aceasta fiind singura ridicătură de pe insulă. Lucrul căutat se găseşte însă abia după ce te-ai urcat pe stâncă şi ai privit prin ferestruica rotundă".

— După descrierea asta va fi lesne să găsim insula — zise căpitanul – dacă se află într-adevăr între insulele Banda.

— Nu e între ele, ci ceva mai de o parte; zise Jack. Şi acum vă voi spune şi ce se găseşte acolo.

„Străbunicul meu a fost marinar şi nicidecum pirat, după cum credeaţi poate. Într-o bună zi a descoperit insuliţa şi a fost nevoit să debarce acolo. Cu ani în urmă probabil c-au locuit pe insulă piraţi, căci străbunul meu a văzut o peşteră plină cu tot soiul de mărfuri. Fireşte că le luă cu sine şi într-un carnet găsi însemnări în care se spunea că pe insulă ar mai fi o comoară mare. Zadarnic o căută el şi tot degeaba fură şi cercetările bunicului şi tatălui meu."

— Atunci să ştii că n-au privit prin „fereastră", zise căpitanul. Acolo o fi ascunsă taina, cu siguranţă.

— O voi face eu în schimb, domnule Farrow şi poate să am mai mult noroc ca strămoşii mei.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

LA ORA PATRU DUPĂ AMIAZA Rindow zări insulele Banda şi încetini mersul submarinului. După indicaţiile de pe plan, insula trebuia să se afle imediat la stânga acestui grup, astfel că Farrow lua direcţia într-acolo. Stătea el însuşi în turn şi cerceta cu privirea insulele din faţa sa.

„Dox"-ul lăsă la dreapta insulele Banda şi se-ndreaptă spre unele mai mici, care păreau să fie nelocuite. După un ceas ajunseră la ele şi le înconjurară. Dar nu văzură nici o ridicătură, astfel că porniră iar spre sud. Merseră în felul acesta până se înnoptă şi în cele din urmă căpitanul intră într-un golfuleţ, unde avea de gând să petreacă noaptea.

Când se întunecă şi toţi se aflau la masa, santinela de pe punte raportă deodată că se vede lumină de foc pe insulă. Deoarece aceasta avea prea puţină vegetaţie, fiind alcătuită mai mult din stânci pleşuve, toţi se mirară că ar putea trăi aici vreun om.

— Trebuie să mergem într-acolo şi să vedem cu cine avem de a face, zise căpitanul.

Îşi alese cinci marinari – printre care Petre şi Kard – şi părăsi submarinul împreună cu Rindow şi George. Zăriră lămurit raza focului care lumina cam dinspre mijlocul insulei. Nu exista pădure pe acolo, dar căţăratul pe stâncă le dădu de furcă. Se apropiară totuşi repede de foc şi în cele din urmă văzură o vâlcea în care ardea focul. Un om stătea lângă el şi mânca liniştit.

— Cine-o fi ăsta? întrebă căpitanul, în şoaptă. E îmbrăcat ca un locuitor al preriilor americane şi vad că e bine înarmat.

— Ar fi mai bine, tată, să mă duc singur la el şi să-l iau puţin la rost, zise George. De sigur că-mi va povesti mai mult decât ar face-o dacă am veni cu toţii.

Căpitanul ramase pe gânduri câteva clipe, apoi se uita întrebător la

Rindow. Văzând ca acesta încuviinţează din cap, dădu permisiunea cerută de fiul său.

George porni repede, bucurându-se de această nouă aventură. Ocoli repede vâlceaua, vrând să se furişeze pe nesimţite, ca să-l ia prin surprindere pe străin.

Acesta stătea tot lângă foc. Sfârşise de mâncat şi acum privea pe toate părţile un obiect. George se întinse la pământ şi se târî încetişor înainte. Acum putu recunoaşte obiectul: era un medalion pe care omul îl ţinea deschis în mână şi-l privea cu interes. Omul fiind absorbit de treaba asta, lui George nu-i fu greu să se apropie de tot şi când se ridică brusc în picioare, celălalt se-ntoarse speriat şi îndreptă asupra tânărului pistolul pe care-l trăsese repede de la brâu.

— Stai pe loc, tinere! strigă el. Ce vrei aici la mine şi de unde vii?

— Am fost zvârlit aici cu barca mea de salvare, răspunse George, apropiindu-se şi mai mult de foc. Vroiam să văd numai cine stă lângă focul acesta pe care l-am zărit de pe ţărm. Mă bucur din inimă că am dat de d-ta.

— Aşa şi de aia te furişezi ca o pisică, ai?

— Doar nu ştiam pe cine voi găsi. Putea fi şi un sălbatec, care m-ar fi ucis imediat.

— Aşează-te colea şi povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat!

George se supuse. Străinul continuă să-l privească bănuitor, dar în cele din urmă se mai linişti.

— Corabia noastră cu pânze a naufragiat azi după-amiază pe un recif – povesti tânărul – şi s-a scufundat cât ai clipi din ochi. Am fost nevoit să sar în apă, deoarece bărcile de salvare n-au mai putut fi desprinse. Timp de două ceasuri am înotat neîncetat şi în cele din urmă zărind o barcă de salvare, goală, am sărit într-unsa şi am vâslit cât mă ţineau puterile. Acum vreun ceas am zărit pământ, dar tocmai atunci s-a înnoptat. Am avut însă noroc şi ajungând la insula asta, am zărit o raza de foc; atunci m-am hotărât să mă furişez încoace ca să vad dacă nu găsesc pe cineva care sa mă ajute. Asta-i totul.

— Dar ia spune, tinere, ce-ţi trebuie ţie, simplu marinar, două pistoale şi un pumnal? N-am auzit încă pân-acum ca un căpitan de vas să îngăduie asta.

George se prefăcu încurcat şi şovăi cu răspunsul. Străinul râse ironic şi zise:

— N-ai nevoie să-mi povesteşti, tinere, ştiu eu ce vas a fost ăla pe care lucrai tu. Nu e aşa că făceaţi şi puţintică piraterie?

George se prefăcu speriat, dar nu răspunse nici acum. Străinul îl bătu atunci pe umăr şi zise, râzând:

— Nu-ţi fie teamă, tinere, eu nu-s de la poliţie. Aş avea nevoie de tine şi dacă vrei să rămâi aici, spune-o. Va trebui, însă, să mă asculţi orbeşte.

De data asta George se prefăcu voios. Avea ochii strălucitori când bătu palma cu străinul şi-i făgădui să rămâie la el.

— Aş vrea însă să mai dau o fugă până la ţărm şi să văd ce e cu barca mea – zise dânsul. N-am priponit-o şi mă tem că vântul o va mâna în larg.

— Bine, tinere, du-te, dar vezi să nu zăboveşti prea mult.

George se făcu nevăzut. Când privi îndărăt peste câteva clipe, nu-l mai văzu, pe străin la foc. Desigur că se luase după el. Şi George care vroia să-l vestească pe tatăl său că avea de gând să rămâie o zi la străinul acela, ca să vadă cu ce se îndeletnicea! De aceea se ascunse îndărătul unui bloc de stâncă şi numai după ce-l văzu pe străin trecând pe acolo şi iscodind cu privirea în toate părţile, se hotărî să pornească mai departe.

Dar abia se ridică de jos, că văzu ivindu-se o făptură de după altă stâncă. O clipă rămase ca împietrit apoi izbucni în râs fi zise:

— Ah, Petre, bine ai făcut că ai venit. Tocmai vroiam să vin la voi să văi dau de veste ce şi cum. Rămân o zi pe insulă şi te rog să spui tatei să pornească mai departe spre insula căutată de Jack. Trebuie să aflu ce învârteşte străinul ăsta pe aici; mi-a propus să rămân la el.

Uriaşul vru să se împotrivească, ceru apoi lui George să-l lase şi pe dânsul să se dea drept naufragiat ca să poată fi împreună, dar tânărul nu se învoi.

În cele din urmă Petre se dădu bătut şi plecă.

George făcu atunci un mic ocol şi alergă spre ţărm, unde începu să privească cercetător în toate părţile, prefăcându-se că nu găseşte barca pe care o căuta. Mormăi câteva înjurături şi în cele din urmă porni înapoi pe poteca ce ducea la foc. Văzu însă de departe că străinul nu se afla încă acolo. Când ajunse, privi mirat în jurul său şi deodată se ivi omul în faţa sa, privindu-l zâmbitor.

— Ei, tinere, nu e aşa că n-ai găsit barca? întrebă el. Dar nu face nimic, căci vii cu mine. M-am dus şi eu la barca mea, să văd dacă totul e în regulă. Cum te cheamă?

— George, domnule. Şi pe d-ta cum să te numesc?

— John Ratter, mai mult n-ai nevoie sa ştii. Ţi-o fi foame, nu? Uite aici mâncare, mănâncă atât cât pofteşti!

În vreme ce tânărul mânca, Ratter scoase la iveală câteva hârtii pe care le privi cu băgare de seamă. Se sinchisi prea puţin de musafirul său şi era atât de adâncit, încât tresări speriat când George zise:

— Se va stinge focul, domnule Ratter; să mai aduc vreascuri?

— Nu e nevoie, tinere, căci mergem la barca mea cu motor, unde putem dormi mai comod ca aici. Ia spune mai bine, cunoşti tu ţinuturile pe aici, că doar veţi fi colindat mult?

— De colindat nici vorbă că am colindat, domnule Ratter, dar depinde ce anume căutaţi?

— Caut o insulă care trebuie să fie prin ţinutul acesta. Cică are o stâncă ascuţită, cu o gaură rotundă în vârf. Ai văzut vreodată insula asta?

George rămase înmărmurit. Asta era doar insula pe care o căuta Jack din Amboina. Oare Ratter să fi auzit şi el despre comoară şi o fi având şi el schiţa cu pricina?

— Insula asta n-am văzut-o încă, domnule Ratter, răspunse dânsul, în cele din urmă. Poate că nu i-am dat atenţie când am trecut pe lângă ea. Dac-o fi prin ţinutul acesta, apoi o găsim noi, fără doar şi poate. Dar ce vrei să cauţi acolo?

— Eşti cam curios, tinere, dar pot să-ţi spun, căci urmează doar să mă ajuţi. Am aici câteva însemnări, în care se spune că pe insula aceea… s-ar fi aflând un vapor vechi de piraţi, pe care aş dori scos la suprafaţă. Te pricepi la citirea hărţilor?

— Fireşte, domnule Ratter. Ca marinar nici nu s-ar putea să nu mă pricep.

Străinul îi întinse harta şi George recunoscu îndată că era întocmai ca aceea pe care o avea Jack din Amboina, numai că asta era copiată.

— Insula trebuie să fie pe aproape, domnule Ratter şi o vom găsi noi cu siguranţă.

După ce mai statură puţin de vorbă merseră la barca străinului. În partea din faţă a acesteia era o cabină încăpătoare, care slujea de dormitor. Se culcară pe câte o canapea şi adormiră.

George se trezi abia când Ratter îl scutură cu putere:

— Scoală, tinere, avem de făcut drum lung. Poate găsim încă azi insula cu pricina.

George ajută la pregătirea mesei. Îi dădu în gând atunci că tatăl său va veni să-l ia de acolo la noapte, după cum îi trimisese vorbă cu Petre. Dar dacă pleca acum cu Ratter, atunci căpitanul îl va aştepta zadarnic şi în vremea asta celălalt va fi putut găsi insula.

După ce mâncară, Ratter zise tânărului:

— Acum să pornim la drum, barca mea cu motor aleargă repede. Tu vei îngriji de motor, în vreme ce eu voi sta la cârmă.

Asta îi convenea lui George. Dacă va zări submarinul lor, va face în aşa fel încât motorul să se defecteze şi barca să se împotmolească.

Micul vas porni ca o săgeată în larg, luând direcţia spre sud. George era încredinţat că misterioasa insulă se va ivi în curând, dar habar n-avea ce va face atunci. Cel mai bun lucru era să fure hârtiile „stăpânului” său. Dar cum să aducă la îndeplinire treaba asta, câtă vreme Ratter le purta în haină?

Întâmplarea îi veni în ajutor, însă. Spre amiază zăriră o insuliţă şi hotărâră să facă acolo un scurt popas, ca să îmbuce ceva. Ancorară într-un golfuleţ şi în vreme ce George aprindea maşina de spirt ca să încălzească conservele, Ratter îşi scoase haina şi o aşeză în apropierea

tânărului.

După masa piratul căută ceva în cabină şi George se folosi de clipa asta ca să-şi însuşească portofoliul. Îi vârî repede în buzunarul pantalonului său, fără ca celălalt să fi observat ceva.

Insula era atât de împădurită încât atât George cât şi Ratter nu observară că vreo câţiva sălbateci se furişară până la ţărm. Ca din pământ se mai iviră şi alţii din toate părţile şi înainte ca vreunul din cei doi să poată scoate pistolul, sălbatecii tăbărâră asupra lor şi-i legară fedeleş.

În convoi triumfal străbătură apoi desişul, îndreptându-se spre lagărul sălbatecilor, unde prizonierii fură trântiţi la pământ. Cu puţin înainte de a fi înhăţat, Ratter îşi îmbrăcase haina şi deoarece mâinile îi fură legate în faţă, simţi deodată că-i lipsea portofoliul.

— Toată întreprinderea mea nu mai are nici un rost acum, se tângui el. M-am şi crezut la ţintă, dar sălbatecii aceştia m-au făcut să pierd totul.

— Crezi că ne vor ucide? întrebă George.

— Dar de ce alta să ne fi luat prizonieri, tinere? Ah, de-ai şti cine sunt eu, poate că m-ai compătimi!

— Dar de ce ţi-ai dat un nume de împrumut? urmă George.

— Numele n-are importanţă. Că doar noi spune cuiva cine sunt! Adevăratul meu nume e Jack din Amboina.

— Ce, … ceee? Jack din Amboina? strigă George. — Asta nu e cu putinţă, domnule.

— De ce n-ar fi cu putinţă, tinere? întreba celalalt, mirat.

— Asta zău n-a pricep, domnule. Îmi dai cuvântul d-tale de cinste că eşti într-adevăr Jack din Amboina?

— Fireşte; dac-aş mai avea actele aş putea-o dovedi. Dar ia spune, de ce pui la îndoială spusele mele?

— Pentru că… Cunosc pe un… Jack din Amboina, care caută şi el insula aceea, ca să ridice comoara.

— Nu se poate! strigă noul Jack. Cum arată omul acela care se dă drept eu?

— E o corcitură; l-am întâlnit acum două zile pe insula Amboina, unde vroia să… devie rege.

— Ah, ştiu acum cine e. Ticălosul de Tobi, care mi-a furat taina. El a fost servitorul meu pe Amboina, unde am locuit ani de zile şi unde au stat şi strămoşii mei. De aici mi se trage şi numele.

— La fel ne-a povestit şi celălalt Jack, pe care-l numeşti Tobi. Probabil că ne-a înşelat.

— Te tot aud vorbind la plural, tinere. Ce înseamnează asta?

— Văd că trebuie să-ţi spun adevărul. Află, deci, că tatăl meu se numeşte Farrow şi eu sunt fiul său, George. Eram în drum cu submarinul nostru şi ne-am oprit într-un golf de pe coasta de sud a

Amboinei. Eu împreună cu doi camarazi am fost atacaţi, dar am izbutit să ne eliberăm şi atunci l-am cunoscut pe aşa-zisul Jack, Care ne-a rugat să-l ducem la insula cu pricina, unde avea de ridicat o comoară. El se afla acum pe bordul submarinului tatălui meu.

George urmă să povestească ce s-a petrecut în urmă şi când sfârşi, noul Jack zise:

— Care va să zică d-ta eşti într-adevăr George Farrow, fiul mult căutatului căpitan Farrow?

— Da şi nădăjduiesc că nu-mi vei lua în nume de rău comedia pe care am jucat-o. Acum totul se va întoarce în bine pentru d-ta şi va trebui să găsim insula în orice caz.

— Nu prea înţeleg. Vorbeşti ca şi cum n-am avea să ne temem de nimic aici. Afară de asta mi-a dispărut portofoliul în care aveam hârtiile.

— L-am găsit eu, domnule şi l-am ridicat de jos când am fost atacaţi. N-am mai avut timp să ţi-l înapoiez; îl am la mine.

— Slavă Domnului, atunci totul se mai poate întoarce în bine.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar sălbatecii se sculară în picioare şi se aşezară în faţa prizonierilor. Un individ înalt vorbi, gesticulând celorlalţi şi deodată toţi începură să ţopăie. George şi Jack fura ridicaţi şi legaţi de doi copaci, apoi sălbatecii îşi luară cuţitele şi suliţele şi se aşezară înaintea celor doi.

IV.
FALŞUL JACK.

PRIZONIERII ERAU ATÂT DE STRÂNS legaţi încât abia se puteau mişca. Omul înalt înainta iar şi roti ameninţător cuţitul, zvârlindu-l apoi cu putere. Dar George, căruia îi era hărăzită lovitura, văzu cuţitul trecând la un centimetru deasupra capului său, apoi mai observă că sălbatecul îşi schimonosi chipul într-un rânjet. Probabil că-i făcea plăcere să-şi chinuiască prizonierul în felul acesta.

Mai repetă jocul de câteva ori, dar când văzu că George nici nu tresare, se apropia de copacul de care era legat Jack şi reîncepu acolo comedia. Acesta înţelese însă ce urmărea sălbatecul, aşa că rămase şi el liniştit.

În cele din urmă sălbatecul renunţă la joacă şi dădu o poruncă scurtă şi imediat se proţăpiră în faţa prizonierilor alţi patru sălbateci, ridicând suliţele. Scoţând răcnete zvârliră armele spre captivi, dar nu nimeriră: suliţele se înfipseră în copacii dindărătul acestora.

De patru ori repetară jocul, apoi căpetenia mai dădu o poruncă, în urma căreia alţii se postară în faţa copacilor şi zvârliră cuţitele lor spre George şi Jack. Nici acestea nu nimeriră, însă trecură atât de aproape de urechile prizonierilor, încât aceştia se crezură pierduţi. Dar

tot nu tresăriră, ceea ce stârni mare admiraţie în rândurile sălbatecilor.

Când interveni o mică pauză, Jack îi şopti lui George:

— Aş vrea să ştiu ce urmăresc indivizii aceştia.

— Poate că într-adevăr nu vor să pe rănească – poate că au anumite gânduri cu noi. A! Uite că încep iarăşi – acum cred că vine ceea ce e mai principal.

Căpetenia ceruse să i se dea o măciucă mare pe care o roti ameninţător, apoi îi dădu drumul… Şuierând trecu la un centimetru deasupra capului lui George şi se izbi de un copac care se afla la vreo doi metri mai departe. Tânărul, care se cam speria de data aceasta, încercă totuşi să râdă, ceea ce stârni veselie la sălbateci.

Acelaşi joc se repetă cu Jack. Nici el nu se clinti şi râse de asemeni când măciuca se izbi de copac.

Amândoi erau curioşi să vadă ce va urma acum. Căpetenia ceru un cuţit şi păşi spre ei. Reîncepu vechiul joc cu cuţitul, dar de data asta părea că-şi ia rolul în serios, încât George crezu că i-a sunat ceasul din urmă.

Căpetenia ţopăia în jurul copacului, scoţând ţipete ciudate, în vreme ce zvârliră cuţitele unul după altul.

Deodată George simţi că legăturile îi slăbesc. Probabil că sălbatecul făcuse o greşeală şi nimerise funia, tăind-o.

Tânărul rămase liniştit pentru ca duşmanii să nu bage de seamă. În cele din urmă căpetenia se îndreptă spre Jack şi după ce se juca şi cu el câtva timp, îşi luă seama şi înapoindu-se la războinicii săi, se aşeză lângă foc; ceilalţi îi urmară pilda.

George îl privi cu înţeles pe Jack şi-i şopti:

— Dacă vom avea acum linişte câtva timp, nădăjduiesc să mă pot libera, căci sălbatecul mi-a tăiat legăturile, din nebăgare de seamă. Nu cumva ştii unde sunt armele noastre? Trebuie să le avem imediat ce vom dispărea de lângă copaci.

— Am văzut bine când căpetenia le-a dus în coliba aceea mică. Să dea Dumnezeu s-avem noroc.

George încercă să-şi elibereze mâinile, profitând de faptul că sălbatecii discutau de zor între ei. În câteva clipe duse treaba la bun sfârşit. Greutatea mare erau legăturile de la picioare, dar după câtva timp izbuti să se scape şi de ele. Mai rămase câteva clipe la copac, observându-i pe sălbateci, apoi făcu o săritură şi zbură ca o săgeată prin luminiş, spre colibă, în care se făcu nevăzut, înainte ca duşmanii să-şi poată da scama ce se petrecuse. Când se dezmeticiră, săriră cu toţii în picioare şi dădură buzna spre colibă. Unii îşi luară suliţele şi le zvârliră în pereţii acesteia.

George găsi imediat armele. Le vârî repede în brâu, apoi luă şi pistoalele lui Jack. Ţinând câte unul în fiecare mână, vru să iasă afară,

dat suliţele zburară atunci prin pereţi şi erau cât pe-aci să-l nimerească. Nu mai era nici o clipa de pierdut. Scoase repede cuţitul şi-şi croi drum prin spatele colibei.

O zbughi grabnic în pădure şi se piti îndărătul unui copac. Sălbatecii nu observaseră fuga lui din colibă, deoarece aceasta era aproape lipită de cei dintâi copaci ai codrului.

George avu atunci o idee bună: se retrase şi mai mult în pădure şi sub ocrotirea copacilor făcu ocolul lagărului, îndreptându-se spre locul unde era legat Jack. Nimeni nu se preocupa de al doilea prizonier, astfel că fu uşor pentru George să-l elibereze pe tovarăşul său. Îi vârî repede în mână pistoalele şi după ce se pitiră amândoi în spatele trunchiului, traseră două gloanţe, ca să sperie pe sălbateci.

Efectul fu surprinzător. În primele clipe sălbatecii rămaseră ca împietriţi. George mai slobozi atunci un glonţ şi urmarea fu că măciuca pe care căpetenia o ţinea în mână zbură cât colo. Dar în loc ca sălbatecii s-o ia la fugă în pădure şi să se pregătească de apărare, ei zvârliră armele, se lăsară în genunchi şi ridicară braţele, ca şi cum ar îi vrut să dea de înţeles că se predau.

George strigă atunci pe căpetenie şi constată cu uimire că acesta cunoştea câteva boabe englezeşte, îl imploră pe George să nu mai „pocnească”, spunând că-l vor recunoaşte cu toţii drept stăpân şi nu vor mai întreprinde nimic împotriva lui.

— Bărbaţi foarte viteji sunt – o rupse el pe englezeşte – bărbaţi trebuie ajute sărmanii sălbateci, s-alunge duh rău de pe inima lor, noi vrem locuim acolo ca mai înainte.

George şi Jack se apropiaseră cu băgare de seamă de sălbateci, dar se încredinţară îndată că acestora părea să le fie o frica grozavă de dânşii. În cele din urmă se putură mişca în voie în lagăr şi aflată de la căpetenie ce fel de insulă era aceea unde sălăşluia un „duh rău”.

Înainte vreme sălbatecii locuiseră pe o insulă vecină, foarte rodnică, dar fuseseră alungaţi de cineva. Cine era acest cineva nu ştiau sălbatecii, îl botezaseră însă „duh rău” şi „dihania”. Rugară pe George şi Jack să meargă la insula cu pricina şi să ucidă duhul, căci ei erau oameni foarte viteji.

Cei doi tovarăşi fură nevoiţi să se aşeze şi ei lângă foc şi aflară ce avuseseră de gând sălbatecii cu „jocurile războinice”. Vroiau să-i pună la încercare pe prizonieri dacă erau viteji şi fără frică, ca să poată alunga apoi duhul rău.

Căpetenia, căruia nu-i mai tăcea gura acum, povestea grozăvii despre insula vecină şi-i duse pe cei doi „viteji” la ţărm, de unde putea fi văzută. Jack merse la barca lui de unde se înapoia cu ocheanul şi când privi printr-unsul, izbucni agitat:

— Domnule Farrow, e chiar insula pe care o caut eu, dar sunt oameni acolo. Probabil tatăl d-tale cu ai săi.

George îi luă repede ocheanul din mână şi după ce se uită cu băgare de seamă i-l dădu înapoi spunând:

— Nu e tatăl meu, ci nişte străini, care probabil caută şi ei comoara. Am văzut lămurit un om căţărându-se spre stâncă, dar n-a izbutit s-ajungă sus, căci aceasta pare să fie prea dreaptă. S-aşteptăm până s-o întuneca şi atunci pornim într-acolo. Tata va veni şi el în cele din urmă, dacă nu mă va găsi pe cealaltă insulă.

Jack încuviinţă. Cei doi îşi omorârâ vremea stând de vorbă cu sălbatecii şi când se înseră, se urcară în barcă şi porniră la drum.

Peste câtva timp ajunseră cu bine la insulă şi, căutară un loc potrivit unde să-şi ascundă barca. După ce făcură treaba asta, o luară de-a lungul ţărmului, ocolind insula care avea un diametru de vreo trei kilometri. Dădură de o potecă ce părea să ducă în lăuntrul ei, dar golful cu cei trei palmieri nu-l zăriră încă.

Cu pistoalele în mână porniră pe potecă şi în cele din urmă ajunseră într-un luminiş mic. Aici se ridica stânca în al cărei creştet se afla „ferestruica” rotundă.

— Să încercăm acum s-ajungem în golful cu cei trei palmieri – propuse George – poate e ancorat acolo vasul cu care au venit oamenii pe care i-am văzut prin ochean. Ei, ce fu asta? Se-ntrerupse el, speriat. Ai văzut şi d-ta făptura aceea înaltă care a dispărut fulgerător colo printre copaci?

— Da, domnule Farrow, am văzut-o şi eu. Ce să fi fost? Pentru un om era prea mare.

— Poate că era „dihania” de care pomeneau sălbatecii. Mai ştii!

George rămase pe gânduri câteva clipe, apoi hotărî:

— Să mergem la golf! Am presimţirea că vom da acolo peste tatăl meu. Cred că acolo în faţa noastră, începe poteca ce duce la golf.

Ocoliră luminişul, ajunseră cu bine la potecă şi păşiră pe ea. Fără nici un incident ajunseră la golf şi George era cât pe aci să scoată un strigăt de bucurie văzând că tocmai în clipa aceea intra „Dox”-ul lor. Căpitanul stătea în turn, alături de Rindow, care cu ocheanu-i de noapte cerceta ţărmul.

— Rămâi d-ta în tufiş, domnule Jack – zise George repede. Voi povesti tatălui meu totul şi-l voi da de gol pe fostul dumitale servitor.

Jack găsi bună propunerea şi dispăru printre copaci, în vreme ce George merse înainte pe ţărm şi dădu semnale spre submarin.

După câteva minute era pe bord şi fu copleşit de întrebări, la care nu mai prididi să răspundă. Se duse apoi cu tatăl său în cabină şi-i povesti în amănunţime ce descoperise. La început. Căpitanului nici nu-i veni să creadă. Dar când trimise să-l cheme pe Jack cel fals la el, se dovedi ca acesta fugise din submarin, în clipa când Rindow părăsise pentru puţin turnul, ca să-l aducă pe Brun, care avea să-l schimbe.

— Atunci să vie adevăratul Jack, poate e în măsură el dă ne indice

unde e de găsit cel fals. Trebuie dar să cunoască insula.

— Nu, tată, n-a fost încă niciodată aici şi pentru prima oară a păşit cu mine pe ea. Pe insula asta trebuie să locuiască cineva care i-a gonit pe locuitori şi care face pe duhul. Poate mai ştiu şi alţii de duhul acesta.

— Aşa cred şi eu acum, dragă George, dar hai să-l aducem pe Jack cel adevărat, căci aş vrea să-l cunosc.

George urcă pe punte şi dădu un semnal spre ţărm. Imediat se ivi Jack dintre copaci şi fu luat în primire pe ţărm de către Petre. Când veni pe bord şi fu prezentat căpitanului Farrow, povesti că văzuse pe cineva care s-a lăsat în apă de pe puntea submarinului şi a înotat spre ţărm. Trebuie să fi fost Jack cel fals.

În cabina căpitanului Farrow avu loc apoi o consfătuire generală. Căpitanul era de părere să aştepte dimineaţa, ca să întreprindă atunci ceva, dar George stărui atât de mult, încât se hotărî în cele din urmă să debarce câţiva marinari care să cerceteze insula.

Părăsiră submarinul în două echipe. Căpitanul Farrow luă cinci marinari vânjoşi, ca să ocolească întâi insula, în vreme ce George cu alţi cinci – printre care Petre Uriaşul – urmau să pătrundă în ea. Îndată ce se vor auzi împuşcături, prima echipă urma să vie în ajutorul celeilalte.

Jack se alătură şi el de George şi împreună cu acesta porni iar pe potecă spre luminiş, urmat de cinci marinari, Toţi erau înarmaţi până în dinţi şi luaseră chiar granate de mână.

Ajunseră din nou la luminiş, fără să fi zărit pe cineva sau să fi auzit vreun zgomot. Falsul Jack trebui dar să fi fost de mult aici, dar probabil că el cunoştea insula mai bine decât spusese.

— Să ne ducem într-acolo unde a dispărut făptura aceea înaltă – zise George.

Jack din Amboina fu cuprins şi el de frigurile vânătoarei. Ocoliră în grabă luminişul şi după scurt timp se aflau lângă un copac înalt cu frunzişul des. Pe aici dispăruse făptura, dar zadarnic căutară camarazii vreun loc, pe unde să se fi strecurat.

— Cred ca dincolo, de partea cealaltă, s-a mişcat din nou ceva! exclamă deodată Jack. Haide repede, domnule Farrow!

— Nu, nu, rămâi d-ta aici, voi porni eu cu patru marinari şi voi cerceta pădurea acolo. Locul acesta de aici trebuie să fie păzit mereu şi nu vreau să încredinţez altuia sarcina aceasta.

— Bine, domnule Farrow, te voi aştepta aici.

George, Petre şi încă trei marinari porniră în grabă lăsându-l acolo pe Jack cu încă un marinar. Dar ajungând de cealaltă parte a luminişului tot nu dădură de nimeni.

— Petre, tu rămâi aici cu camaradul tău şi fii cu mare băgare de seamă. Eu mă furişez înapoi şi dacă auzi cum vă împuşcături, vino

repede.

Uriaşul făgădui şi tânărul său stăpân dispăru iarăşi pe marginea luminişului. Când ajunse la copacul unde-l lăsase de pază pe Jack, nu-l găsi nici pe acesta, nici pe marinar.

Pe când chibzuia cu înfrigurare unde s-ar fi putut duce amândoi, simţi o mână încleştându-i gâtul şi în acelaşi timp un braţ îl strânse eu atâta putere, încât nu mai fu în stare nici să se mişte.

Gândurile i se încâlciră şi mai simţi doar că două braţe vânjoase îl ridicară, săltându-l pe umăr. Apoi omul care-l ducea se caţără cu el, ca o pisica, în copac, dispărând în frunzişul acestuia. Totul se petrecuse atât de repede şi fără zgomot, încât Petre nu observase nimic de cealaltă parte a luminişului.

Când George se trezi, stătea legat şi cu căluş în gură lângă Jack şi marinarul care fusese cu el. Nu putea desluşi nimic în jurul său şi se credea într-o colibă. Jack şi marinarul aveau şi ei căluşuri, astfel că nu se puteau înţelege prin vorbe. Dar lui George i se păru că recunoaşte în întuneric o făptură înaltă, care se aplecase pe fereastră, ca şi cum aştepta pe cineva.

V.
TESTAMENTUL STRĂBUNICULUI.

ZADARNIC ÎNCERCĂ GEORGE să se scape de legături. Erau atât de strânse încât îi intrau în carne.

Ceasuri de-a rândul rămase în aşteptare, când deodată auzi o convorbire în şoaptă dedesubtul lui. Unde se afla oare?

I se păru că recunoaşte glasul tatălui său şi brusc îi fulgeră prin minte că se afla într-un copac, în copacul acela sub care stătuse. Acum înţelese el taina făpturii misterioase.

Începu să se mişte, ca să atragă atenţia celor de jos, dar imediat omul cel înalt fu lângă dânsul şi-i puse un cuţit în piept. George trebui să se dea bătut şi peste puţin timp auzi ca tovarăşii săi se îndepărtează.

Deodată se făcu lumina. Tânărul văzu că se află într-o colibă de crengi pe care o construise cineva în copac. La fereastră stătea un mulatru uriaş, care părea să cerceteze împrejurimile. Întorcându-se spre prizonierii săi, zise mânios:

— Dacă va face careva încercarea să vă elibereze, va împlânt cuţitul în piept. Insula îmi aparţine şi nici un om n-are ce căuta aici.

Individul se înapoie apoi la fereastră şi privi iar afară. Părea că vede pe cineva jos, căci scoase o şuierătură ciudată şi părăsi coliba. După câteva minute se întoarse cu cineva căruia îi făcu vânt înăuntru. Era falsul Jack din Amboina. Acesta privi zâmbind la prizonieri, dar când îl recunoscu pe adevăratul Jack, se speria grozav.

— De unde îi ai pe prizonieri, Tom? întrebă el. Cei doi de ici fac parte din echipajul submarinului, pe când celălalt e cel mai mare duşman al nostru.

— Ştiu toate astea, Tobi, dar mă mir cum ai ajuns atât de repede pe insulă, aici. Ai observat cred, că Numbier ţi-a furat taina?

— Da, am bănuit-o; şi-a făcut, pe ascuns, copii după hârtiile mele şi vroia să scoată singur comoara. Am venit încoace cu un submarin şi oamenii de pe dansul au vrut chiar să-mi ajute să dau de comoara.

— Pe care ţi-ar fi luat-o apoi, râse mulatrul.

— La asta m-am gândit şi eu când ne-am apropiat de insulă şi de aceea am debarcat în taină, ca să caut singur. Spuneai că Numbier e aici? Atunci de sigur c-a şi pornit în căutarea comoarei?

— Fireşte, Tobi, sau credeai cumva că numai tu aveai dreptul ăsta? De ce n-ai vrut să faci împărţeala cu noi? Am fi fost până acum în stăpânirea comoarei. Acu trebuie să ne păzim de oamenii ăia care te-au adus aici.

— Am făcut o greşeală, recunosc. Dar altfel cum aş fi putut ajunge pe Insulă? Bănuiam eu că voi sunteţi aici.

— Şi acum îţi închipui că vom împărţi cu tine, Tobi? Râse mulatrul. Scoate-ţi asta din cap, noi am fost cei dintâi aici şi comoara e a noastră. Să vezi ce ţi-o spune şi Numbier când o veni.

— Voi n-aveţi ce să-mi spuneţi. Dacă nu vreţi să împărţiţi, voi face cunoscut că ucigaşul lui…

Mai mult nu apucă. Plin de furie, mulatrul se năpusti asupra falşului Jack şi încercă să-i vâre cuţitul în trup. Acesta bănuise aşa ceva, astfel că cei doi bărbaţi se încăierară în lege în coliba strâmtă. Mulatrul era mai puternic şi de sigur că Tobi ar fi fost răpus, dar atunci se petrecu ceva neaşteptat. Coliba trosni deodată, podeaua se rupse şi cei doi luptători se prăbuşiră în adâncime. George, care cu o mişcare repede izbuti să se pună la adăpost, auzi doar un ţipăt grozav şi căzătura celor două trupuri.

Imediat luminişul se umplu de glasuri şi George recunoscu printre ele pe acela al tatălui sau. După câteva minute se ivi Petre în colibă şi-i liberă pe prizonieri, pe care îi căutase zadarnic aproape toată noaptea.

Cei doi luptători prăbuşiţi îşi frânseseră şira spinării în cădere; marinarii rămaseră uimiţi de făptura uriaşă a mulatrului, care jucase rolul „duhului rău”, pe insula aceasta, alungându-i pe locuitori.

— Trebuie să mai fie doi oameni pe insulă – zise George către tatăl său – am auzit ce spunea mulatrul, falsului Jack. Unul din indivizi se numeşte Numbier.

— Să-i căutăm – răspunse căpitanul – să încercăm să ne căţărăm pe stânci, poate ca s-au ascuns în vreo peşteră.

George se oferi să încerce cu Petre să urce şi căpitanul n-avu

încotro, fiind nevoit să încuviinţeze.

Stânca era înaltă de vreo sută de metri şi dreaptă ca un zid. Cu multă greutate izbutiră să facă jumătate de drum, când deodată auziră un şuierat deasupra capetelor. Era un glonţ slobozit dintr-un revolver care îşi înăbuşe zgomotul.

George trase repede revolverul. Ţinându-se bine privi în sus şi atunci văzu ivindu-se un cap, apoi un pistol, Arma lui George detună, urmă un strigăt şi capul dispăru.

Întorcându-şi privirile în adâncime, tânărul erou zări cu bucurie vreo zece marinari cu carabinele în mână, privind în sus. Asta îl linişti; vârându-şi înapoi revolverul, urcă mai departe, împreună cu Petre.

— Atenţie, domnule George! strigă deodată Uriaşul – în faţa noastră trebuie să fie o peşteră în care se află oameni. Zăreşti mâna care iese la iveală colo?

George privi în sus la doi metri depărtare într-adevăr, o mână care stătea nemişcată însa. Trebuia să fie a unul mort.

— De sigur că am nimerit bine, Petre – răspunse tânărul – de mâna asta n-avem ce ne mai teme. Haide repede, cu siguranţă că mai e cineva în peşteri şi e mai bine să ne pregătim revolverele.

Cei doi metri din urmă trebuiră să-i străbată cu băgare de seamă, deoarece nu se puteau ţine cu mâna dreaptă, în care aveau arma. Ajunseră cu bine la un mic platou, care nu putea fi văzut de jos şi priviră într-o peşteră. În fund de tot stătea o făptură care la ivirea lui George ridică braţele în sus. Aceasta era o dovadă că vroia să se predea. La intrarea peşterii, însă, zăcea un mort cu capul găurit de un glonţ – acela tras de tânărul erou.

— Tu păzeşte-l pe omul de aici, Petre, în vreme ce eu mă voi căţăra sus de tot şi voi privi prin ferestruică. Poate găsesc acolo comoara.

Deoarece nu mai era de aşteptat nici un duşman acum, Petre nu zise nimic.

George începu să se caţere tot mai sus şi după multe sforţări ajunse la gaura rotundă, deasupra căreia se aplecă. Peisajul de dedesubtul lui era minunat şi primul său gând fu cât de rentabilă ar fi aici o plantaţie, deoarece insula era foarte rodnică.

Nu văzu însă nici urmă de comoară. Lăuntrul „ferestrei”, era larg de vreo treizeci de centimetri şi înconjurat de pietre, pe care tânărul stătea acum cu partea de sus a trupului său. Se trase puţin înapoi şi scormoni cu mâna prin pietre. Deodată, după ce aruncă în adâncime pe cele de deasupra, dădu de o piatră mai mare, pare părea înţepenită acolo. Smuci cu putere şi în cele din urmă o scoase şi pe ea şi o zvârli în adânc. Apoi vârî mâna în golul ce se formase şi simţi o pungă de piele, pe care o scoase şi o vârî în buzunar. Altceva nu era acolo.

Apoi mai aruncă o privire asupra insulei şi rămase în admiraţie. Sălbatecii aveau dreptate vrând sa se reîntoarcă aici, unde mai

locuiseră şi altădată. Numai mulatrul îi putuse alunga.

George începu să coboare. Merse mai repede decât crezuse şi după puţin timp se află iar lângă Petre.

Nu povesti nimic despre ceea ce găsise şi începură amândoi coborâşul. Prizonierul fu silit s-o ia înainte. Când George ajunse jos. Exclamă cu însufleţire:

— Ştii, tată, a fost cam greu urcuşul, dar priveliştea pe care am avut-o de acolo m-a răsplătit din belşug.

— Şi n-ai găsit nimic sus, George? Am văzut doar că ai băgat ceva în buzunar.

— Da, am găsit ceva, răspunse tânărul, râzând. Dar să mergem pe submarin, unde vom sta de vorbă. Comoara nu e atât de mare.

Marinarii îl luară pe prizonier în mijlocul lor şi porniră la drum. Ceilalţi veneau în urmă fiind stăpâniţi de o curiozitate firească. Când se aflară în sfârşit, în cabina căpitanului, George scoase punga şi o dădu lui Jack din Amboina.

— Ia-o te rog, e proprietatea d-tale, domnule, zise el. Pentru d-ta am adus-o..

— Atunci se şi cuvine s-o deschizi, răspunse Jack şi împinse punga înapoi.

Tânărul o luă, desfăcu şiretul din jurul ei şi vărsă conţinutul pe masă. Erau perle minunate, de diferite mărimi. O adevărată avere. Dacă asta era singura comoară, atunci nu era chiar atât de preţioasă precum şi-o închipuiseră.

— Uite că mai e şi o scrisoare, zise George, după ce cercetase bine punga. Titlul glăsuieşte:

„*Moştenitorilor mei…. Jerry din Amboina*”.

— Asta a fost străbunicul meu! Exclamă Jack şi smulse plicul din mâna celuilalt. Vreau să deschid îndată scrisoarea şi s-o citesc.

Cu mâini tremurătoare desfăcu plicul gros şi citi apoi cu glas tare. Scrisoarea era într-adevăr de la străbunicul său, care descoperise cândva insula aceasta şi o cumpără de la guvern…. Avusese de gând să întemeieze acolo o plantaţie, deoarece locuitorii erau oameni de treabă, bucuroşi să-l ajute.

Scrisoarea încheia astfel:

„Aceasta e comoara mea, pe care o las moştenitorilor mei. Insula vă aparţine vouă, aşa dar, vă puteţi pune pe lucru ca să faceţi dintr-însa o plantaţie rodnică. Priviţi prin fereastra din vârful stâncii şi veţi vedea că am dreptate. Perlele le-am adunat ca să constituie capitalul de exploatare pentru întemeierea plantaţiei”.

Jack din Amboina îşi ridică privirea şi un zâmbet de fericire îi flutură pe buze. Aşadar lui îi aparţinea acum insula! Trebuia s-o mai cerceteze odată, chiar imediat, ca să vadă dacă locul era într-adevăr potrivit pentru o plantaţie. George, care o văzuse de sus, întări aceasta

şi-i spuse sa se urce el însuşi pe stâncă, pentru a se încredinţa cu proprii săi ochi.

Jack nu mai stătu să pregete şi luă cu sine un marinar, ca să-l ajute. Căpitanul Farrow, pe de altă parte, trimise alţi cinci marinari, ca îngroape cadavrele celor trei oameni, care căutaseră şi ei comoara. Ei nu ştiuseră că adevărata comoară era însăşi insula, pe care o dobândise străbunicul lui Jack din Amboina.

— Tată – zise George – eu plec chiar acum cu Petre spre insula vecină şi voi spune sălbaticilor să vie încoace, ca sa locuiască din nou aici. În felul acesta vor putea să-l ajute pe Jack la întemeierea plantaţiei sale.

— Bine, George! Ia o barcă de aluminiu, căci nu e departe până la insula vecină.

După un sfert de ceas tânărul se afla în drum împreună cu Petre. În faţa insulei văzură o barcă de pescari, din care sălbatecii prindeau peşti cu suliţele lor de pescuit. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Când barca de aluminiu se apropia, băştinaşii nu-l recunoscură pe George şi ridicară ameninţător suliţele. Dar tânărul se ridică repede şi atunci pescarii vâsliră mai aproape şi întrebară îndată ce e cu insula.

— Puteţi veni cu toţii răspunse George. Noul stăpân vă îngăduie şi vei fi sub ocrotirea lui.

— Este omul acela viteaz? întrebă căpetenia, care se afla cu ceilalţi în burcă.

— Da. Am ucis „dihania” şi omul rămâne de acum încolo mereu pe Insulă, ca să vă apere.

Pescarii izbucnirii într-un chiot de bucurie, încât toţi ceilalţi sălbateci dădură fuga la ţărm. Căpetenia făgădui să vină îndată şi George se întoarse la submarin.

În vremea asta se înapoiase şi Jack din Amboina. Ochii-i străluceau când zise:

— Da, străbunicul meu mi-a lăsat o comoara care e mai preţioasă decât banii. Voi face aici o plantaţie şi mă voi bucura foarte mult când sălbatecii se vor înapoia cu toţii.

— Vor veni, domnule, răspunse George. Tocmai vin de la el şi le-am spus ca d-ta ai ucis dihania şi vei rămâne aci de acum încolo, ce să-l aperi. Au izbucnit atunci într-un chiot de bucurie şi au făgăduit, că vor veni.

— Atunci voi fi un stăpânitor în propria mea ţara. Nădăjduiesc ca ma vei vizita, domnule Farrow când vei avea drum pe aici. Deocamdată trebuie să mă duc să-mi vând perlele ca să târguiesc cele trebuincioase. În portofel am găsit şi actul de cumpărare al străbunicului meu şi documentul acesta îmi garantează proprietatea.

— Îţi doresc noroc, domnule Jack, zise căpitanul. Perlele ţi le-aş cumpăra chiar eu şi dacă eşti dispus vino în cabina mea, ca să stăm de

vorbă.

Farrow cu ai săi mai rămaseră o zi pe insulă; până ce sălbatecii construiră o colibă pentru stăpânul lor. Apoi se despărţiră de Jack din Amboina, pornind cu submarinul prin strâmtoarea Moluscelor.